

Giới thiệu Nghinh Phụng Hoàn Triều

Truyện Nghinh Phụng Hoàn Triều thuộc thể loại ngôn tình hiện đại của tác giả Linh Ước mang đến những bất ngờ thú vị của cuộc hôn nhân đầy mưu tính.

Hai con người đến với hôn nhân không phải xuất phát từ tình yêu như quy luật, những mục đích về chính trị khiến nàng và Hoàng Thượng trở thành người một nhà.

Cuộc sống kết hôn đối với nàng còn vô vị tẻ nhạt hơn cả khi sống độc thân, liệu khi Hoàng Thượng triệu nàng vào cung sẽ có diễn biến gì bất ngờ??

Bạn đang đọc truyện *Nghinh Phụng Hoàn Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Đại đám thích khách

Mùa xuân, nhật muộn. Hoa tươi gồ gồ. Thảng canh riu rít lú lo. Kì Kì cò phiến màu mỡ.

Tam nguyệt xuân, cuối mùa. Vân Đình hoàng triều to lớn ở trong hoàng cung. Mặc dù đã có hơn một ngàn cung nhân đặc biệt chăm chút, cũng không tránh khỏi có chút hoang vắng.

“Hoàng thượng! Ý Mai viên hoa nở điểm lệ, tực rờ, người có muốn qua đó thưởng cảnh?”. Vị thái giám đã ngoài năm mươi tuổi Lý Đức Hải, cẩn thận từng li từng tí nhìn về mặt như sương mù của vị Hoàng đế trẻ tuổi mà kiến nghị.

“Ý Mai viên?” “Đã lâu rồi không đến, nên qua đó xem thử!”. Nghe đến “Ý Mai viên”, hoàng đế trẻ tuổi sắc mặt đã có chút khí sắc. Lý Đức Hải vội vã vẫy tay cho lui các cung nữ, thái giám, một mình hi hục đuổi theo hoàng thượng. Hoàng Thượng rất mực yêu thích mai, đầu mai, tiếc mai, trong cung ai nấy đều biết. Mỗi lần hoàng thượng thưởng mai, đều không thích có quá nhiều người đi theo bên người, người e sợ sẽ quấy nhiễu đến nét tươi đẹp thanh khiết tĩnh lặng của hoa mai.

Cách đây vài ngày qua vừa có một trận tuyết lớn, bên trong Ý Mai viên những hạt tuyết trắng còn vương trên đất, từng khóm từng khóm hoa mai đỏ hồng hòa quyện theo một chút tuyết nằm rải rác trên những cành cây, càng tô điểm thêm nét đẹp tinh tế và thanh khiết cho cả Ý Mai viên.

“Hoa mai, nở trong tiết trời lạnh giá, Trẫm! Sau này như thế nào mới có năng lực giống như hoa mai đây chứ? Vị hoàng đế trẻ tuổi lắm bầm, tựa như đang hỏi Lý Đức Hải, cũng tựa như hỏi chính mình.

“Ha! Ha! Các người tới bắt ta đi nha!” “Chính trong thời điểm vị hoàng đế đang trầm tư, Ý Mai viên truyền đến âm thanh vui cười của một nữ tử, tiếng cười ngân nga như chiếc chuông bạc vang vọng cả khuôn viên, tựa hồ như đã kinh động đến vẻ thanh tĩnh của hoa mai, tuyết trắng mai hồng rơi lả tả xuống mặt đất, sắc mặt của vị hoàng đế đã trở nên khó coi hơn.

“Là người phương nào, lại gan to lớn mặt như vậy, dám quấy nhiễu Hoàng thượng thưởng mai!” . Lý Đức Hải lớn giọng quát.

“Hoàng thượng? Là Hoàng Thượng đến rồi sao? Trong vườn truyền đến âm thanh mừng rỡ của nữ tử, loáng thoáng có thể nhìn thấy bộ váy phục trang cung màu xanh lục nhạt của nữ tử ấy đang vội vã bước ra, hướng hoàng thượng mà đi, lại một lần nữa kinh động đến hoa mai thanh khiết.

“Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng! Hoàng thượng vạn phúc kim an!” . Đôi bàn tay ngọc ngà nhẹ nâng, “nhất chi mai hoa” nữ nhân, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp, lộ ra vẻ mặt mừng rỡ khi nhìn thấy hoàng thượng, nàng lập tức quỳ xuống đất hành lễ thỉnh an.

“Nô tài tham kiến Mai phi nương nương, nương nương thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế!” . Nhìn thấy người đến, Lý Đức Hải vội vã quỳ xuống, cúi đầu hành lễ, thì ra người đến là Mai phi nương nương. Theo cách xưng hô tên nàng thì có thể biết được hoàng thượng có bao nhiêu phần sủng ái vị Mai phi này, nếu không sẽ không bao giờ ban tặng quý danh là “Mai phi”.

“Ái phi! Nhanh mau đứng lên đi! Mặt đất lạnh, cẩn thận tổn hại thân thể sẽ bị rét cứng. Các người cũng đều đứng lên đi!” “Nhìn thấy Mai phi, vẻ mặt hoàng thượng lập tức biến đổi, cuối cùng nở nụ cười tươi đem nàng từ trên mặt đất nâng dậy.

“Hoàng thượng, thần thiếp ít ngày qua đã không được nhìn thấy người, biết được mấy ngày nay Ý Mai Viên, hoa Mai đều nở, thiếp nghĩ hoàng thượng nhất định cũng sẽ đến đây, cho nên thần thiếp liền cũng đến nơi này, không nghĩ tới sẽ quấy nhiễu hoàng thượng, thần thiếp biết tội a!” . Mai phi nhẹ nhàng kéo nhẹ tay áo của hoàng thượng đang tung bay trong gió, cùng với đôi mắt long lanh vô tội như những ngôi sao sáng lấp lánh trên bầu trời.

“Vô phương! Ái phi là “Nhất chi Mai hoa” mà trẫm yêu thương nhất! Trẫm làm sao mà trách tội ái phi đây? Hoàng thượng nhẹ nhàng đem Mai Phi kéo vào trong lòng ngực của mình, vuốt ve trìu mến nói.

“Hoàng thượng..! Người đối với thiếp thực sự quá tốt rồi, thần thiếp không cần người báo đáp.” “Mai Phi một mặt e thẹn dựa vào bờ vai của hoàng thượng.

“Ái phi như thế nào lại nghĩ không cần báo đáp ? Ái phi không phải nói đã rất lâu rồi chưa gặp qua trầm sao , hay là .. không bằng trầm hiện tại liền đi đến cung của ái phi ngồi một chút , thế nào ? Hoàng thượng cười khẽ , tỉ mỉ thoa nhẹ lên chiếc cằm tinh tế của Mai Phi , nàng nhìn hoàng thượng đến thất thần sững sờ , gật đầu đáp ứng người .

Hoàng thượng nâng mai phi ôm ngang thắt lưng , liền hướng vị trí Như Mai cung của Mai Phi mà đi đến.

.....

“ Trong thiên hạ tất cả đều là đất của vua , chẳng lẽ vương thân cũng ở xung quanh , ta không tin , ta trốn vào hoàng cung , ngươi còn có thể tìm được ta a! “. Ôn Nhã một thân hắc y , hai chân thoan thoắt , thân hình nhẹ như chim Yến , liền lập tức bay vào Vân Đình vương triều thâm cung đại viện .

“ Hoàng cung quả nhiên như lời đồn đại , trắng lè lộng lẫy vô cùng . Một viên ngói , một viên gạch nơi đây khả đều là mồ hôi nước mắt của bá tánh thiên hạ mà nên , xem ra ta đã thực sự đến đúng nơi rồi ! “ Nhìn tòa Kim Lâu Ngọc Vũ , Ôn Nhã tự đáy lòng thở dài mà nói .

Thời gian thị vệ hoàng cung đi tuần tra cách khoảng một canh giờ , phía trước mặt hình như có đám thị vệ tuần tra , Ôn Nhã vội vàng nhảy bay đến cung tường khác .

“ Đội trưởng , hình như vừa nãy ta thấy một hắc y nhân bay qua cung tường , nhưng tốc độ quá nhanh , không biết có thật là đúng như vậy ? “. Đội tuần tra thị vệ , có một tên thị vệ vừa nhìn thấy bóng người của Ôn Nhã , thế nhưng do tốc độ của nàng quá nhanh , hắn cũng không dám khẳng định là mình vừa rồi có nhìn lầm hay không .

“Ta nào có nhìn thấy bóng đen , có thể ngươi bị hoa mắt , các người còn có ai nhìn thấy không ? “. Đội trưởng cũng không nhìn thấy bóng người Ôn Nhã , liền hỏi những người khác , ai nấy cũng đều không nhìn thấy . Thị vệ kia cũng tin rằng có lẽ mình bị hoa mắt rồi .

.....

“ Như Mai cung ? Thật đúng là xa hoa , ta thật muốn xem xem trong đó có bảo bối gì ? Ôn Nhã nói , thừa dịp thủ vệ không chú ý , như một làn khói tiến vào Như Mai cung .

“ Hoàng thượng , người đừng vội mà , trước tiên chờ thiếp đi tịnh thân , sau đó sẽ cẩn thận hầu hạ hoàng thượng a! “. Mai phi ôm ờ ngã vào lòng hoàng thượng , nửa vùi đầu cả hai người đều ngã xuống giường , duyên dáng yếu điệu nói , hoàng thượng nói muốn tới Như Mai cung ngồi một chút , nàng liền biết sẽ là như vậy , nhưng không nghĩ hoàng thượng lại cứ nhiên nóng lòng thiếu kiên nhẫn như thế .

“ Ái phi đây là muốn thỉnh mời trăm cùng nhau tẩy trần uyên ương sao ? “. Hoàng thượng ôn nhu cười , nhất loạt đều trưng ra bộ mặt mỉa mai hoặc chứng sinh , làm Mai phi có chút thân hồn điên đảo , Mai phi ngoan ngoãn không tiếp tục nói nữa , chỉ mong hoàng thượng vui vẻ vì sở dục vì .

“ Ta có nói qua , vào lúc không có ai , nàng có thể gọi ta là Vân Lâm , ta muốn nghe nàng gọi tên của ta .” Đang ở thời điểm tình nồng ý ngọt , hoàng thượng bỗng nhiên ngừng lại , ôm lấy Mai phi khẽ thì thầm nói .

“ Vân ..Lâm ..” Nghe hoàng thượng nói vậy , Mai phi trong mắt lóe sáng tia không đành lòng , nhẹ nhàng đem đôi tay trắng như tuyết quàng lên cổ hoàng thượng .

Hoàng thượng ôm ấp Mai phi trang phục đã kéo xuống phần nửa , người ôm ta ấp , chỉ một chút thôi là đã có cảnh đẹp để xem rồi , đột nhiên một tiếng “ phịch “ lớn , nương theo âm thanh gạch vụn từ trên rơi xuống , làm cho Hoàng thượng và Mai phi đang trong cảnh ái ân giật mình hoảng hốt .

“ A ..! Thật ngại quá a ! Ta không phải cố ý nha ! Các người cứ tiếp tục , các người cứ tiếp tục , coi như ta chưa từng nhìn thấy gì cả ! “. Ôn Nhã theo từ trên nóc nhà té ngã xuống , hai tay chăm chú che hai mắt lại , xoay người nhanh nhẹn liền muốn đi ra phía ngoài .

Nàng chẳng qua là thấy chỗ này chính là phòng ngủ , nghĩ bên trong có vật đáng tiền , nên bay nhào lên đỉnh , nằm xuống nhìn xem xét , không nghĩ tới cứ nhiên lại nhìn thấy một cảnh “ lửa tình nóng bỏng “ như vậy diễn ra trước mắt mình , làm cho nàng mắc cỡ đến đỏ tai , nhất thời quên cả hô hấp , cũng không nghĩ đến là rơi từ trên xuống , hic , xấu hổ chết đi được a !

“Đứng lại ! Ngươi cho rằng đây là nơi nào , mà ngươi muốn đến thì đến , muốn đi thì đi ! “. Vân Lâm sắc mặt xanh mét vì tức giận , mới vừa nãy bị nữ nhân này hù dọa , toàn thân đều mềm nhũn , còn chưa biết về sau có ảnh hưởng đến sinh hoạt của hắn không nữa . Hắn đường đường là hoàng đế trang nghiêm , làm sao có thể khoan dung nhìn loại chuyện như vậy xảy ra được !

Ôn Nhã bởi vì căng thẳng , nên càng thật sự biết nghe lời mà dừng bước .

Trước mắt mình là một thân hắc y nữ tử , nhưng cũng không giống một thân y phục dạ hành già dặn .Sắc mặt do xấu hổ mà đỏ ửng , nhìn sơ cũng biết nữ tử này không phải là dạng nữ tử giang hồ kinh nghiệm lâu năm . Có phải hay không là do “ hắn “ phải tới ? .

Vân Lâm qua loa phui phui tà váy cho Mai phi một chút , trùng hợp nhìn thấy Mai phi đáng vẻ tựa hồ thờ phào nhẹ nhõm , lửa giận vẫn còn , lập tức liền bộc phát .

“ Đại đảm thích khách ! Lại còn dám đối với trẫm hành hung , trẫm nhất định phải cho ngươi sinh tử lưỡng nan a ! “ Vân Lâm xoay đứng dậy , lồng ngực gầy gò nhưng rắn chắc , ở giữa khoảng không lộ ra bờ ngực không thể nghi ngờ , tiếng thét chói tai gầm đến chỗ Ôn Nhã . Mà đôi tay nhả nhận của Vân Lâm đã biến thành móng vuốt , xông thẳng đến bờ vai của Ôn Nhã .

Ở phía bên ngoài, Lý Đức Hải nghe thấy vài thanh âm, còn tưởng rằng là hoàng thượng cùng Mai phi đang cao hứng, mãi cho đến tận khi nghe thấy tiếng thét chói tai của Ôn Nhã, Lý Đức Hải mới biết tình hình đại sự không ổn, liền kêu gọi cấm vệ quân bên cạnh, hướng tầm cung Mai phi mà vội vã đi tới.

“Ta có nói rồi mà, không phải ta cố ý, nguoi vì sao phải khổ sở bức bách ta a?”. Ôn Nhã hướng theo động tác tay bên trong có khe hở của hoàng thượng, liền một cước bay ngang qua, miễn cưỡng tránh thoát khỏi phần công kích của người, hoàng thượng vurun đôi mắt sâu nhìn nàng, cơ hồ ánh mắt ấy thâm sâu khó lường được.

“Hoàng thượng ..! Nô tài cứu giá chậm trễ, để người một phen kinh chấn rồi!”. Lý Đức Hải dẫn đoàn người xông vào tầm cung, toàn bộ vây quanh Mai phi, một con kiến muốn chui qua cũng không lọt.

“Hoàng thượng? Ta là chỉ tình cờ đi ngang qua nơi này, chỉ định dừng lại nghỉ chân một lát thôi, lại không nghĩ sẽ gặp chuyện như vậy, ta nói thật, ta cái gì cũng không biết a!”. Ôn Nhã vội vã cuống quýt giải thích, nàng nhất định phải tẩy rửa tội danh thích khách này, nếu không, nàng liền thật sự chết chắc rồi a.

“Nghỉ chân một lát? Một lý do như thế này mà nguoi cũng nói được, nếu như nguoi không phải là có mưu đồ từ trước, thì sao lại chạy đến hoàng cung này mà nghỉ chân!”. Văn Lâm căn bản không tin vào lời nói của Ôn Nhã, hơn nữa, lý do này nghe qua cũng biết là lời nói dối vụng về nhất mà hần từng nghe!

Chuyện đã đến nước này, bên ngoài tất cả đều là cung tiễn thủ chờ sẵn, nếu giờ đi ra ngoài không khác gì sẽ bị tiễn xạ bắn loạn mà chết, bên trong thì có vị hoàng đế vô công cũng không tầm thường. Ôn Nhã thật sự không dám có động thái khác, không thể làm gì khác hơn là tùy ý để cho cấm vệ quân bắt lấy mình, về sau có thể nghĩ cách khác để mà trốn thoát.

Bị Ôn Nhã náo loạn như thế, Văn Lâm không còn tâm tình nào mà cùng Mai Phi tình chàng ý thiếp, hần hơi an ủi Mai Phi vài câu, sao đó liền nổi giận đùng đùng ly khai khỏi tầm cung. Về mặt hần lúc an ủi Mai Phi và bây giờ càng thêm khó coi.

“Văn Tuy, mau chuẩn bị nước nóng, ta muốn tắm”. Chờ hoàng thượng ly khai, Mai Phi nằm ở trên giường xụi lơ phân phó, Vào thời điểm ban nãy, nàng cư nhiên lại ý loạn tình mê, người ngoài nhìn vào trông thấy hai người tựa như không có gì khác lạ, nhưng là ... nàng nước mắt lạnh lạnh lã lã rơi xuống trên khuôn mặt tái nhợt, Mai Phi rốt cục cũng không nhịn được mà thất thanh khóc rống.

Ôn Nhã bị thị vệ áp giải, hướng về thiên lao, đằng xa có một nguoi mặc hoa phục, đó là một nam nhân trung niên cao to uy nghiêm đang đi tới, khi hần nhìn đến người đang bị áp giải, thì chợt bỗng nhiên dừng bước.

“Nữ tử này là ai? Đã phạm vào việc gì? Nam tử trung niên đôi hàng mày hơi nhíu lại, một lượt nhìn nàng từ trên xuống dưới, tựa hồ muốn đem Ôn Nhã ra mà xem xét kỹ lưỡng.

“Hồi bẩm Bình Vương, nữ tử này có ý định thích khách hoàng thượng, là hoàng thượng đích thân bắt nàng, thuộc hạ phụng mệnh đưa nàng ta đến thiên lao”. Đại đội thị vệ cung kính hồi đáp.

“Cái gì? Ám sát hoàng thượng? Ta đã nói rồi, là ta không cẩn thận ngã xuống, các nguoi không được đổ oan cho người tốt a!”. Ôn Nhã không cam lòng mà hô to.

“Nguoi thật sự không phải là đến đây để ám sát hoàng thượng?” Bình Vương không trả lời tên thị vệ kia, trái lại dò hỏi Ôn Nhã.

“Tại sao ta phải giết hần, ta và hần không thù không oán, nếu không nghe các người gọi hần là hoàng thượng, thì ta cũng không biết hần thật sự là hoàng thượng a! Hơn nữa, nguoi có gặp qua thích khách nào giống như ta sao?”. Ôn Nhã không khách khí nói, tuy rằng nàng không biết Bình vương có lai lịch gì, nhưng nghe cách xưng hô trịnh trọng, có vẻ cũng là một người có thế lực không nhỏ, nếu hần có thể giúp nàng, vậy quả là không còn gì tốt hơn a.

“Các nguoi cứ áp giải nàng về thiên lao trước, không nên làm tổn thương nàng ấy, để ta đến gặp hoàng thượng hỏi han một chút xem sao!”. Nhìn Ôn Nhã, trong mắt Bình vương ý vị không rõ.

“Đúng rồi, nguoi tên là gì?”. Lúc thị vệ áp giải Ôn Nhã rời đi, Bình vương đột nhiên quay lại hỏi.

“Ta tên Ôn Nhã, là chữ ‘ôn’ trong mặt trời âm áp, chữ ‘nhã’ trong thanh tao, trí nhĩ!”. Ôn Nhã lớn tiếng trả lời, mặc kệ Bình vương có ý giúp nàng là xuất phát từ mục đích gì, nhưng nếu hần hỏi đến, nàng có cái gì mà không thể nói đây.

“Ôn Nhã?” “Nghe đến cái tên Ôn Nhã, Bình vương cả người đều chấn động. “Chẳng lẽ là nàng ấy!”. Bình vương cười khổ, xoay người rời đi, năm nay gió xuân đến, tựa hồ có vẻ như rằng có một số việc chưa biết đến đang áp ụ.

... ..

(*nhật : là mặt trời sẽ xuống núi muộn hơn thường ngày.

*Thằng canh : Là loài chim nhỏ, thường dùng nuôi kiểng, vua chúa ngày xưa thường nuôi, co nhiều màu sắc, tiếng hót nhỏ nhắn ríu rít.

*Kì kì : tên đất, ấp của Tần thời Xuân Thu, nay thuộc tỉnh Thiểm Tây Trung Quốc

* Cỏ phiên : cỏ như lá bạch hao (lá nhỏ như lá ngải cứu)

* Tam nguyệt xuân : Là mùa xuân của tháng ba .

* Mai : Cây mơ . Đầu xuân nở hoa, có hai thứ trắng và đỏ. Thứ trắng gọi là "lục ngọc mai" . nở hết hoa rồi mới nảy lá, quả chua, chín thì sắc vàng.

* nhất chi mai hoa : chỉ dùng để chỉ những phi tần trong cung . Đây là một loại cây có xuất phát từ Ấn Độ, lá xanh quanh năm ,mọc thành bụi hay có thể uốn nắn thành cây,hoa màu đỏ ,nhụy vàng và có 5 cánh như hoa Mai, Loài hoa này rất hiếm thấy , và rất đẹp .

* thiên tuế : có nghĩa là muôn chúc cho người đó ngàn tuổi , chỉ dành cho các phi tần được sủng ái hoặc hoàng hậu , hoàng thượng địa vị cao trong cung .

*vi sở dục vi : chỉ cảnh hoan ái , dùng từ ngữ hoa mỹ .

Bạn đang đọc truyện *Nghinh Phụng Hoàn Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Kỳ diệu được cứu thoát

“Hoàng thượng, vi thần có một chuyện muốn khấn cầu hoàng thượng giúp đỡ . “ Sau khi cùng hoàng thượng thảo luận vấn đề quốc gia đại sự xong . Bình vương gia đột nhiên cúi quỳ xuống đất , khấu đầu hành lễ với hoàng thượng .

“Ái Khanh là có chuyện gì ,mau mau đứng lên đi ! “ . Vân Lâm vội vã từ long y đi xuống , hai tay nâng Bình vương đứng dậy . Bình vương là đại thần do tiên đế ủy thác , qua nhiều năm như vậy , Bình vương đã vì hân và vì Vân đình vương triều mà tận tâm tận lực , giúp hắn giải quyết mọi vấn đề nan giải , nhưng chưa bao giờ đòi hỏi báo đáp . Hôm nay thế nhưng lại quỳ xuống thỉnh cầu , làm cho Vân Lâm cảm thấy bất ngờ .

“Vừa nãy, trên đường tiến cung, vi thần có nghe qua hình như có một nữ tử muốn ám sát hoàng thượng, không biết chuyện này có thật hay không, hay là còn có ẩn tình gì khác ? Bình vương hỏi đến .

“Àh việc đó ..., quả thực là như vậy ! “ . Vân Lâm có vẻ hơi lúng túng , cho dù hân và Bình vương có quan hệ vô cùng mật thiết , nhưng cũng không thể nào kể cho Bình vương nghe được việc tại thời điểm ái ân thì lại bị nữ tử đó làm gián đoạn a .

“Ái khanh , sao đột nhiên lại hỏi đến nữ tử kia ? “ Vân Lâm vội vã nói sang chuyện khác .

“Hồi bẩm hoàng thượng, khi vi thần nhìn thấy nữ tử kia , đã bị kinh chấn một phen , cảm thấy dung mạo của nàng ta tương đối giống với dung mạo của cố giao , hơn nữa họ của nàng ta cũng có chút tương đồng với cố giao , vì thế vi thần có thể khẳng định , nữ tử kia nhất định là nhi nữ của cố nhân năm xưa . Cố giao năm xưa đã từng ủy thác ta phải chăm sóc nữ nhi của họ , thế nhưng ta lại không tìm được người nhà cố nhân . Hôm nay gặp mặt , trong lòng thật cảm thấy hổ thẹn , hi vọng hoàng thượng mở ra một con đường , mà tha tội chết cho nàng , cũng giải quyết xong tâm nguyện nhiều năm của vi thần “ . Bình vương lại lần nữa quỳ xuống đất khấn cầu .

“Bình vương, không phải trăm không mở ra cho nàng ta một con đường, người cũng đã nói qua, vẫn chưa tìm được người nhà của nàng ta . Hôm nay, nữ tử này đột nhiên xuất hiện, hay chính là cô ý đến đây để lừa người, hoặc có thể là do “ người đó “ cố ý an bài “ . Vân Lâm cau mày nói, hắc y nữ tử kia thân phận không rõ ràng, làm hân thắc mắc đến ghen ở cổ họng, nếu giờ hân chưa điều tra gì mà đã thả, chẳng phải là tự ý thả hổ về rừng sao ?

“Hoàng thượng ! Vi thần dám cam đoan, nàng tuyệt đối sẽ không là thích khách, cũng sẽ không là người do “ người đó “ phái tới, thậm chí là, vi thần cũng sẽ nghĩ ngay biện pháp làm cho nàng ta cái tà quy chánh, vi thần khấn cầu hoàng thượng tác thành cho vi thần ! “ . Bình vương tuổi đã trung niên, sắp quỳ đến không nổi nữa, nhưng mà nếu hoàng thượng không đáp ứng cho hân, hân liền không đứng lên .

“Ái khanh xin đứng lên đi, để trẫm suy nghĩ cân nhắc kỹ càng, người yên tâm, trẫm chỉ điều tra một chuyện, sẽ không làm tổn thương đến tính mệnh của nàng “ . Vân Lâm bắt đầu dĩ nói. Bình vương lúc này mới đứng dậy, đối với Vân Lâm ngàn tạ vạn tạ, rồi mới cung thân hậu thoái .

“Đi thăm dò nữ tử kia đến cùng lai lịch như thế nào ? “ Vân Lâm quay mình đối với ở giữa không trung mà nói, chỉ nghe được bên cạnh cửa sổ mặc dù không có gió nhưng vẫn nghe được chút xào xạc, căn phòng lại trở nên yên tĩnh .

Ôn Nhã lúc này đang ở bên trong thiên lao, tuy rằng đang là mùa xuân, khí trời đã bắt đầu dần ấm lên, thế nhưng bên trong nhà lao tối tăm nhiều, ẩm ướt hơi nước lạnh đến xương tủy, dù là Ôn Nhã có nội lực hộ thể nhưng vẫn không nhịn được mà run cầm cập . May mắn thay là Bình vương có nói qua, bằng không Ôn Nhã chắc chắn không chỉ thoải mái mà ở trong nhà lao như thế này đâu a.

“Hoàng thượng giá lâm ! “ . Cũng không lâu lắm, hoàng thượng cư nhiên đã xuất hiện bên trong đại lao .

Thân không nhiễm bụi, đôi ủng vàng thêu hình rồng xuất hiện trước mặt Ôn Nhã, biết người đã đến, Ôn nhã về mặt khinh thường lướt qua không thèm nhìn hân .

“Nếu như người muốn rời khỏi đây, thì thành thật trả lời câu hỏi của trẫm, đến cuối cùng là ai phái người tới hoàng cung ? “ . Vân Lâm ngồi xổm người

xuống, ngón tay thon dài nắm lấy chiếc cằm của Ôn Nhã, để nàng có thể đối diện với mình. Lúc này Vân Lâm được dịp quan sát tỉ mỉ gương mặt của Ôn Nhã. Khuôn mặt nhỏ nhắn tinh tế cho thấy thái độ bất mãn, trong mắt biểu hiện sự khinh thường. Cảm giác nàng rất khác so với những nữ tử ở trong hoàng cung, hơn nữa điều đặc biệt quái lạ là, hần cư nhiên lại cảm thấy khuôn mặt này tựa hồ đã từng nhìn thấy ở đâu rồi, thế nhưng trong lúc nhất thời không thể nào nhớ ra được.

“Ta cuối cùng nói lại một lần nữa a! Không có ai phải ta đến, ta thật sự chỉ là không cẩn thận liền mới té ngã và đề lên người. Người thích như thế nào thì là như thế đó thôi! Dù sao ta cũng vào thiên lao rồi, từ xưa đến nay, chưa từng có ai vào đây rồi mà có thể bình an vô sự mà đi ra ngoài cả, có điều ta vẫn nên khuyên cáo người một câu! Nếu như thật sự ta có thể trốn thoát khỏi đây, ta nhất định sẽ không bỏ qua cho người a!”. Dù sao, nàng đều bị xử chết, Ôn Nhã liền không khách khí với Vân Lâm nữa, cũng chẳng quan hân là loại người nào, nếu đã muốn lấy đi tính mệnh của nàng, vậy nàng còn có gì mà phải sợ chứ.

“Con vịt chết mạnh miệng này, vậy người cứ ở trong đại lao này mà chờ chết đi! Trẫm còn nghĩ nếu người có thể thành thật trả lời, ta liền có thể cân nhắc tha cho người một mạng, có điều...nếu người đã nói như vậy, vậy cái kia...trẫm cũng không cần thiết đi làm chuyện thừa! Bối giá hồi cung!”. Vân Lâm lạnh nhạt nói, mặc kệ nàng có khai ra hay không, chỉ cần ẩn vệ về, hần sẽ liền biết mọi chuyện.

“Ê! Ta đúng là vô tội mà! Người mau thả ta ra ngoài đi! Người là hoàng thượng a! Là hoàng thượng thì không thể nào vô duyên vô cớ kết tội oan uổng cho người ta a! Ta đúng là chỉ không cẩn thận thôi mà!”. Ôn Nhã cũng sợ, vội vội hướng về phía bóng hoàng thượng đang rời đi mà hô to, thế nhưng Vân Lâm cũng không quay đầu lại. Ôn Nhã nhụt chí dùng chân đá nước dưới chân mình, sớm biết thì đã thay đổi thái độ, đối với hần tốt một tí rồi, nếu chết từ từ thì còn một tia hi vọng cũng phải sống sót.

Vân Thành, Bình vương phủ trang nghiêm mộc mạc, thủ vệ tinh luyện, xe ngựa đến trước cổng Bình vương phủ thì dừng lại, Bình vương xuống xe ngựa, sau đó liền vội vàng vàng hướng về phía cửa bên trong phủ mà đi.

“Vương phi hiện giờ ở đâu?”. Bình vương vội hỏi vị quân gia đang đi tới định chào đón tiếp hần.

“Bẩm vương gia! Vương phi chính là đang ở Phật đường niệm kinh”. Quân gia đáp, Bình vương sau đó liền đề mặt quân gia đứng đó, bước nhanh vội hướng tới Phật đường mà đi đến, quân gia xem bộ dáng hần có chút kỳ quái, vương gia xưa nay, tâm luôn luôn ổn định, đến cùng là đã xảy ra chuyện gì? Làm cho vương gia sắc mặt kích động như thế?

Ở phía đông hẻo lánh trong vương phủ, có một gian độc lập tách biệt, dùng để xây ngôi chùa nhỏ, Phật đường này chỉ dành cho một mình vương phi đến, cho nên khi Bình vương vừa tới trước cổng Phật đường thì bước chân đột nhiên chậm lại, rồi dừng hẳn. Hần định giờ tay gõ cửa, nhưng lại có chút ngập ngừng do dự.

“Bên ngoài người đến, chắc hẳn là Vương gia? Đã là Vương gia thỉnh mời vào trong!”. Chỉ chớp lát, bên trong truyền đến âm thanh lạnh lạnh của nữ tử, Bình vương đang trong trạng thái muốn gõ cửa, liền hạ tay xuống, đẩy cửa đi vào.

Nhìn sơ bên trong Phật Đường hơi tối tăm, chỉ nhìn thấy một nữ tử mặc trang phục tố y đang quỳ xuống quay lưng lại với Bình vương, tay cầm Phật châu, lần hạt đọc kinh, cầu nguyện. Bình vương cũng quỳ xuống bên cạnh nữ tử, cung kính bái Phật thắp hương, sau đó yên tĩnh đứng ở bên cạnh, mãi cho đến tận khi nữ tử đã tụng xong kinh phạt, Bình vương lúc này mới đem nữ tử ấy nâng dậy.

“Không biết, hôm nay vương gia đến nơi này của thiếp thân, là vì chuyện gì? Nữ tử ấy khẽ ngẩng đầu nhìn Bình vương chăm chú. Đây chính là Bình vương phi của Bình vương phủ, dung mạo của nàng cùng Ôn Nhã giống nhau đến mấy phần, cũng không giống lắm, chính là, nàng ấy hình dáng đã ngoài ba mươi mấy tuổi, được bảo dưỡng vô cùng tốt, nhưng nhìn kĩ từ trong xương lộ ra vẻ lạnh lạnh, còn Ôn Nhã lại hoạt bát linh động, còn kiều căng không kém, ngoại trừ điểm này thì đã thấy tuyệt nhiên không hề giống nhau rồi.

“Hôm nay, hoàng thượng có triệu ta vào cung, nàng đoán xem là ta đã gặp được ai?”. Bình vương ở ngoài nhìn uy nghiêm, nhưng đối với nữ tử trước mặt thì trở nên vô cùng ôn nhu, nhẹ nhàng dịu dàng đến chiếc ghế, đặt nàng xuống, sau đó ngồi xuống cạnh bên, Bình vương mới nói hỏi.

“Là ai? Lại khiến vương gia có thể quan tâm như thế?”. Vương phi ở bên ngoài nhẹ nhàng nở nụ cười, nhưng trong lòng lại có chút lạnh lẽo, vương gia tìm đến nàng, liền nói rõ có lẽ người mà vương gia gặp, cũng có thể là người mà nàng biết, còn được vương gia để tâm như thế, tựa hồ chỉ có thể là người đó.

“Là một nữ tử, tên gọi là Ôn Nhã. Ôn, trong nắng trời ấm áp, Nhã trong trí nhã thanh tao”. Bình vương nhìn nụ cười lạnh lạnh của nữ tử trước mặt, mà trong lòng vô cùng chua chát cay đắng, nàng là thê tử của hần, cơ bản là người thân cận nhất của hần, thế nhưng hần vẫn luôn cảm thấy nàng là người cách hần xa nhất.

“Ôn Nhã? Ôn, trong nắng trời ấm áp, Nhã trong trí nhã thanh tao?”. Nghe đến danh tự này, Bình vương phi toàn bộ sắc mặt đại biến, nguyên bản đáng vẻ lạnh lạnh lúc này, vào lúc này như bị ai xé rách đi chiếc mặt nạ mà nàng đã tạo nên, Phật châu trong tay cũng theo rơi xuống đất, Ôn Nhã? Cái tên này đối với nàng mà nói, thực sự là quá quen thuộc, nhưng cũng lại quá xa lạ.

“Đúng là nàng sao? Có phải là nàng? Nàng dung mạo ra sao? Năm nay đã bao nhiêu tuổi? Người làm sao không mang nàng về đây? Bình vương phi nắm lấy bờ vai Bình vương, liền tiếp hỏi.

“Nàng nhìn qua chỉ cỡ mười sáu tuổi, hơn nữa dung mạo của nàng ấy cùng người hần rất giống, chỉ cần nhìn kĩ một chút là liền có thể thấy được”. Bình vương cố nén trong lòng đau đớn, cay đắng hồi đáp.

“Nhất định là nàng a! Có đúng hay không? Là Ôn Nhã nữ nhi của ta, là nữ nhi ngoan của ta, người tại sao lại không mang theo nàng trở về?”. Bình vương phi cả người đều kích động đến nổi run rẩy, không nhịn được chất vấn Bình vương, thế nhưng Bình vương vẫn như thế cúi đầu, im lặng không

lên tiếng .

“Thật xin lỗi ! “. Một lát sau , Bình vương phi lúc này mới phát hiện mình quá luống cuống , cũng nhận ra được tâm trạng của Bình vương , liền buông Bình vương ra , lạnh giọng nói .

“Không có gì để mà nàng xin lỗi ta cả , nữ nhi nàng đang bị hoàng thượng bắt giữ , ta đã cầu xin hoàng thượng tha cho nàng ấy một mạng , hoàng thượng có nói là còn muốn điều tra một chút , nàng không cần phải lo lắng , nữ nhi của nàng sẽ không sao “. Bình vương an ủi , mặc dù biết nói ra điều này sẽ càng để nàng thêm lo lắng , thế nhưng đã rất lâu hần không có nhìn thấy nàng , thật vất vả mới có cơ hội thấy được nàng , hần không muốn bỏ qua .

“Bồ Tát , tín nữ Ôn Uyển Như , mười mấy năm qua , thành tâm lễ Phật , hôm nay rốt cuộc cũng tìm thấy nữ nhi sau bao năm lưu lạc . Cầu Bồ Tát phù hộ , phù hộ Ôn Nhã nhất định bình an trở về . “ Bình vương phi cảm kích nhìn Bình vương một chút , sau đó lại đến trước tượng Phật Quan Âm trước mặt , cúi quỳ , khấn cầu thần trời Phật phù hộ . Bình vương nắm chặt tay thành nắm đấm , không cam lòng nhìn Bình vương phi một lát , sau đó xoay người rời đi , chỉ cần hần cứu Ôn Nhã , nàng sẽ đối với hần có thể sẽ có chút thay đổi , Bình vương nghĩ thầm .

Ôn nhã liên tiếp đợi ở trong đại lao tám tối đã ba ngày qua , trong ba ngày , đều có người đưa thức ăn đến , mỗi món ăn đều là khác nhau và đều là tươi mới , ngoại trừ có một số vấn đề bất tiện cần ra ngoài thì luôn có người đi theo , người trong thiên lao đúng là không có đối xử tệ với nàng a ! Ôn Nhã có chút không rõ , hoàng thượng này rốt cuộc là có ý gì , không giết nàng , cũng không tha nàng , liền đem nàng nhốt trong đại lao , chẳng lẽ muốn nàng tự sinh tự diệt sao ?

Ngày hôm đó , Ôn Nhã vẫn như thường lệ , buồn bực , ngán ngẩm chờ ở bên trong thiên lao . Đột nhiên nghe thấy âm thanh mở cửa nặng nề . Ôn Nhã trong lòng căng thẳng , lẽ nào hoàng thượng đã ra lệnh xử quyết nàng ?

Tuy nhiên , xuất hiện trước mặt nàng , lại là cái người mà nàng đã từng gặp qua một lần , Bình vương gia.

“Nhanh ! Mau đưa người tới giúp , khí trời lạnh như vậy , lại ở trong thiên lao ẩm ướt , nữ tử hải nhi của gia gia , làm sao mà chịu đựng được ? “. Vừa vào trong thiên lao , Bình vương liền nhìn thấy Ôn Nhã ngẩng đầu nhìn mình , gương mặt nhỏ nhắn hiện tại đã trắng xám nhợt nhạt , phải đối mặt với khuôn mặt giống với người trong lòng hần , thật sự hần không nhận được mà thương tiếc cho người nữ tử bên trong thiên lao , Ôn Nhã .

“Là người ! Người làm thế nào lại đến đây ? Lẽ nào , hoàng thượng biết mình đã sai , nên dự định thả ta ra ? “. Bị nhốt , và ngâm mình trong thiên lao đã ba ngày qua , Ôn Nhã cả người suy yếu vô lực , đề thị vệ tùy ý đem mình từ từ ra khỏi nơi tối tăm quỷ quái này.

“Người , đứa nhỏ này , đều lại như vậy , còn không biết quân cho tốt miệng của mình . Hoàng thượng đã cho người đi điều tra người vô tội phóng thích , nhưng người nhất định phải chờ ở phủ của ta “. Bình vương đem áo choàng mang đến bao lấy thân thể gầy yếu của Ôn Nhã , bất kể Ôn Nhã kháng nghị , liền đem Ôn Nhã đang ngồi một chỗ , cúi xuống ôm đi .

Nhìn thấy gò má cương nghị của Bình vương , Ôn Nhã trong lòng một trận nghi hoặc , gặp nạn không chết , đại thúc này lại coi trọng mình ? Nếu không phải vậy , làm sao tìm cách cứu mình thoát khỏi đây ? Thật sự có chuyện kỳ lạ đến vậy sao ?.

“Vi thần thay Ôn Nhã khấu tạ hoàng thượng ban ơn tha cho tội chết ! “. Ra khỏi cửa thiên lao , nhìn thấy hoàng thượng đang chờ ở phía trước , Bình vương đang ôm Ôn nhã liền vội vàng quỳ xuống hành lễ tạ ơn , nhưng lại bị hoàng thượng đỡ dậy .

“Nàng ấy xác thực là vô tội , trầm về tình về lý nên thả nàng , Bình vương mang nàng về phủ , khả phải trông coi nàng cho tốt . “ Văn Lâm nhìn đến khuôn mặt nhỏ nhắn nhợt nhạt nhưng quật cường đang nằm im trong lòng ngực của Bình vương , lạnh nhạt nói .

“Vi thần tạ chủ long ân ! “ Bình vương lần nữa nói lời cảm tạ , lúc này mới mang theo Ôn Nhã ly khai khỏi hoàng cung .

.....

- Cổ giao , cổ nhân : là bạn cũ năm xưa
- Cung thân hậu thoái : động tác chấp tay cúi người , từ từ lui ra ngoài , dành cho các quan lại trong triều cung kính với hoàng thượng .
- Tổ y : là trang phục tơ trắng , dùng để dành cho người xưa khi mặc để tu hành .

Bạn đang đọc truyện *Nghinh Phụng Hoàn Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Bình vương phủ nhận thân

Từ bên trong thiên lao lạnh lẽo đi ra , lại bị đại thúc ôm vào trong ngực , Ôn Nhã còn có chút kinh hồn bất định , thế nhưng đã ba ngày rồi , nàng đều không có được giấc ngủ ngon , hiện tại ấm áp hần lên , làm cho nàng có chút mơ màng muốn ngủ một giấc . Mặc dù Bình vương có nói qua nàng cứ yên tâm mà đánh một giấc , nhưng nàng thật sự không dám yên tâm a , nàng phải cố nén lại cơn buồn ngủ này .

Xe ngựa một đường phi nước đại, hướng về Bình vương phủ mà đến.

Hôm nay, Bình vương phủ tựa hồ so với trước đây nóng hơn một chút, không chỉ có thị vệ, người hầu so với ngày trước còn nhiều hơn. Liền ngay cả người chưa từng bước ra khỏi cửa Bình vương phi cũng đã ở trước cửa phủ chờ sẵn, nàng đang phóng tầm mắt hướng về phía hoàng cung mà đợi.

Xe phu đánh ngựa chạy thẳng một đường không ngừng nghỉ, Bình vương phi từ xa đã nhìn thấy có một chiếc xe ngựa từ từ đi tới.

“Hồi phủ rồi nói!” Bình vương xuống xe ngựa, cố ý không cho Bình vương phi nhìn mặt của Ôn Nhã, nháy mắt với nàng, hẩn liền tiến vào vương phủ.

Ôn Nhã cảm thấy không thể hiểu ra sao cả, cũng không nói rõ được, một cảm giác quái lạ. Bình vương vô duyên vô cớ đến cứu nàng, bây giờ nhìn kỹ thấy Bình vương cũng đối với nàng cơ hồ rất đặc biệt, mà tựa hồ cả những người trong Bình vương phủ cũng đối với nàng có chút đặc biệt a. Ôn Nhã khuôn mặt không rõ sắc thái, chỉ cảm thấy Bình vương ôm nàng đến một nơi rất xa, sau đó còn nghe được một ít âm thanh huyền ảo, hình như có một nữ tử nào đó liên tục dặn dò hạ nhân, chuẩn bị nước nóng, chuẩn bị trang phục sạch sẽ gì đó, Ôn Nhã đầu óc mơ hồ.

Lần thứ hai nhìn thấy người là lúc Ôn Nhã đã bị ôm vào một gian phòng cổ sắc cổ hương, gian phòng này được bày trí rất cổ điển, đơn giản thanh lịch, trong phòng ngoại trừ Bình vương ra, còn có một phụ nhân khác, nhìn thấy phụ nhân, Ôn Nhã vô cùng sửng sốt.

“Bà ấy? Ngươi?” Ôn Nhã chỉ vào Bình vương phi, rồi lại nhìn về phía Bình vương gia, cơ hồ có chút nói năng lộn xộn, không mạch lạc. Cơ bản tâm trí đã có chút hỗn loạn nay còn hỗn loạn thêm, và nàng dường như vẫn muốn biết một chút tin tức gì đó.

“Ôn Nhã! Tiểu Nhã! Ngươi chính là Tiểu Nhã của ta a!” Bình vương phi khi nhìn thấy Ôn Nhã, lệ đã rơi đầy trên mặt, nhìn dung mạo của hải nhi, nàng ấy tựa hồ tập hợp hết thấy những ưu điểm của chính mình. Chính Bình vương cũng có nói, chỉ cần nhìn kỹ một chút liền có thể nhận ra.

“Bà, bà là ai? Tại sao chúng ta dung mạo lại giống nhau như thế?” Ôn Nhã sắc mặt trắng bệch, trong lòng nàng đã đoán được ít nhiều, thế nhưng thật sự không dám khẳng định lắm.

Từ nhỏ đến lớn nàng đã ở cùng sư phụ, từ trước đến giờ nàng cũng chưa bao giờ biết, cũng chưa từng gặp qua phụ mẫu của mình, mỗi lần nàng hỏi sư phụ, phụ mẫu hiện đang ở nơi nào, sư phụ đều nói, con là đang hỏi gì vậy? hoặc là trả lời nàng qua loa cho có lệ, lâu dần, nàng cũng không hỏi chuyện của phụ mẫu nữa.

Lần này, nàng thừa dịp sư phụ đi ra ngoài làm một chút việc nhưng rất lâu còn chưa có trở về, nàng liền lén lút chạy ra ngoài, không nghĩ tới vừa mới xuất đầu lộ diện đã phá hoại chuyện tốt của hoàng thượng, sau đó còn bị hẩn nhốt trong đại lao, bây giờ tại nơi này lại nhìn thấy phụ nhân giống mình y hệt, Ôn Nhã thân thể suy yếu, bỗng nhiên cảm thấy đầu của mình có chút đau.

“Ôn Nhã, ta là mẫu thân của con, là mẫu thân của con a!” Bình vương phi nhìn thấy Ôn Nhã sắc mặt trầm tư bất định, liền vội vàng chạy đến ôm lấy Ôn Nhã mà khóc lóc kể lể.

“Ta xưa nay, đều chưa từng nhìn thấy mặt của mẫu thân, ta làm sao biết, bà là đang nói thật hay giả?” Ôn Nhã cảm thấy vấn đề này khó mà chấp nhận được.

“Uyển Như, tiểu Nhã ở trong thiên lao đã ba ngày, trước hết nên cho nàng tắm rửa, ăn một chút gì đó, rồi nghỉ ngơi cho tốt, mai rồi hẩn nói sau!” Bình vương gia đem Bình vương phi nhẹ nhàng nâng dậy, đã ở cùng với nàng nhiều năm như vậy, hẩn cũng chưa bao giờ nhìn thấy được dáng vẻ luống cuống lúc này của Uyển Như.

“Đúng đúng rồi a! Tiểu Nhã! Con trước tiên nghỉ ngơi thật tốt đã, ta có sai người chuẩn bị kỹ càng hết mọi thứ rồi, con có thể lập tức đi tịnh thân!” Bình vương phi xoa xoa nước mắt, khôi phục thần trí, biết thần trí Ôn Nhã nhất thời chưa chịu nhận thân, vội vã giục người đi chuẩn bị tốt mọi thứ.

Được ăn nhiều món ngon, lại còn được ngâm mình trong nước ấm, Ôn Nhã liền đem tất cả phiền muộn ném ra khỏi đầu, thích ý ngủ một giấc ngon. Đợi đến lúc nàng mơ hồ thức dậy, tâm trí vẫn còn chút hỗn loạn, hoa mắt chóng mặt, bên tai có tiếng xì xầm ồn ào, cả người đều sắp bệnh rồi, thật là phiền chết đi thôi! Tiện tay nàng liền hướng nơi ồn ào mà đẩy cái gì đó đang ở bên cạnh mình ra xa, quả nhiên không gian lại trở nên yên tĩnh đi rất nhiều.

“Vương phi, người không sao chứ?” Nha hoàn bên người của Bình vương phi sốt sáng hỏi. Thì ra cái vật gì đó mà Ôn Nhã tiện tay đẩy đi, đó chính là gối hoa được làm từ gỗ đàn hương, vừa vặn lại đập trúng cánh tay của vương phi.

“Đừng lên tiếng, chúng ta có thể làm nàng ấy thức giấc, tất cả mọi người đều nên nói nhỏ thôi!” Bình vương phi cố nén cái đau trên cánh tay, nhỏ giọng nói, tiểu nha hoàn muốn nói gì đó thêm nhưng lại dừng không nói nữa, đem Bình vương phi đỡ qua một bên.

Ôn Nhã ý thức còn có chút mơ hồ, thế nhưng cái cảm giác bệnh sốt, thật sự là khó chịu đến độ muốn lấy cả mạng nàng, còn có người ở bên tai xì xầm nói nói, làm nàng sắp phiền chết rồi.

“Vương phi, Ôn cô nương đã không còn gì đáng lo nữa rồi, chỉ là, nếu vương phi cứ tiếp tục như vậy, e sợ rằng Ôn cô nương còn chưa hết bệnh, người liền mệt ngã!” Mấy ngày nay, vương phi đều ở bên cạnh Ôn cô nương, một phút cũng không rời, người đã gầy đi trông thấy, đại phu nhìn cũng không nổi nữa rồi.

“Vương phi, người nghe lời đại phu đi, trước tiên, người nên nghỉ ngơi thật tốt a! Ôn cô nương liền giao cho nô tỳ chăm sóc đi”. Thiếp thân nha hoàn Đan Thanh bên người của Vương phi cũng lên tiếng khuyên nhủ.

“Không sao ! Ta nhất định phải tận mắt thấy nàng tỉnh lại thì mới yên tâm . “ Vương phi cố chấp không chịu nghe , Bình vương đứng ở bên cạnh đau lòng nhìn nàng , hạ quyết tâm , ở sau lưng vương phi , điểm huyết ngù của nàng , vương phi tức thời mê man trong lòng ngực Bình vương .

Thời điểm mà Ôn Nhã tỉnh lại , trong phòng chỉ còn nô tỳ Đan Thanh trông giữ , canh gác .

“ Ôn cô nương , ngươi rốt cục cũng đã tỉnh rồi , ngươi có biết vương phi mấy ngày nay đã vì cô nương mà mất ăn mất ngủ , cả người điều tiều tụy hẳn ra . “Đan Thanh còn chưa từng bao giờ thấy vương phi của mình vì một ai đó mà hao tổn thần khí như vậy , tuy rằng vương gia và vương phi , bọn họ đều không nói gì , thế nhưng nhìn theo tướng mạo của Ôn cô nương , Đan Thanh cũng có thể đoán được Ôn cô nương hẳn cùng vương phi ít nhiều là có quan hệ .

“ Bà ấy thật sự vì ta mà mất ăn mất ngủ sao ? “ Ôn Nhã ngơ ngác hỏi , từ nhỏ tới lớn , sự phụ cũng không có vì lo lắng cho nàng quá mà đến độ mất ăn mất ngủ , lẽ nào .. bà ấy thật sự chính là mẫu thân của mình ? Cho nên mới đối với mình tốt như vậy ? Ôn Nhã trong lòng suy nghĩ .

Đan Thanh đem bệnh tình mấy ngày nay của Ôn Nhã kể qua , vương phi ở bên nàng cả ngày lẫn đêm , chăm sóc nàng ra sao , đều một mạch nói hết cho nàng nghe ! Ôn Nhã chỉ cảm thấy một dòng nước ấm áp đang chảy không ngừng , len lỏi cả vào trong tim nàng , đáy lòng nàng rung động , hay đây chính là cảm giác “ mẫu tử tình thâm “ .. huyết mạch đang chảy không ngừng a.

“ Ngươi có thể dẫn ta đi gặp bà ấy hay không ? Ta nghĩ bà ấy cũng rất muốn nhìn thấy ta “ Qua một lúc lâu , Ôn Nhã mới cất tiếng nói.

Ôn Nhã được Đan Thanh dìu dắt đi tới gian phòng của vương phi , cũng may , vương phi cũng vừa tỉnh lại được một lúc , còn đang định muốn đến xem Ôn Nhã , thì nàng đã đến .

“ Tiểu Nhã ! Con tỉnh lại rồi . Còn chỗ nào không được thoải mái không ? Nói cho ta nghe ! “ Vương phi nắm chặt tay Ôn Nhã , cũng không để ý , y phục để trên giường của mình còn chưa mặc đến .

“ Cảm ơn hai vị , phu nhân và vương gia ! “ Cảm nhận được nhiệt độ trên tay , Ôn Nhã lúng túng quay đầu đi , có chút không quen lắm .

“ Tiểu Nhã ! Ngươi có phải là đang trách mẫu thân ngươi năm đó vứt bỏ ngươi ? Kỳ thực mọi chuyện không phải là như vậy , tất cả mọi thứ là đều là ta sai rồi ! “ Bình vương gia nhìn mẫu tử hai người , bắt đầu hồi hận kể lại chuyện năm đó .

Mười mấy năm trước , vương phi còn chưa phải là vương phi lúc này , cũng đã mang thai Ôn Nhã , Bình vương gia mạnh mẽ chiếm đoạt , đem mẫu thân Ôn Nhã , cưới về vương phủ .

“ Vào lúc đó , ta trẻ tuổi nóng tính , kiêu căng khó thuần , cho dù ta có yêu Uyển Như nhiều như thế nào đi nữa , nhưng làm sao lại có thể chứa một hài tử không phải máu mủ huyết thịt của mình ở trong phủ cơ chứ ? Uyển Như cũng biết tính tình của ta , sợ ta sẽ gây bất lợi cho ngưởi . Vì thế , sau khi sinh ngưởi ra đời , Uyển Như cũng lặng lẽ tìm người đưa ngưởi rời khỏi đây . Cho nên , nếu như giờ ngưởi muốn hận , thì liền hận ta cũng được , sự việc không quan hệ đến Uyển Như ! “ Bình vương gia nói lại , chuyện đã qua nhiều năm rồi , vương phi đều chưa từng tha thứ cho hắn , cũng không tha thứ cho chính nàng , nàng ấy suốt ngày đem chính mình nhốt tại Phật đường .

Hắn cũng đường đường là Bình vương gia , thế mà đã nhiều năm rồi , không biết nguyên do gì lại không có nhất nam bán nữ chung chăn chung gối.

Wương phi giương mắt nhìn Bình vương , có hận , có hổ thẹn , còn có cả cảm kích , nàng cũng không nghĩ tới , vương gia cư nhiên lại đem chuyện này nói ra , ít nhiều khiến nàng có chút ngỡ ngàng nhìn hắn với cặp mắt khác xưa .

“ Vậy nếu theo lời ngưởi nói , ngưởi không phải là phụ thân của ta , vậy phụ thân của ta là ai ? Ôn Nhã không nhịn được hỏi , Bình vương gia năm đó , nàng chỉ là một hài tử còn không tha cho nàng , thì làm sao có thể bỏ qua cho phụ thân nàng cơ chứ ?

Wương gia nhìn vương phi , “ Vẫn là nàng nên nói ! “ Nếu như là hắn nói , phỏng chừng Tiểu Nhã sẽ không tin .

“ Ta cũng không biết phụ thân con giờ đang ở đâu . “ Vừa nhắc tới phụ thân của Ôn Nhã , vương phi hai mắt đã rơi lệ , vương gia định đưa tay muốn lau nước mắt cho nàng , nhưng cuối cùng vẫn thôi thả xuống .

“ Năm đó là do ta nhất trương tình nguyện tha thiết yêu phụ thân ngưởi , nhưng ta sợ rằng ngay cả việc khi ta mang thai con , e là hắn cũng không biết “ . Qua nhiều năm như vậy , nàng xưa nay cũng chưa từng nghĩ đến chuyện trước kia nữa , ngày hôm nay , hồi tưởng lại những chuyện trước đây vẫn là khắc cốt铭心 .

“ Vậy tên của phụ thân là gì ? hình dáng ra sao a ? “ Ôn Nhã có chút tức giận liền hỏi , mặc kệ năm đó là ai yêu ai , nếu mẫu thân cũng đã có mang thai hài tử , vậy tại sao hắn lại có thể nhẫn tâm bỏ mặc mẫu thân như vậy , thật chẳng đáng mặt nam tử hán đại trượng phu , tốt nhất đừng cho nàng tìm thấy hắn , bằng không , nàng nhất định sẽ giúp mẫu thân trị tội a .

“ Tiểu Nhã , những chuyện trước kia đã qua lâu rồi , con đừng hỏi ta nữa có được không ? Nương hiệ tại chỉ hi vọng sẽ có thể làm mẫu thân bồi đáp lại cho con những thiệt thòi mà con phải trải qua “ . Vương phi nhẹ lắc đầu , không muốn nhắc lại chuyện lúc trước nữa .

“ Nương ! Ngươi yên tâm , Tiểu Nhã sau này nhất định sẽ mãi ở bên cạnh ngươi a “ . Mở ra được những nút thắt trong lòng , Ôn Nhã không cố chấp nữa , liền hô to một tiếng .

“ Con vừa mới gọi ta là cái gì ? Có thể gọi lại một lần nữa , có được hay không ? “ Vương phi kích động , đến hai mắt lệ nhòa , nhiều năm như vậy . rốt cục cũng có thể nghe được tiếng con gọi mình , làm sao không thể không kích động .

“Mẫu thân ! Nương ! Là Nương a...!” Ôn Nhã trong mắt cũng chứa đầy lệ , nàng rót cục cũng có mẫu thân rồi , cũng không còn là nữ hài tử không cha không mẹ nữa .

“Vương gia ! Thiếp còn có một chuyện muốn nhờ !”. Hai mẫu tử ôm nhau khóc một hồi , vương phi đột nhiên nhớ đến một việc , liền nói với Bình vương gia .

“Ta đã biết nàng muốn nói điều gì rồi ! Ngày mai ta liền lên tầu chuang , thỉnh hoàng thượng thu dưỡng Ôn Nhã làm nghĩa nữ của ta , thiết nghĩ hoàng thượng sẽ vì ta mà đáp ứng , như vậy , các nàng mẫu tử hai người liền có thể quang minh chính đại ở cùng nhau .” Bình vương gia rất hiểu tâm tư của vương phi , “Chỉ là không biết Tiểu Nhã có nguyện ý hay không ?” “Vương gia chuyển hướng Ôn Nhã mà hỏi , dù sao năm đó cũng bởi vì hân , mới làm cho các nàng thất lạc nhiều năm như vậy .

“Ta đương nhiên đồng ý a ! Nghĩa phụ là vương gia , vậy thì ở Vân Thành này , sẽ không còn ai có thể bắt nạt ta nữa rồi ! .” Ôn Nhã khẽ mỉm cười , nàng cũng không hận vương gia , dù sao ngài ấy cũng đã cứu nàng một mạng .

“Như vậy quá tốt , quá tốt rồi a ! Con cứ gọi ta là phụ thân , từ nay về sau , con chính là Bình vương khuê nữ của ta , sao hà , như thế nào ?” . Bình vương gia trên gương mặt tuổi tác trưởng thành theo năm tháng nay cũng tươi cười như hoa nở mùa xuân , xem ra mọi chuyện đã phát triển tốt đẹp rồi .

“Nữ nhi bái kiến phụ mẫu !” . Buông vương phi ra , Ôn Nhã hướng tới hai người bọn họ , dịu dàng cúi đầu hành lễ .

“Hay ! Hay lắm !” . Vương gia cùng vương phi hai người vô cùng vui vẻ và cao hứng , đặc biệt là vương phi .

“Cảm ơn người !” . Một lát sau , vương phi đột nhiên nhỏ giọng nói .

“Không sao ! Chỉ cần nàng vui vẻ , hạnh phúc , là tốt rồi !” . Bình vương gia khẽ mỉm cười , nhiều năm như vậy , nàng rót cục cũng nói chuyện với hân , tất cả những mọi thứ ngày hôm nay , đối với hân đều là đáng giá

... ..

Cổ sắc cổ hương : gian phòng bày trí theo kiểu ngày xưa , thường có lư hương lưu giữ mùi hương để cho gian phòng thơm hơn , mà các bạn thường thấy trong phim ảnh của mấy nàng tiểu thư của vương phủ ,.

Nhất nam bán nữ : là cảnh nam nữ chung chăn chung gối , dành chỉ vợ chồng chung phòng .

Nhất sương : một lòng một dạ , giống yêu đơn phương .

Khắc cốt minh tâm : chuyện không bao giờ quên được .

Bạn đang đọc truyện *Nghinh Phụng Hoàn Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Bình vương phủ mở tiệc rượu

Sau khi Bình vương gia dâng tầu chuang , hoàng thượng rất nhanh đã hạ chiếu chỉ phê chuẩn , đồng thời còn cho đại cáo thiên hạ , rất nhiều người đều đang suy đoán , cuối cùng nữ tử đó đến cùng là ai ? mới có thể may mắn trở thành tiểu thư của Bình vương phủ ? Chỉ có thể nói một câu một bước đã từ cành cây bay lên thành Phụng Hoàng là thích hợp nhất a.

“Hoàng thượng , Bình vương phủ thu nhận nghĩa nữ , người không nên đi đến đó , lại cũng chẳng phải là sinh thần của Bình vương gia a !” . Lý Đức Hải đi đi lại lại xoay quanh hoàng thượng , thật không rõ , hoàng thượng rốt cục là đang nghĩ gì , lại muốn tham gia tiệc rượu thu nhận nghĩa nữ của Bình vương phủ a .

“Trẫm ở trong cung đã nhiều ngày qua , phiền chết rồi ! Người không thể nào đi cùng trẫm xuất cung để cho trẫm giải tỏa tâm tình sao !?” . Vân Lâm nổi giận , hướng Lý Đức Hải mà quát nặng .

“Việc này Việc này ... Hoàng thượng a! Người là thân thể vạn kim , xuất cung là biết bao nguy hiểm , kính xin hoàng thượng mang thêm một ngàn vệ cấm quân theo , như vậy nô tài mới yên tâm a” . Lý Đức Hải chấp tay , cúi đầu nhắm mắt nói , có thể cùng hoàng thượng xuất cung , nhưng mà không thể không mang theo vệ cấm quân .

“Lý Đức Hải ! Người là đang khi dễ võ công của trẫm sao ?” . Vân Lâm lạnh nhạt nói .

“Nô tài không dám ! Nô tài chỉ là lo lắng cho an nguy của hoàng thượng , kính xin hoàng thượng cân nhắc !” “Lý Đức Hải sợ đến độ cúi phịch xuống đất , dập đầu hành lễ nói .

“Được rồi, được rồi! Ngươi đừng dập đầu nữa! Trẫm sẽ cho triệu thêm chút ám vệ bảo vệ chúng ta trong bóng tối, nhưng mà ngươi cũng đừng có giống trống khua chiêng, nếu mà ngươi còn dám phản đối, vậy ngươi cứ mà từ từ ở lại trong cung đi! . Vân Lâm nói, cũng không cho Lý Đức Hải cơ hội phản bác, Lý Đức Hải nghe được lời uy hiếp của hoàng thượng, liền ngậm miệng không dám nói tiếp.

... ..

“Chúc mừng Bình vương gia!”.

“Chúc mừng, chúc mừng!”.

Buổi sáng một ngày đẹp trời, Môn đình Bình vương phủ đông vui như chợ, quan viên to nhỏ, đất thê dẫn thiếp, mang theo nữ nhi và những món lễ quả tới tham gia tiệc rượu của Bình vương phủ. Ai cũng biết Bình vương gia rất được hoàng thượng coi trọng, ngày trước lại không cùng với những triều thần khác qua lại với nhau, công chính nghiêm minh, ai muốn nịnh bợ Bình vương gia cũng khó, hôm nay thừa dịp Bình vương gia hi sự thu nhận nghĩa nữ, mọi người đương nhiên sẽ không bỏ lỡ cơ hội tuyệt hảo này.

“Bình vương phủ này ngày trước đều không có quá nhiều người, không nghĩ tới ngày hôm nay lại náo nhiệt phi thường như vậy!” . “Đi theo phía sau một đám quan viên, Vân Lâm cải trang bộ dáng phong tư, cảm thán nói.

“Nếu để người ta biết được tin là hoàng thượng cũng tới đây, phỏng chừng văn võ bá quan đều cũng sẽ đến đông đủ a.” Lý Đức Hải ở bên cạnh cười nói.

“Lý Đức Hải, ta đã nói rồi, ở bên ngoài, ngươi phải gọi ta là công tử!” . Vân Lâm cầm quạt giấy trong tay vỗ nhẹ đầu Lý Đức Hải ..

”Nơi này quá nhiều người, chúng ta nên đi từ cửa sau thôi “. Vân Lâm đề nghị .

“Công tử, người sao lại có thể đi cửa sau được?” “Lý Đức Hải cuống lên, đường đường là cửu ngũ chí tôn, cư nhiên lại đi cửa sau, nếu để người ta biết được, nhất định sẽ làm ảnh hưởng đến uy nghiêm của hoàng thượng a.

“Lý quân gia! Ngươi đừng quên, chúng ta hiện tại thân phận là gì! Ít nói nhảm lại, đi nhanh lên đi!” . Vân Lâm cười, quay đầu liền hướng Bình vương phủ cửa sau mà đi đến. Lý Đức Hải bất đắc dĩ, chỉ cười sao đó chạy đuổi theo.

... ..

“Nương, vì sao Bình vương phủ thu nhận nghĩa nữ lại có nhiều người như vậy đến chúc mừng a? Làm lớn như vậy có quá phô trương không? mà nhìn thì thật sự là quá mức phô trương, quá mức lãng phí a!” . Sờ nhẹ trên người bộ trang phục màu hồng mới, nghe nói hình như là được thiết kế theo kiểu dáng ở trong cung, là vải vóc công phẩm, nghe đồn tên của nó là “trưng kim bội ngọc”. Ôn Nhã bất mãn nói, hao tiền tốn của cho những vải vóc gấm hoa nàng còn chưa nói đi, đã vậy còn bắt nàng phải liên tục thụ ngay những nghi thức lễ tiết, sao nàng chịu nổi a.

“Ngốc tiểu hài nữ của ta! Đây chính là Hoàng ân, hơn nữa vương gia làm như thế, cũng là muốn nói cho tất cả mọi người đều biết thân phận của ngươi, lẽ nào như vậy là không tốt sao?” . Vương phi ôn nhu giúp Ôn Nhã thu dọn trang phục, ngày thường vương phi chỉ mặc một thân trắng thuần, nhưng ngày hôm nay nàng cũng đổi một thân hoa phục, ung dung cao quý, xinh đẹp thanh nhã.

“Ta chẳng qua chỉ cảm thấy như vậy hơi có chút phiền phức, với lại ta cảm thấy như đang ở trên con đường lớn, đầy những gánh xiếc, và ta là con khi con bị đùa giỡn trong tay hầu tử a!” . Ôn Nhã không nhịn được nói.

“Được rồi, được rồi! Biết ngươi không thích rồi, chỉ lần này, liền không có lần sau.” Vương Phi sau khi giúp Ôn Nhã thu dọn gọn gàng trang phục xong, liền dặn Ôn Nhã vài câu, sau đó liền đi ra ngoài chiêu đãi tân khách.

.....

Tiệc rượu chính thức bắt đầu vẫn còn một quãng thời gian, Ôn Nhã không muốn đợi chờ quá lâu ở trong phòng, liền nhìn thấy lúc nha hoàn không chú ý, nàng lén lút chạy ra ngoài.

Xuân đến, nắng ấm, hoa nở. Hoa viên phía sau Bình vương phủ, hoa cỏ cũng đều yên lặng tỏa ra, nở hoa thơm ngát cả một vùng, nhìn như tiên cảnh. Ôn Nhã thân thủ nhanh nhẹn, lấy xuống một đóa hoa.

“Ôn Nhã cô nương, thực sự là tàn nhẫn, hoa nơi đây đơm đẫy đáng nỡ rộ khoe sắc thắm, nhưng ngươi lại nỡ lòng ngắt chết nó, ngươi không cảm thấy thẹn trong lòng sao?” . Đang lúc tận hưởng một nơi yên tĩnh, đột nhiên xuất hiện âm thanh ở phía sau Hoa viên truyền đến.

Ôn Nhã quay đầu nhìn lại, thì ra là một thiếu niên công tử anh tuấn, đi cùng với một lão bộc, công tử này mày kiếm mắt sao, diện mạo bất phàm, ngay cả lão bộc bên người cũng không có điểm giống nhau. Ôn Nhã quan sát tỉ mỉ một hồi, rốt cục cũng nhớ tới người đến lúc này là ai.

“Hoàng thượng, ngươi lại đến rồi sao? Chẳng lẽ ngươi không sợ ta sẽ giết ngươi a?” . Trong tay Ôn Nhã đang xoay tròn đóa hoa, cười lạnh nói.

“To gan! Lại dám đối với hoàng thượng nói năng lỗ mãng!” “Lý Đức Hải vừa nghe Ôn Nhã uy hiếp, trực tiếp đứng che ở trước mặt hoàng thượng, hấn chỉ sợ Ôn Nhã thực sự làm tổn thương hoàng thượng a.

“Nữ hài tử của gia vẫn là muốn hô đánh hô giết thì mới tốt hơn sao.” “Vân Lâm lướt qua Lý Đức Hải, hướng Ôn Nhã mà đi đến, mãi đến khi hấn cách

một bước chân với Ôn Nhã thì mới dừng lại. Ôn Nhã không cam lòng yếu thế, cũng không có lui về phía sau.

“Tên người được đặt quả là không sai, thế nhưng ta cảm thấy người thì lại không hợp với kỳ danh này cho lắm, người xem, như vậy yên lặng thật tốt “. Hoàng thượng đem hoa trong tay của Ôn Nhã bắt lấy, nhẹ nhàng điểm xuyên qua búi tóc của Ôn Nhã, nhìn hoa và người đem ra so sánh, tựa hồ người so với hoa càng thêm tinh tế, mềm mại.

Ôn Nhã chưa bao giờ cùng với người thiếu niên trẻ tuổi nào mà thân mật như thế, tựa hồ hành động của Vân Lâm đã làm nàng sợ rồi, ngây ngốc đứng ở đó, muốn động cũng không dám động, trên mặt đỏ bừng bừng, trái tim cũng đang lợi hại nhảy loạn xạ.

“Quả nhiên không tệ, so với Bình vương phi lúc tuổi còn trẻ càng hơn một bậc “. Vân Lâm hơi cúi đầu, hít sâu mùi hương trên mái tóc mềm mại của Ôn Nhã, hành động của Vân Lâm như vậy có hơi ngượng ngùng, nhưng lại cực kì đặc biệt yêu mị, Ôn Nhã mùi hương trên người không giống với những nữ tử son phấn ở trong hậu cung, mùi hương của nàng rất thanh khiết, khiến người ta không nhận được mà muốn trầm luân trong đó.

“Chát ! “.

“Lưu manh ! “. Ngay lúc Vân Lâm còn đang trầm mê trong hương vị của Ôn Nhã, trên mặt liền đã trúng một cái tát đau đớn, lập tức năm ngón tay đỏ chót đã in hằn dấu trên má hần. Ôn Nhã gương mặt đỏ chót tươi cười, sau khi tát Vân Lâm một cái, mới nhớ đến thân phận của hần hiện tại, không chút do dự, bèn xoay người, nhún mũi chân, phi thân như yến, hướng gian phòng của mình bay đi.

“Hoàng thượng, hoàng thượng .. ! Người không sao chứ ? Nữ tử này cũng quá to gan, lại dám động thủ với hoàng thượng, người có muốn nô tài bắt ả đến, nhốt vào thiên lao hay không ? “. Lý Đức Hải tức giận, dằn chân tay cuống cuồng cả lên, vội vàng lấy được phẩm để thoa vào má hoàng thượng.

“Ta không sao ! “. Sờ lên bờ má còn chút ran rát, Vân Lâm lại nhìn mảnh vôi hồng biến mất sau hoa viên, ý vị không rõ, khẽ nhoen miệng cười, hần ngược lại muốn xem xem, nữ tử có gan đánh hoàng thượng như hần, coi thử nàng ấy đến cùng là có bao nhiêu can đảm !.

Lý Đức Hải ở bên cạnh nhìn hoàng thượng, người bị đánh cũng không giận mà còn cười, trong lòng lo lắng không thôi, hoàng thượng chẳng lẽ bị tát một cái đã trở thành ngốc rồi sao ?

... ..

Yến tiệc mới bắt đầu, Ôn Nhã cũng rất muốn cùng nha hoàn đi ra ngoài để gặp mặt tân khách, nhưng mà trong lòng nàng lại thấp thỏm bất an không thôi ! Lúc đó khẳng định là nàng đã gặp quỷ rồi, sao lại nhất thời si mê như thế, đáng lẽ ngay lúc hần dựa vào nàng nên đẩy hần ra mới phải. Ôn Nhã trong lòng rất là ảo não, nàng lỡ tay tát hoàng thượng rồi, còn không biết hần sẽ đối phó với nàng như thế nào đây, ngàn vạn lần không thể liên lụy đến cha, nương và mọi người trong phủ Bình vương a.

Giờ lành đã đến, Ôn Nhã được nha hoàn Đan Thanh dìu dắt, chậm rãi đi ra phòng khách. Lúc Ôn Nhã vừa bước ra, trong đại sảnh toàn bộ đều yên tĩnh.

Bản thân Ôn Nhã đã mang nét đẹp quý phái, trang trọng, cũng là mỹ nữ có một không hai, chỉ cần nhấn thêm bộ váy trang phục tinh xảo, liền càng chói lọi, đáng người thanh mảnh, lời nói có đủ, thân thủ nhanh nhẹn, thanh khiết, đặc biệt chính là đôi mắt nàng, trong sáng long lanh đầy màu sắc. Ở tại nơi này, rất nhiều vương tôn công tử, bởi vì sự hiện diện duyên dáng và lời cuốn của Ôn Nhã mà động tâm. Hiện tại nhìn Ôn Nhã và vương phi ở cùng một nơi, mọi người ai nấy gần như điều hiểu nguyên nhân lý do tại sao Bình vương gia lại thu nhận nàng làm nghĩa nữ.

Ôn Nhã đem ánh mắt quan sát mọi người ở đây, xoay nhìn một vòng, đều không nhìn thấy vị hoàng thượng cải trang tư phong đó, đang lúc ở thời điểm nàng nghĩ hần có lẽ đã rời khỏi đây, thì liền phát giác ra ở đại sảnh bên cạnh có một tấm bình phong, đằng sau tấm bình phong đó lại có người đang tọa, nàng nghĩ tám chín phần chắc chắn chính là hoàng thượng. Không biết là cha mẹ có biết hay không chuyện nàng đã tát vào mặt hần, có điều nhìn sơ qua sắc mặt của bọn họ tựa hồ như còn chưa biết chuyện.

“Thôi quên đi ! Dù sao, đánh cũng đã đánh rồi, tệ lắm để hần tát lại một cái là được chứ gì “. Ôn Nhã trong lòng nghĩ, dời tầm mắt khỏi vị trí bình phong, sau đó dịu dàng cười, hướng tân khách cúi chào. Người chủ trì buổi tiệc cũng đã giới thiệu Ôn Nhã xong, tiệc rượu liền chính thức bắt đầu, sau đó vương gia cùng vương phi dắt Ôn Nhã đến từng bàn chúc rượu.

“Chúc mừng vương gia đã tìm được lương nữ, Ôn Nhã cô nương đây chắc có lẽ vẫn chưa có hứa phối nhân gia chứ ? Hạ quan có một yêu cầu hơi quá đáng, nhi tử của hạ quan cũng đã đến tuổi hôn phối rồi, diện mạo bất phàm, học phú ngũ xa, vừa vặn cùng lệnh kim tiểu thư đây xứng lứa vừa đôi, không biết ý của vương gia như thế nào ? “. Hộ bộ thị lang Trương đại nhân khoe bụng to lớn, vui cười hớn hở hướng Bình vương gia nói, tuy rằng hần cũng chỉ là tam phẩm đại thần, nhưng hần cũng có nhiều vai trò, tay cầm thực quyền, luận về môn đăng hộ đối, cũng không kém Bình vương gia là bao nhiêu.

“Đạ tạ Trương đại nhân hậu ái, chi tiếc là hôn sự của nhi nữ, ta đã có quyết định để nàng tự lựa chọn, tiểu nữ nhi vừa ý ai thì chính là người đó .” Bình vương gia khéo từ chối, vì chuyện này, vương phi và hần đã sớm thương lượng, hần cũng đã tán thành. Ôn Nhã vô cùng cảm kích nhìn vương gia, nếu như vừa nãy vương gia trả lời đồng ý mà chưa hỏi qua ý nàng, Ôn Nhã liền nhất định sẽ rời khỏi Bình vương phủ.

“Vương gia, ngài đúng là yêu chiều Ôn Nhã cô nương, thường hôn nhân đại sự, đều là phải theo ý cha mẹ, mỗi chước chi ngôn, ta cũng chưa từng nghe qua có vị cô nương của gia chủ nào lại có thể tự làm chủ, quyết định hôn sự cho mình ? “. Hộ bộ thị lang Trương đại nhân có chút không vui nói.

“Nếu Trương đại nhân đây cũng chưa từng nghe nói qua, vậy vấn đề này chắc có lẽ nên để Bản vương mở tiền lệ trước, nói chung, hôn nhân đại sự của nữ nhi, nhi tử, chúng ta không nên nhúng tay vào, hãy thành toàn cho bọn chúng, cá nhân tự do yêu thích .” Bình vương cười cười, dắt vương phi và Ôn Nhã hướng bàn khác đi đến.

“Hoàng thượng ! Bình vương gia cũng thật là biết điều , mà cũng không biết lời hần nói là thật hay giả a ! “. Lý Đức Hải cười nói , sau tấm bình phong , chuyện vừa rồi cũng được hoàng thượng và Lý Đức Hải nhìn ra rõ ràng rành rành .

“ Có phải là thật hay giả , thì có liên can gì đến người hử , lẽ nào người đối với cô nương nhà người ta cũng có hứng thú ? “. Vân Lâm giờ ly rượu khẽ nhấp một cái , khẽ cười nói .

“ Công tử ! Lời người vừa nói đó , người cũng không phải không biết nô tài là kẻ tàn phế , nào dám có tâm tư đối với cô nương nhà ai? “. Lý Đức Hải cười khổ nói , hần chỉ là thái giám , căn bản sẽ không có cô nương nào yêu thích hần a.

Xem ra đã chọc vào chỗ đau của Lý Đức Hải , nên Vân Lâm cũng không tiếp tục nói nữa , chỉ nhìn chăm chăm cái nữ tử đang bị tăng tăng lớp lớp người bủa vây trong đại sảnh . Nữ tử ấy dường như có chút không thích ứng hoàn cảnh hiện tại đây .

“ Lôi vương giá lâm ! “. Ngay tại thời điểm các tân khách đang quang trù giao thác , ngoài cửa đồng loạt vang lên tiếng hô , làm cho tất cả mọi người trong đại sảnh vô cùng ngạc nhiên .

... ..

*Lương nữ : người vừa hiền , vừa duyên dáng , thủy mị , xinh đẹp .

*hứa phối : là định sẵn hôn ước với một người nào đó .

*học phú ngũ xa : có nghĩa là tài học cũng cao , lại thông minh , lanh lợi .

* môi chúc chi ngôn : ý là nói các bà mai sẽ đến hỏi cưới , nói lời hôn ước.

*quang trù giao thác : có nghĩa là mọi người đang vui vẻ cười đùa , lời qua tiếng lại nhộn nhịp .

Bạn đang đọc truyện *Nghinh Phụng Hoàn Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Lôi vương đến thăm

“ Lôi vương ? Lôi vương là ai ? “. Trong đại sảnh ai nấy đều rối rắm khởi thân đứng lên nghênh tiếp , Ôn Nhã ở bên , nhỏ giọng hỏi .

“ Lôi vương bốn danh là Vân Lôi , là đệ đệ ruột cùng cha cùng mẹ với hoàng thượng , nắm giữ binh quyền , kỳ lạ thật , Lôi vương không phải đã sai người tặng lễ vật rồi sao ? Như thế nào vào lúc này lại tự mình đến đây ? “ Vương phi nhìn về phía bên kia bình phong , nghi hoặc nói .

“ Binh quyền ? “ Ôn Nhã cũng đồng loạt nhìn theo phía bên kia bình phong , khoe môi hơi nhếch lên thành một đường cong , khả những người đứng đầu thường là không chịu nổi cô đơn tịch mịch mà đến đây sao .

“ Bình vương thúc , thật sự là vô cùng xin lỗi ! Quân vụ quán thân , cho nên ta mới sai người đem lễ vật đến đây dâng tặng . Nhưng không ngờ sự tình lại được giải quyết sớm , còn nghĩ không biết có kịp tham gia buổi tiệc rượu này không , liền vội vội vàng vàng chạy tới đây . Không biết là vương gia còn có chỗ cho Bản vương không ? “. Chưa kịp thấy người , trước tiên nghe được văn thanh , từ xa xa , chỉ nhìn thấy một thân khôi giáp , một nam tử uy vũ bất phàm đang từ từ đi tới , dung mạo cùng hoàng thượng giống nhau đến bảy phần , thế nhưng khí chất vẫn nhả so với hoàng thượng thì ít đi mấy phần , nhưng uy vũ thì nhiều hơn đến mấy phần .

“ Đương nhiên là có chỗ cho người an tọa , Lôi vương đây làm sao lại có thể thiếu ? “. Bình vương cũng cười tiến lên nghênh tiếp , sai người chuẩn bị chỗ ngồi ngay ở chính sảnh , những quan lại khác thì nhón nháo khởi thân , đối với Lôi vương thì lễ .

“ Mọi người không cần khách khí , ngày hôm nay nhân vật chính vẫn là nghĩa nữ của Bình vương gia đại thúc , Bản vương tới đây cũng chỉ là tham gia cho có chút náo nhiệt , thảo bồi thủy tửu , tất cả mọi người vẫn là ngồi xuống đi .” Lôi vương vẻ mặt tươi cười nói , mọi người lúc này lại tăng tăng lớp lớp an tọa .

“ Ta đoán vị cô nương đây chính là tân nghĩa nữ của Bình vương thúc , quả nhiên là có dung mạo chim sa cá lặn , lại mang dáng vẻ bẻ nguyệt tu hoa , thậm chí còn cùng vương phi giống nhau đến mấy phần , những người không biết , lại còn cho rằng đây là nữ nhi của ngài và vương phi nữa , thật là hiếm có . “ Lôi vương nhìn chăm chăm Ôn Nhã , tựa tiêu phi tiêu cười nói .

“ Lôi vương nói đùa rồi , tiểu nữ nhi chẳng qua cũng chỉ là bồ liễu chi tử , sao có thể được Lôi vương gia tán thưởng như vậy , Tiểu Nhã , còn không mau qua bái kiến Lôi vương gia ? Bình vương nhìn Ôn Nhã nói .

“ Ôn Nhã bái kiến Lôi vương gia , vương gia vạn phúc kim an “. Ôn Nhã cảm thấy không thoải mái , chỉ thi lễ một cái , không biết tại sao , Lôi vương gia hần rõ ràng là đang cười , nhưng trong mắt nàng luôn cảm thấy có gì lạ là , đặc biệt là đôi mắt hần , khiến người ta có một loại cảm giác không rét mà run

, khả là do hấn có huyết dục phản chiến vương gia a, Ôn Nhã nghĩ thầm

“Bình vương thúc , Tiểu vương nghe nói hoàng huynh cũng tới đây , thế nhưng tại sao không nhìn thấy hoàng huynh ? “ Lôi vương mới vừa vào tọa , lại đột nhiên hỏi .

Nguyên bản phòng khách ban đầu còn rất náo nhiệt , việc Lôi vương đến , là nguyên nhân khiến cả sảnh phòng dần dần trở nên yên tĩnh , lại được nghe Lôi vương nhắc hoàng thượng cũng đến đây , chúng thần trong lòng dấy lên căng thẳng , càng không dám lên tiếng , cúi đầu , liếc dọc liếc ngang nhìn quang cảnh trong đại sảnh , rất nhanh sau đó , ánh mắt của mọi người đều tập trung tại vị khách ngồi sau tấm bình phong .

Ở đại sảnh thiết kế tấm bình phong , Bình vương gia không để người tới gần , vốn đã rất kỳ lạ . Cuối cùng thì ra là để dành cho khách nhân , mà người có thể làm cho Bình vương gia như vậy lẽ dĩ chỉ có thể là một người ? Bây giờ , lại được nghe Lôi vương gia nói , khẳng định phía sau tấm bình phong đó chính là hoàng thượng rồi .

“Hoàng đệ, tin tức quả đúng là tình thông, thăm vừa mới đến Bình vương phủ liền bị hoàng đệ biết rồi “. Sau tấm bình phong, truyền đến âm thanh của Vân Lâm, ngữ điệu nhẹ nhàng, nghe không ra tâm trạng đang dậy sóng .

“Nếu hoàng huynh đến rồi, hà cớ gì không ra đây cùng mọi người chung vui? Cách bình phong nhìn không tiện cho lắm! .” Lôi vương cười nói, trong mắt lóe ra một vệt sáng, Ôn Nhã đã nhìn thấy .

Lôi vương đến đây, khẳng định là không có ý tốt, hấn nếu có thể biết hoàng thượng cải trang xuất cung, liền có thể biết sự việc hoàng thượng bị nàng đánh, vậy lúc hoàng thượng đi ra, nếu hoàng thượng bị chúng thần nhìn thấy trên mặt của mình có năm dấu tay, không suy đoán được chuyện gì sẽ xảy ra . Ôn Nhã nhìn Lôi vương, trong mắt vẻ căm ghét tăng lên mấy phần.

“Hoàng thượng, thần nữ có lời muốn nói “. Ôn Nhã tiến lên vài bước, hướng bình phong hành lễ nói.

“Cứ nói đừng ngại!” Sau tấm bình phong âm thanh vẫn là thanh lãnh không sợ hãi .

“Ngồi ở tại nơi đây đều là các vị trưởng bối, đa phần đều là người trong triều đình, đều là nhân trung chi long, hoàng thượng lại chính là bậc cửu ngũ chí tôn, thiên chi kiêu tử, uy chấn bát phương . Nay lại là ngày nhận thân của thần nữ, nếu vào lúc này hoàng thượng lộ diện, vậy chẳng phải tiệc ngày hôm nay lại thành tiệc của triều đình? Chư vị đại nhân mỗi ngày đều phải lên thượng triều, cần gì phải đem tiệc rượu của thần nữ làm nơi thượng triều của triều đình? Bữa yến tiệc này cũng không có quan trọng cho lắm . Cho nên Thần nữ cho rằng, hoàng thượng nên như cũ ở sau tấm bình phong cùng mọi người chung vui yến tiệc, cũng là để cho các chư vị đại nhân có thể thoải mái thư giãn a “. Ôn Nhã không nhanh không chậm nói.

“Có ý tứ! Thú vị!“ Lôi vương khẽ cười nói, xem ra cái nữ tử này nhìn cũng không tầm thường a.

“Lôi vương gia cũng thấy lời ta nói là có hữu ý, vậy đồng nghĩa vương gia đã đồng ý . Nếu Lôi vương gia đều đã đồng ý rồi, chư vị đại nhân cũng không nên đề ý nữa a! Tiểu nữ trước tiên kính các vị trưởng bối một ly “. Ôn Nhã nhanh theo lời Lôi vương gia nói, trong lúc nhất thời hấn không biết nên làm sao đáp lời nàng, không thể làm gì khác hơn là bưng ly rượu lên uống một hơi cạn sạch, che giấu sự lúng túng của mình .

Trong đại sảnh các vị đại nhân cũng đồng loạt nâng chén, nguyên bản phòng khách đang yên tĩnh, cũng dần dần bắt đầu náo nhiệt hấn lên, đơn giản là ai nấy đều ca tụng hoàng thượng anh minh thần võ . Lôi vương anh dũng bất phàm, còn có nghị luận về Ôn Nhã cô nương, thế là mọi người ai cũng thoải mái đánh chén . Lôi vương trừng mắt nhìn Ôn Nhã, sau đó lại cúi đầu uống rượu, cũng không tiếp tục nói nữa .

“Ôn Nhã cô nương quả nhiên là thú vị, chỉ vài mấy câu nói liền có thể giải nguy cho hoàng thượng, còn khiến cho Lôi vương phải ngậm trái hoàng liên a “. Sau tấm bình phong, Lý Đức Hải trầm thấp cười nói .

“Coi như nàng ấy có chút khôn vặt, nàng làm điều này là cũng chỉ vì muốn bảo đảm cái mạng nhỏ của chính mình thôi, nếu ngày hôm nay ta mang bộ dạng này mà đi ra ngoài, người cảm thấy Bình vương phủ còn có thể tiếp tục múa hát mừng cảnh thái bình sao? “. Vân Lâm mỉm cười nói, lời nói của Ôn Nhã đã đắc tội với Lôi vương rồi, còn không biết hấn sẽ đối phó với nàng như thế nào, có điều như vậy cũng tốt, Bình vương mới có thể cùng hấn đi chung một đường.

“Ôn Nhã cô nương có thể trở thành thiên kim tiểu thư Bình vương phủ, thiết nghĩ cũng là một trang nữ nhân điểm lệ tuyệt mỹ, chi bằng Ôn Nhã cô nương đang ngồi đây biểu diễn một đoạn, như thế nào?“ Sau khi nhóm múa dừng hấn, Lôi vương liền nảy sinh tâm kế, đột nhiên đề nghị .

“Lôi vương, người thật khéo đùa! Ôn Nhã là nữ tử hương đã, đối với loại hình cầm kỳ thi họa, một chữ cũng không biết a!“ Ôn Nhã giả vờ khổ sở nói, đồng thời trừng mắt với Lôi vương. Tên này so với tên hoàng thượng kia còn muốn ác chiến hơn, không hổ danh là đệ đệ cùng cha cùng mẹ với hấn a.

Quả nhiên, sau khi Lôi vương nghe Ôn Nhã nói đối với cầm kì thi họa một chữ nàng cũng chẳng biết, không khỏi có chút cười đắc ý.

“Cầm kỳ thi họa có thể ta không biết, nhưng nếu lấy kiếm làm vũ, thì tiểu nữ có thể biết một chút, nếu như các vị không chê, vậy tiểu nữ đành bêu xấu mình, vũ một đoạn kiếm vũ cho chư vị đại nhân tại đây thưởng thức!“ Nhìn thấy vẻ đắc ý của Lôi vương, Ôn Nhã nhẹ nhàng nở nụ cười, khéo léo chuyển đề tài, quả nhiên sau khi nghe xong lời Ôn Nhã nói, nụ cười trên gương mặt Lôi vương đều cứng lại.

Rất nhanh hạ nhân đã mang tới một bảo kiếm sáng loáng, trên đó được chạm trổ đầy đủ hoa văn và một viên ngọc bảo thạch, Ôn Nhã đem thanh kiếm sờ từ đầu đến thân, thỏa mãn gật đầu, nắm lấy bảo kiếm, một vòng xoay tròn, liền bay ra chính giữa đại sảnh .

Kiểm tẩu thiên phong, thân nhả du long, khi thì uyển chuyển, khi thì khí suất. Ôn Nhã một thân kiếm vũ biểu diễn xuyên thấu tâm can, thậm chí qua

tâm trí của mọi người . Liền ngay cả Lôi vương một lòng muốn làm cho Ôn Nhã xấu mặt , cư nhiên cũng nhìn chăm chăm không chớp mắt hình bóng đáng Ôn Nhã , lớp lớp phục trang múa vũ tung bay , lửa lòng dập tắt , trong mắt chớp lóe bất định.

“ Lý Đức Hải , hình như hậu cung của trẫm vẫn còn thiếu một giai nhân như vậy !”. Vân Lâm một bên nhìn thân dáng yếu điệu , uyển chuyển múa vũ của Ôn Nhã , một bên nói với Lý Đức Hải .

“ Hoàng thượng , một nữ tử như vậy hình như không thích hợp với hoàng cung cho lắm “. Lý Đức Hải trên mặt đồ mồ hôi lạnh , tuy rằng nhìn Ôn Nhã duyên dáng , uyển chuyển như vậy , thế nhưng Lý Đức Hải có thể nhìn ra tính khí của nàng ta thì không thích hợp để sinh tồn ở trong hoàng cung , hoàng thượng nếu cương quyết đưa nàng vào cung , e chỉ sợ nàng sẽ rơi vào kết cục hương tiêu ngọc vẫn thôi a.

“ Trẫm chỉ là nói đùa vui một chút thôi ! “. Vân Lâm ảo não nói , trong khoảnh khắc chớp mắt đó , hẳn dĩ nhiên thật sự có ý nghĩ muốn đưa Ôn Nhã vào hậu cung , lắc đầu một cái , liền đem cái ý nghĩ hoang đường này bay ra khỏi đầu , hoàng thượng lại im lặng cúi đầu uống rượu.

Gần tới thời điểm phải kết thúc màn kiểm vũ , Ôn Nhã liền bay lên , sau đó đáp ngay chính giữa chính điện , dùng màn che , xoay xoay mấy lần , màn che to lớn màu hồng như hoa tung bay trong gió , từ không trung từng cánh màn lần lần bay xuống , tỏ ra khắp nơi trước mắt mọi người , toàn chính sảnh được chứng kiến một màn hoa rơi trong gió tung bay diễm lệ , qua một lúc lâu , trong đại sảnh mới truyền đến tiếng vỗ tay như sấm vang lên cùng với tiếng hô vang ủng hộ nàng .

“ Thanh bảo kiếm này là Tiên hoàng ngày trước ban tặng , nay nhân ngày thu nhận nghĩa nữ , Bản vương liền giao lại cho nghĩa nữ mà ta vô cùng sủng ái này , không biết ý của hoàng thượng như thế nào ? “ Sau khi điệu múa kết thúc , Bình vương gia cao hứng nói .

“ Không còn cách nào khác , bảo kiếm này là do Tiên hoàng đã ban tặng cho khanh ,thì nó đã thuộc về Ái Khanh rồi , đem bảo kiếm tặng cho mỹ nhân như vậy cũng là một việc vô cùng tốt đẹp ! “. Vân Lâm lạnh nhạt nói .

“ Ôn Nhã tạ ơn hoàng thượng , tạ ơn cha ! “ Lễ nghi là điều không thể thiếu , Ôn Nhã trong tay cầm bảo kiếm hành lễ ,bộ dáng tăng thêm mấy phần anh khí .

“ Ôn Nhã cô nương quả thực là bỏ liểu bất phi , càng ngày càng khiến Bàng vương gia cảm thấy hứng thú !”. Ngay thời điểm nàng đi ngang qua Lôi vương , hẳn đột nhiên nhỏ giọng nói .

“ Vậy ... thật đúng là không may rồi , tiểu nữ đối với Lôi vương đây một chút hứng thú đều không có “. Ôn Nhã cười lạnh , tiếp tục bước đi , lướt qua Lôi vương ,đi đến bên cạnh vương phi an tọa , Lôi vương tựa tiểu phi tiểu cười xem Ôn Nhã một lát , cũng không có tức giận , cùng Bình vương gia ở bên cạnh liên tiếp nâng chén.

Tiệc rượu vẫn ồn ào náo nhiệt đến về nửa đêm , rất muộn mới dần dần tản đi , liền ngay cả hoàng thượng như thế nào báo kiếu , Ôn Nhã vẫn không để ý tới . Một mối cá ngày , Ôn Nhã vừa muốn đi nghỉ , lại bị Bình vương gia gọi lại .

“ Cha ! Còn có việc gì sao ? Nữ nhi buồn ngủ .” Ôn Nhã không có chút hình tượng lười eo căng bụng , nói to .

“ Tiểu Nhã à ! Ngươi có biết là hôm nay đã gây ra đại họa rồi không “. Bình vương gia lo lắng nói .

“ Hà ? Sao lại là đại họa ? Cha chẳng lẽ là việc ta đã đắc tội Lôi vương gia sao ? Ôn Nhã nói .

“ Không chỉ là một mình Lôi vương gia , mà còn có cả hoàng thượng . Ngươi cho rằng ta không biết là ai đã đánh hoàng thượng sao ? Những năm gần đây , hoàng thượng cùng Lôi vương gia bên trong vẫn là minh tranh ám đấu , hiện tại ngươi một lúc đắc tội cả hai người bọn họ , chỉ sợ cuộc sống sau này sẽ không dễ chịu a !”. Bình vương gia lo lắng nói , hẳn rất sợ tiểu nữ nhi sẽ bị cuốn vào bên trong cuộc tranh đấu của hai vị đế vương này .

“ Cha , người yên tâm đi , nữ nhi sau này sẽ cẩn thận hơn “. Nghe Bình vương gia nói thế , Ôn Nhã lúc này cảm giác hành động của nàng không được thận trọng cho lắm , xem ra ngày sau , chắc trốn luôn trong Bình vương phủ , nếu không nàng nhất định sẽ gặp phiền phức a.

“ Ày da ! Ngươi đứa nhỏ này . Thôi quên đi , ngươi tốt nhất vẫn là về phòng nghỉ ngơi sớm a ! “. Bình vương gia có chút miễn cưỡng nói , Ôn Nhã tính tình vẫn là khá giống như mẫu thân của nó a.

“ Cha ! Ngươi cứ yên tâm đi ! Bất quá hài nhi mỗi ngày liền ở yên trong Bình vương phủ , như vậy , hoàng thượng cùng Lôi vương , bọn họ sẽ không thể làm gì ta chứ ? Ôn Nhã vẫn chưa ý thức được , đã đắc tội với huynh đệ bọn họ , không phải cứ ở yên trong Bình vương Phủ là có thể giải quyết vấn đề , Bình vương gia lắc đầu , cũng không nói thêm gì , liền để Ôn Nhã trở về phòng.

“ Vương gia , Ôn Nhã sẽ có chuyện đúng không ? “ Nhìn bóng lưng Ôn Nhã rời đi , vương phi lo lắng nói .

“ Chỉ cần ta không chết , ta sẽ không để Ôn Nhã có bất trắc gì xảy ra “.Bình vương gia nhìn về phía vương phi , ánh mắt vừa kiên định vừa ôn nhu nói .

“ Cảm ơn !”. Vương phi bị Bình vương gia nhìn đến như vậy , liền có chút hoảng hốt ,tim cũng đập nhanh hơn bình thường , nàng thật không biết phải nên làm như thế nào .

* thảo bôi thủy tửu : là hàn huyền tâm sự , uống rượu nói chuyện nhằm chán .

*bể nguyệt tu hoa : là làm cho trăng phải nhường lại , hoa phải e thẹn .

*tựa tiểu phi tiểu : là cười có như không .

*bồ liễu chi tư : là dáng giống như cây liễu , nói chung nét đẹp thôn dã , bình dân .

* bồ liễu bất phi : là đình là cây liễu , nhưng không phải là tầm thường .

Bạn đang đọc truyện *Nghinh Phụng Hoàn Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Mặc Khanh

“Hoàng huynh , người sao lại đi gấp như thế ? Có phải là trong cung có chuyện ? Vân Lâm vừa rời khỏi Bình vương phủ , Lôi vương liền đuổi theo .

“ Trầm đột nhiên nhớ lại , Mai phi còn đang ở hậu cung chờ trầm trở về , Hoàng đệ không phải ở Bình vương phủ uống rượu ? Như thế nào , hay là có chuyện muốn nói với hoàng huynh sao ? Vân lâm một thân mồ ra quạt giấy , che khuất đi nửa mặt của mình , lạnh nhạt nói .

“Thần đệ thấy hoàng huynh chỉ dẫn theo Lý Đức Hải bên người , ta lo lắng cho sự an nguy của hoàng huynh , nên mới sớm rời đi , thỉnh hoàng huynh đừng trách tội “. Lôi vương khom lưng nói , trên mặt không hề có cảm xúc , ở trong tiệc rượu Lôi vương hòa ái dễ gần thì tại thời điểm này tựa hồ là hai người khác nhau .

“Đã để hoàng đệ phải vất vả quan tâm rồi , hoàng huynh nói thế nào cũng là hoàng thượng , để lại bên mình ít người hộ thân , thì không có nghĩa là phía sau không có người hộ vệ .Hoàng đệ đã mệt mỏi một ngày rồi , vẫn là nên sớm chút về nghỉ ngơi đi “. Vân Lâm nói xong , hai người mặc y phục dạ hành đều không tiếng động yên lặng xuất hiện sau lưng hắn , sau đó lại biến mất không để lại một chút tăm hơi .

“Xem ra thực sự là thần đệ đã lo xa rồi , vậy thần đệ xin được cáo lui trước “. Lôi vương không cam lòng nhìn phía sau lưng Vân Lâm , sau đó phát tay áo rời đi .

“Sau khi hồi cung , đem toàn bộ cung nữ và thái giám làm nhiệm vụ ngày hôm nay , toàn bộ xử tử“. Vân Lâm thu hồi quạt giấy , hung hãn nói .

“Nô tài tuân mệnh “. Lý Đức Hải vội vàng lĩnh mệnh , hoàng thượng chính là đang nổi nóng rồi , Lý Đức Hải cũng không dám đắc tội với hoàng thượng .

Đêm đã rất sâu , trăng hoa mát mẻ như nước , một vệt trắng sáng , bóng người mềm mại lướt qua tường viện , thần không biết quý không hay tiến vào Bình vương phủ.

Bình vương phủ thủ vệ nghiêm ngặt , người kia lặng yên không một tiếng động , tránh thoát ba lần canh gác của ba đội thủ vệ tuần tra , hần thân thủ bay đến từng gian phòng để tìm kiếm Ôn Nhã .

“Kẹt kẹt .” Trong đêm tối , tiếng vang nhỏ bé , làm cho Ôn Nhã đang trong cơn buồn ngủ mê man giật mình tỉnh lại , thế nhưng Ôn Nhã không có đứng dậy , vẫn khép hờ hai mắt lặng lẽ đánh giá nhìn về phương hướng cửa sổ .

Đây là khuê phòng của nữ tử , hẳn là gian phòng của nàng rồi !”. Trong bóng tối , một bóng người áo trắng hướng tới gần phía giường Ôn Nhã . Theo như lời nói của người kia , Ôn Nhã nghe rất rõ ràng .

Khi bóng dáng bạch y chạm đến gần bên giường , bộ dáng đang giả vờ ngủ của nàng bỗng nhiên nhanh tay lẹ chân bắt được tay của tên bạch y nhân đó , trong chớp mắt , một cước quá mạnh , đem bạch y đó ngã xuống mặt đất , đầu gối nàng áp chế lên phía sau lưng của hắn , để hắn không thể nào có cách đứng dậy .

“Đau , đau , đau a ! .” Trong bóng tối , truyền đến tiếng nam tử kinh ngạc thốt lên .

“Người là ai ? Nửa đêm lên vào Bình vương phủ cuối cùng là có mục đích gì ! “. Ôn Nhã khóa chặt tay trái của bạch y nhân , kéo tay hắn hướng ngược lên trên , đau đến độ hắn phải nhắm mắt .

“Tại hạ là Mặc Khanh , Ôn cô nương khả còn nhớ , nửa tháng trước , Ôn cô nương đã từng cứu qua một người đang bị thương rất nặng , người đó chính là tại hạ , tại hạ chỉ là muốn đến đây báo ân “. Nam tử tự xưng là Mặc Khanh nói .

“Báo ân ? Có người nào mà giống như người nửa đêm canh ba chạy tới khuê phòng của nữ tử mà đòi báo ân hờ ! Còn không mau thành thật giải thích cho ta ! “. Ôn Nhã lần thứ hai tăng thêm lực vận cánh tay của hắn .

“Tại hạ thật vất vả lắm mới hỏi thăm được hành tung của Ôn Nhã cô nương , hôm nay tới chỉ muốn xác nhận có phải là cô nương không , Ôn Nhã cô nương cũng biết , Bình vương phủ không phải người bình dân như tại hạ nói muốn vào là có thể vào được , sở dĩ không còn cách nào khác nên mới nghĩ ra kế sách này !”.Người nam tử chân thành nói , cũng để cho Ôn Nhã có mấy phần an tâm , hắn liền bồi thêm , “Cô nương nếu như vẫn không tin , có thể mang tại hạ 'Giao' cho đội tuần tra bên ngoài .”

Ôn Nhã đem Mặc Khanh từ trên mặt đất kéo lên, điểm nhanh huyết đạo của hắn, để hắn không thể nào động đậy, liền xoay mình cầm lấy hỏa chiết từ trên bàn, thấp lên ngọn nến, sau đó bùng ngọn nến chiếu lên mặt của Mặc Khanh, nàng mới khẳng định người trước mắt chính là người mà nửa tháng trước nàng vô tình cứu được.

Lại thấp sáng thêm vài ngọn nến, đem cả gian phòng bừng sáng hoàn toàn. Ôn Nhã lúc này mở mắt huyệt nói cho Mặc Khanh.

“Người nói xem, hơn nửa đêm người lên vào khuê phòng ta, đây ..cũng gọi là báo ân?” Tựa tay cầm áo khoác phủ lên người, Ôn Nhã ngồi trên giường hỏi.

“Không phải, tại hạ không phải là có ý như thế”. Điểm đèn sáng, Mặc Khanh có vẻ có chút không thoải mái, hoặc nói đúng hơn là lúng túng, xấu hổ, “Nếu như không phải Ôn cô nương kịp thời ra tay cứu giúp, tại hạ sớm đã chết, cho nên, tại hạ muốn báo đáp ơn này. Ôn cô nương có thể yêu cầu tại hạ làm ba chuyện, ý của cô nương như thế nào?”

“Ta không nghĩ đến rằng tính mệnh của Mặc Khanh người chỉ đáng giá trong ba chuyện a”. Ôn Nhã đôi mắt hơi lay động, khẽ cười nói.

“Cô nương chớ nên hiểu lầm, ba yêu cầu này cô nương có thể tùy tiện yêu cầu, nếu là phóng hỏa giết người, Mặc Khanh cũng sẽ không chối từ, hơn nữa việc cô nương yêu cầu ta làm cũng sẽ không liên lụy hay phiền hà cho Ôn cô nương”. Mặc Khanh trình trọng nói.

Ôn Nhã tỉ mỉ quan sát Mặc Khanh, theo như lời hắn nói vừa nãy, người này cũng không phải là người bình thường, hắn nói đến giết người phóng hỏa, mà thần sắc và đôi mắt cũng không hề chuyển động, nếu thật sự là người bình thường thì làm gì có đủ can đảm như vậy cơ chứ.

“Không phải là ta coi thường người, mạng người đúng là do ta cứu, ta hơi có chút hoài nghi, không biết người có thật là người có khả năng giết người phóng hỏa hay không a?” Ôn Nhã cô ý nói.

“Cô nương không tin, chúng ta có thể thử so tài một chút”. Mặc Khanh tự tin tràn đầy nói.

“Tỷ thí thì không cần đâu, hơn nữa đang là nửa đêm, đầu kiếm sẽ quấy nhiễu người đang ngủ khả là không tốt cho lắm”. Ôn Nhã lạnh nhạt nói.

“Hay là người đi đi, ta cũng không cần đến ba cái yêu cầu gì đó”. Suy nghĩ một chút, Ôn Nhã cảm thấy thân phận của mình bây giờ không giống lúc trước, vẫn là không nên cùng người giang hồ có quan hệ, như vậy sẽ tốt hơn nhiều.

“Không được! Nếu như không thể hoàn thành được ba yêu cầu của Ôn cô nương, tại hạ sẽ không rời đi!”. Người giang hồ trọng tình nghĩa, Ôn Nhã đã cứu hắn một mạng, thì sinh mệnh của hắn cũng là của Ôn Nhã.

“Người...! Ta đã nói là không cần rồi, hơn nữa hiện tại ta cũng không nghĩ ra ba yêu cầu gì đó, người không phải là muốn làm khó ta sao?” Ôn Nhã không nhịn được lườm hắn một cái, Mặc Khanh hắn có phải là đầu gỗ không vậy, đã nói là không cần, sao lại cố chấp như vậy chứ.

“Nếu như Ôn cô nương chưa nghĩ ra được, Mặc Khanh ó thể đợi cô nương nghĩ kỹ rồi trả lời cho ta cũng được, nhưng nếu cô nương cố ý không nói, Mặc Khanh ngay tại đây sẽ chết trước mặt cô nương ngay, đem một mạng này trả lại cho Ôn cô nương vậy”. Mặc Khanh vừa nói dứt lời, muốn rút kiếm tự sát.

“Người! Thật đúng là... thân đang khỏe mạnh lại muốn tự sát”. Ôn Nhã gỡ cây trầm trên đầu xuống, đem kiếm trên tay của Mặc Khanh đánh rơi xuống.

“Được rồi, được rồi a! Ba yêu cầu có đúng không, Yêu cầu thứ nhất, người mang giúp ta cây trầm cài tóc lại đây”. Ôn Nhã miễn cưỡng nói, người này thực sự là quá kỳ quái, nàng cũng không muốn hắn chết ở trong gian phòng này, Mặc Khanh vẽ mặt nghi hoặc, nhưng vẫn đem cây trầm cài tóc nhặt lên, giao cho Ôn Nhã.

“Yêu cầu thứ hai, ta muốn uống nước, người giúp ta mang chén nước đến đây!”. Ôn Nhã nhìn thấy trên bàn có ấm nước, liền nghĩ ngay điều kiện, Mặc Khanh cũng nghe đó làm theo.

“Còn điều kiện thứ ba..” Uống xong nước, Ôn Nhã đánh giá xung quanh, cũng không nghĩ ra yêu cầu thứ ba.

“Ôn cô nương... người đã lãng phí hai yêu cầu rồi, chỉ còn lại yêu cầu cuối cùng, ta không muốn lấy trầm cài tóc hay rót nước gì đó nha, người là đang xem thường ta sao?” Mặc Khanh tức giận nói, hắn là trình trọng đến đây báo ân, mà Ôn Nhã lại đem ra những điều kiện vô cùng tầm thường, dường như nàng không để hắn vào trong mắt a.

“Người...! Đối với Mặc Khanh, Ôn Nhã không còn lời nào để nói.

“Cái điều kiện thứ ba ta còn chưa nghĩ ra, vậy mai lại nói tiếp đi, ta buồn ngủ quá, phiền người đi ra ngoài a!”. Ôn Nhã nhàn nhạt nói, Mặc Khanh nhìn Ôn Nhã một chút, sau đó từ cửa sổ bay ra ngoài.

Nằm ở trên giường, lúc này bị Mặc Khanh quấy nhiễu, nhất thời nàng cũng không ngủ được, hơn nữa nàng cũng biết lúc này đang ở phía ngoài cửa. Yêu cầu thứ ba nàng nên nghĩ ra sao để mà hắn không cảm thấy là nàng đang xem thường hắn a? Ôn Nhã suy nghĩ, lần qua lần lại, cũng không ngủ được, mãi đến trời gần sáng, chịu không nổi nữa, nàng mới chìm vào giấc ngủ say.

“Người là ai? Ở trước cửa phòng tiểu thư để làm gì a!”. Sáng sớm, Đan Thanh đến hầu hạ Ôn Nhã rửa mặt, lại phát hiện ra có người đứng trước cửa

khuê phòng Ôn Nhã , không nhìn được quát lớn .

“Nàng còn đang ngủ , cô nương ! người vẫn là nên nói nhỏ thôi !”. Mặc Khanh quay đầu lại nhìn trong phòng một chút , bên trong vẫn vang ra tiếng hô hấp đều đều , nhìn đáng đáp là biết đang ngủ say rồi a.

“Ta hỏi người là ai , định làm gì tiểu thư nhà ta a ! Người đâu bắt hẩn lại “. Đan Thanh cuống lên , sợ Ôn Nhã gặp nguy hiểm , liền kêu người đến .

Tình cảnh hỗn loạn một hồi , âm thanh huyền ảo không ngừng truyền đến tai Ôn Nhã , mà Ôn Nhã ghét nhất là lúc đang ngủ mà người khác ở bên cạnh cãi nhau , ý thức mơ hồ , tiện tay đem bảo kiếm dưới gối phóng trực tiếp đến nơi có âm thanh to lớn đó .

Mọi người chính là đang cật lực vây bắt Mặc Khanh , lại đột nhiên có thanh bảo kiếm từ trong phòng Ôn Nhã bay ra , trực tiếp bay sát qua mặt Đan Thanh , rồi tới ngay chỗ Bình vương gia , hẩn một tay bắt được , mọi người một phen cả kinh toát mồ hôi lạnh .

“Ta đã nói rồi , các người nói nhỏ thôi mà !”. Mặc Khanh nhàn nhạt nói , hẩn sớm đã lĩnh giáo qua , chỉ cần nàng đang ngon giấc , mặc kệ bên mình đang có món đồ gì , liền trực tiếp ném bay .

“Người là người phương nào ? Vì sao lại ở bên ngoài cửa phòng tiểu Nhã ? “Bình vương gia trên tay cầm thanh bảo kiếm , cảnh giác nhìn Mặc Khanh .

“Àm ĩ cái gì thế ! Các người phiền chết ta rồi a! “. Ôn Nhã thực sự là bị bọn họ làm cho không ngủ được , lập tức từ trên giường bò dậy , trên thân còn trung y trực tiếp bay ra ngoài .

“Tiểu thư ! “Đan Thanh hô to , tiểu thư sao lại để quần áo xóc xếch mà đi ra ngoài như thế , ở đây còn nhiều nam nhân đang nhìn , còn ra thể thống gì a ! Những thị vệ kia vừa liếc nhìn cũng cuống quýt cúi đầu xuống , không giống Mặc Khanh , hẩn không có liên quan a .

“Mặc thêm áo cho từ tể đi , miễn cho bọn họ lại cho rằng ta đối với người ..làm cái gì a ! “Mặc Khanh cởi xuống áo khoác ngoài của mình ném cho Ôn Nhã .

“Cha , người làm sao lại cầm thanh bảo kiếm của ta ? “Bi gió thổi lạnh , Ôn Nhã mới thanh tỉnh , nhìn trên tay Bình vương có thanh bảo kiếm , Ôn Nhã kỳ quái hỏi , chẳng phải nàng đã đặt thanh bảo kiếm dưới gối mình sao ?

“Rõ ràng là chính người ném thanh bảo kiếm bay ra , đáng lẽ ta mới là người nên hỏi con câu này . “Vương gia bắt đắc dĩ nói , đem bảo kiếm trả lại Ôn Nhã .

"Đứng rồi cha , hẩn là Mặc Khanh , là một người bạn mà trước kia ta từng quen biết , nữ nhi nghĩ để hẩn tạm thời ở lại vương phủ , không biết là có thể hay không a? " Tuy rằng nói nàng là nữ nhi của Bình vương gia , nhưng nàng cũng biết thân phận của mình , rất nhiều chuyện không phải nàng có thể quyết định được.

"Nếu là bằng hữu của con , vậy hẩn liền có thể lưu lại , người đi theo Đan Thanh đến tây sương phòng bên kia , để nàng ấy thu xếp cho người một căn phòng ." Bình vương gia nhìn Mặc Khanh một chút , Mặc Khanh tương mạo đoan chính , y phục trên người thật lạnh , nhìn ra được hẩn chắc có lẽ cả buổi tối đều ở bên ngoài phòng của Ôn Nhã mà canh gác , có thể coi là chính nhân quân tử , Bình vương phủ có hẩn cũng không thiếu đi phần cơm nào , chỉ là không biết hẩn đến cùng có quan hệ gì với Ôn Nhã ?.

"Mặc Khanh tạ ơn vương gia , xin vương gia yên tâm , Mặc Khanh dù là người trong giang hồ , nhưng người trong giang hồ luôn trọng nghĩa khí , ta sẽ không mang lại phiền phức cho Bình vương phủ . " Mặc Khanh hướng Bình vương gia chấp tay nói.

"Như vậy là tốt nhất rồi , Bản vương còn có việc phải tiến cung , Tiểu Nhã , con nên hảo hảo chiêu đãi Mặc công tử ". Bình vương nói , sau khi cho thị vệ tất cả lui ra , chính mình cũng vội vã rồi đi .

Bạn đang đọc truyện *Nghinh Phụng Hoàn Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Thương Xuân Yên

"Tiểu Nhã , ngày mai con theo ta vào cung một chuyến ". Tại thời điểm bữa ăn tối , Bình vương gia đột nhiên nói với Ôn Nhã .

"Cha , có chuyện gì à? " Ôn Nhã cẩn thận , thận trọng hỏi , chỉ lo là hoàng thượng lại tìm nàng gây phiền phức .

"Công chúa tổ chức tiệc thưởng xuân yến , nữ quyến của vương công đại thần đều muốn tham gia , ta nghĩ để con đi lộ diện một chút cũng tốt ." Bình vương gia nói .

"Vậy còn mẫu thân , mẫu thân không đi sao ? " Bình vương gia chỉ nói là cho nàng đi .

"Mẫu thân con không thích tham gia yến tiệc , vẫn là chúng ta đừng nên làm phiền đến nàng ". Bình vương gia chân thành , thâm tình nhìn Bình vương phi

" Ta không sao , cũng đã từng mấy lần tiến cung rồi , Tiểu Nhã chưa từng đi qua , không quen đường đi nước bước , để con một mình đi , ta cũng không yên tâm cho lắm ". Bình vương phi đột nhiên nói , ngày trước nhất định nàng sẽ không đi tham dự các buổi tiệc rượu như thế , dù tiệc có tổ chức ở Bình vương gia , nàng cũng sẽ không đi , mọi chuyện nàng đều mặc kệ , thế nhưng hiện tại có liên quan đến nữ nhi của mình , Bình vương phi cũng không thể lại cứ xử giống ngày thường được .

" Phu nhân ! ". Bình vương gia đau lòng nhìn Bình vương phi , sau đó lại nhìn Ôn Nhã một chút rồi nói , " Cũng được , ta ngày mai sẽ phái nhiều người hộ tống các nàng tiến cung , tiến vào trong cung rồi , Tiểu Nhã con nhất định không được nào loạn , luôn phải nghe lời mẫu thân con ". Bình vương gia không yên lòng , luôn căn dặn Ôn Nhã.

" Vương gia , nếu ngài không yên lòng về sự an nguy của vương phi và Ôn cô nương , tại hạ có thể bồi hai người bọn họ tiến cung , chắc chắn sẽ không để hai người bọn họ có bất kỳ tổn thương nào . ". Mặc Khanh nhìn thấy Bình vương gia lo lắng , thầm nghĩ , chính mình cũng là đang ở Bình vương phủ ẩn chứa ở chùa cũng không được a , chung quy phải trả ơn cho người ta , bảo vệ vương phi và Ôn Nhã , hẳn có đủ khả năng đó .

" Cái này làm sao được , người là bằng hữu của Tiểu Nhã , cũng là khách nhân của Bình vương phủ ta , ta làm sao có thể để khách nhân làm chuyện như vậy được ". Bình vương gia lắc đầu nói.

" Vương gia cũng nói qua , ta là bằng hữu của Ôn Nhã cô nương , vậy việc bảo vệ cho bằng hữu của mình là chuyện đương nhiên , Vương gia ! Ngài không cần khách khí ". Mặc Khanh nói .

" Vậy chúng ta cứ như thế quyết định đi . Cha ! Người yên tâm đi , ta cũng biết võ công , nhất định sẽ bảo vệ tốt cho mẫu thân ". Ôn Nhã nói .

Rạng sáng ngày thứ hai , Đan Thanh liền liệu lĩnh nguy hiểm đến tính mạng , đem Ôn Nhã từ trên giường kêu dậy , trải qua một phen cật lực mới vận xong cho nàng bộ trang phục tinh tế , Ôn nhã vẫn còn đang mơ màng say ngủ , tùy ý để Đan Thanh dẫn vật mình , rất nhanh , một thân mỹ nữ vận trang phục Tử Y cung đã xuất hiện trước mặt mọi người , vương phi nhìn nữ nhi trước mắt , nội tâm chưa bao giờ có cảm giác thỏa mãn như vậy , có thể cùng nữ nhi đi tham gia yến tiệc trong cung , là điều mà nàng đã chờ đợi mười mấy năm qua.

"Hai người nhất định phải cẩn thận , đặc biệt là Tiểu Nhã , đừng gây phiền toái rắc rối đó ". Ra trước cửa phủ , Bình vương gia cũng không quên dặn dò , Ôn Nhã liên tục gật đầu , đỡ bình vương phi tiến vào xe ngựa , một đường hướng về Vân đình cung mà đi .

" Hoàng huynh , người như thế bách bất cập đãi , là nhất định muốn nhìn thấy ta già đi ? ". Bên trong ngự thư phòng , một nữ tử vận cẩm y hoa phục , xinh đẹp bất mãn hỏi , hoàng huynh nói , muốn nàng cử hành buổi thường xuân yến gì đó , nàng liền biết ý định của hoàng huynh đến cùng là ý gì , vương công quý tộc cả kinh thành này , nàng đều gặp qua , nhưng không có ai có thể lọt vào mắt nàng , cứ coi như hoàng huynh tổ chức bao nhiêu tiệc trong cung cũng đều là phí công thôi a.

" Cảm nhi , muội cũng đã trưởng thành không còn nhỏ nữa , nên suy nghĩ thật kỹ cho chuyện hôn nhân đại sự cả đời của chính mình , bằng không thật sự phải xin lỗi phụ hoàng ở trên trời linh thiêng rồi . " Vân Lâm bắc đất dĩ xoa xoa vầng trán , trong hoàng cung này , người có thể khiến hắn phải đau đầu phỏng chừng chỉ có Vân Cẩm .

Mẫu phi của Vân Cẩm sau khi sinh ra nàng , đã mất máu quá nhiều ,buông tay , rời khỏi nhân thế , Vân Cẩm từ nhỏ được mẫu thân Vân Lâm một tay nuôi nấng , Vân Lâm xem nàng như huynh muội ruột thịt , điểm hiếm có là , ở nơi hoàng cung lạnh lẽo này , ngoại trừ phụ hoàng và mẫu hậu ra , Vân Cẩm cũng là người duy nhất cho hắn cảm giác tình thân gia đình .

" Hoàng huynh , người bảo hộ Mai Phi của huynh là được rồi , chính là hôn sự của ta , cứ để ta tự mình xử lý đi a ". Vân Cẩm nói một tràng , ai cũng đều nói để vương phong lưu vô tình , thế nhưng nàng lại thấy hoàng huynh và phụ hoàng đều là cùng một loại si tình như nhau , Vân Cẩm sờ dĩ chưa tìm được người tâm đầu ý hợp , là cũng bởi vì , nàng vô tình đem những nam tử kia so với phụ hoàng và hoàng huynh , cho nên vẫn không thể nào toại nguyện được , đáng tiếc a.

" Được rồi , được rồi ! Trẫm trong lúc thượng triều cũng đã có nói với các đại thần rồi , muội coi như giúp hoàng huynh một chút , thiết nghĩ muội cũng đâu muốn để cho hoàng huynh thất tín với người ta đúng không ? Chờ tiệc rượu kết thúc , trẫm sẽ đáp ứng cho muội một điều kiện , thế nào ? ". Vân Lâm hào nói lời khuyên bảo , hắn cũng là vì Vân Cẩm mà sốt ruột , ở Vân Đình hoàng triều , những nữ tử như Vân Cẩm , rất nhiều đã trở thành nương của các hài tử , Vân Cẩm cho đến bây giờ cũng còn chưa có nơi để gửi gắm trao thân , hẳn là huynh làm sao có thể không vội vã cho được .

"Vấn đề kia ... có thật là nếu muội muốn điều kiện gì huynh cũng có thể đáp ứng ? ". Vân Cẩm cao hứng nói , hoàng huynh rất ít khi nào ra điều kiện với nàng lớn như vậy a.

" Chỉ cần muội không quá phận , thì trẫm có thể đáp ứng cho muội ! ". Vân Lâm âm thầm thở phào nhẹ nhõm , chỉ cần Vân Cẩm đồng ý là được rồi .

" Chờ sau khi yến tiệc kết thúc , muội muốn xuất cung một tháng ". Vân Cẩm không thể chờ đợi được nữa đề ra ngay điều kiện của chính mình .

" Không được ! Xuất cung thời gian lâu như vậy rất nguy hiểm . nhiều nhất cho muội năm ngày ". Vân Lâm không yên lòng để Vân Cẩm xuất cung , dù sao xưa nay Vân Cẩm cũng chưa hề rời khỏi hoàng cung .

" Nửa tháng không được thiếu ! Muội có thể mang nhiều thị vệ đi theo mà ! Hoàng huynh , nếu như còn không chịu đáp ứng cho muội , vậy tiệc thường xuân yến gì đó , liền phiền huynh tự mình đi giải quyết a ! ". Vân Cẩm uy hiếp nói .

" Được nửa tháng thì nửa tháng , trẫm sẽ phái người bảo vệ muội , hơn nữa , muội không được ly khai khỏi Vân Thành nửa bước , nếu muội đáp ứng ,

thì đi mà chuẩn bị ngay tiệc thưởng xuân yến , nếu không đáp ứng , trầm liền gọi Mai phi đi chuẩn bị ."Vân Lâm thu hồi khuôn mặt đang tươi cười , nghiêm túc nói .

Vân Cẩm cẩn thận suy nghĩ một hồi , có thể được xuất cung còn đỡ hơn là không thể xuất cung được , đã từng nghe cung nữ nói ở ngoại thành hoàng cung phồn hoa , tấp nập , thời gian một tháng cũng không thể chơi hết nhiều chỗ ở Vân Thành được , nếu đã vậy cũng đâu cần thiết phải đi đến nơi khác . Vân Cẩm nghĩ xong liền đồng ý , đi chuẩn bị tiệc thưởng Xuân Yến .

Thời điểm mà xe ngựa của Bình vương phủ đến đại môn hoàng cung cũng là lúc nơi đó đã xếp sẵn hàng dài các xe khác , chờ đợi môn vệ của hoàng cung kiểm soát . Ôn Nhã hiểu kỳ vén rèm xe lên , đánh giá đội ngũ xe ngựa thật dài đang đứng bên ngoài , mỗi chiếc kiệu dáng khác nhau , từ đơn giản đến sang trọng kiểu cách , nhìn chung xe ngựa của Bình vương phủ có vẻ bình thường hơn .

" Giá ! " . Ngay ở thời điểm Ôn Nhã không chú ý , một chiếc xe ngựa xa hoa phi nước đại chạy nhanh đến , một đường phi tới , roi ngựa ác liệt hướng tới chỗ Ôn Nhã , Ôn Nhã nhanh nhẹn nấp vào , roi ngựa đánh nhanh va vào trên cửa sổ xe , để lại một đường dấu vết khá sâu , nếu để roi này đánh trúng mặt , Ôn Nhã thật không dám tưởng tượng .

Ôn Nhã trầm mặt ngồi ở trong xe , ở thời điểm lúc này xe ngựa xa hoa đó đi ngang qua , bởi vì gió thổi tung màn xe , nên nàng có thể nhìn thấy một khuôn mặt đầy kiêu căng cùng với đắc ý , đôi mắt thì trào phúng nhìn nàng , Ôn Nhã suy nghĩ một chút , liền nhận ra , người kia chính là Lôi vương .

" Tiểu Nhã , con không sao chứ , có bị thương không ? " Sự tình phát sinh quá nhanh , làm Bình vương phi sợ đến thần sắc cũng trắng tái , kéo Ôn Nhã đến đánh giá một lượt từ trên xuống dưới , sau khi xem xét chứng thực Ôn Nhã không có bị thương , lúc này mới hơi yên lòng .

" Xe ngựa vừa nãy chính là xe của Lôi vương , hẳn có phải là bởi vì lần trước ở tiệc rượu , người đã làm hấn mất đi mặt mũi , cho nên bây giờ mới cố ý nhắm vào người ? " . Nhắc lên một góc của màn xe , Bình vương phi lo lắng hỏi , mơ hồ cảm thấy rằng tiệc thưởng xuân yến vẫn là không nên tham gia thì tốt hơn .

" Nương , người yên tâm đi , sẽ không sao đâu , nơi này là hoàng cung , cho dù Lôi vương có kiêu căng như thế nào đi nữa , cũng sẽ không quá đáng , chỉ cần ta không trêu chọc đụng chạm đến hấn , thì sẽ không sao a ! " Ôn Nhã bình tĩnh an ủi Bình vương phi , nếu đổi lại là trước kia , Ôn Nhã nhất định sẽ không dễ dàng buông tha cho Lôi vương , nhưng là thân phận nàng giờ đã không giống như trước , cho nên nàng phải cân nhắc làm như thế nào để không mang đến hậu quả cho Bình vương phủ về sau , cũng không thể nào chỉ mãi lo cho chính bản thân được .

Bình vương phi còn đang trong lúc lo lắng , suy nghĩ , thì xe ngựa đã tiến vào bên trong cửa cung , muốn quay đầu lại cũng không thể . Mặc Khanh sau khi phù trợ bọn họ đưa vào bên trong cung , hấn liền ở bên ngoài chờ đợi .

Đến địa điểm tập hợp , Ôn Nhã đỡ Bình vương phi xuống xe ngựa , mặc dù mọi người ai ai cũng đã biết chuyện nhà của Bình vương phủ rồi , cũng đã từng gặp qua bọn họ , thế nhưng khi Ôn Nhã và Bình vương phi xuất hiện , vẫn là tâm điểm gây nên sự chú ý cho rất nhiều quý phu nhân và các vị tiểu thư đài cát , bọn họ xôn xao nói nói , chỉ chỉ trỏ trỏ , nhìn nhìn , xem xem Ôn Nhã là nhiều nhất .

" Uyển Như muội muội , lần này đến đây lại mang theo nữ nhi cùng đến , thật làm cho tỷ muội chúng ta vô cùng ngạc nhiên a , cô nương này đáng người quá là duyên dáng , thật là đẹp " . Bình vương phi mới vừa xuống xe ngựa , đã có một vị phu nhân mặc trang phục cung trang xanh ngọc hướng các nàng cười nói đi tới .

" Tỷ tỷ vạn phúc kim an , đã để tỷ tỷ cười chê rồi , muội muội thân thể vẫn chưa khỏe hẳn , lần này nếu không phải là muốn diện tạ thánh ân , e sợ rằng muội muội cũng tới không được ." Bình vương phi khẽ mỉm cười , khéo léo trả lời .

" Tiểu Nhã , vị này chính là Khang vương phi , con còn không mau qua đây bái kiến Khang vương phi " . Bình vương phi nhẹ nhàng đẩy Ôn Nhã một cái . Ôn Nhã lúc này mới quý xuống hành lễ .

" Đứa nhỏ này , vẫn là lần đầu tiên tham gia yến hội long trọng như vậy , nếu có chỗ nào nàng hành xử không được tốt , kính xin tỷ tỷ thứ lỗi bỏ qua cho ." Bình vương phi lại nói .

" Muội muội khách khí rồi , nếu hiện tại Tiểu Nhã đã là nữ nhi của muội , ta liền cũng sẽ xem nàng chính là nữ nhi của mình mà bình thường đối đãi với nó . " Khang vương phi cười nói , tiện thể theo trên cổ tay của mình gỡ xuống hai cái vòng đeo tay bạch ngọc óng ánh , long lanh .

" Đây là quà ra mắt ta tặng cho Tiểu Nhã , không phải là vật quý gì , tiểu Nhã người liền thu nhận đi , cho ta vui ." Khang vương phi vừa nói , vừa kéo tay của Ôn Nhã , liền nhanh chóng đem hai cái vòng tay bạch ngọc đeo vào cổ tay nàng .

Nhìn vòng tay trên cổ tay của mình , Ôn Nhã liền biết , đôi vòng tay này tuyệt nhiên không phải là không có giá trị gì , mà nó ít nhất có giá trị đến mười mấy vạn lượng , Ôn Nhã liền tục nói lời cảm ơn , nhìn thấy mẫu thân cũng không có nói gì , Ôn Nhã liền hiển nhiên nhận lấy , nếu nói không cần thì thật là uổng phí a .

Khang vương phi cùng Bình vương phi nói chuyện phiếm vài câu , đơn giản cũng là thăm hỏi tình hình gần đây của hai người , cũng thực sự nhàm chán chết đi , Ôn Nhã vẫn đứng ở bên cạnh của mẫu thân mỉm cười , chờ Khang vương phi đi rồi , toàn bộ khuôn mặt của nàng đều xị lờ a .

" Thế nào ? Không quen với việc xã giao trong cung ? Cái này cũng không còn cách nào khác , người trong cung , nhất định đều không thể đắc tội được . " Bình vương phi lời nói ý vị sâu xa , nhẹ nhàng vỗ vỗ bàn tay Ôn Nhã . Nhiều năm qua , có Bình vương đứng đỡ cho nàng , tuy rằng nàng ít nhiều không phải đến dự những tiệc rượu như thế này , nhưng đối với rất nhiều đạo lý đối nhân xử thế , nàng vẫn là nhìn thấu một cách triệt để . Nhìn Ôn Nhã như vậy , nàng có chút hối hận đã để Ôn Nhã tiếp xúc với chốn hoàng cung này .

“Nương , ta không có chuyện gì đâu , chút chuyện nhỏ này không làm khó được ta .” Ôn Nhã cười cười , chỉ cần nàng chấp nhận , chút xã giao căn bản cũng không làm khó được nàng . Trước đây , khi nàng quyết định nhận lại mẫu thân , nhận làm nghĩa nữ của Bình vương gia , nàng cũng chưa hề nghĩ tới bản thân sẽ bị cuốn vào hầu môn , có câu nói : “ Nhất nhập hầu môn thâm tự hải ” . Ngày hôm nay , Ôn Nhã cũng đã tự bản thân tha thiết cảm nhận được câu nói đó .

Bình vương phi cùng với nữ nhi lần lượt đến chào hỏi các vị phu nhân , có người thì ca ngợi Ôn Nhã , có người thì cười nhạo Ôn Nhã , Bình vương phi đều nhất nhất cười đáp lại . Nàng nhìn mẫu thân mà đau lòng . Mẫu thân nàng xưa nay là người tĩnh lặng , dường như là hoa sen không bị nhiễm chút mùi tanh của bùn đất , lúc nào cũng được phụ thân bảo vệ , mà bây giờ , hoa sen ấy lại bởi vì nàng mà chịu cho người khác chà đạp , chê cười , nếu phụ thân mà nhìn thấy cũng sẽ rất đau lòng a .

“Chư vị phu nhân và các vị tiểu thư , công chúa cho mời “ . Sau khi lại xã giao với mấy người , phía sau công công rút cục cũng đã đến , nói là Vân Cẩm công chúa hiện tại đã ở Túy Xuân Các thiết yến .

Tất cả mọi người nhộn nhịp chỉnh chu lại trang phục và nhan sắc của mình , tự giác xếp thành hàng dài , sau đó theo lời công công truyền đạt , dẫn dắt mọi người theo hướng Túy Xuân Các mà đến .

... ..

Từ Y : Trang phục vậy màu tím , tím không đậm cũng không nhạt , nhìn vào rất đẹp .

bách bất cập đãi : Đã đến lúc không thể chờ đợi được nữa .

“Nhất nhập hầu môn thâm tự hải” : Vào cửa hầu môn sâu như biển

Bạn đang đọc truyện *Nghinh Phụng Hoàn Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Đánh vỡ gian tình

Rộn rộn ràng ràng , nhộn nhịp một đám người , tựa như là những đám mây bảy màu , đang từ từ chậm rãi hướng về Túy Xuân Các mà bay đến .

“Thần phụ bái kiến công chúa điện hạ , công chúa vạn tuế , vạn tuế , vạn vạn tuế !” .

“Thần nữ bái kiến công chúa điện hạ , công chúa vạn tuế , vạn tuế , vạn vạn tuế !” .

Bên trong Túy Xuân Các , Vân Cẩm công chúa đã sớm an tọa chờ đợi mọi người ở phía trên đài , tiếp nhận hành lễ của mọi người .

“Chư vị phu nhân , các vị tiểu thư mời an tọa . Hôm nay bốn công chúa mời mọi người đến đây , cũng chỉ là để mọi người hàn huyên tâm sự chuyện nhà , mọi người cứ tự nhiên là được rồi .” Trên đài cao , Vân Cẩm công chúa âm thanh như chim hoàng oanh truyền đến , mọi người lúc này mới lĩnh mệnh ngồi xuống .

“Nghe nói hôm nay Bình vương phi có dắt theo khuê nữ cùng đến , đã rất lâu bản công chúa không có được gặp Bình vương phi , thật là nhớ người , kính xin Bình vương phi cùng Ôn cô nương lên đài nhất tự .” Ôn Nhã các nàng vừa mới ngồi xuống , lại nghe âm thanh của Vân Cẩm công chúa truyền đến .

“Thần phụ tuân mệnh “ . Bình vương phi lời kéo Ôn Nhã , dưới sự chỉ dẫn của công công , một đường đi tới vị trí Vân Cẩm công chúa trên đài cao , trên đường đi Ôn Nhã nhiều lần dùng ánh mắt dò hỏi vương phi , thế nhưng vương phi cũng không để ý đến Ôn Nhã .

“Ôn cô nương , chúng ta lại gặp mặt rồi , vừa nãy ở trên đường , thật là ngại quá , hạ nhân của ta vô lễ , hi vọng không dọa hoặc gây thương tổn gì đến Ôn cô nương ” . Ôn Nhã các nàng vừa tới gần , liền truyền đến một cái âm thanh trêu chọc , thì ra chính là Lôi vương mà các nàng ở trước cửa cung đã gặp qua .

“Đã làm phiền Lôi vương quan tâm , Ôn Nhã vô sự “ . Nhìn bộ dáng đắc ý của Lôi vương , Ôn Nhã thầm nhủ nhìn nhìn nhìn a .

“Vị này chính là Ôn cô nương sao ? Quả nhiên là một mỹ nữ nghiêng nước nghiêng thành , không trách được tại sao Lôi ca ca đối với người mới gặp liền đã nhớ mãi không quên “ . Một thân nữ tử mặc cẩm y trang màu tím , đầu đội mũ phượng hoàng , trên tóc điểm vài cây trâm , nữ tử vô cùng xinh đẹp đang che miệng cười nhạo nói .

“Công chúa nói đùa rồi , tiểu Nhã chỉ là dung mạo như bò liễu , còn công chúa mới thật sự là mỹ nhân nghiêng nước khuynh thành ” . Bình vương phi vội vã vì Ôn Nhã điều đình .

“Bình vương phi , người chớ nên khách khí , hai vị hãy theo bản công chúa mà an tọa ở phía trên đi “ . Vân Cẩm đắm chiều nhìn Lôi vương một chút , liền đem các nàng lưu lại ở bên trên .

Ý nghĩa của tiệc Thường Xuân Yến là thưởng hoa, thưởng xuân, còn có thưởng người nữa. Các vị tiểu thư của các phủ đều là mang theo tài nghệ mà đến đây, từng người từng người thi nhau tranh tài đấu nghệ, hào không náo nhiệt a. Tiệc rượu vừa mới bắt đầu không lâu, Lôi vương liền vội vã ly khai, Bình vương phi thì bồi tiếp công chúa câu nói câu không, đa phần đều là xem biểu diễn tài nghệ nhiều hơn, nghìn bài một điệu, cũng không có thú vị gì, Ôn Nhã dần dần cảm giác xem đến muốn ngủ luôn.

“Tiệc rượu này xác thực là có hơi tẻ nhạt, có lẽ đối với Ôn Nhã cô nương có chút không quen, hay là... Tiểu Cửu, ngươi bồi Ôn Nhã cô nương đi xem một vòng quanh đây đi”. Văn Cẩm bỗng nhiên đối với cung nữ đang ở cạnh bên nói, Bình vương phi tính ngăn cản, thế nhưng Ôn Nhã đã tự mình đứng lên cảm tạ thánh ân.

“Ôn cô nương, người là muốn đi đến nơi nào?” “Rời khỏi Túy Xuân Các, Tiểu Cửu nhẹ nhàng hỏi.”

“Làm phiền Tiểu Cửu cô nương dẫn ta đến ngự hoa viên một chút đi”. Ôn Nhã suy nghĩ một hồi rồi nói, trong hoàng cung không thể tùy tiện đi lại, chờ sau khi tiệc rượu ở Túy Xuân Các kết thúc, các nàng và công chúa chắc cũng sẽ đến Ngự hoa viên, vừa vặn có thể cùng các nàng hội họp tại đây.

Ngự hoa viên lúc này trong vườn không có đến một bóng dáng người, bởi vì ai nấy đều tụ hội tại Túy xuân Các hết rồi làm sao mà có thể tới nơi này nữa chứ? Ôn Nhã đôi bàn tay khẽ vuốt ve búp hoa còn chưa hé mở, không hiểu sao nàng lại cảm thấy có một chút buồn.

Trước đây lúc còn ở trên núi, sư phụ không có thời gian chơi cùng nàng, cũng không cho sư huynh cùng nàng ra ngoài chơi, nàng chỉ có thể một mình ở trên núi luyện võ, lúc nhàn thì nuôi trồng thảo dược, trồng hoa, nuôi dưỡng động vật nhỏ, nhưng mà hoa cỏ và động vật cũng chỉ có thể im lặng mà nói chuyện với nàng. Bây giờ, nàng trốn được xuống núi, không chỉ có thể tìm thấy được mẫu thân, còn được vương gia nhận làm nghĩa nữ, thật là quá tốt, thế nhưng nàng vẫn luôn cảm giác không thể hòa mình vào cuộc sống này được, bình thường xung quanh nàng đều có rất nhiều người, nhưng chỉ khi vào lúc có một mình, loại cảm giác cô độc đó lại trở về, trong nháy mắt lập tức có thể nhấn chìm nàng trong nỗi cô đơn tịch mịch ấy.

“Lôi...” Nàng lung tung đi dạo đây đó, đột nhiên nghe có tiếng người nói chuyện, nàng phóng tầm mắt hướng về phía trước, nhưng không thấy có bất kỳ ai ở đó, Ôn Nhã cho rằng có lẽ mình đã bị ảo giác, lại tiếp tục băng qua hướng về phía trước mà đi.

Tí tí tách tách âm thanh từ bên cạnh phía sau giả sơn truyền đến, còn nương theo tiếng âm ừ của nữ tử đang nỉ non từng tiếng rêu rên nho nhỏ, Ôn Nhã cả kinh, lẽ nào có người đang bị thương hay sao? Theo âm thanh phát ra, Ôn Nhã cẩn thận từng li từng tí đến gần xem thử, chỉ một ánh mắt, Ôn Nhã liền nhanh chóng cấp tốc rút đầu về, theo ngay sau đó hai bên tai đều đỏ ửng cả lên.

Âm thanh đó không phải là âm thanh của một nữ tử bị thương, mà rõ ràng chính là có người đang làm uế loạn cung đình! Ôn Nhã chỉ cảm giác mình thật xui xẻo, lần đầu tiên tiến vào hoàng cung đã quấy rầy chuyện tốt của hoàng thượng, lần thứ hai tiến cung, lại cho nàng gặp đúng lại tình cảnh như vậy, có điều hai người này cũng thật là, đã muốn làm chuyện như vậy, sao không lựa chọn nơi nào bí mật? Ban ngày ban mặt lại đến ngự hoa viên làm điều xằng bậy, nếu để người khác nhìn thấy... haizz. Ôn Nhã thực sự khó mà lý giải được a.

“Lôi, thiếp yêu chàng, chàng không nên rời bỏ ta!”. Theo tiếng thở dốc của nữ tử đó, Ôn Nhã nghe được cái tên mà nàng ấy nhắc đến rất quen thuộc, “Lôi! Đó chính là tên của thành viên trong hoàng thất, ở bách tính thường dân cái tên này vô cùng cấm kỵ. Lẽ nào là Lôi vương? Hắn vừa mới tiến cung đã cùng cung nữ cầu hợp rồi sao? Ôn Nhã không dám nhìn nữa, nếu thật sự là hắn, nàng khẳng định khó giữ được cái mạng nhỏ này của nàng a!.

“Ngọc mai! Ta cũng không muốn rời khỏi ngươi, nhưng ta không có cách nào khác.” Nghe được âm thanh, Ôn Nhã hoàn toàn có thể khẳng định người đó chính là Lôi vương, quả không sai rồi a, ba mươi sáu kế trước mắt, tẩu vi là thượng sách.

“Người nào!” “Lôi vương kinh nghiệm lâu năm trên sa trường, võ công tất nhiên là có một không hai. Ban này hắn ở giai đoạn kích tình, nên không có phát hiện ra Ôn Nhã tới gần, bây giờ mọi thứ đã xong xuôi, vừa có động tĩnh, hắn dĩ nhiên là nhận thấy ngay.

“Nguy rồi! Đã bị phát hiện a!” “Một cước đá hòn đá, thẳng hướng Ôn Nhã bay đến, Ôn Nhã trong lòng căng thẳng.

Trong lúc nguy cấp, bên eo Ôn Nhã liền có một bàn tay vắt ngang, miệng cũng bị người đó che lại cẩn thận, cả người liền bay lên cao, sau đó đáp xuống, mang theo bên người một cái ôm áp lạnh lẽo.

Nhìn Lôi vương trang phục xốc xếch bay đến, Ôn Nhã đến động cũng không dám động, đôi mắt tròn to, sợ bị hắn phát hiện. Lôi vương ngẩng nhìn bốn phía đều không thấy ai, sắc mặt âm trầm quay đầu lại nhìn nữ tử ban nãy cùng mình hoan ái một lát, sau đó chính chu lại xiêm y trang phục, cùng với nữ tử kia vội vã rời đi.

Một lát sau, người kia mới buông Ôn Nhã ra.

“Mặc Khanh! Là ngươi! Dọa chết ta đi a!”. Nhìn thấy người cứu mình là Mặc Khanh, Ôn Nhã vỗ vỗ lồng ngực, lúc này thật là đáng sợ, bây giờ mới có thể an tâm được một chút.

“Nhưng mà... Ngươi sao vào được đây?” “Sao một hồi ổn định tâm tình. Ôn Nhã chợt nhớ ra, hắn chẳng phải là đang ở ngoài cửa cung đợi nàng, sao cư nhiên lại có mặt ở đây.

“Ngươi đừng có quản a, nếu như ta không có vào đây, khi này ngươi chết chắc rồi”. Mặc Khanh có chút lúng túng xoay mặt qua nơi khác, khi Ôn Nhã đến ngự hoa viên, là lúc hắn cũng đã theo nàng đến, mọi thứ ban nãy nàng thấy qua hắn đều cũng đã nhìn thấy, và những thứ nàng chưa nhìn thấy, hắn cũng đã nhìn thấy rồi.

“Ta là mặc kệ ngươi làm cách nào có thể vào đây được, mặc kệ ngươi tại sao lại đi vào, nhưng mà tốt nhất là ngươi đừng có gây phiền toái cho Bình

vuông phủ là được rồi “. Ôn Nhã phẩy phẩy tay với Mặc Khanh , sau đó cũng không hỏi nhiều nữa , hai người liến lạng lẽ đứng nhìn .

Lôi vương quần áo chỉnh tề đang đứng trước cổng ngự hoa viên thì đúng lúc Vân Cẩm công chúa cùng các nàng tiểu thư và phu nhân đang đi tới .

“Lôi ca ca , huynh là mới từ hoa viên đi ra hay là đang muốn đi vào ngự hoa viên a ? “ Vân Cẩm nhìn thấy Lôi vương , liền cao hứng chào hỏi .

“ Tính toán thời gian một chút , ta liền nghĩ các nàng cũng sắp đến ngự hoa viên , cho nên ta liền đến đây đợi các nàng cùng tham gia cho vui “. Lôi vương sắc mặt không thay đổi cười nói .

“VẬY LÔI CA CA, CÙNG TÝ MUỘI CHÚNG TA ĐI DU NGOẠN NHA , NHƯNG MÀ TRƯỚC TIÊN TA MUỐN ĐI TÌM ÔN CÔ NƯƠNG TRƯỚC ĐÃ , NÀNG ẤY NÓI LÀ TỚI NGỰ HOA VIÊN MỘT CHÚT NHƯNG HIỆN TẠI TA CŨNG KHÔNG BIẾT NÀNG ẤY HIỆN TẠI LÀ ĐANG Ở ĐÂU A? “Vân Cẩm tự nhiên nói .

Lôi vương khoe miệng lộ ra nụ cười lạnh lùng : “ Ôn Nhã sao ? Lại là nàng ta ! ”

Thời điểm mọi người tìm tới Ôn Nhã là lúc nhìn thấy nàng đang một mình ở bên trong Mẫu Đan Đình của ngự hoa viên , dáng dấp kia tựa hồ như là đang ngủ gà ngủ gật , có vẻ đã đợi ở đây rất lâu rồi , mãi cho đến tận các nàng và công chúa đến tìm , nàng mới thực sự bị đánh thức .

“ Hoa đẹp , người càng đẹp hơn , bộ dáng Ôn cô nương đang ngủ trông vườn hoa tựa như một bức xuân thủy đồ , càng khiến cho vẻ đẹp của ngự hoa viên sắc càng thêm sắc . “ Nhìn thấy Ôn Nhã đôi tay tinh tế vô vô mắt mới vừa tỉnh ngủ , dáng vẻ vô cùng ngây thơ đáng yêu , công chúa không nhịn được ca ngợi .

“ Đã để công chúa chê cười rồi , Tiểu Nhã sao còn không mau qua đây , để công chúa an tọa “. Bình vương phi nhìn Ôn Nhã oán trách một chút .

Lúc này Ôn Nhã mới đi chậm từng bước từng bước đến bên cạnh Bình vương phi .

“ Ôn cô nương , với loại khí trời này mà ở đình nghỉ ngơi rồi ngủ quên đi , vẫn là nên cẩn thận tránh để cảm mạo “. Lôi vương tựa tiểu phi tiểu cười có như không , đôi mắt liên tục nhìn chăm chăm vào nàng , tựa như muốn tìm ra điều gì đó trên gương mặt của nàng .

“ Lôi vương gia nói rất đúng , tạ ơn vương gia đã quan tâm . ” Ôn Nhã nhàn nhạt hồi đáp . Chuyện lại không phải do nàng làm sai , Lôi vương cũng đâu thể nào xác định là đã nhìn thấy nàng , vậy nàng có gì mà phải sợ chứ .

“ Lôi Ca ca , huynh có phải là đối với Ôn cô nương có ý , có muốn muội tác hợp giúp hai người hay không ? ” Vân Cẩm trêu ghẹo nói .

“ Muội Muội có thể giúp ta đàm luận thành công việc hôn sự này , phong bao lì xì mỗi , ca ca nhất định sẽ không thể thiếu cho muội được . “ Lôi vương giả vờ cảm kích .

“ Có điều thật đáng tiếc , Ôn cô nương tựa hồ đối với ta có một vài hiểu lầm , vẫn luôn đối với tình ý của mà ta mà thờ ơ lạnh nhạt “. Lôi vương trung ra bộ mặt vô cùng tiếc nuối nói . Ôn Nhã nhìn ra vẻ giả vờ của hắn mà trong lòng cảm thấy buồn nôn .

“ Vương gia thật biết nói đùa a , tiểu nữ với không nói đâu ! ” Ôn Nhã gượng cười rồi trừng mắt với Lôi vương , hừ , muốn nàng giả cho hắn , căn bản là không thể a .

“ Được rồi , được rồi a , Lôi ca ca huynh cũng đừng nóng lòng , ta tin tưởng , chỉ cần huynh thành tâm , Ôn cô nương khẳng định sẽ đáp ứng huynh “. Thấy bầu không khí có vẻ có điều gì đó không đúng cho lắm , Vân Cẩm vội vã lên tiếng giảng hòa , đánh vỡ bầu không khí ban này .

Ôn Nhã vừa đi Bình vương phi đi tản bộ trong vườn ngự hoa viên , vừa suy nghĩ trong lòng , không biết làm sao mới có thể mau chóng rời khỏi hoàng cung , một tên Lôi vương thôi là đã làm cho nàng đủ đau đầu rồi , đã vậy công chúa cư nhiên lại còn muốn tác hợp nàng với hắn , chuyện này quả thật là làm cho nàng khó chịu muốn chết a .

“ Ngươi ... lão bà vô lễ , muốn chết à ! Cư nhiên đem nước bẩn đổ vào váy của bản cô nương , ngươi có biết y phục trên người của bản cô nương có giá trị bao nhiêu không , ngươi như thế nào mà dèn nổi ! “.

“ Đù rồi a ! Không phải chỉ là một bộ y phục thôi sao ? Ta giúp bà ấy bồi thường cho ngươi , ngươi cũng không cần thiết vì bộ y phục mà lại hung dữ đối với một lão nhân gia như thế chứ ? “. Ôn Nhã nhin không được , đi tới nâng phụ nhân ngã trên mặt đất đứng dậy , lại đối với thiếu nữ kia nói .

“ Hừ , chỉ là chim sẻ trên cành cây , mà vọng tưởng là phượng hoàng sao , ta nói như thế nào , thì nó chính là như thế ấy ! “ Thiếu nữ nhìn Ôn Nhã lạnh nhạt nói , đối với vị Ôn Nhã không rõ lai lịch này , chỉ một bước bay lên thành chim sẻ , trong lòng thiếu nữ vô cùng xem thường nàng .

“ Đã xảy ra chuyện gì ? “ Mọi chuyện phát sinh tại nơi này đã kinh động đến Lôi vương và công chúa đang ở Mẫu Đan Đình , mọi người lập tức nhường đường .

“ Mẫu hậu ? Người .. như vậy .. chuyện là làm sao a ? “ Nhìn thấy Ôn Nhã đỡ lấy người phụ nhân , Vân Cẩm và Vân Lôi lấy làm kinh hãi , vội vã nghênh đón

“ Thái hậu ! “. Ngoại trừ Ôn Nhã , Vân Cẩm và Vân Lôi ba người . Những người khác lập tức tất cả đều quỳ xuống hành lễ .

• Nhất tự : là nói chuyện thân mật “.

Chương 9: Thái hậu coi trọng Ôn Nhã

“Tất cả mọi người đều đứng cả lên đi, ai gia trong lúc rảnh rỗi chỉ muốn trồng ít thảo dược, hi vọng không có quấy rầy đến nhã hứng của các người”. Thái hậu nắm lấy tay của Ôn Nhã, cả người toàn bộ khí chất đều thay đổi, cho dù vẫn là thân mặc y phục vải bố thô, nhưng cũng không thể che giấu được toàn bộ khí chất đoan trang cao quý của bà.

“Thần nữ có tội, thần nữ có tội, thỉnh cầu thái hậu khai ân, thái hậu tha mạng a”. Nữ tử mới vừa rồi còn đối với thái hậu nổi giận dưng dưng, liền quỳ xuống trên mặt đất, không ngừng dập đầu, đến nỗi vầng trán cũng đã có chút máu.

“Được rồi, người cũng không biết nên vô tội, nhưng có điều, người nên nhớ lần sau khả đừng có tiếp tục phạm vào, cẩn thận ngày nào đó cái mạng nhỏ của người khó giữ”. Thái hậu mắt lạnh nhìn nữ tử kia nói rồi kéo theo Ôn Nhã đi qua, những người khác cũng không dám đi trợ giúp cho nữ tử đó, cũng lập tức theo thái hậu mà rời đi. Biết Thái hậu và các nàng đã đi xa, nữ tử ấy mới dừng dập đầu, trên trán còn loang lổ những vết máu.

Thái hậu tựa hồ rất yêu thích Ôn Nhã, dọc đường đi cùng nàng hỏi han rất nhiều chuyện, liền ngay cả hai người con là con trai ruột và Vân Cẩm công chúa do chính mình nuôi nấng cũng bỏ sang một bên không để ý tới. Ôn Nhã biết thái hậu cũng yêu thích trồng hoa làm thảo dược, nên cũng cùng người thảo luận kỹ xảo bảo dưỡng loài hoa, hai người nói chuyện huyền thuyên đến mức quên cả trời đất, nụ cười trên mặt thái hậu cũng không thể dừng được.

Đi được một lúc đã thấm mệt, Ôn Nhã liền dìu thái hậu vào trong lương đình an tọa.

“Thái hậu, Hoàng thượng cùng Mai phi nương nương đã đến rồi”. Chính trong lúc trò chuyện, một vị công công khom người đi tới trước mặt thái hậu bẩm báo.

“Vậy thì thật là tốt quá, tiểu Nhã, người có từng nhìn thấy qua hoàng thượng chưa?” Thái hậu mỉm cười hỏi Ôn Nhã, nàng gật đầu, xem như là thừa nhận đã từng gặp qua hắn.

“Tham kiến mẫu hậu, nguyện mẫu hậu trường thọ an khang”. Hoàng thượng cùng Mai Phi đồng thời hướng về thái hậu hành lễ thỉnh an.

Thái hậu mỉm cười kéo tay hoàng thượng về phía mình, cũng không có nhìn qua Mai phi. Hành động vừa rồi Ôn Nhã nhìn ra được, tựa hồ thái hậu hình như có chút không thích Mai phi cho lắm.

“Hoàng nhi, Ôn Nhã người cũng đã biết rồi, vậy người cảm thấy nàng là người thế nào?” Thái hậu trực tiếp lôi kéo Vân Lâm đến trước mặt của Ôn Nhã, lời nói vừa xuất ra, cả hai người bọn họ đều lo sợ cảm thấy có điều gì đó không hay sắp xảy ra chẳng a.

“Có thể làm cho Bình vương gia thu nhận nàng làm nghĩa nữ, vậy nàng ấy hẳn là một cô nương tốt”. Vân Lâm trong lòng căng thẳng, thuận miệng nói, có vẻ sắp có chuyện không tốt xảy ra rồi a.

“Ai gia cũng cảm thấy Ôn Nhã, đứa nhỏ này quả nhiên không tệ, hoàng thượng, hình như vị trí hoàng hậu của hậu cung vẫn còn đang trống, ai gia có ý định tác thành cho hai người đồng thời ngồi vị hoàng hậu đó sẽ chỉ định cho Ôn Nhã, như thế nào?” Nhìn thấy hai người bọn họ đứng cạnh nhau, thái hậu xem càng vừa mắt, càng yêu thích. Lời bà vừa nói ra, cả hai người bọn họ trên mặt đều lập tức biến sắc.

“Trẫm không đồng ý!” Ôn Nhã còn muốn lên tiếng từ chối thái hậu, thì Vân Lâm đã trực tiếp lên tiếng rồi, Ôn Nhã đành im lặng, cứ để Vân Lâm nói chuyện với thái hậu đi, miễn cho nàng khỏi phải đắc tội với bà ấy.

“Trẫm tâm đã sớm có sở chúc, hi vọng mẫu hậu đừng nên làm khó ta”. Hoàng thượng mắt lạnh đảo qua nhìn Ôn Nhã, sau đó lại nhìn xuống phía dưới Mai phi đang quỳ này giờ không nói tiếng nào, vừa vịn chạm ngay ánh mắt của Mai phi, Mai phi hoảng mang vội vàng cúi đầu.

“Đủ rồi!”. Thái hậu mắt phượng tức giận quát.

“Người đã ngồi ở ngôi vị hoàng đế cũng đã đến mấy năm rồi, thế nhưng lại chưa có hài tử để nối dòng, hậu cung kiêng kỵ nhất chính là chuyên sủng, khuyên như thế nào người cũng đều không nghe, hay người là đang muốn cho ngôi vị hoàng đế sẽ không có người nối nghiệp hay sao?”. Thái hậu giận dữ lớn tiếng quát trách.

“Ai gia đã sớm có nói, không thể để cho a hồ ly tinh kia nhập cung, người thân là hoàng đế, thiên lý cũng không nghe, trái lại còn uy hiếp ai gia, ai gia không còn cách nào khác, liền làm theo ý của người. Người hiện giờ chuyên sủng a hồ ly tinh kia, ta cũng là mắt nhắm mắt mở cho qua. Ngày hôm nay, nếu người còn không nghe theo lời của ai gia nữa, thì a hồ ly tinh kia lập tức liền đem đi xử trảm! Thái hậu chỉ vào Mai phi, âm thanh tàn nhẫn nói.

“Mẫu hậu, Ngọc mai đến cùng là có chỗ nào không tốt, người tại sao lại đối xử tàn nhẫn như thế đối với nàng, tại sao nhất định phải chia rẽ một đôi uyên ương nhân tình? Người cho rằng, nếu để ta thú hoàng hậu, thì ta liền nhất định sẽ có người nối dòng sao?” Vân Lâm thống khổ nói.

“Ngọc Mai ? Nghe được tự danh này, Ôn Nhã không nhịn được, liền nhìn về người nữ tử đang quỳ trên đất, cái nữ tử mà cùng Lôi vương gia ở ngự hoa viên làm loạn lúc này cũng gọi là “Ngọc Mai”, nhưng mà “Ngọc mai” tự danh này vô cùng phổ biến, chắc là một cung nữ nào đó cùng tên thôi, hơn nữa nhìn Mai phi nương nương dáng vẻ yêu kiều, dịu dàng, không giống loại nữ tử làm ra loại chuyện đó. Ôn Nhã suy nghĩ một hồi, rồi cũng không chú ý đến Mai phi nữa.

“Đôi nhân tình ? Là người đối với à có tình, nhưng còn à ? Người đừng tưởng mẫu hậu già rồi mắt hoa, rất nhiều chuyện mẫu hậu vẫn là nhìn thấy rõ !” Thái hậu tức giận đến tay chân đều run rẩy.

“Thái hậu, xin người chớ nên nóng giận, thần nữ địa vị thấp kém, làm sao có thể trở thành hoàng hậu của Vân Đình vương triều ? Nguyên tắc nhất tâm nhân, bạch thủ bất tương ly ! Nếu Hoàng thượng yêu Mai phi nương nương tha thiết như vậy, thái hậu hà tất không tác thành cho cả hai người bọn họ ?” Ôn Nhã dịu dàng an ủi thái hậu, nàng cũng không muốn gả cho hán, nếu thái hậu có thể buông bỏ, vậy tất cả đều sẽ vui vẻ.

“Thế nào ? Hiện tại từ bao giờ lời ai gia nói mọi người đều nghe không rõ sao ?” Tuy là nghe đến câu nói nguyên tắc nhất tâm nhân, bạch thủ bất tương ly của Ôn Nhã, thái hậu sắc mặt có chút thay đổi, nhưng chạm đến ánh mắt của Mai phi, bà sắc mặt giận dữ lại khôi phục. Rất nhiều chuyện, hoàng thượng không biết, nhưng bà biết, bà cũng không muốn hoàng thượng vì những chuyện như thế mà đau lòng, cho nên mới không nói ra.

“Thái hậu, tiểu Nhã không phải là không muốn nghe lời thái hậu, chỉ là tiểu Nhã muốn trọn đời trọn kiếp yêu một đôi, thái hậu khẩn cầu người tác thành !” Ôn Nhã vội vã quỳ xuống, khẩn cầu, Bình vương phi cũng nhanh chóng quỳ xuống vì Ôn Nhã mà cầu xin cho nàng.

“Các người.. thực sự là muốn làm ai gia tức chết hay sao ? Thái hậu tay run rẩy chỉ vào mọi người đang đồng loạt quỳ xuống, thân thể loạng choạng tựa hồ muốn ngã xuống.

“Mẫu hậu, người đừng quá nóng giận, hoàng huynh cùng Ôn cô nương nói không sai, mẫu hậu hà cố gì không tác thành cho bọn họ ?” Lôi vương nhanh chóng đỡ lấy thái hậu, cũng hiểm thấy hán vì hoàng thượng và Ôn Nhã nói lời hay.

“Tác thành ?” Thái hậu đẩy Lôi vương ra, để cho cung nữ bên cạnh đỡ lấy mình. Ai gia cho các người ba ngày, trong vòng ba ngày, nếu các người không tổ chức hôn lễ thành hôn, vậy thì.. à hồ ly tinh kia và cả bình vương phủ tất sẽ gặp đại nạn ! Các người cứ nhìn mà làm đi! Thái hậu nói xong, nổi giận đùng đùng xoay người toan rời khỏi.

“Còn nữa, đừng tưởng rằng ai gia không biết các người ở sau lưng ai gia làm ra loại chuyện dơ bẩn gì, các người tốt nhất là giữ lại một tí đi !” Thái hậu nhìn chằm chằm vào Lôi vương nói. Ôn Nhã rõ ràng nhìn thấy sắc mặt của Lôi vương trong nháy mắt liền thay đổi, có điều rất nhanh hán cũng khôi phục lại nguyên trạng. Thái hậu sau đó cũng mang theo người ly khai khỏi ngự hoa viên, để lại cho mỗi người một tâm sự riêng.

Vân Lâm nâng Mai Phi đứng dậy, tức giận trừng mắt với Ôn Nhã, sau đó liền mang Mai Phi ly khai, làm Ôn Nhã trong lòng cũng nổi giận, đầu phải là nàng muốn thái hậu chỉ hôn, hoàng thượng sao lại sinh khí với nàng ?

“Ôn cô nương, thực sự là chúc mừng người rồi, bây giờ có thể chân chính một bước chìm sẽ biến thành Phụng Hoàng, nhưng là người cũng phải nên cẩn thận, đừng có mà ngã xuống đó” Lôi vương trước khi đi cũng tựa tiểu phi tiểu nói với Ôn Nhã, trong mắt hán đầy sát ý, Ôn Nhã nhìn thấy rõ ràng.

“Ngày hôm nay, thường xuân yển chắc tới đây cũng nên kết thúc, các vị phu nhân và tiểu thư, đều có thể trở về.” Vân Cẩm công chúa bắt đầu dĩ nói, thái hậu tự mình chỉ hôn, khả người trong cuộc, ai này đều không hài lòng, lại nhìn thấy phượng nhan giận dữ của thái hậu, Vân Cẩm cũng không có tâm tư mà có thể tiếp tục mở tiệc nữa.

Các vị phu nhân và tiểu thư, tùm năm tùm ba, từ từ ly khai ngự hoa viên, nhưng ánh mắt các nàng lúc đi về cũng đều nhìn Ôn Nhã, trong đó có ước ao cũng có đố kỵ hoặc là đồng tình.

“nguyên tắc nhất tâm nhân, bạch thủ bất tương ly, một đời một kiếp một đôi, Ôn cô nương, nguyện vọng của người thật đẹp, thế nhưng rất đáng tiếc, tiền cung rồi, những thứ như thế sẽ không còn nữa” Trước khi Ôn Nhã rời đi, Vân Cẩm đột nhiên nói, trong mắt tràn ngập cô đơn.

“Sau khi tiến cung, người liền có thể đến cung của ta hàn vi tâm sự, cũng là ta có thêm một người bạn tốt.” Cẩm Vân tựa hồ có thể nghĩ đến tình cảnh của Ôn Nhã sau khi tiến cung, thở dài một tiếng, xoay người ly khai.

“Bây giờ phải làm sao ? Tiểu Nhã, đều là nương hại người.” Bình vương phi dường như đã hoang mang lo sợ, cho rằng bởi vì chính mình đã mang Ôn Nhã vào cung cho nên mới xảy ra tình trạng khó thể cứu vãn, là nàng đã hại Ôn Nhã rồi.

“Nương, không có chuyện gì đâu, chẳng phải ta còn có thêm thời gian là ba ngày sao, hoặc là chuyện còn có thể có khả năng chuyển biến tốt hơn đó ?” Ôn Nhã an ủi, hiện tại cũng chỉ có thể nghĩ như vậy, hi vọng hoàng thượng có thể thuyết phục được thái hậu a.

“Tiểu Nhã, hay là người rời khỏi đây đi, đi được càng xa càng tốt” Tuy rằng mới vừa cùng nữ nhi tương nhận không lâu, mặc dù nàng thật sự không muốn rời xa Ôn Nhã, nhưng nàng nghĩ đến Ôn Nhã sắp bị đưa vào cung, vậy thì nàng lựa chọn không nhận lại con mình, để cho Ôn Nhã có thể tiếp tục cuộc sống tự do tự tại ở bên ngoài.

“Nương, ta không thể đi rồi, nếu như ta đi, nương cùng với Bình vương gia toàn bộ sẽ gặp đại nạn, ta không thể mặc kệ mọi người mà bỏ đi được, hơn nữa, trong thiên hạ, đất đều là của vua, ta có thể trốn đi đâu ?” Ôn Nhã nhẹ giọng an ủi Bình vương phi, thái hậu thông minh nhắm thẳng chỗ yếu của nàng và hoàng thượng, hán có thể sẽ vì Mai phi mà đồng ý hôn sự này, mà nàng.. cũng sẽ giống hán vì Bình vương phủ mà thỏa hiệp.

Trở về Bình vương phủ là lúc trời đã chạng vạng, Bình vương gia ở trong cung cũng đã có nghe thái hậu chỉ định hôn sự, ban đầu còn không thể nào tin

được , nhưng mà khi Bình vương gia mới vừa hồi phủ , ý chỉ của thái hậu liền ban đến , còn có một ngàn cấm vệ quân , trên chi danh viết phải bảo vệ hoàng hậu được an toàn , lần này , coi như Ôn Nhã có muốn chạy trốn xem ra là không thể trốn thoát rồi .

“Ngươi thật sự sẽ phải gả cho hoàng thượng sao ? “ Trong phòng Ôn Nhã , Mặc Khanh lên tiếng hỏi .

“Đã đến nước này , ngươi cảm thấy ta còn có thể làm gì nữa ? Ôn Nhã lắc đầu một cái , chuyện này thật sự là thân bất do kỷ rồi .

“Nhưng .. là ngươi không có yêu hấn , hấn cũng không yêu ngươi “. Mặc Khanh cảm giác có chút đồng tình với nàng , hấn còn thiếu nàng một yêu cầu , chỉ cần nàng nói , cho dù là có nhảy vào dầu sôi lửa bỏng , hấn cũng sẽ dẫn nàng rời khỏi nơi này .

“Có lẽ là thế , ta dù sao vào cung rồi có thể sống càng tốt hơn , nhưng mà .. Mặc Khanh , ngươi đi đi , ngươi là người giang hồ , không thể ở đây mãi được . “ Ôn Nhã nói , bản thân nàng , một người đã mất đi tự do rồi , nàng thật sự không muốn liên lụy đến người khác nữa .

“Ngươi nói câu này ra có vẻ hơi muộn rồi ! “ Mặc Khanh đột nhiên cười nói , Ôn Nhã vẻ mặt không rõ , “ Ngày hôm nay, trước khi rời khỏi hoàng cung , ta mới vừa đáp ứng với giáo đầu làm cấm vệ quân , qua mấy ngày sau sẽ vào hoàng cung báo cáo .” Mặc Khanh cười nói , hấn cùng giáo đầu cấm vệ quân không đánh nhau thì không quen biết , vốn hấn cũng định không đồng ý , nhưng khi hấn biết tin Ôn Nhã sắp bị ép làm hoàng hậu , liền mau xui quỷ khiến nhanh nhẩu đáp ứng luôn.

“Như vậy cũng tốt , trong cung có thêm người , thêm chiếu cố lẫn nhau .” Ôn Nhã cười cười , không có hỏi thêm Mặc Khanh tại sao lại đáp ứng vị giáo đầu kia .

“Ngươi trong lòng đã có người rồi sao ? “ Qua một lúc lâu , Mặc Khanh đột nhiên hỏi , dưới ánh đèn lò mờ , Ôn Nhã nhìn không thấy rõ sắc mặt của hấn.

“Chắc hấn là chưa có rồi “. Cẩn thận suy nghĩ một hồi , nàng hỏi tưởng lại những nam nhân nàng đã từng gặp qua chỉ có vài người , nếu nói nàng chung đụng và chạm nhiều nhất cũng chỉ có su huynh và hấn Mặc Khanh , nhưng mà đối với bọn họ nàng cũng chưa từng có động lòng qua a.

“Ngươi nghỉ ngơi cho thật tốt đi , mấy ngày này hấn là ngươi sẽ rất bận bịu , ta không quấy rầy ngươi nghỉ ngơi nữa . “ Nghe Ôn Nhã nói không có , Mặc Khanh khoe miệng mở cong , không tự giác mà nở ra nụ cười duyên , xoay người đi ra ngoài , nhẹ nhàng đóng cửa lại .

Trong phòng ngọn nến vẫn sáng , mãi đến khi ngọn nến thiêu đốt hết cả sáp đèn , cả phòng rơi vào tăm tối , Ôn nhã vẫn không có lên giường nghỉ ngơi , hai tay ôm chặt lấy đầu gối , cả người ngồi trên ghế tựa , cô đơn , cảm giác này so với sự cô đơn thường ngày càng thêm lạnh lẽo cô độc đến lạ thường , sợ tiến vào cung rồi , loại cảm giác cô đơn này , sẽ đi theo nàng một đời , cho đến khi nàng chết đi .

... ..

*sở chúc : là trong lòng đã có người tâm đầu ý hợp và cũng đã dự tính sẵn .

* Nguyên tắc nhân tâm , bạch thủ bất tương ly : nguyên một đời yêu một người , cho tới tuổi già cũng không chia ly .

Bạn đang đọc truyện *Nghinh Phụng Hoàn Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Đại hôn

Thời gian ba ngày , dày vò tâm tư người thì lâu , nhưng lại vô cùng ngắn ngủi để cho người chuẩn bị . Quả nhiên , đúng như nàng dự tính , hoàng thượng đã thỏa hiệp , đáp ứng với thái hậu rước nàng về hoàng cung . Biết được tin này , Ôn Nhã chỉ thở dài một tiếng , cho dù nàng làm hoàng hậu thì sao , nàng nhất định sẽ không thể để cho mình chết già trong hoàng cung , nàng phải nghĩ biện pháp nào đó sớm rời khỏi nó , Ôn Nhã nghĩ thầm trong lòng như thế .

“Tiểu Nhã , bảo kiểm này chẳng phải là ta đã cất vào trong rương cho con rồi sao , bây giờ sao nó lại ở đây? “. Bình vương phi thu dọn đồ đạc cho nàng , là lúc nhìn thấy trên giường nàng có thanh kiếm liền đưa cho Ôn Nhã , kỳ quái hỏi .

“Đây là đồ vật do chính tiên hoàng ban tặng , nếu đem nó cất vào trong rương , tựa hồ đối với tiên hoàng có chút bất kính , cho nên ta dự định sẽ mang nó theo vào hoàng cung .” Ôn Nhã giải thích , thật ra nàng không thể nói với Bình vương phi là vì nàng lo lắng trên đường đi sẽ gặp nguy hiểm , bởi vì nàng làm hoàng hậu rồi , sẽ có một số người vì lý do nào đó âm toán nàng . nàng chỉ là muốn bảo vệ tính mệnh của mình , tuyệt không thể để cho những người khác có thể thực hiện được mưu đồ đó , cũng không muốn bà phải lo lắng cho nàng .

“Tiểu Nhã , tiến cung rồi , con nhất định phải chăm sóc thật tốt cho mình , phải cùng thái hậu và công chúa tâm sự hàn huyên nhiều một chút , tạo mối quan hệ thân thiết , có bà ấy và công chúa che chở , với lại còn có địa vị Bình vương phủ , ta nghĩ hoàng thượng sẽ không quá phận mà đối xử quá đáng với con “. Bình vương gia lo lắng nhìn Ôn Nhã , nữ nhi này , hấn tự đáy lòng rất là yêu thích coi nàng như con ruột , bây giờ đột nhiên phải xuất giá , hấn thật sự có chút không đành lòng .

“Cha, người yên tâm, ta nhất định sẽ chăm sóc tốt cho mình, người cùng nương cũng phải bảo trọng thân thể, ta sẽ cố gắng tận lực quay trở về thăm hai người“. Ôn Nhã âm thanh đều đều có chút nghẹn ngào nói, cha và nương yêu thương nàng không chút giả dối, những lời nói âm áp đó, hun nóng trên má làm cho nàng không kìm lòng mà rơi nước mắt.

“Ngốc hài tử, khóc cái gì, con ngày hôm nay đã là tân nương tử, phải thật vui mới đúng, ta đã để Đan Thanh đi cùng con tiến cung rồi, có nàng ấy ở bên cạnh con, ta cũng an tâm được một ít“. Bình vương phi nhẹ nhàng lau lệ trên mặt Ôn Nhã.

“Nương, Ta không thể để Đan Thanh cùng ta vào cung, ta không muốn hại nàng ấy. Hơn nữa, nàng ấy là thiếp thân nha hoàn của nương, không có Đan Thanh, nương nhất định sẽ không quen“. Ôn Nhã cự tuyệt nói, nếu Đan Thanh theo nàng, cuộc sống sau này của nàng ấy sẽ không còn dễ chịu như xưa nữa.

“Giờ lành đã đến, Cung thỉnh nương nương thiên tuế!“ Giọng nam eo éo như vịt kêu của vị thái giám truyền đến, Ôn Nhã liền biết, lần này thật sự nói lời tạm biệt rồi.

Bình vương phi rơi lệ, giúp Ôn Nhã che lên đầu chiếc khăn voan đỏ hồng.

“Vương gia, Vương phi, hai người yên tâm! Ta làm cấm vệ quân cùng Ôn cô nương tiến cung, ta nhất định sẽ bảo vệ tốt nàng ấy!“ Mặc Khanh nhìn dáng vẻ không yên lòng của hai người, không kìm lòng được đành an ủi, lại nhìn bên cạnh mình một thân nữ tử trang phục váy cưới đỏ hồng, Mặc Khanh cảm thấy có chút đau lòng, rất khó tưởng tượng ra một nữ tử còn đang tuổi thanh xuân tươi cười rạng rỡ như hoa, vào hoàng cung rồi, không biết viễn cảnh rồi sẽ ra sao.

“Như vậy quá tốt rồi, làm phiền Mặc công tử“. Vương gia vỗ vỗ bờ vai Mặc Khanh, nếu Mặc Khanh có thể hộ vệ Ôn Nhã chu toàn, ông nhất định sẽ cố gắng đền ơn cảm tạ hân.

Trời còn chưa sáng, kiệu lớn đỏ hồng hoa, từ Bình vương phủ xuất phát, một đường mệnh mông đu đưa đưa hướng về hoàng cung mà đi.

“Này, trên đường thật đúng là yên tĩnh“. Trên đường đi không một bóng người, Mặc Khanh linh cảm sẽ có một trận máu đổ sắp sửa đến.

“Nếu như là gặp phải nguy hiểm, Mặc Khanh chớ đừng hạ thủ lưu tình, thậm chí là đi trên đường máu, thi thể tiến cung, ta tuyệt đối không chết ở chỗ này!“ Ôn Nhã âm thanh cứng cỏi, tàn nhẫn nói, nàng không phải là dạng nữ tử mềm yếu như cành liễu quả hồng, nàng sẽ dùng hành động để nói cho những người muốn nàng chết, nếu đắc tội với Ôn Nhã nàng, tuyệt đối sẽ không dễ dàng cho bọn họ sống một cuộc đời dễ chịu!

“Được rồi, Hoàng hậu nương nương!“ Mặc Khanh thay đổi xưng hô với Ôn Nhã, đây mới chính là Ôn Nhã lúc trước cứu mình, một số ít đã thâm vào xương, mãi mãi cũng sẽ không thay đổi.

Không ngoài dự liệu của Ôn Nhã, hoa kiệu ly khai khỏi Bình vương phủ mới qua mấy con phố, Ôn Nhã và bọn họ liền bị vây quanh, trong các lầu phòng đường phố hai bên, trên nóc nhà, từ lâu đều có sẵn cung tiễn thủ mai phục, ngoài ra còn có tinh binh ngựa tốt đang đứng đón đường nàng, vì để nàng không thể trở thành hoàng hậu, người kia quả thật cũng đã tốn nhiều tâm tư. Ôn Nhã nhắc chiếc khăn voan đỏ hồng lên, cầm bảo kiếm trong tay từ trong kiệu hoa đi ra, nở nụ cười mỉa mai với những hắc y nhân đang mai phục nàng.

Nhìn thấy Ôn Nhã từ trong kiệu hoa đi ra, Mặc Khanh đôi mắt tròn to trực tiếp nhìn nàng, hân vận biết, nữ tử khi làm tân nương tử mới gả đi là đẹp nhất, thể nhưng hân không nghĩ tới, nàng lại đẹp đến mức nghiêng nước nghiêng thành như vậy, chỉ có thể dùng bốn từ thiên tiên hạ phàm để mà hình dung, nhưng cũng không đủ để tả, bởi vì khí chất hiện tại của nàng, vừa giống yên hòa tiên tử, càng lại giống như ma nữ khát máu, có điều nàng như vậy, lại càng cho người ta thêm mê đắm say người.

“Các chư vị hôm nay, nếu có thể hộ tống ta bình an vào cung, ngày khác, các người liền đều là ân nhân cứu mạng của ta!“ Thái hậu phái tới một ngàn cấm vệ quân quả nhiên đều là hảo quân, thấy nguy hiểm vẫn không bỏ chạy, Ôn Nhã rất vững tin có thể ở trong vòng vây mà thoát ra được.

“Giết!“ Hắc y nhân hoàn toàn không cho Ôn Nhã có cơ hội, vừa hét lên một tiếng, trên bầu trời đầy những mưa tên, một ngàn cấm vệ quân bao vây ở giữa đường phố, hoàn tất che chắn mục tiêu của hắc y nhân. Ôn Nhã có Mặc Khanh che chở, lông tóc cũng không tổn hại một cọng nào.

“Các vị, hướng bên hoàng cung có một chỗ ra, ta hộ tống Ôn cô nương xông ra trùng vây!“ Mặc Khanh la lớn, căn bản mọi người ai nấy đang đánh đám lộn xộn, không rõ phương hướng đi, Ôn Nhã lúc này đạp lên thi thể đầy máu của cấm vệ quân một kiếm đánh bay mũi tên, một người khác, nhắc chân phóng đi, hướng về phía hoàng cung mà đến.

Đường phố một màu đỏ nhuộm đầy cả mặt đường, Ôn Nhã sắc mặt càng lạnh hơn, nàng nhất định sẽ vì những cấm vệ quân lấy lại công đạo cho bọn họ.

“Để lại một nhóm người đi theo bảo vệ Ôn Cô nương, những người khác hãy hướng về Bình vương phủ cầu cứu!“ Mặc Khanh lại lần nữa nói, hân không biết những hắc y nhân này rốt cục là do ai phái tới, hiện một nơi hân duy nhất có thể tin tưởng chỉ có Bình vương phủ.

“Ôn cô nương, cấm vệ quân hoàng cung nói nếu không có ý chỉ của hoàng thượng, bọn họ không thể tự ý hành động!“ Người đi đến hoàng cung cầu cứu giờ đã trở về, nhưng hân mang về tin tức làm cho Ôn Nhã trong lòng lại càng cảm thấy lạnh lẽo, có lẽ hoàng thượng hân cũng rất hi vọng nàng chết đi.

Bình vương gia nhận được tin tức Ôn Nhã có chuyện, lập tức không nói hai lời, liền mang tới một đội quân tối tinh nhuệ trong phủ, hướng Ôn Nhã mà đến.

Ôn Nhã biết, một khi nàng gả cho hoàng thượng chuyện sẽ không đơn giản như thế, nhưng lại không nghĩ rằng, việc lại có thể kinh tâm động phách ly kì như vậy. Váy cưới đỏ hồng, bây giờ đã không còn nhìn ra màu sắc trước kia nữa, hồng y giờ đã hoàn toàn bị máu tươi nhuộm đỏ.

“Hoàng thượng, Ôn cô nương nói thế nào cũng là hoàng hậu do thái hậu chỉ định cho người, bây giờ người như vậy mặc kệ, không quan tâm, về phía thái hậu sẽ bất lợi, sẽ có chuyện lớn đó, hoàng thượng!”. Lý Đức Hải thận trọng đi theo kế bên người Vân Lâm nói, Ôn Nhã đến cầu cứu, hoàng thượng sớm đã biết, thế nhưng vẫn án binh bất động, nếu cứ tiếp tục như thế, e rằng việc vui hôm nay liền biến thành tan sự mất thôi a.

“Cứ chờ đợi, thái hậu đã phái một ngàn cấm vệ quân cho nàng, những cấm vệ quân đó cũng không phải là ngồi không ăn cơm, cho nên, nếu đến ngày cả năng lực tự vệ nàng ta cũng đều không có, chỉ có thể trách nàng ấy không có mệnh làm hoàng hậu rồi!”. Vân Lâm cũng không để ý lắm, không ngoài ý nghĩ của Ôn Nhã, hẳn cũng mong nàng giữa đường sẽ bị giết chết.

Lý Đức Hải cũng không dám nhiều lời, hẳn chẳng qua cũng chỉ là một nô tài, chuyện của chủ nhân, hẳn cũng không có tư cách để nói, chỉ là thật đáng tiếc... Ôn Nhã cô nương bình vương phủ, thật ra cũng là một cô nương tốt hiếm thấy.

“Tiểu Nhã!”. Hào là chỗ này cách Bình vương phủ không xa, Bình vương gia rất nhanh đã dẫn người chạy tới.

“Cha, những người này, giết không thừa một tên.” Ôn Nhã lạnh nhạt nói, Bình vương gia lần đầu tiên nhìn thấy ánh mắt Ôn Nhã đầy sát khí, khác thường, một câu nói ra đại khai sát giới, ngày thường ông cũng chỉ là thấy Ôn Nhã nghịch ngợm một chút, chứ không nghĩ rằng nàng cư nhiên sẽ giết người không chớp mắt, có điều như vậy cũng tốt, tiền cung, cũng không sợ bị người bắt nạt.

Thời điểm thoát khỏi nguy hiểm trùng vây là lúc một ngàn cấm vệ quân của thái hậu chỉ còn dư lại khoảng hai trăm người, Ôn Nhã mang theo những người còn lại, máu me khắp người hướng về phía hoàng cung mà đi đến, đến trước cửa chính của hoàng cung, Vân Lâm đã chờ ở đó từ sớm, nhìn thấy trên người Ôn Nhã máu me dính đầy cũng lấy làm kinh hãi.

“Chuyện gì đã xảy ra! Tiểu Nhã, người sao lại biến thành như vậy!”. Thái hậu kinh hãi nói, Ôn Nhã gặp phải chuyện nguy hiểm, Vân Lâm lại dám cho người nói gạt bà, bản thân thái hậu còn nghĩ bởi vì Ôn Nhã làm lỡ giờ lành, nên bà có chút không thích, thế nhưng khi nhìn thấy Ôn Nhã như vậy, lo lắng còn không hết lấy gì mà còn sinh khí với nàng được nữa.

“Hồi bẩm thái hậu, thần nữ không có chuyện gì, chỉ là hôn lễ cử hành có chút quá mức thịnh trọng.” Ôn Nhã cười gằn, nhìn Vân Lâm cao cao tại thượng, à còn có cả Vân Lôi, thế nhưng hai tên cáo già này trên mặt lại không biểu hiện ra chút tâm tình gì.

“Haizz, dù sao cũng đã làm lỡ giờ lành, hay là người trước tiên đi thay bộ trang phục mới đi.” Thái hậu cũng không ngốc, chuyện phát sinh bà tất nhiên biết là do đâu, cho nên cũng muốn kiếm cơ cho Ôn Nhã trước tiên đi thay trang phục đã rồi hẳn nói.

“Thái hậu, không cần đâu, ta dù sao bây giờ cảm thấy trang phục này cũng hợp với ta hơn, ta cũng muốn xem sau này còn ai dám coi rẻ hoàng ân, tuyệt đối sẽ không có kết quả tốt.” Ôn Nhã hơi hành lễ nói, cứ để nàng mặc một thân huyết y mà cử hành hôn lễ, vì đó cũng là để trấn áp đi vài thủ đoạn trong hậu cung.

“Đã như vậy, chúng ta mau tiến hành hôn lễ thôi.” Thái hậu lạnh nhạt nói, có người dám to gan chặn đường để ám toán hoàng hậu, hoàng thượng nhất định cũng sẽ biết, thế nhưng từ đầu đến chí cuối, hoàng thượng sắc mặt đều cũng chưa từng thay đổi, bà cũng phần nào đã đoán ra được một ít.

“Thực sự là chúc mừng hoàng huynh rồi.” Vân Lôi đậm cười như không nói với Vân Lâm.

Ôn Nhã một thân huyết y đi trên thảm đỏ, bên cạnh đồng dạng Mặc Khanh cũng một thân huyết y, còn có Bình vương gia, một tổ hợp như vậy, làm cho các đại thần cùng đến dự lễ đều không nhìn được mà chỉ chỉ trỏ trỏ, xì xầm bàn tán xôn xao, thế nhưng Ôn Nhã một chút cũng chẳng để trong lòng, hai mắt nhìn thẳng vào đối phương đang đứng đợi phía trước, nhìn không ra trong mắt nàng có một chút sợ hãi nào.

“Cố chấp đến chết vật như vậy, quả thực là cũng chỉ làm mất mặt hoàng ân mà thôi.” Lúc Vân Lâm đến kế bên Ôn Nhã, thì thầm nói.

“Ta là làm mất mặt hoàng ân của người sao, vậy so với những kẻ thấy chết mà không cứu, ta nghĩ để cho hẳn có mặt hay không cũng chẳng có gì là quan trọng.” Ôn Nhã đối diện với cái người mặt không đổi sắc, miệng khẽ mỉm cười, hôm nay là ngày vui, lại tiếp đón nàng long trọng như vậy, Ôn Nhã đối với cái tên hoàng thượng này đã hoàn toàn không có chút hảo cảm nào rồi.

“Hừ, Trẫm căn bản không biết đã xảy ra chuyện gì.” Vân Lâm ngụy biện nói.

“Hoàng thượng, người tốt nhất là không biết chuyện, ta đã có nói qua, hoàng thượng không thích ta, ta cũng không thích hoàng thượng, từ nay về sau ở trong cung, chúng ta, nước giếng không phạm nước sông, ta cũng sẽ không đi làm khó dễ Mai Phi của người, người cũng tốt nhất không nên tới làm khó dễ ta, thế nào?”. Ôn Nhã lạnh giọng nói.

“Vậy.. Nếu như trẫm nói không đồng ý?”. Vân Lâm ghét nhất là bị người khác uy hiếp hẳn.

“Không đồng ý? Vậy hoàng thượng tốt nhất là tìm một cơ hội nào đó, để giết chết ta đi, còn không phải vậy, ta sẽ khiến người phải vì Mai Phi mà lo lắng.” Ôn Nhã lạnh lùng nhìn từ từ dụ dằng Mai phi đang ở phía bên trong, một bộ dáng cúi đầu phục tùng, duyên dáng, dịu dàng, không trách được tại sao hoàng thượng lại thích nàng ấy, có điều, cũng thực sự là đáng tiếc, nhìn mỹ nữ xinh đẹp như vậy, làm sao có thể chịu đựng nổi...

“Trẫm cảnh cáo người, nếu người dám động vào Mai phi, trẫm nhất định cho người sống không bằng chết!”. Mai phi chính là điểm yếu của Vân Lâm. Ôn Nhã làm như thế chỉ để hẳn càng thêm ghét nàng.

"Ta chỉ có một điều là muốn ở trong cung có một cuộc sống yên ổn , yêu cầu của ta cũng không có quá phận , hoàng thượng người tự biết mà làm ". Ôn Nhã lạnh nhạt nói , riêng Vân Lâm đã tức giận đến sắc mặt cũng tái nhợt hẳn ra

Bạn đang đọc truyện *Nghinh Phụng Hoàn Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Đại hôn đêm

Sau khi trải qua một phen lễ tiết rườm rà . Ôn Nhã lúc này mới được đưa đến tân phòng trong Vi Ương Cung . Bên ngoài tiếng người huyên náo , bên trong Vi Ương Cung thì yên tĩnh đến lạ kỳ .

"Nương nương , khăn voan đỏ hồng này phải đợi hoàng thượng đến mới có thể cởi xuống ." Ôn Nhã ngồi đợi một lúc , nhìn thấy điểm tâm trên bàn , cả buổi sáng bị dẫn vật như vậy , đến giờ nàng thực sự là đói bụng rồi , trực tiếp xốc khăn voan lên , sau đó liền đến bên bàn ăn ngấu nghiến , lại bị cung nữ bên người bắt gặp.

"Người tên là gì ? " Ôn Nhã không để ý đến cung nữ đang nói , trực tiếp đem khăn voan vứt sang một bên , lại tiếp tục tập trung ăn uống .

"Nô tỳ gọi là Nguyệt Hồng , nương nương , người vẫn nên đội khăn voan lên đi ". Nguyệt Hồng hoảng sợ đến nỗi quỳ xuống đất cầu xin , nếu hoàng thượng đi vào mà nhìn thấy bộ dáng hoàng hậu như vậy , không biết hoàng thượng sẽ như thế nào mà sinh khí gì nữa ?

"Nguyệt Hồng , tên gọi cũng không sai , nghe cũng rất thanh tú , sau này người chính là nha hoàn thiếp thân của bản cung , bản cung mặc kệ trước đây người đã làm cái gì , hoặc người là ai , người như thế nào , nhưng mà hôm nay bản cung nói cho người nghe rõ , nếu như người đối với bản cung một lòng trung thành , ta đương nhiên sẽ không bạc đãi người , còn nếu người hai lòng , trong cung có chết một hai cung nữ cũng là chuyện bình thường . " Ôn Nhã giả vờ uy hiếp nói , trên người nàng còn đang một thân huyết y , làm cho Nguyệt Hồng sợ đến trắng cả mặt .

"Được rồi , người mau lui xuống , chuẩn bị nước nóng , bản cung muốn tịnh thân ." Trên người nàng mùi máu tanh quả thực rất khó ngửi , Ôn Nhã cũng không chịu được .

"Nhưng mà ... nương nương , nếu như hoàng thượng đến , thì làm như thế nào bây giờ ? " Nguyệt Hồng loạng choạng đứng lên , tuy rằng rất sợ Ôn Nhã , nhưng mà hoàng thượng mới là chủ nhân của thiên hạ này .

"Hoàng thượng sẽ không tới , chỉ sợ hán ngay đến một con mắt nhìn bản cung , hán còn không muốn , người cứ lui xuống chuẩn bị là được rồi , có chuyện gì , bản cung sẽ chịu trách nhiệm ". Ôn Nhã cười khô nói , nếu nàng hôm nay gả đi , chính là gả cho người mình yêu , thì quang cảnh có lẽ sẽ không như vậy . Có điều , có thể làm cho hoàng thượng càng ngày càng ghét mình hơn , nói không chừng sau này nàng sẽ dễ dàng rời khỏi hoàng cung a.

Hoàng hậu nương nương tiến cung trên đường gặp nạn , hoàng thượng hay tin nhưng lại thờ ơ , không chút để tâm , chuyện này đã truyền ra toàn bộ trong cung cấm , Nguyệt Hồng tất nhiên cũng biết , nên cũng có chút đồng tình với Ôn Nhã , nàng cũng lo lắng những ngày tháng ở trong cung sau này của Ôn Nhã cũng sẽ rất khó khăn . Thế nhưng hoàng hậu đã nói như vậy , thân làm nô tì , tất nhiên không thể nhiều lời .

Nguyệt Hồng cho gọi cung nữ khác đem nước nóng tới , sau đó liền muốn hầu hạ Ôn Nhã tắm rửa , lại bị nàng từ chối . Ở Bình vương phủ cũng vậy , có một số việc , nàng vẫn là không có thói quen để người khác ở bên cạnh mình . Nguyệt Hồng không thể làm gì khác hơn là cung kính canh giữ ở trước cửa phòng Vi Ương Cung .

Sau khi Vân Lâm mời rượu xong , một đường hướng tới Vi Ương Cung , nói thế nào đi nữa , hôm nay cũng là ngày đại hôn , hán ít nhất cũng phải đến cung hoàng hậu để mà tạo uy một chút chứ .

"Người là ? Nguyệt Hồng ? Người tại sao lại đứng ở bên ngoài , hoàng hậu đâu ? " Nhìn thấy cung nữ ở ngoài trước cửa phòng Vi Ương Cung , Vân Lâm vất vả lắm mới nhớ ra tên của nàng , cung nữ này là người của mẫu hậu phái tới cho Ôn Nhã , hán cũng không hỏi nhiều hơn .

"Nương nương mới vừa tịnh thân xong giờ đã nghỉ ngơi ." Nguyệt Hồng đôi chân quỳ xuống run rẩy hành lễ với người trước mặt Vân Lâm . Ngay rồi , chẳng phải hoàng hậu đã nói là hoàng thượng sẽ không đến sao , tại sao lại đến rồi ? Hic , không phải là muốn mệnh của nàng rồi sao a ?

"Tốt ! Rất tốt ! ". Vân Lâm tức giận nói , hán còn muốn nhìn xem trạng thái của hoàng hậu hiện tại như thế nào , lại không nghĩ rằng Ôn Nhã so với suy nghĩ của hán còn làm tuyệt hơn .

Lập tức một cước đá văng cửa phòng Vi Ương Cung , vừa vặn ban nãy Ôn Nhã nghe được âm thanh ở bên ngoài liền đứng lên , chỉ mặc một thân trung y ngồi ở phía trước giường .

"Người đáng đáp như vậy là đang muốn quyến rũ trẫm sao ? Hừ , có điều , đáng đáp của người căn bản không thể lọt được vào mắt trẫm ! ". Vân Lâm căm giận nói .

"Nếu đã không vừa mắt người , vậy hoàng thượng còn tới đây làm gì ? Hoàng thượng lúc này đáng lẽ nên phải đi bồi Mai phi mới đúng , người vừa mới thú tân nương , thiết nghĩ Mai Phi có bao nhiêu là thương tâm a ". Ôn Nhã tức giận mỉm cười nói , bộ dáng như thể làm cho người ta cảm giác là nàng

đang ghen.

“Ngươi cho rằng ngươi là ai, đừng tưởng có thể trở thành hoàng hậu rồi thì muốn như thế nào là như thế ấy, ngươi chẳng qua cũng chỉ là vật thay thế !”
“Vân Lâm cảm thấy người nữ tử trước mắt này đáng ghét đến cực điểm.

“Ồ trong mắt của ta, hoàng thượng cũng là vật thay thế !” Ôn Nhã không nhượng bộ, bèn nói lại, phía ngoài cửa Nguyệt Hồng tâm bây giờ giống như là bị lửa đốt thành tro tàn rồi a.

“Ngươi dám như thế đại nghịch bất đạo, có tin trăm hiện tại liền đem ngươi đi xử trảm !” Vân Lâm biết Ôn Nhã cả gan làm loạn, thế nhưng không ngờ nữ tử ấy lại cả gan làm loạn quá mức như vậy.

“Ta đương nhiên tin, có điều, ta cũng thực sự là muốn cảm tạ hoàng thượng, trước khi tiến cung đã giúp ta trải qua một phen huyết tươi, hiện tại Ôn Nhã cái gì cũng không sợ, hơn nữa hoàng cung này, ai cũng không hi vọng ta sống sót”. Ôn Nhã cười gằn, nàng vẫn là ghi nhớ mối hận hoàng thượng thấy chết mà không cứu.

“Được, được lắm, đã như vậy, ngươi cứ ở tại Vi Ương cung mà từ từ suy nghĩ đi !”. Khi nàng nói nàng gặp chuyện, Vân Lâm biết mình đuối lý, cũng không giải thích thêm, trực tiếp đi thẳng ra bên ngoài. Trong cung, ai thấy hần cũng phải cung cung kính kính, liền ngay cả Lôi vương cũng không dám quá phận trước mặt hần, thế nhưng cái nữ tử này cư nhiên cùng hần đối nghịch, quả thực là coi trời bằng vung rồi!

“Hoàng hậu vì ghen tị, bẽ môn hối lỗi một tháng, không cho phép bước ra khỏi Vi Ương Cung nửa bước !”. Trước khi đi. Vân Lâm đột nhiên dừng bước, đối với Nguyệt Hồng ở kế bên và người trong phòng Ôn Nhã nói, Nguyệt Hồng sợ đến thần hồn nát thần tính, chỉ có thể ngậm ngút quý gối tại chỗ, Ôn Nhã thì trực tiếp lên giường đắp chăn qua đầu liền đi vào trong mộng.

Kỳ thực, đối mặt với Vân Lâm, Ôn Nhã trong lòng vô cùng sợ sệt, nhưng mà sợ thì sẽ thế nào, Vân Lâm sẽ vì nàng mà thương tiếc sao, đối với người như hần, để lộ ra vẻ yếu đuối thì có ít lợi gì? Nói không chừng trái lại còn bị hần xem thường a.

Đồng dạng yên tĩnh Vi Ương Cung còn có Như Mai Cung, Như Mai Cung bên trong đèn đuốc sáng trưng, nhưng không có người đi lại.

“Lôi, chàng không phải nói là sẽ không để nàng ta tiến cung sao? Tại sao nàng ấy vẫn cư nhiên tiến cung?” Ở trước mặt người ngoài là một Mai Phi dịu dàng, biết nghe lời mọi người, nhưng ở Như Mai cung bên trong cả người toàn bộ đều thay đổi, khuôn mặt xinh đẹp đã trở nên dữ tợn, mà người ở bên cạnh nàng giờ phút này chính là Lôi vương.

“Ngọc Mai, nàng đừng vội, ta chỉ có thể điều động bấy nhiêu binh mã thôi, nếu quá nhiều sẽ khiến người ngoài sinh nghi, hơn nữa bên cạnh Ôn Nhã có cao nhân che chở, có điều, nàng yên tâm, tuy rằng nàng ta có tiến cung rồi đi chẳng nữa, hoàng thượng cũng sẽ không đối với nàng ta một lòng si tình như nàng, hoàng thượng sẽ vẫn là yêu nàng thôi !”. Vân Lôi nhẹ nhàng phủ lên bờ môi mỏng xinh đẹp của Mai Phi, rồi nói nhỏ.

“Lôi, ta cũng là chỉ lo lắng nàng ta biết chuyện của hai ta, rồi trước mặt hoàng thượng nói loạn, vậy hần sẽ hoài nghi chúng ta”. Mai Phi vội vàng giải thích, chỉ sợ Vân Lôi sẽ hiểu lầm nàng vì ngôi vị hoàng hậu, hoặc vì thứ khác mà lo sợ. Tuy rằng thái hậu ở trước mặt nàng mắng nàng, nàng cũng không nổi giận, thế nhưng ngay tại thời điểm thái hậu chỉ định Ôn Nhã cho hoàng thượng, trong lòng nàng liền căm hận, tức giận, thật sự nàng cũng không hiểu là tại sao, cho dù nàng không làm được hoàng hậu cũng không sao, nhưng mà để hoàng thượng thú thêm nàng ta, thực sự nàng khó mà nuốt trôi.

“Sẽ không, ta có thể thấy được hoàng huynh đối với nàng ta chỉ có căm ghét, giả định cho dù nàng ta có nói đi chẳng nữa, hoàng huynh cũng sẽ không tin tưởng, ngược lại còn cảm thấy nàng ấy đang xích mích ly gián. Và lại, ta nghĩ Ôn Nhã cũng không là người ngu ngốc, biết mình đang ở vị trí nào trong cung, còn có thể làm ra loại chuyện này, kết quả sẽ không tốt”. Vân Lôi an ủi Mai phi. Hần nghĩ đến nữ tử kiêu ngạo ở Bình vương phủ, xinh đẹp đến tà mị, Vân Lôi trên mặt không tự chủ được đôi môi tạo thành một đường cong, một cô nàng giỏi giang mưu kế như vậy, nếu có nàng ta cùng hần liên thủ, chẳng phải mọi chuyện sẽ tốt hơn sao.

“Lôi, chàng có thể hành động nhanh thêm một chút được không, ta không muốn lại sống cuộc sống như vậy nữa, ta muốn quang minh chính đại cùng chàng”. Mai Phi dựa vào lồng ngực của Vân Lôi thì thầm, hiện tại nàng là đang ở cùng với Vân Lôi, nhưng trong tâm trí vẫn là né tránh ánh mắt ôn nhu của hần, hần như vậy thâm tình nhìn nàng, thật khiến cho nàng từ đáy lòng cảm thấy hổ thẹn.

“Việc này, không thể vội vã được, chuẩn bị không chu toàn không thể động thủ, ta chết không sao, nhưng không thể liên lụy đến nàng được”. Lôi vương khẽ vuốt phía sau lưng Mai Phi, ôn nhu nói, Mai Phi chỉ nghe thấy giọng điệu dịu dàng của hần, nhưng không nhìn thấy Lôi vương hiện tại gương mặt đã trở nên dữ tợn.

“Lôi, thấp sẽ không để chàng có việc gì xảy ra, chúng ta chẳng phải đã nói là phải vĩnh viễn ở bên cạnh nhau rồi sao.” Mai Phi ôm chặt lấy Lôi vương, có lúc nàng cũng thường nghĩ, nếu trước kia không gặp Lôi vương trước, có lẽ nàng sẽ nhất định yêu hoàng thượng rồi, nhưng mà duyên phận là như vậy, sau khi nàng tiến cung, hoàng thượng dù có yêu nàng tha thiết, thâm tình như thế cũng chính là nàng không thể yêu hần.

“Ngọc mai, nàng hãy ráng chờ thêm, đợi đến ngày có thời cơ, ta nhất định sẽ cho nàng làm hoàng hậu, chúng ta vĩnh viễn mãi mãi ở cùng nhau, mãi mãi cũng không rời xa.” Vân Lôi an ủi Mai phi, hần làm sao không muốn thúc đẩy nhanh chóng, nhưng mà nếu không vẹn toàn chuẩn bị, sợ rằng chính hần sẽ rơi vào vòng vạ kiếp bất phục.

Vân Lôi cùng Mai phi ôm nhau, mỗi người một ý, đêm lạnh như nước chảy, âm thanh huyền ảo cũng dần dần trở nên yên tĩnh.

Thời điểm Vân Lâm đến Như Mai cung là lúc nhìn thấy Mai Phi một thân một mình ngồi trong đình viện, đêm khuya lạnh lạnh, càng tôn lên vẻ đẹp giai nhân thương cảm, Vân Lâm yêu thương không dứt, đem Mai Phi ôm vào trong lòng ngực, vỗ về an ủi thương tiếc một hồi, hai người mới ôm nhau say

giấc nồng .

Bên Kia Thọ An cung , thái hậu khó ngủ cũng đang lẫn lộn trên giường , thái hậu vốn định thay thế hoàng thượng tìm cho hần một hoàng hậu tốt , để hần ít đi đến chỗ hồ mị tử kia , nhưng mà thật sự không nghĩ đến buổi tối tân hôn , hai người liền đại náo , kết quả , hoàng thượng lại đến Như Mai cung , còn hoàng hậu lại bị cấm túc , thực sự là oan nghiệt mà .

Ôn Nhã là một cô nương tốt , nhưng hoàng thượng lại bị Mai Phi làm cho mê muội , bây giờ cũng chỉ hi vọng hoàng thượng sau này vì Ôn Nhã mà hồi tâm chuyển ý , như vậy cũng không uổng bà một phen hao tâm vì hần.

Rạng sáng ngày thứ hai , Ôn Nhã dậy rất sớm , hôm qua nháo thành như vậy , nàng cũng không có cách nào mà yên lòng ngủ ngon giấc . Ngẫm lại chính mình cũng mới mười sáu hoa niên , vừa rời khỏi sự phụ , lại tách biệt khỏi núi son ngàn trùng đi ra ngoài , vất vả lắm mới ung dung được một quãng thời gian , bây giờ đột nhiên đã trở thành phụ nhân , cứ như là đang nằm mơ . Nếu như đây thật sự là mộng , vậy nó chính là ác mộng rồi .

Vội lại , Nguyệt Hồng cũng có nói , thái hậu miễn cho nàng qua đó thỉnh an , bởi vì thái hậu cũng đã biết chuyện tối qua . Ôn Nhã cười cười , như vậy cũng hay , có thể bớt đi rất nhiều chuyện phiền phức .

“Nương nương , theo lý thuyết , hôm nay các nương nương của các cung khác đều sẽ tới thỉnh an , nhưng hôm qua hoàng thượng đã ban lệnh cấm túc , e rằng các vị nương nương đến , sẽ không nói lời tốt đẹp , xin nương nương đừng để trong lòng “. Nguyệt Hồng lo lắng nói , ở trong hoàng cung này , nếu như không được hoàng thượng sủng ái , cho dù là hoàng hậu nương nương đi chăng nữa , cũng sẽ bị các phi tần khác dèm pha , trục lợi , ghen ghét .

“Không là gì cả , ta vẫn sẽ làm hoàng hậu của ta , cho dù ta không được hoàng thượng sủng ái như thế nào đi chăng nữa , các nàng vẫn là phải đến đây thỉnh an ta , trong lòng có tức giận hần là các nàng ấy mới đúng “. Ôn Nhã cười cười , đối với Nguyệt Hồng đang giúp nàng thay trang phục nói . Nguyệt Hồng hôm nay đặc biệt vì Ôn Nhã chuẩn bị cho nàng bộ y phục nhẹ nhàng nhưng không mất đi phần trang trọng , nhìn nàng trông bộ dáng xinh đẹp yêu kiều như vậy cũng có thể áp đảo được đám phi tử kia . Trong lòng nàng cũng đỡ lo lắng .

Ôn Nhã cũng không để ý lắm , chỉ cười cười cho qua .

Bạn đang đọc truyện *Nghinh Phụng Hoàn Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Thỉnh an

“Trong cung hiện tại có bao nhiêu phi tần ? “. Ôn Nhã sau khi đã thay trang phục xong liền hỏi .

“Hồi bẩm nương nương , ở phía dưới người , còn có hai vị phi tử , một vị là Mai phi nương nương , một vị nữa là Dung phi nương nương . Nhà mẹ đẻ của Dung phi nương nương là Ngự Sử đại phu . Sau hai vị phi tử , phía dưới còn có Thuận Nghi , Tu Hoa , Lâm Tiệp Dư , Ngọc Mỹ nhân , Quyên Mỹ nhân , còn có Vương tài nhân . Tổng cộng là tám vị .” Nguyệt Hồng tỉ mỉ liệt kê các vị phi tần ra , Ôn Nhã nghe xong cũng không có cảm giác gì .

“Hoàng hậu nương nương , Ngọc mỹ nhân cùng Vương tài nhân đến thỉnh an “. Chính lúc đang trò chuyện , bên ngoài có tiếng cung nữ đến bẩm báo .

“Cho các nàng ở hoa thính điện chờ ta , đợi các vị nương nương khác đến đủ rồi hần nói “. Ôn Nhã suy nghĩ một chút , cho cung nữ đó lui xuống trước.

“Ngọc mỹ nhân cùng Vương tài nhân là người thế nào ? “ Ôn Nhã quay đầu lại hỏi Nguyệt Hồng , hai người bọn họ đúng là đến sớm thật , không biết là có thật lòng đến thỉnh an hay là đến để chế giễu .

“Hồi bẩm nương nương , Ngọc mỹ nhân và Vương tài nhân hai người bọn họ rất yên lặng , chưa từng nghe nói qua bọn họ hai người tranh giành hoàng thượng , cũng chỉ là an phận thủ thường . Còn Lâm Tiệp Dư , ý mình là con của phủ thừa tướng , thường làm những chuyện thị phi , chỉ cần người khác không được phép hơn nàng , nàng cũng sẽ không để ý tới . Quyên Mỹ nhân thì cùng Lâm Tiệp Dư là một trang mỹ nhân như nhau . Còn lại đều cũng không tệ lắm “ Nguyệt Hồng giải thích , Ôn Nhã gật gật đầu , mãi đến khi tất cả mọi người đã đến đầy đủ , Ôn Nhã lúc này mới đứng dậy đi đến Hoa thính điện .

“Đã để chư vị tỷ tỷ đợi lâu , Bôn cung vừa mới nhập cung , còn rất nhiều chuyện cũng chưa hiểu , vì thế đã lỡ chút thời gian , các tỷ tỷ tỷ chớ trách “. Vừa tới hoa thính điện trước cửa , Ôn Nhã liền cười nghênh đón .

“Hoàng hậu nương nương vạn phúc kim an “. Dung phi dẫn đầu hành lễ , các phi tần khác cũng lập tức hướng về Ôn Nhã thỉnh an .

“Các vị tỷ tỷ mau đứng lên .” Ở phía dưới là Nguyệt Hồng , Ôn Nhã phía trên an tọa , sau đó ra lệnh cho các phi tần phía dưới đều đứng dậy .

Dung phi an tọa bên cánh phải Ôn Nhã , phía dưới ở giữa là các vị phi tần Ngọc mỹ nhân và Vương tài nhân , còn bên trái , sát bên Ôn Nhã còn một chỗ trống , phía dưới bên trái là của Thuận Nghi cùng Tu Hoa , ba cái chỗ trống còn lại , tất nhiên là dành cho Mai phi và Lâm tiệp Dư cùng Quyên mỹ nhân.

“Hoàng hậu nương nương , tuy rằng người vào cung sau thân thiếp , thế nhưng không thể xưng hô thân thiếp là tỷ tỷ được , đây là trái với lễ nghi , sau

này nương nương cứ trực tiếp gọi tên thần thiếp là được rồi . Tọa ở phía trước Dung Phi nhẹ giọng nhắc nhở.

“Bổn cung quả thật cũng chưa hiểu lễ nghi trong cung , kính xin Dung phi chỉ giáo nhiều hơn .” Ôn Nhã cười cười , cũng không tức giận , mặc dù Dung phi lời nói có vẻ là chỉ trích , nhưng nhìn thần sắc cùng với giọng điệu thì lại không giống là như vậy .

Mọi người cùng nhau thưởng thức trà nóng , tình cờ cũng có thể nhìn thấy Ngọc mỹ nhân và Vương tài nhân giao tiếp với nhau vài câu , Ôn Nhã cũng không để ý lắm , các nàng ấy phải hàn huyên tâm sự thôi , còn ba cái người kia thì lúc nào mới đến đây .

Đã qua thời gian một ly trà , mới có cung nữ đến báo , nói là Lâm Tiệp Dur cùng Quyên Mỹ nhân đã đến rồi . Nhìn Lâm Tiệp Dur cũng chỉ khoảng mười bảy mười tám tuổi , khuôn mặt đầy vẻ kiều ngạo , bên cạnh nàng ấy chính là Quyên mỹ nhân tuổi tác cũng xấp xỉ . Nàng ta cũng chỉ chào hoàng hậu một cái , liền vênh vênh tự đắc , trở về vị trí an tọa .

“Lâm muội muội cùng Quyên muội muội , thể diện thật lớn , cư diên dám để hoàng hậu nương nương đợi lâu như vậy “. Nhìn thấy Lâm Tiệp Dur cùng Quyên Mỹ nhân khoan thai ung dung đến trễ , Thuận Nghi cười khẩy nói.

“Hoàng hậu nương nương chớ trách , thiếp cùng Quyên muội muội tắm cung cách Vi Ương Cung khá xa , do đó đã chậm trễ thời gian đến đây .” Lâm Tiệp Dur lên tiếng , thể nhưng trên mặt nàng lại không hề có một chút đáng về xin lỗi nào.

Ôn Nhã quan sát các vị phi tần sắc mặt đang ngồi tại đây . Dung Phi chỉ là cúi đầu nhìn xem ly trà trong tay , đối với những chuyện khác có vẻ là thờ ơ . Thuận Nghi thì cười trên sự đau khổ của người khác . Tu Hoa chung quy vẫn là như cũ ngồi yên . Ngọc mỹ nhân cùng Vương tài nhân nhìn Lâm Tiệp Dur , trên mặt có chút lo lắng . Còn Lâm Tiệp Dur cùng Quyên mỹ nhân thì đáng về cũng là kiều căng , cao ngạo.

“Ừm , trong cung không thể không thực hiện theo đúng quy tắc lễ nghi . Bổn cung tuy rằng vừa mới nhập cung , nhưng sớm cũng đã biết qua , chỗ ở của Lâm Tiệp Dur cùng Quyên mỹ nhân có vẻ là cách Vi Ương Cung của ta khá xa , nhưng mà .. có điều hai người có thể lên đường đi sớm một chút . Nếu như lần sau còn đến muộn , đừng trách bổn cung xử phạt các người !”. Ôn Nhã mỉm cười , con cọp không tức giận , nhưng mà nếu dám coi thường nàng là con mèo ốm thì không được rồi a.

“Hoàng hậu nương nương , thần thiếp không phục ,tẩm cung của Mai phi nương nương lại khá gần với Vi Ương Cung , nhưng hiện tại Mai Phi còn chưa tới , vậy xin hỏi hoàng hậu nương nương , nên xử trí thế nào với Mai phi nương nương đây ? “Lâm Tiệp Dur không chút khách khí nói với Ôn Nhã , đem Mai phi ra làm bia đỡ đạn .

“Khởi bẩm Hoàng hậu nương nương , Như mai cung , cung nữ cầu kiến “. Giữa lúc Ôn Nhã không biết xử trí như thế nào , thì bên ngoài truyền đến tiếng cung nữ báo lại .

“Đề cho nàng ta vào đi “. Ôn Nhã ngồi ngay ngắn nói.

“Nô tỳ Văn Tụy bái kiến Hoàng hậu nương nương , Hoàng hậu nương nương thiên tuế , thiên tuế , thiên thiên tuế ! “. Như Mai cung , cung nữ một mực cung kính hướng Ôn Nhã hành lễ

“Khởi bẩm Hoàng hậu nương nương , hoàng thượng thương cảm cho Mai Phi nương nương thân thể yếu đuối , cho nên miễn cho Mai Phi nương nương mỗi ngày đến đây thỉnh an , Mai Phi nương nương vì lo lắng sẽ để hoàng hậu đợi lâu , nên đặc biệt căn dặn nô tỳ đến đây bẩm báo cho nương nương một tiếng “. Văn Tụy cung kính nói , tất cả phi tần nghe thấy đều thay đổi sắc mặt , hoàng thượng lại bảo vệ Mai phi như vậy , ít nhiều thật khiến người ta trong lòng không được thoải mái .

“Bổn cung biết rồi , người đi về trước đi “. Xem thấy sắc mặt mọi người biến hóa , Ôn Nhã lạnh nhạt nói , cho lui Văn Tụy.

“Vẫn là Mai phi tỷ tỷ phúc lớn , tiền cung đã lâu như vậy , nhưng vẫn được hoàng thượng rất mực sủng ái , hiện tại ngay cả thỉnh an cũng được miễn . “Quyên mỹ nhân âm thanh kỳ quặc nói , giọng điệu có phần chua xót .

“Quyên muội muội thật biết nói đùa , hoàng thượng ngoại trừ sủng ái Mai phi tỷ tỷ ra , người tiếp theo hoàng thượng tối sủng chính là người . “Lâm Tiệp Dur trên mặt nở nụ cười , nhưng ánh mắt lại âm lãnh tàn nhẫn nhìn xuống phía dưới , hoàng thượng đã một tháng qua không có đến cung của nàng , chỉ là đi tới chỗ của Quyên mỹ nhân thôi.

“Tỷ tỷ nói như vậy , muội muội thật đúng là tội cho muội rồi , muội muội cũng chỉ thấy qua mặt hoàng thượng thôi , nếu so với Mai phi tỷ tỷ thì ... ngay cả buổi tối đại hôn , hoàng thượng còn đi bồi Mai phi tỷ tỷ , thật đúng là phúc khí đại thiên “. Quyên mỹ nhân không hề nghĩ ngợi liền nói thẳng , nàng quên là hôm nay không phải là nàng cùng Lâm Tiệp Dur nói chuyện riêng , hoàng hậu còn ngồi ở phía trên kia .

“Quyên mỹ nhân , người lời này là có ý gì ! “Nguyệt Hồng nhìn không được , liền lên tiếng nhắc nhở .

“Thần thiếp lỡ lời , thỉnh Hoàng hậu nương nương thứ tội ! “. Quyên Mỹ nhân lúc này mới nhớ tới Ôn Nhã đang ở phía trên chủ tọa , vội vã quỳ xuống , nhưng trong lời khẩn cầu có mấy phần chân thành thì không biết được.

“Không sao , lời người nói là đúng sự thật , đứng lên đi . “Ôn Nhã vẫn cười cười , không có trách tội nàng .

Quyên Mỹ nhân đứng dậy , hướng Lâm Tiệp Dur cười đắc ý , Lâm Tiệp Dur tức giận hai tay nắm chặt .

“Mai phi tỷ tỷ cũng thực sự là có phúc lớn , ta nghe nói Mai phi tỷ tỷ trước đây cũng chỉ là nữ tử hương dã , lại được hoàng thượng coi trọng , mang về cung sủng ái , Dung phi tỷ tỷ , tỷ ở trong cung lâu nhất , chắc hẳn chuyện của Mai phi tỷ tỷ , tỷ chắc là cũng biết không ít nhỉ ? “Thuận Nghi hỏi.

“Thuận Nghi muội muội nói đùa rồi, tiến cung đã nhiều năm qua, ta đều thành tâm lễ Phật, chỉ hi vọng Vân Đình vương triều quốc thái dân an, nguyện hoàng thượng thân thể khỏe mạnh, còn về phía Mai phi muội muội, ta cũng chưa từng tiếp xúc qua.” Dung Phi ôn hòa cười cười, Ôn Nhã cũng chú ý tới chuỗi Phật đang còn cầm trên tay của Dung Phi, chưa bao giờ nàng thả xuống.

“Nếu nói về hình dáng của Mai phi, cũng được coi là xinh đẹp, thế nhưng Hoàng hậu và Dung Phi tỷ tỷ cùng Quyên muội muội so với Mai Phi cũng là xinh đẹp không kém, nhưng mà Hoàng thượng lại một mực sủng ái Mai phi là vì sao?” Thuận Nghi không thể hiểu nổi nói.

“Thuận Nghi tỷ tỷ, vấn đề này tỷ đã hỏi nhiều lần lắm rồi, như thế nào mà vẫn chưa nghĩ thông suốt? Ta nói thẳng, tỷ cũng đừng suy nghĩ nữa.” Ngọc mỹ nhân cười duyên, chế nhạo, mỗi lần mấy tỷ muội gặp nhau, nàng cứ hỏi mãi một vấn đề, nàng hỏi thì không phiền, nhưng các nàng nghe thì thấy phiền đó, các phi tần khác nghe thấy Ngọc mỹ nhân nói như thế, cũng đều cười trộm, Thuận Nghi trên mặt có chút không nhịn được.

“Vấn đề này kỳ thực bản cung cũng muốn biết.” Ôn Nhã khẽ mỉm cười, giúp Thuận Nghi một cái. Ngọc mỹ nhân là một cô nương xinh đẹp, dung mạo nhìn rất mảnh mai, khiến người ta sinh lòng thương tiếc, nói chuyện ra cũng là vẻ mềm mại yêu kiều, Ôn Nhã đối với vị mỹ nhân này cũng là chỉ liếc mắt nhìn.

“Các người xem, đâu phải chỉ mình ta nghĩ mãi không ra, ngay cả Hoàng hậu nương nương còn nghĩ không thông nữa kia, phỏng chừng các người cũng đều không nghĩ ra.” Thuận Nghi thấy Ôn Nhã đứng về phía nàng, liền có chút tự tin nói.

“Đó là do Thuận Nghi tỷ tỷ thông minh nhanh chính còn không rõ nguyên do, chúng ta làm sao mà biết đây?” Lâm Tiệp Dư cười nhạo nói, mặc dù là Thuận Nghi nhưng cũng chỉ là tiểu gia tử, ánh mắt thiên cận, bị người khác nhạo báng mà không biết.

“Nếu mọi người tán gẫu đều vui vẻ như vậy, không bằng ở lại cùng bản cung dùng bữa rồi hãy trở về.” Vừa nhìn canh giờ, cũng gần đến giờ bỏ thiện, nghe các nàng nói qua nói lại, đúng là một mình nàng ngồi xem cũng khá thú vị, Ôn Nhã liền đề các nàng đều lưu lại dùng bữa.

Dung Phi nương nương chỉ ăn thức ăn chay, còn những người khác thì không kiêng kỵ, riêng Ngọc mỹ nhân và Vương tài nhân thì đặc biệt là yêu thích những loại bánh ngọt.

“Hoàng hậu nương nương xem ra đặc biệt là yêu thích chút tổ yến, thiếp vừa vận được hoàng thượng ban tặng loại huyết yến thượng hạng, nếu nương nương không chê, ngày khác thiếp sẽ cho người làm rồi đưa tới cho nương nương.” Lâm Tiệp Dư nhìn thấy Ôn Nhã ăn hết nửa chén bát chút tổ yến cười nói, nhưng nụ cười ấy có vẻ là đang xem thường nàng.

“Như vậy sao được?” Ôn Nhã không nhìn ra ý tứ của Lâm Tiệp Dư, nhưng cũng khách khí nói.

“Có cái gì mà không được, đều là tỷ muội với nhau.” Lâm Tiệp Dư nở nụ cười càng thêm đắc ý, nàng biết Ôn Nhã chẳng qua cũng chỉ là hương đã nở từ, chưa từng ăn qua cái gì gọi là sơn hào hải vị trân quý, trên bàn nhiều loại sơn hào mỹ vị như thế, mà nàng một mực chỉ chọn cái tổ yến chút thô sơ, người như vậy, làm sao mà sánh được cùng nàng chính là thiên kim tiểu thư của Phủ thừa tướng, cũng không biết là thái hậu vừa ý nàng ta ở điểm nào, cư nhiên lại để một nữ tử hương đã nở làm hoàng hậu.

“Vậy thì, Bản cung đa tạ nàng Lâm Tiệp Dư.” Ôn Nhã cũng không từ chối, nàng cảm thấy là quá tệ nhạt, nên cũng lười cùng mấy phi tần này đo sức.

“Các vị tỷ tỷ, muội muội trước đó vài ngày có làm được vài con điều, không biết các vị tỷ tỷ đây có nhã hứng cùng muội chơi điều hay không?” Vương tài nhân này giờ chưa nói gì thật trọng nói.

“Chỉ là điều, có gì mà vui?” Quyên mỹ nhân xem thường nhìn Vương tài nhân một chút. Vương tài nhân không nói gì chỉ lại cúi đầu.

“Vương tài nhân, nếu như không chê, liền mang điều đến Vi Ương Cung đi, bản cung cũng không thể xuất môn, Vi Ương Cung có vẻ rất lớn, thích hợp để chơi điều a.” Ôn Nhu tràn đầy phấn khởi nói.

“Thần thiếp tuân mệnh.” Vương tài nhân mừng rỡ nhìn Ôn Nhã, rồi lại vội vàng cúi đầu, tiếp tục ăn đồ ăn của mình, Ngọc mỹ nhân cùng Vương tài nhân thấp giọng thì thầm, tuy rằng nghe không rõ lắm, nhưng Ôn Nhã cũng nghe được một ít. Chính là để Vương tài nhân đừng sợ, nàng cũng sẽ ở lại cùng. Ôn Nhã cười cười, xem ra Ngọc mỹ nhân và Vương tài nhân quan hệ cũng không tồi, nhưng mà không biết mối quan hệ này sẽ kéo dài đến bao lâu.

• Bỏ thiện: là sắp tới giờ ăn bày trí ăn trưa.

Bạn đang đọc truyện *Nghinh Phụng Hoàn Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Thả điều

Dùng xong ngo thiện, vì Ôn Nhã bị phạt nên không được xuất cung, còn những phi tần khác lần lượt quay trở về.

“Nương nương , người đối với các nàng thật đúng là khách khí “. Sau khi các phi tần đều rời khỏi , Nguyệt Hồng mới nói .

“ Ta không đối với các nàng khách khí thì đã sao ? bản cung vừa mới tiến cung , cũng không muốn gây thù hằn quá nhiều , sau này nếu không có lời dặn của Bản cung , người cũng chớ nên gấp gáp “. Ngày hôm nay , Nguyệt Hồng lên tiếng bảo vệ nàng , Ôn Nhã cũng biết nàng một lòng trung thành nên cũng không cần phải nói dối nàng ấy .

“Nô tỳ biết lỗi “. Nguyệt Hồng trầm thấp nói , dìu Ôn Nhã đến bên giường đã bày trí sẵn , trong lòng không khỏi suy nghĩ , nàng là vị hoàng hậu , vậy mà ngược lại còn bị hoàng hậu mắng cho một trận .

“ Người trong lòng cũng đừng nên khó chịu , bản cung biết người là vì trung thành , nhưng mà chúng ta ít nhất cũng nên nhìn xa một chút “. Nằm ở trên giường , Ôn Nhã khép hờ hai mắt nói .

“Nô tỳ tuân mệnh”. Ôn Nhã nói như vậy , Nguyệt Hồng cũng không giận nữa , cầm quạt tròn đứng kế bên Ôn Nhã hầu hạ cho nàng .

Quả nhiên , ngày thứ hai đến thính an , Lâm Tiệp Dư mang đến cho nàng huyết yến thượng đẳng , Vương Tài Nhân cũng mang đến vài con điều với nhiều hình thái khác nhau , màu sắc diễm lệ vô cùng . Vào thời điểm trước đây ở trên núi , sư huynh cũng lên lút mua cho nàng chiếc điều , thế nhưng sau khi sư huynh đi rồi , nàng cũng không còn chơi điều nữa .

Sau khi thính an xong , Dung Phi , Lâm Tiệp Dư , Quyên Mỹ nhân liền trở về , còn lại đều lựa chọn cho mình những con điều yêu thích , mặt sau Vi Ương Cung có một hoa viên lớn , vừa vặn có thể thả điều tại đó .

“ Hoàng hậu , người chậm lại một chút , cẩn thận khéo té ! “. Nguyệt Hồng ở sau lưng Ôn Nhã chạy tới chạy lui , làm như thế nào cũng không đuổi kịp Ôn Nhã , nhìn các nương nương khác , chỉ là chấp chớn nhẹ nhàng yêu kiều chạy , còn Hoàng hậu tại sao lại chạy nhanh như điên rồi vậy a , làm sao mà nàng truy đuổi kịp , Nguyệt Hồng bất đắc dĩ lắc đầu một cái .

“ Hoàng hậu nương nương , điều của người làm sao mà bay cao như thế a ? “ Vương tài nhân đứng bên người Ôn Nhã , ao ước nhìn cánh điều của nàng bay trên đám mây cao , còn điều của các nàng chỉ lơ lửng trên mái nhà đằng xa .

“ Các người như vậy làm sao mà cho điều bay cao được , người nên chạy nhanh một chút , điều liền có thể bay lên tận mây rồi “. Ôn Nhã cao hứng nói , xem ra ở trong cung sinh hoạt cũng không quá khổ sở , như vậy cũng là rất tốt rồi a .

“ Thật sao , chạy nhanh điều liền có thể bay cao tới như vậy sao ? “ Vương Tài nhân thắc mắc hỏi Ôn Nhã , ban này hoàng hậu chạy như vậy , thực sự rất là khó có a .

“ Tin hay không , chính người tự thử liền biết “. Ôn Nhã khẽ mỉm cười , cũng không để ý tới Vương Tài nhân nữa , liền tiếp tục thả điều .

Bên này Vương tài nhân còn đang khó xử , bên kia Ngọc Mỹ nhân nghe xong lời nói của nàng , liền thật sự chạy nhanh một tí , sau một lúc , cánh điều liền bay lên cao qua khỏi cánh điều của những người khác .

“ Vương muội muội , Hoàng hậu nương nương nói không sai , chỉ cần chạy nhanh một tí điều có thể thực sự bay lên cao rồi ! “. Ngọc mỹ nhân cao hứng hô to , nàng ấy quả là cũng có chút can đảm , Ôn Nhã tựa hồ yêu thích Ngọc mỹ nhân này rồi . Sau khi Ngọc mỹ nhân dẫn đầu , Vương tài nhân cũng liền bạo gan chạy nhanh hơn , những người khác thấy đôi điều của bọn họ đều đồng loạt bay lên cao , mặc kệ thân phận nương nương , tất cả đồng loạt một đường chạy nhanh , cho đến khi tất cả các điều của mọi người đều bay lên cao tận mây , mọi người mới đồng loạt đứng lại .

“ Vương tài nhân , ta vào cung lâu như vậy , cũng chưa bao giờ thấy người cười tươi như thế “. Tu Hoa bên người Vương tài nhân reu re , tuy là quen biết nhau không lâu , thế nhưng mỗi lần gặp mặt , Vương tài nhân đều trưng ra bộ dáng cẩn thận , không ưa cười , chỉ là núp bóng sau Ngọc mỹ nhân , chưa từng nhìn thấy nàng vui vẻ cười thoải mái như vậy .

“ Đã để Tu Hoa tỷ tỷ cười chê rồi , tỷ tỷ cười lên trông cũng rất là xinh đẹp như nắng ban mai đó .” Hiếm khi được người khác khen ngợi , Vương Tài nhân cả mặt đều đỏ lên , nàng nói lời hay khiến Tu Hoa nở một trận cười duyên . Vương tài nhân mặc cỡ cúi đầu , nàng vẫn là luôn nhất gan sợ phiền phức , ở trong cung ngoại trừ Ngọc mỹ nhân ra , nàng cũng không nghĩ tới có thể cùng các tỷ muội khác vui chơi vui vẻ đến như vậy .

“ Tu Hoa , người lại cười rồi , coi chừng Vương tài nhân trên mặt đều sắp trở thành quả táo chín rồi đó “. Thuận nghi cũng mở miệng reu re .

“ Hờ ? Vì sao mặt của nàng ấy lại trở thành quả táo chín a ? “ Ngọc mỹ nhân ngây ngô hỏi

“ Thì chính là do bùng bùng cả lên đó “. Thuận nghi nói , làm cho những người khác đều vui vẻ và cười không ngớt , Vương tài nhân ngượng ngùng không dám cười nữa , nhưng cũng không có phiền nào gì a .

“ Hoàng hậu nương nương , người sao lại cắt mất dây nhiều rồi a ? “ Nhìn thấy Ôn Nhã đem dây nhiều bứt đoạn , Ngọc mỹ nhân tò mò hỏi , đồng thời cũng hơi có ý trách cứ , những dây điều này đều là tự tay của Vương tài nhân làm , còn phải thiết kế những con điều , thời gian làm ra nó rất dài , mất biết bao nhiêu tâm huyết mới làm ra những sản phẩm như vậy , thế nhưng hoàng hậu nương nương cư nhiên để điều bay đi mất , tựa hồ không tốt cho lắm .

“ Điều chính là muốn thả bay , muốn được tự do , nếu thả bay rồi , mọi buồn phiền , âu sầu sẽ không còn nữa , hơn nữa , ta còn ghe nói , nếu điều không rơi xuống thì ước nguyện của mình sẽ đạt thành “. Ôn nhã cười nói , hai tay tạo thành chữ thập , nhắm chặt hai mắt ước nguyện .

“ vậy ta cũng phải đem điều thả bay , đem buồn phiền thả đi hết “. Vương tài nhân cùng Ngọc mỹ nhân nở nụ cười , đôi tay nhanh nhẹn bứt đứt dây điều , cũng bắc chúc Ôn Nhã hai tay chấp nguyện , lúc đầu nàng cũng có ý trách Ôn Nhã , nhưng sao khi nghe hoàng hậu nói thế , liền không cảm thấy gì nữa , ngược lại đều đem những buồn phiền của mình bay đi hết , còn cầu nguyện có được như ước nguyện hay không vẫn nên thử .

“ Chúng ta đều đem điều thả bay đi , đem hết mọi buồn phiền thả đi , sẽ thật vui vẻ , sẽ thật hạnh phúc ! “. Không biết có phải là đã bị cảm hóa hay không , thuận nghi cao hứng nói , cũng đem điều trong tay của mình thả bay , Tu hoa thì cười cười cũng làm theo . Ngọc mỹ nhân nhìn bên cạnh mình , mọi người ai nấy đều ước nguyện , đặc biệt là Vương tài nhân bên mép mỉm cười chân thành như vậy , dây điều trong tay nàng lập tức cũng bay lên .

“ Hoàng thượng , người xem , trên trời sao lại có nhiều cánh điều như vậy , tựa hồ là bị đứt đoạn mất phương hướng “. Bên trong đình viện Như mai cung , Mai phi đột nhiên nhìn lên trời thấy có vật gì đó đang bay đến , định thần lại , nguyên lai là cánh điều .

“ Ái phi , nhanh , đi xem xem ? Vân Lâm ôn nhu nói , thấy Mai phi trên khuôn mặt tươi cười như hoa , làm Vân Lâm trong tâm đang buồn phiền đều hòa tan đi hết .

Lần lượt theo hướng cánh điều đi đến , Vân Lâm cùng Mai phi đã đến trước cổng Vi Ương Cung , nghe được từ trong Vi Ương Cung truyền đến tiếng cười đùa , Vân lâm hàng mày nhẹ nhún lại .

“ Hoàng thượng , người có muốn nô tài đến đó xem thử không ? “ Lý Đức Hải dò hỏi , hẳn biết hoàng thượng không thích hoàng hậu , e rằng ngay cả tâm cung của nàng , hoàng thượng đều sẽ không bước đến .

“ Không cần đâu “. Vân Lâm giờ tay ngăn cản Lý Đức Hải , “ Ái phi , trầm có chút việc , nàng về trước đi “. Vân Lâm quay đầu dịu dàng nói với Mai Phi , tuy trong lòng Mai Phi không biết hoàng thượng đang suy nghĩ gì trong không , nhưng vẫn là ngoan ngoãn gật đầu , mai theo cung nữ và thái giám quay về Như Mai cung .

“ Hoàng thượng ..” Lý Đức Hải trong lòng lo lắng mơ hồ , đừng nói hoàng thượng và hoàng hậu lại đại nháo nữa a.

“ Lý Đức Hải , trầm thực sự phải thừa nhận , có lúc lời người nói rất đúng “. Nghe tiếng cười hồn nhiên của nữ tử kia , Vân Lâm bỗng nhớ tới lời Lý Đức Hải từng nói , Ôn Nhã quả thực không thích hợp cuộc sống trong cung cấm , bây giờ nhìn lại , quả thực không sai . Trong cung , là nơi trang nghiêm , sao lại cho phép nữ tử đó nô đùa như vậy , quả thực là mất hết thể thống , thế nhưng Vân Lâm cũng có chút không đành lòng quấy rầy niềm vui đó .

“ Hoàng thượng ! “. Cung nữ Vi ương cung nhìn thấy hoàng thượng , muốn đi vào bẩm báo , thì bị hoàng thượng ngăn cản , một đường đi tới hậu viện , xa xa liền nhìn thấy Ôn Nhã cùng các nữ tử khác đang chơi đùa , cười vui vẻ , đây là cảnh tượng mà ở trong hán chưa bao giờ nhìn thấy .

“ Hoàng thượng vạn tuế ! “. Cũng không biết là ai phát hiện ra Vân Lâm đang đứng ở bên cạnh , kinh hô một tiếng , lập tức mọi người đều dồn dập quỳ xuống . Ôn Nhã trên mặt đang cao hứng nở nụ cười cũng lập tức cứng lại , nàng không nhìn được nhìn hoàng thượng một cái , tựa hồ là đang trách móc làm sao người lại đến rồi . Mãi cho đến khi Nguyệt Hồng không ngừng kéo góc áo của Ôn Nhã , Ôn Nhã mới tùy ý hướng về Vân Lâm thi lễ một cái , cũng không quỳ xuống .

“ Tất cả đứng lên đi , trong cung rất ít khi nào được nghe tiếng cười vui vẻ như vậy , trầm cũng là bị tiếng cười hấp dẫn của các nàng mà tới , không nghĩ là sẽ quấy rối hứng thú của các nàng đây “. Vân Lâm cười , trực tiếp làm lơ khuôn mặt đang ghét bỏ của ôn Nhã , cho mọi người đứng lên .

Sau khi đứng lên , các phi tử đều câu nệ , người n hăn ta nắn . Ôn Nhã cũng mặc kệ , chơi nhiều như vậy này giờ cũng đã khát rồi , tự mình rót chén trà , sau đó một mình ngồi xuống uốn cạp một hơi , nhìn thấy các phi tử đồng loạt kinh hồn bạt vía , sợ rằng nàng đã chọc đến nỗi hừng của hoàng thượng rồi a.

“ Hoàng hậu có vẻ bị cấm cung nhưng vẫn vui vẻ nhỉ ? “ Vân Lâm hầu như nghiêng răng nghiêng lợi cùng Ôn Nhã nói , không biết làm sao để trị tội nàng .

“ ùm , tốt vô cùng , vừa được ăn ngon , lại được mặc đẹp , chơi cũng vui còn được ngủ ngon , không có nơi nào có thể tốt hơn nơi này a “. Ôn Nhã lời nói quả là đúng như vậy , trong cung có thể cùng các phi tử khác chung sống hòa bình , đều là nhờ hoàng thượng chỉ chuyên sủng Mai phi , che chở bảo vệ Mai phi , cho nên các phi tử khác mới không có động thái gì .

“ Vậy thì tốt “. Trong đình viện bỗng trở nên yên tĩnh lại , hoàng thượng cũng không biết nên cùng Ôn Nhã nói gì , những người khác lại càng không dám lên tiếng .

“ Có điều hoàng thượng vừa đến đây , ta lại cảm thấy không được , hoàng thượng vừa đến , ngay cả một tiếng động cũng không có , nếu hoàng thượng người quá rảnh rồi , không có việc gì làm , có thể bồi Mai phi nương nương , hoặc những phi tử khác , còn riêng thiếp , chỗ này tất cả ai cũng đều vui vẻ mạnh khỏe , không dám phiền hoàng thượng một phen nhọc tâm “. Ôn Nhã hầu như không nề mặt hoàng thượng nói .

“ Tốt ! Được lắm ! Xem ra , những ngày này có vẻ hoàng hậu trải qua vô cùng thoải mái , càng ngày càng không có quy củ , Lý Đức Hải , mau đi tìm hai vị ma ma đến đây cố gắng dạy dỗ hoàng hậu học lại quy củ , không học xong quy củ không cho phép ly khai khỏi Vi Ương cung , còn nữa , bất luận là người nào cũng không được phép bước vào đây nữa bước ! “. Hoàng thượng mặt rùng rợn giận dữ , thật không rõ Ôn Nhã là khờ hay là giả ngu , bất kì nữ tử nào trong hậu cung cũng muốn dựa dẫm vào hán đế mà sinh tồn , nhưng mà cái nữ tử này lại muốn đẩy hán cách xa ngàn dặm .

“ Các nàng đều mau quay về đi , không nên quấy rầy Hoàng hậu nương nương học quy củ “. Hoàng thượng nhìn các phi tử khác một chút liền nói , các phi tử khác lập tức hành lễ xin cáo lui , Vương tài nhân trước khi đi , lặng lẽ đem điều giao lại cho cung nữ của Vi Ương Cung , nàng hi vọng hoàng hậu có nó sẽ giải buồn được .

“ Được rồi , hiện tại các nàng đã đi hết cả rồi , vậy , người cũng có phải là nên đi rồi không ! “ Tâm tình đang vui vẻ liền bị hán phá hoại , Ôn Nhã liền

không lịch sự nói với hân .

“Mẫu hậu luôn nói người là một cô nương tốt , sẽ là một hoàng hậu tốt , trẫm ..nhìn người đúng là nửa điểm cũng không nhìn ra được .” Vân Lâm lạnh lùng nói .

“Ta vốn là một cô nương tốt , nhưng không phải là hoàng hậu tốt , điểm ấy người không có nhìn lầm . “ Ôn Nhã vốn cũng không muốn cùng hân nháo loạn , thê nhưng khi vừa nhìn thấy hân , bản thân không thể kìm chế được , luôn cảm thấy trong lòng ẩn chứa một cỗ khí muốn bùng phát .

“Vậy người cứ ngoan ngoãn ở Vi Ương Cung cố gắng học quy củ đi , suy nghĩ thật kỹ nên làm như thế nào để trở thành một vị hoàng hậu tốt “. Hoàng thượng lạnh nhạt nói , nhanh chân ly khai khỏi Vi Ương Cung , trước khi rời đi , còn cho người đem khóa lại cửa lớn của Vi Ương Cung , hân muốn xem xem , không cho nàng ra ngoài , không cho nàng gặp người , nàng có thể kiên trì tới đâu .

Sau khi hoàng thượng rời khỏi , Ôn Nhã trực tiếp đầu ngã gục ngay trên bàn , ảo não vì bản thân mình quá mạnh miệng , nếu ban nãy nói lời hay một tí có lẽ cũng không đến nỗi là bị nhốt lại .

Bạn đang đọc truyện *Nghinh Phụng Hoàn Triều* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Lễ nghi trong cung

“Hoàng hậu nương nương , ăn cơm cũng cần phải có dáng , lúc ăn cơm , quang trọng chính là lúc cầm bát , ngón tay cái phải đặt ở miệng chén , ngón trỏ , ngón giữa , ngón áp út đặt ngay dưới để bát , lòng bàn tay phải hở rộng . Không thể để bát cơm ở trên bàn rồi sau đó quay về hướng bát ăn cơm như vậy , điều đó không chỉ ảnh hưởng đến tướng ăn bất nhã mà còn đối với thân thể cũng không tốt lắm .” Rạng sáng ngày thứ hai , hoàng thượng đã phải tới hai ma ma liền đến giáo dưỡng , dẫn vật nàng cả buổi trưa , Ôn Nhã vẫn chưa có hạt cơm nào vào bụng , cả người đều sắp sửa xụi lơ cả rồi .

“Đù rồi , có thể cho bốn cung trước tiên ăn bữa cơm này xong rồi hẵng nói hay không , các người nếu còn như vậy , bốn cung đói sắp chết rồi a! “. Ôn Nhã sinh khí , trực tiếp đem bát đĩa ném trên mặt bàn , lúc ở Bình vương phủ cũng không nhiều quy củ như vậy , cũng không kêu nàng làm cái này cái kia , Ôn Nhã thật sự hoài nghi hai vị ma ma này có phải là do hoàng thượng đặc biệt phái đến làm khó nàng không a , nếu không , sao không nhận bao lì xì của nàng , đã vậy còn không cho nàng ăn cơm ?

“Hoàng hậu nương nương , hai người nô tỳ là hoàng thượng phái tới dạy cho nương nương lễ nghi trong cung , nếu nương nương không học được , không chỉ là đối với nương nương không có lợi , mà cả hai người nô tỳ đều cũng phải bị trừng phạt , kính xin nương nương dụng tâm mà học tập .” Trong đó có một vị ma ma nhìn chung khá là ôn nhu khuyên nhủ .

“Cứ xem như các người là muốn giết người đi , chí ít cũng phải cho người ta một bữa cơm no , các người đừng tưởng rằng được hoàng thượng phái tới , bốn cung liền nhất định phải sợ các người , chẳng qua là không học được quy củ , bốn cung bất quá cũng chỉ là không thể rời khỏi Vi Ương Cung , hoàng thượng cũng không đến mức bỏ đói ta chứ ! “. Ôn Nhã thật sự tức giận , tốt xấu gì nàng cũng là hoàng hậu , làm sao có thể để hai vị ma ma các bà bắt nạt được cơ chứ .

“Nương nương , nhóm nô tỳ không phải là có ý này , nhóm nô tỳ cũng là lo lắng cho nương nương không học tốt quy củ , sẽ bị hoàng thượng trách phạt , nương nương nếu đã không muốn học , nhóm nô tỳ cũng không dám cưỡng cầu nương nương .” Ma ma kia nói tới thông tình đạt lý , thế nhưng nếu tí mi nghĩ kĩ lại , cũng là một câu nói đem hết trách nhiệm đổ lên cho Ôn Nhã .

“Nguyệt Hồng , thỉnh hai vị ma ma hồi viện đình từ lý nghỉ ngơi , bốn cung không ra khỏi Vi Ương Cung được , vậy để hai vị ma ma đây từ từ bồi tiếp chúng ta , hai vị ma ma tuổi tác đã lớn , từng có nhiều kinh nghiệm , ta nghĩ cũng đủ kiên nhẫn để mà ở trong tam cung này , các người phải chu cấp đầy đủ cho hai vị ma ma đây , còn chúng ta chỉ có thể chờ đợi hoàng thượng khai ân thôi .” Ôn Nhã cười lạnh nói , Nguyệt Hồng cũng không nói hai lời , trực tiếp mời hai vị ma ma ly khai , hai vị ma ma nhìn thấy hoàng hậu quả quyết tâm như vậy , các nàng dù sao cũng đã ở trong cung nửa đời người rồi , bây giờ còn muốn các nàng chết già trong tam cung , sao lại có thể .

“Nương nương , nhóm nô tỳ biết sai rồi , thỉnh nương nương dùng bữa , làm sao có thể bắt nương nương vì học quy củ mà không dùng bữa được ? Nhóm nô tỳ không dám làm khó nương nương , mời nương nương cứ tự nhiên dùng bữa .” Hai ma ma lập tức quỳ xuống , khí chất phách lối ban đầu cũng không còn nữa .

“Ý của hai vị ma ma đây là.. hiện tại là muốn bốn cung dùng bữa ? Buổi chiều cũng không cần phải luyện tập , có đúng hay không ? “ Ôn Nhã cầm đôi đũa trong tay lướt qua các món ăn trên bàn một hồi , bị Ôn Nhã dọa cho một lần , hai vị ma ma không còn có thể nói thêm điều gì , chỉ cần hoàng hậu nương nương chịu học quy củ , bọn họ liền thấp nhang khăn tạ.

“Hai vị mời trở về đi , trong phòng bếp cũng vì hai vị đã chuẩn bị xong thức ăn rồi , hai vị ăn xong liền nghỉ ngơi thật tốt , quy củ gì đó , ngày mai lại hân nói .” Ôn Nhã lạnh nhạt nói , hai vị ma ma cuống quýt rời đi .

“Hai vị ma ma này cũng thật quá đáng , đều cùng nhau hội họp bắt nạt nương nương . “ Nguyệt Hồng nhìn theo phương hướng của hai vị ma ma đã rời đi , bất mãn nói .

“Cái này cũng không trách được các bà ấy, nếu không có người cho phép, các nàng ấy làm sao dám cả gan làm loạn đến vậy chứ, thật sự là nghĩ bồn cung dễ ức hiếp sao, quy củ này, bồn cung nhất định không học ! “. Ôn Nhã biết việc vừa này làm, nhất định sẽ có người truyền đến tai hoàng thượng, nhưng mà không đáng kể, không cho nàng ra ngoài gặp người cũng không sao, có thể tránh đi được nhiều phiền phức khác.

Rạng sáng ngày thứ ba, hai vị ma ma liền đến, thế nhưng Ôn Nhã vẫn ngủ thẳng cho đến khi mặt trời lên cao mới thức dậy, chờ nàng rửa mặt xong, ngọc thiện cũng đã bùng lên, hai vị ma ma định lại muốn giảng quy củ, thấy nàng ánh mắt quết qua, liền không dám hó hé, chỉ có thể đứng trông mắt nhìn nàng ăn cho hết bữa trưa, Dùng hết xong bữa trưa, hai vị ma ma muốn tranh thủ thời gian giảng quy củ, Ôn Nhã lại nói thân thể mệt mỏi, cho gọi Nguyệt Hồng tiễn hai vị ma ma quay về, thế là, ngày thứ ba, quy củ cũng chưa được học qua.

Mới vừa xử lý xong chuyện quốc gia đại sự, thời điểm hoàng thượng muốn đến Như Mai cung, vừa vặn nghe được tin tức này, nửa đường chuyển hướng, liền đi tới Vi Ương Cung, hẳn muốn xem, hẳn tự mình giải quyết nàng, nàng có phải là cũng như vậy làm cần.

“Hoàng thượng muốn đến đây dùng bữa ? Người quay trở lại nói với Hoàng thượng, nơi này của bồn cung, lương thực chỉ đủ cho cung nhân dùng, thỉnh hoàng thượng có thể đến nơi khác dùng bữa “. Nghe hoàng thượng muốn tới, Ôn Nhã trực tiếp từ chối, lý do để thái giám truyền lời lại cũng khiến hẳn cảm thấy xấu hổ, Vi Ương Cung như vậy làm sao chỉ có lương thực cho cung nhân dùng cơ chứ ?

Sau khi biết Ôn Nhã tìm lý do kỳ quái để né tránh, Vân Lâm chẳng những không tức giận, trực tiếp sai ngự thiện phòng chuẩn bị thêm mấy đồ ăn chín, đồng loạt đưa đến Vi Ương Cung.

Bên trong Vi Ương Cung, vì chỉ để né tránh, Ôn Nhã chỉ nhờ hạ nhân chuẩn bị vài món ăn sáng, không nghĩ hoàng thượng hẳn cư nhiên đem đến nhiều món ăn như vậy, đã vậy toàn là món nàng thích. Ôn Nhã tức giận đến nghiến răng.

“Hoàng hậu, bây giờ có thể dùng bữa “. Nhìn thấy Ôn Nhã tức giận, Vân Lâm cảm thấy tâm tình hôm nay của mình tốt đến kì lạ, liền ngay cả gấp sơ mấy món ăn khai vị, hẳn cũng cảm thấy có chút mùi vị.

Nhìn dáng vẻ tao nhã của hẳn khi ăn, Ôn Nhã có chút mặc cảm, tư thái kia, nàng tuyệt đối học không tới. Chỉ nhìn Vân Lâm ăn uống vài lần, Ôn Nhã mất đi cả hứng thú, liền miệng lớn dùng com, đáng vẻ thô lỗ, làm cho hoàng thượng nhìn mà trợn mắt ngoác mồm, hai vị ma ma đang đứng bên cạnh chân muốn nhũn cả ra, vị hoàng hậu tổ tông này, căn bản chưa hề đem quy củ các nàng giảng dạy bỏ vào tai.

“Người nhìn gì vậy ! Chưa từng nhìn thấy người khác ăn com à ! “ Ôn Nhã trong miệng còn có thức ăn, mồm hồ nói nghe không rõ, lúc ăn com, mà có người nhìn mình chằm chằm không chớp mắt, mặc kệ người đó là ai, đều sẽ cảm thấy không thoải mái a.

“Người bộ dạng này, có cái nào là mang dáng vẻ của hoàng hậu cơ chứ ?” Hoàng thượng miệng thì trách cứ, nhưng trên mặt đã mang theo ý cười, không nghĩ Ôn Nhã thời điểm ăn com lại có thể đáng yêu như vậy, đặt biệt là hai cái quai hàm phình to, khuôn mặt cười thì ửng đỏ, ánh mắt trong veo tức giận trùng mắt với hẳn, đúng là so với những nữ tử trong cung thủ vị hơn nhiều.

“Ta sớm đã có nói, ta không thích hợp làm hoàng hậu, chúng ta nước giếng không phạm nước sông, người sao cứ thích quản việc không đâu vậy ! “. Thật vất vả lắm nàng mới đem thức ăn nuốt trôi xuống, tựa hồ mắc nghẹn rồi, vừa vặn hoàng thượng tiện tay đẩy chén nước qua cho nàng, nàng mắc nghẹn đến không chịu nổi, liền cầm lên uống.

“Phốc ! “ Uống đến một nửa. Ôn Nhã cư nhiên đem nước phun ra hết, lúc này, sắc mặt của hoàng thượng thật sự là thay đổi rồi a.

“Nè ! Người không phải là hạ độc trong nước chứ ? “ Ôn Nhã đáng thương, đã điếc còn không sợ sùng hỏi hoàng thượng một câu, lập tức sắc mặt Vân Lâm trở nên tái nhợt, hẳn thật lòng đưa nước cho nàng vậy mà nàng ấy dám cư nhiên hoài nghi hẳn hạ độc ! Hẳn ghé tòm đến vậy sao ?

“Ôn Nhã ! Vân Lâm tức giận hô to từng chữ từng chữ tên nàng, “ Trẫm không có hèn hạ như vậy ! Nếu muốn người chết, ta thừa có biện pháp, căn bản không cần phải dùng loại thấp kém này ! “. Vân Lâm thực sự đã bị Ôn Nhã chọc giận đến sinh khí rồi.

“Xin lỗi, ta, ta không phải cố ý “. Ôn Nhã trên mặt lo sợ, nàng thực sự không nghĩ ngợi nhiều trực tiếp nói.

“Hừ, xem ra hoàng hậu còn phải cố gắng học thêm một ít quy củ ! Hai người các người nghe cho rõ ! Hoàng hậu nương nương còn chưa học xong lễ nghi trên bàn ăn, liền không cho nàng được ăn com, nếu để trẫm phát hiện ra có người bao che cho hoàng hậu, bạch lăng, hạc đình hồng, chùy thủ, chính các người tự mà lựa chọn ! “. Vân Lâm tức giận dùng dùng, nói mấy câu sau đó liền rời đi, sau khi hoàng thượng đi rồi, trên bàn tất cả đồ ăn lập tức đem xuống. Hai vị ma ma một lần nữa đứng nhìn Ôn Nhã, bề ngoài thì cung cung kính kính, nhưng Ôn Nhã biết, hai người này phỏng chừng trong lòng đã nở hoa rồi.

“Hoàng thượng, xin người bớt giận, sinh khí sẽ hao tổn thân thể ! “. Lý Đức Hải ở phía sau lưng áo bào của Vân Lâm một đường cùng hẳn quay về, Hoàng hậu nương nương này cũng thực sự là quá không biết chuyện rồi, vất vả lắm hoàng thượng mới đến gặp nàng một lần, nàng cư nhiên lại nói lời như vậy, hoàng thượng không tức giận mới là lạ đây.

“Trẫm ngày hôm nay đúng là thực sự là tự mình chuốc lấy cực khổ ! “ Vân Lâm buồn bực đi tới đi lui, một cái đâm vào thạch đầu ngay ven đường vớ nát, lúc này mới hơi hả giận được một chút.

“Hoàng thượng, hoàng hậu chỉ là khẩu trực tâm nhanh, người chó nên để trong lòng, kỳ thực nô tài hiện tại càng thêm lo lắng cho hoàng hậu nương nương “. Lý Đức Hải nhìn sắc mặt hoàng thượng, thận trọng nói.

“Có ý gì ? “ Vân Lâm không hiểu, rõ ràng là chính hẳn bị chọc đến sôi gan, Lý Đức Hải còn có tâm tư lo lắng cho Ôn Nhã.

“Hoàng hậu nương nương ,tính tình quật cường , thà chết chứ không làm , vừa nãy hoàng thượng nói như thế , tất nhiên hai ma ma kia sẽ chấp hành mệnh lệnh của hoàng thượng , nô tài lo lắng là sợ tính ương bướng của nàng , nàng ấy tính nguyên tuyệt thực cũng không chịu học quy củ , vậy coi n hư là phiền phức rồi !”. Lý Đức Hải đem suy nghĩ trong lòng mình nói ra , hoàng thượng trên mặt cũng đã không còn khó coi như trước nữa .

“Hừ , có là gì , chỉ cần để nàng đói bụng mấy ngày , trăm lần không tin nàng sẽ không cố gắng học quy củ ! “. Một lát sau , Vân Lâm mới nói , hần không tin là không trị được nàng !.

Nhưng quả nhiên không ngoài dự liệu của Lý Đức Hải , Ôn Nhã tính nguyên tuyệt thực , cũng không muốn học quy củ này , liền tiếp đói hai ngày , hai vị ma ma đều nhìn không nổi , liền cầu Ôn Nhã ăn , thế nhưng nàng không ăn , cho đến khi thể lực chịu không nổi nữa , liền lập tức té xỉu , làm cho cả cung nhân của Vi Ương Cung đều hoảng sợ , kinh động đến cả Hoàng thái hậu .

Sau khi thái y bắt mạch , chứng thực là vì đói mà ngất , nhìn Ôn Nhã nằm trên giường đã gầy đi trông thấy , thái hậu vô cùng đau lòng , trực tiếp bãi miễn cho Ôn Nhã học quy củ , sau đó còn dặn thêm Ôn Nhã muốn thế nào thì sẽ được như thế đó , chỉ là không được yêu cầu quá phận là được . Thái hậu đã lên tiếng , Vân Lâm tất nhiên không tiện nói gì thêm , hần vẫn thật là không nghĩ tới , Ôn Nhã có thể kiên cường đến mức như vậy .

Thái hậu đi rồi , cũng đem theo hai vị ma ma kia rồi đi , cố ý dặn Vân Lâm phải bồi Ôn Nhã nhiều hơn , có lệnh của thái hậu Vân Lâm không thể không nghe theo .

Thời điểm nàng tĩnh lại , liền thấy Nguyệt Hồng gật đầu với mình , lại nhìn trong phòng không thấy hai vị ma ma kia đâu , nàng liền biết kế hoạch của mình đã thành công !

“Ngươi cho rằng đem tính mạng của mình ra để đặt cược thì rất là khí phách sao ? Để có thể đạt được đến mục đích vẫn còn có rất nhiều phương pháp , thế nhưng ngươi lại chọn biện pháp ngu xuẩn nhất , ngày hôm nay nếu như ngươi chết rồi , xem ngươi còn có thể ngồi ở đây mà cười được sao ! “. Đứng ở bên cạnh giường Vân Lâm đem về mặt vui vẻ của Ôn Nhã thu hết vào trong mắt , lạnh giọng nói sao đó cũng ly khai .

“Hoàng thượng là đang làm sao vậy ? Đang yên đang lành tức cái gì chứ ? “ Ôn Nhã không biết là vì sao , chỉ nhận chén cháo từ tay của Nguyệt Hồng , thỏa mãn uống một hớp lớn , cảm giác đã lâu rồi không có được ăn đồ ăn nóng như vậy .

•

• Bạch lăng : Là treo cổ tự tử đó , ngày xưa người ta thường dùng khăn trắng , nên gọi hoa mỹ là bạch lăng .

• Khẩu trực tâm nhanh : có nghĩa là lời nói thẳng , nhưng chưa có suy nghĩ gì đã nói ra rồi .

Bạn đang đọc truyện *Nghinh Phụng Hoàn Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Đi tới thái miếu

Hoàng thượng , ai gia mấy ngày nay đều cảm thấy tinh thần không được trấn định ,lúc nào cũng hoảng hốt lo sợ , buổi tối cũng thường mơ tới phụ hoàng người , trong lòng quả thật không được yên tĩnh “. Sau khi hạ triều , cung nữ của Vạn Thọ Cung lập tức tìm tới Vân Lâm .

“Vây Mẫu hậu đã có cho triệu mời thái y đến xem qua chưa ? Thái y nói thế nào ? “. Vân Lâm bồi tiếp Thái hậu ngồi xuống , lo lắng nói , Phụ hoàng tạ thế sớm , mẫu hậu một mình nuôi dưỡng huynh muội bọn họ cho tới lớn , bây giờ mẫu hậu đã lớn tuổi , lỡ có bệnh gì , hần tất nhiên cũng lo lắng không thôi .

“Thái y đã tới , nói là được thạch đầu vô hiệu , ai gia có suy nghĩ qua , ta muốn đi tới thái miếu thăm phụ hoàng người “. Tinh thần của thái hậu có vẻ không tốt lắm , nói nói một hồi liền có cảm giác muốn đi ngủ .

“Vây nhi thần liền đi chuẩn bị , mẫu hậu đi thái miếu rồi , nhất định mẫu hậu có thể vì thế mà an tĩnh trong lòng “. Nhìn thái hậu như vậy , Vân Lâm trong lòng cũng không dễ chịu .

“Ai gia muốn người cùng hoàng hậu bởi ai gia đến đó , phụ hoàng người còn chưa biết người đã có hoàng hậu , để phụ hoàng người nhìn thấy con dâu , hần không biết sẽ như thế nào ? Hoàng thượng , người nghĩ xem việc này được hay không được ? Thái hậu trong lòng thờ dài , kỳ thực đi thái miếu cũng chỉ là cái cớ , bà chỉ muốn hoàng thượng và hoàng hậu có chút thời gian chung đụng với nhau , ở trong cung , đã có Mai phi , nên hoàng thượng hầu như đều không đi đến Vi Ương Cung ,nhìn trong mắt thái hậu , có vẻ vừa gấp gáp vừa mong đợi .

“Tất cả đều nghe theo mẫu hậu an bài đi .” Vân Lâm tất nhiên cũng phát giác ra dụng ý của thái hậu , nhưng vì để bà cao hứng . Vân Lâm tạm thời cho qua .

“Đi thái miếu cầu phúc sao ?” Ôn Nhã vừa nghe , nhú nhú mày , cũng không phản đối gì , vì nể hoàng thái hậu mặt mũi , nên nàng mới chịu cùng đi với Vân Lâm .

Hoàng thượng và hoàng hậu bồi tiếp thái hậu đi thái miếu cầu phúc , đây chính là tin đại sự , thái hậu vừa có lệnh ,toàn bộ hoàng cung đều biết .

“Thực sự là chúc mừng Hoàng hậu nương nương a , được đi thái miếu cầu phúc cùng thái hậu và hoàng thượng , chuyện như vậy , các phi tần chúng ta đều không có tư cách đó a“. Thuận Nghi nhìn Ôn Nhã , khá là ao ước nói.

“Hoàng hậu nương nương là chính thê của hoàng thượng , nương nương đi đến đó , là điều hợp lý nhất “. Dung Phi lạnh nhạt nói .

Vì Ương Cung sau khi được bỏ lệnh cấm,việc thỉnh an mỗi ngày đều khôi phục lại bình thường , Ôn Nhã cùng các phi tử đều chung đụng với nhau cũng không quá khó khăn , đương nhiên , ngoại trừ Mai Phi là chưa từng tiếp xúc qua . Lâm Tiệp Dư cùng Quyên mỹ nhân sau khi thỉnh an xong thì xin lui ra ngoài , còn Dung Phi có khi cũng nán lại một chút , ngoài ra còn có Ngọc mỹ nhân và Vương tài nhân , hầu như mỗi ngày thỉnh an xong đều ở lại Vì Ương Cung dùng hết bữa tối rồi mới quay trở về , một người thì hoạt bát , còn một người thì điềm đạm , Ôn Nhã đối với hai người bọn họ thật sự có mấy phần yêu thích .

“Thái hậu nhất định là cố ý ! Bà ấy nhất định là không muốn thấy ta và hoàng thượng đi chung với nhau , là muốn tác hợp hoàng thượng với nữ tử kia , có điều .. ta sẽ không để cho bà và nàng ấy toại nguyện đâu “. Mai Phi sau khi nghe được tin tức , sắc mặt dữ tợn nói .

“Nương nương có muốn tìm Lôi vương đến đây thương lượng đối sách hay không ? “ Văn Tụy thận trọng hỏi , gần đây , nương nương có vẻ càng ngày càng quan tâm chuyện của hoàng thượng .

“Không cần , chuyện này , bản cung tự có sắp xếp , người cũng đừng có ở trước mặt Lôi vương mà nhiều lời “. Mai Phi lập tức nói chặn lại , việc nàng muốn làm , không chỉ là đơn giản chỉ là để các nàng không đạt được mục đích , mà còn hơn thế , nếu để cho Lôi vương biết rồi , chắc chắn hẳn sẽ không đồng ý nàng làm như vậy , cho nên nàng chỉ có thể tiền trạm hậu tẩu .

Buổi tối hôm đó , hoàng thượng như thường lệ cũng đến Như Mai Cung , phát hiện Mai Phi tâm tình cơ hồ không tốt lắm .

“Ái phi của trẫm như vậy là làm sao ? Có người cả gan chọc cho ái phi không cao hứng ? Nói trẫm nghe , trẫm sẽ cho người dạy dỗ lại “. Văn Lâm ôm Mai Phi vào trong lòng ôn nhu nói.

“Không có ai chọc thiếp không cao hứng cả , là thiếp .. thiếp cảm thấy không vui nổi“. Mai Phi nhẹ nhàng đẩy Văn Lâm , quay lưng về phía hắn , đem sờ trường xoa xao vành khoeo mắt mặc dù chẳng có giọt nước mắt nào .

“Ái phi ? Là chuyện gì ? Nói cho trẫm nghe “. Thấy Mai Phi khổ sở , Văn Lâm tâm tình sắp sửa cũng rối theo , mấy ngày liền , hắn cảm giác được Mai Phi đối với hắn tốt hơn nhiều , nhưng mà hắn không muốn vì một chuyện nhỏ không đâu , lại mang hắn và Mai Phi trong lòng lại sinh ra khoảng cách .

“Không có việc gì a “. Mai Phi nhăn nhó , không chịu nói ra , trên mặt mang vẻ khổ sở cùng oan ức .

“Nương nương là lo lắng cho hoàng thượng , nghe hoàng thượng đi thái miếu , đến nửa tháng sau mới trở về , nương nương là không nỡ xa hoàng thượng “. Mai Phi không nói , Văn Tụy khẩu trực tâm nhanh sớm nói ra .

“Thật sao ? Ái phi thật sự không nỡ xa trẫm , thật sự lo lắng cho trẫm sao ? “ Văn Lâm cảm giác hưng phấn đến bay bổng , xưa nay Mai Phi đều không đối với hắn như thế , nếu như vậy là sự thật , hắn hạnh phúc đến độ không thể tin được .

‘ Tất nhiên là thật , hoàng thượng đối với thiếp yêu thương , chăm sóc , che chở cho thiếp rất nhiều , lúc nào cũng sủng ái thiếp , thiếp đây làm sao lại không cảm kích , lại không yêu hoàng thượng được ? Mai Phi mặt đỏ ửng , hoàng thượng tâm như nở hoa .

“Ái phi không cần phải lo lắng nữa , ngày mai , trẫm và nàng cùng đi đến thái miếu “. Văn Lâm không hề nghĩ ngợi , liền trực tiếp đáp lời Mai Phi , chỉ cần Mai Phi có thể vui vẻ , những vấn đề khác , hắn có thể giải quyết được.

“Như vậy sao được a ? Thái hậu đã nói là người cùng hoàng hậu đi chung , hơn nữa lễ nghi phải đứng đầu , thiếp .. thân phận làm sao có thể đi được , nếu đi đến đó , nhất định sẽ làm thái hậu mất vui , với lại thái hậu sẽ trách cứ hoàng thượng nữa , hay là .. thiếp không đi đâu “. Mai Phi vẻ mặt khổ sở , đáng đáp mang vẻ uất ức giống như thật .

“Ái Phi nàng cứ an tâm , trẫm đã đáp ứng nàng , liền nhất định sẽ làm được “. Văn Lâm chờ một hồi , sau đó kiên định nói , không còn cách nào khác , Mai Phi đã yêu hắn như vậy , tin tưởng chờ đợi hắn , hắn làm sao có thể để Mai Phi thương tâm đây ? Mai Phi tựa vào trong lồng ngực của Văn Lâm .

Văn Tụy mỉm cười đắc ý , nhanh lẹ mệnh , khom người lui ra , một đêm xuân sắc vô biên . Sáng sớm , hoàng thượng đi đến Vạn Thọ cung bồi tiếp thái hậu , để lại Mai Phi một mình ở lại tẩm cung thu thập hành lý . Đến thời điểm chuẩn bị xuất cung , lại bắt gặp Văn Cẩm công chúa .

“Mai phi nương nương , bộ dáng như vậy là định đi đâu ? “ Văn Cẩm tò mò đánh giá Mai Phi một thân trang phục xuất cung , còn có cung nữ Văn Tụy bên cạnh mang theo bao quần áo , không kìm chế được liền hỏi .

“Hồi bẩm công chúa , hoàng thượng ân chuẩn thiếp được cùng người xuất cung ,đi đến thái miếu cầu phúc “ Đối với Văn Cẩm công chúa , Mai Phi cũng không dám đắc tội .Trong hoàng cung này , ngoại trừ thái hậu và hoàng thượng ra , quyền lực to lớn nhất cũng chính là Văn Cẩm công chúa , lấy được lòng nàng , thì có thể đồng thời lấy được lòng thái hậu và hoàng thượng .

“Cái gì ! Hoàng huynh cư nhiên cho người đi thái miếu cầu phúc !Ta .. ngay cả mẫu hậu cũng không cho phép ta đi ! Không được ! Ta nhất định cũng phải đi ! “. Văn Cẩm cuống lên , đi thái miếu cầu phúc , là có thể xuất cung rồi , xuất cung đồng nghĩa là có thể ra ngoài chơi , lần trước ra ngoài cung

nàng không được đi đây đi đó chơi đùa , chỉ ở quanh quần xung quanh.

“Nhưng .. không được sự cho phép của thái hậu và hoàng thượng, công chúa làm cách nào đi được ? Mai Phi trong lòng tức giận , thầm mắng , Vân Cẩm mà đi , vậy kế hoạch ban đầu kia của nàng phải một lần nữa an bày ,sắp xếp lại mới được .

“Nếu hoàng huynh đã cho người đi , mẫu hậu làm sao có khả năng còn không cho ta đi được cơ chứ “. Vân Cẩm liếc nhìn Mai Phi một chút , rồi nói .

“Không được , người đi theo ta thu dọn hành lý một lát đi , nếu để các người đi rồi , chẳng phải một mình ta sẽ bị bỏ lại sao .” Mai Phi dự định rời đi , liền bị Vân Cẩm kéo lại . Vân Cẩm một mạch lôi kéo Mai Phi hướng tầm cung mình đi đến , trong lòng Mai Phi thầm mắng Vân Cẩm , thầm rồi , nếu Vân Cẩm hại nàng không theo kịp hoàng thượng , nàng nhất định sẽ đối phó với Vân Cẩm , Mai Phi thầm hận .

“Nương nương , lần này thái hậu chỉ để hoàng thượng và người cùng đi , khẳng định là muốn tác hợp cho hai người rồi , người đừng có cùng hoàng thượng sinh khí nữa a”. Trước khi đi , Nguyệt Hồng không kim được mà dặn dò Ôn Nhã , mấy ngày nay sống chung với nàng , Nguyệt Hồng biết Ôn Nhã tính tình như thế nào , chỉ cần đừng chọc giận đến nàng , nàng sẽ không động đến người , Nguyệt Hồng chính là biết rõ điểm yếu của nàng , nên mới có lá gan ở trước mặt nàng như thế căn dặn Ôn Nhã.

“Nguyệt Hồng , bản cung biết người là vì bản cung , nhưng mà ta và hoàng thượng nhất định sẽ không thể nào thành một đôi , haizz, người đó , chờ khi nào người đến tuổi xuất cung , bản cung nhất định sẽ giúp người tìm một nhân gia tốt “. Ôn Nhã cười nói , Nguyệt Hồng mặt giờ đã như trái táo chín .

“Việc đó nô tỳ chỉ có thể toàn tâm dựa vào Hoàng hậu nương nương rồi a “. Nguyệt Hồng nghịch ngợm hường Ôn Nhã thi lễ một cái , trêu đến Ôn Nhã liên tục cười duyên .

Trước khi xuất phát , hoàng thượng đột nhiên nói phải đợi một chút , thái hậu trong lòng liền linh cảm có việc không ổn , quả nhiên trong chốc lát , liền nhìn thấy Mai Phi và Vân Tuy từ từ thoái mái đi đến mặc dù đã đến muộn , có đều bên người hình như còn có thêm một nữ tử nữa , thì ra chính là Vân Cẩm công chúa , làm cho chính hoàng thượng cũng có chút bất ngờ .

“Vì sao bọn họ lại đến đây ?” Thái hậu sắc mặt có vẻ không thích hỏi .

“Là do trẫm đã đáp ứng bọn họ , phụ hoàng hẳn sẽ không trách cứ “. Vân Lâm nhìn Vân Cẩm ,cũng không biết vì sao nàng chạy đến , nhưng mà nếu có thêm Vân Cẩm , mẫu hậu có lẽ sẽ không làm khó dễ Mai Phi .

“Nữ nhi tham kiến mẫu hậu , tham kiến hoàng huynh và hoàng tẩu “. Vân Cẩm vui vẻ đi đến , nhẹ nhàng , thanh tao , liền lôi kéo cánh tay của thái hậu ,quàng tay của mình vào trong tay bà.

“Thiếp thân bái kiến thái hậu vạn tuế , hoàng thượng vạn tuế , hoàng hậu vạn tuế , vạn vạn tuế “. Mai Phi cung kính quỳ xuống đất cúi đầu hành lễ , thái hậu một chút cũng không thêm nhìn đến Mai Phi , Ôn Nhã thì cũng vui vẻ , không để ý đến , chỉ có mình hoàng thượng là đau lòng nhìn Mai Phi , thấy thái hậu không nói gì , lại không để ý đến nàng , một lát sau , hẳn mới nàng Mai Phi đứng dậy .

“Mẫu hậu , hoàng huynh đã đồng ý cho Mai Phi đi rồi , người cho ta cùng đi chung với nha , phụ hoàng nhất định sẽ rất vui a “. Vân Cẩm thấy thái hậu có vẻ không vui , tiếp tục làm nũng nói .

Thấy Vân Cẩm đem tội đẩy hết lên người mình , hoàng thượng cũng không biết nên nói như thế nào mới hợp tình hợp lý , dù sao phi tử đi đến thái miếu đã không hợp lý cho lắm rồi , nhưng hẳn cũng đã đồng ý với Mai Phi , không thể để giai nhân thất vọng . Sau khi suy nghĩ một hồi , hoàng thượng liền đem ánh mắt nhìn về phía Ôn Nhã , Vân Cẩm chú ý đến ánh mắt của hoàng thượng , lập tức hiểu ra , hiện tại chỉ có Ôn Nhã đáp ứng mới là hữu dụng nhất , liền vội vã tương kế tựu kế nhìn Ôn Nhã với cặp mắt còn đáng thương hơn hoàng thượng nữa .

Ôn Nhã trừng mắt với Vân Lâm một chút , nhìn gì mà nhìn ! Chính người tự quyết định , giờ người tự xử lý đi ! .

Thế nhưng chưa kịp thu hồi ánh mắt , liền nhìn thấy vẻ đáng thương của Vân Cẩm , khi tiến cung , Vân Cẩm cùng nàng chơi đùa vui vẻ , sau khi xuất cung quay về Vân Cẩm còn đem theo thật nhiều thứ từ bên ngoài nhập vào cung , còn có cả thư của Bình vương phi đem qua đưa cho nàng , đối với Vân Cẩm công chúa mà nói nàng thật sự có từ chối a.

“Mẫu hậu , nếu giờ các nàng ấy cũng đã đến rồi , thì cho các nàng cùng đi thôi , thêm nhiều người thêm náo nhiệt , thiết nghĩ phụ hoàng cũng sẽ cảm thấy vô cùng cao hứng và vui vẻ a “. Ôn Nhã nhẹ nhàng đỡ lấy thái hậu , ôn nhu nói , như vậy cũng được , có Mai phi ở bên cạnh , nàng cũng sẽ không phải thường xuyên đối mặt với tên hoàng thượng này a.

“Thôi được rồi , tất cả đều đi thôi , lần sau không được viện cớ này cớ nọ nữa ! “. Thái hậu cũng không thể nào nhịn được khi thấy Vân Cẩm làm nũng , còn có Ôn Nhã khuyên vài lời , bắt buộc đi cũng đành đáp ứng , nhưng bà cũng trừng mắt nhìn hoàng thượng và Mai Phi một chút , đặc biệt là Mai Phi , nếu không có Mai Phi , bà nghĩ muốn tác hợp cho hoàng hậu và hoàng thượng sẽ là điều dễ dàng .

“Hoàng thượng , hoàng hậu , Cẩm nhi , các người bồi ai gia ngồi chung một chiếc xe ngựa đi , chúng ta đều là người một nhà cả , cùng nhau tâm sự hàn huyên là chuyện tốt ! “ Thái hậu nói , trực tiếp đem Mai Phi loại bỏ , hoàng thượng cũng không phản bác được , hẳn đã không nghe theo ý tứ của thái hậu rồi , nếu như giờ còn phản đối , không chừng bà sẽ liền tức giận .

Hắn hướng Mai Phi về mặt áy náy cười nhẹ , Mai Phi dường như hiểu ý , cũng hướng hoàng thượng nở một nụ cười dịu dàng , rồi sau đó cũng lên chiếc xe ngựa khác , trong lòng hoàng thượng đối với Mai Phi càng thêm yêu thích .

Bạn đang đọc truyện *Nghe Phụng Hoàn Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Tương phùng

“Từ khi hoàng thượng lên ngôi đăng cơ hoàng đế , ít khi bởi ai gia đi đây đi đó , ngày hôm nay , bên cạnh ai gia vừa có nữ nhi và còn có tước phu , cảm thấy thân thể đều tốt hơn nhiều rồi , nhưng là ta vẫn luôn cảm thấy thiếu điều gì đó ? “ Sau khi rời khỏi hoàng cung , nụ cười trên mặt thái hậu cũng nở ra rất nhiều lần , bà cùng Vân Cẩm vừa cười vừa nói . Còn riêng Vân Lâm và Ôn Nhã hai người ngồi đối mặt với nhau , nhưng lại không biết nói cái gì , nhìn sơ bầu không khí có vẻ hơi lúng túng .

“Mẫu hậu , nhi thần biết cái điều gì đó mà mẫu hậu nói là gì rồi “. Nhìn Ôn Nhã và Vân Lâm một hồi , Vân Cẩm tặc lưỡi cười nói .

“Àh, vậy ý của con là.. nói thử xem, nó là cái gì ? “ Thái hậu tất nhiên cũng chú ý tới hoàng thượng và Ôn Nhã đang lúng túng , nhưng mà bà cũng không biết nên thế nào giúp cho bọn nhỏ .

“Điều đó chính là hoàng tôn mập mập béo tròn a ! Nếu hiện tại mẫu hậu có thể được ầm bồng tôn tử , ta e rằng mẫu hậu còn vui vẻ khỏe mạnh hơn đó “. Vân Cẩm nghịch ngợm nói linh tinh , trêu đến thái hậu vui vẻ thoải mái cười to .

“Cảm nhi , con vẫn còn là hoàng hoa khuê nữ đó , việc như vậy còn dám nói ra được , con thật sự không cảm thấy xấu hổ à “. Thái hậu cười nhạo nói , ngoài miệng thì trách cứ nhưng trên mặt chẳng có vẻ gì là buồn bực .

“Hoàng tẩu , vào thời điểm nào thì người và hoàng huynh mới sinh một tiểu tử mập mập béo tròn đây a ? Ta còn rất mong chờ được làm cô cô đó “. Vân Cẩm chớp chớp mắt một cái , cả người nhào vào trong lòng ngực của Ôn Nhã , làm Ôn Nhã sợ đến hết hồn , trên mặt cấp tốc đỏ ửng lên ,nàng cùng hoàng thượng trong ngày đại hôn chẳng xảy ra việc gì , bây giờ Vân Cẩm hỏi bọn họ khi nào có thể sinh con , việc đó làm sao mà có thể cơ chứ ? Ôn Nhã có chút oán trách , hoàng thượng sắc mặt cũng có chút không được tự nhiên , hấn kéo Vân Cẩm từ trong lòng ngực của Ôn Nhã lùi về phía hấn .

“Cảm nhi , nếu muội yêu thích hài tử như thế , hoàng huynh đây sẽ giúp người tìm hộ nhân gia tốt gả cho người , chính mình tự sinh ra một hài tử , chẳng phải là càng tốt hơn sao ? “ Vân Lâm tựa cười như không cười , nói cảnh cáo Vân Cẩm , Vân Cẩm lè lưỡi một cái , sau đó lại quay về ngồi vị trí của mình .

“Hoàng huynh có sở thích uy hiếp người từ lúc nào vậy , hỏi một chút cũng không được sao ? “ Vân Cẩm bĩu môi , liền quay vào lòng ngực của thái hậu mà làm nũng .

“Hoàng thượng , người cũng đừng hướng chuyện Vân Cẩm mà nói , người kết hôn cũng đã lâu như vậy rồi , thế nhưng những phi tử kia cũng đều không có động tĩnh gì , mẫu hậu giờ nếu muốn ầm bồng tôn tử , thật không biết phải đợi đến khi nào nữa “. Thái hậu mắng hoàng thượng một chút , haizz , chỉ biết nói muội muội của mình , thân là đại ca , cũng không biết lấy mình làm gương , những hài tử này , mỗi một người không để cho bà bớt lo được một chút nào cả .

“Mẫu hậu đừng phiền não a , đợi đến thái miếu rồi , ta sẽ van cầu phụ hoàng cùng liệt tổ liệt tông bảo hộ , nhất định sẽ phù hộ cho hoàng huynh sớm có tin mừng , sớm có quý tử a “. Vân Cẩm hí hí cười nói , đem thái hậu trong lòng còn đang phiền muộn liền vui vẻ trở lại

“Người..đứa nhỏ này , thật biết làm lời “. Thái hậu cũng chiều nhìn Vân Cẩm . Bên này thái hậu tiếng cười không ngừng , bên kia Mai phi thì âm trầm đến đáng sợ .

“Nương nương , người có muốn nghỉ ngơi một chút hay không ? “ Văn Tụy thận trọng hỏi , theo cùng Mai Phi lên xe ngựa , sắc mặt nàng đã trở nên đờ tợn , bây giờ Văn Tụy nhìn càng cảm thấy đáng sợ hơn .

“Nghỉ ngơi ! Người nghỉ xem , bản cung làm sao mà có thể nghỉ ngơi được cơ chứ ! Người nghe xem bọn họ bên kia đang cười nói , có thái hậu trợ giúp , bản cung làm thế nào có thể cùng nữ nhân kia tranh đấu ! Hừ , nếu thật sự hoàng thượng mà sủng ái nữ nhân kia , vậy hoàng cung này làm sao còn có đất cho Bản cung đặt chân! “ Mai phi tức giận nói .

“Nương nương , Lôi vương không có nói là để người và hoàng hậu tranh đấu , chỉ cần người mê hoặc được hoàng thượng , từ chỗ hoàng thượng có thể thu được một ít thông tin “. Văn Tụy cẩn thận hỏi đáp , nàng tựa hồ càng ngày càng không hiểu được Mai Phi nương nương , trước đây Mai phi nương nương sẽ không vì nữ tử của hoàng thượng mà nổi giận , nhưng dạo gần đây ... cơ hồ nàng có vẻ tức giận vì hoàng hậu nương nương sao .

“Việc này .. nếu như hoàng hậu và hoàng thượng có quan hệ tốt , chẳng phải hoàng hậu ở trước mặt hoàng thượng sẽ gây xích mích với bản cung , thì lúc đó quan hệ giữa ta và hoàng thượng còn tốt được sao ? Ta tuyệt đối sẽ không để chuyện như vậy xảy ra , kế hoạch của Lôi vương không thể vì nữ tử đó mà phát sinh biến hóa “. Mai Phi giải thích , tìm đập rất nhanh , nàng chính mình cũng không biết , hiện tại nói ra những lời này thật sự có phải là lời thật lòng của nàng hay không nữa . Văn Tụy nhìn ra Mai Phi có chỗ không thích hợp , nhưng nàng chẳng qua cũng chỉ là nô tỳ , nên cũng không dám lắm miệng , chỉ hi vọng Mai Phi nương nương có thể biết thân biết phận của mình là tốt rồi .

“Tiểu Nhã , lúc trước ai gia bức bách người cùng hoàng thượng hôn phối , người có phải là vẫn còn đang trách ai gia ?” Thái hậu ở trong xe ngựa vẫn nhìn thấy Ôn Nhã đang trầm mặc không nói gì , thái hậu lo lắng hỏi .

“Mẫu hậu, người lo xa rồi, thiếp có thể được làm hoàng hậu, đó là phúc khí mấy đời mà người khác có tu cũng không có được, thiếp đây làm sao mà có thể oan trách thái hậu được, thiếp cảm tạ người còn không hết, huống hồ, thiếp ở trong cung còn được ăn ngon, ngủ ngon, vô cùng thoải mái, ở Bình vương phủ thiếp còn không thể thư thái đến như vậy.” Ôn Nhã nói nửa thật nửa giả, thái hậu thỏa mãn gật đầu, sau đó quay sang nhìn hoàng thượng, lại phát hiện hắn đang mất tập trung, còn nguyên nhân vì sao hắn lại như vậy thì mọi người ở đây tất cả đều là ngầm hiểu ý.

Quả nhiên, lúc nghỉ ngơi ở trên đường đi, hoàng thượng không thể chờ đợi được nữa liền đi tới phía xe ngựa của Mai Phi.

“Hoàng hậu nương nương!” Ôn Nhã chính là trong lúc lo lắng thái hậu sẽ nổi giận, thì bên tai đột nhiên truyền đến một âm thanh quen thuộc, thì ra là một nam nhân đang mặc trang phục thị vệ lễ độ cung kính đứng cạnh bên mình.

“Là người! Mặc Khanh!” Ôn Nhã suy nghĩ một hồi, sau đó vui vẻ nói.

Mặc Khanh lúc này mới ngẩng đầu lên, lộ ra nụ cười xán lạn.

“Người sao có thể đến được đây?” Vào cung lâu như vậy rồi, vẫn không có tin tức của Mặc Khanh, Ôn Nhã còn lo sợ hắn không biết có chuyện gì hay không, hiện tại đột nhiên lại gặp nhau tại nơi này.

“Chúng ta qua bên kia nói đi, miễn để người khác làm phiền, quấy rối.” Mặc Khanh cười cười, cùng Ôn Nhã đi đến một nơi cách mọi người không xa ngồi xuống, mọi người ở đó từ xa vẫn có thể nhìn thấy hai người bọn họ nhưng là không thể nghe được hai người họ đang nói chuyện gì.

“Lúc ta mới vào nhập cung, vừa vặn gặp một vụ án, giáo đầu liền giao cho ta đi xử lý, cho nên trước đây không có cơ hội tìm người. Có điều ta có nghe chuyện người bị hoàng thượng cảm tức, còn ở Vi Ương Cung đối diện ngắt đi, chuyện đó rốt cuộc là như thế nào?” Mặc Khanh nói chuyện của mình qua loa, sau đó liền hỏi đến chuyện của Ôn Nhã, nghe nàng bị bỏ đối diện hôn mê, hận trong lòng lo lắng đến không biết làm sao, nhưng khi đó hắn đang ở bên ngoài, đối với việc của Ôn Nhã hắn đều không biết, nếu không hẳn nhất định sẽ lên lút đem thức ăn đưa cho nàng.

“Không sao cả, đó chỉ là chuyện nhỏ thôi a.” Ôn Nhã cười cười, tùy tiện nói vài lời, đúng là nàng đã để cho Mặc Khanh lo lắng rồi.

“Mặc Khanh, nói thế nào người cũng là người trong giang hồ, người làm sao có thể quang minh chính đại mà ở trong hoàng cung đại viện được?” Ôn Nhã vẫn là muốn hỏi về vấn đề này.

“Ta nếu như nói cho người biết rồi, người nhất định phải giữ bí mật giúp ta a.” Mặc Khanh giả vờ thần bí nói.

“Người cứ nói trước đi.”

“Đưa lỗ tai lại đây.” Ôn Nhã nhìn Mặc Khanh một chút, thấy hắn không giống là đang nói đùa, liền cũng ghé lỗ tai qua bên đó. Thấy Ôn Nhã thật sự đem lỗ tai đến bên mình, nhìn thấy Ôn Nhã đôi tai màu hồng phấn tình tứ, béo mập tình tứ đến độ có thể nhìn thấy được nhĩ mạch trong suốt trên vành tai, Mặc Khanh không nhịn được nuốt xuống một ngụm nước miếng, trong lòng thầm mắng mình.

“Cái gì! Lý do này?” Ôn Nhã mặt trắng toát nhìn Mặc Khanh một chút.

“Người không tin thì thôi vậy, có điều đừng có nói loạn cả lên như thế, nếu không thật như vậy ta làm sao có thể ngẩng cao đầu mà chết được cơ chứ.” Mặc Khanh cười nói, cách ly Ôn Nhã một khoảng, hắn mới cảm giác được nhịp đập trái tim mình đã chậm rãi khôi phục lại, Ôn Nhã liếc mắt nhìn hắn, cũng không đáp ứng, cũng không từ chối.

“Vậy người dự định sẽ ăn náu ở hoàng cung trong bao lâu?” Một lát sau, Ôn Nhã mới hỏi.

“Ta cũng không biết, có thể là mấy tháng, cũng có thể là mấy năm, thậm chí là cả đời.” Mặc Khanh bỗng nhiên thương cảm nói, chuyện nàng, chính hắn cũng không có khả năng quyết định được, lên lút nhìn gò má của Ôn Nhã, hắn trên mặt lộ ra một nụ cười khổ.

Tuy nhiên, vào thời điểm Ôn Nhã cùng Mặc Khanh hai người có những hành động cử chỉ giống như thân mật, lại rơi vào trong mắt của những người khác, làm cho tâm tư của mỗi người lại lập tức dao động.

“Nếu như, người thật sự không thích ở trong hoàng cung, người có thể liền đến tìm ta, ta nhất định sẽ mang người rời khỏi hoàng cung này, hơn nữa, sẽ không làm liên lụy đến bất luận một người nào trong Bình Vương Phủ.” Mặc Khanh trước khi rời đi, nhẹ giọng nói với Ôn Nhã, làm cho Ôn Nhã tâm tư liền dao động, thật sự có biện pháp ly khai mà không để cho bất cứ người nào bị cảnh lao tù sao? Thời điểm nàng còn muốn hỏi thêm nhiều vấn đề từ Mặc Khanh, nhưng đáng tiếc hắn đã rời đi khá xa rồi.

Ôn Nhã cũng không biết lời Mặc Khanh nói đến cùng là thật hay giả, nhưng trước tiên tạm thời nên tin tưởng hắn đi, dù sao Mặc Khanh không những chỉ có giúp nàng rất nhiều, thậm chí còn đã cứu nàng một mạng, không tin hắn thì còn có thể tin tưởng ai đây?

Rời khỏi hoàng cung sao? Đây là ước mơ cho tới hôm nay của nàng, bởi vì bản tâm Bình vương phủ, nên nàng không thể nào rời đi, nhưng Mặc Khanh đến cùng có biện pháp gì, để nàng có thể rời khỏi mà không liên lụy đến Bình vương phủ cơ chứ?

“Hoàng hậu, ngay ở trước mặt trẫm, nàng cùng một nam nhân thị vệ tình chàng ý thiếp, dường như hành động này có vẻ không hay cho lắm.” Chờ Ôn Nhã hỏi phục lại tinh thần là lúc Văn Lâm đã ngồi vào vị trí của Mặc Khanh ban nãy, xa xa hắn liền nhìn thấy nàng cùng một nam nhân thị vệ đó đầu tiếp tai gần gũi như thế, lại còn cười đến vui vẻ như vậy, nụ cười kia lóe sáng đến chói chang cả mắt hắn, hắn cũng không biết là mình nghĩ gì liền đi tới chỗ nàng.

“Hoàng thượng, người có biện pháp nào hay để ta có thể ly khai khỏi hoàng cung mà không liên lụy đến Bình Vương Phủ hay không? Không để ý đến lời hỏi của Vân Lâm, Ôn Nhã lẩm bẩm nói.

“Đương nhiên là có “. Vân Lâm sắc mặt lại trở nên không tốt, không nghĩ tới nữ tử này lại còn ngang nhiên dám suy nghĩ xuất cung, nàng như vậy thật sự là không muốn gả cho hần sao? Nàng ở hoàng cung, hần cũng không hề bạc đãi nàng, ngược lại chính nàng còn thường làm cho hần tức khí. Có điều, hần sao phải lại tức giận? Không có người nữ tử này, chẳng phải là càng tốt hơn sao? Vân Lâm nghĩ thầm.

“Là cách gì? “ Ôn Nhã không nghĩ tới hoàng thượng cũng có cách, vậy sao trước kia hần không sử dụng cơ chứ?

“Hừ, Người chết rồi liền có thể rời khỏi hoàng cung lại không liên lụy đến Bình vương phủ “. Vân Lâm lạnh nhạt nói, thân là hoàng hậu, vậy mà còn muốn rời khỏi hoàng cung, điều đó là không thể nào được, trừ khi chỉ có chết, bằng không muốn sống sót ly khai quả thực là mơ mộng hão huyền rồi.

“Vậy là, nếu như ta chết rồi, người có thể cùng Mai Phi sẽ có những ngày tháng vui vẻ, ta cũng có thể rời khỏi hoàng cung, quả thực là vẹn toàn cả đôi bên. Có lẽ, ngay ngày hôm đó nhập cung ta nên đã chết rồi nhĩ “. Ôn Nhã cười cười, căn bản cách này chẳng phải hần sớm đã dùng qua rồi sao, dù chết cũng phải tiến cung, bây giờ nghĩ lại, quả thực là tự mang rắc rối đến cho mình. Đột nhiên nghe được giọng điệu thương cảm của Ôn Nhã, Vân Lâm chợt sững sốt, hần liền có chút lo lắng, lẽ nào Ôn Nhã thật sự nghĩ không thông? “

Có điều, ta đã phải để hoàng thượng thất vọng rồi, trừ phi là bất đắc dĩ, bằng không ta Ôn Nhã tuyệt đối sẽ cố gắng sống sót “. Ôn Nhã nghĩ khi biến đổi, đối với Vân Lâm nở nụ cười ngọt ngào, Vân Lâm cũng không biết có phải là do mình đã hoa mắt hay không, hần tự nhiên cảm giác được trong nụ cười của Ôn Nhã cất giấu một số chua xót trong lòng, càng không thể nào áp chế được chính hần bị nụ cười của Ôn Nhã mà hấp dẫn.

Ôn Nhã trên mặt cười, đối với sự chết mà nói, không gì có thể so sánh với sinh mệnh, năm đó nếu không có sự phụ, nàng hiện tại đã là một đồng hài cốt, làm sao còn có khả năng nhận lại mẫu thân, làm sao có thể trở thành hoàng hậu cao cao tại thượng như bây giờ?

Xa xa, thái hậu nhìn thấy hoàng thượng cùng Ôn Nhã tự nhiên ngồi cùng một chỗ, trong lòng không khỏi cao hứng, còn Mai Phi nhìn thấy tình cảnh này, càng đem Ôn Nhã ghi hận trong lòng, nhìn Ôn Nhã một chút lại nhìn sang thị vệ trước đây đã nói chuyện với Ôn Nhã, Mai phi trong lòng nảy sinh mưu kế.

*tức phụ: là con dâu.

Bạn đang đọc truyện *Nghinh Phụng Hoàn Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Ăn mày

Rời khỏi Vân Thành phồn hoa, đoàn người mệnh mông của hoàng thượng phi ngựa hướng vùng ngoại ô đi đến, đến trạm dịch là lúc đã chạng vạng, vì thế tất cả liền tạm nghỉ chân ở trạm dịch.

Sau khi dùng bữa tối, thái hậu đột nhiên đề nghị muốn đi ra ngoài xem một chút, đã rất lâu không có nhìn thiên chợ ở bên ngoài rồi. Hoàng thượng cũng không thể từ chối thái hậu, không thể làm gì khác hơn là phải bắt mọi người đổi trang phục bách tính thường dân, sau đó cùng nhau đi ra ngoài xem, trong đó cao hứng nhất vẫn là Ôn Nhã và Vân Cẩm.

Chợ, Ôn Nhã cũng đã từng thấy qua mấy lần, thật là phi thường náo nhiệt, Vân Cẩm thì lần đầu tiên nhìn thấy, liền vô cùng hưng phấn, nếu không có Vân Lâm ở bên cạnh thời khắc nào cũng nhìn bọn nàng chăm chăm, Vân Cẩm sớm đã chạy bay đi mất.

Trên chợ tiếng người huyên náo, mau này bán nọ, còn có gánh xiếc, không thiếu thứ gì, Ôn Nhã nhìn mọi thứ còn muốn không kịp nhìn a.

“Vị công tử này chắc là dẫn người nhà đi du ngoạn rồi a, ngài nhìn xem, quán rượu chúng tôi có mì hoành thánh là loại tốt nhất của Vân Đình vương triều đó, rất nhiều vương tôn quý tộc, đều đến đây ăn và đặc biệt yêu thích, chẳng hay công tử có muốn vào thử xem hay không? “ Nửa đường, một tiểu nhị dáng dấp nam tử của quán rượu chặng đường Vân Lâm, nịnh nọt nói.

“Ngon nhất của Vân Đình vương triều sao? Người rõ ràng là đang nói láo, quán rượu của các người khó khăn, kinh doanh ế ẩm nên mới dám nói mì hoành thánh của người ngon hơn so với trong hoàng cung sao? “ Vân Cẩm khinh thường nói, rõ ràng là người nam nhân này định lừa người đây mà.

“Vị cô nương này có lẽ là không biết rồi, trong hoàng cung hiển nhiên đồ ăn là tốt nhất, thế nhưng dân gia ta cũng có cái đặc sắc riêng, mà hoàng cung nhất định sẽ không có “. Tiểu nhị của quán rượu thần bí nói.

“Vậy ta muốn vào xem thử, tiệm mì hoành thánh của người đến cùng là có cái gì đặc sắc?“ Thái hậu thấy tiểu nhị kia rất thú vị, liền đối với quán rượu này sinh lòng hiếu kỳ.

“Vẫn là lão phu nhân tinh mắt, khách quan, xin mời các vị an tọa “ Tiểu nhị của quán rượu trên mặt vui mừng như hoa nở, đám người này nhìn qua

cũng không giàu sang nhưng vẫn là cao quý nếu có bọn họ ở trong quán, vậy cửa hàng của họ sẽ làm ăn phát đạt hơn nhiều rồi.

Ngay sau đó, thái hậu liền đem Ôn Nhã và hoàng thượng ngồi xuống, đây là quán rượu ven đường, nhìn chung cũng đơn sơ nhưng vẫn rất sạch sẽ. Bốn người thái hậu, hoàng thượng, Ôn Nhã và Vân Cẩm ngồi một bàn, còn Mai Phi thì ngồi bàn khác, tuy rằng hoàng thượng có chút không đành lòng, nhưng có thái hậu ở đây, hẳn cũng không dám nhiều lời.

Rất nhanh, mấy bát mì hoành thánh nóng hổi đã lên bàn, còn mang theo mùi vị thơm lừng bay xộc vào mũi mọi người.

“Ta nói nhỏ cho các vị nghe một bí mật, mặc dù người ta nói trong hoàng cung có nhiều thứ rất tốt và rất ngon, nhưng cũng chỉ là một phần thôi, nào có bằng dân gian chúng ta muôn màu muôn vẻ như thế, những gì ở trong hoàng cung kia cũng chỉ là đưa mộng lừa gạt hoàng thượng mà thôi, chân chính ăn ngon, cũng chỉ có ở dân gian chúng ta”. Tiểu nhị thân thân bí bí nói, nhưng hoàn toàn không biết, hẳn nói tới vị hoàng thượng bị đưa mộng lừa gạt lại đang an vị bên cạnh mình.

Ôn Nhã cười trộm nhìn Vân Lâm, nhìn thấy hắn đang trừng mắt nhìn nàng, nàng liền cúi đầu, tập trung ăn bát mì hoành thánh của mình.

“Không sai, không sai, xác thực là ăn rất ngon. Da bạc nhân bánh lớn, nước súp cũng đủ liều lượng”. Thái hậu nếm thử xong cái cuối cùng, liền liên tục khen nức nở, đúng là so với trong cung ngon hơn nhiều.

“Mấy vị quan khách cứ từ từ dùng, có nhu cầu gì, cứ kêu ta một tiếng là được”. Được tán thưởng, tiểu nhị của quán rượu vui cười hơn hờ rồi khỏi.

“Các vị thiếu gia, thiếu phu nhân, có thể ban cho ta một ít, tiểu lão nhị đã mấy ngày nay không có một hạt com”. Chính là trong lúc các nàng Ôn Nhã đang ăn, thì một lão ăn mày bần thiêu đem cái bát vỡ xuất hiện trước mặt mọi người, một thân gầy trơ xương, ăn mặc vừa rách nát bần thiêu đứng tại nơi đó, trên người còn có thêm mùi chua hôi thối, chờ thái hậu có phản ứng, mọi người chính là lui về phía sau một chút.

“Chủ quán, cho vị lão bá này một bát mì hoành thánh đi, ta sẽ trả tiền”. Ôn Nhã vội mắt có chút ửng hồng, mặc kệ là người khác nhìn thế nào, tiến lên đỡ ông lão ăn mày, đem lão an bày ở bàn khác, sau đó nàng rót chén nước cho lão.

“Cô nương, người thực sự là tâm địa Bồ Tát à, lão khát nài cảm tạ người bất tận”. Lão ăn mày cảm động đến rơi lệ, lúc này muốn quỳ xuống cảm tạ Ôn Nhã.

“Lão bá, người mau đứng lên”. Ôn Nhã liền vội vàng đem người nâng dậy.

“Lão bá, trong nhà người không có ai sao? “ Ôn Nhã không chịu được hỏi, nhìn hắn là một lão nhân gia, hẳn là hiện tại phải có con cháu đầy đàn cả sảnh đường, hưởng hạnh phúc gia đình mới đúng.

“Cả nhà của lão khát đều chết cả rồi, cũng chỉ còn sót lại một cậu bé Tiểu Tôn Tôn sáu tuổi, hiện tại cũng đang bị bệnh ở ngôi miếu đồ nát, cầu cô nương lòng từ bi, cho lão khát một ít đồ ăn, có thể cứu Tôn Nhi đáng thương.” Lão ăn mày muốn quỳ xuống, lại nói.

“Lão bá, người đừng như vậy? “ Ôn Nhã lại lần nữa kéo ông lão đứng lên, không cho hắn quỳ xuống, “Tiểu Nhị, phiền người giúp ta đến quầy kế bên mua một ít bánh mìn thịt, cho lão bá này mang về”. Ôn Nhã gọi to, đem tiểu nhị ở lầu trên cũng nhìn nàng đến cảm kích, liền đi ra ngoài, lão khát nài này ở đây đã ăn xin chừng mấy ngày qua rồi, cũng không ai bố thí cho hắn ít đồ, liền ở ngay tiệm ăn này ở trên đường mà xin chút nước mà uống.

Thái hậu ở bên kia tuy rằng không biết vì sao Ôn Nhã lại tốt với lão ăn mày này đến như vậy, nhưng mà có thể vì chuyện này, mà hoàng thượng lại có chút hảo cảm với Ôn Nhã cũng tốt.

.” Lão nhân gia, người vì sao lưu lạc đến nơi này, sao lại kiếm sống bằng nghề đi khát? Vân Lâm nhìn thấy mùi hôi thối trên người lão ăn mày, từ phía bọn họ Ôn Nhã mà đi đến hỏi, ở Vân Thành hẳn chưa bao giờ nhìn thấy một người ăn mày, mới vừa ra khỏi Vân Thành liền bắt gặp.

“Đều là do lão khát chỉ đường mà không giáo, không biết cách dạy con, gia cảnh bất hạnh, nhà của lão khát đây cũng có chút tiền tài, lại để cho đưa phá gia chỉ từ đem hết tài sản trong nhà phá hủy, thậm chí còn dẫn đến họa sát thân. Con dâu và lão phu nhân cùng con trai ta đều chết thảm”. Nói đến chuyện cũ, lão khát trên mặt đã đầy nước mắt.

“Lẽ nào quan phủ lại không quan tâm? “ Vân Lâm tiếp tục hỏi, hẳn có lần có nghị luận qua với các quan lại, là phải đối xử từ tế với những người đi khát, tận lực giúp đỡ họ cũng là nghĩa vụ của quốc gia.

“Quan phủ cũng không giúp được, sau khi phát sinh án mạng, lão liền đi báo quan, vì trong người không có một đồng nào, không thể chuẩn bị tiền, nên vụ án đành gác lại, chúng tôi đây chỉ là một gia đình nhỏ mang họ Tôn gia, chỉ là một bách tính nhỏ bé, đối với vương triều to lớn thì có là gì, quan phủ làm sao vì chúng tôi mà giúp đỡ?” Lão khát nài lắc đầu thở dài nói.

Vân Lâm cau mày, ý của hắn không phải là để xảy ra trường hợp như vậy, hẳn chỉ muốn quan phủ phải để tâm đến những người đi khát này, thế nhưng bây giờ xem ra, quan phủ cũng không để tâm đến, Vân Lâm cảm thấy sau khi trở về sẽ cùng các đại thần bàn luận lại vấn đề này.

Chờ mì hoành thánh tới, lão khát liền ăn nhanh hết một bát lớn, sau khi cảm tạ Ôn Nhã, liền vội vã cầm những túi bánh rời khỏi, Ôn Nhã nhìn theo bóng lưng của lão khát, thật lâu cũng không có di chuyển thân mình.

“Tẩu tẩu, người không cảm thấy trên thân mình vừa bẩn vừa thối sao? “ Qua một lúc lâu, Vân Cẩm mới tới gần nói.

“ Vừa bản vừa thời thì thế nào ? Bản thân hần , là một người rất cần sự giúp đỡ “. Ôn Nhã lạnh nhạt nói , lúc vừa này , nhìn thấy lão khát là lúc nàng lập tức nghĩ đến hồi ức không lâu trước đây của mình , nếu như lúc đó nàng không có người cứu giúp , có lẽ nàng cũng đã trở thành một khát nhân rồi .

“ Tẩu tẩu , người mau đến đây ăn đi , mì hoành thánh đều sắp nguội cả rồi “ Vân Cẩm khó hiểu , không thể làm gì khác hơn là cười bắt chuyện nói với Ôn Nhã .

“ Cô nương , người đúng là người tốt , tất cả mọi người ở đây đều ghét bỏ mùi vị hôi thối trên người hần , cư nhiên chỉ có cô nương là có thể chịu đựng được , tiểu nhị ta không thể không khâm phục người a ! “. Tiểu nhị nhanh chân chạy đến bên cạnh Ôn Nhã giờ ngón tay lên nói , tình hình hồi này hần đều để trong mắt , ở đây tất cả người khác đều là ghét bỏ lão khát kia , chỉ có cô nương này là chịu giúp đỡ ông ta .

Ôn Nhã chỉ cười cười cũng không nói gì , không biết hai ông cháu đó sẽ như thế nào , giúp đỡ bọn họ cũng chỉ là không hi vọng bọn họ sẽ giống tình cảnh của mình năm đó , chỉ cần bọn họ có hi vọng , bọn họ sẽ có động lực để sống tiếp .

Lão khát trở về lại ngôi miếu đồ nát , một tiểu nam hài một thân rách nát được lão dứt cho ăn đang nằm trên đất , ngồi ở bên cạnh , hần thực sự rất biết ơn ông trời vì đã cho hần hôm nay có thể gặp được người tốt , nhìn thấy tiểu nam hài bên người có một cuộn chỉ đoàn , không nhìn được hiểu kỳ , hần liền cầm lên mở ra xem , phía trên đó vẽ một khuôn mặt nữ tử xinh đẹp , cảm giác khuôn mặt này có chút khá quen thuộc .

“ Ah, Đây không phải là cái người tốt mà hôm nay ta gặp sao ? ” Lão khát trong lòng cả kinh , trách không được tại sao hần lại thấy cô nương trong hình vẽ này có chút quen mặt

Chỉ đoàn này là mấy ngày trước tiểu tôn tử của hần cầm về , nghe nói chỉ cần cung cấp được manh mối của nữ tử này trên bức họa , liền có thể được lãnh thưởng . Tiểu tôn tử hần ngày thơ vui vẻ nói , nếu như có được tiền thưởng rồi , nhất định sẽ mua cho gia gia một cái đại viện a . Nhưng mà do lão khát lúc đầu nghĩ là không biết nữ tử này là người phương nào , lại không biết có phải là ma đầu giết người hay không , sợ có phiền phức , nên đã đem vật này ném sang một bên , không nghĩ tới rằng hôm nay lại có dịp gặp gỡ vị nữ tử kia , lại giúp đỡ hần , cho hần ăn lại còn cho hần tiền a .

Lão khát nhi mờ mờ ngân lượng trong túi tiền , lại nhìn thấy tiểu tôn nhi đang nằm thoi thóp trên đất , trong một khoảng thời gian ngắn , hần cũng không biết nên phải làm thế nào cho phải . Những ngân lượng này cũng chỉ có thể giúp cho tôn nhi xem đại phu , còn không đủ để mua thuốc , hài tử bệnh đã lâu cũng không thể kéo dài thêm được nữa .

Nghe đến Tiểu Tôn Nhi đang ho khan , lão khát dường như đã có quyết định , coi như là vì Tôn Nhi bé nhỏ , hần cũng đành phải xin lỗi ân nhân của mình , nếu đối phương là muốn tôn thưởng đến ân nhân , dù có đánh chết hần cũng sẽ không nói ! Nhìn Tiểu Tôn Nhi một chút , lão khát liền lại cho tiểu nam hài ăn một ít bánh , sao đó nắm cuộn chỉ đoàn , vội vã rời khỏi ngôi miếu đồ nát .

Chuyện này xảy ra , Ôn Nhã vẫn chưa hề hay biết .

Ăn xong mì hoành thánh , Mai Phi liền viện cớ thân thể không khỏe , xin cáo về trạm dịch trước , hoàng thượng tuy rằng có lo lắng , nhưng càng không dám làm phật ý thái hậu bên này , cho nên cũng không có theo nàng về trạm dịch .

“ Haizz , nếu có thể thường thường xuất cung chơi là tốt rồi a “. Vân Cẩm từ tận đáy lòng thở dài nói , ngoài cung cuộc sống tự do tự tại khiến người ta phải thực sự bị hấp dẫn a .

“ Chờ muội được gả đi khỏi hoàng cung , liền có thể ngày ngày ra ngoài chơi rồi . ” Vân Lâm cười nói , Vân Cẩm thích chơi như vậy , tương lai nhất định phải kiếm cho nàng người tâm đầu ý hợp để mà cùng muội ấy cả đời du ngoạn .

“ Ta nhất định phải tìm loại nam nhân giống như phụ hoàng với hoàng huynh , cả đời chỉ yêu mỗi một mình ta a ! “. Vân Cẩm nói .

“ Đứa nhỏ này nói cứng như vậy , cũng không biết e thẹn , cần thân tương lai không ai thèm lấy người “. Thái hậu sùng nịch nói , nhắc tới Tiên hoàng , thái hậu trên mặt nhu tình , bà đời này hạnh phúc nhất chính là được gả cho người mà bà yêu thương .

“ Nếu đã không ai thèm lấy ta , ta liền ở lại hoàng cung này , mỗi ngày đều bồi tiếp mẫu hậu , lâu lâu xuất cung vui đùa một chút , như vậy cũng không sao nhĩ “. Vân Cẩm cao hứng nói , có Vân Cẩm ở giữa , Vân Lâm và Ôn Nhã có thể nói chuyện chen vào , cũng không cảm thấy lúng túng .

Lại bồi tiếp thái hậu đi đây đi đó nhìn cảnh vật xung quanh , Vân Cẩm mua rất nhiều vật ly kỳ cổ quái , thị vệ trên tay đều xách đèn , nếu không bị hoàng thượng ngăn lại , sợ rằng cả con đường đều bị nàng mang về trạm dịch luôn a .

Đi dạo cả một buổi tối , sau đó quay trở lại trạm dịch , liền mới phát hiện gian phòng trong trạm dịch không có nhiều , thái hậu trực tiếp dọn vào hoàng thượng cùng Ôn Nhã một gian .

Hiện giờ Ôn Nhã trái lại là đang cố gắng mở to đôi mắt đứng ngay trước cửa của gian phòng , nàng tiến cũng không được , lùi cũng không xong , chỉ có thể hi vọng hoàng thượng mau mau đi đến chỗ Mai Phi , như vậy sẽ không để nàng bây giờ phải lúng túng a .

Bạn đang đọc truyện *Nghinh Phụng Hoàn Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Thích khách

“Hoàng hậu thế nào a? Còn không mau vào trong ngủ? Vân Lâm mở ra cửa phòng, cười nói nhìn Ôn Nhã.

“Hoàng thượng, thân thể Mai Phi không được khỏe, người trước tiên là vẫn nên đi thăm nàng một chút đi”. Ôn Nhã lấp ba lấp bắp nói, hiện tại giờ chỉ có hai người bọn họ, Ôn Nhã cảm thấy trên mặt cũng đã có chút nóng nóng rồi.

“Hoàng hậu cũng có nói qua, Mai Phi thân thể không khỏe, ta đành phải để Mai Phi nghỉ ngơi thật tốt, như thế ta mới có thể đến đó được. Lẽ nào.. hoàng hậu là không muốn cùng trẫm ngủ chung một phòng? Hay là hoàng hậu nghĩ rằng, trẫm sẽ đối với nàng... làm những gì sao?” Vân Lâm buồn cười nhìn Ôn Nhã, hẳn thật sự muốn xem xem nàng sẽ phản ứng như thế nào.

“Ta chính là không muốn cùng người ở chung một phòng, người yêu thích ai, làm gì thì cứ đến nơi đó là được rồi a”. Ôn Nhã mở to hai mắt trừng hấn, xoay người liền muốn rời khỏi.

“Đội đã, nếu như người không muốn để cho mẫu hậu phải sinh khí, người vẫn nên là đi vào đi”. Vân Lâm cười nhạt nói, đồng thời nhìn lại hướng gian phòng của thái hậu, Ôn Nhã cũng hướng theo đó mà nhìn, lại phát hiện cửa phòng của thái hậu là đang khép hờ, bất đắc dĩ, Ôn Nhã không thể làm gì khác hơn là cùng Vân Lâm tiến vào phòng.

“Tối hôm nay, liền để cho hoàng thượng phải oan ức ngủ trên ghế tựa cả buổi tối rồi”. Ôn Nhã vừa nói, nhân lúc Vân Lâm không chú ý liền sấn tới, ý định từ sau lưng điểm một huyệt đạo Vân Lâm, nhưng mà thật không ngờ tới là Vân Lâm hiển nhiên có đề phòng Ôn Nhã, ngay lúc tay nàng còn chưa chạm đến bờ lưng của Vân Lâm, liền bị hần thuận thế nắm lấy tay, hơn nữa tiện tay điểm ngay huyệt đạo của Ôn Nhã, làm cho nàng không thể động đây.

“Cứ như vậy đi trước đi, hoàng hậu..nàng còn muốn như thế nào nữa?” Vân Lâm cười nói.

“Người đề tiện! Mau thả ta ra!”. Ôn Nhã hoảng sợ la lên, hiện tại nàng hoàng toàn không thể cử động, không biết Vân Lâm sẽ còn bắt nàng làm những gì nữa a.

“Nói ta đề tiện, lẽ nào người liền không có thủ đoạn âm hiểm sao? Nếu không phải là người tự mình động thủ trước, ta đây như thế nào có thể động thủ, là tự người chuốc lấy khổ vào mình rồi”. Vân Lâm cao hứng mà cười, có thể nhìn thấy nàng ngậm quả đắng, tâm tình liền vui vẻ lên không ít, Ôn Nhã cái gì cũng không làm được, chỉ có thể tức giận mà nhìn Vân Lâm.

“Làm phiền đến Hoàng hậu nương nương phải gác đêm rồi, trẫm trước hết đi ngủ đây”. Vân Lâm nói xong, sau đó thư thả nằm xuống chiếc giường, nhìn Ôn Nhã đang nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng vẫn là không có biện pháp gì chống trả lại.

Mãi đến tận khuya, ngọn nến thiêu đốt hết đèn dầu, Ôn Nhã mới thực sự không nhìn được con buồn ngủ, thân thể lại không động đây được, kết quả liền mê mê mê mê ngủ luôn. Ở Vân Lâm cũng không biết tại sao hấn vẫn chưa thể ngủ được, thỉnh thoảng lên lút lại nhìn Ôn Nhã, thấy nàng đứng đó mà đầu cứ rũ xuống, một lần, đến một lần, Vân Lâm cảm thấy đặc biệt rất khôi hài, hẳn chưa từng nhìn thấy có cô nương gia nào mà giống nàng có thể đứng mà ngủ được như thế.

“Nếu như trong lòng ta không phải sớm đã có Ngọc Mai, nói không chừng, trẫm thật sự có thể sẽ coi trọng người”. Vân Lâm nhìn hướng Ôn Nhã thấp giọng nói, tuy rằng nàng lúc nào cũng chọc hấn sinh khí, thế nhưng hấn trong lòng cũng phải thừa nhận, có Ôn Nhã ở trong cung, hoàng cung lạnh lẽo cũng đã biến đổi, vui vẻ, thoải mái không ít.

Đang lúc suy nghĩ, ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng động rất nhỏ, tựa hồ là hướng gian phòng của bọn họ đi đến, Vân Lâm trong lòng cả kinh, nhìn Ôn Nhã đang đứng ngủ trước cửa, liền từ trên giường, rón rén đi đến bên người Ôn Nhã, dùng tốc độ thật nhanh che miệng của nàng, một tay ôm bờ eo của Ôn Nhã, liền đem nàng mang đến bên giường.

Vân Lâm mới vừa đụng tới Ôn Nhã, nàng lập tức liền bị đánh thức, nhưng do thân thể không cử động được, miệng lại bị Vân Lâm che mất, Ôn Nhã muốn giãy dụa đều là không giãy được a.

“Đừng có lên tiếng, bên ngoài có người đang đến”. Vân Lâm ôm lấy Ôn Nhã bên người, bên tai nàng truyền đến hơi thở ấm áp của Vân Lâm, làm cho Ôn Nhã trên mặt nhiệt độ cũng bắt đầu tăng lên.

“Nhìn không ra, người người như vậy, eo lại rất tinh tế a”. Một lát sau, nghe thấy bên ngoài không còn động tĩnh gì, Vân Lâm mới đột nhiên nói. Vân Lâm tay vẫn là ôm chặt eo của Ôn Nhã, lúc bắt đầu hấn cũng chưa phát hiện, sau khi đem nàng đặt trên giường thì mới phát giác ra.

Ôn Nhã là không thể lên tiếng, cũng không thể động đây, chỉ có thể dùng ánh mắt trừng với Vân Lâm, hoàng thượng này đúng là loại nam nhân vô liêm sỉ, là đồ lưu manh! Ai nói hấn chỉ yêu một mình Mai Phi cơ chứ, kết quả là đang ở nàng trên người tẩy máy tẩy chân, thiên hạ nam nhân quả nhiên đều là loại đạo đức giả a!

Vân Lâm nghiêng tai lắng nghe, thấy bên cạnh gian phòng của Mai Phi và thái hậu cũng không có động tĩnh gì, cũng không biết các nàng bên đó thế nào. Suy nghĩ một chút, hấn đem Ôn Nhã giải huyệt đạo. Huyệt đạo vừa mới mở ra, Ôn Nhã nhìn không được liền động thủ, Vân Lâm bất đắc dĩ, hai tay nhanh chóng bắt được tay của Ôn Nhã, trực tiếp đem miệng mình niêm phong miệng của Ôn Nhã. Ôn Nhã bên này lập tức trở nên yên tĩnh lại, nàng ánh mắt hoài nghi không dám tin, mở to nhìn Vân Lâm, trái tim của nàng dường như cũng muốn theo đó mà ngừng đập.

“Kết”. Trong đêm tối yên tĩnh, âm thanh mở cửa đặc biệt rõ ràng, lập tức đem Vân Lâm cùng Ôn Nhã giật mình tỉnh lại, tim của hai người bọn họ đập

nhau đến lợi hại, liền có thể cảm nhận được nhịp tim của đối phương hai bên.

Trong bóng tối, Ôn Nhã mơ hồ nhìn thấy, từ cửa sổ có ba bóng người nhảy vào, chính là hướng về phía giường họ mà đi đến. Lúc này, Vân Lâm đột nhiên buông Ôn Nhã ra, đưa tay lấy bội kiếm của mình, Ôn Nhã biết tình thế nghiêm trọng, liền cũng không ảm ỉ, thân thủ mò về hương bên hông cầm bảo kiếm.

Khi hắc y nhân vừa tới gần đầu giường chính là thời điểm Vân Lâm cùng Ôn Nhã đồng thời bay lên, mũi kiếm sáng chói lấp lánh thẳng hướng hắc y nhân đâm tới.

“Cứu mạng a! Có thích khách!” Đột nhiên, cạnh bên gian phòng Mai phi chạy ra, cùng với tiếng kêu cứu khiếp sợ, cùng một bên khác, Vân Cẩm cũng âm thanh kinh hoàng la lên.

“Người mau đi cứu người đi, mấy tên này giao cho ta”. Nhìn thấy Vân Lâm lo lắng, Ôn Nhã nói, ba người hắc y nhân này, nàng có thể kéo dài thời gian.

“Người nên cẩn thận”. Vân Lâm nhìn Ôn Nhã một chút, trực tiếp bay từ cửa sổ ra. Ôn Nhã biết võ công, nên có thể chống đỡ một hồi, nhưng còn Mai Phi và thái hậu cùng Vân Cẩm thì lại không có, làm sao có thể để Vân Lâm yên tâm cho được.

Kỳ quái chính là, âm thanh huyền ảo như vậy, tại sao không có ai chạy đến giúp đỡ, Ôn Nhã trong lòng trầm tư, không biết những thị vệ kia như thế nào rồi?

“Xin hỏi, người có phải là Ôn Nhã cô nương?” Bên trong ba hắc y nhân, đột nhiên có người mở miệng hỏi.

“Các người là ai? Tại sao lại biết tên của ta?” Ôn Nhã cả kinh, trên tay thanh kiếm cũng đình lại, ba hắc y nhân cũng không có công kích Ôn Nhã nữa.

“Thỉnh Ôn Nhã cô nương cùng chúng ta đi một chuyến, chủ nhân của bọn ta muốn gặp người”. Trong đó có một hắc y nhân ôm quyền nói.

“Chủ nhân các người là ai? Hẳn tìm ta có chuyện gì?”. Ôn Nhã cảnh giác nói, đồng thời trong lòng cũng đang suy đoán chủ nhân của bọn họ là người nào, thế nhưng nghĩ tới nghĩ lui vẫn là nghĩ không ra.

“Ôn cô nương đi rồi sẽ biết, chủ nhân bọn ta sẽ không làm tổn thương Ôn cô nương”. Hắc y nhân thành khẩn nói, bọn họ nhận được tin tức, mới xác nhận hiện tại Ôn Nhã ở đây có phải là thật hay giả không, chủ nhân dặn dò, Ôn cô nương một mình đi cùng bọn họ là tốt nhất, nếu Ôn cô nương không đồng ý, bọn họ sẽ nhất định phải dùng biện pháp mạnh mẽ hơn để đưa nàng đi.

“Vậy nếu ta nói ta không đi?” Ôn Nhã nói, đối phương là ai nàng cũng không biết, nàng đâu phải loại ngu dốt nói đi là đi.

“Vậy, bọn tại hạ xin đắc tội với Ôn cô nương rồi”. Ba hắc y nhân lần lượt tấn công về phía Ôn Nhã, chỉ là lần này bọn họ không dùng đến kiếm, chủ nhân có nói, tuyệt đối không được gây bất cứ thương tổn nào cho Ôn Nhã cô nương.

“Ôn Nhã, người có ở bên trong hay không? Ta dẫn người đến giúp người!”. Mặc Khanh âm thanh có phần lo lắng từ bên ngoài cửa truyền đến, nghe tiếng bước chân, không chỉ là một người đến.

Khi nghe tiếng kêu cứu, Mặc Khanh liền ngay lập tức chạy tới, nhưng trước tiên hẳn phải qua gian phòng của thái hậu trước, rồi sau đó phải cứu thoát thái hậu và Vân Cẩm công chúa, kết quả đã làm lỡ mất một ít thời gian, cũng không biết hiện tại Ôn Nhã bên trong như thế nào rồi? Sau khi đánh lui hắc y nhân, Mặc Khanh mang các thị vệ khác nhanh chóng vội vã đến phòng Ôn Nhã.

“Chúng ta trước tiên nên rời khỏi đây, Ôn cô nương, bọn ta sẽ còn quay trở lại tìm người. Hi vọng lần sau người có thể chủ động cùng bọn ta rời khỏi đây”. Ba hắc y nhân nhìn nhau, theo tình huống hiện tại thì không thể mang theo Ôn Nhã mạnh mẽ rời khỏi được, không thể làm gì khác hơn là phải lùi bước. Theo một tiếng huýt gió sắc bén, trạm dịch đều không có một bóng hắc y nhân, tất cả đều biến mất trong trời đêm, chớp mắt đã không còn thấy tung tích tăm hơi nữa.

“Ôn Nhã, người thế nào rồi? Có bị thương không?” Mặc Khanh nhìn thấy Ôn Nhã, trong lòng hiện giờ như lửa đốt, kéo Ôn Nhã đến gần nhìn trái, nhìn phải xem xét, phát hiện Ôn Nhã không có chuyện gì, lúc này lòng hắc y nhân mới yên lại được.

“Mặc Khanh, người chính là dùng quá khinh thường ta như thế chứ, Ôn Nhã ta làm sao có khả năng để cho mấy người hắc y nhân đó đã thương được?” Ôn Nhã ung dung cười cười, tình hình là những người hắc y nhân đó không phải là đến đây giết người.

“Người và hoàng tẩu ta là quen biết nhau?” Theo sau đoàn Mặc Khanh hộ tống đến đây còn có thái hậu và Vân Cẩm, nhìn thấy Mặc Khanh quan tâm đến an nguy của Ôn Nhã như thế, thái hậu sắc mặt có vẻ không thích cho lắm, thị vệ cùng hoàng hậu có giao tình thân thiết, khó tránh khỏi sẽ bị người khác dị nghị, đâm tếu, ngay khi Vân Cẩm trực tiếp hỏi tới, liền ngay bên cạnh phòng, Vân Lâm cũng đã đỡ Mai phi đi ra, đúng lúc thấy Ôn Nhã cùng Mặc Khanh lập lập xả xả.

“Mặc Khanh chính là bằng hữu trước đây, khi ta vào cung, ngày đại hôn, chính Mặc Khanh đã trợ giúp ta, cho nên ta mới có thể an toàn mà tiến cung, Mặc Khanh cũng chính là ân nhân cứu mạng của ta”. Ôn Nhã giải thích, thấy được thái hậu sắc mặt cơ hồ đang tức giận Mặc Khanh, Ôn Nhã liền đem tình cảnh trong lúc đó kể ra, để tránh cho thái hậu khỏi hoài nghi nàng và tránh cho người ta nói này nói nọ về Mặc Khanh.

“Thì ra là như vậy, vừa nãy ta cũng nhờ có vị công tử họ Mặc này cứu giúp, nếu không có hắn ta cùng mẫu hậu khả là sẽ có chuyện rồi”. Vân Cẩm nhìn

Mặc Khanh cười nói , đột nhiên vừa nảy xuất hiện hai hắc y nhân , làm nàng bị sợ một phen , may là Mặc Khanh đúng lúc xuất hiện , mới cứu được nàng và mẫu hậu .

“ Khởi bẩm hoàng thượng , thuộc hạ thất trách , đã để tất cả thích khách đều chạy mất “. Mặc Khanh buông Ôn Nhã ra , đi tới trước mặt hoàng thượng , một chân quỳ xuống hành lễ nói .

“ Người tên là gì ? Tại sao những thị vệ khác đều bị trúng mê dược , chỉ có người sao lại không hề có chuyện gì ? Vân Lâm lạnh lùng hỏi .

“ Hồi bẩm hoàng thượng , Thuộc hạ là Mặc Khanh , một canh giờ trước đây , thuộc hạ mang theo đội thị vệ đi tuần tra , cho nên mới tránh được một kiếp “. Mặc Khanh đứng mực hồi đáp .

“ Đứng lên đi , ngày hôm nay người có công hộ giá , sau khi hồi cung , trẫm nhất định sẽ ban thưởng cho người “. Vân Lâm hít sâu một hơi , đem một bụng đầy tức khí ép xuống , sau đó mới lên tiếng .

“ Thuộc hạ khấu tạ hoàng thượng đã ban thưởng “. Mặc Khanh đứng dậy , cung kính đứng qua một bên .

“ Những hắc y nhân này rốt cuộc có thân phận gì ? Không giống như là vì tiền mà đến “. Vân Cẩm đánh giá Mặc Khanh một hồi , tò mò hỏi .

“ Những hắc y nhân đó e rằng sẽ còn quay trở lại , nhất định phải tăng cường đề phòng mới được a “. Ôn Nhã nói , nhưng không có nói hắc y nhân là đến tìm nàng , tuy rằng những hắc y nhân đó rất khách khí với nàng , nhưng mà từ nhỏ đến lớn nàng chưa hề biết qua người nào có thể lực lớn đến như vậy , với lại , nàng cũng không muốn có qua nhiều liên quan đến sự tình kì lạ này .

“ Mặc thị vệ , người mau đi giải thuốc cho tất cả mọi người , đều giúp cho bọn họ tỉnh lại đi , tối hôm nay tất cả cũng đều không được ngủ ! “ Vân Lâm lạnh nhạt nói , Mặc Khanh lĩnh mệnh , nhìn Ôn Nhã một chút , liền vội vã rời khỏi , tuy rằng Mặc Khanh không nói gì , nhưng Ôn Nhã có thể nhìn theo trong ánh mắt hẳn là đang lo lắng cho nàng a..

Trải qua một trận thích khách , tạm thời mọi người cũng không ai còn buồn ngủ , Ôn Nhã bồi tiếp thái hậu cùng Vân Cẩm trở về phòng , Vân Lâm cũng theo an ủi thái hậu cùng Vân Cẩm vài câu , không an tâm Mai Phi một mình , hẳn lại trở về phòng của Mai phi , từ lúc có chuyện đến bây giờ , thái hậu trên mặt vẫn là rất khó coi , Vân Cẩm cùng Ôn Nhã không nhìn được mà lo lắng .

.....

*lạp lap xả xả : là nín qua kéo lại , kháng khí không rời

Bạn đang đọc truyện *Nghinh Phụng Hoàn Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Thái miếu tế tự

Thái miếu là nơi chỉ dành cho hoàng đế tổ tiên , kì trọng bên trong chủ yếu phân vị thành tam điện.

Tiền điện , đại điện Thập nhất doanh , Thâm tứ doanh , trùng diêm liệt tích , điện ngách có Mãn Hán Văn đối chiếu đề tự “ Thái miếu “. Bên ngoài điện ba tầng được bao quanh bởi bạch ngọc thạch , ngự đạo chính điện đến đài ngắm trăng lần lượt có khắc Long Văn thạch , sư văn thạch , cùng với hải thú thạch. Bên trong điện đại lương là được làm bằng gỗ trầm hương , còn lại dùng sồi vàng du mộc. Đất được lót bằng “ gạch vàng “. Thiên hoa bảng cùng tứ trụ , đều có thiếp điệp vàng ròng . Bên trong điện nguyên cung phụng thần tọa được làm bằng gỗ tất kim , để tọa điều long , phía sau là nơi tọa của điều phong . Tọa tiền trung bày còn có các cống phẩm , hương án cùng đồng lô các loại . Hai bên thiết điện thờ phụ các vị hoàng tộc cùng công thần bài vị .

Thâm tứ doanh , rộng rãi , thông qua sảnh đi từ tiền điện , bên dưới thềm được lót bằng đá thạch , phải trái có hai thạch đăng . Bên trong sảnh chính ở giữa là thất cung thái tổ , còn lại là các tổ phân cung với vu các giáp thất . Nơi đây bài vị tổ tông đều tập trung một sảnh . Ở phía trong là ghế tựa hoàng thân , hương án , giường , gối nệm , và các vật khác , bài vị đứng ở phía trước , tượng trưng cho sinh hoạt của tổ tông an nghỉ thường ngày .

Hậu điện , Tên là Thiệu miếu , bốn phía xung quanh là những bức tường màu đỏ , có năm cửa gian . Bên ngoài được lát đá khắc hình rồng , nơi đây chứa tế tự đồ dùng ,khả cũng có người ở trong cung ngủ lại xem chừng . (huhuhu , tác giả tả nhiều quá , ta là chỉ theo kinh nghiệm edit tả lại thôi , nếu ko hiểu cũng đừng trách ta nha , huhuhu , rồi quá à) .

Tin tức hoàng thượng đến đây tế tự , chủ trì thái miếu đã sớm biết , cho nên trời vừa sáng liền chuẩn bị những vật dùng tế phẩm để tế tự , chủ yếu là đồ ăn cùng ngọc bạch .

Một đường đi xe mệt nhọc , hoàng thượng cho người ở thái miếu nghỉ ngơi một đêm , ngày thứ hai mới bắt đầu tế tự .

Công việc tế tự , rườm rà trang nghiêm , nhưng cũng rất tẻ nhạt . Tế tự xong , Mai Phi tràn đầy phấn khởi mời mọi người đi tham quan thái miếu , Ôn Nhã mệt đến chỉ muốn quay về gian phòng để ngủ , thế nhưng Mai Phi nhiệt tình mời gọi , Ôn Nhã cũng không tiện cự tuyệt , không thể là gì khác hơn là cùng đi với bọn họ , thái hậu lớn tuổi , cũng không muốn đi nhiều , liền để Vân Cẩm cùng đi , chính mình trở về bên trong điện , tìm Tiên hoàng trò chuyện

Thái miếu cảnh sắc cũng không tẻ, trước cửa lớn có hoa lưu ly năm màu, được ánh mặt trời chiếu rọi làm cho người nhìn vào cảm thấy sắc sỡ lóa mắt.

“Hoàng thượng, thiếp có chút mệt, hay là chúng ta đến phía trước đình nghỉ ngơi một chút đi”. Đi được một lúc, Mai Phi đột nhiên nói một lời, hoàng thượng thì thương hoa tiếc ngọc, nên cũng đỡ Mai Phi tới đình an tọa. Nhìn Mai Phi cùng Hoàng thượng ân ái phu thê tình nồng, Ôn Nhã cũng không hiểu, sao mình lại đáp ứng cùng bọn họ đi du ngoạn cơ chứ? Liền ngay cả Văn Cẩm đồng dạng cũng nghĩ như vậy.

“Hoàng hậu nương nương, Văn Cẩm công chúa, đi vào đây nghỉ ngơi một lát, uống ly trà đi”. Mai Phi ý cười dịu dàng nói, Ôn Nhã cảm thấy có chút kỳ quái, mấy ngày trước nàng chưa từng nhìn thấy Mai Phi phản ứng như thế, hôm nay sao lại nhiệt tình như vậy? Nghĩ thì nghĩ, Ôn Nhã vẫn là bước vào bên trong đình.

“Hoàng hậu nương nương thỉnh dùng trà”. Văn Tụy tươi cười rót trà, cung kính đưa cho Ôn Nhã, chính vào lúc này, Mai Phi không biết có chuyện gì, làm cho Văn Lâm sốt sắng đi qua phù trợ Mai Phi, kết quả đụng trúng Văn Tụy, cái chén trên tay Văn Tụy lập tức đổ hết vào người Ôn Nhã.

“Nô tỳ đáng chết! Nô tỳ đáng chết!” Văn Tụy sợ đến trắng cả mặt, bịch một tiếng quỳ ngay trên mặt đất. Ôn Nhã y phục vạt áo phía trước đều ướt, may là trà đã nguội, nên Ôn Nhã mới không bị phỏng, nhưng quỳ trên mặt đất còn có Mai Phi một mặt đang căng thẳng, Ôn Nhã bất đắc dĩ không biết nên làm thế nào mới tốt.

“Hoàng tẩu, trước tiên ta cùng người đi thay bộ trang phục khác đi, trời mặc dù đã ấm dần lên, nhưng nếu không thay y phục, có thể sẽ bị cảm lạnh”. Văn Cẩm kéo Ôn Nhã, nàng có trách mắng bên nào cũng sẽ đắc tội với một bên khác, chẳng bằng trước tiên khuyên Ôn Nhã đi thay trang phục trước, cũng là để cho Ôn Nhã từ từ nguôi giận đi.

“Hoàng hậu trước tiên nên đi thay trang phục đi, đừng để cảm mạo”. Hoàng thượng sắc mặt cũng có chút lúng túng, liền nhanh trí theo lời Văn Cẩm nói, thế nhưng hần chẳng nhắc tới là muốn xử trí Văn Tụy như thế nào.

Ôn Nhã cười cười, xoay người rời đi, hoàng thượng che chở Mai Phi, đã là dự liệu trong đầu của nàng, mà đối với hoàng thượng mà nói, nàng cũng chẳng phải là người quan trọng gì, hoàng thượng không để ý đến sống chết của nàng cũng là đúng lý thôi.

“Hoàng tẩu, người đừng nóng giận, hoàng huynh chỉ là tạm thời bị Mai Phi mê hoặc mà thôi”. Văn Cẩm không nhịn được trấn an Ôn Nhã.

“Ta không hề tức giận, có gì đâu mà phải tức giận”. Ôn Nhã cười cười, chuyện như vậy, đôi lại là bất luận người nào cũng đều sẽ có kết quả như thế a.

“Hoàng tẩu người cứ về trước thay trang phục đi, ta đi xem mẫu hậu một lát”. Văn Cẩm nói, nếu không giúp cho Ôn Nhã đòi lại một tí công đạo, Văn Cẩm cũng cảm thấy có lỗi với nàng ấy một chút a.

Ôn Nhã gật gật đầu, chính mình quay trở về phòng.

Việc ngày hôm nay vô cùng quái lạ, Mai Phi vô duyên vô cớ đối với nàng như vậy nhiệt tình, mà nàng một thân lại bị trúng phải nước trà, có phải là có ý muốn thấy nàng xấu mặt? Nhưng mà, chỉ là chuyện một ly trà, làm sao có thể để cho nàng vì thế mà xấu mặt được chứ.

Ôn Nhã trong lòng nghĩ nghĩ, trực tiếp thoát y phục trên người mình xuống, định thay bộ y phục khác sạch sẽ hơn.

Nhưng mà, chính vào lúc này, cửa phòng của Ôn Nhã đột nhiên có người mở ra, Ôn Nhã trong lòng căng thẳng, biết sắp có chuyện xấu sẽ xảy ra, liền nhanh chóng cầm quần áo lên trốn sau tấm bình phong.

“Ôn Nhã? Người có ở trong đó hay không?” Mặc Khanh tiến vào bên trong gian phòng, nhưng cũng không phát hiện thấy Ôn Nhã, liền không nhịn được gọi to, hôm nay, thời điểm hần đi tuần tra, có người nhét vào tay hần một tờ giấy, nói là có chuyện quan trọng cần thượng lương, Mặc Khanh thấy Ôn Nhã có lẽ là vì muốn rời khỏi hoàng cung, nên vội vã liền tới đây.

“Mặc Khanh, có phải là người không?” Ôn Nhã trốn sau tấm bình phong nhỏ giọng hỏi.

“Ôn Nhã, người là đang làm gì ở bên trong đó?” Mặc Khanh nhắc chân định đi vào.

“Người là mau đứng lại, không cho phép bước vào!”. Ôn Nhã sốt sắng nói, nhìn thấy người đến là Mặc Khanh, nàng liền có thể yên tâm một ít, nhưng mà Mặc Khanh đến đây vào thời điểm này cũng không phải là đúng lúc cho lắm.

“Hoàng thượng, người nói xem Hoàng hậu nương có vì thế mà tức giận hay không? Đều là do thiếp cả, không cố gắng dạy dỗ tốt Văn Tụy a”. Ôn Nhã vừa mới chuẩn bị mặc trang phục, liền nghe âm thanh của Mai phi ở bên ngoài, Ôn Nhã trong nháy mắt liền biết, tất cả những sự việc ngày hôm nay đều là do quỷ kế của Mai phi, nếu bây giờ hoàng thượng bắt gặp nàng cùng một nam tử khác ở trong phòng, trang phục xốc xếch, nhẹ thì phế bỏ vương vị của nàng, nặng thì sẽ chém đầu, quả nhiên Mai Phi thật quá thâm độc.

“Mặc Khanh! Ta mặc kệ người bây giờ dùng biện pháp gì, lập tức từ trong phòng ta đi ra ngoài, nhưng tuyệt đối không thể để bất luận người nào nhìn thấy người!” Ôn Nhã lạnh lùng nói, hi vọng Mặc Khanh có thể biết tình thế hiện tại rất nghiêm trọng.

Mặc Khanh tuy rằng không hiểu rõ, nhưng vẫn là nghe theo Ôn Nhã, lách mình theo bên cửa sổ bên cạnh phóng ra ngoài, kết quả gặp phải Văn Cẩm công chúa, hần sợ đến mức lập tức che miệng của Văn Cẩm lại, sau đó đem Văn Cẩm núp sang một bên.

“ Cửa phòng của hoàng hậu nương nương tại sao lại không đóng ? “ Lúc này , hoàng thượng đang cùng Mai Phi đi tới cửa phòng của Ôn Nhã , phát hiện cửa chỉ là khép hờ chứ không đóng .

“ Công chúa , cầu người giúp Hoàng hậu nương nương “ . Mặc Khanh lo lắng nhìn của phòng Ôn Nhã , chỉ sợ hoàng thượng sinh nghi.

Vân Cẩm giãy dụa , hướng Mặc Khanh trừng mắt nhìn , tựa hồ có lời muốn nói , Mặc Khanh lúc này mới thả Vân Cẩm ra .

“ Người mau đi nhanh lên đi , nơi đó của hoàng tâu , để ta đi xử lý “ . Vân Cẩm lạnh nhạt nói , trong tay còn đan cầm canh gừng hướng phòng Ôn Nhã đi đến .

“ Hoàng huynh , Mai phi , hai người làm sao lại đến đây rồi ? Hoàng tâu vừa mới nằm nghỉ , ta định mang canh gừng đến cho hoàng tâu , các người có muốn uống hay không ? ” Vân Cẩm nói , bưng canh gừng tiến vào bên trong .

“ Hoàng hậu nương nương , người không sao chứ , đều là do ta không có dạy dỗ tốt hạ nhân “ . Mai Phi nói , trực tiếp đến bên cạnh giường của Ôn Nhã kéo tấm màn che lên , nhưng mà chỉ nhìn thấy có một mình Ôn Nhã nằm trên đó , sắc mặt có chút không được tự nhiên cười nhẹ .

“ Hoàng thượng cùng Mai Phi sao lại đến đây “ . Ôn Nhã sắc mặt trắng bệch , viền mắt còn hồng hồng , từ trên giường ngồi dậy , u oán nhìn Vân Lâm .

“ Mai phi là lo lắng cho thân thể của người , chúng ta liền tới đây xem người một chút “ . Không đành lòng cùng Ôn Nhã đối diện , Vân Lâm hơi phớt mặt qua nơi khác , Ôn Nhã thâm cười khổ , quả nhiên là như vậy , nàng không có ghen tuông chuyện của bọn họ , nhưng tại sao Mai Phi còn muốn trăm phương ngàn kế hại nàng ?

“ Ta không có chuyện gì , hoàng thượng cùng Mai Phi có thể rời khỏi đây rồi “ . Ôn Nhã sắc mặt lạnh hạ xuống , trực tiếp hạ lệnh trục khách .

“ Hoàng hậu nghi ngại thật tốt đi , nếu có vấn đề gì thì cứ nói “ . Vân Lâm tự biết có lỗi với Ôn Nhã , muốn bồi thường cho nàng .

“ Đúng lúc thiếp đây có việc cần nhờ tới hoàng thượng , thần thiếp nhờ hoàng thượng ban cho một người “ . Ôn Nhã nhìn Mai Phi một chút , cười lạnh nói .

“ Là ai ? “ Vân Lâm sững sờ , Ôn Nhã không phải là muốn Văn Tuy chứ ?

“ Là Thị vệ Mặc Khanh , từ lúc ta tiến cung , cũng có mình hắn bảo vệ bốn cung , toàn bộ người trong hoàng cung này , ta chỉ tin được một mình hắn , kính xin hoàng thượng ban Mặc Khanh điều đến bên ta , làm thiếp thân thị vệ cho ta “ . Ôn Nhã cười gằn , Mai phi không phải là muốn cho hoàng thượng nhìn thấy bọn họ trang phục xấu xềch sao ? Ta liền động ý cho người tác hợp , để xem bước kế tiếp người sẽ làm thế nào để mà hãm hại ta nữa !

“ Việc này , “ Vân Lâm có chút do dự một chút , Ôn Nhã cùng Mặc Khanh trong lúc đó cứ chỉ thân mật , làm cho hắn có chút ác cảm . tuy rằng hắn không thích Ôn Nhã , nhưng mà nói gì thì nói , nàng cũng là thể tử của hắn , hắn không thể chịu đựng được cảnh thế tử của hắn cùng người nam nhân khác có giao tình thân thiết .

“ Hoàng huynh , huynh đáp ứng hoàng tâu đi , huynh mỗi ngày đều ở bên cạnh bảo vệ Mai Phi , vậy sao huynh không thể để hoàng tâu có thị vệ thiếp thân được cơ chứ ? Vừa hay , hoàng tâu cùng thị vệ đó có quen biết , với lại muội thấy Mặc thị vệ đó cũng rất là trung thành với hoàng cung , hoàng huynh , người mau đáp ứng cho hoàng tâu đi a “ . Vân Cẩm ở bên nói , tuy rằng không biết Ôn Nhã vì sao lại muốn cho Mặc Khanh làm thiếp thân thị vệ , nhưng mà thấy thái độ của hoàng huynh đối với hoàng tâu , nàng thật sự là tức muốn chết , liền nói giúp Ôn Nhã .

“ Được , trăm liền đáp ứng người “ . Vân Lâm quét qua Vân Cẩm một hồi , dặn Ôn Nhã nghi ngại thật tốt , liền mang theo Mai Phi rời khỏi .

“ Hoàng tâu , chuyện này đến cùng là như thế nào ? “ Chờ Vân Lâm rời đi , Vân Cẩm mới hỏi .

“ Có người là đang muốn hãm hại ta “ . Ôn Nhã lạnh nhạt nói , xem ra kế hoạch của Mai Phi lần này chưa thành công , nàng ta nhất định sẽ không bỏ qua cho mình . Một lát sau , Mặc Khanh lần thứ hai quay trở lại phòng Ôn Nhã , hướng về phía Vân Cẩm nói lời cảm ơn , lúc này mới thận trọng lấy tờ giấy ra , không cần Ôn Nhã nói , Vân Cẩm cũng đại khái đoán ra được vấn đề.

“ Hoàng tâu , lẽ nào chính là Mai Phi sao ? ” Vân Cẩm cầm tờ giấy trên tay , không dám tin nói , Mai phi rất dịu dàng , cũng không giống là người sẽ làm ra những chuyện này .

“ Nếu không phải nàng , thì còn có thể là ai ? Hoàng thượng sẽ không đích thân đến đây để thăm hỏi Ôn Nhã , người bày ra những việc này , chỉ có thể là Mai Phi “ . Mặc Khanh giải thích , may là có Vân Cẩm công chúa giúp họ một tay , nếu để hoàng thượng bắt gặp cảnh hắn và Ôn Nhã , trang phục không đàng hoàng đơn độc trong phòng , vậy Ôn Nhã sẽ thảm rồi a

• Điện ngạch : là phía trên mái ngói của cung điện

• Bạch ngọc thạch : đá cẩm thạch trắng .

• Ngự đạo : lối đi của vua

• Long văn thạch : đá hoa văn chạm trổ hình rồng .

- Sur văn thạch : sur từ đá
- Hải thú thạch : đá khắc hình ảnh động vật có vú loài biển .
- Đại lương : cây cầu lớn
- Du mộc : Cây "du", gỗ rất chắc, dùng để chế tạo khí cụ hoặc kiến trúc.
- Thiên hoa : trần nhà
- Tứ trụ : là bốn cây cột
- Thiếp : dán
- Diệp : lá cây
- Thần tọa : là chỗ để các vị thần thành an vị
- Gỗ tất kim : cây thép vàng .
- Cung phụng : là nơi thờ cúng .
- Thạch đăng : đèn lồng bằng đá
- Đế : vua
- Thâm tứ doanh : bốn gian nhà , chỉ bề sâu của gian .
- Thất cung thái tổ : gian phòng chính bày cúng tổ tiên
- Tổ phân cung : là nơi bày trí ông bà , bên ngoài hoặc bên nội
- Vu các giáp thất : là nơi dành cho dâu hoặc rể
- Điều long : ghế rồng
- Điều phong : là con điều hầu , con kên kên dùng để chắn gió
- Ngọc bạch : là ngọc thứ đá quý đẹp và to lớn .

Bạn đang đọc truyện *Nghinh Phụng Hoàn Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Lựa chọn hai bên

Sau sự tình của Mặc Khanh, Ôn Nhã mượn cơ thân thể không khỏe, tận lực tránh khỏi việc ở cùng với Mai Phi, Vân Lâm cũng có tới xem qua Ôn Nhã, thế nhưng Ôn Nhã cũng không để ý tới, Vân Lâm cũng không biết nói gì cho phải, từ sau chuyện của Mai phi lần trước, hấn và Ôn Nhã cũng không có cùng nhau nói chuyện lại như trước được.

Ở thái miếu được ba ngày, thái hậu liền đề nghị hồi cung, dù sao hoàng thượng còn bận xử lý quốc gia đại sự, tổng thể cũng không bồi tiếp một đám nữ nhân du ngoạn sơn thủy được, mấy ngày nay, những hắc y nhân cũng chưa từng xuất hiện qua, thế nhưng Ôn Nhã vẫn có thể biết được những hắc y nhân kia bất cứ lúc nào cũng có thể xuất hiện, cho nên thời khắc nào cũng thận trọng cảnh giác.

“Cảm nhi, sao lại thất thần như vậy?” Trên xe ngựa, thái hậu nhìn không rõ sắc mặt của Vân Cẩm, liền hỏi.

Sau khi lên xe ngựa, Vân Cẩm không nói tiếng nào, còn trưng ra dáng vẻ ưu sầu không vui.

“Mới được xuất cung, đi chơi vài ngày, liền phải đi về, nhi thần chưa muốn trở về a, dân gian so với hoàng cung còn có nhiều thứ tốt hơn a”. Vân Cẩm dựa vào bả vai của thái hậu, làm nũng nói.

“Người đưa nhỏ này, ở thời điểm nào cũng ham chơi được, bên ngoài cung tuy là chơi vui, nhưng cũng rất nguy hiểm, người không nhớ buổi tối đầu tiên chúng ta đến liền gặp phải ác tặc hay sao, nếu để địch quốc biết rồi, chẳng phải tính mệnh của chúng ta sẽ càng đáng lo hơn sao”. Thái hậu vỗ nhẹ mu bàn tay của Vân Cẩm, bà làm sao không biết dân gian là đẹp, nhưng với thân phận của bọn họ, nếu ở lại dân gian nhất định sẽ nguy hiểm đến tính

mạng .

“Mẫu hậu, người lo xa rồi, chúng ta ở ngay Vân đình vương triều, địch quốc làm sao có thể dám xúc phạm tới chúng ta?”. Vân Cẩm không chịu nghe lời, bọn họ là đang ở ngay Vân Đình vương triều, làm sao có khả năng sẽ xảy ra chuyện được?

“Cẩm nhi, muội nên nghe lời mẫu hậu, có thời gian trầm nhất định liền cho người ra ngoài chơi“. Vân Lâm cười nói, đối với muội muội này, Vân Lâm vẫn là yêu thương, vẫn là bảo vệ muội muội hết lòng.

“Hoàng huynh nói là phải giữ lời nhé, có thời gian, ta nhất định muốn thử một lần giống như vậy, cùng cả nhà ra ngoài chơi, tốt nhất là gọi luôn Lôi ca ca theo, như vậy mọi người một nhà liền có thể đoàn tụ“. Vân Cẩm mơ ước nói.

Thái hậu cười cười, không có trả lời, Vân Lâm cũng không nói gì, dường như hẳn cũng không phải là rất yêu thích Vân Lôi, Ôn Nhã vẫn là ở bên cạnh yên lặng, dáng vẻ tựa hồ giống như có bệnh. Bọn họ nói tới những điều này cũng không có quan hệ gì với nàng, người một nhà đối với nàng cũng không quan hệ, cho dù thái hậu và Vân Cẩm luôn coi nàng là người một nhà, nhưng nàng biết trong hoàng cung địa vị thật sự của mình là thế nào, người một nhà, điều này xưa nay nàng cũng chưa từng dám đòi hỏi qua.

“Ầm!“ Đột nhiên một tiếng vang thật lớn, sau đó là âm thanh ngã ngựa, Ôn Nhã bọn họ liền bị lắc lư, xem tí nữa là xe bị lật. Thái hậu cùng Vân Cẩm xưa nay chưa bao giờ từng gặp phải chuyện như vậy, trong nháy mắt, sắc mặt đều trắng xám lên.

“Mặc Khanh, Mặc Khanh! Đã xảy ra chuyện gì!“ Kéo Vân Cẩm cả người đang nhũn ra, Ôn Nhã hướng xe ngựa bên ngoài lo lắng gọi.

“Là một đám hắc y nhân, bọn họ có mề được đạn, các người tạm thời không nên đi ra“. Mặc Khanh bảo hộ bên xe ngựa, bịt mũi miệng nói. Những hắc y nhân ế rằng từ sớm đã mai phục sẵn, chỉ cần đợi bọn họ tới, liền cho nổ mề được đạn, các thị vệ khác đều trúng mề được, nên đều té xỉu trên đất, chỉ có thể mặc cho người khác chém giết.

Nhắc tới đạn khói, Ôn Nhã mới nhớ lần trước ở trạm dịch gặp mấy tên hắc y nhân cũng là dùng loại được này, lẽ nào bọn họ là cùng một người sao.

Bên trong xe ngựa Ôn Nhã và mọi người đều lo lắng chờ đợi, nghe được tiếng binh khí đụng nhau, thỉnh thoảng cũng có va vào xe ngựa của bọn họ, Ôn Nhã trong tâm đều muốn rồi lên, đối phương tựa hồ đến rất nhiều, hơn nữa lại sử dụng mề được đạn, làm cho thị vệ bọn họ tổn hại rất lớn, Ôn Nhã không nhìn được lo lắng không biết thị vệ bên ngoài có chống đỡ nổi hay không, hoàng thượng và thái hậu nhất định không được có điểm nào sơ xuất xảy ra a.

“Người bảo vệ tốt mẫu hậu cùng với Vân Cẩm,ta ra ngoài hỗ trợ.“ Ôn Nhã nhìn Vân Lâm nói, cầm lấy thanh bảo kiếm phi thân ra ngoài. Vân Lâm là hoàng thượng không thích hợp xuất đầu lộ diện, thái hậu cùng công chúa thì không có võ công lại “trời gà còn không chặt“, Ôn Nhã nghĩ, bất luận làm sao, cũng không thể để những hắc y nhân đó tổn hại đến hai người bọn họ.

Ôn Nhã mới từ trong xe ngựa đi ra, những hắc y nhân liền chú ý tới, trực tiếp vây xung quanh Ôn Nhã, mục tiêu của bọn họ quả nhiên là mình, Ôn Nhã thở phào nhẹ nhõm, chỉ ít thái hậu bọn họ cũng không có nguy hiểm gì.

“Cứu mạng a! Các người thả ta ra! Cứu mạng a!“ Phía sau tiếng kêu sợ hãi của Mai Phi đang hoảng loạn cầu cứu, xe ngựa của Mai Phi bị hắc y nhân lật tung, nàng cũng bị người kéo từ trong xe ngựa đi ra.

Ôn Nhã chưa kịp nhìn sang, quả nhiên từ trong xe ngựa Vân Lâm đã bay ra ngoài.

“Thả nàng ra mau! Vân Lâm hàn khí bức người, nhìn đôi tay Mai Phi bị người tóm chặt, trong mắt lệ quang thoáng xuất hiện, làm hắn hiện tại ánh mắt cũng đã xuất hiện tia máu rồi.

“Người muốn ta thả à? Vậy thì nữ tử bên cạnh người liền đem qua đây đổi.“ Hắc y nhân nhìn Mai phi trong tay, rồi nhìn về phía Ôn Nhã, có thể nhìn ra nam nhân này vì nữ tử này so với Ôn Nhã có nương còn nặng tình hơn.

“Không được!“ Lúc này, thái hậu cùng Vân Cẩm cũng đã xuống ngựa, nghe được hắc y nhân nói thế, thái hậu liền phản đối. Ôn Nhã là thân phận gì, đường đường là hoàng hậu của Vân Đình vương triều, Mai phi chỉ là một tiểu phi tử, làm sao có thể so sánh cùng Ôn Nhã?

“Nếu như là không đổi, vậy ta trước hết giết à này, sau đó sẽ đến bắt nàng!“ Hắc y nhân cười gằn, đem Mai phi từ trên mặt đất nâng lên, Mai Phi tay bị tóm đến đau đớn, nước mắt trực trào ra.

“Chờ đã!“ Vân Lâm cuống lên, đem ánh mắt nhìn về phía Ôn Nhã.

“Người! Người không thể làm như vậy được! Tiểu Nhã là thê tử của người!“ Thái hậu tức giận nói, Mai Phi bây giờ không chết, sau này cũng sẽ chết, hơn nữa, phi tử trong cung cũng không thiếu, nhưng Ôn Nhã thì không giống, Ôn Nhã là hoàng hậu, nào có ai đi lấy mệnh hoàng hậu đổi lấy mệnh phi tử?

Vân Lâm không nói gì, chỉ là nhìn Ôn Nhã, nhưng nếu để Ôn Nhã đổi lấy Mai Phi, hẳn thật sự không nói ra được.

“Ôn Nhã, người không thể đi!“ Mặc Khanh ngăn cản, hẳn thật là lo lắng Ôn Nhã sẽ thực sự lấy mệnh mình đổi lấy mệnh Mai Phi, những hắc y nhân hẳn cũng không biết lai lịch là gì, chỉ sợ cũng là hướng về phía Ôn Nhã mà đến.

“Còn không quyết định sao? Vậy trước tiên ta sẽ để sẹo lại trên mặt à, các người cứ chậm rãi mà cân nhắc, rốt cuộc có muốn đổi hay không“. Hắc y

nhân cười gằn giờ đao lên , kẻ sát đao trên gương mặt trắng mịn của Mai Phi .

“Đừng a, Đừng có giết ta , cứu ta mau , cứu ta a ! “. Mai Phi khóc nức nở , hai mắt đẫm lệ nhìn Vân Lâm .

“Ôn Nhã , coi như là ta cầu ngươi ! Ngươi cứu Ngọc Mai đi ! “. Vân Lâm không đành lòng , thống khổ nói , con mắt cũng không dám nhìn Ôn Nhã , cũng không dám nhìn thái hậu và Vân Cẩm

Tất cả mọi người đều nhìn về phía Ôn Nhã , chờ đợi nàng quyết định , Ôn Nhã cười khổ , đến cùng là có chuyện gì ? Nàng đang yên đang lành , tại sao có thể trêu chọc chủ nhân nhà ai cơ chứ , đến hoàng thượng còn dám mạo phạm , dù sự tình có như thế nào cũng có một lý do là bởi vì nàng mà xảy ra .

“Ngươi mau thả nàng đi , ta sẽ đi cùng các ngươi .” Ôn Nhã cười khổ , trong tay đang cầm bảo kiếm ném xuống , hướng hắc y nhân mà đi đến.

“Ôn Nhã , không được !”. Mặc Khanh nắm chặt bờ vai của Ôn Nhã , trong lúc vô tình , hấn đối với Ôn Nhã , đã có thêm vài phần tình cảm , thích nhìn thấy nàng lạnh lùng , kiêu ngạo , càng yêu thích tính cách nghịch ngợm đáng yêu của nàng , còn tình cờ bắt gặp có lúc nhìn thấy nàng bi thương , khiến cho người thấy cũng đau lòng . Nhưng mà những tình cảm này , hẳn chỉ có thể giấu sâu trong lòng , không chỉ bởi vì bọn họ thân phận khác nhau , mà bởi vì hẳn biết , hẳn không thể bức Ôn Nhã tiếp nhận hẳn , cho nên , hẳn cứ một mực chờ đợi cho đến ngày nàng phát hiện ra tình cảm này .

“Mục tiêu của bọn họ là ta , tuy rằng không biết lý do vì sao , nhưng ta biết tạm thời ta sẽ không có nguy hiểm gì .” Ôn Nhã hướng Mặc Khanh cười cười , sau đó tránh thoát khỏi tay của Mặc Khanh , một chân bước nhanh đến chỗ hắc y nhân.

Sau khi hắc y nhân áp trụ Ôn Nhã , lúc này mới đem Mai Phi đẩy ra . Có Ôn Nhã trong tay , những hắc y nhân cũng không còn động thủ , cho nên , ai cũng có thể nhìn ra , hoàng hậu nương nương mới chính là mục tiêu của bọn họ .

“Mặc Khanh , ngươi giúp ta chiếu cố Bình Vương phủ “. Ôn Nhã hướng Mặc Khanh cười nói , không có cùng thái hậu bọn họ nói chuyện , xoay người cùng hắc y nhân rời khỏi , một câu nàng cũng không thêm cùng Vân Lâm nói . Hẳn đã có thể nhẫn tâm dùng mạng nàng đổi lấy mạng người khác , như thế còn sao có thể quan tâm sự sống chết của nàng ? Từ lúc mới bắt đầu , nàng cũng đã không ôm ấp bất kì hi vọng nào từ phía Vân Lâm . Không cần biết chủ nhân bọn họ là ai , nếu không muốn lấy tính mệnh nàng , vậy cơ hội sống sót của nàng càng cao .

Nhóm người Vân Lâm trở mắt nhìn hắc y nhân mang theo Ôn Nhã biến mất trong tầm mắt của họ , Mai phi nhào vào lòng ngực Vân Lâm khóc đến thương tâm nhưng trong lòng thì như hoa nở mỉm cười .

“Mặc Khanh , ngươi muốn đi đâu ?” Mặc Khanh vươn mình lên ngựa , Vân Cẩm liền vội vàng hỏi .

“Ta sẽ không để nàng có việc gì xảy ra , ta có nói qua là sẽ bảo vệ tốt cho nàng , nếu ai muốn thương tổn nàng , trừ phi ta chết đi !”. Mặc Khanh nói một cách lạnh lùng , quét nhìn Vân lâm , nếu “hắn” không bảo vệ được Ôn Nhã , vậy thì giao nàng lại cho hắn , hẳn một đường phóng ngựa hướng đường của Ôn Nhã đuổi theo.

“Mặc Khanh , ngươi nhất định phải đem hoàng tẩu bình an mang về đây ! “. Vân Cẩm hướng phương hướng Mặc Khanh rời đi nói lớn .

“Vân Lâm ! Nếu Tiểu Nhã có chuyện gì bất trắc xảy ra , ai gia cả đời cũng sẽ không tha thứ cho ngươi ! Người đâu , hồi cung ! Lập tức triệu mười vạn tinh binh , bất luận làm như thế nào cũng phải tìm cho được hoàng hậu mang về ! “. Thái hậu tức giận đến run cả người , bà thật không nghĩ tới hoàng thượng cư nhiên vì nữ tử kia mà từ bỏ hoàng hậu , thái hậu gọi thẳng tực danh của hoàng thượng , cùng Vân Cẩm lên xe ngựa , một đường hướng hoàng cung vội vã quay về . Trên đường cũng chỉ còn sót lại một nhóm thị vệ , Vân Lâm , Mai Phi và Văn Tụy cùng với chiếc xe ngựa rách nát .

“Người đâu , mau đưa Mai phi hồi cung ! “. Vân Lâm đẩy Mai Phi ra , nhìn thấy bóng lưng của Mặc Khanh dần dần đi xa , Vân Lâm tâm tình đều thu lại , hẳn cũng không biết trong lòng tại sao lại có một cảm giác cực kì khó chịu.

“Hoàng thượng , người muốn đi đâu ? Người không cùng tiếp quay về sao ? Có phải người muốn đi ... không được , như vậy quá nguy hiểm .” Mai Phi nắm chặt lấy tay của Vân lâm , lo lắng nói , Ôn Nhã rồi cũng sẽ chết , lại có thể bắt đi một vật chương mất nàng , nhưng hoàng thượng ngàn vạn lần cũng không thể xảy ra chuyện .

“Thả ra ! Trẫm nhất định phải cứu nàng ấy trở về ! “. Vân Lâm lạnh lùng nói , đây là lần đầu tiên hắn nói chuyện lạnh nhạt như vậy với Mai Phi , Ôn Nhã là vì cứu nàng , mới bị những y nhân kia bắt đi , bất luận làm sao , hẳn cũng không thể để Ôn Nhã có chuyện , bằng không hẳn cả đời lương tâm đều bất an .

“Những người đó vì nàng ấy mà đến , khả năng trước khi vào cung nàng đã gây họa , hoàng thượng người không cần lo lắng đâu , tiếp sẽ không rời đi nếu không có hoàng thượng đi cùng ! “. Mai Phi chăm chú kéo cánh tay của Vân Lâm , bất luận như thế nào cũng không để cho Vân Lâm rời khỏi đây .

“Ngọc Mai , nàng buông tay đi , nàng chẳng lẽ muốn trẫm sau này mỗi lần nhìn thấy nàng , thì sẽ nghĩ tới Ôn Nhã dùng mạng mình đổi mạng nàng hay sao ? “Vân Lâm lạnh giọng nói , hẳn đi cứu Ôn Nhã cũng chỉ là vì để cho lương tâm của mình có chút dễ chịu hơn . Vân Lâm đem cánh tay của Mai Phi đang nắm chặt tay của mình đẩy ra , sau đó giao nàng lại cho Văn Tụy .

Sau khi nhìn thấy hộ vệ đưa Mai Phi rời khỏi , Vân Lâm cũng xoay người phóng lên ngựa , hướng về hướng đi của Ôn Nhã mà đuổi theo , Ôn Nhã , ngươi nhất định phải kiên trì cố gắng , trẫm không phải là người vong ân phụ nghĩa , nhất định sẽ đưa ngươi bình an trở về ! . Vân Lâm trong lòng thầm nói .

Bạn đang đọc truyện *Nghinh Phụng Hoàn Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Nửa đường chạy trốn

Hắc y Nhân trối tay Ôn Nhã , một đường phi ngựa ,tốc độ đi càng nhanh càng tốt , hướng về phía tây nam , liên tục đã đi qua mấy ngày đường .

“ Các người rốt cuộc muốn mang ta đi đến nơi nào ?” Hướng tây nam, biên cảnh quốc thổ Vân Đình vương triều , ra khỏi quốc thổ chính là đại mạc , lẽ nào bọn họ muốn đem nàng rời khỏi Vân Đình vương triều hay sao ?

“ Ôn cô nương , tạm thời nhẫn nại một chút , đợi đến nơi , cô nương ắt sẽ liền biết “. Hắc y nhân nói.

“ Vậy các người hiện tại cũng có thể nói cho ta nghe , chủ nhân của các người đến cùng là ai ? Tại sao lại muốn gặp ta ? Ôn Nhã không buông tha , tiếp tục hỏi.

“ Vấn đề này chủ nhân có nói , chờ Ôn Nhã cô nương nhìn thấy chủ nhân , dĩ nhiên sẽ biết rõ ràng “. Sau khi bọn họ rời khỏi , chủ nhân liền căn dặn , tuyệt đối không thể tiết lộ bất kỳ tin tức nào của chủ nhân đối với Ôn Nhã cô nương , bằng không , giết không tha.

“ Cái này cũng không nói , cái kia cũng không thể nói , vậy các người có thể nói ta nghe cái gì ! “. Ôn Nhã cá giận nói , đã bắt nàng , tốt xấu gì cũng phải để lộ một chút thân phận chứ . Không phải vậy nàng biết là ai đang tìm nàng .

“ Thịnh Ôn cô nương thứ lỗi .” Hắc y nhân nói xong , cũng không tiếp tục để ý Ôn Nhã nữa , chuyên tâm chạy đi . Chủ nhân có mệnh lệnh , tuyệt đối không được để Ôn Nhã cô nương có bất kỳ thương tổn nào , cho nên , dọc theo đường đi , hắc y nhân đối với Ôn Nhã đều là lễ ngộ rất nhiều.

“ Nhóm người của hoàng hậu hiện đang đi tới phương hướng nào ?” Đã không tìm được dấu vết Ôn Nhã rời khỏi , Vân Lâm đối với không khí phía sau nói.

“ Nhóm người của hoàng hậu đang đi về phía tây nam , hướng lên đường núi , hoàng thượng có lẽ nên đi tắt mới có thể theo kịp bọn họ “. Phía sau , hai hắc y nhân đột nhiên xuất hiện , đến không mang theo bất kỳ tiếng động , dường như là bóng ma đang nói chuyện .

“ Phía trước , dẫn đường ! “. Vân Lâm nói , chỉ thấy hai đạo bóng dáng kia cứ lấp lóe , sau đó liền rời khỏi Vân Lâm rất xa , Vân Lâm cũng vội vã giục ngựa đuổi tới.

Mặc Khanh một đường đi theo hắc y nhân , mơ hồ có thể nhìn thấy nhóm người của Ôn Nhã , vì không muốn đánh rần động cỏ , Mặc Khanh từ bỏ ngựa , vận khinh công đuổi theo phía sau .

Một lát nữa là sẽ đến biên cảnh của Vân Đình vương triều , Ôn Nhã trong lòng cũng gấp gáp , nghĩ thầm làm cách nào mới có thể trốn thoát a.

“ Tạm thời dừng chân một lát , sau đó tiếp tục chạy.” Thấy được nguồn nước phía trước , hắc y nhân mới quyết định dừng lại , nghỉ ngơi một lát , các hắc y nhân khác liền đi đến dòng suối , đem nước lên uống , đến ngay cả ngựa cũng khát đến không chịu được.

“ Ôn cô nương , người cũng nên uống chút nước đi .” Một hắc y nhân dùng túi nước xếp vào , đặt ở bên mép Ôn Nhã .

“ Ta không uống , người có thể mang ta đến bên dòng suối , tự mình uống được không “. Ôn Nhã nhìn túi nước , có chút ghét bỏ nói.

Hắc y nhân nhìn Ôn Nhã một hồi , nghĩ thầm , thì ra cũng là thiên kim được giáo huấn kĩ càng của đại gia đình giàu có , ghét bỏ túi nước tây tạng của bọn họ cũng là chuyện bình thường . Thấy dây thừng trói trên người Ôn Nhã rất chắc chắn , nên hắn không có nghi ngờ , liền đem Ôn Nhã trên lưng ngựa diu đi .

Ôn Nhã cúi đầu , một bên uống nước , một bên đánh giá địa hình , hiện tại vị trí của mình xung quanh toàn bộ là núi cao hiểm trở , dòng suối này là từ trên núi chảy xuống , ở phía sau Ôn Nhã không xa có một dòng thác , hướng từ phía dưới ngọn núi cao kia chảy xuống .

“ Ôn cô nương , xong chưa ? “. Hắc y nhân nhìn thấy nàng vẫn còn đang uống nước , không nhận được thúc giục , bọn họ hiện giờ nếu không rời khỏi Vân Đình vương triều , thì người của hoàng cung lúc nào cũng có thể tìm đến , bọn họ phải nhất định mau chóng rời khỏi .

“ Đợi ta uống thêm một hớp nữa , ta thực sự là sắp chết khát rồi “. Ôn Nhã nói , liền tiếp uống thêm ấy ngụm nước , trong lòng cũng đã quyết định .

Thời điểm Ôn Nhã đứng lên , cảm giác thân thể tối sầm lại , không thể đứng được nữa , lui về sau vài bước , may mà có hắc y nhân đỡ lấy , nếu không phải vậy Ôn Nhã liền ngã chổng vó rồi.

“ Cảm ơn , đúng lúc ta đang mang bệnh , thân thể có chút suy yếu .” Ôn Nhã giơ tay , vẻ mặt có chút suy yếu , xanh xao hướng hắc y nhân nói lời cảm ơn . Quả nhiên , hắc y nhân nghe vậy , cũng không dám hỏi thúc Ôn Nhã , để nàng đứng một chỗ , chậm rãi định thần lại.

“ Thác nước này thật là cao , ta nhìn mà đầu óc quay cuồng “. Ôn Nhã lắc lắc đầu , thân thể lại lung lay vài bước , hắc y nhân vội đỡ lấy nàng , hắn không dám dùng sức như trước đây , chỉ nhẹ nhàng đỡ lấy.

Thừa dịp hắc y nhân không chú ý, nàng cả người đẩy hắc y nhân ra, hắc y nhân cả kinh còn tưởng nàng muốn động thủ với hắn, nên thân thủ phòng bị, Ôn Nhã lợi dụng lực đẩy, cả người liền đổ về phía sau, chính mình đều nằm trong dòng thác.

“Trở về nói với chủ nhân các người, nếu muốn gặp ta, phiền hẳn tự mình tìm đến nhé”. Ôn Nhã cười khẽ, dòng nước mạnh mẽ cuốn cả thân người nàng, lập tức thác nước đẩy nàng xuống hồ nước sâu phía dưới, cả người đều chìm chìm trong nước không một bóng ảnh.

“Mau truy bắt!” Hắc y nhân không nghĩ nàng có thể nhảy xuống thác nước, định nhảy xuống dưới tìm nàng, nhưng đột nhiên có một người ngăn cản đường đi của hắn, thì ra là Mặc Khanh, khi hắn nhìn thấy nàng nhảy xuống, hắn cũng định nhảy theo, nhưng hiện tại, hắn trước tiên phải cầm chân những tên hắc y nhân ở đây, không thể để bọn hắn tìm được nàng.

Dòng nước cuốn cả thân người Ôn Nhã, sức ép của thác nước quá mạnh làm cho nàng chịu không nổi, nơi khóe miệng đã có chút máu tươi, nhưng rất nhanh sau đó, cả người nàng đã nằm trong hồ nước tĩnh lặng, may mà nàng còn chút đường khí.

Từ trong hồ nước đi ra, Ôn Nhã nhìn trên thác nước thấy Mặc Khanh đang khởi chiến cùng với đám hắc y nhân, Mặc Khanh tựa hồ cũng nhìn thấy nàng, lúc này nàng mới xoay người tiến sâu vào trong rừng cây.

Ôn Nhã không biết mình đã chạy bao xa, nhưng y phục trên người đã bị các cành cây phá hỏng, sợi dây trói trên tay cũng chưa có mở ra, nàng dùng đá mài đến rách cả cổ tay, nàng không hề cảm thấy đau đớn, mau chóng chạy ra khỏi ngọn núi này, hướng về phía quan phủ mà cầu cứu, vì như thế mới có khả năng trốn khỏi ma trảo của bọn hắc y nhân.

“Nhanh! Mau mau tìm xem, nàng nhất định chỉ ở xung quanh đây”. Ôn Nhã vừa mới dừng lại thở, liền nghe đến âm thanh, mơ hồ có thể nhìn thấy hắc y nhân đang hướng về phía mình mà tìm đến, Ôn Nhã lặng lẽ đứng lên, từ từ rời khỏi đây trước khi bị bọn chúng phát hiện.

“Đừng lên tiếng! Đi theo ta!” Chính lúc Ôn Nhã chưa xác định được phương hướng, thì phía sau lưng nàng vang lên tiếng nói quen thuộc, tay Ôn Nhã đang lạnh như băng thì liền bị một bàn tay to lớn ấm áp nắm lấy, nàng cũng không giây dụa, lặng lẽ cùng hắn chạy trốn, mãi cho đến một hang động bí mật, thì mới dừng lại.

“Người tại sao lại đến đây?” Ôn Nhã hành động cứng nhắc bỏ tay của hắn ra, lúc này mới nhàn nhạt hỏi, nàng lúc đầu cho rằng Mặc Khanh sẽ đến cứu nàng, thật không nghĩ đến là hắn cư nhiên lại tới.

“Người chính là hoàng hậu của trẫm, trẫm làm sao có thể mặc kệ người được”. Nhìn thấy Ôn Nhã vô sự, Vân Lâm trong lòng mới dễ chịu được một ít.

“Hoàng thượng người thực cho rằng ta là hoàng hậu sao?” Ôn Nhã cười lạnh nói, “Kỳ thực, hoàng thượng người có thể không đến đây, đã có Mặc Khanh, hắn sẽ bảo vệ ta, người đến rồi, sẽ càng làm cho tình hình thêm loạn”. Mặc kệ hắn khuôn mặt đang lo lắng, nàng vẫn là tự mình nói.

“Chủ thượng, toàn bộ núi đã bị hắc y nhân bao quanh, chúng ta tạm thời không ra được.” Chính trong lúc hai người đang trầm mặc, một hắc y nhân khác bên trong động xuất hiện, làm cho Ôn Nhã còn tưởng là những hắc y nhân kia đã tìm đến.

“Vậy chúng ta tạm thời trốn trong sơn động thôi, người lui ra theo dõi động tĩnh, đồng thời tìm cách lấp miệng hang động lại, đừng để ai phát hiện ra nó”. Vân Lâm phân phó nói, người kia lại biến mất.

“Hoàng thượng, nếu chẳng may người có việc gì đó xảy, ta chẳng phải là sẽ trở thành tội nhân thiên cổ rồi sao”. Ôn Nhã nói nhỏ, trong lòng vẫn rất hi vọng hắn sẽ đến cứu mình, lại cũng không hi vọng hắn tới, tâm tình mâu thuẫn, giờ hắn cũng đã đến rồi, nàng càng thêm lo lắng, Ôn Nhã cúi đầu cười khổ.

“Yên tâm đi, sẽ không sao, nhiều nhất ba canh giờ, đại quân của vương triều Vân Đình sẽ đem ngọn núi toàn bộ vây quanh, đến lúc đó, những hắc y nhân đó, một tên cũng trốn không thoát”. Vân Lâm nói, ở ngay trước mặt hắn cả gan đem hoàng hậu mang đi, nếu không thể đem những hắc y nhân này trói lại toàn bộ trên đỉnh núi, há chẳng phải để một người hoàng thượng như hắn chịu uất ức rồi.

“Á Khâu!” Ôn Nhã bất thành linh hất xì, vừa nẩy rơi trong nước, trang phục cũng chưa có thay, lại chạy lâu như vậy, trang phục cũng đã thấm ướt mồ hôi, vừa vận hang động này lại quá tối tăm, ẩm ướt, Ôn Nhã không kìm chế được mà có chút run run.

“Mau đem y phục của người thoát ra, người đổi y phục với ta đi”. Vân Lâm không đành lòng nhìn nàng run rẩy, đem y phục của mình cởi ra, chỉ còn một cái trung y trên người.

“Không cần, ta có thể chịu đựng được”. Ôn Nhã quay đầu không dám nhìn Vân Lâm, nếu hắn đối với nàng là thật, sau còn muốn nàng phải đổi lấy Mai Phi.

“Trẫm mệnh lệnh người, lập tức thay y phục, hay là, người định chờ trẫm qua đó giúp người thay y phục?” Vân Lâm uy hiếp nói, đánh giá thân thể Ôn Nhã, một thân y phục ẩm ướt, tơ lụa thấm sát trên người, cho dù nàng ngồi, nhưng vẫn không che dấu được những đường cong duyên dáng, những chỗ cần lộ thì lộ ra rõ ràng, Vân Lâm ban đầu cũng chỉ là có ý định nói dọa Ôn Nhã, nhưng khi nhìn thấy, đôi mắt hắn cũng không có rời đi, dán chặt vào thân thể nàng.

“Người..Luu mạnh!” Ôn Nhã cầm lấy y phục của Vân Lâm che chắn ở trước ngực mình, từ lần trước gặp qua hắn ở ngự hoa viên của Bình vương phủ, Ôn Nhã đã biết, nhìn sơ hắn thì có vẻ là chính nhân quân tử, nhưng trên thực tế cũng là sói đội lột người a.

“Đây là lần thứ hai, người nấng ta là lưu manh, nhưng điểm nào ở ta là lưu manh, nếu giờ ta không làm một vài điều lưu manh, chẳng phải là ta có lỗi với chính mình hay sao?”. Vân Lâm vừa cười nói, vừa kéo cánh tay Ôn Nhã, Ôn Nhã vì quá bất ngờ, không đứng vững được, nên trực tiếp ngã vào trong lòng ngực của Vân Lâm.

Tay đã bị Vân Lâm nắm chặt, Ôn Nhã hiện giờ ở trong lòng ngực của Vân Lâm, cử chỉ thân mật, quá gần gũi, khiến nàng cũng không dám thờ ơ.

“Kỳ thực người cũng là một mỹ nhân, nhưng mà rất đáng tiếc, tính khí của người nên thu trầm lại một ít, như vậy trầm sẽ không dễ ý nữa, mà để người trở thành hoàng hậu chân chính của trẫm”. Vân Lâm tham lam hít sâu hương vị trên người của Ôn Nhã, hơi thở có chút ám muội mê luyến nói.

“Người.. thả ta ra! Đừng quên trước đây ta có nói, chúng ta nước giếng không phạm nước sông, nếu giờ người đụng đến ta, ta liền động tay với Mai Phi a!”. Ôn Nhã không kiềm được lửa giận trong lòng, tuy rằng lúc ở gần Vân Lâm, nàng trong nháy mắt trái tim đã đập loạn xạ, nhưng nàng rất nhanh đã khắc chế được, không ngừng nhắc nhở mình, nếu động tâm rồi, chẳng phải sau này cái chết sẽ tìm đến mình càng nhanh sao. Huống chi, trong lòng nàng vẫn luôn rõ, hậu cung ba ngàn mỹ nữ, hoàng thượng tuyệt đối không phải là phu quân của nàng.

“Thực sự là không hiểu được nữ nhi phong tình như người”. Vân Lâm sắc mặt khó chịu, đẩy Ôn Nhã ra, làm cho Ôn Nhã lảo đảo, đến vài bước mới đứng vững được. Vân Lâm ý định đỡ nàng, nhưng vẫn là nhịn xuống.

Nếu không phải Ôn Nhã nhắc tới Mai Phi, hẳn xem tí nữa cũng đã muốn quên Mai Phi, vừa nãy khi thời điểm hắn ôm lấy Ôn Nhã, trong mắt hắn và tận trong lòng hắn lúc đó chỉ còn sót lại mỗi nàng. Mãi cho đến khi Ôn Nhã cất tiếng nói, hắn mới phản ứng, với tính khí của Ôn Nhã, nàng nói được là làm được. Hắn hoàn toàn có thể tin, Ôn Nhã nói muốn đụng tới Mai Phi, thì tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tha cho Mai Phi.

Bạn đang đọc truyện *Nghinh Phụng Hoàn Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Liên quan với Mai Phi

Bên trong hang động bầu không khí trở nên lúng túng, Vân Lâm nhìn Ôn Nhã một hồi, liền xoay người, để cho nàng thay đổi y phục, sau khi nàng thay xong, hắn mới quay đầu lại.

“Người có thể kể cho ta nghe một chút chuyện về Mai Phi không?” Một lát sau, Ôn Nhã mới cất tiếng nói, nàng rất tò mò chuyện của Vân Lâm vì sao lại yêu Mai Phi thâm tình như vậy, mà nàng cũng biết lần trước ở ngự hoa viên chuyện nàng bắt gặp Lôi vương cùng người nữ tử kia, người đó chính xác là Mai Phi. Nàng rất tò mò, nếu như Vân Lâm biết được chuyện người phụ nữ mà mình yêu tha thiết cùng đệ đệ mình có dính líu gian tình, hẳn sẽ có phản ứng như thế nào a.

“Người tại sao lại muốn biết?” Vân Lâm nói.

“Ta chỉ là hiếu kỳ thôi, có thể làm cho một người đường đường là đương kim thánh thượng như người vì một nữ tử mà điên đảo, thất thần, đến cùng người nữ tử đó là người như thế nào a”. Ôn Nhã cười nói, nàng cũng khát vọng rồi sẽ có một người cũng chỉ yêu nàng như thế, nhưng mà có vẻ điều nàng ước muốn như là không thể.

“Nói vậy, người cũng nên biết một ít chuyện của Mai Phi thì tốt hơn”. Một lát sau, Vân Lâm mới nói, Ôn Nhã nhẹ nhàng gật đầu.

“Mai Phi cũng là một nữ tử thôn dã, ta và nàng ấy cũng là ở thôn dã dân gian mà gặp nhau”. Vân Lâm nhắm mắt, rồi lại mở mắt, như đang hồi tưởng về khoảng kỉ ức trước đây.

Hoàng thượng năm đó mới vừa đăng cơ không bao lâu, hắn tự mình đi vi hành, muốn quan sát cuộc sống của bá tánh thường dân, nhưng không ngờ lại gặp phải cánh quân của đại mặc giả làm thổ phi tấn công, dưới tình huống không hề phòng bị trước, nhóm quân của hoàng thượng bị đánh tan rã đến hoa rơi nước chảy, nhóm người hốt hoảng, quăng mũ cởi giáp, tán loạn chạy trốn.

Vân Lâm ra khỏi xe ngựa, cùng Vân Lô kể vai sát cánh chiến đấu, thế nhưng vì kẻ địch thực sự quá mạnh, khiến cho Vân Lâm cũng bị thương nặng.

“Hoàng huynh, người đi trước đi, ở đây giao lại cho ta!”. Thấy Vân Lâm đã bị trọng thương, Lôi Vân gắt gao bảo vệ hắn.

“Không được, nếu đi, chúng ta cùng đi, ta không thể bỏ người ở đây mà mặc kệ được! Vân Lâm nhất quyết không đi, Vân Lô cũng là đệ đệ của hắn, từ lúc hắn đăng cơ đến nay, Vân Lô vẫn là giúp hắn Đông Tây chinh phạt, nên bây giờ ngôi vị hoàng đế của hắn mới từ từ vững chắc được, vào lúc nguy cấp, làm sao hắn có thể bỏ mặc đệ đệ mà đi.

“Thị vệ các người sao còn đứng đó, Vân Đình vương triều cho các người ăn cơm khô à! Hoàng thượng đang gặp nguy hiểm, còn không mau hộ tống hoàng thượng đi trước!”. Vân Lô hướng các thị vệ còn lại quát, cho dù là Vân Lâm không muốn rời khỏi, nhưng làm thị vệ phải biết nặng nhẹ, nếu để hoàng thượng xảy ra chuyện, chẳng phải toàn bộ Vân đình đều sẽ suy sụp. Các thị vệ khó khăn kiểm kẹp bảo vệ phía sau, mới đưa Vân Lâm rời khỏi trước.

Sau đó, Lôi vương và Vân Lâm bị truy sát đến một vùng nông thôn nhỏ, các thị vệ vì bảo vệ cho bọn họ cũng đã hi sinh, chỉ còn sót lại huynh đệ hai

người, đúng lúc đó chính Mai Phi đã cứu giúp bọn họ .

“ Vào lúc đó , Mai Phi , nàng rất đơn thuần , đáng yêu , nụ cười của nàng đặc biệt rất ngọt ngào , rất là đẹp “. Nói đến Mai Phi trước kia , Vân Lâm trên mặt kìm nén không được mà lộ ra nụ cười ngọt ngào .

“ Khi đó , ta ở trong thôn dưỡng thương một thời gian , đó là quãng thời gian ta trải qua vô cùng thoải mái “.

Thời điểm hần mở mắt , Vân Lâm liền nhìn thấy Mai Phi , cho dù hần đã gặp qua vô số mỹ nữ , nhưng chính hần lại bị hấp dẫn bởi vẻ hồn nhiên của Mai Phi .

“ Lâm công tử , ngươi nên ngồi dậy uống thuốc đi “. Một thân vải bó y thô Ngọc Mai nữ tử , đang bưng chén thuốc đến đứng phía trước giường của Vân Lâm

Vân Lâm nhắm chặt hai mắt , không nhúc nhích , khiến cho Ngọc mai gọi hần mãi cũng không thấy hần ngồi dậy , mãi đến lúc Ngọc Mai sắp rơi nước mắt , vội vã muốn chạy đi tìm Vân Lôi , thì lúc đó Vân Lâm từ trên giường ngồi dậy , chạy đến ngăn cản lối đi của Ngọc Mai .

“ Ha Ha , sao lại dễ khóc như vậy , ta chỉ là đùa nàng thôi , đừng khóc “. Vân Lâm cao hứng , vui vẻ cười nói , tay chân lại bận bịu lau giọt nước mắt cho nàng , nhìn Ngọc Mai khóc tâm hần vừa đau vừa hài lòng .

“ Sau này , ngươi không được phép làm ta sợ như thế a , nếu không hứa , ta liền vẫn khóc , vẫn khóc a ! “. Ngọc mai , giọng nói nghẹn ngào trách mắng .

“ Ta hứa , ta sẽ không dọa nàng nữa , đừng khóc , đừng khóc . ” Vân Lâm liên tục nói bởi nàng tha tội , nếu là những nữ tử khác thì hần nhất định sẽ thiếu kiên nhẫn , nhưng đối với Ngọc Mai , một điểm tức giận cũng không có.

“ Vậy sau đó , sau đó thì sao ? Ngươi chẳng lẽ liền đưa Ngọc Mai vào cung ? “ Ôn Nhã không nhịn được hỏi .

“ Không , bọn ta lúc đó thương thế còn chưa khỏe hần , hành tung liền bị người đại mặc phát hiện , bọn chúng đã tìm đến thôn làng “. Vân Lâm nói.

Ngay lúc hần còn muốn chờ thương thế khỏe hần rồi , sẽ tìm cách báo tin với Thượng Quan phủ , hần muốn dùng khiếu lớn tám người mang Ngọc Mai tiếng cung , nhưng thật không ngờ , nguy hiểm lặng lẽ không một tiếng động giáng xuống .

Buổi tối ngày hôm ấy , toàn bộ làng thôn đều cháy hết , người của đại mặc bao vây sẵn bên ngoài , chỉ cần có một người đi ra , liền sẽ bị bọn họ giết chết , huynh đệ bọn họ cứu được Ngọc Mai từ trong cháy đi ra , nhưng không thể nào phá vòng vây .

“ Lâm công tử , những người kia tại sao lại muốn tàn sát thôn của ta ! “. Ngọc Mai nhìn đám người đang bao vây bên ngoài , thống khổ nói , tuy rằng nàng không có người thân , nhưng người trong thôn đối xử với nàng không tệ , nàng không thể trơ mắt nhìn bọn họ chết đi , là nàng không đành lòng a.

“ Những người kia là đến giết bọn ta , Ngọc Mai cô nương , đã liên lụy đến toàn bộ người trong thôn trang rồi , ta thực sự là ân hận trong lòng “. Vân Lâm hồ thẹn nói , hần thật sự sợ hãi , nàng sẽ vì chuyện này mà hận bọn họ .

“ Bọn họ tại sao lại muốn giết hai huynh đệ ngươi ? ” Ngọc Mai cảnh giác nhìn Vân Lâm , cùng bọn họ ở chung với nhau một khoảng thời gian , Ngọc Mai cảm thấy bọn họ cũng không phải là người xấu .

“ Bởi vì ta chính là hoàng đế của Vân Đình vương triều “. Vân Lâm nói , quả nhiên trong mắt Ngọc mai tràn đầy khiếp sợ , một lúc lâu sau cũng không thể tiếp nhận được .

“ Đã như vậy , ta liền ra ngoài dẫn dụ bọn họ , hai ngươi mau mau trốn đi “. Giữa lúc Vân Lâm không biết nên làm gì , Ngọc Mai đột nhiên đề nghị .

“ Sao lại có thể , muội chỉ là một nữ tử yếu đuối , bọn ta đã làm liên lụy đến những người trong thôn muội , nên càng không thể để muội có bất trắc gì xảy ra ! “ Vân Lâm kiên quyết không đồng ý , hần thậm chí cảm thấy , nếu Ngọc Mai mà có chuyện gì , hần cũng không muốn sống nữa .

“ Lôi công tử , vì Vân Đình vương triều , cầu xin huynh mang hoàng thượng đi đi “. Ngọc Mai quỳ xuống trước mặt Vân Lôi cầu xin , một bên là huynh trưởng của mình , lại là hoàng đế Vương triều , một bên là ân nhân cứu mạng của mình , Vân Lôi suy nghĩ một hồi , cuối cùng vẫn là nhẫn tâm đem Vân Lâm đánh bất tỉnh , nếu không làm thế , nhất định không thể mang hần rời khỏi.

“ Còn sau đó ? Sau đó thì sao a ? “ Ôn Nhã gấp gáp hỏi , nếu theo lời Vân Lâm nói , vậy Mai Phi kia cũng là người tốt , Vân Lâm vốn đã yêu thích Mai phi , hơn nữa Mai phi vì hần mà không tiếc sinh mệnh của mình cứu hần , nàng cơ hồ đã hiểu ra Vân Lâm vì sao lại đối với Mai Phi này thâm tình đến vậy . Nhưng mà sau đó thì thế nào , tại sao nàng ta lại có quan hệ ân tình với Lôi vương , hơn nữa , vào lúc này đây , tựa hồ quan hệ huynh đệ của hoàng thượng cũng không tốt cho lắm .

“ Sau đó , ta trở về hoàng cung , cho người đi tìm kiếm Ngọc Mai , nhưng vẫn không có tin tức “. Vân Lâm nói.

Sau khi Vân Lâm quay về hoàng cung , cũng cho rất nhiều người truy tìm tung tích của nàng , nhưng là vẫn không tìm được.

“ Sau đó , ngay lúc ta muốn từ bỏ , Vân Lôi đột nhiên tìm thấy được Ngọc Mai mang trở về “. Vân Lâm cao hứng ới , hần cũng không ngờ , chính mình lại còn có cơ hội gặp lại nàng , đều là Vân Lôi giúp hần .

“ Vậy là , Ngọc Mai liền trở thành Mai Phi của ngươi , Vân Lôi vương ? Ta từng có nghe qua , trước đây ngươi và hần , tình huynh đệ rất tốt , sao giờ lại

biến thành lạnh lùng như vậy ? . Ôn Nhã tò mò hỏi .

“ Ta cũng là không biết vì sao , từ khi Ngọc Mai tiến cung , Vân Lôi đều vô tình hay là cố ý tránh né ta . Sau đó , từ từ , bắt đầu cùng ta đối nghịch , thậm chí trong tay còn nắm cả binh quyền “. Nói đến Vân Lôi , Vân Lâm có điểm cũng không rõ ràng , tại sao đệ đệ mình lại trở thành như vậy .

Ôn Nhã trong lòng suy nghĩ , Vân Lôi sở dĩ biến thành như vậy , chỉ sợ là do Mai Phi , hoàng thượng bởi vì Mai Phi hồn nhiên , nên đã yêu nàng , vậy ngược lại Lôi vương cũng thế , nhưng mà tại sao trước kia Lôi vương lại mang nàng về bên Vân Lâm ? Vậy đến cùng nàng ta yêu Vân Lôi , hay là Vân Lâm đây .

“ Người là đang suy nghĩ gì vậy ? “ Vân Lâm sau khi nói xong , liền nhìn thấy Ôn Nhã vẻ mặt trầm tư , nhìn nàng rất lâu vẫn không thấy nàng phản ứng , lúc này mới hỏi to .

“ A ? Không có gì a ! “. Ôn Nhã hoảng hốt nói , trong lòng do dự , rốt cuộc là có nên nói cho Vân Lâm nghe việc nàng đã chứng kiến hay không , nhưng mà , nếu nàng nói rồi , Vân Lâm sẽ tin nàng không ? Hoặc là , Vân Lâm sẽ có thể cảm thấy nàng cố tình bịa đặt để phá hoại tình cảm của bọn họ ? Thôi , quên đi ! Đây là việc của hắn , nàng sao lại phải hao tâm vì hắn ! Mắc mớ gì đến nàng cơ chứ ! Ôn Nhã nhụt chí nghĩ thầm .

“ Ngọc Mai sau khi tiến cung , dường như nàng cũng không còn giống như trước đây , ánh mắt của nàng ấy lúc nào cũng dõi theo Lôi vương , đã từng có một lần ta còn cho rằng Ngọc Mai , nàng ấy là yêu Vân Lôi “. Vân Lâm đột nhiên cười khổ nói , hắn yêu người nữ tử này tha thiết , nhưng hình như trong lòng nàng đã có người khác , chuyện như vậy , hắn có thể khoan dung sao ? .

“ Vậy bây giờ thì sao ? Người hiện tại có cảm thấy trong lòng Mai Phi còn có Vân Lôi không ? “ Ôn Nhã cá kinh nói , nghĩ thầm chuyện của Vân Lôi và Mai Phi , có lẽ hắn cũng biết ít nhiều , chỉ là bất quá hắn không chấp nhận mà thôi .

“ Ta vẫn là không biết , hay là ta nghĩ quá nhiều rồi , ta vẫn là có thể cảm nhận được , nàng đối với ta là có yêu “. Vân Lâm vẻ mặt hạnh phúc , cho dù biết rằng Mai Phi khả năng có thể đã yêu người khác , nhưng chỉ cần Mai Phi trong lòng có hắn , hắn liền cảm thấy hạnh phúc rồi .

Ôn Nhã cười cười , hay là nàng nên chúc phúc cho bọn họ , dù sao bọn họ cũng là yêu nhau , còn chuyện của Mai Phi với Vân Lôi , cũng không cùng nàng có quan hệ gì , có lẽ nàng chỉ gây trở ngại cho hai người bọn họ mà thôi .

“ Không nghĩ tới hôm nay lại cứ nhiên cùng người nói nhiều như vậy “. Một lát sau , Vân Lâm mới cười nói , ngay đến bản thân hắn cũng không biết , ngày hôm nay tại sao lại cùng Ôn Nhã nói những lời này , bình thường những câu nói này , hắn sẽ không cùng bất cứ người nào nói , ngày hôm nay đối mặt với nàng , lại có thể nói hết ra .

“ Người yên tâm đi , chuyện mất mát như vậy của người , ta sẽ không rao truyền khắp nơi đâu “. Ôn Nhã không để ý lắm , cười nói .

“ Mất mát , ta thời điểm nào mà mất mát hử ? “ Vân Lâm buồn bực nói , chuyện này với lại chuyện mất mát có quan hệ gì chứ ?

“ Người còn dám nói là không mất mát , ở ngay chính quốc thổ của mình lại bị người đại mặc bắt trúng điểm chết , vậy cái này không phải là mất mát hay sao , người cảm thấy không ngại à . “ Ôn Nhã mở to đôi mắt liếc Vân Lâm .

“ Ta là đang hoài nghi , những người đến bắt ta cũng có thể là người đại mặc “. Vân Lâm đang muốn phát hỏa , Ôn Nhã đột nhiên nói tiếp .

“ Làm sao người biết ? Nếu như bọn họ chính là người đại mặc , vậy bọn họ tại sao không bắt hoàng thượng như ta , giết ta , mà đến bắt người , điều này quả thật là kì lạ ? “ Vân Lâm khó hiểu nói , cũng là khó nói , ở trong mắt người đại mặc , hoàng thượng vẫn không lớn bằng phân lượng của hoàng hậu sao ?

“ Ta không phải có ý đó , ta chỉ là cảm thấy có thể ta đã đắc tội với người đại mặc , cho nên bọn họ mới bắt ta , về phần tại sao không bắt người , ta liền không biết , mà cái này ta cũng chỉ là suy đoán thôi “. Ôn Nhã nói , nàng chỉ là suy đoán , rốt cục là ai muốn bắt nàng , nghĩ tới nghĩ lui cũng không thông .

“ Chuyện này người không cần lo , ta sẽ phái người đi điều tra chuyện này “. Vân Lâm nhìn Ôn Nhã một hồi , nếu như thật sự là người đại mặc , vậy Ôn Nhã nhất định đã đắc tội với đại nhân vật nào đó , hơn nữa có khả năng là người hoàng thân quốc thích của đại mặc , nếu không đúng như vậy , ai có thể có nguồn nhân lực , tài lực có thể dám phái người đi tới Vân Thành , bắt cóc hoàng hậu đương triều ? .

Bạn đang đọc truyện *Nghinh Phụng Hoàn Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 23: Phóng hỏa thiêu sơn

Ta thật sự là muốn mặc kệ , nhưng chuyện này có liên quan đến an toàn tính mệnh ta , ta làm sao mà có thể mặc kệ được ? Ôn Nhã trong lòng thầm nghĩ , ngoài miệng cũng không có nói ra .

Ba canh giờ trôi qua , thời gian thật sự lâu , dày vò tâm tư của người khác , với lại đặc biệt là cùng hắn ở cùng một chỗ , tình cảnh cứ lúng ta lúng túng , làm cho nàng cảm giác sống một ngày mà như một năm , Ôn Nhã cũng không biết phải làm sao cho tốt để phá vỡ bầu không khí ngưng ngừng này .

Lúc này , ở ngoài cửa động truyền đến lúc lúc tiếng âm thanh xào xạc , Ôn Nhã cùng Vân Lâm đồng thời nhìn nhau , cả hai đề cao cảnh giác , Ôn Nhã càng nắm chặt bảo kiếm trong tay .

“ Là người của mình “. Nhìn thấy hắc y nhân đỡ một người nam nhân xuất hiện , Vân Lâm mới thở phào nhẹ nhõm , nói .

“ Là Mặc Khanh ! “. Nhìn hắc y nhân đỡ người , Ôn Nhã trong lòng rất gấp gáp , vội vã đi đến hỗ trợ , đem người đỡ nằm xuống đất .

“ Mặc Khanh , Mặc Khanh , người mau tỉnh lại đi “. Mặc Khanh sắc mặt tái nhợt , trắng xám , nhắm nghiền hai mắt , trên môi đã không còn chút huyết sắc , trên người toàn thương đều là những vết thương , máu còn đang chảy ra , Ôn Nhã cực kỳ lo lắng gọi .

“ Hắc bị trọng thương rồi , ở chỗ ta còn có thuốc trị thương , người trước tiên đưa cho hắc uống đi “. Vân Lâm thấy Ôn Nhã lo lắng sốt sắng như vậy , ánh mắt lóe sáng , đem từ trong người ra một bình thuốc nhỏ đưa cho Ôn Nhã một viên , mặc kệ là như thế nào , dù sao hắc là cứu Ôn Nhã mới bị thương đến như vậy .

Ôn Nhã nhìn Vân Lâm cảm kích , lúc này mới đem hoàn dược đưa vào miệng Mặc Khanh dùng , sau đó dùng kim sang được mà nàng mang theo bên người đắp lên miệng vết thương của Mặc Khanh , tạm thời máu đã không chảy nữa .

“ Người là tìm thấy Mặc Khanh ở đâu ? ” Lúc nàng nhảy xuống thác nước , là lúc nhìn thấy Mặc Khanh chặn đường hắc y nhân , Mặc Khanh rõ ràng có võ công cao cường , cư nhiên lại bị những hắc y nhân đó tổn thương quá nặng như vậy .

“ Ngay ở cạnh bên nguồn thác nước “. Âm vệ Vân Lâm lạnh lùng nói . Ôn Nhã không có hỏi nữa , liền nhìn Mặc Khanh đang hôn mê bất tỉnh nằm trên đất .

“ Mặc Khanh , người tuyệt đối không được xảy ra chuyện , người còn nợ ta một điều kiện đó “. Ôn Nhã không nhịn được đem Mặc Khanh ôm vào trong người , thời gian đã lâu như vậy , hắc không chịu rời khỏi , còn vì nàng làm rất nhiều chuyện , Ôn Nhã ít nhiều cũng biết tâm ý của Mặc Khanh , nhưng nàng biết , nàng thật sự không có tâm ý với hắc , nàng không muốn tổn thương hắc , liền giả vờ như không biết , chỉ hi vọng hắc hiểu được mà tự mình rời khỏi .

Vân Lâm nhìn Ôn Nhã cùng Mặc Khanh thân mật như vậy , trong lòng có chút khó chịu , tức giận , tuy hắc nói là không thích Ôn Nhã , nhưng nói thế nào nàng vẫn là thê tử của hắc , vậy mà bây giờ , ngay trước mặt hắc , nàng dám ôm nam nhân khác , làm cho hắc cảm giác như chính mình đang bị cho cảm sùng , hắc cả người lạnh lùng , quay lưng , không thèm nhìn Ôn Nhã , ngồi xuống , nhắm mắt làm ngơ .

Hoàn dược của Vân Lâm quả nhiên không tệ , Ôn Nhã ôm Mặc Khanh ngồi ở bên đồng lửa , nàng có thể nhìn thấy gương mặt của Mặc Khanh đã có chút sắc tố .

“ Nhanh ! Tiếp tục tìm kiếm ! Nhất định phải tìm ra được bọn họ ! “ Ở phía bên ngoài động truyền đến âm thanh của hắc y nhân , Ôn Nhã động cũng không dám động , âm vệ của Vân Lâm lần thứ hai ẩn biến mất , trốn ở cửa động , Vân Lâm liền vội vàng đem đồng lửa mới nhóm dập tắt đi , mang theo Ôn Nhã cùng Mặc Khanh trốn sâu vào bên trong động .

“ Đại nhân , nơi này có cái sơn động ! “. Cho dù âm vệ xử lý khéo léo như thế nào đi nữa , đối phương dù sao cũng đã trải qua những huấn luyện , nên cảnh giác tìm kiếm , liền phát hiện vị trí của sơn động này .

“ Chuẩn bị cây đuốc , chúng ta nên vào xem xem “. Âm thanh của hắc y nhân truyền đến , làm cho Ôn Nhã gấp đến độ không biết nên xử lý tình hình trước mắt như thế nào .

“ Đem Mặc Khanh giao cho ta . “ Vân Lâm đột nhiên nói , Ôn Nhã không tin nhìn Vân Lâm một hồi , sau đó liền giao cho hắc , Vân Lâm trực tiếp đem Mặc Khanh giao cho âm vệ , thì thầm vài câu , âm vệ liền mang người biến mất .

"Đem Mặc Khanh 'Giao' cho ta." Vân Lâm đột nhiên nói , Ôn Nhã khó tin nhìn Vân Lâm một chút , nhưng vẫn là đem Mặc Khanh 'Giao' cho Vân Lâm , Vân Lâm trực tiếp đem Mặc Khanh 'Giao' cho âm vệ , thì thầm vài câu sau , âm vệ liền mang người biến mất rồi.

“ Không cần lo lắng , ta chỉ là để bọn họ đi trước mà thôi “. Ôn Nhã vừa định hỏi Vân Lâm định làm gì , thì Vân Lâm đã giải thích , sau đó Vân Lâm đem Ôn Nhã ôm vào trong lòng , nhún mũi chân , phi lên trên đỉnh của hang động , dường như bọn họ bị kinh động , liền chậm rãi bay ra khỏi cửa động .

Ôn Nhã rất muốn nói cho Vân Lâm nghe là chính bản thân nàng cũng có thể làm được , nhưng nhìn dáng vẻ của Vân Lâm lúc này rất tập trung , Ôn Nhã cảm thấy vẫn là không nên quấy rầy hắc , với lại , có người đồng ý chịu khổ cực giúp nàng , vậy chẳng phải nàng sẽ tiết kiệm được một ít tinh lực hơn sao . Trong bóng tối , Ôn Nhã chăm chú tựa vào lồng ngực của Vân Lâm , nghe được tiếng tim hắc đang đập mạnh mẽ , có lẽ là do hắc đang bất an , vài phút sau đã chậm rãi bình phục lại .

“ Đại nhân , không có ai cả “. Hắc y nhân giơ cây đuốc đi vào , tìm kiếm một vòng , nhưng không phát hiện ra tung tích của Ôn Nhã bọn họ .

Lúc này , Mặc Khanh đã được âm vệ mang ra khỏi hang động , đồng thời cùng nhóm hắc y nhân bên ngoài giao chiến .

“ Đại nhân , chúng ta có đi ra ngoài hỗ trợ hay không ? “ Bỗng hắc y nhân kia hỏi , ở bên trong sơn động , người bên ngoài giao chiến có thể là người mà họ muốn tìm .

“Chờ đã ! “Hắc y nhân ngăn cản những người khác , tiếp tục quan sát sơn động , dưới chân đột nhiên giảm phải đồng cũi còn chút nhiệt , hắc y nhân cầm đuốc , ngồi xổm xuống nhìn , thì ra là đồng lửa mới vừa bị dập tắt , Ôn Nhã ở phía trên nhìn thấy tìm cũng muốn nhảy ra ngoài rồi a.

“Tiếp tục tìm, chắc chắn người vẫn còn ở bên trong !” Hắc y nhân lạnh nhạt nói , ở phía bên ngoài , những người đó có thể là đến cứu Ôn Nhã . Trước đây bị nàng lập bẫy , dưới mắt hắc trăn thoát , làm cho hắc phải tổn hại một số quân binh , lần này , nếu tóm được nàng , không thể để nàng có cơ hội chạy trốn nữa .

Những hắc y nhân nhận lệnh tiếp tục tìm kiếm xung quanh , thủ lĩnh hắc y nhân bắt đầu đưa mắt lên nhìn trên đỉnh sơn động . Ôn Nhã dùng tay mò mò trên đỉnh sơn động , mò đến một tay toàn bụi cát , nàng tiếp tục cào đất trên đỉnh núi mấy lần , trên tay liền một nắm đất cát , khi hắc y nhân nhìn đến , Ôn Nhã liền nhả tay hướng mặt của hắc y nhân mà phóng tới , Vân Lâm nhân cơ hội , lách người chuyển mình bay ra khỏi hang động , ở trước cửa động , đem hỏa chiết từ ném đi , bởi vì ở trước cửa động đều là cỏ tranh , lập tức bắt lửa bốc cháy , tạm thời đem những hắc y nhân ở bên trong sơn động nhốt lại .

“Mang theo Mặc Khanh đến chân núi hội họp ! “Thả Ôn Nhã xuống , Vân Lâm hướng ám vệ nói , sau đó quay sang hướng những hắc y nhân còn lại đang bao vây ở phía trước , tấn công .

Vân Lâm kiếm khí sát ác liệt , phàm là đụng tới , không chết cũng bị thương nặng . Ôn Nhã cũng không có hạ thủ lưu tình , chiều nào xuất ra cũng là trí mạng . Hai người liên thủ với nhau , đúng là giống như quần hùng hội tụ , anh dũng thiện chiến , như hổ thêm cánh , rất nhanh đã phá tan nhóm phong tỏa của hắc y nhân .

“Mặc Khanh sẽ không sao đúng không ?” Ôn Nhã không kềm chế được hỏi , lúc bọn họ rời đi , nàng cũng không thấy ám vệ mang Mặc Khanh theo , Ôn Nhã lo lắng bọn họ sẽ nguy hiểm .

“Sẽ không, những hắc y nhân kia , mục tiêu của bọn họ là người , truy giết bọn họ chỉ là một nhóm nhỏ hắc y nhân mà thôi , người rảnh thời gian lo lắng cho bọn họ , chỉ bằng ngấm lại , chúng ta làm sao mới có thể phá tan vòng vây của những hắc y nhân kia mà đến chân núi “: Vân Lâm nhìn về phía trước không ngừng tìm kiếm những hắc y nhân còn lại nói.

“Phía địch quá nhiều người , hay chúng ta phân tán bọn họ ra , tiêu diệt từng nhóm một “: Ôn Nhã đề nghị nói.

“Như vậy quá nguy hiểm “. Vân Lâm không đồng ý , tiêu diệt từng nhóm , bọn họ sẽ liên lạc ra mỗi người một hành động , nguy hiểm càng tăng .

“Chỉ có thể đánh cược một lần . Trên người người có mang theo hỏa chiết từ không ?” Nhìn khắp núi toàn là cây khô lá nát , Vân Lâm nảy sinh ý hay .

“Ta có mang theo , nhưng trước kia nhảy xuống nước , hỏa chiết từ giờ cũng đã ướt “. Ôn Nhã đem hỏa chiết từ còn ẩm ướt móc ra , đưa cho Vân Lâm , tay nàng lạnh lẽo , Vân Lâm nhủ nhủ này , tiếp nhận hỏa chiết từ trong tay của nàng , lòng bàn tay của hắc tỏa nhiệt , không ngừng dùng nội lực sửa âm hỏa sơ con , chỉ trong chớp lát , hỏa chiết từ từ trong bùng ra một ngọn lửa .

“Người là đang muốn làm gì ? Lễ nào người muốn phóng hỏa thiêu cả ngọn núi sao ? Ôn Nhã nhìn trên tay Vân Lâm hỏa chiết từ , ít nhiều cũng hiểu ra ý định của hắc.

“Không thể làm như thế a, như vậy sẽ chết rất nhiều người a.” Ôn Nhã phản đối , ở thời điểm bọn họ ở trên núi , liền nhìn thấy bên dưới ngọn núi còn có rất nhiều bá tánh , một khi ngọn núi này nổi lửa , nhất định sẽ thiêu đến phía dưới làng , sinh mệnh của bá tánh , tài sản , đều có khả năng sẽ bị đại hỏa càn quét , cho dù Ôn Nhã có giết người không chớp mắt nhưng không thể để bách tính vô tội mà chết được , nàng vẫn không phải là sát thủ vô tình a .

“Không dùng đến biện pháp này , vậy người còn cách nào khác ? Chỉ cùng chúng ta có thể mau chóng xuống núi , nhất định có thể ngăn cản được vụ cháy , hơn nữa , người đừng quên , ta là hoàng thượng , giảm miễn cho họ mấy năm không thu thuế , vậy tổn thất cũng không có rồi “. Vân Lâm lạnh nhạt nói , chỉ là tính mệnh của bá tánh thường dân , có gì mà quá mức quan trọng , cho bọn họ được giảm thuế mấy năm , bọn họ cảm khái ân đức còn không hết , làm cái gì mà còn có thể oán hận cơ chứ ? Sau khi nói xong , Vân Lâm trực tiếp đem hỏa chiết từ ném đến nơi có nhiều hắc y nhân nhất , chỉ trong nháy mắt , ngọn lửa dâng cao đã vọt lên rất cao , may mà hắc y nhân kịp thời tránh kịp lúc , nếu không , không biết hậu quả sẽ như thế nào nữa .

“Nhân lúc đang loạn , mau chạy “. Vân Lâm nắm đôi tay lạnh lẽo của Ôn Nhã , nhân lúc y nhân đang bận dập tắt ngọn lửa , liền hướng phía dưới ngọn núi bay đi.

“Chạy mau ! Lửa cháy cao không thể khống chế được ! “: Lúc đầu những hắc y nhân đó có ý định dập tắt lửa , nhưng lửa lan quá nhanh , căn bản không dập hết được , hơn nữa trời đang nổi gió , rất nhanh , ngọn lửa toàn bộ đã thiêu cháy cả một phiến rừng .

“Cháy ! Cháy ! “: Trên núi đại hỏa bùng phát , phía dưới ngọn núi mọi người đều kinh động , phía trên núi thỉnh thoảng còn nghe được tiếng trùng kêu và tiếng kêu thảm thiết của những hắc y nhân.

“Mặc Khanh ! “: Xa xa nhìn thấy ám vệ cùng Mặc Khanh theo sườn núi lăn xuống , Ôn Nhã lúc này mới yên lòng.

“Nhanh đi gọi người đến cứu hỏa ! “: Ám vệ vừa mới xuống tới , Vân Lâm mệnh lệnh vừa phát , ám vệ nhẩn nhẩn vết thương trên người , phi thân vài lần , liền biến mất .

“Đừng giết bọn họ , lưu lại mấy người còn sống để thẩm vấn “. Ôn Nhã cùng Vân Lâm đứng canh ở dưới chân núi , một hắc y nhân bay đến , bị Vân đánh một chiêu mất mạng , nàng trong lòng đột nhiên nhớ đến những hắc y nhân kia cũng không có tổn hại đến nàng , nên nàng muốn cho bọn họ một con đường sống , nói to với Vân Lâm.

“Thả bọn họ ? Bọn họ có chết cũng không tha cho người ! “: Vân Lâm không đồng ý với cách của Ôn Nhã , những người này đem nàng bắt đi , còn

không biết sẽ đối phó với nàng như thế nào , giờ nàng lại còn muốn tha cho bọn chúng một con đường sống , chẳng phải là thả hổ về rừng , nuôi hổ thành hoạn sao ?

“Bọn họ cũng không có tổn hại đến ta , ngươi liền tha cho bọn chúng đi , hỏa lớn như vậy , bọn họ cũng đã bị tổn thất nặng nề rồi .” Ôn Nhã nói , vốn nàng với bọn họ cũng không thù không oán , bọn họ cũng chỉ là phụng mệnh làm việc , có lỗi cũng không phải là bọn họ .

“Không được ! Chỉ bằng việc bắt cóc hoàng hậu vương triều đã là tội chết , không chỉ một mình chịu tội mà còn chu di cửu tộc , bọn họ tuyệt đối không thể bỏ qua “. Đối với Vân Lâm mà nói , lưu lại bọn họ chính là tự lưu lại tai vạ , nếu không đem hết thảy nhóm người này diệt trừ , nhỏ cỏ tận gốc , hoàng thượng như hấn đã sớm chết rồi.

Rất nhanh , quan phủ đã cho người đến ứng cứu . Vân Lâm đem sự tình giao lại cho quan phủ xử lý , tự mình nhàn nhã ngồi vào bên cạnh uống trà .

Bầu trời là một màu khói lửa , ban đầu bầu trời còn trong xanh , là do cảm ứng mùi nóng của hỏa hoạn hay sao , mà mây đen bắt đầu tụ tập lại , chỉ trong chớp lát , mưa rơi không ngừng tí tách hạ xuống , càng rơi càng lớn , lập tức hỏa hoạn rất nhanh liền không chế được.

Ôn Nhã trong lòng còn chưa kịp vui mừng , cảm giác cả mắt đều tối sầm lại , sau đó cảm thấy trời đất quay cuồng , cả người ngã nhào xuống nền đất.

“Ôn Nhã !! “ Nhìn thấy nàng đột nhiên ngã xuống , Vân Lâm trực tiếp phi thân một cái , đem Ôn Nhã ôm vào trong lòng ngực . Cảm nhận được nàng chỉ là hôn mê bất tỉnh , trong lòng mới thở phào nhẹ nhõm . Mưa vẫn dội xuống làm ướt cả y phục hấn hay là do vì quá sợ hãi và lo lắng mà mồ hôi đã thấm ướt mà hấn không hay biết .

Bạn đang đọc truyện *Nghinh Phụng Hoàn Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Bệnh

Trước lúc hôn mê bất tỉnh , Ôn Nhã chỉ cảm thấy trời đất như quay cuồng , xoay tròn , đầu cũng lâng lâng , ý thức thì mơ hồ không rõ ràng .

Vân Lâm ôm Ôn Nhã đang trong tình trạng hôn mê vào lòng , một đường cho xe ngựa chạy càng nhanh càng tốt , đi đến Lương Châu biên thành .

“Khởi bẩm hoàng thượng , nương nương chỉ là cảm mạo phong hàn , cũng không có gì đáng lo ngại “. Bên trong thủ phủ của Lương Châu thành , Vân Lâm cho mời tất cả các đại phu của thành trấn đến xem bệnh cho nàng , bọn họ cùng một lời chẩn đoán là cảm mạo , không gì đáng lo ngại .

“Không đáng lo ngại , vậy tại sao đến giờ nàng ấy còn chưa tỉnh ! “ Vân Lâm giận dữ , ngay cả Mặc Khanh bị thương nặng cũng đã tỉnh hẳn rồi , chỉ là cảm mạo phong hàn , nàng vẫn còn chưa tỉnh , hấn làm sao mà không nôn nóng , lo lắng được ? .

“Nương nương khả là đang gặp ác mộng , cho nên mới không có tỉnh lại , chỉ cần chờ qua hết cơn sốt , thiết nghĩ nương nương liền có thể tỉnh lại “. Đại phu không dám thờ ơ , thấy hoàng thượng tức giận , trong căn phòng , tất cả quan viên lớn nhỏ , hạ nhân đều ào ào quỳ xuống .

“Ác mộng ? Vậy ngươi nói xem nàng đến thời điểm nào thì mới có thể hồi tỉnh ? Vân Lâm nôn nóng la lên , nhìn Ôn Nhã ở trên giường không có nhúc nhích , trong lòng hấn cảm giác bồn chồn bất an .

“Thảo dân không dám nói chắc , nương nương có thể hôm nay tỉnh , hoặc cũng có khả năng là ngày mai , ngày kia , thậm chí có thể sẽ rất lâu “. Đại phu nơm nớp lo sợ hồi đáp , chỉ lo hoàng thượng mà nổi giận , cái mạng nhỏ này của hấn cũng khó mà giữ được.

“Bỏ đi , các ngươi , tất cả đều lui xuống “. Vân Lâm thở dài , đem tất cả cho lui , “Thậm chí có thể sẽ rất lâu? Rất lâu là bao lâu ? Là một năm , hai năm , hay là mười năm , thậm chí là hai mươi năm ? Loại chuyện như vậy , ai cũng không có thể bảo đảm . May là hấn đã để ám vệ cấp tốc hồi Vân Thành tìm thái y càng sớm càng tốt tới đây , hiện tại cũng đã trên đường đến , Vân Lâm suy nghĩ , sau đó ngồi xuống bên mép giường của nàng .

Ở trong giấc mộng , Ôn Nhã cảm giác linh hồn đã rời khỏi thân thể , bay đến một nơi vừa xa lạ , lại vừa quen thuộc . Xa lạ , là bởi vì nàng chưa bao giờ đặt chân tới nơi này , quen thuộc là bởi vì nàng nhìn cảnh trí nơi đây , tự nhiên trong lòng có loại cảm giác kỳ lạ , nó trông thật quen thuộc , thật thân thiết , tuy rằng nàng không nhớ được nơi này là nơi nào , nhưng cảm giác trong lòng thì không thể nào đánh lừa nàng được a.

Chỗ nàng đến là một nơi hoàn toàn mới , người ở đây trang phục cùng Vân Đình vương triều rất khác nhau , người nơi này ăn mặc vô cùng mát mẻ , tảo bạo , bất luận là nam hay nữ , trang phục đều là lộ chân , lộ tay , Ôn Nhã nhìn đến mà mang tai ứng đồ cả lên . Nhà cũng thật quái lạ , nàng chưa từng nhìn thấy ngôi nhà lại cao như vậy , còn có các loại phòng nhỏ ở bên trong , lại còn có loại phòng gì đó , làm cho người ta ở từ dưới mặt đất có thể đến tầng cao nhất . Nói ra thật là kì lạ , Ôn Nhã có chút không hiểu , còn cảm giác lại cứ như là lâng lâng , có nhiều chỗ khiến nàng cảm thấy lạ kỳ , tất cả mọi người ở đây đều cho nàng cảm giác mới mẻ , nàng chịu không được liền bay đến nơi có nhiều người ở đó , lại phát hiện ra , người ở đây không thể nhìn thấy mình .

“Chuyện gì thế này ? Lẽ nào mình đã chết rồi? Linh hồn đã đến địa phủ chăng ? “ Ôn Nhã buồn bực nói , nhưng địa phủ làm sao có cảnh tượng như vậy cơ chứ ? Ánh nắng chói chang ? Gương mặt ai nấy đều tươi cười vui vẻ ? Căn bản nơi này không phải là địa phủ , nàng tin tưởng , có lẽ mình đã đến một nơi thần bí nào đó.

Ở nơi này, so với Vân Đình vương triều cũng lớn hơn rất nhiều, lại vô cùng náo nhiệt, người nơi đây không ai nhìn thấy nàng, cho dù nàng già vò hét lớn trước mặt người khác, cũng không ai hay biết, loại cảm giác này, giống như lúc ở trên núi vậy, bất luận nàng làm cái gì, cũng không có ai để ý tới, loại cảm giác này rất khó chịu, nàng không biết làm cách nào có thể rời khỏi nơi đây.

“Ôn Nhã, Người nhất định phải tỉnh lại cho trẫm! Trẫm không cho phép người rời đi, cũng không cho phép người có chuyện! “. Thái y của Vân Đình vương triều đã đến rồi, cũng không có biện pháp nào có thể tìm ra nguyên nhân nàng hôn mê, nhìn thấy nàng vẫn là mê man nằm trên giường, Vân Lâm trong lòng lo lắng bất an, không kiềm chế được lung lay thân thể nàng mà nói to.

Linh hồn đang bay bổng ở một nơi khác, đột nhiên thân thể bị lay động, nàng cảm giác trời đất quay cuồng, lại còn nghe một âm thanh vô cùng kiên định ở bên tai nàng nói.

Là Vân Lâm sao? Cũng chỉ có hắn mới nói chuyện với nàng bá đạo như vậy a, Ôn Nhã cười cười, ở chỗ này phiêu diêu lâu như vậy rồi, cũng nên quay về thôi, ở nơi đó, còn có rất nhiều người nàng không nhớ xa rồi a.

(Ta edit tới đây mới biết thì ra chị ấy cũng là xuyên không tới, mà lúc đầu, không biết vì sao mà mất trí nhớ, sau này mới nhớ ra >..<>)

Vân Lâm ngồi ở bên cạnh nàng, nhìn nàng cứ như thế mà yên lặng, hắn lại cảm giác không quen, trước đây hắn không thích tính khí của nàng, nàng tính cách rất quái lạ khiến hắn ghét bỏ, nhưng bây giờ nhìn nàng một thân yên lặng, hắn thà tình nguyện thấy nàng như trước đây sẽ tốt hơn.

“Aizz”. Vân Lâm thở dài, hắn lúc trước hận không thể làm cho nàng chết đi, nhưng không nghĩ tới, bây giờ nhìn thấy dáng vẻ như sắp chết của nàng, hắn cư nhiên lại không đành lòng, hay là trong lúc vô tình, nữ tử này đã tiến vào cuộc sống của hắn rồi sao? Nhưng sao lại có thể như vậy được? Lẽ nào, hắn đã thích nàng?

“Không! Không thể! Ta làm sao có khả năng sẽ thích nàng được, ta chỉ yêu một mình Ngọc Mai, mãi mãi trong lòng chỉ có Ngọc Mai! “. Vân Lâm bị ý niệm trong lòng làm cho sợ hãi, mây mù bao quanh khuôn mặt nhìn Ôn Nhã, sau đó hắn xoay người rời khỏi phòng, bên ngoài hạ nhân nhìn hắn đi ra, cảm thấy hoàng thượng đang bình thường tại sao lại sinh khí a?

Sau khi Vân Lâm rời đi không lâu, Ôn Nhã mơ màng đã tỉnh lại, nhìn gian phòng xa lạ, không biết là vì sao, trong lòng nàng có chút mâu thuẫn, dường như, nơi này cũng không phải là nơi mà nàng muốn đến, cảm giác kỳ lạ thật.

“Nương nương, người đã tỉnh lại, thực sự là quá tốt rồi, nếu như người không tỉnh lại, hoàng thượng có lẽ sẽ chém đầu lão thần mất “. Lão thái y tuổi già vui mừng nói, hắn đã lớn tuổi rồi, vốn nên ở nhà hưởng thanh phúc, kết quả, hoàng thượng cho thánh chỉ, liền mang hắn một đường từ Vân Thành đến Lương Châu Thành, một đường bốn ba, trắc trở, xương già của hắn sắp vỡ vụn ra, kết quả vừa đến nơi, chẩn đoán không ra bệnh của Hoàng hậu nương nương, ánh mắt của hoàng thượng lúc đó thực sự rất là đáng sợ.

“Hiện giờ đã không sao rồi a. “ Ôn Nhã cười cười, nhớ tới lời trước đây ở trong mơ nàng nghe được, ngẩng đầu nhìn Vân Lâm đã quay trở lại thăm nàng, nhìn thấy sắc mặt hắn nghiêm nghị, dường như có chút khó chịu tức giận, đã xảy ra chuyện gì? Nàng hẳn là không có đắc tội với hắn chứ? Nàng trong lòng có chút thấp thỏm băng khuâng.

“Nếu người đã không có chuyện gì, vậy.. chúng ta lập tức khởi hành hồi cung Vân Thành “. Vân Lâm lạnh lùng nói, Ôn Nhã đã tỉnh lại, hắn trong lòng cũng thờ phào nhẹ nhõm, nhưng chỉ trong vài giây tâm tình hắn lại siết chặt đi.

“Hoàng thượng, nương nương vừa mới tỉnh lại, thân thể vẫn còn yếu, bây giờ không thích hợp đi xe ngựa mệt mỏi “. Lão thái y vội vàng nói, trước đây hoàng thượng rất khắt khe lo lắng cho tình trạng sức khỏe của nương nương, nhưng tại sao giờ lại không để ý đến thân thể nàng a?

“Có chỗ nào không thích hợp? Trẫm ly khai hoàng cung đã nhiều ngày, có lẽ Thái hậu cùng Mai Phi đã sốt ruột lo lắng “. Vân Lâm nói, nhìn ánh mắt của Ôn Nhã đang kinh ngạc nhìn hắn, hắn có chút không đành lòng, nhưng nghĩ đến Mai Phi, hắn liền đem chút cảm giác đó đè xuống trong lòng.

“Nhưng là ..việc này, “ Lão thái y nhìn Vân Lâm, lại nhìn Ôn Nhã, không biết nên làm thế nào cho phải.

“Bổn cung không sao, nên khởi hành hồi cung “. Sau khi kinh ngạc qua đi, nàng lạnh nhạt nói cắt lời thái y, đây mới thực sự là hắn, nàng và hắn vẫn tốt hơn đừng có quan hệ gì.

“Nương nương, nhưng thân thể của người? “ Mặc Khanh lo lắng cho nàng, sợ rằng nàng khả năng không thể chống đỡ nổi.

“Ta thật sự không có chuyện gì, chỉ bởi vì mơ một giấc mơ kỳ quái, cho nên sau khi tỉnh lại có chút mơ hồ “. Ôn Nhã cười cười, giấc mơ vừa rồi quá mức kì lạ, cũng quá mức chân thực đi.

Vân Lâm quả nhiên nhẫn tâm, không đợi Ôn Nhã háo hức khỏe mạnh, đã chuẩn bị xe ngựa để hồi cung. Ôn Nhã, lão nhân thái y đi cùng một chiếc xe ngựa, Vân Lâm thì cười ngựa, dọc theo đường đi không có nghĩ ngợi, cả ngày lẫn đêm, một đường chạy thẳng về hoàng cung.

“Tiểu Nhã, người rốt cục cũng đã trở về, nghe nói người bị bệnh, thân hình đã gầy đi nhiều rồi, haizz, hoàng nhi, người cũng thực là, không thương tiếc hoàng hậu nương nương gì cả, ai gia làm mẹ nhìn mà đau lòng “. Mới vừa xuống xe, thái hậu liền lôi kéo Ôn Nhã đến hỏi han, còn với hoàng thượng bà cũng không thêm hỏi một tiếng nào.

“Hài nhi bất hiếu, đã để mẫu hậu lo lắng rồi “. Cảm nhận được thái hậu từ tận đáy lòng thật lòng quan tâm nàng, Ôn Nhã dịu dàng cười nói, làm cho nàng cảm thấy khung cảnh lạnh lẽo trong cung, hình như cũng đã ấm áp lên một chút rồi.

“Không nên nói như vậy , ai gia có thông báo cho người của Bình vương phủ rồi , không chừng tí nữa cũng sẽ đến đây , đôi lát nữa , người liền có thể gặp được phụ mẫu rồi “. Thái hậu khuôn mặt hiền lành , dịu dàng nói , lần đầu tiên nhìn thấy nàng , bà đã yêu thích , bà luôn có một cảm giác nàng và Vân Lâm là cặp đôi hảo hợp , nhưng bây giờ nhìn lại , Vân Lâm đối với Ôn Nhã không hề có chút để tâm , bà trong lòng cảm thấy hổ thẹn , đã coi nàng như là khuê nữ của mình mà yêu thương hết lòng .

“Phụ thân và nương sẽ đến đây sao ? Thần thiếp cảm tạ mẫu hậu ! “. Nghe được phụ mẫu sẽ đến , Ôn Nhã trong lòng rất vui , đã rất lâu rồi nàng không có nhìn thấy mẫu thân , trong còn có nhiều nghi vấn , muốn tự mình tìm hiểu , nếu nương có thể đến đây , vậy thực sự là quá tốt rồi a.

Giấc mộng ấy cứ mãi quấn quanh trong lòng nàng , phải nói là thường xuyên xuất hiện trong giấc ngủ , buổi tối mấy ngày này , nàng đều mơ thấy , có lẽ là ban ngày suy nghĩ , nên đêm mới mơ thấy , nhưng mà mỗi lần nàng tỉnh lại , đầu óc cứ mơ hồ , không thể phân biệt được , nàng rốt cuộc là đang ở nơi nào . Cho nên nàng muốn tìm người hỏi thăm , có ai nhìn thấy qua nơi mà nàng đã nằm mộng không , nếu như là có , nàng nhất định sẽ phải đến đó .

“Ai gia biết người nhất định sẽ vui mừng “. Thái hậu cười nói , liếc mắt nhìn bên cạnh hoàng thượng và Mai phi đang tình chàng ý thiếp , bà chỉ có thể nghĩ nên đối tốt với nàng một chút , mới có thể bù đắp ủy khuất cho Ôn Nhã .

“Người không sao chứ ? Nghe nói người bị đánh đến trọng thương “. Bên cạnh , Vân Cẩm công chúa nhìn Mặc Khanh lo lắng hỏi.

“Tạ công chúa quan tâm , thuộc hạ đã không sao rồi “. Mặc Khanh lạnh nhạt hồi đáp . Vân Cẩm gật đầu , liền trở về bên cạnh thái hậu .

Từ lúc Mặc Khanh ở trạm dịch cứu nàng cùng thái hậu , chỉ cần ở đâu có hấn , ánh mắt của Vân Cẩm liền không tự giác mà dõi theo hấn , cho dù hấn một lần cũng chưa từng để ý đến nàng .

Ngày trước nàng còn cho rằng sẽ tìm một nam nhân chung tình như hoàng huynh hay giống như phụ hoàng , nhưng mà , ngay từ lần đầu tiên nàng nhìn thấy hấn , trái tim nàng đã hướng về hấn rồi , chỉ cần nàng có cơ hội , cho dù hấn không yêu nàng , nàng cũng toàn tâm toàn ý vĩnh viễn ở bên cạnh hấn , không rời không bỏ .

Nhưng là , tất cả những thứ này đều là mong muốn đơn phương của nàng thôi , với thân phận của nàng , nhất định cùng Mặc Khanh sẽ không có kết quả tốt . Chỉ có thể xa xa nhìn hấn , dõi theo hấn , chỉ mong hấn mạnh khỏe không có chuyện gì , nàng cũng cảm thấy yên lòng .

Bên kia Vân Lâm vẫn cùng Mai Phi tình chàng ý thiếp , dường như hấn chỉ có thể làm như vậy mới không còn để tâm đến Ôn Nhã nữa , nhưng ánh mắt của hấn vẫn thường xuyên nhìn Ôn Nhã , nội tâm bị khuấy nhiễu ,hấn không ngờ nàng lại gây ảnh hưởng đối với hấn đến như vậy , hấn muốn không chế tình cảm này nhưng đâu thể một sớm một chiều mà có thể khác chế được.

Bạn đang đọc truyện *Nghinh Phụng Hoàn Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Không mời mà tới.

Thời điểm phụ phụ Bình vương gia đến , Ôn Nhã cao hứng đến độ quên cả trời đất , lời kéo bọn họ nói dài nói ngắn , cho đến khi nàng hỏi đến việc nằm mộng thấy nơi đó , phụ phụ Bình vương gia cũng đều lắc đầu , biểu thị họ chưa từng thấy , cũng chưa từng nghe nói qua .

“Lúc ta còn trẻ , những nơi chính chiến đi qua , cũng chưa bao giờ gặp cái nơi mà con nói đến , hay là có thể nơi đó cách rất xa Vương đình vương triều .” Bình vương gia suy nghĩ rất lâu , cũng không nghĩ ra được nơi nàng nhắc tới là nơi nào .

“Nhắc tới chuyện này cũng là kì lạ , mấy ngày nay ,hài nhi đều liên tục mơ thấy nó , cảm tưởng như đã từng ở qua , nhưng nghĩ đi nghĩ lại , hài nhi cũng chưa từng đến nơi nào giống nơi đó cả “. Ôn Nhã phiền muộn nói , giấc mộng này cứ khuấy nhiễu nàng , nếu không tìm lý do giải thích được giấc mộng đó , e rằng quãng thời gian sau có lẽ nàng sẽ rất khó mà ngủ ngon giấc .

“Có thể nơi đó , con trước đây đã từng đi qua ,nhưng tạm thời là không nhớ ra được hay không ? “ Bình vương gia nói , Ôn Nhã nhất định đã chịu rất nhiều khổ cực .

“Hài nhi không biết “. Ôn Nhã cẩn trọng hồi tưởng lại mọi chuyện trước kia , trí nhớ nàng rất rõ ràng , nàng thực sự là chưa từng tới nơi đó .

“A , còn có một người có thể biết .” Ôn Nhã đột nhiên nghĩ đến một người , đó chính là sư phụ , có thể sư phụ biết nơi đó là nơi nào . Dù sao sư phụ cũng là người trên giang hồ , thế nào hấn cũng sẽ biết ít nhiều . Nhưng mà , vấn đề là nàng vất vả lắm mới từ trên núi trốn xuống , nếu như bây giờ nàng trở về tìm sư phụ , khả năng sẽ bị sư phụ nhốt lại , nàng cũng không hiểu lý do tại sao sư phụ lại không muốn cho nàng xuống núi ?

Nghĩ tới nghĩ lui , Ôn Nhã cũng không nghĩ ra được nguyên nhân , không còn cách nào khác , nàng cũng không thêm suy nghĩ nữa .

.....

“Nương nương , người cuối cùng cũng trở về rồi , người không biết được ngay lúc không có người ở đây , Ngọc mỹ nhân cùng Quyên mỹ nhân đã nháo

loạn cả lên.” Sau khi phu phụ Bình vương gia rời đi, Nguyệt Hồng mới nói.

“Các nàng nháo cái gì?” Ôn Nhã hàng mày nhú lại, trong ngày thường, hai người bọn họ đều rất mực ôn hòa, bây giờ làm sao mà náo loạn?

“Đều là do Quyên mỹ nhân nói thị phi trước, nói cái gì là hoàng thượng mang Mai phi nương nương đi đến thái miếu cũng là vì không muốn ở cùng với Hoàng hậu nương nương, hoàng thượng không sủng ái nương nương, là nương nương không đem lại vui vẻ cho hoàng thượng. Ngọc mỹ nhân không chịu nghe, liền cùng Quyên mỹ nhân hai người cãi vã vài câu, kết quả lời của Quyên mỹ nhân được đồn đãi ra ngoài.” Nguyệt Hồng bắt đầu nói, Quyên mỹ nhân thì ra là loại tiểu mỹ nhân (tiểu ở đây là tiểu nhân đó), dám ở sau lưng chửi bới Hoàng hậu nương nương, nói xấu nương nương, lẽ ra nên trừng phạt nàng ta mới đúng a.

“Vậy sau đó, mọi người vì việc này mà nháo lên?” Ôn Nhã xem chuyện của Nguyệt Hồng kể, chẳng qua chỉ là một tí chuyện nhỏ mà thôi.

“Nương nương, Quyên mỹ nhân là phạm thượng, nương nương hoàn toàn có thể trị tội nàng nha, cũng không nên để cho nàng quá cao ngạo a!” Nguyệt Hồng vội la lên, Hoàng hậu nương nương nếu đến cả chuyện này cũng đều không thèm để ý, ngày sau sẽ bị chịu thiệt.

“Nguyệt Hồng, chuyện này chẳng qua cũng chỉ là một chuyện nhỏ thôi, không cần phải tính toán so đo.” Ôn Nhã nói, nàng cũng không muốn để ý người khác nhìn mình bằng con mắt nào, chỉ cần nàng sống không hổ thẹn với lòng là được rồi, tranh sủng, xưa nay không phải là mục đích của nàng.

Nguyệt Hồng nhìn thấy Ôn Nhã như vậy, biết rằng nếu nói thêm sẽ làm cho Hoàng hậu nương nương phản cảm với nàng, cho nên cũng không dám nhiều lời.

Ngày thứ hai, Sau khi các vị mỹ nhân ở các cung khác đến thỉnh an. Ôn Nhã như thường lệ, lưu lại Ngọc mỹ nhân cùng Vương tài nhân ở lại Vi vương Cung dùng bữa và chơi đùa, Lâm Tiệp Dư là người không được mời nhưng vẫn tới.

“Hoàng hậu nương nương, thiếp vừa mới học được vài món ăn vặt ở ngoài cung, muốn mời nương nương nếm thử, xem thử mùi vị ở dân gian có giống hay là khác gì mùi vị ở trong cung hay không.” Lâm Tiệp Dư trên mặt đầy ý cười, nếu như là trước đây chưa từng biết qua nàng ta, Ôn Nhã còn cho rằng Lâm Tiệp Dư là một người cũng được, không có toan tính chỉ là muốn lấy lòng nàng, nhưng mà thật sự nàng ta không phải là loại người như vậy.

Ôn Nhã nhàn nhạt cười, quan sát vẻ mặt của Lâm Tiệp Dư, Lâm Tiệp Dư trong lòng chợt hoảng hốt, lẽ nào hoàng hậu biết mình đang muốn làm cái gì sao? Không thể! Việc này chắc chắn không có một ai biết, Quyên mỹ nhân còn không nói, sao hoàng hậu lại biết được cơ chứ.

“Bổn cung nhìn không ra Lâm Tiệp Dư như người lại có sở thích này, nhưng mà dù sao, người đã mời, thì bổn cung hiển nhiên phải thưởng thức rồi.” Ôn Nhã dùng chiếc đũa gấp những chiếc bánh đang chảy dầu nóng hổi trên đĩa, vài chiếc bánh tròn được rắc những hạt mè trên đó, quan sát một lượt, nàng cũng không biết loại bánh này có xuất xứ từ đâu.

Ngọc mỹ nhân cùng Vương tài nhân khuôn mặt đều lo lắng nhìn Ôn Nhã, muốn ngăn cản, nhưng nhìn thấy Lâm Tiệp Dư, các nàng không tiện mở miệng, chỉ có thể dùng ánh mắt ra hiệu cho Ôn Nhã, Ôn Nhã cũng chỉ dùng ánh mắt ra hiệu với bọn họ là cứ yên tâm.

“Không nghĩ rằng Lâm Tiệp Dư như tỷ, xuất thân từ đại gia đình danh gia vọng tộc, cũng có sở thích của những tiểu gia tử * (là những gia đình thân phận nhỏ, bình thường, không có chức trách), xem ra trước đây là ta nhìn lầm tỷ rồi.” Ngọc mỹ nhân khẽ cười nói, Lâm Tiệp Dư thường hay xem thường các nàng là gia đình dân giả mà nhập cung, nay tự nhiên lại làm ra những món đồ này, khẳng định chắc chắn là nàng ta có vấn đề.

“Mùi vị cũng không tệ, bổn cung trước đây cũng chưa từng ăn qua món ăn vặt này, nên không biết mùi vị của nó với bên ngoài là như thế nào.” Trong thời điểm Lâm Tiệp Dư và Ngọc mỹ nhân mình tranh ăn đấu, nàng đã đem hết những món bánh trên bàn nếm thử một lần, rồi nói.

“Ngọc mỹ nhân cùng Vương tài nhân không nếm thử sao?” Lâm Tiệp Dư hỏi.

Vương tài nhân lo lắng nhìn xem Ôn Nhã cùng Ngọc mỹ nhân một hồi, sau đó nàng mới cẩn trọng cầm đũa lên.

“Tâm ý của Lâm Tiệp Dư, bọn muội sẽ ghi nhận, nhưng chỉ là vừa nãy thực sự cùng hoàng hậu nương nương ăn quá nhiều, nên có chút không ăn nổi nữa.” Ngọc Mỹ nhân kéo ống tay áo của Vương tài nhân lại, cự tuyệt nói.

Vương tài nhân nhìn sang Ôn Nhã, thấy nàng không nói gì, cũng đem đôi đũa đặt xuống lại.

“Àh, nhưng mà tỷ cũng đã chịu khó cực khổ lâu như vậy để làm ra những món như thế này, đáng lẽ tỷ cũng nên nếm thử nó một chút a.” Ngọc mỹ nhân vừa nói vừa cầm chiếc đũa lên gấp một chiếc bánh đưa đến bên mép của Lâm Tiệp Dư.

“Không cần đâu, ở thời điểm ta làm nó cũng đã nếm qua rất nhiều rồi, ta là thật tâm muốn đem đến cho hoàng hậu nương nương cùng hai vị muội muội thưởng thức mà.” Lâm Tiệp Dư dùng khăn tay che miệng nói.

“Tỷ đã nói như thế, cũng rất có tâm ý, muội nghĩ... Hoàng hậu nương nương, người nói xem, có nên ban thưởng cho tỷ ấy không?” Ngọc mỹ nhân liền chuyển đề tài, cho dù Ôn Nhã không được sủng ái, nhưng thân phận nàng là hoàng hậu, thống lĩnh hậu cung, mọi chuyện đều do Ôn Nhã quyết định.

“Ừm, hiển nhiên, Lâm Tiệp Dư đã chịu khó làm nó, nên cũng phải ăn một ít đi.” Ôn Nhã nói xong, tự thân gấp cho Lâm Tiệp Dư, Lâm Tiệp Dư sắc mặt cũng đã trở nên khó coi, nhìn chằm chằm vào những món ăn trong chiếc bát trước mặt, cũng không biết nên làm gì.

“Lâm Tiệp Dư, tỷ sao vậy? Tại sao lại không ăn? Hay là trong đồ ăn có gì đó sao? Ngọc mỹ nhân thấy Lâm Tiệp Dư như vậy, giọng điệu ngày càng

gay gắt .

Ôn Nhã cũng đắm chiêu nhìn Lâm Tiệp Dư.

“Sao có thể , ta chỉ là đã no rồi a.” Lâm Tiệp Dư miễn cưỡng cười , lại nhìn qua Ôn Nhã , thấy nàng hình như chẳng có chuyện gì , sẽ không sao , Lâm Tiệp Dư nghĩ nghĩ , sau đó mới cầm chiếc đĩa đem chiếc bánh Ôn Nhã mới vừa gấp cho nàng , nuốt vào .

“Ta cũng đã ăn rồi , ở trong cung hình như ta còn chút việc cần đi xử lý , Hoàng hậu nương nương , thiếp xin được cáo lui trước “. Một lát sau , Lâm Tiệp Dư nhìn thấy Ôn Nhã cũng không có phản ứng gì , nên liền xin cáo quay về , Ôn Nhã gật gật đầu , đáp ứng cho nàng rời khỏi .

“Lâm Tiệp Dư là có ý gì ? Sao lại có thể tốt bụng như vậy , làm ra những món này , lại còn đem đến cho chúng ta , mà hình như trong những món đó tựa hồ cũng không có vấn đề gì a “. Ngọc mỹ nhân có chút buồn bực nói , cầm lấy đôi đĩa định bụng thử một chút.

“Không thể ăn nó ! “ Ôn Nhã ngăn chặn chiếc đĩa của Ngọc mỹ nhân , “Ta dám ăn , là bởi vì thể chất của ta , ta biết nó sẽ không có chuyện gì , còn Lâm Tiệp Dư , ta không dám đảm bảo nàng ta vạn bất đắc dĩ ăn vào sẽ có chuyện gì hay không ? Điều đó ta thật sự không biết “. Ôn Nhã lạnh nhạt nói , tuy rằng nàng không đảm bảo thức ăn này có độc hay không , nhưng khi ăn vào , thân thể nàng có chút phản ứng , nàng có thể khẳng định , trong mấy thứ này , tuyệt đối là có vấn đề , còn nó là cái gì , nàng hiện tại cũng chưa đoán ra được.

Ngọc mỹ nhân cùng Vương tài nhân hai mặt nhìn nhau , đôi đĩa trong tay dường như là sắt thép nung nấu đến đỏ , làm cho bọn họ phồng tay hoảng hốt thả ra.

“Lâm Tiệp Dư là gan quả nhiên rất to , dám quang minh chính đại can đảm làm ra chuyện như vậy , nương nương , người nhất định không nên bỏ qua cho nàng ta a “. Vương tài nhân khuôn mặt tức giận đến đỏ chót , Lâm Tiệp Dư cả gan bỏ độc hại hoàng hậu , tội danh này nàng nhất định sẽ chết!

“Bây giờ , ta chỉ sợ , nàng ấy tự làm tự chịu , nàng ấy cũng đã ăn rồi , kế hoạch hãm hại bản cung cũng đã thất bại , nếu không muốn dùng truc xanh mức nước , trở thành công dã tràng , nàng ấy cũng chỉ có thể đề chính mình trúng độc , sau đó mới có thể đem tội danh đẩy lên người của bản cung “. Ôn Nhã giải thích , chỉ là mấy trò vật này , đã nghĩ là sẽ hại được nàng , Lâm Tiệp Dư chẳng qua cũng chỉ là nguoi ngu ngốc mà thôi.

Quả nhiên đúng như lời Ôn Nhã nói , sau khi Lâm Tiệp Dư quay về cung của mình , độc lập tức phát ra , nhưng lạ một điều là hoàng hậu nương nương bên Vi Ương Cung vẫn là bình an vô sự , làm cho nàng tức đến muốn thổ huyết.

“Tại sao lại có thể như vậy được ! Rõ ràng ả cũng ăn , còn ăn nhiều hơn ta , lại ăn sớm hơn ta nữa , tại sao , một chút biểu hiện gì cũng không có ? “ Lâm Tiệp Dư không cam lòng , tức giận nói , “Không được , hay là đây chỉ là độc được bình thường , không hại chết được người , ta sẽ không thể để kế hoạch lần này thất bại được ! “. Lâm Tiệp Dư đem những đồng hồ bên cạnh ném xuống , từ bên ngoài nghe được tiếng động liền vội vã chạy vào.

“Nương nương , người làm sao vậy ?” Nhìn sắc mặt trắng bệch của Lâm Tiệp Dư , tỷ nữ hoàng sợ đến run rẩy .

“Gọi thái y ! Nhanh ! “. Trong bụng như bị ngọn lửa thiêu đốt , Lâm Tiệp Dư đau đến không chịu được , mấy tỷ nữ khác bận bịu hoảng loạn đưa nàng lên giường nằm , còn những người kia liền chạy loạn đi tìm thái y tới.

Rất nhanh , tin tức của Lâm Tiệp Dư được truyền ra toàn bộ hậu cung .

Ngọc mỹ nhân cùng Vương tài nhân trong lòng sợ hãi không thôi , nhìn trên bàn những món ăn còn sót lại , nếu như vừa này Ôn Nhã không ngăn cản các nàng , có lẽ bây giờ bọn họ đều sẽ giống như Lâm Tiệp Dư .

“Nương nương , những thứ này làm sao bây giờ ? Có cần đem xử lý hay không ?” Nguyệt Hồng lo lắng hỏi , những thứ đồ này giữ lại chỉ tổ thêm tai họa , chẳng bằng vứt bỏ cho xong , đỡ phải phiền phức .

“Không sao , Lâm Tiệp Dư cũng đã nhọc nhằn làm ra nó , hơn nữa mùi vị cũng rất tốt “. Ôn Nhã nói , sao đó lại lấy lên một chiếc bánh cho vào miệng , không thể phủ nhận , Lâm Tiệp Dư làm ra những món ăn này mùi vị quả thật cũng không tệ a.

Sau khi thái y đến chỗ Lâm Tiệp Dư chuẩn bệnh , Vân Lâm cũng nghe được tin , nàng bị trúng độc là do sau khi từ Vi Ương Cung trở về , ngay lập tức hấp liền đến cung của Ôn Nhã , lại phát hiện Ôn Nhã còn có tâm tình ngồi thưởng thức thức đồ ăn.

“Lâm Tiệp Dư , nàng ấy tại sao lại trúng độc ? “Vân Lâm sinh khí hỏi.

“Khả năng là do nàng ấy ăn phải những món ăn này , hoàng thượng người có hứng thú thử một cái không ?”. Ôn Nhã không hề lay động , còn hiển nhiên mời Vân Lâm.

“Nguoi ...Nguoi chẳng lẽ muốn tự thừa nhận là đã hạ độc nàng ?” Sắc mặt hân âm trầm đến đáng sợ .

“Hoàng thượng , người hoài nghi ta hạ độc sao ? Vậy người trước hết cho thái y kiểm định xem những thứ này của Lâm Tiệp Dư mang đến là có độc hay không?”. Ôn Nhã cười nói , đem món ăn đẩy tới trước mặt Vân Lâm.

“Nguoi theo ta đến Trữ Tú Cung !”. Vân Lâm lạnh nhạt nói , Lý Đức Hải tiến lên bụng theo đĩa đồ ăn đi theo phía sau .

Bạn đang đọc truyện *Nghe Phụng Hoàn Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 25: Chương 25 đại chiến bắt đầu

"Đứng lại ! Ngươi muốn đi đâu ?". Ôn Nhã mới vừa đi ra khỏi lều vải ,liền bị một nhóm thị vệ ngăn cản .

" Hồi bẩm các vị đại nhân , nô tỳ phụng mệnh đại tiểu thư , đi sưu tầm ít lá tuyết thủy , dùng để pha trà cho hôn lễ ngày mai ". Ôn Nhã tận lực ép âm thanh nói .

" Nếu là đi hái lá tuyết thủy , sao ngươi lại dùng khăn che mặt làm gì ?" Thị vệ kia liền nói , muốn dùng tay xà đi khăn che mặt của Ôn Nhã .

" Ngoài kia ồn ào quá ! Nguyệt Hồng , ngươi nhớ mang theo khăn che mặt , dùng để lạnh làm hồng đi khuôn mặt đó , ngày mai ngươi nhất định không được làm mất mặt ta , cho nên phải giữ kỹ khuôn mặt của mình ! ". Nguyệt hồng giọng nói từ trong lều vang ra , may mà trời giá rét , nên cũng không thể nghe được rõ ràng âm thanh của hai người .

" Các vị đại nhân , đừng làm khó nô tỳ , giờ trời đang lạnh , nếu chậm trễ , chỉ sợ càng không hái được lá tuyết thủy , với lại nếu nô tỳ không đeo khăn che mặt , chỉ sợ trời lạnh sẽ làm cho da mặt của nô tỳ xấu đi , đại tiểu thư trách tội , đến lúc đó , nô tỳ thật thảm a ". Ôn Nhã giả vờ khóc lóc than thở .

" Đại tiểu thư của ngươi , tính khí quả nhiên bất thường , lại đi làm khó dễ hạ nhân , ngươi mau đi đi , đi sớm về sớm , không khéo đại tiểu thư ngươi lại trách tội ". Cùng làm nô tài , thị vệ đối với nàng có chút đồng tình , với lại sống chung với Ôn Nhã mấy ngày qua , cũng đã biết tính khí của đại tiểu thư này rất khó chịu , cho nên cũng không hoài nghi, liền cho nàng lui đi.

Ôn Nhã hướng nhóm thị vệ thi lễ , mới vội vội vàng vàng rời khỏi , Nguyệt Hồng có nói , chỉ cần nàng rời khỏi , liền sẽ có người tiếp ứng.

Nguyệt Hồng vận y phục của Ôn Nhã ,tóc tai rối bời nằm nghiêng trên giường , ở dưới gối lấy ra thanh chủy thủ sáng lấp lóe .

" Đại tiểu thư , người nhất định phải đi thật xa , lần này , nhóm nô tỳ dùng tính mệnh để báo đáp người ". Nguyệt Hồng nhỏ giọng nói , kế hoạch đào hôn không chỉ riêng một mình Ôn Nhã biết mà còn có các tỷ nữ của Vân đình tham gia , chủ yếu là muốn cho Ôn Nhã có thể trốn khỏi đại mạc càng xa càng tốt .

Từ lều trại của Vương Hậu đi ra , Da luật độc đi ngang qua lều của Ôn Nhã , nhìn thấy bên trong có vẻ rất yên tĩnh , trong lòng có chút khó chịu , ngày hôm nay sao nàng lại không quấy nữa ?

" Sao rồi ? Bên trong có chuyện gì xảy ra không ?". Da luật độc hỏi thị vệ , thị vệ cung kính đáp lời là không có việc gì phát sinh , thời gian qua đã lâu , cho nên nhóm thị vệ cũng đã quên bằng chuyện nô tỳ xin đi hái lá tuyết thủy .

" Tiểu nhã , muội đã ngủ chưa ? Ta có thể đi vào hay không ?". Da luật độc ở bên ngoài lều hỏi , bên trong rất nhanh đã có người nói với ra , hần nhắc mạnh lên , nhìn xuyên thấu qua bình phòng , hần mơ hồ có thể nhìn thấy bóng dáng Ôn Nhã đang nằm quay lưng trên giường .

" Hồi bẩm vương , tiểu thư sau khi tức giận , thật vất vả lắm mới ngủ được , nếu vương không có việc gì quan trọng , vậy vẫn chờ đến ngày mai , hôn lễ tái kiến đại tiểu thư a". Thị nữ nhỏ giọng nói , chỉ sợ đánh thức Ôn Nhã bên trong .

" Uhm , vậy cũng được , các ngươi nên chăm sóc thật tốt cho nàng , nhất định không được nửa điểm sai sót ". Mạnh đã thả xuống hần cũng không thể nhìn thấy tình huống bên trong , Da luật độc đành phải nói với thị nữ kia , thị nữ kia cũng cung kính hành lễ , sau đó xoay người đi vào .

"Hình như thiếu mất đi cái gì đó ?". Da luật Độc rời khỏi lều vải của Ôn Nhã , trong lòng luôn cảm thấy có chút kỳ lạ , nhưng không nghĩ ra được , hần luôn cảm thấy mơ hồ hình như vắng đi một thứ gì đó .

" Trời lạnh như vậy , thân thể muốn đông cứng a , vậy mà nàng ta lại cư nhiên để Nguyệt Hồng cô nương đi ra ngoài hái lá tuyết , còn bản thân lại ấm áp đi ngủ ". Lúc này , ở bên cạnh lều vải khác , một thị vệ vừa mới thay ca nói .

" Nguyệt Hồng ! Phải rồi , không thấy Nguyệt Hồng ! ". Nghe được lời nói của thị vệ , hần lúc này mới phát hiện ra .

" Mau ! Lập tức đi tìm Nguyệt Hồng trở về đây ! Nếu không tìm thấy , các ngươi cứ mang đầu tới gặp ta ! . Sau khi gọi thị vệ kia đến tra hỏi , hần liền phát giác ra , Nguyệt Hồng đó chính là Ôn Nhã .

Đem theo thị vệ đi vào lều trại của Ôn Nhã , Da luật độc quả nhiên phát hiện người nằm trên giường lại chính là Nguyệt Hồng , ở thời điểm Nguyệt Hồng muốn tự sát , hần trong nháy mắt đã cướp đi thủy chủ của nàng , đồng thời phê bỏ tay chân của Nguyệt Hồng .

Trong lều vải , đã qua một canh giờ , Nguyệt Hồng đau đớn đến ngất đi , lữa bếp đã nguội , nhưng vẫn chưa có tin tức của Ôn Nhã .

" Vương ! Không tốt rồi , biên cảnh cấp báo , Vân đình hướng đại mạc tiến công ! . Chưa có tin tức của Ôn Nhã , liền nhận được tin tức của biên cảnh .

" Được ! Rất tốt ! ". Đôi tay của Da luật độc cũng đã nổi đầy gân xanh .

"Đem người của Vân đình toàn bộ nhốt lại, không được giết chết ! " Da luật độc nhìn nguyệt hồng mê man nằm đó , hần liền bước qua thân thể nàng rồi đi .

" sư phụ , chiều này thật sự hữu dụng sao ?". Nhìn đám đại quân Vân đình bị trói phía trước , Da luật độc không xác định hỏi .

Những người bị trói kia , có cả nam lẫn nữ , trẻ có già có , còn có những lão nhân ngoài tám mươi tuổi , còn có những hài tử mới ra đời , những người này , là tù binh lần trước , khi Vân đình tấn công , quân lính đại mạc đã bắt được , có hơn mấy trăm người . Hần vốn định là đem đi giết sạch , để phải đỡ hao phí lương thực của đại mạc , nhưng lại bị sư phụ ngăn cản , nói rằng , lưu lại sẽ có hữu dụng , hôm nay có thể đem ra phát huy tác dụng rồi .

" Vân đình hoàng đế với người không giống nhau , người thì sinh tử , muốn giữ thì giữ , muốn đoạt thì đoạt , còn hoàng thượng của Vân đình hần phải để ý đến bá tánh dân chúng mới có thể ngồi vững ngôi vị hoàng đế . Những người này đều là con dân của vân đình , nếu Vân Lâm để người động thủ , không cần chúng ta ra tay , vị trí hoàng đế của hần nhất định sẽ không ngồi được lâu ." Mặc Thanh Thu giải thích .

Bình khí và lương thảo của đại mạc không có thể sánh bằng Vân đình , nhưng bọn họ đang có một tấm khiên lớn , chỉ cần Vân đình muốn phát chiến , thì chưa chắc là được , ngược lại có thể dẫn đến hậu quả tự sinh tự diệt !

" Sư phụ quả không hổ danh là sư phụ , ngay cả cách này mà cả đồ đệ cũng không nghĩ ra ." Da Luật Độc ảo não nói , Mặc Thanh Thu thần sắc có chút âm u , nếu Ôn Nhã ở đây mà thấy cảnh này , chắc chắn sẽ không để bọn họ làm ra loại chuyện tàn tạt lương tâm như vậy . Đi rồi cũng tốt , chỉ ít những nghiệp chướng này , Ôn Nhã cũng không cần phải chia sẻ cùng bọn hần .

" Tướng quân , ở phía trước có nhóm binh sĩ bị trói , là người của Vân đình ta , hơn nữa cũng có mật báo nói lại , bọn họ chính là con dân của Vân đình , không thể ngờ , binh sĩ đại mạc lại dùng cách này để đối phó với chúng ta , vậy chúng ta nên làm gì bây giờ ? Các tướng sĩ của chúng ta không thể ra tay với bách tính dân ta a ! " . Binh sĩ nói với Mạnh rộng .

" Chết tiệt ! " . Mạnh rộng cười ngửa , nôn nóng đi tới đi lui , nếu bây giờ tấn công , sẽ không tốt , nhưng nếu không tấn công thì cũng không được .

" Nhanh ! Đi bẩm báo với hoàng thượng " . Loại chuyện này hần không thể làm chủ được .

"Đi ! Dừng lại ! Các người mở to hai mắt mà nhìn xem , xem vị hoàng thượng anh minh của các người có thể cứu các người hay không ! " . Ở bên kia đại mạc , các tướng sĩ dùng roi đánh vào nhóm người , hét to nói .

" Bá tánh Vân đình ? Muốn tiến công phải giết hết người của mình ?" Vạn thọ cung , Vân Lâm vẫn an thái hậu liền nghe được tin tức này , nếu việc này không xử lý được , hần chính là tội nhân thiên cổ rồi .

" Lâm nhi , nếu những người kia chỉ còn lại thể xác , vậy không thể tính là bách tính của Vân đình , bá tánh con dân Vân đình vừa có tình người , vừa có linh hồn , không phải một đám người chỉ là công cụ giết người " . Thái hậu đang nhắm mắt dưỡng thần đột nhiên nói .

" Nhi tử biết rõ " . Cẩn thận nhìn thái hậu , Vân lâm thở phào nhẹ nhõm , trước mắt , chỉ có thể làm vậy , hần nhanh chóng viết một phong thư , lấy tốc độ nhanh nhất truyền đến tướng quân Mạnh rộng .

" tướng quân ! Hoàng thượng muốn từ bỏ nhóm người kia . Nhưng đó chính là bách tính Vân đình a! Chúng ta sở dĩ xuất chiến cũng là vì bảo vệ bá tính con dân của chúng ta , bảo vệ người thân của ta ! Chúng ta sao có thể ra tay với bọn họ được ! " . Phó tướng cầm trong tay thủ dụ của Vân Lâm , thần sắc kích động nói , đồng thời cũng ngầm phản đối .

" Ta biết , tất cả mọi người đều không ai muốn làm tổn thương đến bá tính con dân , tất cả mọi người trong lòng ai nấy đều khó xử , nhưng mọi người hãy nhìn bọn họ xem , bọn họ đã bị bọn chúng hành hạ đến không còn biết mình là con dân của Vân đình nữa , thậm chí bọn họ cũng không biết chúng ta là ai , cho dù hôm nay chúng ta không tòng tiền công , nhưng đại mạc sẽ tiếp tục biến họ thành những người điên . lần sau khai chiến , lại đem bọn họ ra làm bia đỡ , các người cho rằng điều đó là thật sự tốt cho bọn họ sao ?".Mạnh rộng giải thích .

" Cho dù chúng ta một ngày có thể cứu bọn họ ra , nhưng bọn họ cũng không thể trở lại cuộc sống trước đây , bọn họ đã không còn ý thức của một con người . chúng ta cứu họ ra , chỉ làm họ có một cuộc sống đầy thống khổ , dằn vặt , người không ra người , cho đến ngày chết " . Nhìn thấy tướng sĩ trầm mặc , Mạnh rộng tiếp tục nói .

" Chuyện chúng ta cần làm là không tàn sát bá tánh dân ta , mà chúng ta phải đem họ thoát khỏi sự thống khổ hiện tại " . Mạnh rộng tiếp tục nói , cho bọn họ một chút thời gian , các tướng sĩ nhất định sẽ hiểu rõ vấn đề hiện tại .

Rất nhanh , tinh thần của tướng sĩ Vân đình đã bắt đầu có chuyển biến , từ thấp thòm lo âu , dần dần bình tĩnh lại .

" Con dân bá tánh Vân đình ở bên kia đối diện xin hãy lắng nghe ! Nếu như linh hồn của mọi người vẫn còn , xin hãy tha thứ cho các tướng sĩ chúng ta , vì bảo vệ con dân bá tánh , chúng ta thực sự không thể không từ bỏ mọi người , nếu như mọi người bên đó có tâm nguyện gì , hãy lớn tiếng nói ra , Mạnh rộng ra đảm bảo , sẽ giúp các người hoàn thành tâm nguyện ! " . Thúc ngựa đi trước , Mạnh rộng hướng về phía đại mạc hô to .

Những ánh mắt vô hồn ban nãy , cũng không có một tia sinh khí , lời nói đã phát ra thời gian một nén hương , bá tánh bên kia cũng không có phản ứng gì , Mạnh rộng đành nhắm mắt quay đầu lại , ý định muốn bọn họ tỉnh lại đã trở nên vô vọng .

" Bắn cung ! Mạnh rộng ghen ngào đưa ra quyết định , cho dù trận đấu này bên bọn họ có thắng , nhưng để chiến thắng mà giết cả bá tánh con dân của mình , thật sự quá nhẫn tâm .

Bạn đang đọc truyện *Nghinh Phụng Hoàn Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Túy hồng nhan

Bên trong Trữ Tú Cung khói mây mù dày đặc, nhóm người Vân Lâm vừa đến Trữ Tú Cung, liền nhận được tin tức Lâm Tiếp Dư đã rơi vào trạng thái hôn mê bất tỉnh.

“Bên trong người của Lâm Tiếp Dư đã trúng độc gì?” Nhìn khắp quang cảnh phòng thái y, Vân Lâm lạnh giọng hỏi, hỏi trước hấn cho Lâm Tiếp Dư nhập cung là vì thế lực bên nhà mẹ đẻ của nàng rất mạnh, nếu bây giờ đẻ nàng ấy xảy ra bất trắc gì, không biết người của Lâm gia sẽ phản ứng như thế nào.

“Hồi bẩm hoàng thượng, Tiếp Dư nương nương chính là bị trúng độc, mà độc này người trên giang hồ gọi là túy hồng nhan, loại này đã thất truyền từ rất lâu rồi”. Vị thái y đáp lời chính là lão thái y lần trước xem bệnh cho Ôn Nhã.

“Sao? Túy hồng nhan?” Vân Lâm chưa bao giờ nghe qua trên giang hồ lại có loại độc được này, quay sang nhìn Ôn Nhã, nàng cũng chính là người trên giang hồ, vậy Ôn Nhã chính là đối tượng bị hiểm nguy lớn nhất.

“Trên giang hồ, loại độc được mang tên túy hồng nhan này, là loại độc đẹp nhất”, lão thái y còn chưa kịp giải thích, Ôn Nhã liền tiếp lời, “Theo truyền thuyết, người bị trúng độc túy hồng nhan, sẽ hôn mê ba ngày, sau ba ngày hôn mê đó, sẽ từ từ chết đi, ở trong vòng ba ngày này, dung mạo sẽ càng nghiêng nước nghiêng thành, thế gian không người so sánh được”. Ôn Nhã sờ đi biết loại độc này, là do trong lúc vô tình đã từng có nghe sư phụ nhắc đến, nhưng loại độc này đã thất truyền rất lâu rồi, sao Lâm Tiếp Dư ở nơi hoàng cung này mà có được nó? Ôn Nhã có chút tò mò nghĩ.

“Giải được? Mau đem giải được giao ra ngay!”. Vân Lâm tựa hồ khẳng định việc này chính là do nàng làm.

“Độc túy hồng nhan, là không có giải được, người đã trúng độc, chỉ có thể chờ chết!”. Lão thái y nói bổ sung.

“Ôn Nhã, người quả nhiên là loại nữ nhân ác độc! Xem như người không thích Lâm Tiếp Dư, người cũng không thể hại nàng như vậy!”. Vân Lâm trong lòng căm tức, không hề suy nghĩ, trực tiếp phiến trên mặt nàng một cái tát.

“Nương nương, người không sao chứ?” Nguyệt Hồng bị dọa đến sợ hãi, “Hoàng thượng, không phải là nương nương hạ độc, những thứ đó nương nương cũng có ăn qua, so với Lâm Tiếp Dư còn ăn nhiều hơn, trong mấy thứ này chắc chắn đều có độc”. Nguyệt Hồng vội vã quỳ xuống đem đĩa bánh cầm trên tay của Lý Đức Hải, trao cho thái y.

Trong lòng Vân Lâm cũng đã khẳng định là Ôn Nhã hạ độc, nên cũng không thèm để ý tới Nguyệt Hồng nói gì. Ở ngay trước mặt mọi người, bị hoàng thượng xáng một cái bạt tai trên má, Ôn Nhã trong lòng rất tức giận, nhưng nàng nhất định phải nhẫn nhịn, không thể làm rối loạn trận chiến, nếu như bây giờ nàng phản ứng quá mạnh, sẽ càng làm cho âm mưu của người nào đó thành công.

“Hoàng thượng, những thức ăn này bên trong tất cả đều có túy hồng nhan!”. Thái y kiểm tra những món ăn trên đĩa, phát hiện tất cả đều có chứa độc được.

“Hừ, như vậy thì sao? Có thể do nàng lo lắng sự tình bại lộ, nên đã nhanh tay bỏ tất cả túy hồng nhan vào trong những thức này, cũng đã nghe qua nàng từng ăn những thức này, vậy tại sao Lâm Tiếp Dư trúng độc, mà nàng thì lại không, rất có thể trước đó nàng đã sắp xếp hạ độc rồi.” Vân Lâm lạnh nhạt nói, hấn từ tận đáy lòng cũng đã không tin Ôn Nhã.

“Thái y, cho ta hỏi người ở đây có độc được không?” Ôn Nhã kìm nén cơn tức giận nhìn Vân Lâm một chút, sau đó quay sang hỏi thái y bên cạnh.

“Nương nương hỏi độc được, người định dùng nó để làm gì?” Lão thái y hỏi.

“Bỏ cung muốn cho hấn biết, tại sao bỏ cung ăn túy hồng nhan lại không có chuyện gì”. Ôn Nhã lạnh nhạt nói, nếu bây giờ nàng có tranh luận với hấn cũng không bằng là cho hấn một bằng chứng thuyết phục.

“Ở đây hạ quan có chút ít thạch tín, dùng để chữa bệnh, nương nương không phải là muốn dùng nó để hạ độc chính mình chứ?” Lão thái y cả kinh hỏi, độc thạch tín, được tính cực kì lợi hại, nếu nương nương có chuyện bất trắc xảy ra, e hấn cũng sẽ bị tru di cửu tộc a.

“Người yên tâm, bỏ cung tự có chừng mực”. Ôn Nhã trực tiếp lấy thạch tín trên tay của thái y, suy nghĩ một hồi, đem thạch tín giao cho Lý Đức Hải, để hấn cho thạch tín vào bên trong nước trà, ở trước mặt mọi người, nàng đem thạch tín uống vào.

“Nương Nương!”. Nguyệt Hồng lo lắng gấp đến độ nước mắt đều đã rơi xuống, tim của thái y đều muốn nhảy ra ngoài rồi, ngay cả Vân Lâm hấn cũng không nhịn được mà nhìn về phía Ôn Nhã.

“Không nên bước qua đây ! “. Ôn Nhã bình tĩnh phân phó , đồng thời bên trong người đã cảm giác được thạch tín đã chạy loạn trong toàn bộ cơ thể , tất cả kinh mạch dường như bị kim đâm đến đau nhói , cái ly trong tay của Ôn Nhã cũng đã rơi xuống đất , Vân Lâm tận mắt nhìn thấy nàng môi miệng đều đã hiện ra hắc sắc (môi đen) , mặt đã trắng bệch , tái xanh , rõ ràng là nàng đang trúng độc .

“Mau , cho nàng uống giải được ! “. Tuy trong lòng hắn còn rất hận nàng , nhưng nhìn thấy nàng trúng độc , hắn trong lòng vẫn là không đành , dặn dò thái y đưa giải được qua cho nàng .

“Không cần ! “. Ôn Nhã trực tiếp từ chối , các kinh mạch bị đâm đến đau nhói , bây giờ hình như đã giảm đi rất nhiều , xem ra độc thạch tín đã giảm đi không ít rồi .

Giống như là kỳ tích , Vân Lâm nhìn thấy Ôn Nhã trên mặt tái nhợt đã dần dần ửng hồng , môi miệng cũng đã bắt đầu khôi phục sắc thái ban đầu , ngoại trừ sắc mặt còn chút không khỏe , nhưng đã không còn giống như ban nãy nữa .

“Ngày trước , khi ta còn nhỏ , sư phụ liền cho ta ăn qua những loại được , có thể khiến cho bách độc bất xâm , Lâm Tiệp Dư căn bản có lẽ cũng không biết qua thứ độc được này , nếu không phải là như vậy , nàng sẽ không tự dùng độc mà hại chết ta để rồi hại chết nàng “. Ôn Nhã nhìn Vân Lâm lạnh lùng nói .

Vân Lâm sắc mặt có chút ngưng ngừng , ban đầu hắn vẫn còn hoài nghi nàng , nhưng ở trước mặt nhiều người như vậy , nàng ấy ăn thạch tín vẫn bình an vô sự , nói khó nghe , là hắn đã hoài nghi lầm nàng , trong lúc nhất thời , Vân Lâm cảm thấy trên mặt có chút hổ thẹn đến đỏ mặt .

“Vậy sư phụ của ngươi có thể giải tủy hồng nhan hay không ?” Lúng ta lúng túng , mặc dù có chút ngưng ngừng , nhưng vẫn phải cứu người , Vân Lâm lần thứ hai tức giận hỏi nàng .

“Tủy hồng nhan trên đời rất khó giải , cho dù sư phụ ta có biết , ngươi cảm thấy ta có thể giúp cho người có lòng muốn hại ta sao ? Ở trước mặt nhiều người như vậy , ngươi còn và ta một tát , Vân Lâm , ta cho ngươi biết , cho dù ta có giải được tủy hồng nhan , ta cũng sẽ không cứu nàng ! “. Ôn Nhã ở ngay trước mặt hắn , kêu thẳng tên của hắn , coi như cũng không còn cho hắn mặt mũi nữa .

“Ngươi .. quả nhiên là người không có thuốc chữa rồi , ta không thể cùng ngươi nói lý ! “. Vân Lâm chỉ vào Ôn Nhã nói , nhưng không có xuống tay với Ôn Nhã nữa .

“Ngươi sai rồi , ta không phải là không có thuốc chữa khỏi , mà là ta bách độc bách xâm ! “. Ôn Nhã lạnh lùng cất tiếng nói , trực tiếp lướt qua người Vân Lâm rồi đi .

Không nể mặt mũi sao ? Như vậy cũng tốt , sau này nàng không cần phải giả mù sa mưa nữa , cho dù có rời khỏi đây cũng là tiện hơn rất nhiều .

Vân Lâm ở trong phòng nổi giận đùng đùng , đi tới đi lui suy nghĩ , Ôn Nhã cũng thực sự là chẳng nể mặt hắn , nhưng hắn lại không thể ép buộc nàng , thế lực phía sau của Lâm gia cũng rất lớn , nhưng phía sau Ôn Nhã là Bình vương phủ , hơn nữa , hắn đã xin lỗi Ôn Nhã , nếu thái hậu biết được chuyện , khẳng định cũng sẽ trách cứ hắn . Nếu bây giờ hắn đến bên Ôn Nhã , nhờ vả nàng , hắn tuyệt đối không làm được .

“Hoàng thượng , tủy hồng nhan , độc tính quả là phi thường kỳ lạ , nếu như trên người không mắc phải loại độc này , thì ai cũng không thể điều ra giải được , hơn nữa , độc này chỉ phát tán trong ba ngày , cho dù hoàng hậu nương nương có mời sư phụ nàng điều chế ra giải được , thì e là cũng không kịp “. Lão thái y giải thích , vừa nãy hoàng thượng xuống tay với hoàng hậu là điều không đúng . Với lại hoàng hậu cũng không làm gì sai trái , hoàng thượng sao lại có thể mất bình tĩnh như vậy .

“Đủ rồi ! Trẫm không muốn nghe các ngươi giải thích nhiều như vậy để làm gì , nếu các ngươi không giải được độc tính cho Lâm Tiệp Dư , vậy trẫm giữ các ngươi lại có ích gì nữa ! “. Vân Lâm lạnh nhạt nói , đã có người làm ra độc được này , thì chắc chắn sẽ có người giải được nó , trong cung thái y có y thuật cao minh nhiều như vậy , nếu như không phải ra được giải được , chẳng phải chỉ có thể nói bọn họ đều là lang băm cả sao !

“Hoàng Thượng ! “. Lão thái y cuống lên , hoàng thượng là đang muốn nổi giận lên đầu bọn họ , nhìn thấy đôi mắt sắc lạnh của Vân Lâm , lão thái y run cầm cập , vội vã đổi giọng nói : “Chúng thần xin lĩnh mệnh “.

Hoàng thượng ánh mắt quả thực rất đáng sợ , nếu như kháng chỉ , lão thái y chỉ cảm thấy hoàng thượng lúc này sẽ không quản hắn là tam triều nguyên lão mà thẳng tay chiếu chỉ chém đầu ngay lập tức a .

“Nhanh ! Nhanh ! Mau mang đi ! “. Ở ngoài cửa Trữ Tử Cung , có mấy tỳ nữ thái giám đang lén lút , thấp thỏm đi ngang qua , trên tay hình như còn có mang theo vật gì đó .

“Bên đó đang làm cái gì ? Cho gọi bọn họ vào ngay ! “. Vân Lâm chính là trong lúc phát hỏa không biết tìm nơi nào để xả ra , thì vừa vận nhìn thấy mấy tỳ nữ và thái giám đang lén lén lút lút , liền cho gọi bọn họ .

“Các ngươi đang làm cái gì ? “. Vân Lâm lãnh khốc nói .

“Hồi hoàng thượng , bọn nô tỳ là cung nữ nhà bếp ở Trữ Tử Cung , có một nô tỳ không biết ăn phải cái gì liền bị hôn mê bất tỉnh , nên nhóm nô tỳ phải mang nàng đi ra ngoài “. Tỳ nữ nhà bếp hồi đáp , bởi vì khoảng cách gặp hoàng thượng quá gần như vậy , cho nên quỳ ở dưới mặt đất vẫn là nói run , lắp ba lắp bắp .

“Đi xem xem đã xảy ra chuyện gì ?” Nghe được có thêm người hôn mê bất tỉnh , Vân Lâm nghĩ ngay đến sự tình của Lâm Tiệp Dư , liền dặn dò thái y

bên cạnh mau đi xem thử .

Bọn tỳ nữ quỳ trên mặt đất vừa nghe được lời của hoàng thượng , liền thiên ân vạn tạ , hoàng thượng có thể cho thái y đi xem bệnh cho tỳ nữ , đã là điều may mắn , bình thường nhóm tỳ nữ thái giám mang bệnh nặng hay nhẹ , thì chỉ dám tự mình đến tìm thái y mà xin được , nếu là trọng bệnh, không có quan hệ với những người có thể lực thì cũng chỉ ở trong cung mà chờ chết.

“Hồi bẩm hoàng thượng , tỳ nữ này cũng là trúng túy hồng nhan rồi ! “. Thái y chuẩn bệnh , sắc mặt của Vân Lâm càng âm trầm thêm , nếu là như vậy , có thể chứng minh , độc túy hồng nhan từ Trữ Tú Cung lưu truyền ra ngoài .

“Tỳ nữ này là ăn những món này sao ? “ Lý Đức Hải vội vàng đem những món ăn từ Vi Ương Cung mà ban này mới vừa mang đến cho bọn tỳ nữ xem .

“Cái này ?” Mấy tỳ nữ vây quanh đĩa thức ăn nhìn rất lâu , lại còn chỉ chỉ chỏ chỏ .

“Hồi hoàng thượng , nếu nô tỳ không có nhìn lầm , chính là những thứ đồ ăn này “. Trong đó có một tỳ nữ hồi đáp , những người khác cũng dồn dập phụ họa.

“Người đầu ! Triệu hồi thống lĩnh cấm vệ quân đến đây , sau đó lập tức thông báo đến Thừa Tướng , nhất định phải tra rõ chuyện này ! Bất luận thế nào , cũng phải tìm cho ra hung thủ ! “. Vân Lâm trong lòng giờ đã nóng như lửa đốt , từ nhỏ đến lớn , hắn đã ở trong cung mình tranh ám đấu , nhưng ngày hôm nay hắn quả thật không ngờ .. hắn nhất định sẽ không cho phép bất cứ người nào ở trong hậu cung làm loạn như vậy !.

“Chuyện của Lâm Tiếp Dur giao cho các người xử lý , tận lực cứu sống nàng , về phía Thừa Tướng , Lý Đức Hải , người nên đi đến đó một chuyến đi “. Vân Lâm sau khi phân phó xong , cảm giác thật sự quá mệt mỏi , hắn đã nhọc lòng vì triều đình cũng coi như là phận sự , nhưng hậu cung quả nhiên là phiền phức ,hắn nghĩ sau này tất cả sẽ giao cho thái hậu xử lý , như vậy hắn sẽ đỡ phiền hơn .

Sau khi chuyển giao hết mọi chuyện , Vân Lâm liền ly khai khỏi Trữ Tú Cung , hoàng cung lớn như vậy , nhưng lại cho hắn cảm giác cô đơn , lạnh lẽo , không có chỗ dung thân cho bản thân mình .

Mặc dù hắn rất muốn đến chỗ Mai Phi , nhưng mấy ngày qua hắn cảm giác Mai Phi tựa hồ tâm tình không tốt , đối với hắn vô cùng lạnh nhạt , mà hắn cũng không biết nên làm sao để đối tốt với Mai Phi , đi đến đó sợ là cũng không vui vẻ .

Vi Ương Cung càng không thể tới , Ôn Nhã vẫn còn đang nổi nóng , nếu hắn tới rồi bảo đảm sẽ có chuyện phát sinh , nhưng ..Ôn Nhã .. có lẽ hắn phải còn cố gắng xử lý một chút mới được .

Bạn đang đọc truyện *Nghinh Phụng Hoàn Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Hiểu lầm

Bên trong Như Mai cung , Ngọc Mai cùng Lôi vương đang ân ái tình nồng ý thiếp .

“Ngọc Mai , nàng sao có thể cư xử lỗ mãng như thế , cư nhiên lại dùng túy hồng nhan đối phó với Ôn Nhã , nàng có biết ta thật vất vả lắm mới làm ra loại độc được này , tất cả hầu như ta đều đem cho nàng hết . Hoàng thượng hiện tại đang muốn điều tra rõ chuyện này , nàng tốt nhất là đem những túy hồng nhan còn lại , xử lý cho xong đi , tuyệt đối không thể để cho bất luận người nào hoài nghi chúng ta ! “. Vân Lôi trong lòng sốt ruột , hắn vốn định để túy hồng nhan cho Ngọc Mai sử dụng trên những nữ nhân có ý định mê hoặc hoàng thượng , nhưng không ngờ chẳng những Ngọc Mai không nghe theo lời hắn an bài , mà còn dùng để đối phó với Ôn Nhã .

“Túy hồng nhan sớm muộn gì cũng phải sử dụng trên người Ôn Nhã , người khác có thể không biết , nhưng ta thì rõ , nhìn trong ánh mắt của hoàng thượng nhìn nàng không giống với những nữ tử khác , vì địa vị trong cung của ta , vì tương lai hai ta , ta tuyệt đối không thể lưu lại mầm họa này ! “. Mai Phi tức giận nói , tuy thái độ hoàng thượng đối với nàng không có thay đổi , nhưng nhìn vào trong mắt hoàng thượng dường như đã không chỉ còn một mình nàng , nàng tuyệt đối không thể để cho loại chuyện kia phát sinh .

“Nếu nàng muốn dùng , thì phải dùng cho tốt , nàng xem , hiện tại Ôn Nhã vẫn bình an vô sự , còn Lâm Tiếp Dur lại có chuyện , đối với chuyện này e rằng Thừa tướng nhất định không chịu giảng hòa , nếu để hắn tra được gì đó , hai chúng ta nhất định sẽ có chuyện “. Vân Lôi giọng điệu có vẻ đã hạ xuống , nhưng vẫn còn chút tức giận.

“Lôi , chàng không nên giận thiếp , những việc thiếp làm đều là vì hai chúng ta a , chàng nghĩ xem , nữ nhi yêu thương của Thừa Tướng dù bất kể là ai hại chết đi nữa , tóm lại , Ôn Nhã nàng ta cũng không tránh khỏi liên can , với tính cách của Thừa tướng nhất định sẽ đến Bình vương phủ làm khó dễ , chỉ cần chúng ta ở bên ngoài , thêm chút củi lửa , chẳng phải chàng liền có thể thu phục được Bình vương gia hoặc là Thừa tướng sao ? “. Mai Phi ồ ồ , đôi tay ngọc ngà trượt từ bờ vai xuống ngực của Vân Lôi , dịu dàng nói .

Từ gò má nhìn lên , Lôi cùng hoàng thượng thật sự rất giống nhau , một khuôn mặt cương nghị , lạnh lùng , hoàng thượng thì có hơi nhu hòa một ít , nhưng sắc mặt thì đều giống nhau ,quả không hổ là huynh đệ ruột thịt , làm hại nàng khi ngủ chung thường không phân biệt được là nàng đang ở bên cạnh ai .

“ Chuyện này tự ta biết xử lý , chuyện trước đây chưa làm xong , nàng tốt nhất đừng có tiếp tục có động thái gì , mọi việc phải cùng ta thương lượng trước “. Vân Lôi ôm Mai Phi vào lòng , hôn nhẹ lên mái tóc dài của nàng nói.

“ Tất cả đều nghe lời chàng “. Roi vào nhu tình của Vân Lôi , Mai phi ánh mắt đã lung linh mờ ảo , mị nhân như tơ , nhu hòa đến độ hoa rơi nước chảy .

“ Ta phải đi rồi , mấy ngày này ta muốn đến đại mạc một chuyến , trước khi ta khởi hành , sẽ quay lại thăm nàng “. Vân Lôi nhẹ nhàng đẩy nàng ra , né tránh ánh mắt nhu tình của nàng , muốn rời đi ngay .

“ Chàng phải đi sao ? ” Mai phi cuống lên , chăm chú lời kéo ống tay áo của Vân Lôi. “ Đừng đi , chàng ở lại đây bồi ta đi có được không ? Hoàng thượng mấy ngày nay sẽ không đến Như Mai Cung đâu “. Mai phi thấp giọng nói , mỗi lần nàng tức giận , hoàng thượng liền sẽ không còn cách nào khác là rời khỏi Như Mai cung , thời điểm nàng tức giận , cũng chính là cơ hội cho nàng và Vân Lôi gặp mặt nhau .

Từ lần trước ở ngự hoa viên bị người bắt gặp , nàng liền rất ít thấy Vân Lôi đến thăm nàng , nhưng mà đã lâu như vậy rồi , có lẽ hoàng thượng cũng không phát hiện ra chuyện của bọn họ , Mai Phi mới cả gan định hẹn ngày gặp Vân Lôi , vậy mà Lôi vương lại chỉ ngồi một chút liền đi , cũng không thân thiết như trước nữa , trong lòng nàng cảm thấy rất bất an , nàng đã nói hôm nay hoàng thượng chắc chắn sẽ không đến , Lôi nên hiểu rõ tình ý của nàng chứ .

“ Ngọc Mai , ta là thật sự có việc , hai ngày nữa ta sẽ quay trở lại thăm nàng có được hay không ? ” Vân Lôi nhẹ hồng giọng nói , đem Mai Phi đang lôi kéo tay áo đẩy ra , xoay người rời khỏi .

“ Lôi ! Là chàng có phải đã ghét bỏ ta ! “. Buồng ống tay áo của hắn ra , nhìn bóng lưng Vân Lôi rời khỏi , Mai phi nước mắt mông lung , “ Là chàng nhất định đã ghét bỏ ta , chàng ghét bỏ ta vì thân mình nhơ nhớp , không muốn chạm vào ta , có đúng không ? “. Nghĩ tới đây , Mai Phi trong lòng đau nhói , huynh đệ họ so tài cân sức , nàng vẫn là người đau lòng nhất Vân Lâm thì nhu tình dày vò nàng , Vân Lôi lạnh tình làm cho nàng đau khổ , nếu như không phải vì hắn , nàng làm sao mà đồng ý tiến vào hoàng cung này cơ chứ !.

“ Làm sao có thể ! Ngọc Mai ngốc , nàng ở trong lòng ta mãi mãi là một nữ tử hồn nhiên “. Vân Lôi thở dài , quay đầu lại , thương tiếc hôn lên trên khuôn mặt đã đầy lệ của Mai phi .

“ Ta xưa nay đều không có ghét bỏ nàng , nàng cũng biết rõ trong lòng ta chỉ yêu có mỗi mình nàng , nhưng lần trước ta chưa có tìm được người kia , trong lòng vẫn là luôn bất an , nếu để người khác thấy ta ở trong cung của nàng , nhất định sẽ ảnh hưởng đến nàng , ta không muốn để nàng chịu tổn thương “. Chăm chú ôm Mai Phi vào lòng , để cho nàng nghe được nhịp tim bình tĩnh của hắn , Vân Lôi ôn nhu nói .

“ Có thật là như vậy không ? ” Mai Phi ghen ngào , nước mắt lưng tròng nhìn Vân Lôi , người kia vẫn chưa tìm thấy , lại không báo cáo sự tình cho hoàng thượng , lại không áp chế bọn họ , đáng lẽ sẽ không xảy ra chuyện mới đúng .

“ Đương nhiên là thật rồi , nàng không phải không biết bên cạnh hoàng thượng còn có ám vệ , ta lo lắng hoàng thượng sẽ phái ám vệ giám thị nàng , ta chết cũng không xong , nhưng ta không thể để hắn làm tổn hại đến nàng “. Vân Lôi tay lau khô vệt nước mắt cho nàng , đôi mắt nhìn thẳng nàng , khẳng định thẳng thắn nói .

“ Thiếp biết rồi , thiếp sẽ cố gắng nghe lời chàng , Lôi , có cơ hội chàng nhất định phải tới thăm thiếp thật nhiều , nếu không như vậy , thiếp sẽ điên mất . ” Mai Phi không dám nhìn Vân Lôi , mãi đến khi bóng lưng Vân Lôi biến mất , nàng thật lâu cũng chưa cử động qua . Lôi , nếu như người không đến nữa , ta sợ rằng mình sẽ quên mất người , tâm tình của ta thật sự khó chịu , thật khó chịu a , người đến cùng có biết hay không ? Ta đến cùng là phải chờ đến khi nào nữa ?

“ Lôi vương , vào canh giờ này sao vẫn còn lưu lại trong cung ? ” Lôi vương vừa rời khỏi Như Mai cung , liền gặp ngay Ôn Nhã đang ở bên ngoài tản bộ , Lôi vương vốn định giả vờ như không nhìn thấy , nhưng không ngờ nàng đã cất tiếng nói.

“ Vân Lôi tham kiến hoàng tẩu , hoàng tẩu trên mặt người .. làm sao vậy ? Dấu ấn bàn tay rõ ràng như vậy , quả thật hoàng huynh đã không biết thương hoa tiếc ngọc rồi sao ? ” Vân Lôi liếc mắt nhìn thấy trên khuôn mặt của Ôn Nhã có dấu tay , cho dù đã được bột nước che lấp đi , nhưng vẫn thấy rõ ràng .

“ Lôi vương vẫn nên mau chóng xuất cung thì tốt hơn , tuy rằng người cùng hoàng thượng là huynh đệ , nhưng quy củ trong cung vẫn là nên tuân thủ , Lôi vương , người không nên hại người khác , nếu không sẽ hại đến chính mình đó . ” Ôn Nhã cười mỉm nhưng rất lạnh lùng , nhìn theo phương hướng của hắn đi ra , nàng liền biết hắn từ trong cung của Mai Phi mà đi , thậm chí Ôn Nhã cảm thấy bị ai cho Vân Lâm , hẳn một lòng trân ái nữ tử ấy , nhưng rất tiếc nàng đã có người trong lòng .

“ Hoàng tẩu nói gì vậy , Bản vương cùng hoàng huynh là huynh đệ tình thâm , người sẽ không quản ta muốn xuất cung hay vào cung , hoàng tẩu người quản sao ? Hay là hoàng tẩu lo lắng ta gây họa loạn cung đình ? ” Lôi vương cười tươi , hướng Ôn Nhã mà đi đến , càng ngày càng gần .

“ Có điều .. Ta cảm thấy trong cung tổng thể nữ tử chỉ là những người bình thường , nào giống hoàng tẩu , xinh đẹp đến nghiêng nước nghiêng thành , hơn nữa , khí chất lại bất phàm “. Vân Lôi tới gần trừu đùa Ôn Nhã , bên cạnh còn có Nguyệt Hồng , nàng định ngăn cản hắn , nhưng chỉ có thể cúi đầu , không dám mạnh động .

Xa Xa Vân Lâm đã nhìn thấy Ôn Nhã , đồng thời hắn lại nhìn thấy người mà hắn không muốn nhìn thấy , Vân Lôi há lại cùng Ôn Nhã ở cự li gần như vậy , mà nàng cũng không tránh né , hắn thậm chí còn nhìn thấy tay của Vân Lôi đã đặt trên khuôn mặt nàng , thực sự khiến người ta tức giận ! Vân Lâm không nhìn nổi nữa , liền trực tiếp phát tay áo rời khỏi .

““Lôi vương, Có phải là gan của ngươi quá to lớn không? Cứ nhiên lại đối với hoàng tẩu như ta tẩy máy tẩy chân“. Ngay lúc Vân Lôi muốn dùng tay sờ lên má nàng, Ôn Nhã đã nhanh tay điểm huyết đạo của Lôi vương, làm cho hắn không thể động đậy, Vân Lâm ở xa không nhìn thấy cảnh này đã xoay người rời khỏi đó.

“Hoàng tẩu hiểu lầm rồi, Bản vương làm sao dám đối với hoàng tẩu bất kính, chỉ là ta muốn đùa với hoàng tẩu một chút thôi, kính xin hoàng tẩu có thể giải huyết đạo cho bản vương không?” Lôi vương cười mỉa, hắn tại sao lại bất cần nhĩ, hắn làm sao lại quên nữ tử này là người có võ công, hơn nữa thủ pháp thực sự lạnh lẽo cao minh, hắn muốn tự giải huyết đạo cũng không được, một khi hắn vận khí, kinh mạch sẽ đau nhức, khả năng người ta khó chịu được.

“Nguyệt Hồng, gọi mấy thái giám đến đây, nói với họ rằng Lôi vương thân thể không khỏe, không thể đi được, vì vậy bọn họ giúp Lôi vương mang về phủ của hắn đi“. Ôn Nhã không hề để Lôi vương vào mắt, đối với Nguyệt Hồng phản phó nói, Nguyệt Hồng vội vàng lĩnh mệnh mà rời đi, nhưng trên khuôn mặt đã căng chặt môi lộ ra một tia cười trộm.

“Hoàng tẩu, không nên tàn nhẫn như thế với ta a, dù gì ta cũng là đệ đệ của hoàng thượng, người làm như vậy, không chỉ là làm mất mặt vương tử, cũng là tát lên mặt của hoàng huynh ta một cái đó“. Vân Lôi sắc mặt có chút thay đổi, ngày hôm nay, nếu hắn thật sự được thái giám mang ra cung, vậy hắn làm sao còn có mặt mũi để tiến cung nữa, lại càng cho cả triều đình Vân Thành có chuyện nóng để cười rồi.

“Ngươi nếu đã biết thân là đệ đệ của hoàng thượng, vậy sao ngươi không thể vì hoàng huynh mà suy nghĩ lại, ta không phải là tàn nhẫn, nếu ta thật sự tàn nhẫn, ngươi cảm thấy ngươi còn có thể an nhiên hòa bình như vậy sao?”. Đối với những người phía sau lưng lại dám ngang nhiên làm điều xấu, Ôn Nhã đều không khách khí.

“Ngươi! Ngươi! Được! Được lắm!“ Vân Lôi tức đến nói không thành lời, hắn bây giờ đã hiểu rõ vì sao hoàng huynh lại đánh nàng, một nữ tử như vậy nếu ở trong phủ hắn, hắn sớm đã ném ra ngoài cho cho ăn rồi.

Sau khi xử trí Vân Lôi, Ôn Nhã tâm tình thật tốt ly khai khỏi đó, huynh đệ bọn họ đều không phải là người tốt, đặc biệt là Vân Lôi, ngoài miệng huynh đệ tình thâm, nhưng trên thực tế thì lại cùng nữ tử của hoàng thượng gian dối, người như thế đối phó với hắn cũng không cảm thấy có ải nấy gì.

Bọn thái giám hay tin Hoàng hậu nương nương triệu bọn họ mang Lôi vương về phủ, liền có chút khiếp sợ, Lôi vương là chiến thần danh tiếng lẫy lừng, sao lại không thể đi được? Nhưng mà khi bọn họ đến nhìn thấy hắn cứ đứng im bất động, theo kinh nghiệm, bọn thái giám điều biết hắn là đã bị trúng huyết đạo, còn ai dám làm ra điều này, không cần nói cũng biết. Tuy là hoàng hậu mệnh lệnh bọn họ dùng tay không để mang Lôi vương đi, nhưng mấy tên thái giám không dám, đã đi tìm cỗ kiệu lớn đem Lôi vương lên, sau đó liền vội vã rời cung. Trong lúc đó, Vân Lôi sắc mặt đã dị thường khó coi, mấy tên thái giám cũng run đến không dám nói gì.

“Hoàng thượng, người đừng nóng giận, Lôi vương và Hoàng hậu sẽ không có chuyện gì phát sinh đâu.“ Lý Đức Hải ở sau lưng Vân Lâm giải thích, giờ nào không đi, lại một mực đòi đi tìm hoàng hậu, không ngờ lại để hoàng thượng nhìn thấy một màn, toi rồi, hai người thế nào cũng sẽ chiến tranh lạnh nữa mà xem, tâm nguyện của thái hậu có lẽ không xong rồi.

“Đừng chạy!“ Một tiếng khê kêu lên, một thân yêu kiều mỹ nhân va trực tiếp vào lồng ngực của Vân Lâm, Vân Lâm thân thủ tiếp được, mới không cho người tông ngực của mình ngã xuống đất.

“Người nào to gan như vậy, dám ở trong cung giờ này náo động!“ Lý Đức Hải quát lên, lại bị Vân Lâm ngăn lại.

Trong lồng ngực, nữ tử dung nhan xinh đẹp, bởi vì do chạy mà khuôn mặt đã ửng hồng, trong đêm tối nhìn như mị hoặc người, khi nhìn thấy hắn, nữ tử liền vội vàng cúi đầu, e thẹn, giống y hệt Mai Phi năm đó.

Vương tài nhân trốn ở phía sau cây hoa tùng, nhìn thấy Ngọc mỹ nhân va vào trong lồng ngực của hoàng thượng, nàng sợ đến độ, nhanh chân trốn đi, hoàng thượng háo không có trách cứ Ngọc tỷ tỷ, nhưng đã mang nàng đến cung của tỷ ấy, đó chính là Bảo Ngọc lâu. Vương tài nhân, đôi tay nắm chặt, cũng không biết là đang suy nghĩ gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nghinh Phụng Hoàn Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Lâm tiếp dư chết

Chờ đến khi hoàng thượng tinh thần thoải mái từ Bảo Ngọc lâu đi ra, đã là sang sáng sớm ngày hôm sau.

Sáng sớm, Ôn Nhã đã cảm thấy kỳ lạ vì sao đến thính an chỉ có Vương Tài nhân, nàng có hỏi Ngọc mỹ nhân tại sao không đến, nhưng Vương tài nhân cũng không có trả lời, mãi cho đến lúc Nguyệt Hồng nói lại, nàng mới ngộ ra.

Nhìn Vương tài nhân bộ dạng rầu rĩ không vui, Ôn Nhã trong lòng cũng thầm suy đoán, Vương tài nhân bộ dáng như thế đến cùng là vì ai, khả năng hoàng thượng rồi, có thể nói là trong lòng bây giờ phân loạn, tám phần là vì tình ái.

Đã sang ngày hôm sau, Độc tủy hồng nhan, vẫn là để nhóm thái y phải bó tay chịu trận. Dung mạo của Lâm Tiếp Dư, mỗi khắc liền biến hóa liên tục,

đến ngày thứ hai, Lâm Tiệp Dư dường như đã biến thành người khác, đẹp đến độ khiến người khác không dám nhìn thẳng vào.

“Thừa tướng đại nhân có lệnh, yêu cầu phải tra rõ sự việc ở hậu cung, thỉnh hoàng hậu nương nương cho phép.”. Đang trong thời gian thịnh an, một đội cấm vệ quân liền bao vây ở Vi Ương Cung, thừa tướng muốn điều tra nhất định sẽ là Vi Ương Cung đầu tiên.

“Thừa tướng muốn tra án là điều tất nhiên, nhưng các người đem cả một đội cấm vệ quân đến đây là có ý gì!” Ôn Nhã sắc mặt liền trở nên lạnh lẽo, sát khí lộ ra cả bên ngoài, đã từng trải qua một trận máu tanh, đối diện với những cấm vệ quân, làm cho nàng cảm giác từng cơn ớn lạnh chạy dọc theo sống lưng.

“Vi thần tham kiến Hoàng hậu nương nương, nương nương thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế.” Thời điểm cấm vệ quân không dám lên tiếng, Thừa tướng liền bước vào, trên mặt từng nếp nhăn nhưng vẫn không che nổi vẻ uy nghiêm cùng với ánh mắt già dặn tinh minh đã từng trải qua những năm tháng sóng gió của hân. Lâm Tiệp Dư chính là nữ nhi duy nhất mà hân yêu thương, thật vất vả lắm mới cho nàng gả tiến vào cung, nhưng không ngờ lại đưa tới họa trong người.

“Dù sao Lâm Tiệp Dư cũng là ở trong cung của người mà có chuyện, vi thần cũng chỉ là điều tra việc chung, thỉnh nương nương khai ân, đừng làm cho hung thủ có thể nhón nhơ khỏi vòng vương pháp.”. Sau khi hành lễ, ánh mắt thừa tướng nhìn thẳng Ôn Nhã nói, nữ nhi của hân là kẻ thế mạng cho nàng, thế nhưng nàng thấy chết mà không cứu, Thừa tướng đã đối với nàng ghi hận trong lòng.

“Bốn cung đường đường chính chính là Hoàng hậu nương nương, không giống bọn tiểu nhân, vì danh lợi mà đạp lên những người khác, để tiến thân, các người muốn lục soát thì cứ soát, nhưng bốn cung nói cho các người biết một điều, nếu các người làm loạn trong cung của ta, bốn cung tuyệt nhiên sẽ không bỏ qua cho các người!” Ôn Nhã lạnh nhạt nói, cấm vệ quân tinh thần liền hoảng hốt, bọn họ ai ai cũng đều biết là Ôn Nhã nàng lợi hại khó chơi.

Cấm vệ quân lục soát trong vòng nửa canh giờ, vẫn không dám đem Vi Ương Cung nào loạn, ngược lại còn thu dọn những vật không cần thiết, Thừa tướng tuy trong lòng có khí, nhưng cũng không còn cách nào khác, cho dù hân là phụng mệnh lục soát cung, nhưng người trước mặt vẫn là Hoàng hậu nương nương!

“Đại nhân, thuộc hạ đã cẩn thận lục soát, cũng không có phát hiện vật nào khả nghi.”. Thuộc hạ bẩm báo, Thừa tướng tức giận nhìn Ôn Nhã, nhất định là do hân đến quá chậm, mới làm cho nàng có thời gian kịp tiêu hủy chứng cứ! Thừa tướng trong lòng suy nghĩ.

“Thừa tướng đại nhân, nếu có thời gian ở trong cung của ta lãng phí nhiều thời gian như vậy, chẳng bằng nên đi đến các cung khác mà lục soát, nói không chừng sẽ tìm ra hung thủ thật sự, suy nghĩ kỹ xem, trước khi tới cung của ta, Lâm Tiệp Dư đã đi qua những nơi nào.” Ôn Nhã nói, chỉ bằng một mình Lâm Tiệp Dư, không thể có được một chất độc quý hiếm như vậy.

“Đi!” Thừa tướng tay áo vung lên, mang theo đội cấm vệ quân vội vã ly khai, liền ngay cả hành lễ đều cũng không nhớ, Ôn Nhã chẳng qua không muốn cùng hân sinh khí, nếu không nhất định sẽ làm cho hân tức giận đến thổ huyết.

“Hoàng hậu nương nương, Lâm Tiệp Dư thật sự không thể cứu sao?” Soa khi thừa tướng bọn họ đi cả rồi, Dung Phi mới lên tiếng hỏi, trên tay vẫn di chuyển Phật Châu, trong mắt tựa hồ có chút không đành lòng.

“Coi như là tìm được hung thủ thật sự, cũng không thể cứu sống được nàng, cái này là do nàng tự làm tự chịu, ý định hại người ngược lại là hại mình.” Ôn Nhã lạnh nhạt nói, còn có ý quét qua Vương tài nhân một chút, ở trong hoàng cung này, Ngọc mỹ nhân và Vương Tài nhân tình nghĩa chị em hiếm có, nhưng nếu là bởi vì hoàng thượng mà tỷ muội sinh lòng ganh ghét, thậm chí là tranh đấu, vậy thì thật là đáng tiếc. Vương tài nhân vẫn là cúi đầu cũng chưa nói gì.

“Dù sao cũng là một sinh mệnh, huống chi Lâm Tiệp Dư lại còn trẻ như thế.” Dung Phi thở dài nói, “Hoàng hậu nương nương thật sự là không còn biện pháp nào có thể cứu nàng sao?” Dung phi chờ mong nhìn Ôn Nhã, cũng khiến cho Ôn Nhã có chút kinh ngạc nhìn Dung phi.

Bình thường nàng cũng không nhìn thấy Dung Phi và Lâm Tiệp Dư qua lại nhiều, nhưng làm sao hôm nay Thiên Dung Phi lại vì nàng ấy mà cầu tình? Liệu Dung phi thật sự là tâm địa bồ tát?? Hay là nàng ấy có mục đích gì khác chăng?

“Không nghĩ tới Dung Phi tỷ tỷ tâm địa như Bồ Tát Quan Âm, nhưng rất tiếc, bốn cung xác thực không có cách nào khác.” Ôn Nhã nói, nếu nàng thực sự có cách, có lẽ sẽ cứu Lâm Tiệp Dư một mạng nhưng quả thực nàng không có a.

“Nói thế nào đi nữa, thiếp cũng là cùng Lâm Tiệp Dư, tỷ muội lớn lên cùng nhau, sau đó, may mắn được cùng hầu hạ hoàng thượng, tuy là sau khi nhập cung có chút mâu thuẫn quan hệ, nhưng dù gì đi nữa cũng đã từng là tỷ muội.” Dung Phi thở dài nói, sau khi tiến vào cung, tình tỷ muội của các nàng đã đến tận con đường không thể tiếp tục, nhưng mà đã từng với nhau có giao tình, Dung phi làm sao mà không thương tiếc cho nàng được.

“Nhắc đến Lâm Tiệp Dư, chúng ta nên đến thăm nàng một chút đi.” Ôn Nhã đề nghị, Lâm Tiệp Dư làm ra loại chuyện như vậy, nàng là hoàng hậu cũng không thể không quản a.

Ôn Nhã mang theo Dung Phi, Thuận nghi, Tu Hoa, Quyên mỹ nhân, Vương Tài nhân đến Trữ Tú Cung, cùng lúc Văn Lâm cũng đã đến đó. Các phi tử dồn dập hướng hoàng thượng thỉnh an, chỉ riêng Ôn Nhã một mực không nhìn hân, đi thẳng vào tẩm cung của Lâm Tiệp Dư.

Lâm Tiệp Dư nằm ở trên giường, nhan sắc nàng đẹp đến như tiên hạ phàm, sắc mặt hồng hào sáng lộng lẫy, nếu không biết bên trong nàng thân đang mang độc, người khác còn cho rằng là nàng chỉ đang ngủ mà thôi.

“Túy hồng nhan này thực sự là kỳ độc, Lâm nương nương thân thể rõ ràng đã bị tổn hại nghiêm trọng, nhưng trên mặt xinh đẹp khỏe mạnh đến lạ

thường “. Bên cạnh lão thái y cảm khái nói .

“Độc của túy hồng nhan , tác dụng của nó là đốt cháy hết lục phủ ngũ tạng , năng lượng trong người , sau đó sẽ tập trung hết tất cả lên khuôn mặt của người , làm cho khuôn mặt biến hóa liên tục . Đã từng nghe nói người chế tạo ra độc dược này là muốn giúp cho ai đó khôi phục lại dung mạo , nhưng không nghĩ tới túy hồng nhan lại cực độc như vậy . Ôn Nhã nhẹ giọng nói , cái này cũng là nghe từ sư phụ , nàng đối với y dược cũng không có hứng thú , nhưng rất thích tác dụng của những loại độc dược đó .

“Hoàng thượng , chúng thần đã chế tạo ra một phần của giải dược , nhưng không biết có tác dụng trên người Lâm nương nương không , thỉnh hoàng thượng định đoạt ! “. Rõ ràng mấy ngày qua , nhóm ngự thái y , làm việc không ngừng nghỉ , không dám ăn , không dám uống cũng không dám ngủ , mới phối chế ra được chén giải dược nhỏ , nhưng không biết là có hữu dụng hay không , thái y không dám tùy tiện dùng nó .

Vân Lâm nhìn trước mặt bát chén giải dược đen ngòm , trong lòng suy nghĩ , nếu nó không phải là giải dược , Lâm Tiệp Dư không những không giải độc được mà còn tăng độc tính , nhưng nếu giải dược , mà hắn không cho nàng cơ hội , nàng cũng sẽ chết . Vân Lâm quả nhiên là rối rắm .

“Hoàng thượng , theo lý thuyết , giải dược túy hồng nhan không thể một sớm một chiều liền có thể chế biến ra được , cho nên chín mười phần giải dược này có thể là không có tác dụng , nhưng mà , lấy ngựa chết làm ngựa sống , cũng nên thử một lần mới biết được , kính xin hoàng thượng mau chóng quyết định “. Lão thái y nói , hắn không dám khẳng định nó là một trăm phần trăm giải dược , nhưng nếu không thử , thì không biết . Nếu Lâm Tiệp Dư đã định chết thì sẽ chết , nếu số may , không chừng sẽ cứu được , vận khí không tốt , cũng chỉ có thể lo hậu sự mà thôi .

“Cho nàng uống giải dược “. Qua nửa ngày , Vân Lâm mới quyết định , bây giờ nghĩ sao cũng không thoát khỏi cái chết , thôi thì thử một lần xem sao ? .

Ôn Nhã đã sớm đoán được hắn sẽ quyết định như vậy , nàng thờ dài nhìn mỹ nhân dung nhan tuyệt đẹp nằm trên giường , haizz , vận mệnh là như vậy , cứ lên lên xuống xuống , cũng không biết được trong vòng một giây sẽ phát sinh ra việc gì .

“Giúp Lâm nương nương chuẩn bị tốt hậu sự , bôn cung đi về trước .” Ôn Nhã nói xong , Nguyệt Hồng ngoan ngoãn đỡ lấy nàng , trước mặt mọi người đang hướng về mình , nàng nhanh chân rời khỏi .

“Thiếp cũng xin cáo lui trước “. Tiếp theo là Dung Phi nương nương , sau đó là các phi tử khác , Vương tài nhân trước khi đi , không cam lòng nhìn Vân Lâm một chút , cuối cùng cũng rời khỏi .

“Nương nương làm sao vậy ? Có phải tâm tình đang không tốt ?” Ra khỏi Trữ Tú Cung Ôn Nhã vẫn là trầm mặc không nói , Nguyệt Hồng liền hỏi nàng .

“Không có gì , chỉ là nhìn thấy Lâm Tiệp Dư như vậy , ta cảm thấy , con người còn sống quả thật là vô vị “. Ôn Nhã buồn bã nói .

“Nương nương , người nói gì vậy ,nếu có thể sống sót là tốt nhất rồi a “. Nguyệt Hồng không đồng ý nói , cũng rất hồi hộp lo lắng nhìn Ôn Nhã , sợ nàng sẽ sinh ra ý nghĩ không tốt .

“Người không cần phải lo lắng sốt sắng như vậy , tuy là cuộc sống không có tốt đẹp gì , nhưng ta không nghĩ là sẽ muốn kết thúc sinh mạng của chính mình , cho dù cuộc sống có khó khăn đến đâu đi chăng nữa , nhưng chúng ta phải đứng lên đấu tranh vượt qua nó , tạo dựng nó ,như vậy cuộc sống sau này sẽ vô cùng thoải mái a.” Nhìn thấy Nguyệt Hồng căng thẳng , Ôn Nhã liền biết là mình đã nghĩ quá nhiều rồi .

Dùng qua bữa tối , Ôn Nhã liền lên giường rất sớm , ngủ đến nửa đêm , nghe được tiếng khua chiêng gõ trống , âm thanh chuông tang truyền đi rất xa , các cung đều nhóm lên ngọn nến lửa , vào lúc này đây , ai ai cũng biết Lâm Tiệp Dư đã chết .

Ôn Nhã từ trên giường ngồi dậy , ôm đầu gối của mình , cũng không biết là đang suy nghĩ gì , qua rất lâu , nàng mới thờ dài .

“Mặc Khanh , đã muộn rồi , người không trở về ngủ đi , đến cung của ta làm gì ? “. Ôn Nhã thấp giọng nói .

“Ta nghe Nguyệt Hồng nói , người đang có tâm sự “. Trong bóng tối , âm thanh của Mặc Khanh ôn nhu như nước .” Đúng rồi , làm sao người biết là ta đến ?” Mặc Khanh hiểu kỳ hỏi , gần đây nội công của hắn đã có tiến bộ , nhưng khi hắn vào phòng của nàng , nàng liền nhận ra .

“Ta cũng không biết , chỉ cảm giác là người đến thôi .” Ôn Nhã cười cười nói , nàng cũng không rõ tại sao nàng lại có cảm giác này .

“Ta không có chuyện gì , người mau trở về đi thôi .” Ôn Nhã khuyên nhủ , Mặc Khanh tốt , nàng đã dần dần cảm nhận được , nhưng , cảm giác rất nặng nề .

“Không có việc gì , ta chỉ là muốn chờ người ngủ rồi mới đi .” Mặc Khanh nói , tuy rằng Ôn Nhã nói là không có việc gì , nhưng vẫn là hắn cảm thấy không yên lòng . Ôn Nhã không nói , hắn cũng cảm giác được tâm tình nàng không tốt , luôn cảm thấy nàng có việc để trong lòng , sớm hay muộn cũng sẽ xảy ra chuyện .

“Vậy ta đi ngủ trước nha .” Ôn Nhã nói xong cũng nằm xuống , một lát sau , lại trở mình , hướng Mặc Khanh mà ngủ .

Không biết tại sao , trong lòng buồn bực khi này đã bình phục , vốn là không có buồn ngủ , nhưng giờ đã êm ái đi vào giấc ngủ ngon , nàng cũng không rõ Mặc Khanh đã đi từ lúc nào , nhưng tựa hồ cảm giác hắn vẫn còn ở bên cạnh nàng .

Bạn đang đọc truyện *Nghinh Phụng Hoàn Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Ngọc tu dung

Sau khi Lâm Tiếp Dur chết không qua mấy ngày , trong cung từ khí rất nặng nề , ngọt ngào , tựa hồ lúc nào cũng có thể bạo phát .

Nhưng mà trong cung rất nhanh liền truyền ra một cái tin khác , nóng bỏng sôi sục hơn thế ! Hoàng thượng sắc phong Ngọc mỹ nhân thành Ngọc Tu Dung !.

“ Lý công công , Lâm Tiếp Dur vừa mới chết , hoàng thượng liền sắc phong cho Ngọc mỹ nhân thành Ngọc Tu Dung , việc này e rằng không được hay cho lắm “. Nghiêng người dựa vào trên ghế dựa , xem thánh chỉ sáng loáng đang cầm trong tay , Ôn Nhã có chút cảm thấy bí ai kỳ lạ , hài cốt của Lâm Tiếp Dur chưa lạnh , Vân Lâm đã ân sủng nữ tử khác , vậy Mai Phi , Mai Phi ở trong lòng Vân Lâm địa vị như thế nào , nhìn chung ở trong lòng của Vân Lâm , Mai phi cũng chỉ đến như thế , từ cô chỉ kim để vương vô tình thì nhiều , nói hán là si tình , chỉ có thể là nói dối lừa gạt người mà thôi .

“ Nương nương , đây là chuyện do hoàng thượng quyết định , nô tài cũng không tiện cho ý kiến “. Lý Đức Hải cung kính nói . Hầu hết cung nhân trong hoàng cung đều biết hoàng hậu cũng chỉ là hữu danh vô thực mà thôi , cho nên thường không để Vi Ương Cung vào trong mắt , nhưng chỉ có mình hán , Lý Đức Hải vẫn rất mực tôn kính Ôn Nhã .

“ Cảm lấy đi , Bồn cung thân thể mệt mỏi , người lui ra đi . ” Ôn Nhã đem ấn phượng đóng trên thánh chỉ , cảm giác toàn bộ tinh thần đều tuột dốc , một tay chống đỡ chán , hai mắt hơi nhắm lại .

Lý Đức Hải tiếp nhận thánh chỉ cung kính lui ra .

“ Ngọc tỷ tỷ , nghe nói hoàng thượng đã phong cho tỷ thành Ngọc Tu Dung , muội muội cũng không có vật gì tốt , chỉ có thể làm chút điểm tâm , đem tới dâng tặng cho tỷ tỷ “. Bên trong Bảo Ngọc Lâu , mãi cho đến khi nhận được tin thánh chỉ truyền ra , Vương tài nhân mới làm vài món đến chúc mừng nàng . Nhưng bên trong Ngọc Lâu đã có rất nhiều quà tặng , hơn nữa toàn là kỳ trân lục bảo , ít đồ này của Vương tài nhân xem ra có vẻ hơi keo kiệt .

“ Muội đến thăm ta là tốt rồi , đối với tỷ muội chúng ta không cần khách khí a ”. Ngọc Tu Dung vui vẻ lôi kéo Vương Tài nhân qua nói .

“ Ngọc tỷ tỷ , tỷ thật sự là tốt quá rồi a ”. Vương tài nhân sắc mặt ửng đỏ , nhìn những bánh ngọt mình đem theo , nàng cảm thấy xấu hổ , nhưng mà nàng chẳng qua cũng chỉ là mỹ nhân nhỏ trong cung , cũng không được sủng ái , làm sao có khả năng có nhiều món đất tiền a .

Ngọc Tu Dung cười cười , như thường ngày , cùng Vương Tài nhân dùng bữa , vui đùa thoải mái .

“ Hoàng thượng giá lâm ! “ Ngay khi hai người đang vui vẻ chơi đùa , tiếng thái giám lạnh lạnh vang lên , làm cho hai người động tác bất ngờ cứng đờ lại , Vương tài nhân nhìn Ngọc Tu Dung trên mặt hiện vẻ khó xử , liền cúi đầu lui sang một bên , trong lòng cay đắng .

“ Ái phi đang làm gì , trẫm vừa đến liền nghe thấy tiếng cười đùa vui vẻ của nàng ! “. Vân Lâm thấy Ngọc Tu Dung biết vâng lời , quỳ gối hành lễ , ôn nhu kéo nàng đứng dậy .

“ Hồi hoàng thượng , thiếp mới vừa cùng Vương muội muội chơi đùa . ” Ngọc tu dung hướng Vương tài nhân nói , nhìn về phía Vương tài nhân , nàng hơi dừng lại , sau đó mới đem nàng đứng cạnh bên mình .

Nàng cùng Vương Tài nhân là quen biết nhau ở trong cung , cho dù thời gian nàng mới vào cung luôn luôn nhớ về nhà , nhưng trải qua cuộc sống trong cung đã làm cho nàng học thói quen phải cẩn trọng mọi lúc mọi nơi . Còn Vương Tài nhân tính tình nhút nhát , sẽ không dám chủ động đi trêu chọc hoàng thượng , nhưng mà nếu hoàng thượng yêu thích nàng thì sao đây?

Vào cung ngày đầu tiên , lần đầu nhìn thấy hoàng thượng , nàng cũng đã bị hán mê hoặc , cho dù hoàng thượng không có sủng hạnh nàng , nhưng trong lòng nàng vẫn mang hình bóng của hán , đó chính là bí mật bao lâu nay của nàng . Đặc biệt là lần này , không biết vì sao đột nhiên hoàng thượng sủng hạnh nàng , làm cho nàng vô cùng cả kinh vui sướng , hạnh phúc đến độ không thể tin , nàng rất sợ đây chỉ là một giấc mộng .

“ Thiếp bái kiến hoàng thượng , hoàng thượng vạn tuế , vạn tuế , vạn vạn tuế “. Âm Thanh của Vương tài nhân quá nhỏ , làm cho Vân Lâm không thể nghe được , đỡ Vương tài nhân đứng lên , quan sát tỉ mỉ một lần , đúng là một nữ tử nhỏ nhắn xinh xắn như ngọc , cùng với Ngọc Tu Dung mỗi người mỗi sắc .

“ Nếu Vương tài nhân cũng đã ở đây , vậy thì cùng dùng bữa đi . ” Vân Lâm ôm Ngọc Tu Dung vào lòng , hướng bàn ăn đi đến , Vương tài nhân cúi đầu , cẩn thận mỗi bước đi theo bên cạnh .

Trong thời gian dùng bữa , Vân Lâm thỉnh thoảng cùng Ngọc Tu Dung nói với nhau vài câu , tuy rằng Ngọc Tu Dung bề ngoài cũng không có nói gì , nhưng Vương Tài Nhân có thể cảm giác được là Ngọc Tu Dung xa lánh mình , sau khi dùng cơm xong , Vương Tài nhân liền mượn cớ ly khai , bầu không khí như vậy , làm nàng không chịu được a .

Trên đường hồi cung , tâm tình của Vương Tài nhân tuột dốc thảm hại , Ngọc tỷ tỷ sao lại có thể vì hoàng thượng mà xanh lách nàng ? Ngọc tỷ tỷ biết rõ nàng rất kính sợ hoàng thượng , đến độ lúc nào cũng muốn tránh xa mà .

“Vương muội muội, sao lại một mình ở đây? Có muốn theo ta đến cung Hoàng hậu ngồi một chút không?” Trên đường đi, Dung Phi nhìn thấy Vương tài nhân âm thầm rơi lệ, làm nàng nhớ tới trước đây, mình và Lâm Tiệp Dur cũng bởi vì hoàng thượng mà quan hệ từ từ rạn vỡ, không khỏi có chút cảm thông với Vương Tài nhân a.

Vương Tài nhân giương mắt nhìn Dung Phi nhu hòa, không nói gì, liền gật đầu đi theo.

Vân Lâm cũng đã ở trong Bảo Ngọc Lâu một quãng thời gian, hẳn không muốn qua đêm nữa, nên liền ly khai.

“Hoàng thượng, tối nay người muốn đến cung nung nung nào để nghỉ ngơi?” Lý Đức Hải cẩn trọng hỏi, hậu cung của hoàng thượng vô số mỹ nhân, nhưng hẳn tổng cảm hoàng thượng dường như không có nơi cần đến.

“Đến Ngự Thư phòng”: Vân Lâm suy nghĩ một chút, cũng chỉ có Ngự thư phòng mới là nơi hẳn có thể đến.

Vì Ương Cung, Ôn Nhã đột nhiên nhận được mật chỉ của thái hậu, làm cho nàng ngạc nhiên, nhưng không thể không nghe theo a.

“Nung nung, người thật sự muốn đem những món ăn này mang qua cho hoàng thượng sao?” Nguyệt Hồng nhìn trước mặt một bàn đầy rau xanh đơn giản, không nhịn được hỏi, các nàng là cung nữ còn được ăn thịt, nhưng mà hoàng hậu nung nung lại dám cứ nhiên cho hoàng thượng ăn toàn rau xanh, làm cho nàng quá đỗi ngạc nhiên a.

“Thái hậu có nói, hoàng thượng gần đây gặp nhiều chuyện phiền lòng, hay nóng tính, buồn bực, cho nên hoàng hậu phải làm những món ăn thanh đạm một chút cho hoàng thượng, vừa hay ta lại cảm thái những món này rất hợp ý thái hậu a”. “Đem những món ăn cất vào giỏ đựng thức ăn, Ôn Nhã vỗ tay phủi sạch tro bụi, dám cho nàng tự tay vào bếp, loại đãi ngộ này còn hơn sự phụ nàng nữa a.

“Nung nung, hoàng thượng là thân thể vạn kim, e rằng người không quen ăn những thứ này.” Nguyệt Hồng không nhịn nổi lên tiếng khuyên nhủ, nung nung quả nhiên là keo kiệt a.

“Thân thể vạn kim thì đã sao? Thân thể vạn kim cũng chỉ là thân thể bình thường thôi, ăn nhiều thịt quá vẫn là không tốt, nên ăn chút món thanh đạm là tốt rồi a.” Ôn Nhã nói, có thể cho nàng tự mình xuống bếp là quá tốt rồi a, còn dám đòi hỏi nhiều như vậy, nếu không phải nàng nể mặt hoàng thái hậu, thì nàng chẳng muốn xuống bếp vì hẳn làm cái gì a.

“Khởi bẩm hoàng thượng, hoàng hậu nung nung đem thức ăn đến cho người rồi”. Nhìn thấy Ôn Nhã đến đây, Lý Đức Hải vui vẻ cười hi hi vào trong Ngự Thư phòng bẩm báo.

“Nàng sao lại tốt bụng đem thức ăn đến cho trẫm?” Vân Lâm buồn bực nói, Ôn Nhã không phải là còn đang giận hờn sao? Làm sao có khả năng mang đồ ăn đến cho hẳn, lẽ nào nàng ấy có mục đích khác?

“Như thế nào? Người sợ ta bỏ độc được vào trong thức ăn của người sao?” “Mới vừa vào cửa, nghe được Vân Lâm hỏi tới, Ôn Nhã liền cười nói.

”Tuy rằng, người làm cho ta rất là ghét người, nhưng nói gì thì nói, tốt xấu gì người vẫn là phụ quân của ta, ta sẽ không làm ra loại chuyện để cho thiên hạ bá tính chê cười, cho nên người có thể yên tâm mà ăn đi, ăn xong rồi ta liền mang trở về a”. Ôn Nhã không khách khí nói.

“Đã phiền đến hoàng hậu khổ tâm rồi, có điều trẫm đã ở Ngọc Tu Dung dùng qua bữa”. Vân Lâm cố ý nói, kỳ thực ở Ngọc Tu Dung hẳn cũng không có ăn nhiều, luôn cảm thấy không ngon miệng, bây giờ lại có thức ăn, đúng là làm cho hẳn có cảm giác hơi chút đói bụng.

“Hoàng thượng, những món ăn này là do nung nung tự tay chuẩn bị, người ít nhiều nên thử qua một chút đi.” Tuy Nguyệt Hồng cảm thấy hoàng hậu làm món ăn quá ư keo kiệt, nhưng dù sao cũng là tâm huyết của hoàng hậu, mà nói không chắc, thông qua chuyện này, quan hệ của hai người có thể cải tiến hơn, Nguyệt Hồng nghĩ thầm, nhắm mắt mở miệng khuyên Vân Lâm một câu.

Vân Lâm đứng đứng nhìn Ôn Nhã một chút, sao đó dùng ánh mắt ra hiệu cho Lý Đức Hải, Lý Đức Hải hiểu ý tiếp nhận giỏ cơm trong tay Nguyệt Hồng, đem hết những món ăn để lên bàn.

Nhìn thấy một bàn đầy rau xanh, Vân Lâm còn tưởng rằng Ôn Nhã muốn chinh hẳn, nhưng khi nhìn đến ánh mắt Ôn Nhã đang quan sát ngự thư phòng, Vân Lâm cũng không nói gì thêm, cầm lấy chiếc đĩa ăn một miếng, chỉ một lần ăn, lại làm cho hẳn không thể dùng đĩa được.

Ngày xưa trong cung, những thức ăn hẳn đã ăn đến chán, tất cả đều là sơn hào hải vị, cho dù ngự trù làm thức ăn có vô cùng đẹp đẽ, mỹ vị bao nhiêu, nhưng hẳn chỉ ăn vài miếng liền không thể ăn vô nữa, Ôn Nhã lại làm cho hẳn những món rau xanh, lại có thể để cho hẳn thêm ăn như vậy, hẳn một mạch liền ăn sạch những món rau trên bàn, lại còn ăn đến hai bát cơm, Lý Đức Hải ở bên cạnh, vui vẻ đến không ngừng, hoàng thượng đã lâu rồi chưa từng ăn qua nhiều thức ăn và cơm đến như vậy a.

“Nguyệt Hồng, thu dọn đồ đạc, chúng ta nên hồi cung thôi!”. Sau khi nhìn thấy Vân Lâm ăn xong, nhiệm vụ chính của mình cũng đã hoàn thành, Ôn Nhã liền ra lệnh cho Nguyệt Hồng thu dọn chiến trường hồi cung.

“Hoàng hậu đã có tâm đem thức ăn đến cho trẫm, làm trẫm đây quá đỗi ngạc nhiên, vì vậy trẫm có lẽ cũng nên cảm tạ hoàng hậu mới là đúng lý”. Ăn uống no say, cả người đều thoải mái, Vân Lâm tựa mình trên ghế, tâm tình thật tốt liền nói.

“Hoàng thượng thân thể an khang, xã tắc mới là chi phúc, nếu đã không còn chuyện gì nữa, ta xin cáo lui trước.” Ôn Nhã nói qua loa lấy lệ.

“Như vậy làm sao được”. Vân Lâm bỗng nhiên từ long y khỏi thân đứng dậy, hướng Ôn Nhã bước tới, Lý Đức Hải nhẹ nhàng nờ nụ cười, lùi kéo

Nguyệt Hồng lặng lẽ lui xuống trước .

“Trên mặt còn đau không ? Ngày đó ta cũng là quá nóng giận , mất đi lý trí nên mới ra tay với ngươi .” Vân Lâm đôi tay sờ lên má của Ôn Nhã , ôn nhu hỏi .

“Đã sớm không còn đau rồi “. Ôn Nhã phiết mặt lờ đi .

“Ngươi nên giống như vừa nãy hiền lương thực đức một chút là tốt rồi , hoặc chí ít cũng nên thu hồi lại một ít tánh xấu đi .” Thấy Ôn Nhã né tránh , Vân Lâm cũng không phiền , nói .

“Hờ ? Hiền lương thực đức ? Hoàng thượng , người có phải là đang hiểu lầm gì hay không ? Ta chỉ là dựa theo lời mẫu hậu dặn dò , làm chút đồ ăn cho ngươi thôi a.” Ôn Nhã vừa nghe Vân Lâm nói , dừng nói hần hiểu lầm nàng là vì hần mà làm nha .

“Sao ? Ngươi chỉ là bởi vì mẫu hậu dặn dò nên mới làm những món này đem đến cho trẫm !”. Nghe Ôn Nhã nói xong , sắc mặt của hần liền âm trầm xuống , tinh thần vừa mới khôi phục , lập tức liền trở nên u ám trầm trọng .

“Đúng a, không phải như vậy thì ngươi tưởng ta là vì cái gì mà làm cho ngươi đây “Không hiểu tại sao hần lại thay đổi sắc mặt nhưng nàng vẫn nói thật đây là ý chỉ của mẫu hậu .

“Ngươi , đi ra ngoài cho ta ! Đi ra mau ! “. Vân Lâm sắc mặt ngày càng âm trầm tức giận hô to , làm cho nàng cảm thấy kỳ lạ , chẳng lẽ nàng cực nhọc khổ sở làm cho hần bữa ăn cũng có tội sao ?

Nghĩ như vậy , Ôn Nhã trong lòng càng thêm khí , trực tiếp bước ra khỏi cửa .

Ở bên ngoài Lý Đức Hải và Nguyệt Hồng cơ bản âm thầm đang vui vẻ , đột nhiên nhìn thấy Ôn Nhã ùng ùng từ ngự thư phòng đi ra , hai người bọn họ mặt nhìn nhau , cũng không hiểu là đã phát sinh chuyện gì , hỏi này chẳng phải là đang vui vẻ sao ? Sao bây giờ lại nháo lên rồi , chẳng lẽ hoàng thượng và hoàng hậu có duyên mà không phận hay sao a?

Bạn đang đọc truyện *Nghinh Phụng Hoàn Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Ôn Nhã được sủng ái

“Hoàng Thượng ! “. Lý Đức Hải cẩn trọng đi vào , nhìn trên bàn mấy món đồ vẫn giữ nguyên trạng thái không có rơi rớt món nào , giá sách ngự thư phòng cũng không có bị rối loạn , Lý Đức Hải thầm thở phào nhẹ nhõm , may là bọn họ không có quấy phá gian phòng a.

“Lý Đức Hải , ngươi nói xem , trẫm phải làm sao mới có thể thuần phục nàng , làm sao để nàng chịu hướng về trẫm ? Vân Lâm nói , hần cũng không biết tại sao khi biết tin Ôn Nhã vì thái hậu mới đem thức ăn đến cho hần , tâm tình liền lập tức không tốt , trong lòng có chút buồn bã , cảm giác như thể trước đây hần chưa từng có .

“Hoàng thượng , nô tài cũng chỉ là một cái hoạn quan , đối với chuyện tình cảm , nô tài hoàn toàn không biết . Nhưng mà , nô tài có thể nhìn thấy , hoàng thượng và hoàng hậu nương nương đều là đồng dạng một loại tính cách , ở bên ngoài đối với mọi người đều là đáng vẻ hòa khí , nhưng bên trong cốt cách thì kiêu ngạo không ai có thể động vào được “. Hoàng thượng là một tay Lý Đức Hải trông nom đến lớn , cũng chỉ có hần mới dám nói với hoàng thượng những câu này .

Hoàng thượng từ nhỏ đã bị Lôi vương vượt qua về mọi mặt , nhưng tiên hoàng trước khi lâm chung lại không đem vương vị truyền cho Lôi Vương , mà là truyền cho hoàng thượng. Hoàng thượng ôn nhu , kiên nhẫn , so với Lôi Vương thì áp bức , cường đại , nếu để hoàng thượng lên ngôi thì sẽ thích hợp hơn . Tuy hoàng thượng ân nhân , không có động thái nào đối với Lôi vương , không phải là vì kiêng kỵ hần mà là đợi thời cơ đem Lôi vương nhỏ cò tận gốc mà thôi.

Hoàng hậu cũng vậy , ngày trước nàng giẫm lên hài cốt , từng bước tiến vào Vi Ương Cung , nữ tử bình thường làm sao có bản lĩnh như vậy ? Ở trong cung , tuy là hứng chịu nhiều áp lực từ những phi tần , nhưng nàng cũng không để trong lòng , đó là do nàng ân nhân , một hai lần thì không sao , trừ phi xúc phạm đến điểm mấu chốt của nàng , thì cái đó không dám nói trước .

Nghe Lý Đức Hải nói xong , Vân Lâm đắm chiêu suy nghĩ , Được ! Hần bây giờ thật sự muốn xem xem , nàng và hần , đến cùng ai sẽ hàng phục ai trước ! Trong lòng cân nhắc , vui vẻ hứng khởi , trò chơi này xem ra thực hồ chơi rất vui , ở trong hoàng cung lạnh lẽo , khô khan này , nếu có một trò chơi như vậy , hần cũng nên tham gia một chút mới được.

Ôn Nhã giận ùng ùng hồi cung của mình , nhưng trong lòng vẫn chưa biết là Vân Lâm với nàng sẽ có một trận đấu phân tài cân sức .

Buổi tối , thời điểm chuẩn bị dùng thiện , hoàng thượng hạ xuống thánh chỉ , còn cố ý để cho nàng phải đích thân xuống bếp chuẩn bị bữa tối , còn nhấn mạnh thêm một câu là “Sau này mỗi buổi tối hần sẽ đến Vi Ương Cung dùng bữa “. Ôn Nhã đọc xong , tức giận đến nghiến răng , nghiến lợi , Vân Lâm này , hần được voi còn đòi tiên a, giờ còn muốn nàng mỗi ngày phải chuẩn bị bữa ăn cho hần ! Nhưng thánh chỉ đã xuống , nàng làm sao mà kháng chỉ

được cơ chứ ,nếu nàng kháng chỉ , tội danh sẽ được lập thành , cái này nàng hiểu a.

“Nương nương , chúng ta nhất định phải đi chuẩn bị buổi tối sao ?” Nguyệt Hồng cân trọng hỏi nàng , nhìn thấy sắc mặt của nương nương bây giờ , e rằng hoàng thượng hôm nay cũng sẽ tích khí cho xem .

“Nói với nhà bếp tất cả rau lá đều phải giữ lại , Bồn cung sẽ làm cho hân ăn một lần là sẽ không dám ăn lại lần thứ hai “. Ôn Nhã nói , nàng không tin , Vân Lâm có thể mặt dày mà tới hoài được .

“Nương nương , như vậy không tốt đâu a “. Nguyệt Hồng sợ đến xám mặt , rau lá ngay đến hạ nhân như nàng còn ít dùng qua , hoàng hậu cư nhiên dám làm cho hoàng thượng , chẳng lẽ nàng không sợ hoàng thượng tức giận sao ?

“Đừng nhiều lời , mau theo lời dặn của Bồn cung mà làm đi “. Ôn Nhã vui vẻ nói , nàng tự mình đi đến nhà bếp của Vi ương Cung , hehe ,từ nhỏ đến lớn hân đã ăn cao lương mỹ vị , với những thứ này , ta không tin , hân có thể ăn được a.

Ngày trước cơm tẻ , rau xanh , những thứ đó , hàng năm nàng phải ăn , mỗi lần chỉ có thể ăn một bát , đó cũng là rất hạnh phúc rồi . Nếu số may mắn , có thể ăn được thêm nửa chén cơm , vận khí không tốt , có khi chỉ có nước mà uống thôi .

Trong bếp của Vi Ương Cung , chỉ còn lại rau xanh , tất cả đều là loại tươi sạch , hạt cơm thì thơm lừng , mùi hương đều tỏa ra tứ phía , Ôn Nhã bĩu môi , sau đó cầm chén múc cơm , làm rau , mùi vị này còn tốt hơn gấp mấy lần những món ăn mà nàng ăn trước kia ! hành động của nàng làm cho những nô tài trong phòng bếp tròn mắt ngóac mồm , bọn họ chưa từng nghĩ tới , đường đường là Hoàng hậu nương nương , nhưng lại biết làm ra những món ăn của người nghèo khổ , hơn nữa đáng vẻ hình như nàng cũng đã từng ăn qua .

Vân Lâm mới vừa bước chân vào gian phòng , đã nghe đến một luồng hương vị , đó là hương vị của bát cơm và những món ăn trên bàn , làm cho người nghe thấy cũng muốn ăn liền . Nhưng mà , khi nhìn thấy những món ăn được bài trí , chỉ có hai bát cơm ,cùng với những cọng rau trên đó , còn có một đĩa đậu phộng , hai đĩa dưa chua , không còn những cái khác , Vân Lâm xác định hồi lâu , mới biết , hương vị phát ra chính là hai bát cơm rau .

“Hoàng hậu , chẳng lẽ trong cung chỉ có cơm rau canh thừa thôi sao ? Hạ nhân tại sao lại không biết tiếp lương ? Xem ra trăm phải trừng trị bọn họ một trận mới được ! “. Vân Lâm dứt khoát ngồi xuống , biết rõ là nàng đang cố gắng gây khó dễ cho hân , nhưng hân mưu mẹo hơn , đẩy tội lỗi lên trên những người khác . hehe.

“Hoàng thượng , người hiểu lầm rồi , Vi Ương Cung , cung nhân đã chuẩn bị rất nhiều đồ ngon , nhưng mà do ta xuất thân nghèo khổ , ăn không quen những món trân hào hải vị kia , cho nên mới chỉ cho họ chuẩn bị những món này .” Ôn Nhã thần nhiên nói .

“Gia cảnh nghèo khổ ?”. Vân Lâm nhìn Ôn Nhã một chút , tin tức mà ám vệ mang về chỉ là hành tung nửa năm trước kia của Ôn Nhã , những cái khác đều là không tra được , nàng xuất thân từ gia cảnh nghèo khổ , nên làm ra những thứ này cũng miễn cưỡng cho qua được , nhưng hân rất tò mò , Ôn Nhã đến cùng , nàng từ đâu mà đến , cha mẹ ruột của nàng là ai ?

“Tuy là vẻ ngoài có kém một chút , nhưng mùi vị cũng khá “. Vân Lâm ăn vài miếng nói , lại phát hiện Ôn Nhã đang say sưa ăn ngon lành , những thức ăn này , mặc dù Mai Phi cũng là xuất thân từ dân già , gia cảnh khó khăn nhưng Mai phi cũng chưa từng ăn qua , Vân Lâm , hân lại càng thêm hiếu kỳ về sinh hoạt trước đây của Ôn Nhã là như thế nào .

Ôn Nhã cúi đầu tập trung ăn thức ăn của mình , nhưng trong lòng lại nghĩ Vân Lâm mau mau ăn đi , ăn nhanh rồi đi liền đi , có Vân Lâm ở đây , nàng thấy thật chướng mắt a.

Bên này , cảm giác của Ôn Nhã cũng không dễ chịu , thì bên kia , các phi tần khác cũng không dễ chịu là mấy .

“Nương nương , hoàng thượng không phải là rất ghét Hoàng hậu nương nương sao ? Sao bây giờ , lại qua cung của Hoàng hậu dùng bữa a ?” Văn Tụy dùng quạt tròn nhẹ nhàng quạt cho Mai phi đang nhắm mắt dưỡng thần , nàng cân trọng hỏi .

“Ai mà biết a ? Ta cũng đã sớm có nói với Lôi vương , nhất định phải trừ khử Ôn Nhã , Lôi vương không chịu , bây giờ thì tốt quá rồi , Ôn Nhã cảm dỗ được hoàng thượng , vậy ngày tháng sau này của ta ở trong cung nhất định cũng sẽ không dễ chịu hơn a .” Mai Phi trong lòng cũng đang rất là lo lắng , bất an , tại thời điểm nghe được tin hoàng thượng sắc phong Ngọc Tu Dung , nàng cả người đều đã sắp phát điên rồi a.

Từ lúc nàng nhập cung tới nay , hoàng thượng đối với nàng một mực sủng ái , nàng muốn gì là được đó , chưa có phi tử nào dám vượt qua mặt nàng , nhưng lần này , không biết vì lý do gì , hoàng thượng lại sắc phong Ngọc Tu Dung kia , khẳng định nàng ta là quyền rũ hoàng thượng rồi , đúng là hồ ly tinh ! Mai Phi vừa mới tiếp nhận tin tức hoàng thượng tấn hoan phi tử , thì đột nhiên lại lòi ra tin tức của Ôn Nhã ! Mai phi thật sự lần không ra , hoàng thượng rõ ràng là chán ghét a ta , ngay cả đêm tân hôn cũng để a ta phòng không một mình , hai người trước , còn vì chuyện của Lâm Tiếp Dư , ngay ở trước mặt mọi người , cho a ta một cái tát , theo lý mà nói , hiện tại hoàng thượng nên tận lực tránh xa Ôn Nhã mới đúng a.

Mai Phi càng nghĩ càng buồn bực , loại cảm giác đó , giống như có người đã cướp mất của nàng những thức thuộc về nàng , trong lòng hoảng hốt đến tức giận.

“Vậy , chúng ta nên làm gì bây giờ ? Hoàng hậu nương nương , thân thể bách độc bách xâm , đầu độc cũng không được , cơ trí của hoàng hậu cũng là không tầm thường , nếu muốn hại , chỉ có thể nắm lấy chỗ đau của nàng ấy mà thôi , nhưng mà hiện tại vẫn chưa tìm ra được chỗ yếu của Hoàng hậu nương nương là ở đâu , giờ chúng ta còn cách nào có thể đối phó với Hoàng Hậu đây ? “ Văn Tụy lẩm bẩm nói .

“Nhất định sẽ có ! Chúng ta không có biện pháp , nhưng không có nghĩa là những người khác không có !”. Mai Nghi nghĩ tới một điều , đột nhiên mở mắt ra , hai mắt tròn to , trên mặt lộ vẻ vui mừng như điên , làm cho Văn Tụy giật nảy mình .

“Người đi thông báo cho Lôi Vương, để hần mau chóng tiến cung gặp ta, ta có việc đại sự muốn thương lượng cùng với hần, nói không chừng lần này, không chỉ có Ôn Nhã, mà ngay cả Ngọc Tu Dung kia, chúng ta cũng có thể diệt trừ cùng một lúc!”. Mai Phi cao hứng nói, nàng sẽ không để cho bất luận ai có thể cướp đi hoàng thượng.

Bên trong Bảo Nguyệt Lâu, Ngọc Tu Dung cũng đang lăn lộn khó ngủ, nàng thật vất vả lắm mới được hoàng thượng sủng hạnh, từ tiểu mỹ nhân, trở mình một cái liền có thể Thành ngọc Tu Dung, quả thực giống như là giấc mơ. Nàng còn muốn, sau này có phải nàng sẽ được sủng ái như Mai Phi không? Một ngày nào đó, nàng nhất định sẽ được hoàng thượng yêu thương, đau lòng vì nàng.

Nhưng mà, nàng còn chưa được vui vẻ mấy ngày, liền nhận được tin tức hoàng thượng ghé cung của hoàng hậu dùng bữa, còn nghe được sau này mỗi buổi tối đều đến vi Ương Cung, Ngọc Tu Dung cảm thấy lòng mình đang treo từ trên cao rơi xuống hố sâu, thương tích đầy mình.

“Vì sao lại như vậy a? ta đến cung có điểm nào không tốt? Ta nên làm như thế nào, mới có thể giữ hoàng thượng một lần nữa trở về bên cạnh ta?” Ngọc Tu Dung vui đầu trong chăn, thống khổ nói. Chỉ một chút, tâm tư của nàng giao đầu, nàng chỉ nói chứ không có người đáp lại, rất thống khổ a.

“Hoàng thượng, sắc trời không còn sớm a, người nên về nghỉ đi!” Sau khi Vân Lâm ăn xong, cũng không có ý định ly khai, Ôn Nhã nhìn rất lâu, vẫn không nhìn nổi nữa, liền nói. Bên cạnh Lý Đức Hải cùng Nguyệt Hồng cũng không nhìn được liền nổi vân trên trán, bên trong hậu cung, các vị nương nương khác cũng một mực ngóng trông hoàng thượng tới cung dùng bữa, sau đó ngóng chờ được lưu lại qua đêm, hic, chỉ có một mình Hoàng hậu nương nương lại có ý đem hoàng thượng đuổi ra ngoài.

“Trầm đêm nay, sẽ ở lại Vi Ương Cung qua đêm, hoàng hậu, nàng dị nghị hay sao?” Vân Lâm cười nói, hần muốn xem nàng, đêm nay sẽ làm sao mà ứng phó với hần.

“Đương nhiên ta có dị nghị a, Vi Ương Cung của ta không có hoan nghênh người! Hoàng thượng, người mau đi đến cung của các vị nương nương khác đi!”. Ôn Nhã nghiêng răng, nghiêng lợi nói, hần rõ ràng đang làm khó dễ nàng.

“Toàn bộ thiên hạ này đều là của trẫm, chỉ là một Vi Ương Cung nhỏ bé, chẳng lẽ trẫm đây không thể ở lại hay sao?” Vân Lâm lạnh nhạt nói.

“Người, muốn đi nơi nào thì đến nơi đó thôi, thích cái nào thì được cái đó thôi, nhưng mà có điều, xin thứ lỗi cho bản hoàng hậu đây không bồi!”. Ôn Nhã tức giận đứng lên nói, sau đó cùng Nguyệt Hồng trở về gian phòng của mình.

“Hoàng thượng, người thật muốn ở lại Vi Ương Cung đêm nay sao?” Lý Đức Hải lo lắng cho hoàng thượng, theo tính khí của hoàng hậu nương nương, có lẽ đêm nay hoàng thượng sẽ không ngon giấc rồi.

“Trẫm ý đã quyết!”. Vân Lâm lớn tiếng nói, nhìn thấy Ôn Nhã bước chân của nàng lập tức tăng nhanh, Vân Lâm trên mặt không nhìn được lộ ra vẻ tươi cười, tuy là nàng làm cho hần tức giận, nhưng cùng với nàng như vậy, cũng rất là thú vị.

Bạn đang đọc truyện *Nghinh Phụng Hoàn Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: giường chi tranh

Ôn Nhã bước đi, Vân Lâm cũng theo phía sau, Ôn Nhã nhanh, hần cũng nhanh, Ôn Nhã chậm, hần cũng chậm, chỉ cách Ôn Nhã có ba bước, một đường đi thẳng tới tẩm cung của nàng.

“Vân Lâm, người rốt cuộc là muốn gì đây!” Ôn Nhã nhìn không được nói.

“Hả, Trẫm chỉ là muốn cùng hoàng hậu ngủ cùng nhau, như thế nào? Đây là chuyện thiên kinh địa nghĩa thôi (ói cái đạo thường như trời đất không thể di dịch được).” Vân Lâm nói.

“Hoàng hậu? Vân Lâm, người làm như vậy, chẳng phải Mai phi của người sẽ rất thương tâm sao.” Ôn Nhã cười lạnh nói, hần không phải một lần một dạ yêu Mai Phi sao? Vậy hần hiện tại làm ra chuyện này thì tính là gì? Gọi hần là si tình, hừ, cũng chỉ đến như thế mà thôi.

“Ôn Nhã, người có phải là đang ghen? Có điều người yên tâm đi, Mai Phi, loại chuyện này là chuyện nhỏ, nàng sẽ không để ý tới”. Vân Lâm cười nói, Mai Phi xưa nay đều không có để ý hần cùng nữ tử khác qua đêm, hần thậm chí hoài nghi, Mai phi cơ bản trong lòng không hề có hần.

Thấy Vân Lâm như vậy, Ôn Nhã nhớ tới chuyện của Mai Phi và Lôi vương, cũng không tiếp tục cùng hần nói nữa.

“Nguyệt Hồng, người lấy thêm đệm đem đến bên giường, trẫm không ngủ quen giường quá mềm. Vân Lâm theo sát Ôn Nhã vào trong gian phòng của nàng, chạm đến chăn giường mềm mại, Vân Lâm liền phân phó.

Tẩm cung của Ôn Nhã hần nhìn qua một lượt, trang trí rất thanh lịch, không có quá nhiều trang sức, cũng không có quá mức đơn sơ, cũng không giống trong cung của Mai Phi hoa lệ, cũng không giống trong cung của Dung Phi khó mờ mù mịt. Quan trọng nhất là, tẩm cung của nàng không giống các phi

tử khác , không có đốt trầm hương , nòng đến mức mũi . Trước cửa sổ có mấy bồn hoa , cành lá sum suê , trên đó còn nở ra mấy đóa hoa nhỏ , khung cảnh được nâng xử lý rất tốt , nhìn chung có cảm giác vui tai vui mắt , thật khiến người ta dễ chịu .

" Vân Lâm ! Đây là tấm cung của ta ! Gian phòng của ta ! Giường của ta ! Người có muốn ngủ thì nên quay về chính điện của người đi ! " Ôn Nhã bay thẳng đến trước mặt Vân Lâm quát to , đã bắt nàng tự mình xuống bếp làm cho hán ăn , cũng coi như không có gì đi , hiện tại còn muốn cướp luôn giường của nàng , thật sự hán nghĩ nàng dễ ức hiếp lắm sao .

" Nguyệt Hồng , đem chăn này đi đổi , trẫm không thích màu sắc này " . Vân Lâm đối với việc Ôn Nhã gào thét vẫn là mắt điếc tai ngơ , tiếp tục dặn dò Nguyệt Hồng . Chăn của Ôn Nhã màu tím của hoa lan , hoa lan hình dáng không tệ , nhưng màu sắc quá thâm trầm .

" Nguyệt Hồng , không cho phép người chuyển đi , đem đồ vật của Bồn cung mang trả về ngay ! " Ôn Nhã không cam lòng yếu thế , cũng quay sang Nguyệt Hồng quát lớn , đôi mắt to vẫn trừng với Vân Lâm .

" Nguyệt Hồng ! Trẫm là hoàng thượng , người phải nghe trẫm " .

" Nguyệt Hồng , ta mới là chủ nhân của người , người phải nghe ta ! " . Hai người , một câu đối với nhau một câu , không ai nhường ai .

" Hoàng thượng , Hoàng hậu nương nương , cầu xin hai vị đừng làm khó nô tỳ , nô tỳ bên ngoài còn có việc , xin phép ra ngoài trước a . " Nguyệt Hồng thả chăn gối xuống giường , bất đắc dĩ nói . Tuy rằng làm như vậy rất vô lễ , nhưng nàng thật sự hết cách rồi , hơn nữa , có Hoàng hậu nương nương làm bìa đỡ đạn , lá gan của Nguyệt Hồng cũng có vẻ lớn một chút .

Nguyệt Hồng sau khi rời khỏi , cũng giúp hai người đóng kỹ cửa phòng , nhìn thấy một nhóm hạ nhân bộ dáng vui vẻ , nàng không nhận được mà lắc đầu , bọn họ ai cũng nghĩ lần này hoàng thượng đến Vi Ương Cung thì Hoàng hậu sẽ được sủng ái , nhưng có ai biết được Hoàng hậu căn bản không muốn cho hoàng thượng đến đây , phòng chừng không biết bao lâu nữa , hoàng thượng sẽ bị hoàng hậu làm cho sinh khí a .

Trong phòng , Vân Lâm và Ôn Nhã mắt trừng mắt , ai cũng không chịu lùi về sau một bước .

Vân Lâm nhanh trước một bước nắm lấy chăn , Ôn Nhã một cước đá về phía cánh tay Vân Lâm , chăn gối tung bay lên không trung , Ôn Nhã và Vân Lâm đồng thời bay lên chụp lấy , Ôn Nhã tay cướp được gối , chăn thì mỗi người cầm mỗi bên .

" Buông ra mau ! Đây là của ta ! " . Ôn Nhã hai mắt tròn to , giận dữ nhìn .

" Hân là người nên buông ra mới đúng , thiên hạ này là của ta , ngay cả người cũng là của ta ! " . Vân Lâm đắc ý nói .

" Nếu mọi thứ người đều có nhiều như vậy , chẳng lẽ không tặng nổi cho ta một tấm chăn ! " . Lời nói của Vân Lâm , làm cho Ôn Nhã không có cách nào phản bác , nhưng cũng khiến nàng có chút sinh khí , hán đường đường là hoàng đế , cái gì cũng có , vậy mà cư nhiên lại cùng một tiểu nữ như nàng , cướp chăn giường của nàng a ! @@

" Mau , trả nhanh cho ta ! " . Ôn Nhã nói , tăng thêm lực độ trên tay , chăn bị căng ra đến mức thẳng tắp , cho dù là loại chăn tốt nhất , thượng hạng nhất nhưng thật sự tấm chăn bé bỏng này sắp không chịu nổi lực kéo của hai người rồi a , chẳng lẽ chăn đây phải hi sinh vì đại nghĩa . huhu

" Được . Cho người ! " . Vân Lâm cười khế , buông lỏng tay , Ôn Nhã òn chưa kịp chuẩn bị , hán sao đột nhiên lại tốt như vậy , vừa vận nhìn thấy hán xoay người một cái , cả người đều nằm thẳng trên giường ! . Giờ thì nàng đã rõ .

" Người ... người như vậy .. còn giống hoàng thượng sao ! Quả thực là vô lại a ! " . Ôn Nhã nhìn Vân Lâm tư thế thoải mái nằm trên giường , sớm biết hán bá đạo , vô lại , nhưng không ngờ hán lại đạt đến trình độ bá đạo siêu cấp như vậy a ! Căn bản giống tên lưu manh hơn là hoàng thượng a !

" Ta không phải là loại vô lại gì đó , người , nếu như không ngại , ta có thể để lại cho người nửa tấm giường ! " . Vân Lâm cười hi hi , di chuyển thân thể , để trống nửa bên giường cho nàng .

" Người ..! Đi ngủ đi ! " . Ôn Nhã mặt đỏ bừng lên , thực sự là quá vô lại , quá bi ối , là hán cố ý mà ! Vân Lâm biết nàng chắc chắn sẽ không ngủ cùng hán trên một giường , nên mới dám nói như thế .

Hắn là trong phòng còn có một chiếc ghế dài , còn được gọi là " giường mỹ nhân " . Ôn Nhã không thể làm gì khác hơn là tự mình đi đến đó bày trí chăn gối , tuy chiếc ghế hơi nhỏ , nhưng do vóc dáng của Ôn Nhã cao gầy , nên cũng có thể chứa được cơ thể nàng , do lúc ngủ phải co chân lại nên nằm được một lúc lâu , chân nàng đã cảm thấy hơi tê tê .

Ngủ thẳng đến nửa đêm , thực sự là khó chịu , Ôn Nhã xoay qua xoay lại một hồi cũng ngồi dậy , quay đầu nhìn về phía Vân Lâm , thấy thân thể của Vân Lâm co rúc ở trên giường , buổi tối không khí có chút ẩm ướt , lạnh lạnh , nàng nhìn cũng không đành lòng .

Rón ra rón rén , đi đến chiếc tủ cạnh giường , trong đó có chứa trang phục và tấm chăn mới , nàng nhẹ nhàng kéo chăn ra , từng bước cẩn thận đi đến bên người của Vân Lâm , đắp lên chiếc chăn ấm áp cho hán .

" Ta đáng lẽ nên để người bị đông đến chết đi , nhưng .. ai bảo là ta nhẹ dạ cơ chứ ? " . Ôn Nhã thở dài , nhẹ giọng nói , ở bên cạnh Vân Lâm ngồi xuống .

" Thật không biết , người đến cùng là hạng người gì ? Rõ ràng là chán ghét ta như vậy , rồi lại một mực chiều chọc ta , thật ra , ta cảm thấy , ta và người cũng có thể kết giao làm bằng hữu , chớ có cơ hội , ta liền đem vị trí hoàng hậu này trả lại cho Mai phi người , sau đó ta lại tiếp tục phiêu du , tiêu dao giang hồ , người thì có thể cùng Mai Phi tình chàng ý thiếp , ân ân ái ái . Ta nói có đúng không ? Người cũng tán thành đúng không ? Người không nói lời

nào , ta coi như là đáp ứng ta rồi nha !". Ôn Nhã nhỏ giọng nói , Vân Lâm cũng không có phản ứng gì , nghĩ nghĩ hẳn là ngủ rồi a , chân tay ung dung đóng đưa một hồi , Ôn Nhã lại nhẹ nhàng quay trở về chiếc giường nhỏ của mình .

Ôn Nhã sau khi rời đi , Vân Lâm liền mở mắt ra , kỳ thực hẳn vẫn là ngủ chưa đến nỗi say , lúc nghe được tiếng nằng động dậy thức dậy , hẳn cũng đã tỉnh lại . Nghe được tiếng bước chân nằng chậm rãi tới gần , sau đó lại nghe tiếng âm thanh mở ra ngăn tủ , hẳn còn tưởng nằng đang định giờ trò gì , kết quả , lại cảm nhận được trên người mang thêm một tầng ấm áp , không còn lạnh như trước nữa . Cảm nhận được rõ ràng là có ai đó đang đắp cho mình chiếc chăn tơ tằm loại tốt nhất , trong nháy mắt , hẳn tựa hồ cả đáy lòng đều ấm áp hẳn lên.

Nhưng mà khi nghe được lời nói của Ôn Nhã , hẳn có một chút hơi bất mãn , chẳng lẽ hoàng cung này là Long đàm Hồ Huyết hay sao ? những nữ tử khác thì trăm phương ngàn kế muốn tiến cung , nằng tại sao lại muốn rời khỏi đây ?

Trở mình , ôm lấy chăn , Vân Lâm nhìn về phía Ôn Nhã , màn che đã chặn lại trước tầm mắt , mơ hồ có thể nhìn thấy nằng đang cuộn mình thành một chú ốc nhỏ , nhìn lại chăn mềm trên người , Vân Lâm đột nhiên cảm thấy mình cần phải nên làm chút gì đó .

Ôn Nhã ngủ đến mức say không biết gì , cũng không biết mình đã bị một ai đó ôm nằng vào lòng đem đến bên giường , nằng còn ở trong lòng ngực của Vân Lâm thoải mái trở mình , đem gương mặt nhỏ bé , mịn màng kề sát vào bờ ngực của Vân Lâm .

" Đáng vẻ yên lặng của người lúc này , còn đáng yêu và đẹp hơn nhiều so với lúc người tức giận đó ". Vân Lâm nhìn nằng ngủ say , nhất thời hẳn cũng quên cả cơn buồn ngủ .

Trong phòng đặc biệt rất yên tĩnh , Ôn Nhã ngủ say nhưng gương mặt nằng có lúc lại cau mày , tựa hồ hình như có chuyện gì đó không vui , Vân Lâm đôi tay thon dài vuốt nhẹ hàng lông mày của nằng , một lát sau , lại cau mày nữa rồi . Vân Lâm không thể làm gì khác hơn là vuốt nhẹ , vuốt lại vuốt , mãi cho đến khi nằng không còn nhủ mày nữa mới thôi . Chuyện như vậy , hẳn cũng chưa từng làm với Mai Phi .

Cảm giác lúc này rất chân thật , cơ bản giấc mộng kỳ quái ấy mỗi đêm đều đến quấy rối nằng trong giấc ngủ , nhưng giờ đã hết rồi , cả người đều cảm thấy an tâm , chăn mềm được đắp trên người tựa hồ cũng ấm áp hơn ngày thường .

Ngủ một giấc đến sáng , nhưng không biết tại sao chính mình lại ở trên giường , chẳng trách nằng lại ngủ thoải mái như vậy . Nhưng mà .. lẽ nào là Vân Lâm ? Ôn Nhã không nhận được rung mình một cái , làm sao có khả năng !.

Cuống quít kiểm tra lại y phục trên người , may quá , vẫn còn nguyên trạng thái ban đầu .

" Nương nương , người đã thức rồi ! . " Vừa ra khỏi cửa , liền đã nhìn thấy khuôn mặt tươi cười đến tột đỉnh của Nguyệt Hồng .

" Ai nói hoàng thượng chán ghét nương nương cơ chứ , nô tỳ phát hiện ra , kỳ thực hoàng thượng đối với nương nương rất tốt a , ban sớm , hoàng thượng sợ làm nương nương thức giấc , dặn dò nhóm nô tỳ không nên đi vào trong hậu hạ , còn dặn chúng nô tỳ chuẩn bị kỹ càng bữa ăn sáng . Nô tỳ vốn còn cho rằng nửa đêm hoàng thượng sẽ rời khỏi , không nghĩ tới hoàng thượng như thế lại bồi tiếp nương nương cả đêm a ". Nguyệt Hồng , toàn bộ khuôn mặt đều mang vẻ tươi cười cao hứng nói , ước ao mình cũng được hoàng thượng sủng ái thì thật hạnh phúc biết mấy a.

" Theo ý người nói , vậy đêm qua , người mang ta đến giường...?" Ôn Nhã trên trán đã đầy hắc tuyến , không cần phải nói , nằng cũng đã đoán ra được kết quả . Nhưng mà , cái tên hỗn trướng này dám cướp tầm cung của nằng , lại còn cướp luôn giường của nằng , sao lại có thể tốt bụng như vậy a? Ôn Nhã thật không dám tin .

" Nương nương , chẳng lẽ người không có ngủ ở trên giường sao ? Vậy là hoàng thượng ôm người mang đến giường rồi , lúc nô tỳ bước vào , đã thấy nương nương ngủ trên giường . " Nguyệt Hồng cười gian nói , tuy rằng hoàng hậu và hoàng thượng chưa có phát sinh gì , nhưng bọn họ cũng đã cùng ngủ chung giường , tình thế đã chuyển biến rất tốt rồi a , ít ra thì bọn họ vẫn còn có khả năng . Hơn nữa , Nguyệt Hồng cư nhiên phát hiện ra Ôn Nhã trên mặt hồng cang hồng , nhìn đáng yêu quá đi !

Mà Ôn Nhã lúc này , trong lòng chỉ có một ý nghĩ , tối ngày hôm qua , nằng cư nhiên cùng hẳn ngủ chung một giường ! Tại sao lại có thể như vậy!

" Nương nương , hoàng thượng còn nói , người mau chuẩn bị ngọc thiện , sau khi hạ triều , hoàng thượng sẽ đến . Nguyệt Hồng truyền đạt lại lời của Vân Lâm . Tình hình như vậy , ai còn dám nói là hoàng hậu hữu danh vô thực nữa cơ chứ , còn ai dám xem thường Vi Ương Cung nữa .

" Bỏn cung không làm ! ". Ôn Nhã tức giận , nằng còn chưa ăn sáng , trực tiếp rời khỏi Vi Ương Cung , nằng không có ở đây , xem hẳn làm sao mà chuẩn bị ngọc thiện !

Còn về phía Vân Lâm , thời điểm lên triều , lại có chút thất thần , không cẩn thận trong đầu lại xuất hiện hình ảnh của Ôn Nhã khi ngủ , lại nghĩ tới trưa nay để nằng chuẩn bị ngọc thiện , xem chừng nằng ấy sẽ nổi giận , nhìn không được liền phá lên cười , làm cho các đại thần ở phía dưới đều ngu ngơ , không hiểu .

Bạn đang đọc truyện *Nghinh Phụng Hoàn Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: mua giết người

Trà lâu Ký Vận, là trà lâu to lớn nhất, quý nhất ở Vân Thành, và cũng thần bí nhất, chưa một ai biết được lão bản của trà lâu này là ai. Mấy năm trước, trong một đêm, Vân Thành mở hội quán, không dùng hết quá thời gian một tháng, liền đánh bại các tử lâu to nhỏ trong Vân Thành. Bây giờ đã nổi tiếng khắp Vân Thành, thậm chí còn là trà lâu đứng đầu của Vân Đình vương triều.

"Xin mời khách nhân, chủ nhân đã ở trên lầu chờ người đã lâu". Sau cửa của trà lâu Ký Vận còn có một con hẻm nhỏ bí mật, một người mặc chiếc áo choàng đen, che khuất từ đầu đến chân, xuất hiện ở phía sau trà lâu Ký Vận, người nam tử nghe tiếng tiếp người bí ẩn đó, tuy trên người chỉ mặc trang phục tiểu nhị trà lâu, nhưng trong mắt tinh quang lấp lóe, rõ ràng đây không phải là một tiểu nhị quán rượu bình thường.

Dưới sự hướng dẫn của tiểu nhị, hắc y nhân cùng hắn lên tầng cao nhất của trà lâu, nơi này, bình thường không ai được phép đến. Lối đi cầu thang đến tầng cao nhất rất bí mật, cho nên trà lâu khách nhân cũng không nhìn thấy được bọn họ.

"Người có thể tìm tới trà lâu ký vận này, đã nói rõ người vẫn còn có chút gan dạ, bản lĩnh, có điều trước hết ta muốn biết người mang đến đây bao nhiêu tiền đặt cọc, trà lâu phòng, của phòng chớp nhoáng liền bị đóng lại, đối diện với bức bình phong to lớn, che chắn kín mít, nên không thể nhìn được người ở phía bên trong rõ ràng.

"Chỗ này là năm vạn hai lượng tiền đặt cọc, ta muốn sát thủ giỏi nhất để hoàn thành nhiệm vụ tốt nhất, sau khi chuyện thành công, ta sẽ gửi thêm năm vạn hai lượng nữa cho người". Ấn phía sau trang phục đen kịt ấy là một nữ tử, âm thanh lạnh lạnh, trong áo choàng một bàn tay trắng nhỏ duỗi ra, trong tay cầm một tờ ngân phiếu bỏ lên bàn, một nam tử tới trước mặt nàng kiểm tra những tờ ngân phiếu đó, xác định số lượng thật giả, sau đó lùi về phía bức bình phong.

"Mười vạn hai, cuộc trao đổi này rất lớn, xem ra, người người muốn giết không phải là người của đại quý đương triều thì cũng là người có võ công rất cao cường, nói cho ta nghe, người người muốn giết là ai?" Nam tử thân nhiên nói, có thể ra giá cao như vậy chỉ lấy một mạng người. Nghĩ cũng biết là người có lai lịch lớn, tiền càng nhiều, nhiệm vụ càng khó khăn, sát suất hoàn thành cũng là càng thấp.

"Ta chỉ cần các người giúp ta giết một nữ tử duy nhất, nhưng người phải sử dụng sát thủ lợi hại nhất, nữ tử đó tên là Ôn Nhã, là hoàng hậu của Vân Đình vương triều." Nữ tử âm thanh lạnh thấu xương nói, lộ ra tia hận thù vô hạn, nếu giờ không diệt trừ Ôn Nhã, nàng ngày đêm sẽ ăn không ngon ngủ không yên.

"Ôn Nhã?" Trong phòng nam tử nghe được danh tự này, âm điệu đều thay đổi, sau đó cũng không biết là đang bàn luận về vấn đề gì, người bên ngoài không ngừng nghe được bên trong tiếng đồ vật rơi xuống đất.

"Người người muốn giết có phải là nàng? Một bức tranh từ trong bức bình phong bay ra, nữ tử mở ra xem, thì ra đây chính là bức họa vẽ dung mạo của Ôn Nhã.

"Không sai, chính là ả". Nữ tử song quyền nắm chặt, trên mặt đều toát lên nụ cười vui vẻ, làm cho người nhìn đến chói mắt!

Trong phòng yên tĩnh lạ thường, nam tử chủ sự cũng không tiếp tục nói nữa, bên cạnh cũng chỉ có một nam tử đang im lặng cung kính đứng bên bức bình phong, làm cho nữ tử áo đen có chút cảm giác khó thở lạ lùng. Nàng thật vất vả lắm mới có thể điều tra được tổ chức sát thủ ở ký vận trà lâu này, bất kể là ai, chỉ cần cho giá cao, tổ chức này nhất định sẽ hoàn thành. Bởi vì đối tượng là hoàng hậu Ôn Nhã, cho nên nàng đã chuẩn bị hai mươi vạn lượng, đó là toàn bộ tài sản mà nàng đã tích trữ, chỉ để diệt trừ Ôn Nhã. Nhưng khi nhìn thấy tình hình trước mắt, nàng không khỏi lo lắng, sợ rằng lâu chủ sẽ bỏ qua nhiệm vụ này. Dù sao, cũng là giết chết hoàng hậu, trong cung có nhiều cảm vệ quân, tiếp cận nàng là rất khó, muốn giết nàng càng khó hơn.

"Nếu như các người còn lo lắng số tiền này quá ít ỏi, ta còn có thể cho thêm, nếu như giết nàng quá khó khăn cho các người, thì chỉ cần cho nàng vĩnh viễn ly khai khỏi Vân Thành vương triều Vân đình là được." Nữ tử vội vàng nói, nếu đã không thể giết nàng, vậy thì chỉ cần dùng cho Ôn Nhã xuất hiện trước mắt nàng nữa là được rồi.

"Chuyện này, bọn ta cần phải suy nghĩ, người cầm tiền về trước đi, cho ta thời gian ba ngày, sau ba ngày, sẽ cho người câu trả lời chính xác". Qua một hồi lâu, nam tử kia mới cất tiếng nói, sau đó kêu tiểu nhị mang nàng rời khỏi trà lâu.

"Chủ nhân đã phân phó, chúng ta phải để ý Ôn Nhã, có tin tức liền lập tức bẩm báo cho người, người đã ở bên cạnh nàng lâu như vậy, tự nhiên một điểm cũng không có bẩm báo, người chẳng lẽ muốn bị chủ nhân trách phạt sao?" Chờ trong phòng yên tĩnh lại, nam tử đột nhiên âm thanh lạnh nhạt nói.

"Chủ nhân cũng chưa từng cho ta nhìn thấy chân dung mà người muốn tìm, làm sao biết Ôn Nhã mà ta đang ở bên là Ôn Nhã mà hắn muốn tìm?" Âm thanh của nam tử khác cũng vang lên, âm thanh này hình như có chút quen thuộc.

"Mặc Khanh, người là đang nói dối! Người đừng tưởng ta cái gì cũng không biết! Ôn Nhã đã từng cứu người, cho nên người mới giúp nàng ẩn giấu tung tích, nếu không phải vậy, dùng năng lực của người, làm sao không nhận biết được Ôn Nhã chính là người mà chủ nhân muốn tìm! Người nên biết, nếu để chủ nhân phát hiện ra chuyện này, toàn bộ trà lâu ký vận của chúng ta đều phải chết!". Nam tử tức giận nói, Mặc Khanh thật sự không biết nặng nhẹ, coi như là vì báo ân, nhưng cũng thể cả trăm mạng người của trà lâu rơi vào nguy hiểm! Nam tử một chưởng liền đem bình phong đánh gãy tan nát, mảnh vụn vờ tung tóe bắn cả lên khuôn mặt của Mặc Khanh, vẽ ra từng nét máu nhỏ, nhưng Mặc Khanh vẫn là lạnh lùng đứng đó.

" Vậy ngươi muốn như thế nào ? Chủ nhân muốn ngươi tìm Ôn Nhã trở về , hiện tại , ngươi lại muốn cân nhắc chuyện mua bán giết người , ta cho ngươi biết , ta sẽ không để ngươi giết chết Ôn Nhã ". Mặc Khanh giương mắt nhìn một người nam nhân là đại ca đã cùng mình xung pha mười mấy năm qua , đây là lần đầu tiên cùng nhau nói chuyện lạnh khốc như vậy , thậm chí , nếu vị đại ca này muốn đã thương tổn hại Ôn Nhã , hẳn nhất định đem toàn lực ngăn cản .

" Ngươi yên tâm , ta sẽ không giết nàng , nhưng ta sẽ mang nàng về cho chủ nhân , vừa có thể hoàn thành nhiệm vụ , lại vừa có tiền , khoảng thời gian này , ngươi nên bảo vệ tốt cho nàng , thứ không thuộc về ngươi , ngươi cũng đừng có mơ hão nữa ! ". Nam tử lạnh lùng nhìn Mặc Khanh một chút , sau đó liền xoay người rời khỏi phòng . Theo dõi Mặc Khanh bảo vệ Ôn Nhã , hẳn đã nhạy cảm nhận ra một chút việc , nhưng chuyện này tuyệt đối không thể phát sinh , nếu như vậy sẽ hại chết chính hắn , cũng sẽ liên lụy đến người khác . Hắn nhất định phải nhắc nhở Mặc Khanh , để hắn không nên quên đi nhiệm vụ và thân phận của chính mình .

Nam tử đi rồi , Mặc Khanh trong lòng đều loạn cả lên , hắn vẫn muốn Ôn Nhã có thể chỉ làm một nữ tử bình thường , nhưng từ khi tiếp xúc với nàng , hắn mới phát hiện , Ôn Nhã kỳ thực không có chút nào giống với loại nữ tử nhân gian , thậm chí là rất thần bí . Đến lúc hắn muốn thoát khỏi vòng xích này , thì mới phát hiện ra , chính mình đã bị nàng hấp dẫn , hắn đã không còn là loại sát thủ máu lạnh khi xưa nữa , hắn thậm chí cũng không còn có dũng khí nổi nói với Ôn Nhã , nên hắn làm sao có thể nhẫn tâm giao nàng cho chủ nhân ? Nhưng nếu như không hi sinh nàng , vậy các huynh đệ cùng sinh ra từ từ nhỏ đến lớn sẽ gặp nguy hiểm , hắn thật sự khó lựa chọn a.

Lúc này , sự tình phát sinh vừa rồi đối với Ôn Nhã mà nói vẫn là không hay không biết , nàng đang ở cung của Vân Cẩm .

" Hoàng tẩu , người không mau trở về chuẩn bị ngộ thiện ? Chẳng lẽ không sợ hoàng huynh sinh khí sao ? ". Vân Cẩm thật sự rất khâm phục dũng khí của Ôn Nhã , cho dù , hoàng huynh có cưng chiều Vân Cẩm như thế nào đi nữa , nhưng nàng cũng không dám chọc cho hoàng huynh của nàng sinh khí , hoàng huynh mà sinh khí rồi thì ..khủng bố lắm a , vậy mà vị hoàng tẩu đây chẳng chút nào quan tâm hoàng huynh có tức giận hay không , thật là oai dũng quá đi .

" Ta mới mặc kệ hắn a , hắn muốn ăn cơm , đã có Ngự thiện phòng chuẩn bị , một mực hắn cứ phiền đến ta , rõ ràng là hắn cố ý làm khó dễ ta ! ". Ôn Nhã giận đùng đùng nói , nàng thật sự là thù dai a , Vân Cẩm và nàng một tát , nàng làm sao dễ dàng buông tha cho hắn .

" Hoàng tẩu , tại sao người không thể cùng hoàng huynh cố gắng sống chung với nhau ? Người có biết hay không , mẫu hậu vì chuyện của hai người , mỗi ngày ăn không ngon , ngủ không yên , các người cũng đừng làm cho các bậc tiền bối nhân gia phải phiền não lo lắng a . " Vân Cẩm phát giọng một tràng với Ôn Nhã .

" Ta còn e rằng mẫu hậu phiền lòng không chỉ là chuyện của hoàng huynh ngươi , mà có thể là chuyện hôn sự của muội a ". Ôn Nhã phui tay với Vân Cẩm . Vân Cẩm đã lớn như vậy , đại thể là có thể gả cho các đấng nam nhân hào kiệt , giúp phụ dạy con , mà đến nay Vân Cẩm vẫn còn là khuê nữ , thái hậu làm sao mà không vì Vân Cẩm lo lắng mà sốt ruột đây . Quả nhiên , Vân Cẩm nghe được Ôn Nhã nhắc tới hôn sự của nàng , liền ngậm miệng không nói chuyện luôn.

" Vân Cẩm , muội có biết làm cách nào có thể xuất cung không ? ". Vân Cẩm là một tiểu cô nương đặc sắc tính xảo , thông minh lanh lợi , đã sớm biết nàng và Vân Lâm không hợp nhau , cũng biết Ôn Nhã từng nghĩ cảnh xuất cung , nên nàng không muốn nói dối Vân Cẩm , trực tiếp đem suy nghĩ của mình nói ra.

" Muốn xuất cung nhất định phải có lệnh bài , hơn nữa , lệnh bài xuất cung chỉ có hai khối , một khối được hoàng huynh treo trên người , một khối được Ngự thư phòng cất giữ , cấm vệ quân sẽ nhận mệnh lệnh trông giữ nó . " Vân Cẩm cẩn thận hướng Ôn Nhã giải thích lệnh bài hiện đang ở đâu , đồng thời ánh mắt đầy hưng phấn , nếu như Ôn Nhã lấy được lệnh bài , vậy xuất cung , nàng cũng sẽ có cơ hội? Vân Cẩm cao hứng nghĩ.

" Có điều , ta nghĩ hoàng huynh sẽ không đưa cho người lệnh bài đâu , nếu mà mạo hiểm đến Ngự thư phòng lấy , e rằng sẽ bị cấm vệ quân phát hiện , vậy người có cách nào để lấy được lệnh bài không ? " Vân Cẩm khổ sở nói , lệnh bài xuất cung đâu thể dễ dàng có được , lúc trước nàng lên lút đi qua Ngự thư phòng trộm lấy , nhưng mà xui rủi liền bị tóm , kết quả nàng còn bị hoàng huynh đóng cửa cung một tháng , nói đến trong lòng nàng còn cảm thấy hơi sợ đây.

" Ta đã có cách ". Ôn Nhã cười đắc ý , liền đứng dậy trực tiếp đi ra phía ngoài .

" Đã có cách sao ? " Vân Cẩm hỏi tới .

" Muội cứ chờ mà xem , ta lập tức trở về chuẩn bị ngộ thiện trước ". Ôn Nhã cũng không quay đầu lại nói , trực tiếp bước đi .

Ra khỏi cung của Vân Cẩm , Ôn Nhã liền bắt gặp Mặc Khanh , không biết tại sao , trong lòng nàng lại có một cảm giác áy náy .

" Ngươi có phải là đã đắc tội với một ai đó không ? " Mặc Khanh nhìn thấy Ôn Nhã , sắc mặt nghiêm nghị hỏi nàng .

" Người ngươi muốn hỏi là ai ? ". Ôn Nhã ngẫm lại , từ lúc bỏ trốn đến bây giờ , nàng khảm khá đặc tội với nhiều người , nên hiển nhiên không biết Mặc Khanh là đang nói tới ai .

" Là một nữ nhân , nàng tìm sát thủ đối phó ngươi , ngươi đến cùng đã làm cái gì , để người ta hận ngươi như thế ? ". Mặc Khanh lo lắng nói , đại ca mặc dù có nói là sẽ không thương tổn đến Ôn Nhã , nhưng mà , nếu như đem nàng cho chủ nhân , điều này Mặc Khanh khó mà tiếp nhận được .

" Ngươi làm sao biết có người đang tìm sát thủ đối phó ta ? " Ôn Nhã hiếu kỳ nói , quen biết Mặc Khanh đã lâu như vậy rồi , nhưng nàng chưa từng hỏi Mặc Khanh quá khứ trước kia.

"Bởi vì nàng ấy tìm đến sát thủ là ta ". Mặc Khanh nói , Ôn Nhã chưa từng hỏi qua lai lịch của hắn , hắn cũng không giải thích với nàng . Dù sao , thân phận là sát thủ , không phải ai cũng có thể tiếp nhận .

"Vậy , ngươi sẽ giết ta sao ?". Ôn Nhã cười cười , trên mặt không hề có một chút sợ sệt , dường như chuyện này không hề liên quan đến mình .

"Nếu như ta nói ta sẽ giết nàng tại đây ?" Mặc Khanh nói , lạnh lùng nhìn chằm chằm Ôn Nhã , trong tay bảo kiếm cũng đã ra khỏi vỏ , tư thế lúc nào cũng có thể tấn công nàng .

"Ngươi muốn giết thì cứ giết , ngày trước nếu như không có ngươi , ta cũng đã sớm chết rồi." Ôn Nhã nói , lướt qua người Mặc Khanh , hướng Vi Ương Cung đi đến . Nàng không phải không thật sự lo lắng , mà là chỉ muốn thăm dò Mặc Khanh , đến cùng sẽ phản ứng như thế nào , đồng thời cũng rất muốn biết , là ai dám thuê sát thủ hành thích hoàng hậu đương triều .

"Ôn Nhã , ngươi thật sự không sợ sao ?" Về mặt lãnh khốc của Mặc Khanh lập tức sụp xuống , đem bảo kiếm cất vào vỏ , bắt đầu đi noi ." Ngươi nên cẩn trọng một chút , tuy rằng ta không giết ngươi , nhưng ngoài kia vẫn còn có người muốn giết ngươi ." Mặc Khanh không có đuổi theo Ôn Nhã , chỉ đứng tại chỗ , nhẹ nhàng nói , đại ca vẫn ghé vào lỗ tai hắn nhắc nhở hắn , Ôn Nhã không phải là người mà hắn có khả năng nắm giữ.

"Ta biết rồi, Cảm tạ ngươi ! ". Ôn Nhã không biết nên làm sao đối mặt với Mặc Khanh , tâm ý của Mặc Khanh đối với nàng , chuyện nàng cùng Vân Lâm , khúc mắc giữa hắn và nàng một ngày chưa có giải quyết , nàng liền không thể đáp lại mối tình của Mặc Khanh . Nàng thà tình nguyện đối xử lạnh lùng với Mặc Khanh , cũng không muốn hắn đối với nàng tốt như vậy , nàng sợ sẽ tổn thương đến hắn .

Bạn đang đọc truyện *Nghinh Phụng Hoàn Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Nguy cơ xuất cung .

Thời điểm Vân Lâm đến Vi Ương Cung là lúc Ôn Nhã đã chuẩn bị xong ngọc thiện kỹ càng , khuôn mặt của nàng tươi cười sáng lạng nghênh đón hắn , làm cho hắn có cảm giác nàng đã có mấy phần hiển thế lương mẫu rồi , điều này khiến hắn càng thêm đề cao cảnh giác nàng . Hắn đã nghe tin nàng vì không muốn chuẩn bị ngọc thiện đã sang cung của Vân Cẩm , hiện giờ lại tự nhiên trưng ra bộ mặt lấy lòng hắn , nếu không phải đã làm chuyện gì có lỗi với hắn thì cũng là đang dự định làm chuyện gì đây .

"Hôm nay , các món ăn lại còn có cả cá và thịt , ái phi tay nghề so với ngự trù trong cung ngày càng tốt hơn rồi ." Com nước xong , Vân Lâm hài lòng nói , nhưng vẫn chưa thấy Ôn Nhã có động thái gì , hắn còn tưởng rằng trong lúc ăn com nàng sẽ lợi dụng mà tính toán lên người hắn , thế nhưng vẫn chưa có vấn đề gì xảy ra , hắn trong lòng liền buồn bực , khó hiểu , tại sao nàng vẫn là vui cười đến gian trá như vậy ?

"Hoàng thượng , giữa trưa mệt mỏi rồi , người có muốn nghỉ ngơi một chút không ?" Ôn Nhã cười đến híp mắt , nói ra lời này trong lòng nàng thật sự muốn nôn rồi a.

"Không cần , trầm phải về Ngự Thư phòng xử lý chính vụ ". Ôn Nhã càng nhiệt tình , trong lòng hắn lại càng bất an , vẫn là mau chóng rời khỏi Vi Ương Cung là lựa chọn tốt nhất .

"Nương nương , người không sao chứ ?" Vân Lâm đi rồi , Nguyệt Hồng mới cẩn trọng hỏi nàng , sau khi nương nương đi đến cung công chúa một chuyến , trở về hình như cả người đều thay đổi hẳn , không chỉ là chuẩn bị ngọc thiện cho hoàng thượng mà từ sáng đến giờ cứ cười hi hi , giờ vẫn còn cười , nàng thấy Ôn Nhã cười , mà trong lòng nàng lòng dưng đứng cả lên , chẳng lẽ hoàng hậu nương nương đã bị trúng tà rồi .

"Bổn cung không có chuyện gì , hôm nay , Bổn cung thật sự rất cao hứng a ! " Mò mò trong tay áo lệnh bài xuất cung , Ôn Nhã khỏi nói cũng biết là vô cùng vô cùng cao hứng , nhớ lại ngày trước , trước khi sự phụ chưa có nhận nàng , nàng chỉ có thể ở trên đường phố ăn xin , ở phía sau mọi người thì quyền cước đá trên đá dưới , còn học thêm được thói ăn cắp nữa chứ , hơn nữa tài ăn cắp của nàng so với võ công đều lợi hại , cho nên , khi nàng len lén trộm lệnh bài của hắn , Vân Lâm thật sự không hề hay biết gì cả.

Dặn dò Nguyệt Hồng coi giữ Vi Ương Cung xong , nàng liền vội vã đi tìm Vân Cẩm , nàng đã đồng ý với Vân Cẩm , sau khi lấy được lệnh bài , cả hai đồng thời cùng xuất cung .

"Hoàng tẩu , người xem , ta ăn mặc như vậy được không ?" Chờ Vân Cẩm ở trong cung thay đổi trang phục , kiểu áo trắng trường bào nam tử , lông mày đã được nhả nhá cho thô lên một chút , từ đằng xa nhìn vào , cũng khá giống mấy tên công tử văn nhã a.

"Xuất cung còn phải thay trang phục sao ? Ta không có trang phục của nam trang , làm sao bây giờ ? Ôn Nhã khổ sở nói , nàng thật không nghĩ tới xuất cung còn cần phải thay đổi y phục .

"Không sao , tại ta thích xuất cung thì phải như vậy , sau khi ra ngoài , liền oan ức hoàng tẩu , làm nương tử của ta rồi , haha." Vân Cẩm cười duyên nói .

Sợ bị Vân Lâm phát hiện đã mất lệnh bài xuất cung, Ôn Nhã và Vân Cẩm ngay lập tức liền mau chóng ly khai hoàng cung. Ngoài cửa thủ vệ cũng đã từng gặp qua Vân Cẩm một thân nữ phần nam trang, hơn nữa nàng còn có lệnh bài xuất cung, nên thủ vệ đã dễ dàng để cho Vân Cẩm và Ôn Nhã rời khỏi.

Đến lúc Vân Lâm phát hiện ra trên người không còn lệnh bài, hẳn liền nhớ đến sáng nay thái độ của nàng thay đổi, chưa kịp phản ứng, thì đã không thấy bóng dáng của nàng và Vân Cẩm ở trong cung.

"Đại ca, Hoàng hậu đã xuất cung." Ôn Nhã mới vừa rời khỏi hoàng cung, liền bị giám thị của Ký vận trà lâu phái tới theo dõi nàng phát hiện ra.

"Theo dõi các nàng, đợi đến thời điểm ít người chú ý, liền động thủ, phải thêm mấy người nữa canh chừng Mặc Khanh". Chủ nhân của Ký Vận trà lâu an bài nói.

"Tẩu tẩu, người có biết nơi nào có chỗ vui chơi không? Ta xuất cung rất ít, nên không biết nơi nào để đến a." Ra khỏi cung, Vân Cẩm như chú chim nhỏ sổ lồng, vô cùng hưng phấn nói.

"Người cẩn thận đi theo ta, trước tiên ta sẽ dẫn người đi ăn, chờ đến đêm, Vân Thành mới thật sự là náo nhiệt a". Ôn Nhã cao hứng nói, ra khỏi cung, cảm giác không khí đều mới mẻ, tâm tình cũng không còn ngột ngạt như trước nữa, cả người đều ung dung, sáng khoái lên không ít.

Trên người, cả hai đều mang đầy đủ ngân lượng, Vân Cẩm, Ôn Nhã cơ hồ đem những nơi có đồ ăn ngon đều đã thưởng thức hết một nửa, chơi đến không còn biết trời đất, đến khi trời tối, hai người còn chơi chưa đủ, vẫn là chưa muốn hồi cung.

"Hoàng tẩu, không nghĩ tới, người như vậy mà lợi hại ghê, cư nhiên lại biết chính xác nhiều điểm như vậy a." Cả hai từ trong sông bạc đi ra, Vân Cẩm liền nói, nàng đó giờ chỉ nghe qua sông bạc, còn chưa từng bước vào đó chơi đùa, vậy mà ngày hôm nay đã được chiêm nghiệm thử rồi, ha ha'.

"Những người tập võ bình thường đều có thể nghe được, cũng không phải hay gì đó đâu." Ôn Nhã nói, có thể nghe được đối phương lác xắc ra bao nhiêu điểm, lần đánh bạc này cũng đã mất đi thú vui của trò chơi rồi.

"Trời tối rồi, chúng ta nhanh chóng quay về thôi, nếu để hoàng huynh phát hiện ra chúng ta xuất cung, vậy thì thảm rồi." Vân Cẩm nhìn lên trời, thấy mây bay trắng sáng, mới giật mình, thì ra trời đã tối, không mau chóng quay về, chỉ e công cung cũng đã đóng rồi.

Vì để nhanh và tiện, Ôn Nhã cùng Vân Cẩm đi theo đường nhỏ quay về, vừa vặn những người đợi sẵn trong bóng tối đã có cơ hội tấn công.

"Ta nghĩ hôm nay tại sao lại cứ có cảm giác lo lắng không yên, thì ra nguyên nhân là có chuyện." Nhìn thấy trước mắt mình một đám hắc y nhân, Ôn Nhã bình tĩnh từ bên hông rút ra một thanh nhuyễn kiếm, Vân Cẩm bên cạnh một mặt nhìn Ôn Nhã khâm phục, cả ngày hôm nay nàng cùng Ôn Nhã đi chơi, vậy mà cũng không phát hiện ra trên người Ôn Nhã có cất giấu thanh bảo kiếm.

"Ôn cô nương, bọn ta không hề muốn tổn thương người, phiên người phối hợp với bọn ta, cùng đi một chuyến". Hắc y nhân cầm đầu thân nhiên nói, không phải vạn bất đắc dĩ, hẳn cũng không muốn cùng Ôn Nhã đánh nhau.

"Người nói không tổn thương ta, ta liền sẽ tin người sao? Có điều, các người nên nói cho ta biết, đến cung là ai phái các người tới?" Ôn Nhã lạnh nhạt nói.

"Cái này, tại hạ không tiện nói ra, Ôn cô nương, khi người gặp chủ nhân ta, liền tự nhiên biết". Hắc y nhân nói.

"Vậy thì không cần nhiều lời, động thủ đi!". Ôn Nhã sắc mặt đại biến, đem Vân Cẩm bảo hộ phía sau lưng mình.

Hắc y nhân thấy nói nhiều cũng vô ích, hướng thuộc hạ bắt chuyện một tiếng, cũng đều xông lên. Do bọn họ không được dùng đến vũ khí, nên khi so chiêu cùng với Ôn Nhã, đều lưu lại những vết thương trên tay, một người thì kiêng kị e dè, một người thì hạ thủ vô tình, nhưng những hắc y nhân đó cũng không có cách nào bắt giữ được nàng.

Vân Cẩm bị bỏ quên lại một bên, nhìn thấy một mình Ôn Nhã đang đấu đá với bọn chúng, nhưng nàng cũng không thể giúp, trong lòng lo lắng như lửa thiêu đốt, nàng nhìn xung quanh đánh giá, cảm thấy nơi này có chút quen thuộc, liền nhớ tới, hình như Phủ Thừa Tướng cách nơi này không quá xa, nàng liền nảy ra chủ ý, lén lút chạy trốn.

"Ôn cô nương, xin lỗi!". Hắc y nhân nhìn thấy Vân Cẩm đào tẩu, không khỏi tăng thêm công kích, hai quyền khó địch bốn phía, dù là hắc y nhân cũng đã bị thương, Ôn Nhã thể lực cũng dần dần không chống đỡ nổi.

"Oành oành oành!". Theo tiếng oành oành, mấy hắc y nhân hét lên một tiếng rồi ngã gục, Mặc Khanh không biết từ nơi nào xông ra, trên người còn có vài vết máu, Ôn Nhã lo lắng liếc mắt nhìn hắn.

"Không phải máu của ta." Tựa hồ biết được Ôn Nhã lo lắng, Mặc Khanh ôn nhu nói.

"Mặc Khanh, người có ý gì! Người đây là muốn hại chết huynh đệ chúng ta à! Nếu như người còn coi bọn ta là huynh đệ, liền giao Ôn cô nương ngay!". Hắc y nhân cầm đầu nhìn Mặc Khanh, sắc mặt tái nhợt, đem màn sa trên mặt kéo xuống, thì ra là tiểu nhị của Ký vận trà lâu.

"Ta sẽ không làm như vậy, ngày hôm nay các người một là giết chết ta, hoặc là thả Ôn Nhã đi". Mặc Khanh lắc đầu, đem Ôn Nhã bảo hộ phía sau, nhìn bờ lưng Mặc Khanh kiên cố bảo vệ nàng phía sau, Ôn Nhã trong lòng cảm thấy mất mũi đã có chút cay cay.

"Tốt ! Động thủ !". Nam tử cũng bị khí thế của Mặc Khanh làm cho tức điên , bọn họ mấy chục năm tình nghĩa huynh đệ , cư nhiên lại không bằng nữ tử cùng hân mấy tháng sống chung , giấu lại thực làm cho người ta cảm thấy đau lòng .

Hắc y nhân tấn công về phía Mặc Khanh so với ban nãy tấn công Ôn Nhã không khách khí hơn , Ôn Nhã trơ mắt nhìn Mặc Khanh bị trúng mấy quyền , khoe miệng đều chảy ra máu tươi .

"Đủ rồi ! Các người thật sự muốn đánh chết hân sao ! "Ôn Nhã cả giận nói , không phải nói là huynh đệ sao , đối với huynh đệ cũng có thể xuống tay nặng như vậy , còn là huynh đệ sao ?

" Ôn Nhã , bọn họ sẽ không đánh chết ta , người mau tìm cơ hội rời khỏi đây đi ". Mặc Khanh hướng Ôn Nhã cười cười , mạnh theo vết máu trên khoe miệng , khiến người ta nhìn vào đến chói mắt .

" Người nói gì vậy , ta làm sao có thể bỏ mặc người như thế , cho dù là người không có chuyện gì , ta cũng muốn tận mắt nhìn thấy người bình an ". Ôn Nhã thờ dài , nàng có tài gì mà có thể để cho Mặc Khanh vì nàng mà trả giá nhiều như vậy , trong lòng nàng vô cùng cảm động .

" Tặc tử to gan ! Dám mưu sát Hoàng hậu nương nương ! ". Ở thời khắc ngàn cân treo sợi tóc , thì tình binh của Thừa tướng và Vân Cẩm xuất hiện , hắc y nhân nhìn thấy cứu binh đến rồi , cũng đã biết nhiệm vụ đã thất bại , nên cũng không ham chiến , lập tức buông tha Mặc Khanh cùng Ôn Nhã , nhóm hắc y nhân liền lui lại .

" Ôn cô nương , nếu như người có việc gì cần trợ giúp , chỉ cần đi đến Ký vận trà lâu , treo một chiếc lồng đèn màu đỏ , chúng ta liền biết sẽ đến giúp người ! ". Sau khi lui về , hắc y nhân cầm đầu tug ra những lời nói này với Ôn Nhã , cũng tới tai của Thừa tướng , hân không nhìn được mà nhũn mày lại .

" Hoàng tâu , người có bị thương không , đám tặc tử kia quả thực là đáng ghét , to gan quá rồi , hồi cung ,ta nhất định phải bẩm báo hoàng huynh đem nhóm tặc tử này đều tra lai lịch , sau đó đem ra xét xử , mang bọn họ ngũ mã phân thây ! ". Vân Cẩm lo lắng nhìn Ôn nhã , hung hân nói , nhưng không có phát hiện trên khuôn mặt của Mặc Khanh và Ôn Nhã đều có chút không tự nhiên .

" Mặc Khanh , người bị thương rồi , có đau lắm không ? " Xác định Ôn Nhã không có việc gì , Vân Cẩm lúc này mới đau lòng nhìn về phía Mặc Khanh .

" Tạ công chúa quan tâm , thuộc hạ không ngại ". Mặc Khanh thân thủ lau vết máu còn đọng ở khoe miệng , thần nhiên nói .

Vân Cẩm đè nén nỗi đau trong lòng , xoay người đỡ lấy Ôn Nhã , Nàng tin rằng , Mặc Khanh nhất định sẽ nhìn thấy tâm ý của nàng , nhưng mà Mặc Khanh vẫn cố tình lảng tránh nàng , nàng biết , Mặc Khanh trong lòng kỳ thực đã có người khác , nhưng nàng vẫn là không thể không chế được tình cảm trong tim mình a .

Tình ý trong mắt Vân Cẩm , Ôn Nhã có thể nhìn thấy rõ ràng , trong lòng có chút cảm thấy cay đắng , phần tình này của hân , người thì mong , người thì không . Tình yêu là thứ tiền không đi , lý cũng loạn .

" Vì thân hộ tống Hoàng hậu nương nương , công chúa hồi cung , chớ nên để hoàng thượng cùng hoàng hậu lo lắng . " Thừa tướng ở phía xa nhìn một hồi , lúc này mới đi tới nói .

" Đi thôi ". Lần này đừng chuyện , những thứ hứng thú ban nãy cũng không còn , vẫn là mau chóng quay về . Ôn Nhã thần nhiên nói .

Lúc này , đã qua thời gian môn cấm , thế nhưng bên trong hoàng cung vẫn là đèn đuốc sáng choang , Lý Đức Hải đang lo lắng đứng trước cửa cổng ngóng trông từng phúc , mãi đến khi tận mắt nhìn thấy nhóm Ôn Nhã xuất hiện trong tầm mắt , mới khỏi thấp thỏm lo âu .

" Tạ ơn trời , Hoàng hậu nương nương , công chúa các người có thể trở về rồi , nếu như các người mà không về nữa , cái mạng già của nô tài cũng đều không giữ nổi ". Lý Đức Hải than thở , khóc lóc nói .

" Đã xảy ra chuyện gì ? : Vân Cẩm cẩn trọng hỏi , đã từng lên đi ra ngoài , chẳng lẽ lần này , hoàng huynh lại sinh khí lớn như vậy chứ ?

" Hai vị vẫn là mau mau theo nô tài vào trong , thái hậu cùng hoàng thượng đã đợi hai người ở bên trong lâu lắm rồi a ! ". Lý Đức Hải thờ dài lắc lắc đầu , trước kia Vân Cẩm lên trốn ra ngoài đã đủ để cho hoàng thượng và hoàng thái hậu phải đau đầu , bây giờ lại còn có Hoàng hậu nương nương cùng tham gia bỏ trốn , hai ngọn lửa đã bạo phát , làm sao mà dập tắt đây , Lý Đức Hải thật sự là không còn biết làm cách nào nữa rồi .

Bạn đang đọc truyện *Nghinh Phụng Hoàn Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: cùng thái hậu giao dịch

Ôn Nhã chỉ nghĩ là trộm lệnh bài xuất cung , cũng không phải là chuyện gì to lớn , lại không nghĩ đến đã kinh động đến thái hậu . Ôn Nhã cùng Vân Cẩm không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt , hoảng sợ , trong lòng lo lắng hướng về Vạn thọ cung mà chạy đến .

Vạn Thọ cung rất yên tĩnh , mọi người không ai dám thở mạnh , Ôn Nhã rút cuộc cũng biết tại sao khi xuất cung cảm giác được toàn thân đều thoải mái

ung dung là bởi vì ở ngoài cung có thể tùy ý cười, tùy ý khóc, nhưng trong cung thì lại không như vậy, rất nhiều quy cũ, mọi giáo điều cũng là rất cứng nhắc ràng buộc.

Mới vừa bước chân vào Vạn thọ cung, Ôn Nhã liền nhìn thấy mấy chục người, một mảnh đen kịt đang quỳ gối trước cửa cung đại điện Vạn thọ cung, trong đó thỉnh thoảng còn có Nguyệt Hồng cùng với thiếp thân tì nữ của Vân công chúa, còn những người khác là cung nữ thái giám của Vi ương cung cùng cung của công chúa. Không nghĩ đến, chỉ vì mình đi ra ngoài một lần, kết quả lại làm liên lụy đến nhiều người như vậy, Ôn Nhã trong lòng bỗng cảm thấy trở nên nặng nề.

"Các người rút cuộc cũng biết trở về." Nhìn thấy Ôn Nhã cùng Vân Cẩm bình an vô sự, thái hậu sắc mặt căng thẳng vừa rồi cũng hòa hoãn lại, Vân Lâm Vẫn là một mặt nghiêm nghị, tái nhợt.

Ban đầu thời điểm Ôn Nhã trộm lấy lệnh bài xuất cung, hẳn thật sự cũng chưa biết chuyện, thế nhưng mọi chuyện lại trùng hợp, hẳn định an bài cho người xuất cung làm việc thì mới phát hiện ra lệnh bài đã không còn! Hẳn cũng chưa nghĩ sẽ hoài nghi nàng, nhưng khi Lý Đức Hải đến Vi ương cung tìm Ôn Nhã, mới biết được hoàng hậu cùng muội muội của mình đã xuất cung! Lúc đó, Vân Lâm hận không thể giết chết Ôn Nhã.

Hận nàng mang theo Vân Cẩm chạy ra ngoài, lo lắng Vân Cẩm sẽ bị người xấu làm tổn thương, đồng thời từ tận đáy lòng hẳn có chút mơ hồ lo lắng, Ôn Nhã đi rồi liền sẽ không quay về nữa.

"Xin lỗi muội hậu, hoàng huynh, đã để cho hai người phải lo lắng." Vân Cẩm ngoan ngoãn quỳ xuống tạ tội, điềm đạm đáng yêu nhìn thái hậu. Ôn Nhã không lên tiếng, cũng theo Vân Cẩm quỳ xuống.

"Người trở về là tốt rồi, hoàng thượng, sắc trời cũng không còn sớm, tiểu Nhã cùng Cẩm nhi cũng đã bị dọa đến kinh sợ, nên cho các nàng về nghỉ ngơi trước đi." Thái hậu vẫn là hiểu rõ Vân Cẩm công chúa nhất, các nàng xuất cung gặp phải thích khách, thái hậu cũng đã hay tin, nay các nàng không có chuyện gì, có thể bình an trở về đã là trời đất tổ tiên phù hộ rồi.

"Mẫu hậu, người không thể dung túng cho các nàng, các nàng lần này có thể bình an thoát hiểm, không có nghĩa là lần sau các nàng cũng có thể, không dạy dỗ các nàng một chút, thì các nàng sẽ không biết sợ." Vân Lâm cá giận nói, Ôn Nhã trộm lệnh bài từ người hẳn, chuyện như vậy nàng cũng làm được, càng ngày gan càng to bằng trời, hẳn tuyệt đối không thể dung túng cho nàng.

"Hoàng huynh, bọn muội thật sự biết sai rồi, huynh không nên tức giận nữa a, chúng muội lần sau sẽ không dám tái phạm nữa." Vân Cẩm vô cùng đáng thương nhìn Vân Lâm, trong mắt lóe ra những giọt nước mắt lấp lánh.

"Xuất cung là chủ ý của ta, Vân Cẩm không có liên can." Ôn Nhã thản nhiên nói.

"Là người chủ ý xuất cung, người nói cho rằng như vậy là rất gan dạ! Ngày hôm nay, nếu người bị thích khách bắt được, đối với Vân đình vương triều mà nói là một đả kích rất lớn! Người còn có thể như thế mà ngang nhiên muốn theo ý mình sao? Bởi vì chủ ý của người, liền liên lụy đến bao nhiêu người như vậy, lương tâm của người vẫn không cảm thấy hổ thẹn và bất an sao?" Vân Lâm tức giận nói, Ôn Nhã lấy thái độ này nói chuyện với hắn, thực sự khiến hắn quá cảm tức rồi.

Ôn Nhã thấy hắn nói thế liền cũng im miệng, không tiếp tục nói nữa, lúc này thật không nên nóng nảy, lời nói từ miệng đã mau chóng đắc tội với Vân Lâm, như vậy nàng cùng hắn càng không thể nào giảng hòa nữa rồi.

"Khởi bẩm hoàng thượng vì thần có việc cần khởi tấu." Thừa tướng bên cạnh này giờ vẫn chờ đợi, thấy trong đại điện đã yên tĩnh một chút, mới khom người đi tới nói.

"Ái Khanh hôm nay đã lập công lớn, có việc gì liền nói đi." Vân Lâm khách khí nói, nếu không phải thừa tướng một tay cứu giúp, e sợ hiện tại các nàng còn có cơ hội trở về cung.

"Thứ thần nói thẳng." Thừa tướng nói, nhìn Ôn Nhã một chút, Ôn Nhã trong lòng bỗng nhiên cảm giác có một luồng linh cảm không lành ập đến.

"Vi thần cảm thấy thích khách lần này đến là vì Hoàng hậu nương nương, nhưng cũng không phải là muốn giết hoàng hậu, hoàng hậu nương nương đã từng ở chốn giang hồ, khả năng nàng quen biết rất nhiều bằng hữu trong giang hồ, vi thần cho rằng chuyện ngày hôm nay là vì bọn chúng muốn tìm nương nương đàm thảo công việc gì đó, thế nhưng chắc có lẽ ở giữa có chuyện phát sinh khó nói nên mới có một chút xung đột xảy ra." Thừa tướng từng lời từng chữ nói, bề ngoài giả vờ nói Ôn Nhã đã đắc tội với bọn chúng, nhưng trong lời đã gợi thêm ý.

Lâm Tiệp Dư chết, vẫn còn chưa tra ra hung thủ, đã trở thành vụ án bí ẩn ở trong cung, trong lòng Thừa tướng không phục, bất kể như thế nào, hẳn đều không muốn để cho người ở Bình vương phủ sống quá tốt như thế được!.

"Có điều, thân phận của hoàng hậu ngày hôm nay so với trước đây rất khác nhau, chuyện lúc trước với bọn chúng có thể hoàng hậu chưa có xử lý xong, nhưng nếu hoàng hậu nương nương không dứt khoát mà cứ dây dưa với bọn chúng, e rằng trong cung ngày sau sẽ không có ngày được thái bình." Thừa tướng trung ra bộ dáng khuyên bảo nói, Vân Lâm nghe xong, cũng cảm thấy thừa tướng nói rất hợp tình hợp lý.

"Ta căn bản không biết bọn chúng, còn sự việc hôm nay chính là mưu kế của bọn chúng, ta căn bản không hề có liên quan!" Ôn Nhã tức giận đến sắc mặt đỏ bừng lên, Thừa tướng mỗi câu nói của hắn đều là nói nàng và bọn chúng có quan hệ, rõ ràng là muốn thừa cơ hãm hại nàng, nhưng mà Ôn Nhã chỉ là nói miệng, cũng không có bằng chứng, còn lời khi nãy của hắc y nhân ai nấy cũng đều nghe được, Ôn Nhã cho dù nói có lý cũng không hợp tình rồi a.

"Hoàng thượng, vì thần có việc muốn khẩn cầu." Thừa tướng không để ý đến lời Ôn Nhã biện giải, tiếp tục cùng Vân Lâm nói.

" Thừa tướng cứ nói ." Vân Lâm nói .

" Kỳ thực , lần này cứu viện hoàng hậu nương nương , vì thần cũng không tốn một sức lực nào , đúng là đã có một thị vệ , liều mạng bảo vệ cho hoàng hậu mà đã bị trọng thương , nhờ vậy , đến khi vì thần đến đó mới có thể ra tay tương trợ , vì thần khân cầu hoàng thượng ban thưởng cho nhất cái thị vệ trung thành dũng cảm kia ." Thừa tướng nói , Ôn Nhã cùng Vân Cẩm sắc mặt đều thay đổi .

Ôn Nhã không hề nghĩ tới Thừa tướng cư nhiên lại nhắc đến Mặc Khanh , còn ra vẻ đại nghĩa trung thành , kỳ thực là muốn vu oan giá họa cho nàng và Mặc Khanh . Nàng và Mặc Khanh vốn rất thân thiết , trong cung ai nấy cũng đều biết , mỗi lần nàng có chuyện , Mặc Khanh sẽ lập tức xuất hiện , lại nói Vân Lâm vốn có chút thành kiến với Mặc Khanh , vừa nghe thừa tướng nói như thế , quả thực là đổ dầu thêm lửa rồi !

" Một thị vệ trung thành đến như vậy , đương nhiên là phải được ban thưởng ." Vân Lâm mạnh mẽ trừng mắt nhìn Ôn Nhã một chút , nghiêng răng nghiêng lợi nói .

" Hoàng thượng , Tiểu Nhã tuy là có chỗ không đúng , thế nhưng , chuyện hôm nay nên kết thúc đến đây thôi , trước hết cứ cho tiểu Nhã cùng Cẩm nhi về cung nghỉ ngơi đi ." Thái hậu liền nói chen vào , Thừa tướng ở đây còn thêm dầu vào lửa , vẫn là nên cho hoàng thượng tỉnh tâm trước một chút thì tốt hơn .

" Hoàng nhi trước tiên xin phép cáo lui ." Vân Lâm suy nghĩ một chút , hắn cũng không dám làm phật ý thái hậu , nên không thể làm gì khác hơn liền rời đi trước , Thừa tướng cũng theo xin cáo lui .

" Mẫu hậu , người không nên tức giận , người xem ta cùng hoàng tẩu đã không có chuyện gì rồi , bất quá , sau này chúng hải nhi sẽ không ra ngoài nữa , có điều , giờ cũng đã muộn , thái hậu phải mau nghỉ ngơi , không sẽ ngã bệnh a ." Vân Lâm đi rồi , Vân Cẩm liền từ dưới đất đứng lên , lời kéo cánh tay của thái hậu làm nàng nói .

" Ngươi nha , ai gia thật không biết nên trách ngươi như thế nào thì mới tốt cho ngươi đây ." Thái hậu oán trách , nhẹ nhàng đánh vào mu bàn tay của Vân Cẩm .

" Mẫu hậu , ta biết mẫu hậu là tốt nhất a ." Nhìn thấy thái hậu như vậy , Vân Cẩm liền biết thái hậu không hề tức giận , làm nũng bên người thái hậu cao hứng nói .

" Được rồi , không được phép có lần sau , ngươi đi về trước đi , mẫu hậu còn có chút việc muốn cùng hoàng tẩu ngươi nói chuyện một chút ." Thái hậu bắt đầu dĩ nói .

Ôn Nhã vẫn là trầm mặc không nói gì , hiện tại thái hậu cho lưu nàng ở lại , không cần nghĩ cũng biết là vì chuyện của Mặc Khanh .

" Tiểu Nhã , ngươi hãy thành thật nói cho ai gia biết , ai gia bức ngươi gả cho hoàng thượng , ngươi có từng hận ai gia hay không ?" Một lúc lâu sau , thái hậu thở dài hỏi .

" Đã từng ." Ôn Nhã nghe đến sững sờ , không hiểu tại sao thái hậu lại muốn hỏi nàng như vậy , trước đây thái hậu vì hoàng thượng mà bức nàng ép gả , không tiếc nắm lấy binh vương phủ uy hiếp nàng , nói thật , lúc đó nàng có chút hận thái hậu , thế nhưng sau khi vào cung , thái hậu thật tình đối đãi chăm sóc nàng , đã làm cho nàng quên đi nỗi hận lúc trước .

" Vậy ngươi có biết tại sao ai gia nhất định phải bắt ngươi trở thành hoàng hậu không ? ." Thái hậu tiếp tục hỏi .

" Thật sự không biết ." Ôn Nhã thành thật trả lời . Nàng trước giờ không tin thái hậu không phải bởi vì trông mặt mà bắt hình dong , thấy nàng liền cho nàng làm hoàng hậu .

" Để ngươi làm hoàng hậu không phải chỉ bởi vì ngươi thiện lương , trong đó phần lớn cũng là bởi vì dung mạo của ngươi cũng rất giống cố nhân của ai gia trước đây , nhìn thấy ngươi ta lại như được nhìn thấy hắn vậy ." Thái hậu nhìn Ôn Nhã , có chút hoài niệm nói .

Trong lòng Ôn Nhã có chút kỳ quái , thái hậu nhắc tới cố nhân , sẽ không phải là cha ruột của nàng chứ ? Thái hậu , phụ thân , mẫu thân , Bình vương gia , Ôn Nhã chợt phát hiện hình như ở giữa bọn họ tựa hồ có mối quan hệ gì đó .

" Không biết là người mẫu hậu nhắc đến là ai ? Lẽ nào là người thân của Ôn Nhã sao ?" Ôn Nhã dò hỏi , mẫu thân đã nói , nàng rất giống với dung mạo của phụ thân , lẽ nào , thái hậu cũng biết cha ruột của nàng ?

" Chuyện trước kia , ai gia không muốn nhắc lại . Nhưng ai gia muốn cùng ngươi làm một cái giao dịch ." Thái hậu có ý lảng tránh vấn đề của Ôn Nhã , nghiêm túc nói . " Trong nửa năm này , ở trong cung ai gia sẽ bảo vệ , chăm sóc cho ngươi , nhưng đổi lại , ngươi phải cố gắng sống hòa hợp ở chung với hoàng thượng . Nếu như sau nửa năm , ngươi với hoàng thượng vẫn không có cảm tình phát sinh , ai gia liền làm chủ cho ngươi rời khỏi hoàng cung , cũng sẽ không làm khó dễ Bình vương phủ , thế nào ?" Ôn Nhã nghe hai từ " giao dịch" từ miệng thái hậu , làm cho nàng lo lắng , tim đập thình thịch .

" Thái hậu nói như vậy , là thật ?" Ôn Nhã không quá tin tưởng hỏi .

" Đương nhiên là thật , nhưng ngươi phải hứa với ta là phải sống hòa hợp với hoàng thượng ." Thái hậu khẳng định nói .

" Ta chỉ có thể đảm bảo là sẽ cố gắng ở chung với hắn , nhưng không thể đảm bảo là hắn cũng sẽ cố gắng hòa hợp với ta ." Ôn Nhã nói , điều kiện của thái hậu quả khiến nàng cảm động , nếu nói như vậy có phải nàng và Mặc Khanh sẽ còn có cơ hội cùng nhau ?

" Vậy thì vệ cô tên gọi Mặc Khanh , ai gia sẽ phải hấn xuất cung , người không có ý kiến gì chứ . " Thái hậu hi vọng Ôn Nhã và hoàng thượng trong nửa năm này có thể cố gắng bồi dưỡng tình cảm , sở dĩ tình cảm của bọn họ bị ngăn trở là bởi vì một người nào đó , nên thái hậu đã mau chóng nghĩ ra biện pháp xử lý .

" Hào ". Ôn Nhã gật đầu đáp ứng , đoạn cảm tình này cũng cần phải có thời gian và thử thách .

" Được rồi , người nhớ kỹ , đã đáp ứng ai gia rồi đó , người cũng mau trở về trước đi . " Thái hậu mệt mỏi , cho Ôn Nhã thoái lui .

Nhớ lại hồi ức xưa , bọn họ cũng giống như hoàng thượng và Ôn Nhã bây giờ , nhưng bà so ra còn may mắn hơn Ôn Nhã , chí ít Tiên hoàng cũng yêu nàng , không làm cho bà phải chịu oan ức , chỉ là , bà vẫn là phải phụ lòng một nam nhân khác , để hấn ôm nỗi hận mà rời khỏi . Khi bắt gặp Ôn Nhã ngay từ lần đầu tiên , bà hầu như là có thể khẳng định nàng chính là nữ nhi của người đó , để Ôn Nhã gả cho hoàng thượng , trở thành vị hoàng hậu cao cao tại thượng , cũng coi như là bà đã đền bù một khoảng tổn thương nho nhỏ cho hấn .

Nhưng mà , nhìn Ôn Nhã cùng hoàng thượng đối nghịch nhau như vậy , đã khiến bà phải đau đầu suy nghĩ , nay còn có thêm một Mặc Khanh , khiến cho bà tâm tư muốn giữ Ôn Nhã ban đầu cũng liền bị dao động , bà nên thả Ôn Nhã rời khỏi , hay là bà nên lưu lại nàng thì tốt hơn , suy đi nghĩ lại , cũng nên cho hoàng thượng một thời gian , Ôn Nhã đi hay ở , đều phụ thuộc vào thái độ của hoàng thượng rồi .

Bạn đang đọc truyện *Nghe Phụng Hoàn Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: đày vào lãnh cung

Hồi cung Ôn Nhã liền đánh một giấc ngủ say , trong ngự thư phòng đèn đuốc vẫn là sáng choang , Thừa tướng cũng vừa mới rời đi.

" Hoàng thượng , ngày mai người còn phải lâm triều , nên nghỉ sớm một chút đi a . " Lý Đức Hải nhìn hoàng thượng một thân ngồi tựa hồ sinh hờn đối , không nhận được liên khuyên nhủ .

" Nghỉ ngơi ? Trẫm còn có thể ngủ được sao ? " Văn Lâm tức giận nói .

" Hoàng thượng , người đến cùng là tức giận vì điều gì a ? Chẳng lẽ là vì chuyện Hoàng hậu nương nương mang công chúa rời khỏi cung , hay là vì chuyện ân oán giang hồ của hoàng hậu ? " Lý Đức Hải hỏi , : Hoàng thượng đừng nên để tức giận trong lòng vì những chuyện này , dù sao hoàng hậu và công chúa cũng đã bình an vô sự , nô tài có thể thấy , là hoàng thượng chỉ là quá lo lắng cho hoàng hậu và công chúa mà thôi ". Thấy Văn Lâm không hề trả lời , Lý Đức Hải nói tiếp .

" Lo lắng ! Người còn dám nói trẫm là vì nữ tử đó mà lo lắng ! Lý Đức Hải , người đứng là ông lão mất hoa rồi ! ". Văn Lâm không nhận được con tức mà âm thanh tăng cao , hấn là sao có thể là vì nữ tử đó mà lo lắng cơ chứ ? Quả thực là nực cười ! .

" Là , là , là , no tài biết sai rồi a ! ". Lý Đức Hải liên tục xin lỗi , trong lòng lo lắng không thôi.

Rạng sáng ngày thứ hai . Ôn Nhã vừa mới thức dậy , liền nhận được thánh chỉ của hoàng thượng .

" Hoàng hậu tính tình bất thường , lập tức di chuyển Quá Hoa điện ! ". Tiếp nhận thánh chỉ , Ôn Nhã có chút buồn bực , tính tình bất thường , tại sao phải di cư Quá Hoa điện ? Nàng chưa hiểu , nhưng Nguyệt Hồng trên mặt thì đã xui xẻo , lạnh tanh như tro nguội .

" Hoàng hậu nương nương , Quá Hoa điện chính là lãnh cung a ! ". Nguyệt Hồng ghen ngào nói , Hoàng thượng và hoàng hậu vừa mới sống chung hòa thuận không được bao lâu , mới qua có một ngày , Hoàng hậu nương nương lại bị đày vào lãnh cung , Nguyệt Hồng cảm thấy tuyệt vọng .

Tuy là Nguyệt Hồng cảm thấy tuyệt vọng nhưng Ôn Nhã thì lại không như thế , vào lãnh cung cũng là tâm ý của nàng , chỉ cần ở trong lãnh cung qua nửa năm , nàng liền có thể rời khỏi hoàng cung rồi ! Tuy tin tức này có thể khiến nhiều người tuyệt vọng nhưng đối với Ôn Nhã là thoải mái không ít .

" Bỏ cung di cư Quá Hoa điện , nếu không muốn cùng Bôn cung đến đó , các người có thể ở lại Vi Ương Cung a ". Thấy rất nhiều sắc mặt của những cung nữ thái giám có vẻ sợ hãi , Ôn Nhã cũng tự biết sắp xếp .

" Nương nương . mặc kệ người có đi đâu , Nguyệt Hồng cũng sẽ đều theo người . " Nguyệt Hồng thu hồi tâm tình ủ rũ , kiên định nói .

" Tại sao lại muốn theo ta , ở lại VI ương cung dù sao cũng tốt hơn là cùng ta đi đến lãnh cung ". Ôn Nhã nói .

" Ở lại Vi Ương Cung có thể sẽ tốt hơn , nhưng nếu Vi Ương Cung không có Hoàng hậu nương nương ở đây , nô tỳ ở chỗ này cũng cảm thấy vô vị . "

Nguyệt Hồng nói, ở lại Vi Ương Cung có lẽ sẽ tốt hơn ở lãnh cung, nhưng mà, e rằng nàng sẽ không còn có cơ hội một người chủ nhân tốt như Ôn Nhã như vậy a.

"Vậy.. người cùng ta đi thôi". Ôn Nhã muốn nói gì đó thì dừng lại, vốn định nói cho Nguyệt Hồng, nửa năm sau nàng cũng sẽ rời khỏi đây, nhưng nhìn thấy Nguyệt Hồng kiên quyết như vậy, nàng lại không nỡ cự tuyệt, hay là cứ để nàng ở bên cạnh mình, quyết định cũng không sai a.

Thu thập đơn giản vài thứ, Ôn Nhã cùng Nguyệt Hồng còn có thêm mấy vị thái giám và tỷ nữ tình nguyện theo Ôn Nhã cùng nhau đi tới Quá Hoa điện.

Quá Hoa điện là nơi vắng vẻ nhất trong hậu cung, cỏ dại mọc um tùm hoang vu, người ở không có, người đến cũng không, khắp nơi đều là mạng nhện kết liễu giăng tơ, căn bản chưa từng có người đến đây chăm sóc qua.

"Thì ra lãnh cung lại mang bộ dáng như thế, tuy rằng có cũ nát một chút, nhưng mà so với Vi Ương Cung có vẻ còn lớn hơn, chúng ta háo hức thu dọn một lát là sẽ tốt hơn rồi." Hoàn cảnh như vậy đối với Ôn Nhã lại cảm thấy không có gì, chỉ ít trên đầu vẫn còn có mái hiên, mái ngói che nắng, che mưa, bốn phía còn có những bức tường lớn, so với bên ngoài miếu đồ nát còn tốt hơn nhiều.

Được Ôn Nhã chỉ dẫn, mấy người đi cùng, bắt tay vào việc, rất nhanh đã thu thập mấy gian phòng trở nên sạch sẽ hẳn ra.

"Nương nương, Vương Tài nhân đến rồi". Ôn Nhã xong việc liền nghỉ ngơi, Nguyệt Hồng đột nhiên vào bẩm báo, nói là Vương tài nhân đến, Ôn Nhã vừa nghĩ, ngay khi nàng nhận được thánh chỉ, tựa hồ các phi tử khác cũng đều không có động tĩnh gì, chỉ có nàng, Vương tài nhân đúng là một hữu tâm nhân.

"Hoàng hậu nương nương". Nhìn thấy Quá Hoa cung đơn giản, thô sơ, Vương tài nhân viên mắt đều đỏ, nàng còn tưởng chỉ có cung của mình đã đủ đơn giản, qua bên này còn thô sơ hơn, Vương tài nhân cảm giác cung của mình vẫn là thiên đường của nhân gian.

"Vương tài nhân, sao lại đến đây, từ Tuệ Phương Các đến Quá Hoa cung, lộ trình cũng mất hơn nửa canh giờ rồi." Ôn Nhã lôi kéo Vương tài nhân ngồi xuống.

"Thần thiếp nghe được nương nương bị đẩy vào lãnh cung, liền vội vã chạy tới, bởi vì biết lãnh cung không có món đồ gì, liền mang theo một chút thức ăn và đồ đến đây, cũng chỉ là những món đồ vật bình thường, nếu như Hoàng hậu nương nương không ngại, liền nhận lấy đi." Vương tài nhân chân thành nói.

Ôn Nhã nhìn những đồ vật mà Vương Tài nhân mang đến, nhìn chung chỉ ít cũng là tám phần mười mới, những món cũng không tệ, phỏng chừng những món này bình thường Vương tài nhân cũng không nỡ dùng đến. Ôn Nhã trong lòng âm áp, còn tưởng rằng hậu cung chỉ có câu tâm đầu ý hợp, lại không nghĩ bên trong hậu cung hắc ám này còn có những người thân không nhiễm bùn a.

"Hoạn nạn mới thấy chân tình, không nghĩ tới chỉ có Vương Tài nhân là không chê ta, một hoàng hậu bị đẩy vào lãnh cung." Ôn Nhã tự đáy lòng nói.

"Thần thiếp biết Hoàng hậu nương nương là người tốt, người tốt nhất định sẽ được báo đáp, chỉ là hiện tại, e rằng hoàng hậu phải bị chút oan ức rồi." Vương tài nhân nói với Ôn Nhã, an ủi Ôn Nhã.

"Hi, Vương tài nhân không cảm thấy lãnh cung này cũng rất tốt sao? Tuy là có hoang vu một chút, nhưng cũng sẽ tránh được không ít phiền phức." Ôn Nhã cười nhạt, nói là ít đi phiền phức chỉ là phần nhỏ, quan trọng nhất chính là, ở đây nàng có thể thanh thản chờ đợi, qua nửa năm, nàng có thể đường đường chính chính rời khỏi nơi đây, hoàng cung thật sự đối với nàng mà nói không khác gì lao tù.

"Phần tâm tình này của nương nương, thần thiếp thật khâm phục." Vương tài nhân kính nể nói, nếu nói Ngọc Tu Dung chính là bằng hữu tốt nhất ở trong cung thì Ôn Nhã chính là người mà nàng kính nể nhất ở trong hoàng cung này.

"Tuổi tác của Vương tài nhân lớn hơn ta mấy tháng, lại vào cung trước ta, nếu Vương Tài nhân không chê, liền để cho Ôn Nhã nhận Vương Tài nhân là tỷ tỷ, cảm thấy thế nào?" Ôn Nhã đột nhiên nói.

"Như vậy sao có thể? Nương nương là Hoàng hậu, thần thiếp không dám nhận." Vương tài nhân lo sợ đến tái mét mặt mày, cuống quýt từ chối.

"Vương tỷ tỷ, đừng nói như vậy, ta hiện tại cũng đã bị đẩy vào lãnh cung rồi, hoàng hậu còn tính là gì nữa? Vương tỷ tỷ không đáp ứng ta, vậy là ghét bỏ một người bị phế Ôn Nhã như ta sao?" Ôn Nhã giờ tay lên, nhẹ nhàng dùng vật áo lau chùi lệ trên khóe mắt.

"Thần thiếp không có, thần thiếp làm sao có thể ghét bỏ Hoàng Hậu nương nương được?" Bị Ôn Nhã đóng kịch ướt át, Vương tài nhân gấp đến hồng rồi.

"Vậy.. nói như thế, có nghĩa là tỷ tỷ đã đồng ý nhận ta làm muội muội?" Ôn Nhã cười gian nói.

"Ta.." Vương tài nhân còn đang bàng hoàng, bị Ôn Nhã làm khó dễ.

"Ta biết tỷ tỷ là ghét bỏ ta, vậy những thứ vừa nãy của tỷ tỷ, đưa ta làm gì nữa!". Ôn Nhã càng khóc đến hăng say.

"Không phải! Không phải như vậy! Được rồi, được rồi, đừng khóc, ta nhận, ta nhận là được chứ gì, hảo muội muội, mau, đừng khóc a." Vương tài nhân vội vàng nói.

"Hi, hi, hi, tốt quá! Sau này chúng ta chính là hảo tỷ muội a". Thấy Vương tài nhân đáp ứng, Ôn Nhã mới nín khó mỉm cười, tốc độ trở mặt quá nhanh.

, so với mặt trời lên núi còn nhanh hơn, Vương tài nhân mới biết mình đã bị Ôn Nhã lừa, cũng chỉ có thể bất đắc dĩ đáp ứng thôi.

" Có điều, chúng ta chỉ là những lúc không có người, người mới có thể gọi ta là tỷ tỷ, không phải như vậy, bị người khác biết được ta làm tỷ tỷ của Hoàng hậu nương nương, nhất định sẽ bị người nói lời dèm pha a ". Vương tài nhân bất đắc dĩ nói.

"Biết rồi, ta biết rồi a, hảo tỷ tỷ của ta, sau này người nhất định phải thường xuyên đến thăm ta, không phải vậy, ta và mấy người ở Quá hoa cung sẽ rất buồn và rất tệ nhạt a ". Ôn Nhã làm nũng nói, Vương tài nhân không thể làm gì khác hơn là bất đắc dĩ gật đầu, hoàng hậu nương nương sao đột nhiên lại biến thành người khác rồi, còn giống như là tính khí của một tiểu hài tử a.

" Ta chắc là cũng điên rồi, mới hội đáp ứng người chuyện như vậy. " Vương Tài nhân oán trách nói, ngày thường, nàng được người khác chăm sóc, không nghĩ tới hôm nay cư nhiên lại làm tỷ tỷ của Hoàng hậu nương nương.

" Đứng rồi a, tỷ tỷ, Người cùng Ngọc Tu dung hiện tại thế nào rồi ? " Ôn Nhã không nhịn được hỏi, ngày thường, Vương tài nhân cùng Ngọc tu dung đều như hình với bóng, nhưng gần đây chỉ thấy có một mình Vương tài nhân, Ôn Nhã cảm thấy có gì đó không đúng cho lắm a.

" Ngọc tỷ tỷ muốn bồi hoàng thượng, tất nhiên sẽ không giống kiểu trước đây nữa rồi. " Vương tài nhân cười cười, Ôn Nhã rõ ràng nhìn thấy trên mặt của Vương tài nhân có chút cay đắng, đến cùng là vì điều gì, Ôn Nhã cũng có thể đoán được tám chín mươi phần trăm.

" Không sao, thời gian này không có Ngọc tỷ tỷ, không phải tỷ còn có muội sao ? Chỉ có điều, tỷ cũng biết ta thường thường cho hoàng thượng sinh khí, nếu tỷ chung phe với ta, ta sợ sẽ liên lụy tỷ tỷ không được hoàng thượng sủng ái ". Ôn Nhã nói.

" Muội muội nói gì vậy, tuy tỷ tỷ ta nhất gan sợ phiền phức, nhưng không có nghĩa là tỷ tỷ ngu dốt, rất nhiều chuyện, tỷ tỷ vẫn là thấy rõ ràng. Để sinh tồn ở trong cung, làm cho hoàng thượng sủng hạnh là điều hiển nhiên, nhưng đối với ta mà nói, chỉ cần bình an vô sự sống sót là quá tốt rồi. " Vương thái nhân than nhẹ nói.

" Không nghĩ đến tỷ tỷ lại nhìn thoáng được như vậy, làm phi tử của hoàng thượng thì thế nào ? Nói nghe êm tai thì gọi là nương nương, kỳ thực chúng ta cũng như những nữ tử ở bên ngoài thanh lâu, khác nhau ở chỗ nào, khác biệt duy nhất đó chính là, các nàng có thể tiếp đón nhiều khách nhân, còn chúng ta chỉ chờ đợi và đón tiếp một mình hoàng thượng. " Ôn Nhã nói, hậu cung cũng chỉ như là thanh lâu của hoàng thượng mà thôi, nương nương được sủng ái thì giống như hồng bài cô nương trong thanh lâu, không được sủng ái thì chỉ như những cô nương cấp thấp, chỉ đến như thế không hơn.

" Muội muội, người nói những lời này như vậy là đại nghịch bất đạo, ở trước mặt ta, nói một chút không sao, khả tuyệt đối không thể để cho người khác nghe được, nếu để truyền tới tai hoàng thượng, e sợ muội muội, người lại phải chịu khổ rồi. " Vương tài nhân vội vã ngăn lại không cho Ôn Nhã tiếp tục nói.

" Hảo tỷ tỷ, ta biết rồi, ta không nói nữa. " Ôn Nhã hướng Vương tài nhân cười cười, cũng không tiếp tục nói nữa, hai người song song ngồi, tựa sát lẫn nhau. Đoạn tình nghĩa tỷ muội liền như vậy bắt đầu, tuy rằng không biết đoạn tình cảm này có thể đi bao xa, nhưng Ôn Nhã biết chỉ ít hiện tại, chút tình cảm tỷ muội này là thật sự.

Wương tài nhân ngồi rất lâu, trời tối mới quay về cung của mình, nếu không phải Ôn Nhã khuyên Vương tài nhân quay về, e rằng nàng cũng sẽ ở lại chỗ này qua đêm.

Lúc nửa đêm, đang nửa mê ngủ, Ôn Nhã nghe đến trong phòng vang động, thế nhưng lại không nghe được Nguyệt Hồng lên tiếng, Ôn Nhã đoán được người đến hẳn là Mặc Khanh. Nghĩ đến nàng đã cùng thái hậu giao dịch, Ôn Nhã hai mắt liền nhắm nghiền, giả vờ đã ngủ. Chỉ cần qua nửa năm, trong nửa năm này, nàng cũng muốn thủ thách tình cảm của Mặc Khanh, tâm ý của hắn đối với nàng đến cùng như thế nào, nếu như trong nửa năm, Mặc Khanh cũng không hề thay đổi, sau khi rời khỏi hoàng cung, nàng sẽ cùng Mặc Khanh cao chạy xa bay, chỉ hi vọng đến lúc đó Mặc Khanh sẽ không làm nàng thất vọng.

Mặc Khanh lén lút chạy tới gian phòng của Ôn Nhã, nhìn thấy Ôn Nhã đã ngủ, lúc này mới an tâm. Nghe được tin tức nàng bị đẩy vào lãnh cung, hắn cũng rất sợ, nhìn nàng tựa hồ có vẻ như không hề bị ảnh hưởng, hắn cũng yên lòng.

Được thanks

Xem thông tin cá nhân

Có bài mới Hôm qua, 20:33

Hình đại diện của thành viên

clarakhada

Lớp phó lao động

Lớp phó lao động

Ngày tham gia: 06.10.2014, 22:15

Bài viết: 251

Được thanks: 551 lần

Điểm: 8.65

Có bài mới Re: [Cổ đại] Nghinh phụng hoàn triều - Linh Ưc - Điểm: 10

☆, Chương 36 biên cảnh nguy cơ

Sau khi Ôn Nhã bị đẩy vào lãnh cung, Vân Lâm cũng muốn đến xem nàng, nhưng đi tới nửa đường liền quay đầu lại, loại cảm giác muốn gặp nhưng không dám, khiến hắn bị đẩy vào.

Ngoại trừ việc Ôn nhã khiến hắn phiền lòng còn có thêm một chuyện càng để hắn phải phiền lòng hơn nữa, căn bản đại mặc xung thân đã cúi đầu khuất phục, nhưng gần đây dường như có động tĩnh bạo phát, Vân Lâm đã cảm giác được nguy cơ lớn lao bạo phát sắp xảy ra.

"Hoàng thượng, phía ta vừa nhận được tin tức mật thám từ đại mặc truyền đến, nói là biên cảnh đại mặc đã tập kết được không ít binh lính, mặt khác những mật thám mà ta đem đi đến đại mặc đều đã bị mất tích. E rằng đại mặc đã bắt đầu có động thái không ổn." Âm vệ bên người Vân Lâm đem tình hình mới nhất của đại mặc báo cáo.

"Mật thám cung cấp tin tức đâu? Vân lâm phiền lòng, đại mặc lòng muông dạ thú, hắn tuy có phòng bị, lại không nghĩ đến ngày đó lại đến nhanh như vậy."

"Đã chết!". Âm vệ đem khối ngọc bài cung kính đưa cho Vân Lâm, đây là ngọc bài mà mỗi mật thám đều có, trừ phi chết, bằng không ngọc bài không thể rời xa khỏi người. Bây giờ ngọc bội trong tay âm vệ, liền nói rõ mật thám phải đi đã chết rồi.

"Thực sự là đáng chết mà! Đại mặc thân phục Vân đình vương triều ta nhiều năm, bây giờ thấy Vân đình vương triều ta đứng vững ít ỏi, cứ nhiên lại nổi lên dị tâm, như vậy liền nói rõ hạng người lòng muông dạ thú, tuyệt đối không thể lưu lại!". Vân Lâm nổi trận lôi đình.

"Lôi vương đâu? Biên cảnh đại mặc có chuyện, không phải là hắn luôn phụ trách sao? Hiện tại đại mặc muốn tạo phản, hắn đã chạy đi đâu rồi!". Nhận được tin mật thám liều mạng để cung cấp mật báo, Vân Lâm nổi trận lôi đình, lúc này mặt khác lại không có Lôi vương ở đây, phóng tầm mắt nhìn xuống toàn bộ Vân đình vương triều, Vân Lâm lúc này mới phát hiện, toàn bộ bá quan văn võ, thậm chí ngay cả khi hắn muốn tìm một vị quan ra đáng võ quan cũng đều không có.

"Hoàng thượng, Lôi vương mấy ngày trước đã đi tới biên cảnh đại mặc". Lý đức Hải nhỏ giọng nhắc nhở.

"Nếu hắn đã đến đại mặc biên cảnh, đại mặc sao lại xảy ra nhiều chuyện như vậy, trăm thực có chút hoài nghi, hắn đi đại mặc đã làm cái gì!". Vân Lâm cá giận nói, càng nghĩ Vân đình vương triều chỉ có thể dựa vào một Lôi vương, trong lòng hắn liền cảm giác rất nén giận.

"Hoàng thượng, Lôi vương ly khai nhiều ngày, nhưng vẫn chưa có nhận được tin tức, lão nô lo lắng Lôi vương đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn." Lý Đức hải lo lắng nói.

"Hắn có chuyện ngoài ý muốn? Không thể!". Vân Lâm nói, nếu như Lôi vương có thể dễ dàng có chuyện xảy ra ngoài ý muốn như vậy, hắn liền không phải là Lôi vương rồi!

"Hắn sẽ có ngoài ý muốn? Không thể!" Vân Lâm nói, nếu như Lôi vương như thế dễ dàng liền xảy ra chuyện ngoài ý muốn, vậy hắn liền không phải Lôi vương!

"Lý Đức Hải, ngươi hỏa tốc triệu tập văn võ bá quan, nhất định phải thương lượng tìm ra đối sách!". Vân Lâm xoay người dặn dò Lý Đức Hải.

Ở biên cảnh đại mặc, cát bụi nổi lên bốn phía, trên những đoạn đường bình mã khua chuông gõ mõ, đi đến đâu cũng đều là tập kết, hai cái người trên mặt đeo đầu bông màu đen đứng từ phía cao cao của cồn cát, xa xa nhìn thấy tất cả những diễn biến phía dưới.

"Sư phụ, mấy ngày nữa, chúng ta liền có thể tấn công về phía Vân Đình vương triều, cứu sư muội và tiện thể có thể giúp sư phụ rửa hận báo thù". Một hắc y nam tử trong đó nói.

"Ta chờ đợi nhiều năm như vậy, rốt cuộc cũng đợi được ngày đó tới, chỉ là oan ức cho ngươi, để ngươi phải dùng máu tươi của con dân đại mặc thể sự phụ trả lại ân oán năm xưa". Một hắc nam tử khác thờ dài nói.

"Sư phụ không cần phải như vậy, đại mặc đối với ta mà nói cũng đều là vật ngoại thân, sống hay chết, không có can hệ gì với ta, chỉ cần có thể giúp được sư phụ, thì vật cần nên tận dùng." Bên cạnh nam tử cất tiếng nói, nếu không có sư phụ, hắn sớm đã làm thức ăn cho dã thú sa mạc, hôm nay, hắn có thể một lần nữa trở về đại mặc, một lần nữa cầm lại những thứ nên thuộc về hắn, cũng đều nhờ có một tay sư phụ trợ giúp, coi như sư phụ muốn cả đại mặc này, hắn cũng sẽ dâng tặng cả hai tay.

"Độc nhi, sư phụ biết ngươi rất hiếu thuận, nếu sư muội của ngươi có thể giống ngươi hiểu một nửa chuyện, ta cũng đã yên lòng." Nam tử bên cạnh nói, nhắc đến đồ đệ nữ này, hắn cũng chỉ có thể sùng nịch, bất đắc dĩ, thờ dài.

"Sư phụ, sư muội chỉ là có chút quấy phá nghịch ngợm, nhưng mà nếu không có tiểu sư muội nghịch ngợm này, e rằng những ngày tháng kham khổ trên núi của chúng ta sẽ càng là cảm thấy vô vị." Nhắc đến sư muội, thanh âm của hắc y nam tử tràn đầy ý cười.

"Haizz! " Nam tử bên cạnh thở dài , vỗ vỗ bờ vai của người bên cạnh , xoay người rời khỏi . Ngoài miệng không nói , nhưng trong lòng hẳn là đang lo lắng , bọn họ cứu thoát tiểu đồ , nằng không những không cảm kích , e rằng có thể xa lánh bọn họ .

Triệu tập bá quan văn võ lên triều , cùng nhau thương nghị chuyện biên cảnh đại mạc , không có Lôi Vương ở đây , những đại thần đều là đầu tôm chân mềm , từng lời bàn thảo , cũng chỉ có thể nói là dĩ hòa vi quý .

"Hoàng thượng , Lôi vương hiện giờ không có ở trong triều , nhưng không có nghĩa là Vân Đình ta sẽ không có dũng tướng " . Ngay ở thời điểm Vân Lâm đã hết kiên nhẫn chờ đợi , Thừa Tướng đột nhiên đứng dậy nói .

"Thừa Tướng , có ý tứ gì ? " Vân Lâm buồn bực nói .

"Hoàng thượng hẳn là đã quên , trước kia Vân đình vương triều ta còn có Thừa Thắng tướng quân danh tiếng hiển hách . Chỉ là do Lôi Vương tuổi nhỏ tài cao , công danh hiển hách , danh tiếng mới cao hơn cả Thừa Thắng tướng quân . Giờ tuy là Lôi vương không có ở đây , nhưng chúng ta vẫn còn có Thừa Thắng tướng quân !" . Thừa tướng từng lời nghĩa chính ngôn từ phát ra , ánh mắt của các vị đại thần cũng dần dần hướng về phía Bình vương gia .

Bình vương gia đã từng là Thừa Thắng tướng quân của Vân Đình vương triều , sau khi Lôi vương tiếp quản binh quyền , dần dần đem danh tiếng của Bình vương gia lãng chìm , dẫn đến tất cả nhà nhà trong Vân Đình vương triều chỉ nhớ rõ một vị tướng quân đó chính là Lôi vương , thần binh đánh đâu thắng đó , mà dần dần quên đi Bình vương gia cũng là tướng giỏi đánh trăm trận trăm thắng . Bình vương gia xưa nay đối nhân xử thế rất mực ôn hòa , biết điều , nên rất ít có người dám đàm luận về quá khứ của người , những vị tướng quan trong triều mới nhậm chức cũng chưa từng biết qua Bình vương gia chính là Thừa Thắng tướng quân năm xưa .

"Không được , Bình vương gia tuổi tác đã cao , vốn nên cáo lão hồi hương , tại sao ta lại có thể để người ra chiến trường thụ chiến được ?" Vân lâm lắc đầu , từ chối lời đề nghị của Thừa tướng , không phải là hắn chưa từng nghĩ đến Bình vương , nhưng mà bất luận lý do gì hắn cũng đều không muốn Bình vương gia ra chiến trường .

"Quốc gia hưng vong , thất phu hữu trách , Bình vương gia còn là quốc cữu vương gia , vì nước phân ưu , có gì là không thể ? Nếu vì thần có thể có được nửa bản lĩnh của Bình vương gia , vì thần nhất định tự nguyện xả thân vì xả tác lao tới chiến trường !" . Thừa tướng khiêu khích nhìn bình vương gia mà nói , nhưng Bình vương gia chỉ là nhắm mắt dưỡng thần , căn bản đối với hắn không có phản ứng lại .

"Năng lực của Thừa tướng đại nhân làm sao lại không bằng Bình vương đây , nếu Thừa tướng đại nhân đã có ý nghĩ này , vậy việc đại sự này Thừa tướng đại nhân cũng nên dừng cảm đi tạo phúc cho bá tánh Vân Đình là hữu lý nhất ." Ngự sự đại phu lạnh cười nói , miệng lưỡi quan quân , ai cũng có thể nói được , chủ yếu vấn đề này là ai có lá gan dám đối mặt với thiên quân vạn mã đây !

"Ngươi! Bẩm hoàng thượng , Vì thần cũng chỉ là ăn ngay nói thật ! ." Bị Ngự sử đại phu nói , Thừa tướng tức giận đến lỗ tai cũng đều đỏ cả lên , Ngự sử đại nhân này bình thường đều khúm núm e dè , vậy mà hôm nay lại ngang nhiên cùng hắn đối nghịch , quả thực là phản rồi . Nhưng mà , điều quan trọng nhất chính là không thể để cho hoàng thượng nghe Ngự sự đại phu nói lời xằng bậy , nếu không có khả năng hắn sẽ bị hoàng thượng đều đi đến đại mạc khai chiến , như vậy hắn thật sự là thảm rồi .

"À ..Mà nói ra cũng thật đúng a , luận về bản lĩnh hành binh đánh trận , Thừa Tướng xác thực không thể bì kịp Bình vương gia nửa phần , nếu để cho Thừa Tướng đi đánh giặc , hậu quả thiết nghĩ , không ai có thể tưởng tượng nổi ." Ngự Sử đại phu tiếp tục cười trào phúng nói .

"Ngươi ...!"

"Được rồi ! Được rồi ! Hiện tại trong triều đình đang hỗn loạn ! Các ngươi ở đây lại rảnh rỗi múa mép khua môi sao , còn không nghĩ ra được biện pháp gì , còn ở đây mà đầu khẩu !" . Vân Lâm tức giận nói , quốc nạn phù đầu , bọn họ còn có tâm tư đầu tranh nội bộ , nếu mang bọn họ ra chiến trường , khẳng định sẽ là phản bội lại chủ nhân mà thôi .

Thảo luận tới thảo luận lui , đều không tìm ra được biện pháp xác thực , Vân Lâm đều bị bọn họ làm cho đầu to càng thêm to , dưới cơn tức giận , trực tiếp hạ triều ra khỏi thánh điện .

"Ngự Sử đại phu ngay hôm nay quả thật đúng là có uy phong ." Sau khi Hoàng thượng rời đi , Thừa Tướng mới quay về Ngự Sử đại phu mà nói .

"Thừa Tướng đại nhân quá khen rồi , thuộc hạ cũng là ăn ngay nói thật , thiết nghĩ thừa tướng đại nhân là người đại lượng , sẽ không để ý thuộc hạ nói năng vô lý a !" . Ngự Sử đại phu cung kính nói , không để cho Thừa tướng có dịp bắt đúng điểm của hắn .

"Hào ! Các ngươi tất đều khá lắm !" . Thừa tướng tức giận , trực tiếp phát tay áo rồi đi , Ngự Sử đại phu quả thực là quá đáng ghét rồi .

"Ngự Sử đại nhân , ngày hôm nay , ngươi đắc tội với Thừa tướng rồi , cẩn thận ngày sau hắn sẽ gán ghép cho ngươi tội danh gì đó ." "Đi ngang qua người Ngự Sử đại phu , Bình vương lạnh lùng thần nhiên nói , nói thật , hôm nay hắn cũng rất tò mò làm sao mà Ngự Sử đại phu lại có thể nói giúp hắn như thế .

"Đắc tội liền cũng đã đắc tội rồi , bộ xương già của ta cũng sống không được bao lâu nữa , hi vọng duy nhất của ta chính là nữ tử của mình có thể trải qua những ngày tháng trong cung yên bình , thoải mái một chút , ta yêu thương nữ nhi của mình như vậy , nhưng ngược lại ta lại có làm việc có lỗi với nó , lúc trước nếu ta đồng ý gả nó cho những gia đình bình thường , bây giờ nữ nhi của ta cũng không cần phải làm bạn thanh đăng cổ Phật rồi ." Ngự Sử đại phu nói , nhìn thấy hoàn cảnh của Bình vương gia , hắn trong lòng luôn có chút đồng bệnh tương liên , hơn nữa Dung Phi cũng từng nói với hắn , Hoàng hậu nương nương là một người tốt , luôn đối với nàng rất tốt , mà đã là phụ thân , ai mà không hi vọng nữ tử hài nhi của mình được khỏe mạnh bình an ?

"Ngự Sử đại phu , ngươi chính là người cha tốt , nỗi lo lắng của ngươi , nếu Dung Phi biết được , cũng sẽ cảm thấy yên lòng vui sướng ." Bình Vương gia

khẽ thở dài nói .

Lúc đầu thu nhận Ôn Nhã , cũng chỉ là vì vương phi hấn , nhưng hấn cũng chưa từng có hài nhi , khi Ôn Nhã đến , mang lại cho hấn niềm hạnh phúc cha con , một loại ấm áp đặc biệt của hạnh phúc gia đình , nhất là lúc nhìn thấy Vương phi người mà hấn yêu , trên mặt đã có nhiều nét vui cười , tận đáy lòng của Bình vương gia cũng đã tiếp nhận nàng chính là nữ nhi ruột của hấn , hết lòng thương yêu Ôn Nhã . Nhưng cuộc sống yên bình , hạnh phúc trải qua không được bao lâu , Ôn Nhã lại vì Bình vương phủ gả tiến vào hậu cung , một nơi đầy âm mưu , ám toán , tranh đấu . Bình vương gia trong lòng cảm thấy hồ thẹn vô cùng .

Hôm nay , quốc nạn phủ đầu , nếu đổi lại là bình thường , hấn nhất định sẽ tự thân mà chiến , nhưng nghĩ đến Ôn Nhã đang ở trong cung lại còn bị hoàng thượng đẩy vào lãnh cung oan ức , Bình vương gia cả tâm đều nguội lạnh hết mấy phần .

" Đi thôi , chúng ta đi uống với nhau một chén . " Bình vương đề nghị , vào giờ phút này , cũng chỉ có tửu , mới có thể làm cho hai cái người đồng bệnh tương liên mượn rượu giải sầu .

Sau khi rời khỏi thánh điện , Vân Lâm trong lòng cay đắng , Bình vương gia phản ứng như thế , hấn làm sao mà không biết nguyên nhân là vì điều gì .

Đi tới , một đường chỉ đi tới , bất tri bất giác , hấn đã đến Quá hoa điện . Quá hoa điện quả nhiên so với lần trước đã rất khác , cỏ dại cây khô , thạch gạch , đá vung cũng đã bị người dọn dẹp sạch sẽ . Phía sân hỗn độn những thứ cũng đã được quét sạch , khung cảnh bây giờ hấn bắt gặp cũng như là khung cảnh mà lần đầu tiên hấn sơ ngộ Mai phi , một nơi thôn trang mộc mạc , điềm tĩnh , yên bình .

" Nương nương , người cẩn thận một chút , đừng ngã xuống a . " Viện tử lý truyền đến tiếng Nguyệt Hồng lo lắng , còn có tiếng cười lạnh lãnh như chuông bạc của Ôn Nhã phát ra .

" Nguyệt Hồng , đẩy cao hơn một chút đi , cao thêm một chút là ta có thể nhìn thấy bên ngoài của hoàng cung rồi a ! " . Ôn Nhã ngồi ở bàn đu dây cao hứng hồ to , nhìn thấy nàng , thần sắc vui tươi nhảy nhót , làm cho Vân Lâm không đành lòng quát rổi .

" Hoàng .. " ! Lý Đức Hải tính nhắc nhở Ôn Nhã các nàng hoàng thượng giá lâm nhưng đã bị hoàng thượng thân thủ ngăn cản .

" Cho người dọn dẹp thu xếp dọn dẹp Vi Ương Cung một chút , nếu hai ngày nữa vẫn chưa nhận được tin tức của Lôi vương , cho mời Ôn Nhã hồi Vi Ương Cung . " Vân Lâm thần nhiên nói .

" Hoàng thượng , việc này .. " Lý Đức Hải cũng không biết được ý tứ của hoàng thượng là như thế nào , nhưng hoàng thượng tâm ý đã quyết . Lý Đức Hải cũng chỉ có thể nghe theo .

Bạn đang đọc truyện *Nghinh Phụng Hoàn Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Biên cảnh nguy cơ

Sau khi Ôn Nhã bị đẩy vào lãnh cung , Vân Lâm cũng muốn đến xem nàng , nhưng đi tới nửa đường liền quay đầu lại , loại cảm giác muốn gặp nhưng không dám , khiến hấn bị đẩy vò .

Ngoại trừ việc Ôn nhã khiến hấn phiền lòng còn có thêm một chuyện càng để hấn phải phiền lòng hơn nữa , căn bản đại mạc xung thần đã cúi đầu khuất phục , nhưng gần đây dường như có động tĩnh bạo phát , Vân Lâm đã cảm giác được nguy cơ lớn lao bạo phát sắp xảy ra .

" Hoàng thượng , phía ta vừa nhận được tin tức mật thám từ đại mạc truyền đến , nói là biên cảnh đại mạc đã tập kết được không ít binh lính , mặt khác những mật thám mà ta đem đi đến đại mạc đều đã bị mất tích . E rằng đại mạc đã bắt đầu có động thái không ổn . " Âm vệ bên người Vân Lâm đem tình hình mới nhất của đại mạc báo cáo .

" Mật thám cung cấp tin tức đâu ? Vân lâm phiền lòng , đại mạc lòng muốn dạ thú , hấn tuy có phòng bị , lại không nghĩ đến ngày đó lại đến nhanh như vậy .

" Đã chết ! " . Âm vệ đem khối ngọc bài cung kính đưa cho Vân Lâm , đây là ngọc bài mà mỗi mật thám đều có , trừ phi chết , bằng không ngọc bài không thể rời xa khỏi người . Bây giờ ngọc bội trong tay âm vệ , liền nói rõ mật thám phái đi đã chết rồi .

" Thực sự là đáng chết mà ! Đại mạc thần phục Vân đình vương triều ta nhiều năm , bây giờ thấy Vân đình vương triều ta dũng tướng ít ỏi , cư nhiên lại nổi lên dị tâm , như vậy liền nói rõ hạng người lòng muốn dạ thú , tuyệt đối không thể lưu lại ! " . Vân Lâm nổi trận lôi đình .

" Lôi vương đâu ? Biên cảnh đại mạc có chuyện , không phải là hấn luôn phụ trách sao ? Hiện tại đại mạc muốn tạo phản , hấn đã chạy đi đâu rồi ! " . Nhận được tin mật thám liều mạng để cung cấp mật báo , Vân Lâm nổi trận lôi đình , lúc này , mặt khác lại không có Lôi vương ở đây , phóng tầm mắt nhìn xuống toàn bộ Vân đình vương triều , Vân Lâm lúc này mới phát hiện , toàn bộ bá quan văn võ , thậm chí ngay cả khi hấn muốn tìm một vị quan ra đáng võ quan cũng đều không có .

"Hoàng thượng, Lôi vương mấy ngày trước đã đi tới biên cảnh đại mạc". Lý Đức Hải nhỏ giọng nhắc nhở.

"Nếu hần đã đến đại mạc biên cảnh, đại mạc sao lại xảy ra nhiều chuyện như vậy, trăm thực có chút hoài nghi, hần đi đại mạc đã làm cái gì!". Vân Lâm cả giận nói, càng nghĩ Vân đình vương triều chỉ có thể dựa vào một Lôi vương, trong lòng hần liền cảm giác rất nén giận.

"Hoàng thượng, Lôi vương ly khai nhiều ngày, nhưng vẫn chưa có nhận được tin tức, lão nô lo lắng Lôi vương đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn." Lý Đức hải lo lắng nói.

"Hần có chuyện ngoài ý muốn? Không thể!". Vân Lâm nói, nếu như Lôi vương có thể dễ dàng có chuyện xảy ra ngoài ý muốn như vậy, hần liền không phải là Lôi vương rồi!

"Hần sẽ có ngoài ý muốn? Không thể!" Vân Lâm nói, nếu như Lôi vương như thế dễ dàng liền xảy ra chuyện ngoài ý muốn, vậy hần liền không phải Lôi vương!

"Lý Đức Hải, ngươi hỏa tốc triệu tập văn võ bá quan, nhất định phải thương lượng tìm ra đối sách!". Vân Lâm xoay người dặn dò Lý Đức Hải.

Ở biên cảnh đại mạc, cát bụi nổi lên bốn phía, trên những đoạn đường binh mã khua chuông gõ mõ, đi đến đâu cũng đều là tập kết, hai cái người trên mặt đeo đầu bông màu đen đứng từ phía cao cao của cồn cát, xa xa nhìn thấy tất cả những diễn biến phía dưới.

"Sư phụ, mấy ngày nữa, chúng ta liền có thể tấn công về phía Vân Đình vương triều, cứu sư muội và tiện thể có thể giúp sư phụ rửa hận báo thù". Một hắc y nam tử trong đó nói.

"Ta chờ đợi nhiều năm như vậy, rốt cuộc cũng đợi được ngày đó tới, chỉ là oan ức cho ngươi, để ngươi phải dùng máu tươi của con dân đại mạc thế sự phụ trả lại ân oán năm xưa". Một hắc nam tử khác thở dài nói.

"Sư phụ không cần phải như vậy, đại mạc đối với ta mà nói cũng đều là vật ngoại thân, sống hay chết, không có can hệ gì với ta, chỉ cần có thể giúp được sư phụ, thì vật cần nên tận dụng." Bên cạnh nam tử cất tiếng nói, nếu không có sư phụ, hần sớm đã làm thức ăn cho dã thú sa mạc, hôm nay, hần có thể một lần nữa trở về đại mạc, một lần nữa cảm lại những thứ nên thuộc về hần, cũng đều nhờ có một tay sư phụ trợ giúp, coi như sư phụ muốn cả đại mạc này, hần cũng se dâng tặng cả hai tay.

"Độc nhi, sư phụ biết ngươi rất hiếu thuận, nếu sư muội của ngươi có thể giống ngươi hiểu một nửa chuyện, ta cũng đã yên lòng." Nam tử bên cạnh nói, nhắc đến đồ đệ nữ này, hần cũng chỉ có thể sùng nịch, bất đắc dĩ, thở dài.

"Sư phụ, sư muội chỉ là có chút quấy phá nghịch ngợm, nhưng mà nếu không có tiểu sư muội nghịch ngợm này, e rằng những ngày tháng kham khổ trên núi của chúng ta sẽ càng là cảm thấy vô vị." Nhắc đến sư muội, thanh âm của hắc y nam tử tràn đầy ý cười.

"Haizz!" Nam tử bên cạnh thở dài, vỗ vỗ bờ vai của người bên cạnh, xoay người rời khỏi. Ngoài miệng không nói, nhưng trong lòng hần là đang lo lắng, bọn họ cứu thoát tiểu đồ, nằng không những không cảm kích, e rằng có thể xa lánh bọn họ.

Triệu tập bá quan văn võ lên triều, cùng nhau thương nghị chuyện biên cảnh đại mạc, không có Lôi Vương ở đây, những đại thần đều là đầu tôm chân mềm, từng lời bàn thảo, cũng chỉ có thể nói là dĩ hòa vi quý.

"Hoàng thượng, Lôi vương hiện giờ không có ở trong triều, nhưng không có nghĩa là Vân Đình ta sẽ không có dũng tướng". Ngay ở thời điểm Vân Lâm đã hết kiên nhẫn chờ đợi, Thừa Tướng đột nhiên đứng dậy nói.

"Thừa Tướng, có ý tứ gì?" Vân Lâm buồn bực nói.

"Hoàng thượng hần là đã quên, trước kia Vân đình vương triều ta còn có Thừa Thắng tướng quân danh tiếng hiển hách. Chỉ là do Lôi Vương tuổi nhỏ tài cao, công danh hiển hách, danh tiếng mới cao hơn cả Thường Thắng tướng quân. Giờ tuy là Lôi vương không có ở đây, nhưng chúng ta vẫn còn có Thừa Thắng tướng quân!". Thừa tướng từng lời nghĩa chính ngôn từ phát ra, ánh mắt của các vị đại thần cũng dần dần hướng về phía Bình vương gia.

Bình vương gia đã từng là Thừa Thắng tướng quân của Vân Đình vương triều, sau khi Lôi vương tiếp quản binh quyền, dần dần đem danh tiếng của Bình vương gia lãng chìm, dẫn đến tất cả nhà nhà trong Vân Đình vương triều chỉ nhớ rõ một vị tướng quân đó chính là Lôi vương, thần binh đánh đâu thắng đó, mà dần dần quên đi Bình vương gia cũng là tướng giỏi đánh trăm trận trăm thắng. Bình vương gia xưa nay đối nhân xử thế rất mực ôn hòa, biết điều, nên rất ít có người dám đàm luận về quá khứ của người, những vị tướng quan trong triều mới nhậm chức cũng chưa từng biết qua Bình vương gia chính là Thừa Thắng tướng quân năm xưa.

"Không được, Bình vương gia tuổi tác đã cao, vốn nên cáo lão hồi hương, tại sao ta lại có thể để người ra chiến trường thụ chiến được?" Vân lâm lắc đầu, từ chối lời đề nghị của Thừa tướng, không phải là hần chưa từng nghĩ đến Bình vương, nhưng mà bất luận lý do gì hần cũng đều không muốn Bình vương gia ra chiến trường.

"Quốc gia hưng vong, thất phu hữu trách, Bình vương gia còn là quốc cữu vương gia, vì nước phân ưu, có gì là không thể? Nếu vì thần có thể có được nửa bản lĩnh của Bình vương gia, vì thần nhất định tự nguyện xả thân vì xả tác lao tới chiến trường!". Thừa tướng khiêu khích nhìn bình vương gia mà nói, nhưng Bình vương gia chỉ là nhắm mắt dưỡng thần, căn bản đối với hần không có phản ứng lại.

"Năng lực của Thừa tướng đại nhân làm sao lại không bằng Bình vương đây, nếu Thừa tướng đại nhân đã có ý nghĩ này, vậy việc đại sự này Thừa tướng đại nhân cũng nên dừng cảm đi tạo phúc cho bá tánh Vân Đình là hữu lý nhất." Ngự sự đại phu lạnh cười nói, miệng lưỡi quan quân, ai cũng có thể nói được, chủ yếu vấn đề này là ai có gan dám đối mặt với thiên quân vạn mã đây!

"Ngươi! Bẩm hoàng thượng, Vi thần cũng chỉ là ăn ngay nói thật!". Bị Ngự sử đại phu nói, Thừa tướng tức giận đến nỗi tai cũng đều đỏ cả lên, Ngự sử đại nhân này bình thường đều khúm núm e dè, vậy mà hôm nay lại ngang nhiên cùng hắn đối nghịch, quả thực là phản rồi. Nhưng mà, điều quan trọng nhất chính là không thể để cho hoàng thượng nghe Ngự sử đại phu nói lời xằng bậy, nếu không có khả năng hắn sẽ bị hoàng thượng đều đi đến đại mạc khai chiến, như vậy hắn thật sự là thảm rồi.

"À ..Mà nói ra cũng thật đúng a, luận về bản lĩnh hành binh đánh trận, Thừa Tướng xác thực không thể bì kịp Bình vương gia nửa phần, nếu để cho Thừa Tướng đi đánh giặc, hậu quả thiết nghĩ, không ai có thể tưởng tượng nổi." Ngự Sử đại phu tiếp tục cười trào phúng nói.

"Ngươi ...!"

"Được rồi! Được rồi! Hiện tại trong triều đình đang hỗn loạn! Các ngươi ở đây lại rảnh rỗi múa mép khua môi sao, còn không nghĩ ra được biện pháp gì, còn ở đây mà đầu khẩu!". Văn Lâm tức giận nói, quốc nạn phù đầu, bọn họ còn có tâm tư đầu tranh nội bộ, nếu mang bọn họ ra chiến trường, khẳng định sẽ là phản bội lại chủ nhân mà thôi.

Thảo luận tới thảo luận lui, đều không tìm ra được biện pháp xác thực, Văn Lâm đều bị bọn họ làm cho đầu to càng thêm to, dưới con tức giận, trực tiếp hạ triều ra khỏi thánh điện.

"Ngự Sử đại phu ngay hôm nay quả thật đúng là có uy phong." Sau khi Hoàng thượng rời đi, Thừa Tướng mới quay về Ngự Sử đại phu mà nói.

"Thừa Tướng đại nhân quá khen rồi, thuộc hạ cũng là ăn ngay nói thật, thiết nghĩ thừa tướng đại nhân là người đại lượng, sẽ không để ý thuộc hạ nói năng vô lý a!". Ngự Sử đại phu cung kính nói, không để cho Thừa tướng có dịp bắt đúng điểm của hắn.

"Hào! Các ngươi tất đều khá lắm!". Thừa tướng tức giận, trực tiếp phất tay áo rời đi, Ngự Sử đại phu quả thực là quá đáng ghét rồi.

"Ngự Sử đại nhân, ngày hôm nay, ngươi đắc tội với Thừa tướng rồi, cẩn thận ngày sau hắn sẽ gán ghép cho ngươi tội danh gì đó." Đi ngang qua người Ngự Sử đại phu, Bình vương lạnh lùng thân nhiên nói, nói thật, hôm nay hắn cũng rất tò mò làm sao mà Ngự Sử đại phu lại có thể nói giúp hắn như thế.

"Đắc tội liền cũng đã đắc tội rồi, bộ xương già của ta cũng sống không được bao lâu nữa, hi vọng duy nhất của ta chính là nữ tử của mình có thể trải qua những ngày tháng trong cung yên bình, thoải mái một chút, ta yêu thương nữ nhi của mình như vậy, nhưng ngược lại ta lại có làm việc có lỗi với nó, lúc trước nếu ta đồng ý gả nó cho những gia đình bình thường, bây giờ nữ nhi của ta cũng không cần phải làm bạn thanh danh cổ Phật rồi." Ngự Sử đại phu nói, nhìn thấy hoàn cảnh của Bình vương gia, hắn trong lòng luôn có chút đồng bệnh tương liên, hơn nữa Dung Phi cũng từng nói với hắn, Hoàng hậu nương nương là một người tốt, luôn đối với nàng rất tốt, mà đã là phụ thân, ai mà không hi vọng nữ tử hài nhi của mình được khỏe mạnh bình an?

"Ngự Sử đại phu, ngươi chính là người cha tốt, nỗi lo lắng của ngươi, nếu Dung Phi biết được, cũng sẽ cảm thấy yên lòng vui sướng". Bình Vương gia khẽ thở dài nói.

Lúc đầu thu nhận Ôn Nhã, cũng chỉ là vì vương phi hắn, nhưng hắn cũng chưa từng có hài nhi, khi Ôn Nhã đến, mang lại cho hắn niềm hạnh phúc cha con, một loại âm áp đặc biệt của hạnh phúc gia đình, nhất là lúc nhìn thấy Vương phi người mà hắn yêu, trên mặt đã có nhiều nét vui cười, tận đáy lòng của Bình vương gia cũng đã tiếp nhận nàng chính là nữ nhi ruột của hắn, hết lòng thương yêu Ôn Nhã. Nhưng cuộc sống yên bình, hạnh phúc trải qua không được bao lâu, Ôn Nhã lại bị Bình vương phủ gả tiến vào hậu cung, một nơi đầy âm mưu, âm toán, tranh đấu. Bình vương gia trong lòng cảm thấy hổ thẹn vô cùng.

Hôm nay, quốc nạn phù đầu, nếu đổi lại là bình thường, hắn nhất định sẽ tự thân mà chiến, nhưng nghĩ đến Ôn Nhã đang ở trong cung lại còn bị hoàng thượng đẩy vào lãnh cung oan ức, Bình vương gia cả tâm đều nguội lạnh hết mấy phần.

"Đi thôi, chúng ta đi uống với nhau một chén." Bình vương đề nghị, vào giờ phút này, cũng chỉ có tửu, mới có thể làm cho hai cái người đồng bệnh tương liên mượn rượu giải sầu.

Sau khi rời khỏi thánh điện, Văn Lâm trong lòng cay đắng, Bình vương gia phản ứng như thế, hắn làm sao mà không biết nguyên nhân là vì điều gì.

Đi tới, một đường chỉ đi tới, bất tri bất giác, hắn đã đến Quá hoa điện. Quá hoa điện quả nhiên so với lần trước đã rất khác, cỏ dại cây khô, thạch gạch, đá vung cũng đã bị người dọn dẹp sạch sẽ. Phía sân hỗn độn những thứ cũng đã được quét sạch, khung cảnh bây giờ hắn bắt gặp cũng như là khung cảnh mà lần đầu tiên hắn sơ ngộ Mai phi, một nơi thôn trang mộc mạc, diêm tĩnh, yên bình.

"Nương nương, người cẩn thận một chút, đừng ngã xuống a." Viện từ lý truyền đến tiếng Nguyệt Hồng lo lắng, còn có tiếng cười lanh lảnh như chuông bạc của Ôn Nhã phát ra.

"Nguyệt Hồng, đẩy cao hơn một chút đi, cao thêm một chút là ta có thể nhìn thấy bên ngoài của hoàng cung rồi a!". Ôn Nhã ngồi ở bàn đu dây cao hứng hơ to, nhìn thấy nàng, thần sắc vui tươi nhảy nhót, làm cho Văn Lâm không đành lòng quát rầy.

"Hoàng .."! Lý Đức Hải tính nhắc nhở Ôn Nhã các nàng hoàng thượng giá lâm nhưng đã bị hoàng thượng thân thủ ngăn cản.

"Cho người dẫn dò thu xếp dọn dẹp Vi Ương Cung một chút, nếu hai ngày nữa vẫn chưa nhận được tin tức của Lôi vương, cho mời Ôn Nhã hồi Vi Ương Cung." Văn Lâm thân nhiên nói.

"Hoàng thượng, việc này .." Lý Đức Hải cũng không biết được ý tứ của hoàng thượng là như thế nào, nhưng hoàng thượng tâm ý đã quyết. Lý Đức

Hải cũng chỉ có thể nghe theo .

Bạn đang đọc truyện *Nghinh Phụng Hoàn Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Lôi vương trọng thương

"Nương nương , vừa nãy thật giống có ai đó đi tới ". Nguyệt Hồng mắt sắc nhìn thấy góc áo của Lý Đức Hải rời đi , nhưng là không biết chính xác là người nào đã đi tới .

" Quân nhiều như vậy làm gì , nếu là khách nhân , hẳn sẽ đi vào , nếu là chỉ đi ngang qua , liền sẽ rời đi ." Ôn Nhã thân nhiên nói , ở trong hoàng cung này , điều tối thiểu nhất chính là đừng mơ tưởng bất cứ điều gì .

" Là..là..là... vẫn là nương nương nói có lý ." Nguyệt Hồng khẽ cười nói .

" Gần đây bên ngoài có tin tức gì không ? Cha cùng nương của ta , không biết bọn họ có khỏe không ?" Ôn Nhã du đưa dây nhè nhẹ hỏi .

" Nô tỳ nghe được một tin vô cùng xấu , nhưng không biết có phải là thật hay không ?." Nguyệt Hồng khổ sở nói , dù sao tin tức này nàng cũng chưa thể xác định, giờ nói ra sợ là chỉ làm cho Hoàng hậu nương nương lo lắng mà thôi.

" Là tin tức gì ? Người không cần gạt ta ". Ôn Nhã nói .

" Nô tỳ hôm nay có đi ngự thiện phòng lấy thức ăn , thì nghe được các vị thái giám trong ngự thiện phòng nói , đại mặc muốn đối phó với Vân Đình vương triều , tung tích về Lôi vương thì còn chưa biết , hoàng thượng tựa hồ có ý định đề Bình vương gia thống soái lĩnh binh , nhưng bên phía Bình vương gia chưa có đáp ứng ." Nguyệt Hồng đem sự tình một lần kể hết cho Ôn Nhã nghe .

" Đại mặc ." Vừa nhắc tới đại mặc , Ôn Nhã trong lòng có một loại cảm giác nói không ra lời , cẩn thận hồi tưởng lại những người nàng đã từng gặp , trải qua nhiều việc , Ôn Nhã xác định là chưa từng quen biết qua người nào ở đại mặc , nhưng nhiều lần người đại mặc lại xuất hiện muốn đem nàng mang đi , Ôn Nhã cảm thấy việc đại mặc làm loạn lần này , chẳng lẽ cùng nàng có quan hệ .

" Nương nương , người làm sao vậy ? Người tuyệt đối đừng lo lắng , chỉ cần Bình vương gia không đáp ứng , hoàng thượng cũng sẽ không thể miễn cưỡng Bình vương gia ." Nguyệt Hồng thấy Ôn Nhã sắc mặt có biến , còn tưởng rằng nàng lo lắng cho an nguy của Bình vương gia .

" Không có chuyện gì , khả năng là ta nghĩ quá nhiều rồi ." Ôn Nhã lắc đầu cười cười , chỉ hi vọng là mình nghĩ nhiều , nếu việc này thật cùng nàng có quan hệ , e rằng nàng vạn chết cũng khó giảm xóa được tội lỗi . Nhưng đến cùng là ai muốn tìm nàng ? Lại không làm nàng thương tổn . Ôn Nhã mơ hồ cảm thấy nàng và người này nhất định đã từng gặp qua , hay là người này nàng đã từng quen , chỉ là trong lúc nhất thời nàng không nhớ ra được .

" Nương nương người cứ an tâm , Bình vương gia tuyệt đối đối với hoàng thượng rất trung thành , hơn nữa xem lại công lao nhiều năm qua của Bình vương gia , hoàng thượng cũng sẽ không làm khó vương gia a ." Nguyệt Hồng nhẹ nhàng nắm bả vai của Ôn Nhã , xoa xoa nhẹ nhẹ muốn cho tâm tình của nàng bình tĩnh trở lại , nếu như thật sự hoàng thượng cử Bình vương gia đến đại mặc đánh trận , nàng cũng sẽ không nhìn hoàng thượng , hoàng thượng lại ngang nhiên đối xử với Hoàng hậu nương nương như thế , đề Bình vương gia thống lĩnh binh , đấu tranh sinh tử , như vậy sao có thể a.

" Ừm , hi vọng là thế , Nguyệt Hồng , người thời khắc nào cũng chú ý tình huống bên ngoài cho ta , có tin tức gì mới lập tức bẩm báo ngay ." Ôn Nhã lạnh nhạt nói . Đối với loại chuyện này nàng không thể không để ý tới , trong thời gian ngắn nhất nàng nhất định phải nghĩ ra biện pháp hữu hiệu nhất , ít nhất phải bảo đảm được cho những người mà nàng quan tâm đều bình an vô sự .

" Hoàng thượng ! Thuộc hạ chờ người đã lâu , Lôi vương điện hạ đã tìm thấy rồi !" Vân Lâm mới vừa hồi cung , ám vệ liền đến bẩm báo , được ám vệ dẫn đi , Vân Lâm vội vàng chạy tới Ngự Thư phòng .

" Hoàng thượng , xin đợi một chút ! ". Khi Vân Lâm muốn mở cửa Ngự thư phòng ra , thì ám vệ đột nhiên ngăn cản .

" Đã xảy ra chuyện gì ? " Vân Lâm khó chịu hỏi , ám vệ lại vào lúc này cản trở hắn ?

" Hoàng thượng phải chuẩn bị tâm lý thật tốt , Lôi vương , tình huống hiện tại rất không ổn ." Ám vệ nghiêm trọng nói , lúc này mới mở cửa ngự thư phòng ra.

Vân Lâm lúc đầu cũng chưa hiểu rõ ý tứ của ám vệ , nhưng sau khi bước vào phòng trong , nhìn thấy thân thể trên người Lôi vương đều là máu me vương ngả khắp ghế ngồi , Vân Lâm giờ mới hiểu được lý do .

" Vân Lôi , người như vậy ..chuyện là sao ? " Vân Lâm thân thủ đỡ Vân Lôi , thăm dò hơi thở , tột rồi hắn vẫn còn thở .

" Chuyện gì đã xảy ra với Lôi vương , tại sao hân lại biến thành hình dáng này chứ !". Vân Lâm cả giận nói , nếu người đại mặc hay tin Lôi vương bách chiến bách thắng bị thương nặng , hôn mê bất tỉnh , vậy đại mặc sẽ càng thêm hung hăng , không còn ai có thể khiến cho người đại mặc kinh sợ như trước .

" Thời điểm thuộc hạ phát hiện ra Lôi vương thì người đã hôn mê bất tỉnh . Lôi vương bị một đám hắc y nhân truy sát , thuộc hạ phải liều mạng mới có thể bảo toàn mệnh Lôi vương mang về Vân Đình vương triều . Thương thế của Lôi vương vô cùng nghiêm trọng, thuộc hạ đã tìm đến đại phu tốt nhất để trị liệu cho Lôi vương , đại phu nói , thời gian để Lôi vương hồi phục thương thế ít nhất cũng phải một hoặc hai tháng ." Âm vệ trần thuật lại lời nói của đại phu , nếu họ phát hiện không kịp lúc , e rằng Lôi vương đã sớm từ .

" Khốn kiếp ! Rốt cuộc là ai đã làm ! ". Vân Lâm tức giận đập mạnh một cái trên bàn , chấn động quá mạnh khiến chiếc bàn nát tan , nếu chờ đến thương thế của Lôi vương bình phục , Vân Đình vương triều đã bị đại mặc đánh cho tan nát rồi .

" Lôi vương đi tới biên cảnh đại mặc lại bị truy sát , rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra ? Người đâu , phái người đi thăm dò ! Nhất định phải tra được là ai đã làm ra chuyện này ! ". Vân Lâm cả giận nói . Lôi vương lại đột nhiên chủ ý đi tới đại mặc , trọng thương trở về , chắc chắn có ẩn tình .

" Hoàng thượng , thuộc hạ biết được một tin tức , nhưng không biết là có xác thực hay không . " Âm vệ quỳ một chân xuống hành lễ , cái tin tức mà hân nhận được , nhất định phải đi xác minh là có thật hay không , tin tức chuẩn xác hân mới dám bẩm báo với Hoàng thượng .

" Là tin tức gì , người trước tiên cứ nói cho ta nghe ."

" Thuộc hạ nghe nói , Đại mặc Vương bây giờ kì thực chỉ là một con rối , chân chính tưng chính sự lại là một người khác . Thuộc hạ đã phái người đi điều tra , nhưng bên trong Đại Mặc Vương phòng thủ nghiêm mật , căn bản không có cách nào tiếp cận được ." Âm vệ nói .

" Người khác thao túng chính sự ? Chuyện xảy ra khi nào ! tại sao không sớm chút bẩm báo ! ". Vân Lâm một cước đá văng âm vệ ngã nhào , tin tức trong yếu như vậy , hân lại cứ nhiên đề đến bây giờ mới nói .

" Thuộc hạ đáng chết , tin tức này mấy tháng đã có rồi , nhưng thuộc hạ muốn chờ xem tin tức này là thật hay giả , cho nên mới không bẩm báo sớm cho hoàng thượng ." Âm vệ từ từ ngẩng dậy , kinh hoàng nói , lúc này mới phát hiện sai lầm của hân mới dẫn đến nguy cơ ngày hôm nay , coi như hân có ngu ngốc phân thân , cũng không thể nào bồi đắp được tội lỗi của hân .

" Tạm thời , cứ để Lôi vương dưỡng thương ở trong cung , tin tức Lôi vương bị trọng thương không được phép tiết lộ nửa điểm , bằng không giết chết không cần luận tội !". Vân Lâm cả giận nói .

" Vậy biên cảnh chiến sự nên làm thế nào bây giờ ? Trong quân một ngày không thể không có tướng , hoàng thượng , người có muốn bắt đầu nghĩ đến dùng Binh vương gia đứng binh hay không ?". Lý Đức Hải cẩn trọng hỏi , hân càng ngày càng không đoán ra được tâm tư của hoàng thượng a.

Đặc biệt là đây nhất , từ khi Hoàng hậu nương nương tiến cung , hoàng thượng cũng đã rất ít vì Mai Phi mà cảm thấy đau buồn , ngẫm lại cũng thật là , mỗi lần hoàng thượng đều bị hoàng hậu chọc đến nổi trận lôi đình , làm sao mà còn có tâm tư suy nghĩ những cái khác . Mặc dù là vậy nhưng hoàng thượng tựa hồ đối với hoàng hậu nương nương cũng đã dễ tâm hơn trước rất nhiều , tuy rằng hiện tại hoàng hậu bị đánh vào lãnh cung , nhưng hoàng thượng cũng đã không tự chủ mà đi tìm Hoàng hậu nương nương rồi , so với trước có lẽ hoàng thượng sẽ đến chỗ Mai phi rồi a.

Hoàng thượng tuy rằng dẫu kính việc Lôi vương bị thương , nhưng Mai Phi vẫn nhận được tin từ thuộc hạ của Lôi vương , nhận được tin hân đang bị trọng thương , lòng Mai Phi như lửa thiêu đốt , không kịp nghĩ nhiều liền mang theo Văn Tụy chạy tới Ngự Thư phòng.

" Hoàng thượng đang ở Ngự Thư phòng sao ? Bồn cung muốn gặp hoàng thượng ". Vừa tới trước cửa Ngự thư phòng , Mai Phi liền vội nói to .

" Nương nương , hoàng thượng đã cấm dận , bất luận là người nào cũng không được tiến vào trong Ngự Thư Phòng ." Thị vệ canh giữ trước cửa đem thân thủ ngăn lại Mai Phi .

" Ngay cả Bồn cung cũng liền không thể sao ? Người mau đi bẩm báo hoàng thượng , bồn cung nói muốn gặp hân , hoàng thượng nhất định sẽ cho bồn cung đi vào ." Mai Phi sốt ruột lo lắng nói .

" Hoàng thượng , là Mai Phi nương nương đến ". Nghe được âm thanh , Lý Đức Hải liền hướng Vân Lâm bẩm báo .

" Nàng tại sao lại đến vào lúc này ?" Vân Lâm cau mày , con mắt nhìn về phía Vân Lôi đang hôn mê nằm ở bên trong , thực sự hân không thể không nghi ngờ , Mai Phi đã biết tin tức của Vân Lôi , cho nên mới vội vàng vàng mà chạy tới như thế .

" Hoàng thượng , đề lão nô đi khuyên giải Mai Phi nương nương rời khỏi đây ." Lý Đức Hải nói , liền muốn bước chân đi ra ngoài .

" Chờ đã , " Vân Lâm hai mắt hí lại , " Để cho nàng vào đi ". Nếu để nàng lo lắng bất an , chỉ bằng cho nàng liếc nhìn Vân Lôi một lần , bất luận làm như thế nào , hân cũng đều không muốn nhìn thấy nàng khổ sở , chỉ là trong lòng cứ như bị những cây kim đâm đến đau nhói tận đáy lòng .

" Hoàng thượng , người đang bận phải xử lý cơ mật quốc gia hay sao , nên mới không muốn cho bất luận người nào tiến vào Ngự Thư phòng ?". Mai Phi nhẹ nhàng nở nụ cười hỏi , nhưng ánh mắt thì lại đang dò xét khắp nơi , mãi đến khi nhìn thấy tận mắt Lôi vương đang nằm bất tỉnh trên giường mới dừng lại .

" Cũng không có việc gì , Lôi vương hân đã bị thương . Không biết , hôm ai ái phi vì sao lại có hứng thú đến Ngự Thư phòng của ta ? Vân Lâm cười khê , đem Mai Phi ôm chặt đến bên cạnh mình ngồi xuống , đối diện với Vân Lôi đang nằm .

"Hoàng thượng, người đã rất lâu không có đến thăm thiếp, thiếp thật sự rất nhớ hoàng thượng". Mai Phi cười nói, ánh mắt lại không dám nhìn Lôi vương đang nằm đối diện trước mắt mình.

"Trẫm cũng rất nhớ thương ái phi, nhưng gần đây chuyện triều đình quá nhiều, nay Lôi vương lại đang bị trọng thương, trẫm bận bịu đến sứt đầu mẻ trán rồi". Vân Lâm ôm Mai Phi, thở dài nói, ánh mắt vẫn là đang quan sát thần sắc của Mai Phi.

"Lôi vương, hần không sao chứ." Quả nhiên sắc mặt Mai Phi đã có chút không được tự nhiên hỏi.

"Đại Phu nói, Lôi vương thương thế nghiêm trọng, ít nhất phải mất thời gian một hai tháng mới có thể khôi phục lại như cũ". Vân Lâm song quyền nắm chặt, nghĩ nghĩ Mai Phi xem ra đối với Lôi vương vẫn là không có tư tâm gì.

"Tại sao lại như vậy? Lôi vương sao lại dễ bị thương nặng đến như vậy?" Mai Phi tóm chặt lấy cánh tay của Vân Lâm, trong mắt ngập tràn lo lắng.

"Ái phi, sao nàng lại sốt sắng như vậy? Tuy rằng Lôi vương bị thương nặng, nhưng cũng không đến nỗi sẽ chết, còn hung thủ là ai, trẫm nhất định phải người truy ra." Vân Lâm nhìn Mai Phi cố ý hỏi.

"Thiếp, thiếp chẳng qua cũng chỉ là lo lắng, nghe nói đại mặc đã nổi loạn, nếu như trong lúc này Lôi vương gặp chuyện, vậy đối với Vân Đình vương triều rất là bất lợi, cho nên thiếp mới có hành động luống cuống vừa rồi a." Mai Phi cuống quýt che giấu nói, tuy dùng câu từ nói rất hay nhưng ánh mắt của nàng cũng đã bán đứng nàng rồi.

"Ái phi, nàng quả thật thâm minh đại nghĩa, tâm mang lòng dân, trẫm thật sự vui mừng. Ái phi yên tâm, cho dù không có Lôi vương ở đây, đại mặc cũng không dám làm gì Vân Đình vương triều ta". Vân Lâm âm thanh tàn nhẫn, trong đó có sự tức giận, cũng không biết là ánh mắt đã hướng về ai kia mà nói.

Mai Phi ngoan ngoãn gật đầu, hơi cúi đầu xuống, chỉ dùng dư quang của khóe mắt đánh giá Lôi vương đang hôn mê, Vân Lâm nhìn thấy được, buông Mai Phi ra khỏi người.

"Trẫm vẫn còn việc chưa xử lý, ái phi, nếu không có việc gì, liền ở Ngự Thư phòng chờ trẫm, trẫm đi một lát sẽ trở lại." Hít sâu một hơi, Vân Lâm từng chữ từng câu nói.

"Hoàng thượng yên tâm đi đi, thiếp sẽ ở đây chờ hoàng thượng về." Mai Phi không có suy nghĩ nhiều, liền gật đầu đáp ứng rồi.

Vân Lâm mang theo Lý Đức Hải ra khỏi Ngự Thư Phòng, trong Ngự Thư Phòng cũng chỉ còn sót lại Mai Phi và Lôi vương, đơn độc ở cùng nhau.

"Theo dõi bọn họ, Mai Phi nói gì, làm gì đều nhất nhất bẩm báo lại cho ta!". Trước khi rời đi, Vân Lâm đối với ám vệ phía sau nói. Nhiều năm như vậy, cho dù biết rõ trong lòng Mai Phi có Lôi vương. Vân Lâm cũng giả vờ như không biết, hần nghĩ chỉ cần hần đối tốt với nàng, một ngày nào đó, nàng sẽ phát hiện ra, mà quên đi Lôi vương. Nhưng đã mấy năm, Mai Phi vẫn là thờ ơ, không chút động lòng, Vân Lâm rốt cục cũng không thể ngồi xem nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nghinh Phụng Hoàn Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Bình vương quả soái

"Vi Ương Cung đã dọn dẹp xong chưa?". Thời điểm đi ngang qua Vi Ương Cung, Vân Lâm đột nhiên dừng bước, ngày trước, hần đi qua Vi Ương Cung, thường thường đều nghe thấy trong đó có tiếng cười, nhưng từ khi Ôn Nhã chuyển qua Quả Hoa Điện, hình như toàn bộ Vi Ương Cung đều trở nên lạnh lẽo vắng vẻ, mỗi lần hần đi ngang qua đây, đều muốn ghé tai lắng nghe một chút, rốt cuộc cũng không nghe được tiếng cười sáng sủa hồn nhiên kia.

"Hồi bẩm hoàng thượng, Vi Ương Cung mỗi ngày đều có dọn dẹp, nhưng khi Hoàng hậu nương nương đi đều không có mang bất cứ thứ gì cả, cho nên mọi thứ vẫn như cũ." Lý Đức Hải cung kính trả lời, xem ra hoàng thượng trong lòng vẫn còn nghĩ đến Hoàng hậu nương nương.

Qua một hồi, Vân Lâm đi đến Quả Hoa điện, trùng hợp Nguyệt Hồng đã đi ra ngoài, nên trong phòng chỉ còn sót lại Ôn Nhã cùng Vân Lâm. Ôn Nhã nằm nghiêng ở trên giường, hai mắt khép hờ, cũng không có làm lễ với Vân Lâm, nàng coi như hần không tồn tại.

"Vi Ương cung, mọi thứ cũng không có thay đổi, chờ Nguyệt Hồng trở về, các người chuẩn bị xong mọi thứ, liền trở lại Vi Ương Cung đi". Qua một lúc lâu, Vân Lâm thấy Ôn Nhã như sắp ngủ, nên lúc này mới lúng túng đánh vỡ không khí nói.

"Phụ thân ta đã có tuổi, hoàng thượng nhẫn tâm để hần đi chịu chết sao? Lẽ nào, triều đình trên dưới, không có một ai có thể đảm nhiệm sao?". Ôn Nhã vẫn chưa có mở mắt, đã đáp ứng thái hậu là cùng hần chung sống hòa bình, nàng sợ, khi nàng mở mắt rồi, nhìn thấy hần, cơn tức giận của nàng

sẽ bùng nổ . Hoàng thượng muốn nàng quay về Vi Ương Cung , người thông minh như nàng , làm sao mà không biết được dụng ý của hần là gì ?

" Quốc gia hưng vong , thất phu hữu trách , Bình vương gia chính là Thừa Thắng tướng quân của Vân Đình vương triều , có Bình vương gia tọa trấn , các tướng sĩ cũng sẽ tăng thêm nhuệ khí . Huống hồ , Bình vương gia chỉ cần lưu ở trong doanh trại , làm chỉ huy là tốt rồi , không cần phải ra tiền tuyến ." Vân Lâm nhẹ giọng nói , Vân Đình vương triều đã rất lâu không có cùng đại mạc giao chiến , dân đại mạc dừng mãi , mỗi người ai cũng là thiện chiến , mà Vân Đình vương triều lại hướng đến trọng văn khinh võ , nên nếu nói giao chiến , quả thật Vân đình vương triều ..khó nói có thể đánh bại đại mạc .

" Chỉ cần lưu trong doanh trại ? Nếu ở trong doanh trại an toàn , vậy các vị đại tướng sao lại có thể chết !". Ôn Nhã mới không tin lời hần nói , từ xưa tới nay , bất giác phải bắt vua trước , chỉ cần giết chủ soái trong doanh trại , liền có thể khiến tinh thần của đối phương giảm nhiều , giống như là răn mất đầu vậy .

" Ta sẽ phái ám vệ đi theo bảo vệ Bình vương gia ". Vân Lâm nói , vì an toàn của Bình vương gia , hần sẽ phái ám vệ đặc lực nhất đi bảo vệ Bình vương gia .

" Ta sẽ bồi phụ thân ta đi ." Ôn Nhã thân nhiên nói , mặc kệ như thế nào , nàng thực sự là không yên lòng , nếu Bình vương gia có chuyện gì bất trắc , mẫu thân phải làm sao bây giờ ? Người của bình vương phủ phải làm sao ?

" Không được , nữ tử không được tòng quân , người vi phạm , giết chết không cần luận tội ." Vân Lâm không hề nghĩ ngợi , liền trực tiếp từ chối Ôn Nhã .

" Vậy xin mời hoàng thượng trở về , Quà hoa điện tuy rằng không giống như Vi Ương Cung tráng lệ , nhưng so ra vẫn còn thoải mái hơn nhiều , thiếp nhất định sẽ không rời khỏi , vẫn là ở Quà Hoa điện thôi ." Ôn Nhã lần thứ hai từ chối Vân Lâm , nếu như ngay từ lúc đầu nghe lời sư phụ , cố gắng ở trong núi , như vậy hiện tại liền sẽ gặp được người , gặp được nhiều việc khác , phỏng chừng mọi chuyện sẽ không phát sinh cho đến bây giờ .

" Ôn Nhã , hiện tại quốc nạn phủ đầu , coi như , ngươi không muốn chuyển về Vi Ương Cung , Bình vương gia cũng sẽ chờ lệnh đi tới đại mạc , trầm chỉ là không muốn để cho Bình vương gia , ra đi mà tâm còn mong nhớ . Ngươi , nếu thật trong lòng là lo lắng cho người , liền chuyển về Vi Ương Cung đi ." Vân Lâm khuyên nhủ , hần biết Bình vương gia không phải là loại không để ý lợi ích quốc gia , hiện tại Bình vương gia không đích thân ra mặt là vì vẫn còn lo lắng cho Ôn Nhã và Bình vương phủ sẽ không có người chiếu khán , nhưng nếu Ôn Nhã vẫn còn là hoàng hậu , vậy Bình vương gia cũng sẽ yên tâm một chút mà lĩnh binh đi đến đại mạc .

" Ta , thật sự không thể cùng đi chung với phụ thân sao ? ". Ôn Nhã hỏi lần nữa , mở mắt ra , từ trên giường đứng dậy , thẳng tắp nhìn Vân Lâm . Lời nói của Vân Lâm , nàng đều hiểu nhưng chỉ là trong lòng luôn có một chút không được thoải mái tiêu thụ .

" Không thể , Sau khi Bình vương gia rời khỏi Vân Thành , Bình vương phủ liền phải cần có người thay phụ thân chăm sóc . Hơn nữa , nếu ngươi đi theo , khả năng có thể sẽ làm cho Bình vương gia phân tâm ". Vân Lâm kiên trì giải thích sự việc mà nàng muốn làm là hại hay là lợi , chỉ vì vọng nàng có thể hiểu rõ .

" Ta có thể không đi , nhưng ta muốn có một người thay ta đi bảo vệ phụ thân , cũng chỉ có người đó mới có thể bảo vệ tốt cho Bình vương gia ". Ôn Nhã suy nghĩ một chút rồi nói , cũng chỉ như thế nhìn Vân Lâm , nếu Vân Lâm không đáp ứng , nàng sẽ liều mạng cùng Vân Lâm quây tung bùng một trận cũng nhất định phải đi đến đại mạc cùng Bình vương phủ .

" Là người nào ? Vân Lâm thỏa hiệp .

" Mặc Khanh , ta chỉ biết hần , hơn nữa ta cũng chỉ tin tưởng một mình hần ." Ôn Nhã nói , nói thế nào đi nữa Mặc Khanh cũng là kim bài sát thủ , nếu chỉ bảo vệ Bình vương gia , thì thừa sức hần . Tuy rằng để Mặc Khanh ra chiến trường , Ôn Nhã có chút không nỡ , nhưng nàng chỉ có thể tin tưởng Mặc Khanh nhất định mạng Bình vương gia và hần bình an trở về .

" Được , ta đáp ứng ngươi ". Vân Lâm gật đầu , lúc Ôn Nhã nói chỉ tin tưởng Mặc Khanh , không biết tại sao , trong lòng hần có chút bất mãn , lẽ nào hần như vậy nàng không thể tin sao ?

Vân Lâm đáp ứng rồi , Ôn Nhã lại nhắm mắt nằm xuống , nói chuyện với hần như vậy thực sự là hao tổn thần khí a.

" Vậy các người khi nào thì quay về Vi Ương Cung ?" Thấy Ôn Nhã vừa nằm xuống , Vân Lâm không nhịn được hỏi , sự tình càng sớm giải quyết càng tốt , không thể kéo dài thêm nữa .

" Chờ Nguyệt Hồng quay trở lại rồi hần nói ". Ôn Nhã nhắm mắt trả lời , cũng không muốn phản ứng lại Vân Lâm . Nhìn dáng vẻ Ôn Nhã nhắm mắt dưỡng thần , Vân Lâm đột nhiên nhớ lại trước đây không lâu cùng Ôn Nhã chung giường , tim lại có cảm giác đập mạnh .

" Lý Đức Hải , cho người đến đây giúp Hoàng hậu thu dọn đồ đạc , trầm tự mình tiếp Hoàng hậu nương nương hồi cung ". Sự tình đã giao kèo xong , Vân Lâm liền dặn dò Lý Đức Hải thu dọn đồ đạc .

" Quà Hoa điện này , quang cảnh thanh u , bồn cung thật sự rất yêu thích , phiền Lý công công thường xuyên cho người đến đây dọn dẹp một chút , đừng để hoang phế , nói không chừng , ngày nào đó , Bồn cung có thể lại quay về chỗ này mà ở ". Ôn Nhã gọi Lý Đức Hải qua nói , tuy Quà Hoa Điện được gọi là lãnh cung , nhưng chỉ ở có mấy ngày , nàng lại cảm giác nơi đây thanh nhàn hơn nhiều so với Vi Ương Cung a.

" Nương nương thật biết nói đùa , lãnh cung thanh u , làm sao so bì được với Vi Ương Cung , nếu nương yêu thích , nô tài liền phái mấy người , ngày đến đây quét dọn". Lý Đức Hải cười cười .

Quả nhiên, sau khi Ôn Nhã rời khỏi Quá Hoa điện, ngày thứ hai Bình vương gia đã nhận mệnh đi tới đại mạc.

"Mặc Khanh, người nhất định phải bảo vệ phụ thân ta thật tốt, các người nhất định phải trở về bình an, đây cũng chính là điều kiện thứ ba của ta!". Trước khi đi, Ôn Nhã nói với Mặc Khanh.

"Ta biết, bất luận như thế nào, ta cũng sẽ cùng Bình vương gia bình an trở về". Mặc Khanh hướng Ôn Nhã gật đầu, nhưng tay lại đem ra Ngọc Bội mà hẩn cất giữ trong người đưa cho Ôn Nhã, Ôn Nhã luống cuống, không biết nên nhận hay là không.

"Ngọc bội này, người cầm lấy, những người kia có lẽ sẽ không dễ dàng bỏ qua cho người, có ngọc bội này, không chừng, bọn họ nhìn thấy, sẽ nghĩ đến ta từng là huynh đệ của bọn họ mà thả người một lần". Mặc Khanh kéo tay Ôn Nhã qua, trịnh trọng đem ngọc bội đặt vào trong lòng bàn tay nàng.

Bọn họ tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tha Ôn Nhã, nằng lúc nào cũng có thể sẽ gặp phải nguy hiểm, ngọc bội này tuy rằng không phải là vật đáng tiền gì, nhưng đây cũng chính là tín vật huynh đệ bấy lâu nay, hi vọng đại ca nhìn thấy ngọc bội trên người nàng, mà niệm tình huynh đệ bấy lâu bỏ qua cho Ôn Nhã, không đem nàng giao cho chủ nhân.

"Mặc Khanh, người yên tâm, ta nhất định sẽ giữ gìn khối ngọc bội này, cũng sẽ bảo vệ tốt chính mình." Ôn Nhã đem ngọc bội thu nhận, cẩn trọng nói.

"Tiểu Nhã, người là hài tử thông minh, cái khác ta không tiện nói nhiều, chỉ có một câu, chăm sóc tốt cho bản thân, bảo vệ tốt cho mẫu thân người, còn có những người trong Bình vương phủ, ta hi vọng đến lúc ta khai hoàn trở về, các người đều có thể tới đón ta". Bình vương gia từ ái nhìn Ôn Nhã nói.

"Cha, người yên tâm, cả nhà chúng ta nhất định sẽ trở người khai hoàn trở về". Ôn Nhã nói.

Bình vương gia thỏa mãn gật đầu, ngắm nhìn bốn phía, nhìn từng dòng người, nhưng hẩn vẫn chưa nhìn thấy người mà hẩn muốn gặp nhất.

"Cha, tuy mẫu thân có chút lạnh nhạt, nhưng nương vẫn là rất lo lắng cho người, nương mấy ngày nay sắc mặt đều đã có chút không tốt, đáng vẻ dường như không ngủ đủ giấc, thiết nghĩ nương là vì lo lắng cho sự an nguy của cha, nương không đến tiễn cha là bởi vì nương không thích cảnh ly biệt, tin tưởng hài nhi, chờ cha khai hoàn trở về, hài nhi nhất định cùng nương ra khỏi thành nghênh tiếp." Ôn Nhã cam kết, nàng không biết chuyện của cha và nương ngày trước như thế nào, nhưng nàng biết cha rất yêu nương, có thể nhìn bọn họ hạnh phúc cùng nhau, là tâm nguyện lớn nhất của nàng.

"Được, có câu nói này của con, cha liền yên tâm." Bình vương gia cao hứng nói.

"Giờ lành đã đến, xuất phát!". Theo âm thanh của Bình vương gia, đại quân bắt đầu khởi hành, phía trước mênh mông, không ai biết phía trước của bọn họ là sinh hay là chết.

Bên trong Bình vương phủ tất cả như bình thường. Bình vương phi cũng như ngày thường ở bên trong Phật đường niệm Phật.

"Vương phi, người thật sự không đi đưa vương gia lên đường sao?". Tưởng nhớ đến vương gia, Đan Thanh không nhịn được hỏi.

"ta đến tiễn hẩn thì sao, hẩn chung quy là đã muốn rời đi." Vương Phi cúi đầu, không nhanh không chậm hồi đáp.

"Nhưng... lẽ nào vương phi không có chút gì lo lắng cho vương gia sao?" Đan Thanh vội nói to, Bình vương gia là trụ cột, Bình vương gia rời đi, bỏ lại Bình vương phủ từ trên xuống dưới mấy trăm người, người làm hạ nhân như Đan Thanh cũng rất là lo lắng cho an toàn của Bình vương gia nhưng nhìn qua dáng vẻ của Bình vương phi thì lại không có chút lo lắng nào.

"Ta xác thực là không có vì hẩn mà lo lắng." Vương phi bình tĩnh ngẩng đầu lên, cung kính hướng tượng thần lạy tam bái, Đan Thanh lúc này mới đem vương phi nâng dậy.

"Ta không có lo lắng hẩn, là bởi vì ta tin tưởng hẩn nhất định sẽ không sao, hẩn nhất định sẽ sống sót bình an trở về gặp ta". Vương phi bình tĩnh nói, âm thanh cực kỳ kiên định, làm cho Đan Thanh vô cùng ngạc nhiên.

Ở trong Bình vương phủ, ai mà không biết vương phi ở bên ngoài đối với vương gia như là băng lạnh, vương phi luôn luôn làm bạn với thanh đao cổ Phật, cơ hội gặp mặt nhau vô cùng ít ỏi, nếu người không biết Bình vương gia rất sủng ái Bình vương phi, thì có thể nghĩ là vương gia thật sự đối đãi tệ bạc với Vương phi. Có điều Đan Thanh ngạc nhiên là ở chỗ, từ xưa đến giờ nàng nhìn thấy Vương phi lúc nào cũng lạnh nhạt với vương gia, nhưng thời phút này vương phi lại tràn đầy tự tin nói rõ ràng như thế, thực sự khiến người ta không thể hiểu nổi.

"Ta hiện tại chỉ muốn ở trước mặt Quan thế Âm Bồ Tát mà cầu phúc cho hẩn, cầu cho hẩn được bình an trở về". Bình vương phi tiếp tục nói, bây giờ thì Đan Thanh đã hiểu rõ, vương phi không phải là không lo lắng cho vương gia, mà là Vương Phi đối với vương gia luôn có lòng tin, tin rằng vương gia nhất định sẽ trở về gặp vương phi, phần tình cảm này, bất luận về phía ai, cũng đều là chân thành.

Đan Thanh vui vẻ cùng Bình vương phi quỳ xuống, nàng có linh cảm, chờ đến lúc Bình vương gia trở về, Bình vương phủ có thể sẽ càng tốt hơn nhiều.

Sau khi Bình vương gia ly khai, Văn Lâm đứng là đã cho nàng một đặc quyền, đáp ứng nàng thường xuyên xuất cung đến thăm viếng Bình vương phi.

Bạn đang đọc truyện *Nghinh Phụng Hoàn Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: ở chung hòa thuận

"Thật quá đáng ! Trẫm đến cùng là có điểm nào không tốt , tại sao , nàng luôn đối xử với trẫm như vậy ! " . Được ám vệ báo cáo tình hình theo dõi Mai Phi , Vân Lâm cả thân đều phát hỏa , hắn không hề nghĩ tới , hắn một lòng đối xử tử tế với nữ tử ấy , nhưng nàng cư nhiên lại phản bội hắn .

"Hoàng thượng , người tuyệt đối không nên nóng giận , cẩn thận long thể quan trọng a ." Lý Đức Hải an ủi Vân Lâm , sau khi ám vệ bẩm báo sự tình phát sinh chỗ Mai Phi , hắn cũng cảm thấy đau lòng , nếu hoàng thượng có mặt ở đó , có lẽ hoàng thượng chỉ cần một nhát kiếm là có thể giết chết Mai Phi nương nương rồi .

"Lý Đức Hải , ngươi nói cho trẫm biết , trẫm nên làm gì ? Trẫm hiện tại không biết nên như thế nào với Mai Phi ." Trong phòng chỉ còn lại Lý Đức Hải và Vân Lâm , Vân Lâm mới thống khổ nói , nói là giết nàng ? Hắn không thể xuống tay , nếu kêu hắn tiếp tục ân ái với nàng ? Điều đó tuyệt đối không thể !

"Hoàng thượng , hậu cung mỹ nhân vô số , lão nô tin rằng , các nương nương khác có thể so với Mai phi nương nương còn tốt hơn nhiều , chỉ là ..chỉ là.. hoàng thượng không cần phải quá chấp nhất như vậy a ." Lý Đức Hải nhẹ nhàng than thở , sự việc của Mai phi nương nương , hắn đã biết từ lâu , nhưng chỉ vì sợ hoàng thượng thương tâm , hắn coi như là không biết mà thôi .

"Thực sự là quá buồn cười ." Vân Lâm cười khổ nói , co quắp thân thể ngồi ở long y , nếu như là vì Mai Phi , vậy hắn cũng đã biết tại sao Lôi vương thay đổi tính tình , trước đây Lôi vương là một thiếu niên vui tươi , hồn nhiên , phóng khoáng , nhưng bây giờ hắn đã trở thành người tư lợi , hung ác , khả năng những thứ này đến cùng ai trong bọn họ mới là sai ?

Hắn yêu Mai Phi ? Là hắn sai lầm rồi sao ? Mai phi yêu Lôi vương , là Mai phi sai lầm rồi sao ? Hay là Lôi vương sai ? Vân Lâm tựa đầu lên ghế , cửa sổ ở phía trước thổi vào làm cho mái tóc đen mượt của hắn bay loạn theo gió , khéo mắt có chút mờ mịt kỳ lạ .

"Hoàng thượng , tối hôm nay , người muốn đến cung của vị nương nương nào ? . Lý Đức Hải nhẹ nhàng nói.

"Cung nào cũng đều không đến , bởi trẫm đến Mai viên nhìn một lát ." Vân Lâm nói.

Ý mai viên bây giờ . từ lâu cũng đã không còn quang cảnh như trước đây , những bông hoa mai đều đã rụng tàn , chỉ còn lại lá cây xanh um tươi tốt , cũng chỉ như những cây cối bình thường , không có gì khác lạ.

"Hoa mai , rốt cuộc cũng chỉ đến như vậy ." Xưa nay hắn đều không sờ đụng vào hoa mai , nhưng tay hắn lại đột nhiên bẻ một cành cây , đem vứt bỏ sang một bên .

"Đêm nay , nguyệt quang* (trăng sáng) không tệ , Lý Đức Hải , còn bao lâu nữa mới đến tiết Trung Thu ? " . Thời điểm hắn ngẩng đầu lên , trong lúc lơ đãng hắn mới phát hiện trăng đêm nay rất sáng , tính theo thời gian , gần như đã sắp tới Tiết trung thu .

"Hồi bẩm hoàng thượng , còn thêm một tháng mười ba ngày nữa là đến Tiết trung thu ! ." Lý Đức Hải không biết vì sao hoàng thượng lại đột nhiên hỏi đến tiết trung thu , nhưng cũng cung kính hồi đáp .

"Chỉ còn một tháng mười ba ngày . Hi vọng sau một tháng mười ba ngày nữa . Bình vương gia có thể khai hoàn trở về , cùng đoàn viên ăn mừng tiết Trung Thu ." Vân Lâm tự đáy lòng nói.

"Có lời vàng ngọc của hoàng thượng nói , Bình vương gia nhất định có thể sớm ngày khai hoàn trở về , đến thời điểm đó , toàn bộ Văn Thành nhất định sẽ rất náo nhiệt ." Lý Đức Hải cười nói .

"Đúng , chờ đến lúc ấy , hết thảy mọi thứ sẽ biến đổi tốt hơn rồi ." Vân Lâm cười nói.

"Đó là gì ?" Đột nhiên , Vân Lâm nhìn thấy xa xa trong dòng sông của ngự hoa viên khắp nơi đều có những điểm tinh quang , lấp lánh ánh sáng .

"Nô tài sẽ đến đó xem thử ngay ." Lý Đức Hải lúc này mới phát hiện , liền vội vã khom lưng lui lại , muốn đi xem thử một chút đó là gì.

"Cùng đi thôi ." Vân Lâm lên tiếng nói , dòng sông ngự hoa viên này được thiết kế bao quanh toàn bộ hậu cung , nhìn từ phương hướng hiện tại mà đến , tựa hồ xuất phát từ nơi Vi Ương Cung .

Vân Lâm cùng Lý Đức Hải , đi dọc theo dòng sông , mới nhìn thấy , trong dòng sông những điểm lấp lánh ban nãy chính là hoa đăng , những bông hoa đăng nhìn rất đẹp và vui mắt , có lẽ người làm ra nó rất tinh ý và khéo léo .

Vân Lâm không nhận được vẻ tò mò , nên đã đứng ngay bờ sông , dùng gậy đẩy chiếc hoa đăng đến gần , mới phát hiện ra trên hoa đăng còn có thứ khác , đó là một tờ giấy mỏng , trên đó chữ viết cực nhỏ , thanh tú nhưng mạnh mẽ , từng chữ được viết rất ngay ngắn , hoàn chỉnh , nét chữ như mây bay nước chảy .

"Đền nguyên nhân trường cửu , thiên lí cộng thiên quyền ". (Chỉ mong người sống lâu dài , ngàn dặm cộng thiên quyền)

" Môn ngoại nhược vô nam bắc lộ , nhân gian ứng miễn biệt ly sầu ". (Nếu như cửa phía ngoài không có đường nam , bắc , người sẽ không còn có sầu biệt ly)

" Kim dạ nguyệt minh nhân tảo vọng , bất tri thu tư lạc thủy gia ". (Ngày hôm nay trăng sáng soi nguyện vọng người , không kể năm tháng , người nhớ nhung nhà)

Vân Lâm liền tiếp tục lấy thêm vài cái hoa đăng nữa , mỗi hoa đăng trên đó đều có mảnh giấy viết về tình cảm nhớ nhung , nguyện vọng mỹ hảo , hắn giương mắt nhìn lên , vừa đứng nhìn thấy bên trong VI ương cung vẫn là đèn đuốc sáng trưng , những hoa đăng trên sông này , đích thực là từ VI ương cung mà ra .

" Nương nương , không nghĩ ra được người tay nghề lại tốt như vậy , có thể làm ra hoa đăng vừa đẹp lại vừa tinh xảo , ngay cả sự phụ trong cung cũng không làm được như thế đâu . " Nguyệt Hồng cầm một chiếc hoa đăng mà nàng yêu thích không chịu buông tay . Khi Hoàng hậu nói là muốn làm hoa đăng , nàng nghe mà kinh ngạc đến hết hồn , nhưng khi tận mắt nhìn thấy chiếc hoa đăng tinh xảo trước mắt mình , nàng càng là bội phục Hoàng hậu nương nương sát đất rồi a .

" Người nếu như yêu thích nó , ta có thể dạy cho người a . " Ôn Nhã cười cười , đem tờ giấy vừa viết xong để vào hoa đăng thả trôi trong nước , dưới nước in chiếu hình bóng nàng dung nhan thanh lệ , mặc dù nàng không có phấn son , nhưng lại giống tiên tử siêu phàm thoát tục .

Xa xa Vân Lâm liền nhìn thấy dưới ánh đèn mờ ảo朦胧 lung dáng người Ôn Nhã , một thân bạch y , mỏng manh nhưng điềm tĩnh , gió thổi phát phơ tà áo nàng , đẹp đến say lòng người , khiến hắn có cảm giác không rõ ràng , muốn chạy đến nắm giữ , nhưng rồi lại cảm giác nàng dù đang ở trước mặt hắn lại như xa tận chân trời .

Gió nhẹ thổi qua , thổi rơi những cánh hoa bên cạnh , từng mảnh từng mảnh hoa , là tả rơi xuống bay lượn trên không trung , rải rác ở khắp người Ôn Nhã , hoặc bay xuống dưới mặt nước , cảnh đẹp đến nỗi không có cách nào hình dung ra .

Ôn Nhã cũng vừa mới viết xong , định thả rơi hoa đăng trên sông thì đột nhiên hoa đăng đã bị người nào đó lấy đi , quay đầu nhìn lại , lúc này nàng mới phát hiện , Vân Lâm , hắn từ lúc nào đã đến phía sau nàng rồi .

Nguyệt Hồng nhìn thấy Vân Lâm , liền cuống quýt quay xuống thỉnh an , ở phía sau Lý Đức Hải ra hiệu , hai người lặng lẽ liền rời khỏi , để lại không gian cho Vân Lâm cùng Ôn Nhã .

" Nàng là đang lo lắng cho Bình vương gia sao ? " Vân Lâm nói , theo Ôn Nhã ngồi xuống cạnh bờ sông , khom lưng đem hoa đăng thả trôi trong nước .

" Ta làm sao không lo lắng đây . " Ôn Nhã than thở . Hai ngày nay nàng thường thường đến Bình vương phủ , tuy bề ngoài mẫu thân tựa hồ không có chút lo lắng gì , nhưng Ôn Nhã cảm giác thấy được mẫu thân la đang bất an .

" Nếu như có thể , ta cũng không muốn để cho Bình vương gia ra chiến trường , nhưng , chuyện hiện tại có quan hệ đến an nguy của quốc gia , trong triều lại không có đại tướng nào có thể ủy thác trọng trách được , ta cũng là bất đắc dĩ , không còn cách nào khác . " Lấy trong tay Ôn Nhã bút lông , hắn cũng tự viết lên giấy để vào hoa đăng .

" Nếu đã như vậy , hoàng thượng , người có từng nghĩ sẽ bồi dưỡng đại tướng , để có thể ủy thác trọng trách chưa ? " Ôn Nhã hỏi .

Võ tướng giỏi thì loạn quốc , chuyện như vậy trước đây tuy rằng đã xảy ra , nhưng cũng là không thể vẫn trong văn khinh võ được , bằng không gặp lại tình huống như thế , trong triều đình lại không có đại tướng , vậy thì làm sao có thể bảo vệ quốc gia xã tắc ?

" Việc này , ta sẽ xử lý , ta cũng đã cùng với Thừa tướng đang thương lượng chuẩn bị trang bị thêm vũ thi . " Vân Lâm hồi đáp

" Ừm . " Ôn Nhã nhẹ giọng đáp ứng , Vân Lâm đã nói như vậy , nàng cũng không muốn biết nhiều , hai người như thế yên lặng một chỗ ở bên nhau , tựa hồ cho tới bây giờ bọn họ chưa từng có cãi vã qua .

" Ôn Nhã , ta có chuyện vẫn muốn hỏi nàng . " Thả xong hết thảy hoa đăng , Vân Lâm đột nhiên hỏi .

" Người có thể hỏi , nhưng ta không nhất định phải trả lời . " Ôn Nhã hồi đáp

" Ta chỉ là muốn hỏi , nhập cung đối với nàng mà nói thật sự là khó chịu đến như vậy sao ? " Vân Lâm hỏi , Vân Lâm cảm thấy hoàng cung dù sao so với bên ngoài cũng là an nhàn hơn nhiều .

" Kỳ thực cũng không có gì , người có muốn biết lúc trước vì sao ta lại tiến cung hay không ? " Ôn Nhã cười cười , nhớ tới lần đầu bọn họ gặp mặt , không biết Vân Lâm có bị nàng dọa cho đến sợ hay không , nếu hắn sợ rồi , vậy những phi tử khác nên làm sao bây giờ ?

" Là nguyên nhân gì ? " Vân Lâm sắc mặt ửng đỏ , lần kia thực sự là quá lúng túng .

" Kỳ thực lần đầu ta tiến vào cung cũng chẳng qua chỉ là cảm thấy hoàng cung thủ vệ nghiêm ngặt , trốn ở trong hoàng cung , sẽ không có người tìm ra được ta , nhưng lại không nghĩ rằng sợ ý và đề lên người người ngay lúc người đang có chuyện tốt . " Ôn Nhã cười nói , nàng cũng không biết sự phụ đã tìm ra tung tích của nàng chưa .

" Không tìm được nàng ? Là ai muốn tìm nàng ?" Vân Lâm tò mò hỏi , tựa hồ có một nhóm người đều là vì nàng mà đến , lần trước ở thái miếu , bị hắc y nhân quấy rối , rồi đến lần nàng lên lút trốn ra ngoài cũng như thế .

" Cái này , bí mật , ta không thể nói cho người biết ." Ôn Nhã nghịch ngợm cười cười , nàng cũng không muốn bị Vân Lâm biết được là mình trốn khỏi nhà , như vậy mất mặt lắm a.

" Vậy hiện tại , nàng lại nhập cung , còn là hoàng hậu , ta nghĩ , ở lại hoàng cung đối với nàng cũng không quá khó chịu ." Vân Lâm nói .

" Hoàng thượng ở trong cung , trải qua sinh hoạt nhiều năm như vậy , lẽ nào người không cảm thấy hoàng cung thật sự là không tốt sao ? Nơi đây , hội tụ hết thảy mọi thứ đều là lạnh lùng , hắc ám , không có tự do , nơi này so với thiên hạ có thể là nơi to lớn nhất , uy nghiêm nhất nhưng cũng chỉ là chốn lao tù mà thôi ." Ôn Nhã lạnh nhạt nói , nàng tiến cung được nửa năm , ở nửa năm thời gian , bên trong xảy ra bao nhiêu chuyện , nàng đã nhìn thấu , nơi lao tù xa hoa này , nàng chỉ mong một ngày nào đó có thể thoát thân mà bay ra .

" Cho dù là nàng nói không sai , nhưng hoàng cung lớn như vậy , không có gì đáng giá để nàng lưu lại sao ?" Mặc dù đã biết câu trả lời của Ôn Nhã , nhưng Vân Lâm vẫn không nhịn được hỏi .

" Lưu lại ? " Ôn Nhã hiếu kỳ , nàng xưa nay đều chưa hề nghĩ tới mình muốn lưu lại , hoàng thượng hẳn ước gì còn muốn đuổi nàng mau chóng rồi đi mới đúng , nhưng sao lại nói là sẽ muốn nàng lưu lại cơ chứ ?

" Ta chỉ là thuận miệng hỏi một chút , ta từ nhỏ đã ở trong hoàng cung mà lớn lên , nơi này tất cả đều đã quen thuộc , nếu để ta rời khỏi , cũng thật là không nỡ ". Vân Lâm hơi phiến mặt qua , thần sắc có chút không tự nhiên ,ngay cả hắn cũng không hiểu vì sao lại hỏi ra vấn đề này .

" Đáng tiếc , ta không quen thuộc , cũng không muốn quen thuộc ". Ôn Nhã nói , như vậy cũng coi như là đã trả lời vấn đề mà Vân Lâm hỏi nàng .

" Cũng đúng , chúng ta chung quy không phải cùng chung một con đường , nàng nếu quen thuộc hoàng cung hắc ám này , vậy nàng cũng đã không phải là Ôn Nhã mà ta quen biết ". Đề nện đây lòng nổi lên từng trận thất lạc , đau nhói , Vân Lâm cười khổ nói .

" Hoàng thượng , đêm đã khuya , người vẫn là sớm về nghỉ ngơi đi ." Ôn Nhã nhìn thần sắc của Vân Lâm , nghe giọng điệu lúc này của hắn , trong lòng nàng cảm giác mãnh liệt , hoàng thượng không giống bình thường , lẽ nào hắn đã bị điều gì đó công kích khiến hắn đau lòng hay sao ?

" Đi về nghỉ ? Ta nên về nơi đâu ? Hoàng cung lớn như vậy , ta luôn cảm thấy không có chỗ cho ta dung thân ." Vân Lâm cũng không biết hôm nay chính mình đã xảy ra chuyện gì , cư nhiên lại cùng Ôn Nhã nói nhiều như vậy , hắn bình thường xưa nay đều không muốn để cho người khác biết tâm sự của mình hay là vì chuyện của Mai Phi nên để tâm tình của hắn trở nên không đề phòng .

Nhận ra được tâm tư của Vân Lâm lạc lõng , Ôn Nhã ngoan ngoãn không có lên tiếng , bởi vì nàng cũng không biết nên cùng hắn nói gì , rõ ràng là đối chọi gay gắt với nhau như vậy , nhưng đột nhiên lại nói năng hòa thuận , làm cho nàng có chút không quen .

" Thôi , bỏ đi , ta hồi cung trước , nàng cũng nghỉ ngơi thật tốt , không nên quá lo lắng ." Lại qua một hồi lâu , Vân Lâm thấy Ôn Nhã không có đem ý tứ muốn hắn ở lại , nên cũng không thể làm gì khác hơn là chính mình nên rời đi trước .

Bạn đang đọc truyện *Nghinh Phụng Hoàn Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: mất tích bí ẩn

Đội quân đi đến đại mạc , mỗi ngày đều sẽ có ám vệ truyền đến tin tức khi nào đại quân đến nơi , Ôn Nhã lo lắng Bình vương gia cùng Mặc Khanh , nên phần lớn thời gian nàng đều là ở Ngự Thư phòng chờ tin tức ám vệ , ngày hôm nay đáng lẽ tin tức đã có vào buổi sáng , thế nhưng đã quá giờ Ngọ vẫn chưa nhận được tin , Ôn Nhã lòng như lửa đốt .

" Nàng đừng vội , chắc có lẽ bởi vì hành quân còn chưa tới điểm đến , nên ám vệ mới không có kịp thời hồi báo , nàng nên kiên trì chờ chút ". Ôn Nhã luôn ở trong phòng đi tới đi lui , làm hại Vân Lâm cũng không thể chuyên tâm xử lý quốc sự .

Vân Lâm tuy là ngoài miệng an ủi Ôn Nhã , nhưng trong lòng vẫn là có chút lo lắng , theo lời ám vệ bẩm báo ngày hôm qua về lộ trình , nhìn trên bản đồ , hiện tại đã quá hai canh giờ , đáng lẽ bọn họ nên sớm đã đến nơi mới đúng , không thể để lỡ thời gian lâu như vậy , trừ phi thật sự đã xảy ra chuyện gì rồi .

" Có thể phái người đi tiếp ứng hay không ?" Ôn Nhã lo lắng hỏi .

Vân Lâm không nói gì , chỉ là gật đầu , sau đó Ôn Nhã liền nhận ra được không khí bên trong dường như đang dậy sóng .

" Nhanh ! Mau tìm xem ! Bình vương gia vẫn luôn ở trong quân , làm sao lại có khả năng đột nhiên biến mất không tăm hơi như vậy ! ". Trợ thủ của Bình vương gia , , họ to . Đại quân cơ bản đang từng bước đi đến doanh trại , sắp tới điểm đến , Mạnh Rông muốn đi thỉnh giáo vương có muốn nghỉ ngơi một lát hay không , lại phát hiện ra trong xe ngựa không còn hình bóng nào của vương gia nữa , ngay cả bảo vệ bên cạnh Bình vương Mặc Khanh cũng liên

không thấy đâu .

Đại quân còn chưa đi tới biên cảnh , chủ soái liền kỳ lạ biến mất không chút tăm hơi , chuyện này lại phát sinh dưới mắt của mười vạn đại quân ,không một ai phát hiện ra sự mất tích của vương gia ! Mạnh Rông cảm giác đầu trên thân mình khó giữ được , Bình vương gia là ai , là Thừa Thưởng tướng quân của Vân Đình vương triều , là vương gia đỉnh cao chiến công , hướng chỉ lại là phụ thân của hoàng hậu , cũng chính là Vân đình vương triều quốc cữu ! Thân phận cao quý như thế , đột nhiên liền mất tích không thấy , hẳn khả làm sao có thể cùng hoàng hậu và hoàng thượng mà bầm báo đây .

" Mạnh giang quân , chúng tôi đã hướng về đường cũ để tìm , nhưng vẫn không phát hiện ra tung tích của Bình vương gia " .

" Mạnh giang quân , điều tra trong quân , đều không thấy có kẻ khả nghi " . Mạnh Rông phái người đi lục soát , tìm kiếm bình vương gia đã trở về , nhưng đều là không có tin tức gì .

" Tướng Quân ! Chúng tôi ở ngay bờ sông phát hiện ra một bộ thi thể ! " . Đang lúc suy nghĩ , mấy tướng sĩ phái đi bờ sông đã mang bộ thi thể trở về .

" Người chết chưa tới hai canh giờ , vết thương chỉ có ở một nơi , một đao trí mạng , xem ra đối phương tuyệt đối là cao thủ " . Mạnh Rông khái quát kiểm tra thi thể , liền phát hiện ra nguyên nhân cái chết .

" Tướng quân , người chết này có thể cùng việc Bình vương gia mất tích cùng có quan hệ hay không ? " Bên cạnh tướng sĩ nhỏ giọng nói .

" Lục soát trên người hắn còn có món đồ gì " . Mạnh Rông sắc mặt đã có chút khó coi , nếu thật sự là như vậy , Bình vương gia khả năng lãnh ít dữ nhiều .

" Tướng quân , ở phía dưới cánh tay của thi thể phát hiện ra khối ngọc bội , trên ngọc bội hình như còn có chữ viết " . Quân y mang theo miếng ngọc bội trên đó còn có dính máu đem đến giao cho Mạnh Rông .

" Đây là "Vân" tự ! Người này nhất định là ám vệ của hoàng thượng phải đến bảo vệ Bình vương gia ! Nguy rồi , ám vệ của hoàng thượng đều bị giết , vậy Bình vương ...!" Mạnh Rông cuốn lên , vân tự này không phải ai cũng có thể dùng , chỉ có hoàng thượng cho phép mới được sử dụng , hơn nữa ám vệ của hoàng thượng lại bị giết , đối phương đến cùng lai lịch như thế nào !

" Vậy chúng ta nên làm sao bây giờ ? Không có Bình vương ở đây , đại quân như rắn mất đầu , cho dù có đến được biên cảnh , không có người chỉ huy , e rằng sẽ là tán sa một bàn , chỉ có chịu chết an uống thôi ! " . Bên cạnh các tướng sĩ vội la lên .

" Không được nói vậy ! Hiện tại quốc nạn áp đầu , bọn chúng muốn người thân của chúng ta , nếu như chúng ta không thể đem kẻ địch đẩy lùi , vậy bọn họ làm sao có thể chống lại ! Nhìn tướng sĩ đang bị hạ thấp tinh thần , Mạnh Rông la to .

" Ta ! Mạnh Rông ! Tuy rằng không phải là Đại tướng quân , cũng không phải là nhân vật tài giỏi , nhưng ta cũng đã từng theo Bình vương gia một đường quyết chiến , nếu như , các tướng sĩ ở đây , tin tưởng ta , liền mau chóng tinh thần phấn khởi , đem hết sức mình đánh đuổi kẻ địch , bảo vệ người thân của chúng ta ! " . Mạnh Rông hét to , rắn mất đầu , chung quy phải có người nắm lấy lá gan đứng lên , vì là trợ thủ của Bình vương gia , hẳn bắt buộc phải làm như vậy .

" Chúng tôi nghe theo Tướng quân , chúng tôi muốn bảo vệ xã tắc , bảo vệ xã tắc của chúng ta , bảo vệ gia đình của chúng ta ! " . Chúng tướng sĩ nghe xong lời nói của Mạnh Rông , như được đại thụ cổ vũ , sĩ khí cũng mau chóng khôi phục .

" Phái mấy người trở về bẩm báo việc Bình vương mất tích , những người khác tiếp tục đi đến địa điểm ! " Mạnh Rông hô to chấn động cả vùng , xoay người lên ngựa , xông lên phía trước , hướng về địa điểm mà chạy đi .

Nhưng mà , bọn hắn không biết ở một nơi gần đó , ám vệ của Vân Lâm đã nghe hết sự việc phát sinh , không sót một chữ , trong bóng tối , lấy tốc độ nhanh nhất truyền tin tức tới Vân Thành .

" Làm sao có khả năng biến mất một cách thần bí như vậy ! Các người có cẩn thận lục soát hay không ? " Nghe được tin tức , Ôn Nhã kém chút nữa đứng không nổi , gắt gao tóm chặt cổ áo của ám vệ , về mặt tức giận cực điểm .

" Thuộc hạ đã lục soát qua , cũng không phát hiện ra hình bóng của Bình vương gia , trong xe ngựa cũng không có dấu vết tranh đấu " . Ám vệ bị Ôn Nhã nắm chặt lấy cổ áo , sắc mặt có chút ức chế đến đỏ chói , thế nhưng hắn không dám động thủ với Ôn Nhã .

" Vân Lâm ! Người không phải đã nói phụ thân của ta sẽ không gặp nguy hiểm sao ? Vậy hiện tại sao lại đột nhiên biến mất thần bí như vậy ! " . Ôn Nhã xoay người , chạy đến , đem đầu của mình tới gần Vân Lâm , nếu lúc trước nàng kiên quyết cùng Bình vương gia đi , thì đâu đến nỗi tin tức gì cũng không biết , chỉ có thể ngồi ở đây chờ đợi .

" Ta cũng không nghĩ tới sẽ xảy ra như vậy , dưới con mắt của vạn người , hai cái người sống sờ sờ không thể liền như thế mà biến mất , trong đó nhất định có người đã giả trò ma quỷ " . Tuy rằng Vân Lâm thấy Ôn Nhã hành động như vậy có chút không vui , nhưng hắn ngậm lại , Ôn Nhã cũng chỉ là nhất thời tình thế cấp bách , cho nên mới luống cuống , hắn vẫn là khoan dung nàng làm cần một chút .

" Vậy nên làm thế nào bây giờ ? ta nên nói như thế nào với mẫu thân ? Không được , ta nhất định phải đi tìm phụ thân ! " . Ôn Nhã nói , liền muốn chạy ra ngoài .

" Nàng muốn đi đâu ? " Vân Lâm liền vội vàng kéo tay Ôn Nhã .

"Ta muốn đến đại mạc biên cảnh, ta muốn đích thân mang phụ thân về trước mặt mẫu thân." Ôn Nhã nói, muốn gỡ bỏ tay của Vân Lâm ra, Vân Lâm làm sao lại tóm nàng nhanh như vậy, nàng làm như thế nào cũng không tránh thoát được.

"Ôn Nhã! Vào lúc này, nàng có thể đừng làm loạn thêm loạn được hay không? Nàng cho rằng, nàng đến đó liền có thể tìm được Bình vương gia sao? Nếu cả nàng cũng xảy ra chuyện, vậy Bình vương phi sẽ như thế nào? Nàng có từng nghĩ tới hậu quả hay không?". Vân Lâm ôm chặt lấy Ôn Nhã, không cho nàng tránh thoát, nếu có thể, hắn cũng đích thân đi tìm Bình vương gia, nhưng thân phận của hắn, không cho phép hắn manh động.

Ôn Nhã ở trong lồng ngực Vân Lâm giãy dụa một lúc lâu cũng chưa thành công, từ từ nàng cũng đã bắt đầu bình tĩnh lại. Nàng mãi mãi chỉ nghĩ là muốn đến người ở bên cạnh, nhưng không nghĩ tới còn liên quan đến nhiều người khác, nàng là hoàng hậu, nếu nàng xảy ra chuyện, toàn bộ Vân đình vương triều sẽ biến động, thân là kẻ bề trên, rất nhiều chuyện thân bất do kỷ.

"Người nói ta đều biết, nhưng đề ta như thế chờ đợi, trong lòng ta thực sự là khó chịu lắm". Ôn Nhã bình tĩnh ở trong lồng ngực của Vân Lâm ghen ngào nói.

"Chờ một chút, tin tưởng ta, ta sẽ phái nhiều người đi tìm bọn họ, tạm thời chuyện này đừng để cho Bình vương phi biết, miễn cho bà sẽ lo lắng". Vân Lâm ôm nàng, ôn nhu khuyên nhủ.

"Vậy hiện ta ta nên làm gì? Ta chán ghét cảm giác cái gì cũng đều không làm được". Ôn Nhã hồn nhiên quên mất chính mình còn đang bị Vân Lâm ôm vào trong lòng, luống cuống hỏi.

"Nàng cái gì cũng không cần làm, thanh thần ổn định tinh thần chờ đợi tin là tốt rồi". Ngay cả bản thân của Vân Lâm cũng không có phát hiện ra, hắn đối với Ôn Nhã đã ôn nhu rất nhiều.

"Hoàng thượng, hiện trường cũng không có dấu vết tranh đấu, thuộc hạ cho rằng Bình vương gia khả năng chính mình rời khỏi". Âm vệ nhẹ giọng nói, dù sao ở dưới mắt của mười vạn đại quân mà biến mất, chuyện này thực sự là quá lạ kỳ.

"Người là có ý gì! Người đang nói phụ thân ta không đánh đã chạy sao! Tuyệt đối không thể, người nói vậy, cẩn thận ta một kiếm liền giết chết người!". Ôn Nhã cuống lên, nản lòng tin rằng Bình vương gia bị người bắt đi, còn hơn là để người hoài nghi phụ thân nàng đã không đánh mà chạy.

"Thuộc hạ tuyệt đối không có ý đó, chỉ là thuộc hạ cho rằng, người mang vương đi có thể là người quen biết vương gia". Âm vệ cúi đầu, nhắm mắt nói.

"Được rồi, nên nói ít vài câu, mặc kệ là như thế nào, chuyện này, trầm nhất định phải tra rõ". Vân Lâm mắt lạnh quét qua âm vệ, lúc này âm vệ không dám mở miệng nữa. Vân Lâm cũng không tin Bình vương gia lâm trận bỏ chạy, hay thật sự người đã gặp chuyện gì, bắt đắc dĩ mới rời khỏi.

Lúc này, đại mạc biên cảnh của Vân đình vương triều, một già một trẻ, hai người nam nhân mặc y phục vải bố cười đại mã, phi thật nhanh hướng về phía đại mạc.

"Còn bao lâu mới đến địa điểm?" Tuổi già nhìn đại mạc biên cảnh, không thể nhìn thấy trại lều vải, hắn nói một cách lạnh lùng

"Nhanh thôi, đại khái còn hai canh giờ sẽ đến". Nam tử trẻ tuổi áy náy hồi đáp.

"Tiểu Nhã thực sự là mắt đã bị mù, nên mới tin tưởng loại người như người!". Nam tử tuổi già lạnh lùng nhìn người bên cạnh, bởi vì tiểu Nhã an bài hắn đến bên cạnh ông, ông chưa nay từng nghi ngờ hắn, nhưng không nghĩ tới, hắn cư nhiên là người đại mạc.

"Vương gia, ta thật là có nỗi khổ tâm, xin người tin tưởng ta, chờ đến lúc người cùng ta đến đại mạc, đại mạc và Vân Đình tất cả mọi người đều sẽ không có chuyện gì". Mặc Khanh thống khổ nhắm mắt lại, nếu việc này Ôn Nhã biết, hắn chính là bất cóc Bình vương, e sợ sau này nàng cũng sẽ không bao giờ nhìn hắn. Nhưng vì Ôn Nhã, vì Bình vương gia, vì thấy ánh bình minh của bách tính thường dân, hắn nhất định phải mang Bình vương gia đi.

"Người nếu là có nỗi khổ tâm trong lòng, người có thể nói ra, ta mới có thể giúp người, nhưng người lại dùng thủ đoạn hèn hạ như vậy, mang tính mệnh của mười vạn đại quân uy hiếp ta! Coi như là người có nỗi khổ trong lòng, ta cũng sẽ không tha thứ cho người!". Bình vương gia nói một cách lạnh lùng, hành động của Mặc Khanh ngày hôm nay, thực sự khiến hắn quá đau lòng.

"Việc đã đến nước này, ta giải thích như thế nào cũng chỉ là vô dụng, ta tin tưởng Bình vương gia chẳng mấy chốc nữa sẽ rõ ràng!". Mặc Khanh cười khổ nói, hắn đã đáp ứng nàng, cùng Bình vương gia đồng thời trở về, tuy rằng đã đáp ứng, tuy rằng hiện tại đã nuốt lời, nhưng cuối cùng, dù có việc gì xảy ra, dù cho hắn có chết, cũng phải mang Bình vương gia an toàn trở về Bình vương phủ! Đây là lời hứa của hắn với nàng.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Phụng Hoàn Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: đại quân áp cảnh

" Nhanh ! Phía sau đuổi tới ! ". Tuyến đầu chiến trường , Mạnh Rông máu me khắp người , cao giọng hét to .

" Tướng quân , chúng ta sắp nhanh đến không chịu nổi rồi , quân địch vừa điên vừa đông , tiến lên tấn công quá nhanh , Tướng quân người mau nhanh chạy đi ! ". Phó tướng bị thương nặng , bọn họ moi đến chiến trường ngày đầu tiên , nhưng lại bị thất bại thảm .

Quân lính của đại mạc cũng điên rồi a , mỗi một người dường như đều là không sợ chết , hung hăng xông về phía trước , mới vừa đổi mặt , chiến trường đã thành máu chảy như sông , thấy binh chết đầy thành đồng .

" Ai cũng nói người đại mạc như là sói điên , hôm nay , xem ra ta đã được mở rộng . " Mạnh Rông được các tướng sĩ hộ ở phía sau , nhìn những người kia đang bị thương nặng , còn đang không ngừng xông đến phía trước tướng sĩ đại mạc , hấn tự đáy lòng nói .

" Mau , Thu binh ! ". Tự biết không thể chống đỡ nổi công kích của đại mạc , Mạnh Rông không thể làm gì khác hơn là mang quân về trước , hồi thành .

" Tướng quân , người mau nhìn , bọn họ như thế là làm sao ? " Lui về biên thành , Mạnh Rông đứng trên cao lầu thành nhìn xuống , lúc này mới phát hiện trên chiến trường dị thường .

Tướng sĩ đại mạc đúng là điên hết rồi , quân đội của Vân Đình vương triều đều đã lưu lại , nhưng đại mạc vẫn không có rút quân , đáng sợ nhất chính là ở trên chiến trường , những đại mạc tướng sĩ cư nhiên đối với tướng sĩ của mình giờ lên đồ đao .

" Bọn họ sao vậy ? Sao lại có thể ra tay với chính chiến hữu của mình ? ". Phó tướng bên cạnh Mạnh Rông cả người đều run rẩy nói , hấn thực sự không nghĩ ra , người đại mạc lại có thể lãnh khốc vô tình như vậy , liền ngay cả người bên cạnh mình cũng có thể động thủ .

" Có gì đó không đúng , bọn họ hấn là đã bị người khác cho được rồi ". Mạnh Rông mơ hồ phát hiện gì đó , nhưng vẫn là chưa dám khẳng định .

" Người đại mạc làm sao có thể nhẫn tâm như vậy , đối với chiến hữu của mình cũng có thể nhẫn tay xuống đao , thì đừng nói chi là với người khác ". Phó tướng bên cạnh thở dài nói .

" Đại vương , quân lính của Vân Đình vương triều đã lui binh , cầu người ban giải được xướng , không phải vậy sẽ tổn thất quân ta ". Doanh trại phía sau , một người mặc áo khôi giáp nam tử quỳ gối trước mặt hắc y nam tử , khẩn cầu . Trên chiến trường , rất nhiều tướng sĩ đều là hấn một tay đem đến , nhưng bây giờ nhìn bọn họ chém giết lẫn nhau , hấn không đành lòng , nhưng đối với đại vương , hấn trong lòng vẫn là sợ hãi .

" Như thế nào ? Người đau lòng sao ? Đáng tiếc , còn chưa đủ , các người thiếu ta rất nhiều , ta muốn đòi lại từng chút một ". nam tử hắc y tàn nhẫn cười , trên khuôn mặt anh tuấn lộ ra vẻ âm u tàn nhẫn , tuy vậy hấn vẫn ném giải được cho nam tử mặc áo giáp kia , cừu có thể từ từ báo , nhưng không thể làm hỏng việc của sự phụ .

Nam tử bắt được giải được , cười lên chiến mã , cầm trong tay chiếc lọ giải được , ở trong chiến trường chạy quanh một vòng , đem những tướng sĩ đang chém giết lẫn nhau cho thuốc giải , sau đó , các tướng sĩ đều không còn sức lực mà ngã xuống trên chiến trường .

" Lễ nào đó chính là nỗi khổ tâm trong lòng người ? Ta thật không rõ Đại mạc vương của các người vì điều gì mà phát điên như vậy , giết địch một ngàn , tự tổn tám trăm , chiến tranh như vậy thì có ý nghĩa gì ? " Bình vương bị vây ở doanh trại đặc mạc lạnh lùng nói , trước đây ông không phải là chưa từng giao chiến với đại mạc , nhưng dù cho lúc ấy có chiến tranh nhưng cũng không tàn khốc như bây giờ , Đại mạc vương cũng sẽ không dùng loại thủ đoạn cực kỳ tàn ác này .

" Ta cũng không nghĩ tới là sẽ như vậy , càng không nghĩ rằng Đại mạc vương lại biến thành như vậy ". Mặc Khanh nhìn thương binh trong quân doanh , cũng tràn đầy hồ thẹn .

Khi biết được tin tức hấn cùng Bình vương gia đi ra chiến trường , đại ca liền tìm đến hấn , mang hấn cùng Bình vương gia đi , còn nói , làm như vậy có thể giảm thiểu chiến tranh , tránh được thương vong , và có thể đảm bảo tính mệnh của Bình vương gia được an toàn . Trái lại nếu hấn không mang Bình vương gia đến đại mạc , thì đại ca sẽ ngày lập tức hạ độc Bình vương gia , nên hấn không thể không nghe theo .

" Đại mạc từng đối với Vân Đình vương triều cúi đầu xưng thần , lần này sao lại đột nhiên thái độ lại thay đổi đến khác thường như vậy ? " Bình vương gia không nhịn được hỏi .

" Việc này , nói ra rất dài dòng ". Mặc Khanh do dự một chút , không biết có nên đem chuyện của chủ nhân nói cho Bình vương gia hay không .

" Nếu như người đã không tiện nói , thì không sao , ta cũng chỉ là thuận miệng hỏi một chút , có điều Đại mạc vương tính tình đại biến như vậy đối với con dân đại mạc mà nói càng là thống khổ rồi ". Bình vương gia cũng không làm khó Mặc Khanh , tuy rằng đang bị hấn bắt giữ , nhưng hấn vẫn một đường bảo vệ ông , bằng điểm này cũng có thể để Bình vương gia tin tưởng rằng Mặc Khanh thật sự là có nỗi khổ tâm khó nói .

" Đại mạc vương thật sự đã chết rồi ! ". Một lát sau , Mặc Khanh mới nhỏ giọng nói , " Đại mạc vương hiện tại cũng chỉ là một con rối trong tay người khác , Bình vương gia yên tâm , ta nhất định hộ tống ngài bình an hồi Vân Đình ". Mặc Khanh thấp giọng nói , sự tình đã phát triển đến mức độ này , hấn cũng không biết còn sẽ phát sinh gì thêm không .

" Ta biết , người cũng không muốn hại ta , ta hi vọng người cũng có thể cùng ta bình an trở về , Tiểu Nhã sẽ lo lắng cho người ". Bình vương gia vỗ vỗ vai của Mặc Khanh , thành khẩn nói . Mặc Khanh lúc này thật sự cảm kích Bình vương gia .

" Hoàng thượng ! Hoàng thượng ! Mọi sự không tốt ! Không tốt a ! ". Lý Đức Hải liên tục chạy nhanh đến vấp ngã , chạy như bay vào Kim Loan Điện .

"Đã xảy ra chuyện gì ? Soa lại hốt hoảng như vậy ?". Trên mặt Vân Lâm thần sắc đều biến đổi , Lý Đức Hải từng là người ở cạnh hoàng đế , nên biết được sự việc nào nên nặng nên nhẹ , thế nhưng hiện tại lại hoảng loạn đến như vậy , khẳng định là đã xảy ra đại sự gì .

"Hồi , hồi bẩm hoàng thượng , tướng sĩ của đại mạc đã vượt qua biên cảnh phòng tuyến của nước ta , quân ta thế như chẻ tre , việc đánh vào Vân Thành chỉ còn là chuyện sớm hay muộn !." Lý Đức Hải nom nớp lo sợ nói , đây chính là thiên đại nguy cơ , hấn sống đến thời gian này cũng chưa bao giờ gặp tình huống nghiêm trọng như thế , hơn nữa hiện tại Lôi vương vẫn còn đang hôn mê bất tỉnh , xem ra lần này là chạy trời không khỏi nắng rồi .

"Làm sao biết được bọn chúng đã tiến qua biên cảnh ? Bình vương gia không phải là Thừa Tướng tướng quân sao ? Lẽ nào giờ chỉ còn là anh hùng xé chiêu thôi ? ".

"Trời ạ , nếu như quân lính đại mạc đã đánh tới Vân Thành rồi , vậy chúng ta nên làm sao bây giờ ? Chúng ta không thể ngồi ở đây chờ chết ".

"Bình vương mang binh đi đánh giặc sao lại như thế ? Sớm biết như vậy , liền đã không để Bình vương cầm binh !".

Nghe được bên đại quân đại mạc đã đến gần , trên triều đình , các quan đều âm thầm thảo luận , chuyện Bình vương mất tích Vân lâm không cho phép tung ra , ngoại trừ Vân Lâm, Ôn Nhã , Lý Đức Hải , và còn có ám vệ ở bên ngoài thì không còn ai biết được chuyện Bình vương gia mất tích . Thế nhưng trên triều đại thần đối với Bình vương gia có phản ứng gay gắt , đặc biệt là Thừa tướng .

"Đủ rồi ! Tất cả câm miệng ! " Vân Lâm ngồi trên long ý thực sự nghe đến không lọt lỗ tai rồi .

"Các người ở đây có tư cách gì nghị luận Bình vương ! Ở lúc quốc gia nguy nan , các người ai dám xả thân mà đi ! Hiện tại , các người ai dám đứng ra nói với trẫm , các người có thể đối mặt với thiên quân vạn mã ! " . Vân Lâm nổi giận quát lớn , những người này thực sự là quá phận một cách quá đáng rồi !

"Không có can đảm , còn có mặt mũi nói đến người khác , trẫm thấy các người đều là không biết cảm thấy bản thân hổ thẹn sao ! " . Vân Lâm quát mắng , trên triều đình lúc này mới dần dần yên tĩnh lại , nhưng yên tĩnh là một chuyện , còn phục hay không phục chỉ có chính bọn hấn trong lòng mới biết .

"Hoàng thượng , đại quân đã áp gần , mà trong quân ta lại không có tướng tài , việc này nên làm như thế nào mới phải ?" Hộ bộ thượng thư lên tiến hỏi.

"Vi thần nghe nói , người đại mạc không ai có nhân tính , vi thần cho rằng , việc cấp bách chính là đem bách tính dời đến nơi an toàn , đó mới chính là thượng sách " . Lễ bộ thị lang khom lưng nói .

"Vi thần cũng cho rằng sớm chuyển bách tính thường dân đến nơi an toàn là hữu lý ." Sau khi Lễ bộ thị lang lên tiếng , rất nhiều đại thần dồn dập mở miệng . Bọn họ muốn trước khi đại quân của người đại mạc ập đến , họ nên dời gia quyến của bọn họ đến nơi an toàn cùng vô số kim ngân châu báu .

"Chuẩn tấu !" . Vân Lâm âm thanh âm lạnh lùng đáp ứng , tuy các đại thần bề ngoài nói lời đại nghĩa , nhưng trên thực tế cũng đều là vì tư lợi trước cho mình mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Nghinh Phụng Hoàn Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: đại mạc sứ giả .

Tin tức đại mạc sắp tấn công đến Vân Thành , rất nhanh đã truyền ra khắp nơi ở Vân Đình vương triều , bách tính người này người nọ vội vàng vàng thu thập mọi thứ , khắp nơi nháo loạn như gà phi chó sủa , lòng người không khỏi lo lắng bàng hoàng . Trên đường chỉ có thể thấy thần sắc gấp gáp vội vàng vàng , chạy tới chạy lui của mọi người , trên mặt của mỗi người đều là viết hai chữ "bất an ".

Thời điểm Ôn Nhã muốn xuất cung đến vấn an Bình vương phi , Vân Lâm cũng xuất cung đi cùng , từ Bình vương phủ trở về hai người đều không có thị vệ đi cùng , chỉ là sóng vai cất bước đi trên đường phố Vân thành .

"Ôn Nhã , người hồi cung thu dọn một ít đồ , sau đó cùng những phi tần khác ở hậu cung rời khỏi đi ." Đứng trên đường phố , nhìn thấy cảnh tượng hai bên đường người đi qua kẻ đi lại vội vã gấp gáp , Vân Lâm nhẹ giọng nói .

"Người đừng coi thường ta giống như những nữ tử trong hậu cung người " . Ôn Nhã lạnh nhạt nói , nàng không thích Vân Lâm coi nàng như những phi tử trong hậu cung , nàng không muốn có một chút quan hệ nào với Vân Lâm .

"Nàng vốn là nữ nhân trong hậu cung của ta , nàng không thừa nhận cũng không được " . Vân Lâm cười nói , nhìn nàng đáng vẻ giận dữ buồn bực hấn luôn cảm thấy rất thú vị .

"Ta không đi , phụ thân ta vẫn chưa trở về , ta sẽ không đi đâu hết , cho dù thật sự đại mạc có đánh vào Vân thành , ta cũng sẽ có khả năng để bảo vệ chính mình " . Ôn Nhã quát cường nói , chưa tìm được phụ thân , nàng nên làm sao mà đi gặp mẫu thân đây ? Làm sao nói cho mẫu thân biết tin dữ này cơ chứ ?

"Tình cảnh lúc này, nàng đừng cố chấp như vậy nữa có được hay không? Chuyện của Bình vương gia, ta đã phái người đi tra xét, chẳng mấy chốc sẽ có kết quả, nàng vẫn nên rời khỏi trước đi". Vân Lâm nhỏ nhẹ van nài khuyên nhủ, chờ tới lúc đại mặc thật sự đánh vào Vân Thành, hoàng đế như hấn chưa chắc có thể chống đỡ, hấn không muốn làm liên lụy đến người khác.

"Người khuyên ta rời khỏi, vậy còn người thì sao? Ôn Nhã hỏi.

Rõ ràng trước đây mọi thứ vẫn còn rất tốt, thế nhưng trong chớp mắt Vân đình vương triều liền lâm vào cảnh vong quốc, chuyện này đến thực sự quá đổi bất ngờ, làm cho nàng cảm thấy không chân thực. Hơn nữa, trong lòng luôn có một loại cảm giác, dường như mọi chuyện xảy đến đều bí ẩn và hết thấy là có liên quan đến nàng.

"Ta là hoàng đế của Vân Đình vương triều, ta sẽ cùng Vân Đình vương triều chết sống cùng nhau". Vân Lâm nhàn nhạt cười nói, hấn nói loại chuyện này như là đang nói một chuyện rất ư là bình thường. Từ lúc hấn lên ngôi hoàng đế cho đến nay, hấn nhất định phải cùng Vân Đình vương triều sinh tử, đây cũng chính là số mệnh của hấn.

"Vậy ta ở lại để giúp người nhất xác". Ôn Nhã cũng không biết chính bản thân mình là đang muốn làm gì, rõ ràng là muốn nói ở lại giúp hấn một tay, nhưng kết quả liền nói ra lời như vậy, sau khi nói xong, nàng mới cảm thấy không thích hợp, câu nói này không phải là đang trừ cho Vân Lâm chết sao?

"Cảm ơn lòng tốt của nàng, có điều, ta cũng khuyên nàng vẫn nên mau chóng rời khỏi, bây giờ nàng rời đi, nàng có thể sẽ được tự do mà nàng mong muốn, nhưng nếu nàng lưu lại, nói không chừng, ta sẽ đưa nàng lôi xuống nước cùng ta, nàng muốn chạy cũng sẽ chạy không được nữa rồi." Vân Lâm cũng không hề tức giận, trái lại còn cười với Ôn Nhã nói. Nếu từ nay biệt ly, chỉ sợ khó có ngày gặp lại, Vân Lâm cảm thấy mình dường như chỉ cần buông lỏng đôi tay, Ôn Nhã liền sẽ vỗ cánh bay tự do tự tại, nhưng hấn vẫn muốn tìm một sợi dây nào đó buộc chặt nàng, mặc dù hấn biết làm thế vết thương sẽ đầy rẫy, nhưng hấn thật không nỡ buông tay.

"Ta nói rồi, ta sẽ không đi, chưa nhìn thấy phụ thân ta, ta nơi nào cũng không đi!". Nghe Vân Lâm dùng giọng điệu ôn nhu buồn bã nói với nàng, trong lòng Ôn Nhã cảm giác buồn bực kỳ lạ, lúc này nhện không được liền nói to.

"Đã như vậy, nàng liền ở lại đây đi." Vân Lâm quay người lại, chính diện nhìn nàng, trong mắt chứa đầy ôn nhu, khiến cho Ôn Nhã cảm thấy vô cùng kinh ngạc. Thần sắc ôn nhu của Vân Lâm, nàng tựa hồ chỉ có thể thấy được khi hấn gặp Mai Phi. Có điều, nhìn thấy Vân Lâm ôn nhu như vậy, so với trước đây hợp mắt nàng hơn nhiều. Nàng nghĩ nghĩ, đột nhiên cả người nổi lên tầng tầng da gà, nàng như thể nào lại muốn hấn đối xử với nàng như vậy? Chẳng lẽ là do Vân Lâm gần đây càng ngày càng kỳ quái sao?

"Ờ, cái này không cần sự đồng ý của người, ta muốn ở lại liền ở lại, không muốn ở lại thì sẽ không ở lại!". Ôn Nhã mạnh mẽ nói, quay đầu qua chỗ khác nhỏ giọng thì thào, gió thổi phất qua gương mặt nàng xuất hiện một vết ửng đỏ, ánh mắt quá mức nhu tình của Vân Lâm, làm cho nàng nhất thời khó có thể thích ứng.

"Giá! Giá! Tránh ra! Mau Tránh đường! 800 dặm cấp báo!" Ngay lúc nàng không biết đối phó như thế nào với Vân Lâm, thì cửa thành đã có một chiến mã chạy vội qua bọn họ, vung roi làm tro bụi đầy đường, nghe được 800 dặm cấp báo, Vân Lâm cùng Ôn Nhã liếc mắt nhìn nhau, không nói hai lời, lập tức chạy vội hồi cung.

Trên đường, Ôn Nhã còn đang suy nghĩ, 800 dặm cấp báo này có phải chính là chuông tang vong quốc của Vân đình vương triều? Trong lòng cảm thấy một trận bi ai kỳ lạ. Từ lúc mới bắt đầu, nàng căn bản không biết mình đã thuộc về Vân đình vương triều, hay là thuộc về đại mặc, nhưng, khi nàng đến đây, quen biết nhiều người, đối với Vân đình vương triều cũng có chút tình cảm, tin tức Vân đình vong quốc, càng làm cho nàng cảm thấy vô cùng bi ai khổ sở.

"Hoàng thượng, đại mặc phái sứ giả tới, hiện tại vào lúc này, phòng chừng đã đến trước cổng Vân Thành!". Vân Lâm vội vã trở lại hoàng cung, lại nghe được tin tức đại mặc phái sứ giả đến, Vân Lâm cùng Ôn Nhã cảm thấy rất bất ngờ.

"Vào lúc này, đại mặc phái người đến đây, khẳng định là không có ý tốt, nói không chừng là muốn mượn cơ hội để bức bách Vân đình". Ôn Nhã phân tích nói, đều sắp đánh tới Vân thành rồi, lại còn phái sứ giả đến, rõ ràng là muốn nhân cơ hội uy hiếp Vân Đình vương triều.

"Dựa vào văn võ bá quan, cho dù đối phương có hung hăng hay không, cũng không được để lộ ra vẻ khiếp sợ, đừng làm mất mặt Vân đình vương triều ta!". Vân Lâm lạnh lùng phản phó, vào lúc này, cho dù đánh không lại đại mặc, nhưng trước tiên không thể thua về thần khí được.

Chờ nhóm người Vân Lâm chuẩn bị mọi thứ xuất hiện ở Kim Loan điện, thì vào lúc này đại mặc sứ giả cũng đã đến trước cửa cung.

"Sứ giả đại mặc Mặc Hiên tham kiến hoàng đế bệ hạ, bệ hạ vạn tuế vạn tuế vạn tuế." Nằm ngoài ý nghĩ của tất cả mọi người, sứ giả của đại mặc cũng không phải là tự đắc vênh vào mà xuất hiện ở Kim Loan điện. Thời điểm nhìn thấy Vân Lâm hấn cư nhiên quỳ xuống hành lễ, hành động này hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của tất cả mọi người.

"Sứ giả đại mặc, Đại mặc vương ngang nhiên phái binh tấn công Vân đình vương triều ta, hiện tại lại phái người tới đây, Đại mặc vương của người đến cùng là muốn như thế nào!". Vân Lâm lạnh lùng nói.

"Hoàng đế bệ hạ, trước tiên người đừng phát hỏa lớn như vậy, thảo dân hôm nay tới, là đại biểu cho Đại mặc vương ta, đưa đến đây mấy thứ đồ cho Vân Đình!". Mặc Hiên cười nói, vỗ tay một cái, sau lưng thuộc hạ đã bung hai cái hộp gỗ đi tới.

"Hoàng thượng mời xem, thiết nghĩ đối với vật này hoàng thượng không có gì xa lạ!". Mặc Hiên mở ra một hộp gỗ, bên trong là một bộ quan phục,

nhìn hình thức bên ngoài của trang phục , nhìn kiểu dáng thiết kế hoa văn , xem ra đó chỉ có thể là bộ quan phục của Bình vương gia .

" Đây chính là quan phục của Bình vương gia , không nghĩ tới Bình vương gia đã thật rơi vào tay các người , nói đi , các người muốn gì ?" Nhìn thấy quan phục kia , Vân Lâm lập tức đã nghĩ ngay đến Bình vương gia , chỉ là không hiểu , bọn chúng mục đích cuối cùng là gì .

Ôn Nhã ở phía sau Điện Kim Loan , khi nghe đến tin tức Bình vương gia , không nhận được liền nhô đầu ra , nhưng nhìn thấy sứ giả đại mặc kia , nàng lập tức đem đầu thu về.

" Lê nào là hần ? Hần không phải là gia chủ của ký vận trà lâu sao ? Sao bây giờ lại thành sứ giả đại mặc rồi ? " Ôn Nhã không nhận được thì thầm nói , người này chính là lúc trước muốn mang nàng bắt đi , đó chính là đại ca của Mặc Khanh , nhưng hiện tại hần lại lấy thân phận của sứ giả đại mặc , cầm y phục của phụ thân xuất hiện ở Điện Kim Loan , Ôn Nhã quá đổi bất ngờ .

Bạn đang đọc truyện *Nghinh Phụng Hoàn Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Đại mặc uy hiếp

" Khởi bẩm hoàng thượng , tại hạ chỉ có một yêu cầu quá đáng một chút , Bình vương gia hiện tại vẫn đang ở đại mặc , nhưng lại rất nhớ nhung Hoàng hậu nương nương , đặc biệt đã nhờ ta chuyển lời nói cho Hoàng hậu nương nương nghe vài câu ". Mặc Hiên đột nhiên nói , vừa này thời điểm Ôn Nhã lộ đầu ra hần đã kịp phát hiện .

" Hoàng hậu là người đứng đầu hậu cung , ẩn sâu trong hậu cung , do đó , người muốn nói gì , trực tiếp nói với trẫm là được rồi , trẫm sẽ chuyển cáo đến Hoàng hậu ". Vân Lâm hơi nhíu mày , hiện tại đang nói đến chuyện quốc gia đại sự , người đại mặc lại đột nhiên nói muốn gặp Ôn Nhã , thực làm cho người ta quá đổi khó hiểu .

" Thành hoàng thượng tha tội , Bình vương gia giao trọng trách quá lớn , mấy câu nói này tại hạ nhất định phải chính miệng nói với Hoàng hậu nương nương , cho nên , kính xin hoàng thượng khai ân ". Mặc Hiên từng lời từng cử chỉ đều là đúng mực , lễ tiết có đủ , làm cho người nghe không biết là hần đang có dụng ý gì .

" Sứ giả đại mặc , cho dù là Bình vương gia giao trọng trách , nhưng việc đó làm sao lại không thể không nói được ?" Bên cạnh có đại thần bất mãn nói , thấy Mặc Hiên cung kính , cũng làm cho bọn họ có chút dắc ý vênh vào .

" Vị đại nhân này , cảm thấy tại hạ nhã nhặn , ôn hòa thỉnh cầu như vậy có chỗ nào không ổn sao ? Hay là , đại nhân muốn tại hạ dẫn dắt thiên quân vạn mã đến đây để chuyển đạt lời nói của Bình vương gia ? " Mặc Hiên nói , ánh mắt mang theo sát ý quét đại thần kia một chút , cảm thấy được trong mắt Mặc Hiên có sát ý , đại thần kia lập tức liền câm miệng .

" Mau đi thỉnh Hoàng hậu đến . " Vân Lâm thần sắc đã có chút khó chịu , Mặc Hiên rõ ràng là đang uy hiếp tâm lý , nhưng hần đường đường là hoàng đế , lại có thể để cho người khác uy hiếp , ít nhiều Vân Lâm cảm thấy phần nào nhục nhã .

" Nghe nói sứ giả đại mặc muốn gặp Bồn cung , không biết là có chuyện gì quan trọng ". Một thân triều phục Ôn Nhã xuất hiện long trọng trong Điện Kim Loan , so với lần đầu tiên một thân huyết y xuất hiện , ít đi phần yếu tả sát khí , lại thêm phần tao nhã , cao quý , cảm giác nàng bây giờ vô cùng trang nghiêm và cẩn trọng ,

" Hoàng hậu nương nương , nhiều ngày không gặp , Hoàng hậu nương nương vẫn là xinh đẹp chói lọi ". Mặc Hiên cười lạnh , Ôn Nhã chính là nguyên nhân phá hoại tình cảm huynh đệ của bọn họ , cho dù chủ nhân có nói là phải cố gắng đối xử tốt với nàng , hần cũng không dám làm quá .

" Bồn cung cũng không nghĩ tới , trước đó vài ngày vẫn còn là chủ nhân của Ký Vận trà lâu , nhưng ngày hôm nay lại biến thành sứ giả đại mặc , thân phận chuyển biến cũng quá nhanh ". Ôn Nhã cũng không khách khí , nói ra thân phận của Mặc Hiên trước mặt nhiều người .

" Nương nương thật biết nói đùa , tại hạ vốn là người đại mặc , còn việc tại hạ kinh doanh Ký vận trà lâu , dường như không có liên quan ". Mặc Hiên cười đáp.

" Hờ , sao lại không có liên quan , người ở Vân đình vương triều ẩn núp nhiều năm như vậy , ngày hôm nay rốt cục người cũng khôi phục được thân phận của mình , chuyện này quả thật là đáng mừng ". Không đề ý đến ánh mắt của Vân Lâm và các đại thần , Ôn Nhã lạnh nhạt nói , tuy là nói đáng mừng kì thực là đang chỉ trích Mặc Hiên.

Nhìn thấy phần lớn trên mặt các đại thần đã lộ ra ánh mắt xem thường , Mặc Hiên chỉ cảm thấy trên mặt đã đen lại , nói thế nào hần cũng đã nhiều năm ở Vân Đình vương triều kinh doanh đã lâu , nên cũng có cảm tình . hiện tại đại mặc cùng Vân đình giao chiến , hần phải khôi phục lại thân phận là người đại mặc , nhưng hần vẫn có một loại ác cảm là luôn có cảm giác hần đã phản bội lại Vân đình .

" Được rồi , sứ giả , người không phải là có lời muốn chuyển đạt lại cho Hoàng hậu sao ? Hiện tại Hoàng hậu cũng đến rồi , người có lời gì thì mau nói đi

". Vân Lâm ngắt lời, hắn không muốn nhìn thấy Mặc Hiên thẹn quá hóa giận .

"Bỏ cung muốn biết , các ngươi tại sao lại bắt phụ thân ta ? Mặc Hiên vẫn chưa nói gì , Ôn Nhã liền cướp lời hỏi trước .

"Nương nương , không cần lo lắng , Bình vương gia ở đại mạc rất khỏe mạnh , không phải chịu khổ ". Mặc Hiên nói, " Nhưng mà , có người muốn tại hạ chuyển lời đến nương nương rằng , chơi đủ rồi , vẫn là nên quay về chỗ của mình đi , bên ngoài không thích hợp với ngươi ".

Mặc Hiên nói xong , Ôn Nhã vô cùng ngạc nhiên , không phải là phụ thân có lời muốn nói với nàng sao ? Theo lời Mặc Hiên nói ra , thật không lời của phụ thân , phụ thân nàng nhất định sẽ không nói lời này , vậy ai ? Là ai nói ?

"Ngươi hãy thành thật nói ngay , đến cùng là ai bảo ngươi nói với ta những lời nói này ! ". Ôn Nhã không hề nghĩ ngợi , trực tiếp rút kiếm bên hông , một nhát chống đỡ ngay ở nơi cổ họng của Mặc Hiên , nàng chỉ cần dùng sức , Mặc Hiên sẽ chết ngay tức khắc !

"Nếu nương nương muốn biết rõ , vậy thì hãy cùng tại hạ hỏi đại mạc , ngay sau đó nương nương liền sẽ biết tất cả mọi chuyện ". Mặc Hiên nhìn nhuyển kiếm đang ở dưới cổ mình , cũng không hề run sợ , hắn điềm đạm nói .

"Ngươi còn dám mạnh miệng , có tin là ta giết ngươi hay không ! ". Ôn Nhã giận dữ nói , đồng thời tăng thêm lực trên tay , cổ của Mặc Hiên lập tức xuất hiện một vết máu , còn có những giọt huyết nhỏ rớt xuống .

"Ôn Nhã , dừng tay ! " Vân Lâm vội vã ngăn cản Ôn Nhã , ai cũng không biết vì sao Mặc Hiên lại đến Vân Đình , nếu như giết hắn , nói không chừng sẽ kích động , đại mạc sẽ phản nộ , phía trước chờ đợi bọn họ chính là những người đại mạc không hề có lý tính .

"Hoàng thượng , Đại mạc Vương phái ta đến , là muốn cùng Vân Đình nghị hòa . " Mặc Hiên đẩy nhẹ nhuyển kiếm của Ôn Nhã ra , sau đó nói với Vân Lâm

"Nghị hòa ? " Vân Lâm buồn bực nói , đã đánh tới Vân Thành , đột nhiên lại nói muốn nghị hòa , đến cùng đại mạc trong lòng là đang nghĩ cái gì ?

"Đúng vậy , chỉ cần hoàng thượng có thể đáp ứng đại mạc một điều kiện , đại mạc sẽ liền trực tiếp lui binh . " Mặc Hiên lạnh nhạt nói .

"Điều kiện gì ?". Vân Lâm trong lòng lo lắng , đại mạc làm sao tốt bụng như vậy , chỉ cần một điều kiện liền có thể lui binh.

"Đại mạc Vương muốn nghênh thú Hoàng Hậu nương nương của Vân Đình . " Lời vừa nói ra , tất cả mọi người đều biến sắc , Ôn Nhã càng hận không thể một chiêu giết chết Mặc Hiên .

Lại chưa nói đến Ôn Nhã cùng Vân Lâm trong lúc này cũng không có tình cảm gì , nhưng luận về đạo đức mà nói , Ôn Nhã đã gả cho Vân Lâm , há lại có thể còn tái giá với người khác được sao ? Huống chi , Ôn Nhã nói thế nào cũng là hoàng hậu , nếu phải thật là gả cho Đại mạc vương , không chỉ là cá nhân Ôn Nhã bị vinh nhục , mà đối với Vân Đình vương triều càng là sỉ nhục hơn !

"Sứ giả Đại mạc nói gì vậy ! Trẫm cùng hoàng hậu phu thê tình thâm , tuyệt đối không để hoàng hậu tái giá cho người đại mạc ! Sứ giả vẫn là nói với Đại Mạc vương thay đổi điều kiện đi . " Vân Lâm mặt không vui nói .

Ôn Nhã khi nghe đến điều kiện của Mặc Hiên thì trong lòng cũng căng thẳng không thôi , nàng rất hiểu rõ Vân Lâm , Vân Lâm chán ghét nàng như vậy , hắn sẽ vì Vân Đình vương triều mà trực tiếp đưa nàng cho người đại mạc mới đúng , nhưng nàng không hề nghĩ tới Vân Lâm lại nói như vậy , làm cho nàng cũng bất ngờ , trong lòng cũng cảm thấy vui mừng đến lạ thường.

"Đại mạc vương cũng đã sớm nghĩ đến hoàng thượng sẽ không để hoàng hậu gả cho người , nên đã chuẩn bị điều kiện khác ". Mặc Hiên cười cười nói .

"Điều kiện khác là gì ?" Vân Lâm cau mày , chắc cũng không phải chuyện gì tốt đẹp rồi .

"Điều kiện khác đó chính là Đại mạc vương hi vọng mời thái hậu đi đại mạc thăm thú , ở lại một thời gian ". Mặc Hiên nói.

"Làm càn ! ". Vân Lâm trực tiếp phát hỏa , điều kiện này so với cái kia còn quá đáng hơn , hắn càng không thể đáp ứng được .

"Vậy điều kiện của Đại Mạc vương , thỉnh hoàng thượng suy nghĩ kỹ càng , một là để hoàng hậu gả đi , hoặc là để thái hậu đến đại mạc lưu lại , nếu không , Vân Đình vương triều chỉ có thể chờ đợi ngày diệt vong , hoàng thượng khả nên suy nghĩ thật kỹ , Vân đình vương triều có tồn tại hay không chỉ một mình Hoàng thượng định đoạt ". Mặc Hiên cười lạnh nói , Vân Lâm đối diện sắc mặt đã có chút tái nhợt , một câu nói cũng đều không nói ra được .

Bạn đang đọc truyện *Nghinh Phụng Hoàn Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 44: lựa chọn

Toàn bộ Kim Loan điện rơi vào tình cảnh tĩnh mịch , các đại thần tuy rằng rất có hận khí với Mặc Hiên , nhưng cũng đối với hắn có ba phần kiêng kỵ ,

mặc dù trong lòng rất tức giận nhưng không dám nói gì. Ôn Nhã giờ phút này trên vành môi cũng đã nhếch lên tia cười, nàng vẫn nhìn Mặc Hiên, giữa thái hậu và nàng, Ôn Nhã cũng biết được kết quả nhất định là thế nào rồi.

"Chuyện này quả thật làm cho hoàng thượng rất khó khăn, cho nên, Đại mặc vương đã cố ý cho hoàng thượng thêm thời gian ba ngày, để hoàng thượng có thể quyết định một cách rõ ràng." Mặc Hiên nhìn thấy dáng vẻ xoắn xuýt của Vân Lâm, trong lòng rất đặc ý. Trước đây, khi ở Vân đình vương triều, mọi việc hần đều phải xử lý cẩn thận, không chỉ là muốn tránh né quan phủ mà còn phải tránh luôn ám vệ của Vân Lâm. Nhưng hiện tại, hần có thể quang minh chính đại đứng trước Vân Lâm, còn có thể dè bẹp nhuệ khí của Vân lâm khiến hần không có cách nào để lựa chọn, cảm giác thật sáng khoái.

"Hoàng hậu nương nương, tương lai sau này người trở thành vương phi của đại mặc ra, người khả phải chịu cố đến thuộc hạ, thuộc hạ nhất định sẽ vì vương phi mà cúc cung tận tụy". Mặc Hiên quay đầu lại nói, hướng Ôn Nhã thi lễ một cái, mặt tươi cười, nói xong liền rời khỏi Kim Loan điện.

Ở trên Kim Loan điện, Vân Lâm hóa khí không ngừng tăng lên, các đại thần càng không dám nói một câu, chỉ nhìn về phía Ôn Nhã, trong ánh mắt mọi người đều tích trữ một tia khác thường.

"Tất cả đều lui xuống đi." Vân Lâm nhẹ nhàng phát phát tay, các đại thần đều thở phào nhẹ nhõm, nói đuôi nhau cáo lui, chỉ sợ đi chậm, liền sẽ bị Vân Lâm bắt lưu lại.

Sau khi các đại thần rời khỏi, Kim Loan điện chỉ còn lại Ôn Nhã và Lý Đức Hải cùng Vân Lâm, Lý Đức Hải nhìn hai người một chút, sau đó cũng lặng lẽ lui xuống.

"Ôn Nhã, nếu ta buộc phải đem nàng đi kết giao, nàng có hận ta hay không?". Cách thật xa, Vân Lâm có một loại cảm giác không nhìn thấy Ôn Nhã rõ lắm. Chỉ cảm thấy Ôn Nhã đứng ở đó mà như là cách xa hần ngàn dặm.

"Đương nhiên ta sẽ không hận người, nếu như có thể dùng mệnh ta đổi lấy toàn bộ bình an cho Vân đình vương triều, đó điều vinh quang, ta cảm thấy rất đáng vui mừng". Ôn Nhã khẽ cười nói, nỗi đau cay đắng của nàng đi theo nước mắt trực trào tuôn ra.

"Nàng nghĩ như thế thật sao? Không phải là lo lắng quốc gia đại sự, chúng ta chỉ là đàm luận về vấn đề cá nhân của ta và nàng, nàng thật sự không chút nào hận ta sao?". Vân Lâm nắm chặt tay vịn của long ý, đôi mắt khẩn cầu nhìn Ôn Nhã chăm chăm, hần nỗ lực muốn tìm một ít vẻ mặt khác nào đó trên gương mặt của nàng.

"Ta tại sao phải hận người? Giữa chúng ta có mối quan hệ gì sao? Giữa người và ta vốn là lạnh lùng, huống chi, giữa hai ta cũng không hề có quan hệ gì, người dâng ta đưa tới cho người đại mặc, chuyện này cũng là điều đương nhiên". Ôn Nhã lạnh nhạt nói, từ lúc mới bắt đầu, nàng liền biết rõ kết cục, thực sự còn có thương tâm sao.

"Nàng nghĩ được như thế, là quá tốt rồi". Vân lâm bỗng trở nên thở phào nhẹ nhõm, giống như khí lực toàn bộ đã bị ai đó đánh mất rồi.

Hần tha tình nguyện để nàng hận hần, còn hơn nhìn nàng biểu hiện một cách bình tĩnh như thế, nàng quá mức lạnh nhạt. Trong lòng hần luôn có cảm giác vắng vẻ. Hần rất không muốn thừa nhận, cảm giác này đều là vì nàng mang đến cho hần.

Ôn Nhã cũng không biết chính mình tại sao rời khỏi Kim Loan Điện, cả người đều là ngơ ngác ngắc, ngoài miệng nói là không thêm đề ý, nhưng trong lòng nàng làm sao lại không thêm đề ý chứ? Cho dù nàng trong lúc này cũng chưa có cảm tình gì với Vân Lâm, nhưng bị người khác đem làm vật phẩm đưa đi nơi khác, đối ai cũng sẽ là không thích.

"Hoàng hậu nương nương, không nghĩ tới, chúng ta lại gặp mặt rồi". Ra khỏi Kim Loan điện, nàng lại bắt gặp Mặc Hiên, nhìn dáng vẻ Ôn Nhã như hồn bay phách lạc, Mặc Hiên trong lòng cảm thấy cực vui sướng.

"Nếu có thể, bôn cung một con mắt cũng không muốn nhìn thấu người." Ôn Nhã đi ngang qua Mặc Hiên một chút, chẳng thêm đề mắt đến hần.

"Hoàng hậu nương nương, đừng nên nói như vậy, ta nghe nói người và hoàng thượng cũng luôn đối đầu nhau, nhưng đối với Đại Mặc vương ta, đối với nương nương nhớ mãi không quên, nương nương nếu được gả cho Đại mặc vương, khẳng định là tốt hơn so với gả cho hoàng thượng." Mặc Hiên xi cười nói.

"Người nói tốt sao? Nếu như đại mặc vương người thật sự là đối với ta nhớ mãi không quên, vậy trước kia ta được gả cho Vân Lâm, hần tại sao không xuất hiện, một mực phải chờ tới lúc này, muốn một người đã gả cho phu quân như ta tái giá cho người khác, lại ở ngay trước mặt cả thiên hạ mà công bố, để làm ta xấu mặt? Hần không sợ ta xấu hổ đến tự sát sao?. Ôn Nhã càng nói càng sinh khí.

"Cái này chờ người thấy Đại Mặc Vương, người tự nhiên liền biết". Mặc Hiên có chút lúng túng mờ mờ mũi mũi, Ôn Nhã nói như là đại mặc hần đã phụ lòng nàng vậy, nàng ít nhất cũng phải cùng đại mặc vương sinh khí mới đúng, sao lại nói như vậy?

"Nói với Đại Mặc Vương các người rằng, nếu như hần thật tâm muốn thú ta, vậy thì mau rút binh về đại mặc, mang phụ thân ta bình an trở về Vân Đình, nếu ta không nhìn thấy phụ thân bình an vô sự, dù ta có thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho hần!". Ôn Nhã mặt lạnh băng nói. Sau đó nhìn Mặc Hiên một chút rồi bỏ đi.

Mặc Hiên nhìn bóng lưng Ôn Nhã rời đi, hơi neho mắt, hần thực sự nghĩ không ra vì sao chủ nhân nhất định phải mang nàng về đại mặc? Hần cũng chưa bao giờ nhìn ra chủ nhân từ lúc nào đã cùng Ôn Nhã có quan hệ.

Trên đường trở lại Vi Ương Cung, dọc theo đường đi, đều phải nhìn thấy những cung nữ, thái giám, chỉ chỉ, chỏ chỏ, trời cao đất dày, thiên hạ không

có tường nào mà gió không thể không lọt qua được , tin tức hoàng thượng mang hoàng hậu làm vật phẩm để kết giao với đại mạc đã sớm sôi sục ở trong hậu cung , ai ai cũng đều biết , ánh mắt của mọi người nhìn Ôn Nhã cũng đã thay đổi .

Hồi tưởng lại lời Mặc Hiên đã nói , Ôn Nhã cảm thấy chưa bao giờ lạnh rét buốt giá như hôm nay , nàng mơ hồ sớm đã đoán ra người ở phía sau bức màn đen này là ai , nhưng nàng không nghĩ ra tại sao bọn họ lại muốn làm thế , lý do tuyệt đối không chỉ là vì nàng .

" Nương nương ". Thời điểm Nguyệt Hồng tìm thấy Ôn Nhã là lúc nàng đang đứng ngay Quá Hoa điện . một thân đứng cô đơn , lẻ loi ở đó , Nguyệt Hồng viên mặt đã hồng hồng , như mún khóc rồi .

" Người sao vậy ? Cho dù ta phải gả đi đại mạc , ta cũng sẽ không mang người đi theo cùng ta ". Ôn Nhã lạnh lùng nói .

" Nương nương , nô tỳ không phải là ý này , nô tỳ chỉ là vì nương nương mà đau lòng , tại sao những nương nương khác thì có thể bình an vô sự , nhưng chỉ có hoàng hậu nương nương thì lại nhiều tai họa đến như vậy ". Nguyệt Hồng nói , nước mắt không ngừng lại được . Ôn Nhã chính là chủ nhân tốt nhất ở trong cung mà nàng đã từng gặp , không tranh không cướp , cũng không bức các nàng phải làm những chuyện mà các nàng không muốn làm , Hoàng hậu luôn đối với mọi người đều là ôn hòa , nhã nhặn , ban thưởng rất công bằng . Chủ nhân như vậy , đốt đèn lồng cũng rất khó tìm , Nguyệt Hồng nguyện cả đời một lòng trung thành với Hoàng hậu nương nương , hi vọng hai người có thể khỏe mạnh ở cùng nhau .

" Hào a , đừng khóc nữa , ta cũng chỉ là lỡ lờ ". Ôn Nhã cười khổ nói , rõ ràng người cần vượt qua nhất là nàng , nhưng lại phải đi an ủi người khác .

" Nương nương , người mau hỏi Vi Ương Cung , Vương tài nhân cùng Vân Cẩm công chúa đều rất lo lắng cho người , vừa nghe tin tức liền đến Vi Ương Cung , một mực chờ đợi người trở lại . " Nguyệt Hồng lau sạch nước mắt , lúc này mới vội vàng nói .

Khi hay tin Hoàng hậu nương nương sẽ bị đưa đến đại mạc , nàng đã sợ hãi , sau đó , ở Vi Ương cung chờ đợi vẫn chưa thấy Ôn Nhã trở về , nàng còn tưởng rằng Hoàng hậu sẽ nghỉ quân , nên đã triệu tập kêu người của Vi Ương Cung đi tìm Ôn Nhã , Vương Tài nhân cùng Vân Cẩm công chúa cũng phải người đi tìm Ôn Nhã , sợ Ôn Nhã có điều gì bất trắc xảy ra .

Bạn đang đọc truyện *Nghinh Phụng Hoàn Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Vạn Thọ cung chào từ biệt

" Vương tỷ tỷ , Vân Cẩm , hai người như thế nào đều đến rồi . " Rất ra liền nhìn thấy Vương Tài nhân cùng Vân Cẩm ở Vi Ương cung , ở trước cửa cung nhìn xung quanh , trong lòng lạnh lẽo , tựa nhiên chảy qua một tia âm áp .

" Hoàng tẩu , người không sao chứ ? " . Vân Cẩm đi đến một bước kéo tay Ôn Nhã , quan sát tỉ mỉ một phen , thấy Ôn Nhã cũng bình thường , lúc này mới thở phào nhẹ nhõm , Vương Tài nhân đi phía sau Vân Cẩm , nhìn thấy nàng cũng không có chuyện gì , nên cũng đứng yên tĩnh ở một bên .

" Thực sự là thật tệ quá , đã để cho hai người lo lắng , ta thật sự không có chuyện gì ". Ôn Nhã cười cười .

Vương Tài nhân cùng Vân Cẩm nhìn nhau , thấy Ôn Nhã cũng không có nói đến việc kết giao với đại mạc , các nàng cũng không dám mở miệng nói chuyện , loại chuyện như vậy , cho dù các nàng không muốn thì thế nào , có thể giải quyết sao , cho dù các nàng có nói cũng chỉ làm cho Ôn Nhã thêm phiền lòng .

Ôn Nhã hầu Vương Tài nhân và Vân Cẩm nói với nhau vài câu , rồi cũng quay trở về Cung của các nàng .

Vào buổi tối , tẩm cung của Ôn Nhã chỉ điểm một ngọn đăng , ở phía ngoài hỗn loạn , Lý Đức Hải mang theo khăn quàng vai phượng quan mà hoàng thượng ban thưởng đem đến Vi Ương Cung , hắn cũng không dám nói động lớn tiếng , trực tiếp đem khăn quàng vai phượng quan giao cho Nguyệt Hồng , cũng không dám quấy rầy , sau khi giao vật xong , hắn liền vội vã ly khai .

Lúc nửa đêm , Ôn Nhã chợt tỉnh ngủ , đột nhiên nghe được tiếng người huyền nao trong cung , thật giống như đã xảy ra chuyện gì hệ trọng rồi .

" Hoàng hậu nương nương , không tốt a , thái hậu bệnh nặng ! ". Nguyệt Hồng thần sắc hốt hoảng chạy tới , mang về tin tức cho Ôn Nhã khiến nàng cũng thất kinh sợ hãi .

Ôn Nhã ngay đến cả trang phục đều không kịp thay , tùy ý khoác thêm tầng áo khoác liền chạy ra khỏi cung .

" Thái hậu làm sao lại đột nhiên bệnh nặng như vậy ? " Đi tới Vạn Thọ cung , Ôn Nhã liền không thể chờ đợi được nữa liền hỏi thị nữ thiếp thân bên cạnh thái hậu .

" Ngày hôm nay , thái hậu nghe tin hoàng thượng sẽ mang nương nương giao cho đại mạc , đã tức đến ngất đi , sau đó , thái hậu tỉnh lại , liền muốn đi tìm nương nương , nhưng thời điểm đó sứ giả của đại mạc lại đột nhiên xuất hiện , không biết sứ giả đã nói gì với thái hậu , sau khi sứ giả rời khỏi , thái hậu

một câu cũng đều không nói , đuổi hết nhóm nô tỳ ra ngoài , cho đến thời điểm ngộ thiện , nô tỳ mới phát hiện thái hậu bị té xỉu ở trong phòng ". Cung nữ bên người thái hậu , đem sự việc đều trình bày hết thảy cho Ôn Nhã nghe .

" Mặc Hiên ! Quá đáng ! Hắn đến đây cuối cùng là muốn làm gì ! ". Ôn Nhã tức đến nghiến răng , Mặc Hiên đến , liền không có chuyện tốt !

" Thái hậu , thái hậu tỉnh rồi ! ". Ngay khi Ôn Nhã do dự muốn đi tìm Mặc Hiên , thì bên trong phòng Vạn Thọ Cung truyền đến tiếng kinh hi của cung nữ , Ôn Nhã lập tức chạy vọt vào .

Trong phòng , một thân long bào minh hoàng của Vân Lâm đang ở bên giường canh giữ thái hậu , hắn đang nắm lấy tay của thái hậu , không biết là đang nói cái gì .

" Tiểu Nhã , người tới rồi , những người khác đều ra ngoài hết đi ". Thái hậu đang nằm ở giường nhìn thấy Ôn Nhã , liền dặn dò cho lui những người khác .

" Hoàng thượng , người cũng lui ra trước đi , ai gia có mấy lời , muốn cùng Tiểu Nhã nói . " Cung nữ thái giám đều đã ra ngoài , chỉ còn Ôn Nhã và Vân Lâm , kết quả thái hậu cũng bảo hắn lui ra , Vân Lâm có chút không yên lòng nhìn Ôn Nhã một chút , sau đó mới ly khai khỏi cung .

" Tiểu Nhã , đều là ta không tốt , nếu lúc trước ta không bức người , người ngày hôm nay cũng không gặp loại chuyện như vậy ". Thái hậu kéo tay Ôn Nhã , roi lệ nói .

" Mẫu hậu , người đây là nói gì vậy , Ôn Nhã không hề trách người , việc này với người không cùng quan hệ ". Ôn Nhã hoảng hốt nói , vội vã an ủi .

" Không , không phải , cho dù bây giờ không phải là vấn đề ta bức người , nhưng tất cả những thứ hiện giờ đều chính là tam nghịet của ta , nếu có báo ứng thì phải báo ứng ở trên người ta ! Là ta đáng chết ! Là ta phải nhận hình phạt đó ! Ta đáng trách ! " Thái hậu càng nói càng kích động , không nhịn được liền dấm vài dấm vào ngực của mình , Ôn Nhã sợ đến vội vã kéo tay thái hậu ra .

" Mẫu hậu , chuyện này không liên quan tới người , mọi chuyện đều đã qua , người đừng nghĩ nữa , ta thật sự không có chuyện gì a ". Ôn Nhã ôn nhu kéo thái hậu vào lòng , hi vọng thái hậu có thể yên tĩnh .

" Nhất định là hắn ! Chuyện này nhất định là hắn làm ! Hắn sao có thể nhẫn tâm tổn thương người như vậy chứ ! ". Thái hậu nhìn Ôn Nhã thống khổ nói .

" Mẫu hậu , người biết là ai làm sao ? " Ôn Nhã nghe thái hậu nói vậy , liền biết thái hậu khả đã biết một chút gì đó ..

" Tiểu nhã , cầm đôi hoa tay này , đó là đôi long phượng phối ". Qua một lúc lâu , thái hậu mới chậm rãi bình tĩnh lại , từ dưới gối lấy ra nhất đôi long phượng phối , nhìn rất là bình thường , nhưng rất óng ánh long lanh , nếu người biết nhìn ,liền có thể nhận ra đó là long phượng phối .

" Cái này ? " Ôn Nhã không rõ lắm khi tiếp nhận đôi hoa tay , tại sao vào lúc này thái hậu lại cho nàng đôi hoa tai đôi long phượng phối này .

" Đôi hoa tay đôi long phượng phối này đã từng là vật đính ước của ta và hắn , nhưng sau khi ta nhập cung , ta liền đem đôi phượng phối trả lại hắn vốn tưởng rằng sau này sẽ không còn gặp lại đôi hoa tay này nữa , nhưng lại không nghĩ tới , sứ giả đại mặc lại đem đôi hoa tay này đến cho ta ! Nên ta mới biết được , tất cả những việc xảy ra , đều là hắn trả thù ta ! ". Thái hậu nói , nhìn đôi hoa tai long phượng phối , trong mắt bà vừa có hồi vừa có hận , vừa có yêu lại vừa có oán .

" Mẫu hậu , vậy người nói cho ta biết , người này có phải là cha ruột của ta không ? " Cầm chặt đôi hoa tai trong tay , nhớ tới trước kia thái hậu đã từng nói , Ôn Nhã trong lòng hân ý bắt đầu sinh ra .

" Tám chín phần là hắn , cho nên , Tiểu Nhã , người hãy giữ kĩ đôi long phượng phối này , thời điểm hắn nhìn thấy đôi hoa tai này , nói cho hắn biết thân phận thật sự của người , có thể hắn sẽ buông ta người ". Thái hậu trình trọng đem phượng phối đặt vào lòng bàn tay Ôn Nhã nhỏ nhẹ nói .

" Buông tha ta ? Tại sao hắn phải buông tha ta ? Ta làm gì sai cơ chứ ? Vì sao lại là ta ! ". Đôi hoa tai long phượng phối trong tay như là một khối than thiêu đỏ , làm cho Ôn Nhã cả tâm cũng đau .

" Tiểu Nhã , ta xin lỗi con . " Cao quý như thái hậu đối mặt với sự thống khổ của Ôn Nhã , cũng chỉ có thể nói hai từ xin lỗi .

" Mẫu hậu , Tiểu Nhã lần này rời khỏi , liền không biết còn có thể quay trở về Vân đình hay không , thỉnh mẫu hậu thu nhận Tiểu Nhã tam báí , trước khi đi , Tiểu Nhã sẽ không trở lại Vạn Thọ Cung nữa ". Thống khổ qua đi , Ôn Nhã không chút biểu cảm , liền quỳ xuống trước mặt thái hậu , cung cung kính kính dập đầu lạy ba cái , Thái hậu nhìn thấy Ôn Nhã như vậy , chỉ có thể che miệng lệ rơi .

" Tiểu Nhã , người yên tâm , ta nhất định bắt hoàng thượng trực tiếp đưa người trở về ! ". Thái hậu nghẹn ngào cam kết .

" Tiểu Nhã không cần , có trở về hay không cũng không còn là quan trọng nữa , người phải bảo trọng thân thể , Tiểu Nhã xin cáo lui . " Ôn Nhã mặt không cảm xúc , nói xong liền rời khỏi .

Ly khai Vạn thọ cung , liền va vào Vân Lâm , nhưng hai người mặt đối mặt cũng không có nói cùng nhau câu nào , nàng trực tiếp trở về .

" Hoàng thượng ! ". Lý Đức Hải nhìn thấy Ôn nhã hồn bay phách lạc rời khỏi , có chút bận tâm nhìn Vân Lâm , Hoàng hậu nương nương thực sự quá đáng thương .

Vân Lâm ánh mắt âm ỉ, buồn bã tiến vào cung vấn an thái hậu, vốn muốn hỏi thái hậu cùng Ôn Nhã đã nói cái gì, nhưng hắn không thấy thái hậu nhắc tới, chỉ là yêu cầu hắn bắt luận làm sao nhất định phải đem Ôn Nhã trở về.

"Bồi trầm đi uống vài chén". Từ Vạn thọ cung đi ra, Vân Lâm tâm tình rất ngột ngạt, cũng không có đến nhìn Ôn Nhã, trực tiếp mang theo Lý Đức Hải đi uống rượu giải sầu, một bình lại một bình, uống liên tục ở trong quán, Lý Đức Hải khuyên như thế nào hắn cũng đều không nghe.

Bạn đang đọc truyện *Nghinh Phụng Hoàn Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: thương tổn

"Hoàng thượng, nô tài van cầu người, đừng uống nữa". Lý Đức Hải tập trung bảo vệ bầu rượu trong lồng ngực, không để Vân Lâm đoạt đi, bên trong bàn đã có một đồng bầu rượu lớn nhỏ chất đầy, nếu tiếp tục uống nữa, hoàng thượng ngày mai nhất định sẽ không lâm triều nổi, hơn nữa nếu uống nhiều sẽ tổn hại thân thể, Lý Đức Hải thà liều chết để khuyên bảo hoàng thượng a.

"Người không cần lo cho ta! Để ta uống say đi, uống say rồi, ta liên cái gì cũng không biết, ta cái gì cũng không cần quản!". Vân Lâm thân thủ muốn cướp đi bầu rượu trong tay Lý Đức Hải, Lý Đức Hải kịp thời né qua.

"Hoàng thượng, trốn tránh không phải là biện pháp, người phải nghĩ ra cách gì đó để giải quyết chuyện này." Lý Đức Hải tận tình khuyên nhủ, hoàng thượng là một tay hán trông coi cho đến lớn, hắn chưa từng nhìn thấy hoàng thượng thời điểm lại suy sụp tinh thần đến như vậy.

"Ta không có trốn tránh! Lý Đức Hải! Người có phải cũng đang xem thường ta!". Vân Lâm trực tiếp đem bầu rượu trên ta đánh ngã xuống trước mặt Lý Đức Hải, làm cho Lý Đức Hải hoảng hốt, cuống quýt lùi về sau.

"Hoàng thượng, nô tài tuyệt đối không có ý này, nô tài chỉ là lo lắng thân thể của hoàng thượng". Lý Đức Hải quỳ xuống, thỉnh tội.

"Được rồi, người mau đi lấy thêm rượu đến đây cho trẫm". Lắc cái đầu hơi có chút men say chóng mặt, Vân Lâm phân phó nói.

"Nô tài tuân mệnh". Lý Đức Hải vội vã bò từ dưới đất đứng dậy, thấy dáng vẻ của Vân Lâm có chút khó chịu, vội vã đưa chén nước cho Vân Lâm, lúc này mới ôm bầu rượu không vội vã rời đi.

Sau khi Lý Đức Hải rời đi, Vân Lâm mê mê nhìn chén nước mà Lý Đức Hải mang đến, trong mặt nước phẳng phất là hình ảnh phản chiếu gương mặt tươi cười không có gì lo sợ của Ôn Nhã, trong lúc nhất thời hắn có chút ngây dại, mê đắm nhìn.

"Ôn Nhã". Vân Lâm đôi tay muốn ôm lấy Ôn Nhã, nhưng lại trực tiếp đem chén nước đánh rơi, Ôn Nhã trong chén cũng đã biến mất rồi.

"Ôn Nhã". Vân Lâm ní non gọi tên của nàng, loạng chạ loạng choạng đứng dậy, trong đầu của chính mình tâm niệm niệm hướng thẳng đến phương hướng người hắn muốn đi tìm, lao đảo một đường thẳng đi tới.

Trải qua chuyện của thái hậu, Ôn Nhã tâm tư cùng sức lực đã quá mệt mỏi, sau khi quay về Vi Ương Cung liền say vào giấc ngủ. Nhưng trong lúc nàng nửa tỉnh nửa mê, Ôn Nhã bỗng nhiên nghe thấy được một luồng mùi rượu rất là nồng đậm, theo phản ứng của bản năng, Ôn Nhã con mắt đều chưa nhìn đã bay thẳng đến nơi phát ra mùi rượu đó, nhưng nàng không nghĩ tới một chương của nàng đã bị tiếp được.

"Vân Lâm, người đang phát bệnh gì vậy? Sao lại đi uống rượu? Nếu người muốn say, phiền người rời khỏi Vi Ương Cung ngay!". Bị Vân Lâm gắt gao áp chế ở trong lồng ngực, Ôn Nhã nảy sinh tức giận, buổi tối hôm nay đã qua nhiều chuyện mệt mỏi xảy ra, ít nhất cũng nên cho người khác nghỉ ngơi đi chứ!

"Ôn Nhã, lúc vừa mới bắt đầu ta đáng lẽ nên giết chết nàng." Vân Lâm cả người phát ra toàn là mùi rượu đang chăm chú ôm Ôn Nhã vào trong lồng ngực của mình, hắn ní non nói: "Trời vừa sáng, ta liền giết nàng, như vậy ta hiện tại sẽ không còn thống khổ như thế nữa". Vân Lâm ôm Ôn Nhã cả người đều phát run, âm thanh nghẹn ngào, giọng điệu bi thương, Ôn Nhã lúc đầu muốn đem hắn đẩy ra nhưng khi nghe lời hắn nói, nàng cũng dừng lại động tác.

"Người uống nhiều quá rồi, ta phái người đưa người hồi cung thôi". Nàng ngậy người một lát, sau đó liền hồi phục tinh thần, Ôn Nhã đẩy Vân Lâm một cái, thản nhiên nói.

"Không! Ta không hồi cung!". Nghe Ôn Nhã nói là sẽ phái người đưa hắn hồi cung, Vân Lâm càng ôm chặt nàng hơn, khiến cho nàng cảm thấy eo của mình như đau đến đứt đoạn từng phần.

"Nàng, nữ tử chiết tiết như nàng, nàng đến cùng đã làm gì ta! Tại sao ta thấy nàng cùng nam nhân khác, ta liền cảm giác không thờ nổi! Tại sao khi ta lúc ta mang nàng đi kết giao, ta lại rất đau lòng! Tại sao! Tất cả là vì sao a! Có phải nàng đã làm gì ta rồi đúng không?" Vân Lâm càng nói càng kích động, hắn đã không còn kìm lòng được nữa, liền cắn vào bả vai Ôn Nhã một cái.

Trên bả vai nàng liền cảm nhận một trận đau đớn, nhưng nỗi đau trên vai cũng không sánh bằng nỗi khiếp sợ trong lòng, nàng vẫn cho rằng Vân Lâm rất chán ghét nàng, thậm chí hẳn có thể hận nàng, nhưng nàng lại không nghĩ rằng Vân Lâm lại có thể nói ra những câu nói đó, hoàn toàn là nằm ngoài dự liệu của nàng, thậm chí lời nói đó khiến nàng mắt hồn đẫm ngay ngốc ở trước mặt Vân Lâm.

Bả vai của nàng đã có chút huyết, máu tươi nằm trong toàn bộ khoang miệng của Vân Lâm., nhưng Vân Lâm vẫn còn thấy chưa đủ, liền buông bả vai của Ôn Nhã ra, ngược lại nhanh như chớp, đã cắn lên đôi môi nàng, lúc vừa mới chạm đến là thô bạo cắn nuốt, dần dần đã biến thành ôn nhu, thâm tình.

"Ngươi, a, mau thả ta ra, Thả ra!". Ôn Nhã liều mạng giãy dụa, nếu cứ tiếp tục như thế, đại sự nhất định sẽ không ổn, nhưng khí lực của nàng làm sao có thể chống cự lại Vân Lâm, nhất là lúc hắn đã uống say, trái lại bởi vì nàng lên tiếng, để Vân Lâm càng thêm khoái cảm, hắn lại càng được vui đùa tiên, say sưa hôn nàng đến ngây dại.

Trong tình huống bất đắc dĩ, vì để ngăn cản Vân Lâm không quấy phá môi nàng nữa, Ôn Nhã liền trực tiếp cắn vào đầu lưỡi hắn, mùi máu tanh quanh quẩn ở trong miệng hai người, môi kết môi, lưu luyến không dừng, Vân Lâm tuy có chút đau buốt, nhưng không hề có ý định dừng lại, hắn càng thêm ôn nhu, hôn nàng thật sâu, Ôn Nhã đến lúc này cũng không dám cắn nữa, mặc hắn ôm nàng, lưu luyến môi nàng.

Đầu không thể động, tay không thể động, chân còn có thể, nhưng Vân Lâm tựa hồ sớm đã phát giác ra, ở lúc Ôn Nhã định động cước thì hắn đã lấy tốc độ nhanh nhất khóa chân của Ôn Nhã, chân quàng chân, sau đó trực tiếp đẩy nàng ngã nhào lên trên giường, cứ như thế m Ôn Nhã hoàn toàn bị Vân Lâm gắt gao áp chế, hoàn toàn không thể động đậy.

"Vân Lâm! Ngươi thật sự muốn ta hận ngươi sao!" Ôn Nhã thật vất vả lắm mới nói được một câu hoàn chỉnh.

"Ta tình nguyện để nàng hận ta, chỉ ít lắm như vậy, nàng còn có thể nhớ tới ta". Vân Lâm say sưa hôn lên bả vai của nàng, khi nghe nàng nói, liền trực tiếp ngẩng đầu lên trả lời nàng, trong đêm tối đôi mắt hắn sáng như những ngôi sao, Ôn Nhã thậm chí còn hoài nghi hắn căn bản không hề uống say.

"Ngươi, ngươi làm như vậy, ngươi còn xứng với Mai phi sao?" Tình huống cấp bách, nàng liền đem Mai Phi ra, nghĩ thầm nếu Vân Lâm yêu Mai phi như thế, nhất định sẽ có kiêng dè mà dừng lại.

"Nàng không nên nhắc đến nữ tử kia". Vân Lâm lạnh lùng nhìn Ôn Nhã, một lát sau liền nhanh chóng cúi đầu xuống hôn lên bờ môi nàng, tay hắn cũng đã không thành thật mà sờ soạng khắp mọi nơi, Ôn Nhã không ngừng giãy dụa, nhưng chính vì giãy dụa, càng tăng thêm khoái cảm cho Vân Lâm, hắn muốn mọi thứ của nàng sẽ thuộc về hắn, hết thảy muốn chinh phục nàng, nàng mãi mãi là của hắn.

Nàng giãy dụa cho đến lúc trên người, tất cả hàng phòng ngự đã hoàn toàn bị phá vỡ, cả người Ôn Nhã dường như không còn khí lực, nằm ở trên giường không nhúc nhích, mặc kệ hắn tùy ý muốn làm gì nàng cũng được, khóe mắt nàng từ từ rơi xuống, thậm chí từng giọt từng giọt nước mắt thấm ướt cả gối chăn.

Lý Đức Hải vội vàng vàng bụng bình rượu trở về, nhưng không thấy hình bóng của Vân Lâm, trên đất lại có cái chén đã vỡ, làm hắn hoảng hốt triệu gọi các cung nữ thái giám đi tìm hoàng thượng. Thời điểm đi ngang qua Vi vương cung, liền nhìn thấy Nguyệt Hồng đứng đó một mình, khóc thút thít.

"Nguyệt Hồng, ngươi tại sao lại ở đây? Nếu bị người khác nhìn thấy, còn tưởng rằng Hoàng hậu nương nương ngược đãi ngươi đó". Lý Đức Hải đến gần mới phát hiện Nguyệt Hồng là đang khóc.

"Ngươi đừng khóc, ngươi có nhìn thấy hoàng thượng không?" Lý Đức Hải nhìn nàng khóc, làm cho hắn cũng như nước, hắn bất đắc dĩ hỏi.

Hoàng thượng. "Nguyệt Hồng đang khóc căn bản không có nghe đến lời của Lý đức Hải, nhưng vừa nghe nhắc đến hai chữ hoàng thượng, liền phát ra âm thanh bi thương, khiến Lý đức Hải sợ hết hồn.

"Nha đầu ngươi nha, nói chuyện cẩn thận chút! Hoàng thượng là đang ở đâu!" Sắc mặt của Lý Đức Hải nghiêm túc nhìn Nguyệt Hồng, lại phát hiện ra ánh mắt của nàng nhìn vào tấm cung của hoàng hậu.

Lý Đức Hải ngơ vờ nhìn Nguyệt Hồng một chút, liền hướng tấm cung của hoàng hậu đi đến, mới vừa đi tới trước cửa, Lý Đức Hải liền nghe đến tiếng thờ đóc quen thuộc, thanh âm này đối với hắn không có chút gì xa lạ. Lý Đức Hải cả người đều đứng hình rồi, đứng ngoài cửa của tấm cung hoàng hậu, hắn tiến cũng không được, lui cũng không xong.

"Aizz! Tạo nghiệt chính là tạo nghiệt a!". Lý Đức Hải thở dài một tiếng, từ trên bậc thang lùi lại, cùng Nguyệt Hồng ngồi cạnh nhau.

"Lý công công, nương nương vốn là đã đáng thương, tại sao hoàng thượng, người còn muốn thương tổn đến nương nương a?" Nguyệt Hồng nghẹn ngào nói.

"Hào a! Nha đầu nhỏ, chuyện này chỉ chúng ta biết là được rồi, tuyệt đối không nên truyền ra ngoài". Lý Đức Hải dặn dò, nếu để đại mặc sứ giả biết được, không biết chuyện gì sẽ xảy ra đây chứ.

Chương 47: ly khai Vân Đình

Thời điểm Vân Lâm tỉnh lại, thì là lúc mặt trời đã lên cao, trong phòng vẫn là tĩnh lặng, Vân Lâm còn đang cảm thấy kỳ lạ, tại sao Lý Đức Hải không gọi hắn thức dậy, nhưng sau đó lại phát hiện ra nơi này không phải là tâm cung của mình. Hơn nữa, trên người hắn cư nhiên lại không có trang phục!

Qua một hồi lâu, Vân Lâm liền lôi kéo y phục cùng với đệm chăn, liền phát hiện còn có điểm mai hồng, đêm qua hắn say rượu đến không còn biết gì, ký ức từ từ chậm rãi hiện ra trong đầu hắn. Hiện tại trên giường đã không còn bóng dáng của Ôn Nhã nữa.

"Trời a! Đêm qua ta uống bao nhiêu bình rượu! Sao lại có thể làm ra chuyện như vậy!" Vân Lâm vỗ vỗ đầu đang đau nhức, trong lòng có biết bao nhiêu là hối hận, nhưng khi nhìn thấy điểm mai hồng trên giường, hắn đặc biệt lại có chút hài lòng a.

"Hoàng thượng, người tỉnh rồi sao!" Ngay lúc Vân Lâm thời điểm đầu còn đau nhức, Lý Đức Hải đã bung chậu rửa mặt cùng y phục này nọ đem tới, Lý Đức Hải vẫn là cúi đầu, không đành lòng nhìn xem thăm trạng trên giường.

"Nàng đã đi đâu?" Ôn Nhã, đêm qua khẳng định đã bị hắn tàn nhẫn dẫn vật, lúc hắn tỉnh dậy, đã không còn nhìn thấy bóng dáng nàng đâu nữa.

"Nương nương đã chuyển qua Quá Hoa điện, nương nương còn nói, ngày mai nương nương phải gả đi đại mạc, thỉnh hoàng thượng, đừng nên đến quấy rối nương nương". Lý Đức Hải lúc nói lời này, hắn hoàn toàn cũng không có chút cảm thấy đau lòng cho Vân Lâm, hắn cảm thấy Vân Lâm lần này hành sự cũng thực sự là quá đáng a.

"Nàng hiện tại sao rồi? Đi tới Quá hoa điện sao?" Hzzz, hiện tại khẳng định là nàng không muốn gặp lại hắn, nói không chừng nàng bây giờ còn hận hắn không thể giết chết hắn.

"Tình trạng của nương nương hiện tại cũng không quá tốt, nhưng đã có Nguyệt Hồng ở bên cạnh chăm sóc, hoàng thượng không cần phải lo lắng." Lý Đức Hải nói, ý chính cũng là không muốn Vân Lâm đi tìm Ôn Nhã, bằng không hậu quả thiết nghĩ khó lường.

"Nương nương, người mau ra đây đi, nếu cứ ở trong nước, ắt sẽ sinh bệnh a". Bên trong Quá hoa điện, Nguyệt Hồng hai mắt đỏ chót canh giữ bên người Ôn Nhã.

Ở trong Vi Ương Cung yên tĩnh, Nguyệt Hồng liền nhìn thấy Ôn Nhã, thân thể tàn tạ tập thể đi ra, nhìn thấy trên người Ôn Nhã xanh xao, trang phục xốc xếch, bờ môi thì đã sưng đỏ lên, cặp mắt vô thần, Nguyệt Hồng nước mắt liền lập tức rơi xuống. Vợ và đỡ lấy thân hình lung lay muốn ngã xuống của Ôn Nhã, Ôn Nhã cái gì cũng không nói, chỉ muốn đến Quá Hoa điện, cuối cùng Lý Đức Hải làm chủ, tìm cớ kiêu, đem Ôn Nhã đưa đến Quá hoa điện.

Sau khi tới Quá hoa điện, Ôn Nhã liền bảo Nguyệt Hồng chuẩn bị một thùng nước lớn, đem mình ngâm trong đó, đã quá nửa canh giờ, nước cũng đã nhiều lần thay đổi, nhưng Ôn Nhã vẫn không có ý định rời khỏi.

"Nương nương, nô tỳ van cầu người, người còn tiếp tục như vậy, thật sự sẽ xảy ra bệnh a". Nguyệt Hồng vẻ mặt đưa đám nói, nàng đến cùng phải dùng cách gì thì mới có thể để nương nương đi ra đây?

"Hoàng hậu có đang ở bên trong không? Nàng hiện tại thế nào rồi?" Chính trong thời điểm Nguyệt hồng đang phiền não, ngoài cửa liền truyền đến tiếng phụ nhân căng thẳng lo lắng.

"Nương nương, Bình vương phi đến rồi a". Nguyệt Hồng vội vã nói với Ôn Nhã, khi nghe đến âm thanh của mẫu thân, Ôn Nhã rốt cục cũng có phản ứng, từ trong thùng gỗ đi ra.

"Tiểu Nhã, Tiểu Nhã đáng thương của ta, mệnh người sao lại khổ như thế?. Ngày xưa một Bình vương phi cao lạnh đoan trang, giờ phút này đã đứng mực đại loạn, vốn là được Ôn Nhã an bài, bà đã cùng các phi tần trong cung ly khai khỏi Vân thành, nhưng khi nghe đến tin tức Ôn Nhã phải đi kết giao với người đại mạc, Bình vương phi liền không để ý mọi người phản đối, một thân một mình quay trở về Vân Thành.

"Tiểu Nhã, trên người, những thứ này, là chuyện gì đã xảy ra?" Ôn Nhã còn chưa kịp nói chuyện, Bình vương phi liền phát hiện những dị thường trên người Ôn Nhã, là người từng trải, liếc mắt nhìn những dấu vết trên người, bà cũng đã biết chuyện gì đã xảy ra.

"Nương, ta không có chuyện gì. Mà nương tại sao lại trở về?" Ôn Nhã vội kéo vạt áo, đem bột phủ lên người, che giấu những dấu vết, nhưng âm thanh uể oải, khàn giọng thì nàng không thể giấu được.

"Ta có thể không về sao? Hoàng thượng tại sao lại đối với người như vậy, cho dù, hắn có chán ghét người như thế nào đi nữa, cũng không nên đưa người đi kết giao cho người đại mạc, làm như vậy, không chỉ làm xấu mặt người, mà ngay cả bộ mặt của Vân Đình vương triều cũng đã bị mất rồi!" Bình vương phi tức giận nói.

"Nương, xấu mặt cũng không sao, nhưng dù sao cũng không có tổn thất về bá tánh, tổn thất về tính mệnh của hàng vạn người, chuyện này chính là do

ta đồng ý đáp ứng." Ôn Nhã khẽ cười nói.

"Nếu nương đã trở về, người có thể đưa nữ nhi xuất giá rồi." Ôn Nhã lời kéo Bình vương phi ngồi xuống, cố ý dùng giọng điệu thoải mái nhất nói.

"Tiểu Nhã, bất luận như thế nào, người nhất định phải sống sót, nương tin tưởng, người một ngày nào đó có thể trở về đây". Bình vương phi nhìn Ôn Nhã khẳng định nói.

Hai mẫu nữ hàn huyền rất nhiều, Ôn Nhã vô cùng cảm thấy ấm áp, bởi vì lần này nàng có mẫu thân ở bên cạnh.

Vừa rạng sáng ngày thứ hai, một đoàn dài cung nữ thái giám đã có mặt ở Quá Hoa điện, nhiều lần vất vả, rốt cục cũng đang thay xong trang phục đẹp nhất cho Ôn Nhã.

"Tiểu Nhã, đến đại mạc, người nhất định phải chăm sóc bản thân thật tốt, không được để cho người khác bắt nạt". Bình vương phi nước mắt mông lung nhìn Ôn Nhã, nữ tử này từ nhỏ đã không có bà ở bên cạnh, khẳng định đã sống rất khổ cực, vốn định, sau khi nàng trở về, đem tất cả những thứ tốt nhất cho nàng, Vậy mà, ông trời không toại lòng người, vận mệnh của Ôn Nhã chung quy lại bị nắm giữ trong tay người khác.

"Nương nương, người yên tâm, nữ nhi của người không dễ bị ức hiếp đâu". Ôn Nhã cười cười, nhẹ nhàng ôm Bình vương phi, lúc này mới ngừng đầu, nhanh chân ngồi trên cổ kiệu, đi tới Kim Loan điện.

Trên Kim Loan điện, không khí trầm trọng, nặng nề, ngay khi Ôn Nhã tư thái ưu nhã xuất hiện ở Kim Loan điện liền nhanh chóng hấp dẫn ánh mắt của mọi người chăm chú nhìn nàng.

"Đại Mạc Vương quả nhiên hảo ánh mắt, Hoàng hậu nương nương chính là nữ tử đẹp nhất mà thuộc hạ đã từng gặp qua". Mặc Hiên chân thành đi tới nhìn Ôn Nhã, tự đáy lòng nói, chẳng trách vì sao chủ nhân và Mặc Khanh đối với nàng đều có tình cảm.

Vân Lâm một tay cầm huy thư, một tay cầm thánh chỉ, chậm rãi từ trên Kim Loan điện đi xuống.

"Chăm sóc tốt cho bản thân, đừng để bất luận người nào chạm vào nàng, nàng chính là nữ nhân của trẫm, nàng khả phải tin tưởng trẫm, trẫm nhất định sẽ mang nàng trở về". Đem thánh chỉ giao đến trên tay của Ôn Nhã, Vân Lâm liền nhỏ giọng nói.

"Vân Lâm, chúng ta hiện tại đã không còn bất cứ quan hệ gì, ta không cần phải nghe lời người". Ôn Nhã nhìn huy thư trong tay, nói một cách lạnh lùng, cho dù không có huy thư này, nàng cũng sẽ không nghe hắn.

"Nàng nhất định phải nghe ta, ta bảo đảm, một năm là nhiều nhất, ta sẽ biến địa đồ của đại mạc liền biến mất!". Vân Lâm nói lời thề sắt son.

"Nói mạnh miệng, không cần quá sớm để nói như vậy, sứ giả đại mạc còn đang ở đây". Ôn Nhã cười nhìn Mặc Hiên một chút, tiếp nhận thánh chỉ, sau đó đi qua một bên đứng.

"Giờ lành đã đến, đưa đội ngũ kết giao xuất phát!". Đứng trên bìa thành cao của hoàng cung, Vân Lâm cắn răng nói, hai tay chấp lại phía sau, móng tay của hắn dường như đã cắm sâu vào da thịt rồi.

Đội ngũ kết giao chậm rãi rời khỏi hoàng cung, trên đường đi đến cổng thành của Vân Thành, Vân Lâm vẫn đứng cao cao ở trên tường thành, mắt thấy đội ngũ kết giao đã đi xa, Bình vương phi bên cạnh đã khóc đến ngất đi.

"Hoàng thượng, người đừng nhìn nữa, hồi cung thôi!". Lý Đức Hải thở dài nói, sớm biết như vậy, vì sao hoàng thượng lúc trước không cố gắng trân quý Hoàng hậu đây?

Bạn đang đọc truyện *Nghinh Phụng Hoàn Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: C1:Bệnh nặng

Quyển 2- C1: Bệnh nặng

"Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương đã đi xa rồi, chúng ta vẫn nên hồi cung thôi!". Vân Lâm cũng đã đứng ở trên tường thành đã quá một ngày, máu tươi ở lòng bàn tay cũng đã đọng lại, thế nhưng hắn vẫn chưa muốn ly khai, Lý Đức Hải không thể làm gì khác hơn là khuyên nhủ hoàng thượng lần thứ hai trở về cung.

"Người nói xem, nàng sẽ hận ta chứ? Nàng sẽ nhớ đến ta chứ?". Một lúc lâu, Vân Lâm mới khàn giọng chậm chậm nói.

"Hồi bẩm hoàng thượng, nô tài không biết". Lý Đức Hải cung kính hồi đáp, Hoàng hậu nương nương cũng đã đi rồi, hiện giờ có nói gì cũng là đã quá

muộn .Hắn nhớ tới từ rất lâu hắn đã có nói , Hoàng hậu nương nương không thích hợp ở trong cung , cũng không phải là bởi vì Hoàng thượng , mà là tính cách của hoàng hậu , và tính cách của hoàng thượng , trực giác của hắn mách bảo cuối cùng rồi Hoàng thượng nhất định sẽ chọn Hoàng hậu nương nương.

" Hồi cung ! Trẫm phải cố gắng an bài một phen , lần này bị đại mặc đánh tới , không có chuẩn bị , nên liên tiếp quân ta thảm bại , lần sau trẫm nhất định phải san bằng bình địa quốc thổ của đại mặc , biến quốc thổ của đại mặc thành Vân Đình vương triều !." Nhìn phương hướng nàng rời đi , Vân Lã nắm chặt nắm đấm nói .

Cho hắn thời gian nửa năm , trong nửa năm này , hắn nhất định sẽ huấn luyện , nuôi dưỡng một nhóm quân lính tinh nhuệ , trong thời gian nửa năm , hắn nhất định sẽ tự mình đi tới đại mặc , mang nữ tử ấy trực tiếp hồi cung .Chỉ là , không biết nàng có nguyện ý chờ hắn hay không ? Có điều , mặc kệ nàng có nguyện ý hay không , nàng đã thuộc về hắn , bất luận làm sao , hắn đều sẽ mang nàng trở về .

Bên trong Vạn thọ cung , hôm nay là ngày Ôn Nhã tái giá kết giao , thái hậu vẫn chưa từng xuất hiện , mà là bà đang ở Vi Ương Cung nhìn bầu trời xa xăm đến thơ thẩn người .

Bà còn nhớ , lúc mới vừa gặp hắn , trời cũng trong xanh như vậy , mây xanh , nắng chói , vào lúc ấy , bà vẫn là một thiếu nữ ngây thơ , hồ đồ , mà hắn thì đã là một thiếu hiệp lừng lẫy trên giang hồ . Năm ấy gặp gỡ , liền nhất định sau này sẽ dây dưa không dứt , biệt ly cùng thống khổ .

Bà còn nhớ , từng mảnh hoa rơi trên dòng sông , bọn họ đã đồng ý lập lời thề lão nhân bất tương ly , liền nam nhân như hoàng thượng bà cũng không để mắt đến , một mực chỉ vì hắn , vì bà mà khuynh đảo . Vào lúc ấy , bà cảm giác mình chính là người nữ tử hạnh phúc nhất thiên hạ , bà tin rằng bọn họ sẽ mãi mãi hạnh phúc , cho đến rằng long đầu bạc .

Thế nhưng , mùa xuân năm thứ hai , cô mộc , én bay , bà lại bị tuyển vào cung làm tú nữ . Trước khi tiến cung , bà đã đáp ứng hắn , chỉ cần ba năm ,sau thời gian ba năm , bà xuất cung , liền lập tức gả cho hắn .

Đáng tiếc , mọi thứ đã bắt đầu thay đổi khi bà bước chân vào cung . Ở nơi thâm cung đại viện có một nam tử tận lực bảo vệ bà , một nam tử mang đến hơi ấm , mặc dù bà lạnh lùng nhưng nam tử đó vẫn một lòng yêu bà , trong lúc vô tình bắt chọt nam tử ấy đã thay thế được vị trí của một ai đó trong mắt bà . Cho đến một ngày , nam tử ấy nói với bà rằng , hắn chính là hoàng thượng , hỏi bà có nguyện ý gả cho hắn , chỉ làm hoàng hậu của hắn hay không ? Bà đã do dự .

Người kia đã từng rất lâu điều bật vô âm tín , còn một nam tử lại là hoàng đế của một nước , ngày ngày đều ở bên cạnh bà , từng ngày ngày trôi qua , phần tình cảm mà bà đã trân quý tận đáy lòng kia đã từ từ phai nhạt . Sau bao ngày theo đuổi và kiên trì của hoàng thượng , bà đã đợi chờ người kia trong mõi mòn nhưng vẫn không thấy tin , cuối cùng , bà đã gạt đầu đáp ứng vị hoàng đế chung tình đó .

Cho đến một ngày , người kia bỗng nhiên xuất hiện , mới biết được bà đã gả cho hoàng thượng của Vân đình . Chuyện đã qua mấy chục năm cho đến bây giờ , thế nhưng bà vẫn không thể quên ánh mắt và lời nói trước khi hắn rời đi , hắn đã nói với bà , một ngày nào đó , hắn sẽ lật đổ Vân đình vương triều , đoạt lại mọi thứ mà lẽ ra sẽ thuộc về hắn .

Ánh mắt căm hận lạnh lùng ấy , vẫn chôn dấu ở sâu tận lòng bà , cho nên khi gặp được Ôn Nhã , bà đã ngay lập tức quyết định đưa nàng lên làm hoàng hậu là vì chỉ mong hắn biết được Ôn Nhã sống tốt , mà từ bỏ hận thù .

" Thanh Thu , Ôn Nhã nói thế nào cũng là thân sinh cốt thịt của ngươi , hi vọng ngươi có thể cố gắng vì nàng mà buông bỏ ". Qua một lúc lâu , Thái hậu mới nhẹ giọng nói .

Ngày trước , hắn cứu mẫu thân của Ôn Nhã , mẫu thân của Ôn Nhã đối với hắn vừa gặp đã thương , nhưng hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình , mặc dù mẫu thân của Ôn Nhã đem chính thân thể mình để báo đáp hắn , cũng không thể khiến hắn dễ tâm thậm chí mẫu thân của Ôn Nhã vì cứu hắn , trong lúc mạng thai đã tự nguyện gả cho Bình vương gia vẫn luôn một mực yêu nàng , nhưng hắn thì vẫn thờ ơ không chút để tâm hay động lòng .

Thái hậu thở dài , tuy rằng lúc trước bà đã lựa chọn hoàng thượng , là bà có lỗi với hắn , nhưng trong lòng của bà cũng chưa từng hối hận qua , chỉ là đối với hắn có chút hối hận , hi vọng hắn có thể sớm tìm được người mà hắn thích , nhưng bà không nghĩ rằng hắn quá cố chấp , đối với sự phản bội của bà vẫn luôn là khó có thể quên đi .

Trong hoàng cung , không chỉ có hoàng thượng , hoàng thái hậu thương cảm và đau buồn , nhưng ở đâu đó trong bóng tối cũng có người đang rất là vui sướng , hoàng hậu đi rồi , các nàng đã mất đi một đối thủ cường mạnh , không còn phải thấp thỏm lo sợ nữa , vị trí hoàng hậu cao cao tại thượng , là sự mê hoặc và cám dỗ đang từ từ lan tỏa , khiến cho rất nhiều người trong lòng đang thêm muốn , ngo ngoe muốn động .

Bên trong Như Mai cung , Mai Phi trắng đêm không ngủ . Hoàng thượng đã rất lâu không ghé thăm Như Mai cung , làm trong lòng nàng mơ hồ có một loại cảm giác nguy hiểm đang rình rập . Bên trong Vân Lôi vẫn còn đang hôn mê , không biết lúc nào thì mới tỉnh lại , khiến cho nàng không hề có một cảm giác an toàn nào .

Nhận được tin tức Ôn Nhã đã bị đưa tới đại mặc kết giao , trong lòng Mai Phi đã bắt đầu dậy sóng , nếu như nàng một lần nữa có thể đoạt lại tâm của hoàng thượng một lần nữa , vị trí hoàng hậu kia tất nhiên sẽ thuộc về nàng , nàng cũng không cần phải nghĩ ngợi hoặc lo lắng ai đó sẽ chạm được vị trí của nàng trong lòng hoàng thượng . Chỉ là Vân Lôi , nghĩ đến hắn , Mai Phi vẫn có chút không đành lòng .

"Khụ khụ , khụ khụ , khụ ." Mới ra khỏi Vân Thành thời gian không quá một ngày . Ôn Nhã liền cảm giác cả người đều hỗn loạn , khó chịu , hơn nữa nàng còn bắt đầu ho khan , cái trán cũng đã có chút nóng lên , vừa lúc đầu nàng còn tưởng chỉ là cảm mạo bình thường , nên cũng không quá để ý , nhưng hiện tại bệnh tình ngày càng nghiêm trọng lên .

"Nương , nương , người uống nước đi ". Nguyệt Hồng nhẹ nhàng cúi đầu phía sau lưng của Ôn Nhã , một tay đem chén nước đưa tới trước mặt nàng , nương nương như vậy , khẳng định là cảm mạo rồi , nhất định là vì sáng sớm hôm qua ngâm mình ở trong chậu nước quá lâu , đường đến đại mạc còn mất mấy ngày đường ,Hoàng hậu nương nương bệnh tình nếu còn không hết , làm sao có thể đến đại mạc đây ? Nguyệt Hồng lo lắng khôn nguôi .

"Không cần , ta nghĩ là nghỉ ngơi một chút là sẽ khỏe , người đi ra ngoài trước đi ". Ôn Nhã suy yếu nói , hiện tại khí lực không đủ để nàng nhắc nổi thân mình nữa a , trên xe ngựa còn đang xóc nảy , nàng cảm giác xương của mình sắp vỡ tan rồi .

"Người chờ một lát , thuốc nấu đã xong , lập tức liền uống được rồi , người chờ tí , uống rồi lại ngủ tiếp ". Nguyệt Hồng dùng sức nâng thân thể của Ôn Nhã , không cho Ôn Nhã nằm xuống . Trong đội ngũ đi theo kết giao cũng không có một ngựa y nào , những gói thuốc kia điều là do Nguyệt Hồng viết cho phương tử đi hốt cho Ôn Nhã , hi vọng nương nương uống sẽ không có chuyện gì .

Được sự chăm sóc tận tình của Nguyệt Hồng , sau khi uống xong thuốc , Ôn Nhã liền mê mang đi vào giấc ngủ sâu . Vì để cho thân thể Ôn Nhã khỏe lại , nên đội ngũ kết giao không thể không nửa đường dừng lại , ở lại trạm dịch biên cảnh , tìm đến lang y tốt nhất , trong ba ngày , Ôn Nhã cũng không thể nào khỏi sắc , mỗi ngày đều chỉ tỉnh táo không quá hai canh giờ , liền đi vào hôn mê .

Thời điểm hôn mê , Ôn Nhã không chỉ cảm nhận được thân thể khó chịu , mà tinh thần cũng rất mệt mỏi . Bởi vì nàng cứ nhiên phát hiện mình , sau khi hôn mê , hôn phách liền đi đến mộng cảnh lúc kia , nhưng lần này so với trước đây càng thêm rõ ràng .

Bạn đang đọc truyện *Nghe Phụng Hoàn Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: C2:Thật thật giả giả

Chương 2 Thật thật giả giả

Giấc mơ này rất dài , rất chân thực , cảnh sắc trong mộng dường như nàng đã từng thấy qua , đã từng quen biết nó .

" Ôn Nhã . ngày mai đã là hôn lễ của hai người , vì sao hôm nay bạn lại cùng bạn trai tức giận cái gì nữa ?" Tên gọi quen thuộc , lập tức hấp dẫn sự chú ý của nàng . Nàng nhìn về phía phát ra tiếng nói , thì ra là hai nữ nhân ăn mặc hồ hang , kỳ lạ , trong đó có một nữ tử , hình dáng có vài phần giống nàng y hệt .

" Mình cũng không muốn , nhưng anh ta làm ra loại chuyện như thế , thật sự rất là quá đáng ! ". Nữ tử giống Ôn Nhã kia buồn phiền nói , các nàng không những có chung hình dáng , mà ngay cả tên cũng đều giống nhau , Ôn Nhã thật sự rất hiếu kỳ . Nàng lại gần phía sau nghe ngóng cuộc nói chuyện xa lạ của hai nữ nhân ấy .

" Anh ta đã làm cái gì ? Để bạn lại nóng giận đến như vậy ?" . Cô gái bên cạnh liền gắng hỏi .

" Mình phát hiện , anh ta hiện tại đã có một người con gái khác , lén lút quen nhau , anh ta thà lên trang web internet để tìm những đứa con gái khác để tán gẫu , cũng không nói cho mình nghe , bạn nói xem , mình làm sao mà không tức giận được ?" . Cô gái tức giận nói , bọn họ sắp thành hôn , thế nhưng cô đột nhiên phát hiện vị hôn phu của mình đang cùng nữ tử khác có quan hệ âm mưu , cô như thế nào mà không tức giận cơ chứ ?

" Nhưng .. ngày mai hai người sẽ phải làm hôn lễ , bạn dự định sẽ làm thế nào ? . Nữ tử bên cạnh lại lần nữa hỏi han .

" Đứng , cho nên , mình đã cho anh ta hai lựa chọn , một là triệt để quan hệ mờ ám với người con gái đó , hai là ngày mai hôn lễ nhất định hủy bỏ ! ". Dù sao cô cũng đã từng yêu hấn sâu đậm , hiện tại cũng sắp sửa kết hôn , nhưng nếu vì như thế mà hủy bỏ , thực sự rất đáng buồn và đáng tiếc .

" Vậy .. anh ta nói thế nào ? Cô gái bên cạnh tựa hồ sốt sắng lo lắng hỏi .

" Đây mới là nguyên nhân chính khiến cho mình tức giận , anh ta nói , cho anh ta thêm một ít thời gian , bạn nói xem , ngày mai đã kết hôn rồi , anh ta còn nói là muốn suy nghĩ một chút nữa chứ ! ". Ôn Nhã thực sự rất là tức giận , ngày mai hôn lễ phải cử hành , lại còn xảy ra chuyện này , nếu đổi lại lúc trước , cô sẽ tát hấn một cái rồi bỏ đi .

" Vậy , bạn trả lời anh ta sao ? Cô gái bên cạnh cẩn trọng hỏi .

" Nội trong buổi tối hôm nay , nếu anh ta còn không chắc chắn cho mình câu trả lời , mình nhất định sẽ không để anh ta sống dễ chịu hơn đâu ! ". Ôn Nhã nói , tình cảm đã nhiều năm như vậy , chỉ vì trong phút chốc , hóa thành bọt biển , loại cảm giác nản lòng thoái chí này thật khiến cho cô đau lòng .

Cô gái bên cạnh ngại ngùng cười nói , một lúc sau , Ôn Nhã nhìn thấy trước mắt mọi thứ dường như hư huyền , liên tục nhìn thấy bóng dáng của hai nữ tử kia đi ngược lại , không biết tại sao , trong lòng nàng cảm giác mơ hồ , nữ tử bên cạnh Ôn Nhã dường như đang ẩn giấu điều gì đó , nhìn bóng dáng nữ tử giống Ôn Nhã rồi đi một lúc lâu , Ôn Nhã liền vội vàng đuổi theo nữ tử bên cạnh .

Đi theo nữ tử ấy qua mấy con phố, nhìn thấy nữ tử kia ngo dong ngo tây, sau đó lên lút lên chiếc xe hơi màu đen, bên trong mơ hồ có thể nhìn thấy một nam tử trẻ tuổi vô cùng tuấn tú đẹp trai.

Ôn Nhã nhất thời bị hiểu kỳ, tiếp tục đi theo chiếc xe, liền nhìn thấy nam tử kia dừng xe lại ở trước một khách sạn, cả hai cùng bước ra và đi vào trong.

"anh Hào, không nghĩ tới quan hệ của chúng ta lại bị cô ta phát hiện ra, anh rắc cuộc đã nghĩ ra chưa, là yêu cô ta hay là yêu em!". Sau khi ân ái xong, cô gái trẻ tuổi nằm nhoài trên người của nam tử đó, lười biếng hỏi.

"Muốn anh chọn, anh nhất định sẽ chọn ở cùng em, em so với cô ấy lại đẹp hơn, kỹ thuật lại tốt hơn". Hắn ta ôm nàng vào lòng, hôn lên lồng ngực của cô gái ấy, bàn tay thì mò phía sau bờ lưng bóng loáng của cô, nhìn đến đây, Ôn Nhã tựa hồ đã hiểu ra mọi việc.

"nhưng, em cũng biết rồi, kế hoạch ban đầu anh theo đuổi à ta, không phải chỉ bởi vì hai chúng ta, mà còn là gia sản của ả, anh mới nuốt giận vào bụng mà ở bên cạnh ả, giờ hiện tại đại công sắp thành, anh không thể để đã trang xe cát được, cho nên em chịu oan ức chút xíu, bảo bối của anh". Nam tử ấy lại nói, Ôn Nhã giờ mới hiểu, thì ra hắn đến với nàng cũng chỉ là vì gia sản của nàng.

Sau khi nhìn thấy bọn họ ân ái xong, từng người liền rời khỏi khách sạn, Ôn Nhã theo chân nam nhân kia đi tiếp, nửa đường, liền thấy hắn nhận cú điện thoại gọi đến của nữ tử giống nàng Ôn Nhã, nào là hối cải, nào là xin lỗi, bảo đảm trung thành, nàng lơ lửng ở trên không thật sự nghe không nổi rồi. Nếu nàng chạm được hắn, nhất định sẽ giáo huấn hắn một phen, nhất định sẽ nói cho Ôn Nhã kia biết, để nàng không bị tên xú nam nhân kia lừa gạt.

Giấc mộng lần lượt trôi qua, hôn lễ của Ôn Nhã vẫn được tiến hành, Ôn Nhã kia một thân váy cưới trắng nõn, bước trên thảm đỏ đi vào thánh điện, Ôn Nhã ở trên không thật không thể tin vào mắt mình, nàng thật sự có dung mạo kinh diễm đến thế sao. Ngày trước Ôn Nhã không thích bạch y, nhưng nhìn đến Ôn Nhã kia một thân bạch y đi vào, trong lòng dĩ nhiên cũng đã có mấy phần yêu thích.

Hôn lễ được tiến hành thuận lợi, cô gái có gian tình với anh Hào, cũng chính là bạn thân của Ôn Nhã, cũng đang vận bạch y phù dâu đứng kế bên cạnh Ôn Nhã, Ôn Nhã nhìn thấy cảnh này, trong lòng nóng như lửa đốt.

Sau khi hôn lễ kết thúc, cô dâu chú rể lái xe đến tân gia mới của họ. đó là ngôi biệt thự ở vùng ngoại ô. Ôn Nhã thấy nơi đó, rất đẹp, không gian rộng lớn, không khí thoáng mát, một nơi ở rất thanh tịnh.

Dọc theo đường đi, phù dâu cùng chú rể một đường treu ghẹo, nói giỡn, Ôn Nhã cũng chỉ là lẳng lặng ngồi im ở vị trí tài xế kế bên, nhìn thấy bọn họ thân thiết nói cười, thỉnh thoảng hàng lông mày nheo lại.

"Hào, anh lái xe chuyên tâm một chút đi, lát phải đi lên núi, nên chú ý an toàn". Ôn Nhã nhin không được, liền lên tiếng nhắc nhở chú rể nên chuyên tâm lái xe, đồng thời, trong lòng cảm thấy có chút chua xót. Thường lệ, bạn thân của cô cũng khá thân với bạn trai, trước đây thì cô vẫn không cảm thấy gì, nhưng bây giờ nhìn lại, cảm thấy có chút rất khó chịu, khó nhìn.

"Lão phu nhân, em cứ yên tâm đi, chồng em kỹ thuật lái xe như thế nào, em vẫn còn chưa tin sao?" hắn quay đầu đưng Ôn Nhã một cái cười đắc ý, Ôn Nhã ngược ngung, ngậm miệng lại, đầu quay nhìn về phía ngoài cửa sổ, chỗ ngồi của nàng vừa vặn vặn sát vách núi bên cạnh, phía dưới là một biển lớn, đã từng nghe qua biển ở đây rất sâu. Ôn Nhã nhìn phía ngoài cửa sổ, nhìn cảnh sắc mơ hồ có chút choáng váng như cầu vồng.

"Nhanh! Nhanh hơn chút nữa đi!". Ngồi ở phía sau, cô gái tiếp tục cùng hắn ta đùa giỡn, còn nhào tới phía trước cướp tay lái.

"Hai người đủ rồi đó!" Ôn Nhã thật sự tức giận, quát vào bọn họ, hai người lúc này mới quay đầu nhìn về phía cô.

"Cẩn thận!" Ôn Nhã ở trên không gấp đến độ hô to, ở trước mặt bọn họ là khúc quanh, nhưng khi hắn bị nàng quát một tiếng, không chú ý tới khúc quang, liền bay thẳng xuống, một trận long trời lở đất, cả người và xe đều rơi xuống dưới.

Ôn Nhã trên không lòng như lửa đốt. nhưng lại không thể giúp sức, mãi đến khi nhìn thấy hắn ta nổi trên mặt nước, Ôn Nhã lúc này mới thờ phào nhẹ nhõm. Nhưng hắn cũng không giống như nàng tưởng tượng, hắn không đi cứu người, mà là từ từ hướng bờ bơi vào.

Ôn Nhã kia trong xe, mặt trên người bộ váy cưới quá nặng, nên cửa sổ đều không mở ra được, nàng không ngừng ở trong nước giẫy dụa, Ôn Nhã trên không cảm nhận được cô ấy đang bất lực và tuyệt vọng như thế nào. Còn nữ tử kia, ngay thời điểm chiếc xe lao xuống biển, đã lập tức hôn mê bất tỉnh.

Không ngoài dự liệu của Ôn Nhã, ngoại trừ hắn, hai người đã tử vong. Hắn được toại nguyện, tài sản nhà cửa của Ôn Nhã đều rơi vào tay của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Nghinh Phụng Hoàn Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: C4:Chuyển thể sống lại

Trên không trung, Ôn Nhã đã nhìn thấy tất cả mọi việc phát sinh ở phía dưới, nhìn thấy nữ tử kia giống mình như đúc đang ở trong nước đang từ từ nghẹt thở mà chết, ở trên không, nàng như có cảm giác chính bản thân mình cũng đang chết trong dòng nước ấy, ở trong hôn mê, nàng cứ nhiên lại nhìn thấy tuổi thơ và quá khứ của bản thân mình.

"Đã xảy ra chuyện gì, tại sao cho đến giờ này nàng ấy còn chưa có tỉnh lại, nếu như nàng ấy không tỉnh lại, sẽ không những làm lỡ thời gia của chúng ta, mà vô số tính mệnh của bách tính Vương triều càng ngập trong nguy hiểm!". Mặc Hiên nhìn Ôn Nhã trên giường vẫn chưa có khởi sắc, liền tức giận nói, đã nhiều ngày qua như vậy, đã vượt quá thời gian mà chủ nhân kỳ hạn cho hắn, nếu giờ không quay lại, e chủ nhân nhất định sẽ không dễ dàng buông tha.

"Mặc đại nhân, việc này cũng không thể trách bọn ta, chủ nhân ta thân thể suy yếu, nếu ngày không thể chờ được, có thể quay về đại mạc phục mệnh trước là được rồi a". Nguyệt Hồng cả giận nói, Ôn Nhã cũng đã suy yếu đến như vậy, hắn còn vội vã muốn khởi hành, há chẳng phải muốn mệnh của Ôn Nhã sao?

"Đang yên đang lành, tại sao lại đột nhiên trở bệnh?" Mặc Hiên nhìn Ôn Nhã, nhíu chặt đôi lông mày, nếu không phải trước kia đã từng nghe đại phu nói tình trạng của nàng dù uống thuốc nhưng vẫn không khả quan, thì hắn đã hoài nghi nàng có thể là đang giả bệnh rồi." Còn không phải là do các người hại sao." Nguyệt Hồng ở tận đáy lòng thầm nói, nếu không phải là mấy ngày hôm nay sự tình liên tiếp xảy ra, Hoàng hậu nương nương làm sao lại trở bệnh, hơn nữa còn đang trong tình trạng nguy kịch, nhưng mà những lời này Nguyệt Hồng chỉ dám nói một mình, không dám ở trước mặt của Mặc Hiên nói.

Ngay trong lúc Mặc Hiên đang khó khăn suy nghĩ, thì ở trên giường Ôn Nhã đột nhiên vô thanh vô thức mở mắt ra, trong mắt không hề có chút tình cảm nào, đã bất tỉnh lâu như vậy, bay giờ bỗng nhiên mở mắt, đúng là dọa chết Mặc Hiên rồi.

"Nương nương! Người tỉnh rồi, người không sao chứ, còn chỗ nào không thoải mái không?". Nguyệt Hồng nhìn thấy Ôn Nhã tỉnh lại, mừng rỡ hô to.

"Ta sao lại ở chỗ này? Thần sắc Ôn Nhã hoảng hốt, trong lúc nhất thời còn chưa phản ứng kịp chỗ này là ở đâu.

"Hồi bẩm nương nương, hiện tại chúng ta còn ở biên cảnh của Vân Đình, nương nương bị hôn mê bất tỉnh, nên tạm thời mọi người đều dừng chân tại đây". Nguyệt Hồng vành mắt đỏ lên, thấp giọng nói, nhìn đáng về Ôn Nhã mơ hồ, Nguyệt Hồng còn tưởng Ôn Nhã đang nghĩ về Vi Ương Cung, tâm không khỏi có chút bi ai.

"Không phải, không phải nơi này, Không đúng a!". Ôn Nhã đẩy Nguyệt Hồng ra, lao đảo từ trên giường ngồi dậy, nơi này không phải là nơi nàng sinh sống trước đây, nàng không thuộc về nơi này! Trong đầu hai hình ảnh Ôn Nhã không ngừng biến hóa liên tục, khiến đầu nàng đau nhức không thôi.

Tơ mắt nhìn Ôn Nhã kia tắt thở, ngay lúc nàng muốn rời đi, liền có một luồng sức mạnh đem linh hồn của nàng hút vào.

Sau khi linh hồn tiến vào thân thể, nàng còn tưởng mình chết chắc rồi, nhưng không ngờ, linh hồn đã đầu thai chuyển kiếp.

Nhưng cũng không đúng, hắn là bản thân nàng đã đầu thai chuyển thể, nàng chính là Ôn Nhã, Ôn Nhã kia chính là một phần trí nhớ của nàng, nàng có thể khẳng định đó là trí nhớ kiếp trước.

Tuy bây giờ không thể giải thích được thân thể kiếp này, nhưng mộng cảnh kia thực sự quá chân thực, giống như bản thân mình đã từng trải qua, cho nên Ôn Nhã khẳng định nàng chính là đầu thai chuyển thể đến nơi này.

Đầu đau đến muốn vỡ toanh, nàng đến cùng là ai? Là Ôn Nhã kiếp trước, hay Ôn Nhã kiếp này, các nàng vừa cùng là một người, lại không phải cùng là một người, loại ảo giác này, khiến nàng không thể phân biệt.

"Nương nương, người làm sao vậy? Người đừng dọa nô tỳ a". Nhìn dáng dấp của Ôn Nhã như điên dại, làm Nguyệt Hồng sợ đến nổi la to. Có phải là do nương nương không chịu được đả kích liên hồi điên rồi sao?

"Nguyệt Hồng, người nói cho ta biết, ta là ai?" Ôn Nhã nắm lấy bờ vai của Nguyệt Hồng, khẩn nhìn chăm chăm vào con mắt của nàng hỏi.

"Nương nương sao lại hỏi như vậy? Nương nương chính là Hoàng hậu của Vân đình vương triều, là nghĩa nữ của bình vương gia a". Nguyệt Hồng nghe Ôn Nhã hỏi, liền mở to đôi mắt nhìn nàng, lúc này mới vội vã nói.

Hoàng hậu Vân đình vương triều, nghĩa nữ của Bình vương gia, không sai, chính xác là nàng. Vậy Ôn Nhã trước đây chính xác cũng là nàng, nơi này không phải là thế giới của nàng, nàng không sinh ở nơi này, nhưng nơi này giờ đã thân thuộc với nàng, Ôn Nhã tựa hồ đã nghĩ ra rồi rõ ràng hơn.

"Ha ha, ta không có chuyện gì, không có chuyện gì". Ôn Nhã si mê cười, cười đến làm cho lông tóc của Nguyệt Hồng cũng sợ hãi đến dựng đứng cả lên.

"Nếu người đã nói là không có gì, vậy chúng ta cũng nên tiếp tục khởi hành". Mặc Hiên bị tiếng cười của Ôn Nhã làm cho da của hắn cũng nổi lên một tầng da gà rồi, không biết vì sao Ôn Nhã ở đây lại nói điên như vậy, chờ đến đại mạc rồi, phải cố gắng nhờ thần y kiểm tra cho nàng một chút mới được, Mặc Hiên nghĩ, liền vội vàng nói.

"Hào , liền khởi hành lên đường sớm , ta muốn xem xem , hần là muốn dùng thân phận gì để gặp ta ". Ôn Nhã từ dáng đáp diên loạn , liền thay đổi thành khuôn mặt lạnh tanh , nàng đã có trí nhớ kiếp trước , mọi việc trước đây nàng nghĩ không thông , bây giờ mọi thứ đã quá rõ ràng , thật giống như ông trời đã giúp nàng khai thông hết mọi thứ .

"Nương nương , người thật sự là không sao ?" Nguyệt Hồng cẩn trọng hỏi , thái độ ban nãy của nương nương chuyển biến quá nhanh , không biết nương nương có thật sự là đã không sao hay là đang giả bộ a.

"Nguyệt Hồng , ngươi yên tâm , ta thật sự đã không sao rồi , mấy ngày qua đã phiền ngươi chăm sóc cho ta ". Nhìn trên mặt tiêu tụy của Nguyệt Hồng , nhìn vành mắt đen sâu sắc của nàng , Ôn Nhã liền biết , nàng đã hôn mê mấy ngày , Nguyệt Hồng nhất định là đã cực nhọc chăm sóc nàng ngày đêm , không có nghỉ ngơi .

"Nương nương , sao lại nói như vậy , chăm sóc cho người là bổn phận của nô tỳ ". Nghe Ôn Nhã nói vậy , những mệt mỏi của Nguyệt Hồng mấy ngày qua đều bị quét sạch , nàng luôn cảm thấy trên người nương nương dường như có ma lực thần kì , chỉ cần đối đãi chân chính mà đến gần nương nương , thì sẽ phát hiện , người nào mà ở bên cạnh nương nương đều có một loại cảm giác thư thái , an tâm .

"Nguyệt Hồng , sau này ngươi đừng gọi ta là nương nương nữa , ta giờ đã không còn là hoàng hậu của Vân đình vương triều rồi , hơn nữa nếu để người đại mặc nghe được , cũng không thích hợp lắm ." Nghe Nguyệt Hồng xưng hô , Ôn Nhã hơi nhíu mày , hiện tại danh xưng này đã không còn thích hợp với nàng .

"Việc này .. nô tỳ nên gọi người là gì ?" Trong cung , ngoại trừ những cung nữ , công chúa , thái hậu , các nữ tử khác đều muốn được gọi là nương nương , với lại nương nương nàng cũng đã quen thuộc gọi , bây giờ kêu nàng đổi cách xưng quả thật nghĩ không ra .

"Sau này , ngươi cứ gọi ta là đại tiểu thư là được rồi ". Ôn Nhã suy nghĩ một chút nói , nàng là dòng dõi duy nhất của Bình vương phủ , một tiếng kêu đại tiểu thư cũng là đúng lý .

"Hào a , đại tiểu thư , nô tỳ biết rồi , đại tiểu thư ". Nguyệt Hồng nghịch ngợm le lưỡi một cái , quỳ gối hướng về phía Ôn Nhã thi lễ một cái .

"Được rồi ,được rồi , ngươi biết là những thứ này không khiến ta cảm thấy ngại a , mau giúp ta nước nóng chuẩn bị tắm rửa . Ôn Nhã kéo Nguyệt Hồng lại cười nói ,tất cả mọi người đều xem là con cò trong tay bọn họ , nhưng mà quân cò này nhất định phải thoát khỏi sự khống chế của bọn họ .

Bạn đang đọc truyện *Nghinh Phụng Hoàn Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: C3:thương thế

Thấy Ôn Nhã cũng đã không còn gì lo ngại , Mặc Hiên liền dặn dò đội ngũ kết giao phải cố gắng khởi hành càng nhanh càng tốt , đi cả ngày lẫn đêm , rất nhanh đã đến đại mạc .

Ôn Nhã chưa từng đi tới đại mạc , nhưng mà nhìn đến nơi này nàng thấy cũng có vài phần tương tự giống như lúc ở thảo nguyên , phóng tầm mắt nhìn từ xa , cũng không phải là cát vàng đầy trời , mà chính là cỏ xanh , thiên bích thảo , dê bò thành đàn , đúng là so với lúc nàng tưởng tượng còn muốn phong phú hơn nhiều .Nhìn khung cảnh rộng lớn bao la , nàng cảm giác vô cùng thoải mái .

"Đại tiểu thư , người nên khoác thêm áo ". Nguyệt Hồng nâng khăn quàng phượng quang cúi đầu đứng trước mặt Ôn Nhã , đại tiểu thư đã là lần thứ hai gả đi , hơn nữa trước kia đã xuất giá , lại còn bị hoàng thượng tổn thương thân thể , tình huống như vậy bây giờ mà nói đối với đại tiểu thư rất bất lợi a.

"Ta không cần ". Ôn Nhã nhẹ nhàng đẩy khăn ra , khăn quàng đỏ đến mức chói mắt nàng , nàng lạnh nhạt nói .

"Đại tiểu thư , người dù sao cũng là đại biểu kết giao của Vân đình vương triều , nếu cái này cũng không khoác ,e là không được a". Nguyệt Hồng nâng khăn phượng quan lên , khó khăn nói .

"Đại biểu cho Vân đình ? Ôn Nhã cười mỉm . "Ngươi yên tâm đi , lần thành thân lần này sẽ không thành công đâu ".

"Vậy Vân đình phải làm sao bây giờ ? tính mệnh của toàn bộ bách tính Vân đình vương triều đều nằm ở trên tay người a ". Nguyệt hồng cuống lên nói , Bách tính của Vân đình vương triều nhiều như vậy , nếu Ôn Nhã không thể kết giao thành công , vậy đại mạc nhất định sẽ đem Vân đình biến thành bình địa , Vân đình là nhà của nàng , cha mẹ và người thân của nàng cũng đều là ở Vân đình .

"Đại tiểu thư , nô tỳ xin lỗi , nô tỳ thật lỗ mãng ". Giương mắt nhìn thấy Ôn Nhã thần sắc có vẻ khó chịu , Nguyệt Hồng liền vội vàng nói , trong lòng không khỏi có chút ảo não , tiểu thư gả cho đại mặc , cũng là chuyện rất bi thảm rồi , hơn nữa để đại tiểu thư gánh vác trách nhiệm nặng nề như vậy , đã khiến đại tiểu thư mệt mỏi lắm rồi , đáng lẽ nàng không nên nói ra những câu này mới đúng , như vậy sẽ không khiến đại tiểu thư thương tâm đến như vậy ?

"Vô phương , ngươi nói không sai , ta không trách ngươi ". Ôn Nhã nhàn nhạt thờ dãi , Nguyệt Hồng nói không sai , tuy rằng nàng đã biết được khi đến

đại mặc nàng người nàng sẽ gặp là ai, nhưng hai người tách rời đã lâu như vậy rồi, Ôn Nhã cũng thực sự không nắm chắc, nàng lần này nhìn thấy hắn, hắn có còn giống năm đó hay không.

Vị trí của đại mặc vương ở chính là ở trên một đám thảo nguyên lớn, hướng nhìn về phía bên ngoài, tất cả trên thảo nguyên đó đều là lít nha lít nhít lều vải, ở giữa có một cái lều vải so với những cái xung quanh có vẻ lớn hơn, to hơn, nổi bật ở giữa những chiếc lều nhỏ.

Ở ngay lúc Ôn Nhã vừa bước chân chạm tới bãi cỏ, thì không ít người dồn dập từ trong lều vải nhô đầu ra, cẩn thận đánh giá nàng từng chút một, còn có vài cái hài từ nghịch ngợm đưa mắt nhìn, thậm chí chạy từ trong lều đi ra, tò mò chạy vòng quanh tới lui xung quanh Ôn Nhã.

"Thật không nghĩ tới, đại mặc của chúng ta có nhiều mỹ nữ như vậy, tại sao đại mặc vương còn một mực muốn kết hôn cùng hoàng hậu của Vân đình vương triều?"

"Chính là, ta có nghe nói về vị hoàng hậu này, nghe nói dung nhan rất xấu, khiến cho Vân đình hoàng thượng cũng không dám chạm vào nàng."

"Có thật không?"

"Ta còn nghe nói hoàng hậu của Vân Đình vương triều còn là âm hiểm độc ác, ở hậu cung đã làm nhiều chuyện xấu xa." Hai người bên trong trốn ở trong lều đối với Ôn Nhã chỉ chỉ chỗ chỗ, ngôn ngữ bắt kính, khiến cho Mặc Hiến cũng cảm thấy có chút hơi quá đáng.

"Các người đều im miệng cho ta, nàng hiện tại đã không còn là hoàng hậu của Vân đình, hiện tại là đại mặc vương phi của chúng ta, các người tốt nhất là nên cung kính một chút". Mặc Hiến lạnh giọng quát lớn.

"Hừ! Không phải chỉ là một đôi giày rách thôi sao? Chẳng qua đại mặc vương thú nàng cũng chỉ là muốn đả kích Vân đình mà thôi". Có người bất mãn nói, nhìn đến ánh mắt của Mặc Hiến nổi lên sát khí, không thể làm gì khác liền ngậm miệng lại.

Trên đầu Ôn Nhã đeo khăn hồng voan, nên không thể nhìn thấy rõ cảnh tượng trước mắt, nhưng những lời bọn họ nói van nầy, Ôn Nhã đều nghe không bỏ sót một chữ.

"Tránh ra! Tránh ra!" Lúc này, đột nhiên phía trước truyền đến nhất loạt âm thanh huyền ảo, Ôn Nhã ngẩng đầu nhìn đến, chỉ mơ hồ nhìn thấy có một đám lửa hồng xông thẳng đến nàng, bên cạnh là tiếng kinh hô của mọi người, không phải là âm thanh hoảng sợ, mà trong đó còn có chút chen lẫn ước ao cùng đổ kị. Ôn Nhã nhìn một chút, cũng không có đem khăn voan của mình hát lên.

"Đại tiểu thư, trên đất rải thảm hồng, dài thẳng đến lều trại của đại mặc vương a!". Nguyệt Hồng nhỏ giọng ở bên tai Ôn Nhã nói, ở một địa phương xa xôi như vậy mà có thể trải được thảm hồng, có thể nói vị đại mặc vương này đối với đại tiểu thư quả thực rất có thành ý, rất coi trọng đại tiểu thư, so với hoàng thượng quả tốt hơn nhiều.

Mọi người đang chứng kiến sự việc diễn ra quá bất ngờ, chưa có cảm thán xong, người đến đã khiến cho mọi người vô cùng khiếp sợ, nhìn từ xa chỉ thấy một nam tử cao gầy, mặc áo bào đen, ở trong đám người, chen chúc, vững trãi đi từ trong lều trại của đại mặc vương hướng phía Ôn Nhã đi tới.

"Là Ta Vương, không nghĩ Ta vương cũng tới!"

"Bái kiến Ta vương, nguyện Ta vương cùng Lang Thần sống mãi!". Nhìn thấy nam tử đi tới, bách tính đại mặc kích động, dồn dập, quỳ xuống hành lễ trên mặt đất.

Đại mặc vương cũng không để ý tới mọi người đang quỳ lạy mình, mà trực tiếp đi đến trước mặt của Ôn Nhã, trên thảo nguyên rộng lớn như vậy, đối diện với đại mặc vương chỉ có mình Ôn Nhã bóng lưng đứng thẳng, đối mặt với Đại mặc vương, người luôn được mọi người kính ngưỡng như thế, nàng vẫn là hiên ngang không một tia khiếp đảm.

"Ta công chúa, ta rốt cuộc cũng đã tìm thấy nàng!". Thanh âm trầm thấp ở trước mặt của Ôn Nhã vang lên, âm thanh vô cùng quen thuộc, lời nói cũng rất quen thuộc, rất giống mười mấy năm trước đây.

Khăn hồng voan trên đầu của nàng bị người nhẹ nhàng vén lên, đập vào mắt nàng chính là màu trắng của lều vải, màu xanh lá cây của thảo nguyên, cùng với màu đỏ thắm dưới chân mình. Sau khi chậm rãi thích ứng hoàn, Ôn Nhã lúc này mới nhìn về người trước mắt mình.

Người đối diện nàng, thân hình gầy gò, trên người lại có một luồng khí tức lạnh lẽo như là hàn băng tháng sáu, trên mặt lại mang mặt nạ đen từ trên, quan sát từ trên xuống cánh mũi, có vẻ hắn đã trưởng thành và có phần già dặn rồi.

"Ta đã nghĩ qua rất nhiều khả năng phương thức chúng ta sẽ gặp mặt như thế nào, nhưng lại không nghĩ tới là sẽ như vậy gặp lại người". Ôn Nhã nhẹ giọng nói, khẽ nâng lên đôi tay, muốn gỡ đi cái mặt nạ trên mặt hắn.

"Dừng tay!" đại mặc vương còn chưa nói gì, thị vệ bên cạnh hắn đã cuống lên, liền bị đại mặc vương giữ tay ngăn cản.

Ngón tay vuốt ve đường nét trên chiếc mặt nạ sắc, trên mặt nạ còn có nhiệt độ của hắn, chút ấm áp truyền vào lòng bàn tay nàng. Bách tính đại mặc không dám thở mạnh, vốn tưởng rằng, sau khi Ôn Nhã được gả đến đây cũng có thể sẽ là bị ức hiếp, hoặc bị lạnh nhạt mà thôi, thế nhưng mọi người ở đây vạn không hề nghĩ tới, Đại mặc vương cư nhiên đối với vị hoàng hậu của Vân Đình lại được coi trọng như vậy, nàng còn có thể ở trước mặt Đại mặc vương vạch trần mặt nạ trên mặt ngài! Quả là quá sức tưởng tượng a.

"Da Luật Độc, sư huynh, hai ta lại gặp mặt rồi!". Đem mặt nạ tháo xuống, trước mắt nàng là một gương mặt vô cùng quen thuộc, một đôi mắt tựa

như chim ưng , chiếc mũi cao nhỏ , đôi môi bạc héch lên , nhìn người sư huynh trước mắt tựa hồ như là hình ảnh của Hào Ca kiếp trước có chút giống nhau.

" Nửa năm qua , ta cùng sư phụ vẫn luôn tìm kiếm muội , sư phụ , lão nhân gia , người rất lo lắng cho muội ". Đối với ánh mắt xa lánh của Ôn Nhã , Da Luật Độc ánh mắt lóe sáng , liền nhắc đến sư phụ .

" Sư phụ nếu là lo lắng cho ta , người có thể đến Vân Đình thăm ta , không ai có thể cản trở sư phụ , nhưng sao người hà tất phải dùng thủ đoạn như vậy đối với ta ?" Ôn Nhã lạnh nhạt nói , đối mặt với Da Luật Độc , nàng thực sự không có chút tâm tình nào .

" Sư muội , rất nhiều chuyện không giống như muội có thể nghĩ đơn giản là được ". Da Luật Độc kiên trì giải thích .

" Ta không quan tâm hai người đến cùng là có mục đích gì , nhưng hôm nay , ta nhất định phải nói rõ với huynh , ta không thể gả cho huynh ! ". Ôn Nhã quay đầu đi , không nhìn hần , vừa nhìn thấy hần , nàng lại nhớ tới Ôn Nhã đã chết kia , hình ảnh tuyệt vọng của Ôn Nhã đó trước khi chết , càng khiến nàng hận hần hơn .

Da Luật Độc há miệng định nói gì đó nhưng rồi lại thôi , hần lộ ra nụ cười khổ sở , tình huống này , chẳng phải hần đã từng dự liệu trước rồi , không phải sao ?

Bạn đang đọc truyện *Nghinh Phụng Hoàn Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: C5:Thấy Bình vương

" Nếu muội không muốn gả , vậy huynh cũng sẽ không miễn cưỡng muội , có điều , muội đã rời khỏi Vân đình , cho nên , sau này nên ở lại đại mạc , hưởng thụ một cuộc sống tốt đẹp , thoải mái đi , hơn nữa , sư phụ giờ cũng ở đại mạc , gia đình chúng ta lại đoàn tụ , vẫn tốt hơn so với lúc muội ở Vân đình vương triều . " Da Luật Độc nhẹ giọng nói , nếu nàng ấy đã không muốn , vậy hần sẽ đợi , đợi đến khi nàng đáp ứng hần mới thôi .

" Sư phụ cũng đang ở đây sao ?" . Ôn Nhã nhàn nhạt nhìn hần một chút , đúng là nàng đã bị hần nhìn ra , nên có chút chột dạ , hơi phiết đầu sang một bên .

" Vương , bên ngoài đang có bão cát lớn , chúng ta vẫn là nên vào lều trại trước , rồi lại nói ". Mặc hiên đứng bên cạnh nhắc nhở , bác tính trên mặt đất cũng chưa có đứng dậy , chứng kiến thái độ của đại mạc vương đối với nàng , sau khi kinh ngạc qua đi , mọi người càng đối với nàng là nghi kị cùng xem thường .

" Trước tiên , chúng ta vào trong rồi hãy nói đi . " Da Luật Độc chú ý nhìn tình huống chung quang , nếu không phải là hần muốn tạo ấn tượng tốt với nàng , thì những người dám nói xấu Ôn Nhã hôm nay , hần sẽ đem toàn bộ đi xử lý !

Lều trại của Đại mạc vương xa hoa vô cùng , thậm chí là vô cùng xa hoa , bên trong có rất nhiều đồ vật được làm từ động vật hoang dã , đều toàn là loại quý hiếm , thậm chí Vân đình vương triều còn không có nó . Lần đầu tiên nàng đi vào lều trại , Ôn Nhã liền kinh ngạc vô cùng .

Mới đang ở trong doanh trại quan sát một vòng , Ôn Nhã liền nghe được tiếng đập cánh của một chú chim nhỏ , âm thanh trầm ổn mạnh mẽ , khản đôn lầy , một chú chim chích điều đen từ trong cửa lều bay vào , xông thẳng Ôn Nhã mà tới .

Ôn Nhã liền né sang một bên , nhưng chú chim chích điều vẫn hướng nàng bay tới , Ôn Nhã thấy thần sắc của Da luật độc vẫn là ung dung , nên phần nào đoán ra con chim này là hần nuôi dưỡng , nghĩ đến hần cũng chưa từng làm nàng tổn thương , nên nàng liền đứng lại , xem chú chim nhỏ này muốn làm gì nàng đây a .

Chú chim chích điều liền bay tới Ôn Nhã , Nguyệt Hồng chăm chú nhìn , bị dọa sợ đến độ che miệng lại , mặt đã trắng toát , nhưng chỉ thấy chú chim nhỏ đậu trên bả vai Ôn Nhã , còn dùng chiếc miệng nhỏ màu ánh kim kêu kêu lên búi tóc của Ôn Nhã a .

" Đây là chích Hùng ưng do huynh nuôi dưỡng , tên nó là Tiểu Hắc , xem ra nó rất thích muội . " Nhìn thấy Tiểu Hắc đậu trên bả vai của Ôn Nhã , Da Luật độc khẽ mỉm cười .

" Con vật nhỏ này , nhìn qua không tệ nhỉ ". Ôn Nhã cười cười , đôi tay trắng vuốt nhẹ lên lông mao của tiểu hắc , xem ra chủ nhân của nó chăm sóc nó rất tốt .

" Đi trên đường rong ruổi đã mấy ngày , có lẽ muội cũng đã mệt rồi , huynh đã gọi người chuẩn bị món ăn mà muội thích ăn nhất , lát nữa lập tức liền có ngay . " Nhìn thấy Ôn Nhã nở nụ cười , tâm tình của hần cũng tốt lên .

"Không cần đâu, cạm tạ lòng tốt của huynh, nhưng hiện tại muội trước tiên muốn gặp gỡ cha muội, Bình vương gia, àh, còn có cả Mặc Khanh". Thả tiểu hắc ra, Ôn Nhã thu hồi nụ cười, nhàn nhạt nói.

"Được, được, nhưng mà trước tiên muội nên ăn một chút ít, sau khi ăn, huynh sẽ dẫn muội đi gặp bọn họ, được không? Muội yên tâm, huynh không có ngược đãi bọn họ." Da luật độc mang theo nụ cười lúng túng, nhất tay lên, rất nhanh hạ nhân đã bung đồ ăn lên rồi, Ôn Nhã vừa nhìn, quả nhiên đều là món nàng thích ăn a, mùi thật thơm, nghe qua thật là có chút đói rồi a.

"Nhân lúc còn nóng, muội mau ăn đi, ăn xong ta liền dẫn muội đi gặp Bình vương gia." Xem Ôn Nhã lén lút nuốt từng ngụm nước miếng, Da luật độc không ngừng cười trộm, hần lòi kéo nàng ngồi xuống, nếu không nhường nhịn nàng, nàng khẳng định sẽ không chịu mất mặt mà ăn bữa ăn này rồi.

"Huynh hứa rồi đó, muội ăn xong, huynh nhất định phải dẫn ta đi gặp bọn họ." Yết hầu của Ôn Nhã nuốt xuống một ngụm nước, còn không quên làm eo một chút với hần nữa chứ.

"Hào a, mau ăn nhanh, huynh có bao giờ gạt muội chưa?" Da luật độc cười cười, tự mình gấp cho nàng một bát tràn đầy thức ăn, Ôn Nhã cũng không khách khí, tiếp nhận chén bát, trực tiếp ăn ngay.

Đối với Da luật độc, hôm nay đã là thuận buồm xuôi gió, nhưng đối với hạ nhân, thì chuyện này quả là mặt trời mọc hướng tây a, đại mặc vương chưa từng đối với một người nào ôn nhu, khách khí như vậy? còn cần thận gấp đồ cho nàng, ngày sau nhất định phải đối với vị hoàng hậu của Vân đình này thân thiết hơn một chút mới được, mọi người trong lòng âm thầm suy nghĩ. Còn riêng về Ôn Nhã, đúng là không cần quản nhiều như vậy, khi còn bé, sư huynh cũng thường chăm sóc nàng như vậy, đĩa rau này, thì có là gì.

Da luật độc nhìn Ôn Nhã hần đến say sưa ngon lành, nụ cười trên mặt cũng càng ngày càng nhiều, đã rất lâu không có cùng nàng dùng một bữa cơm thật ngon như vậy rồi, không có nàng ở bên cạnh, những bữa cơm đều là không có mùi vị. Có điều, hiện tại đã được rồi, nàng lại trở về bên cạnh hần, sau đó, mỗi ngày hần đều có thể nhìn thấy nàng, mỗi ngày đều có thể cùng nhau dùng bữa, ngâm lại, Da luật độc cảm thấy vô cùng vui vẻ,

"Hào a! Muội ăn xong rồi!". Cơm nước còn chưa nuốt xuống, Ôn Nhã liền nói với Da luật độc, ánh mắt hần thực sự quá mức cực nóng, làm cho nàng muốn tránh cũng không tránh được, trước đây thật sự nàng cũng không cảm thấy gì, thế nhưng nghĩ đến vị Hào ca kia, Ôn Nhã liền cảm giác có gì đó không đúng.

"Muội còn nói, miệng đã dính dầu dầu, cũng không biết lau đi một chút". Nhìn miệng của Ôn Nhã đều là dầu mỡ, Da luật độc cười cười, cầm lấy chiếc khăn bên người, muốn giúp nàng lau đi vết dầu loang trên miệng.

"Không cần đâu! Muội tự mình làm được". Hành động của hần, khiến nàng giật nảy mình, ngửa ra sau, đoạt lấy chiếc khăn trên tay hần, lau vết dầu trên miệng, tim cũng đã đập nhanh sắp nhảy ra ngoài luôn rồi.

Da Luật Độc cười cười, cũng không nói gì, nhưng trong nụ cười rõ ràng có một chút cay đắng, lần gặp này, Ôn Nhã tựa hồ đối với hần xa lánh rất nhiều, tình huống như vậy, hần quả thực rất không muốn.

"Xong rồi, giờ huynh có thể dẫn muội đi gặp bọn họ chưa?". Cẩn thận lau vết dầu loang trên miệng Ôn Nhã nhìn về phía Da Luật Độc nói.

"Được, chúng ta đi thôi." Da Luật Độc cười cười, đem Ôn Nhã đang ngồi trên ghế kéo đi, Tiểu Hắc căn bản còn đang ở bên trên cửa sổ, mắt thấy Ôn Nhã bọn họ muốn đi ra ngoài, liền lập tức bay đậu lên trên bả vai của nàng, làm Nguyệt Hồng sợ đến vội vã chạy trốn sang bên khác.

Ra khỏi lều trại của đại mặc vương, Da Luật Độc mang theo Ôn Nhã đi tới một cái lều nhỏ, lều nhỏ phía trước còn có hai vị thị vệ đang canh giữ, nơi này chắc là chỗ giam giữ Bình vương gia và Mặc Khanh.

Ôn Nhã xóc lên lều vải đi vào liền nhìn thấy Bình vương gia.

"Cha! Người không sao chứ!". Ôn Nhã thẳng đến chỗ của Bình vương gia, thậm chí quên băng vị hắc y nhân bên cạnh Bình vương gia, hắc y nhân kia khi nghe đến âm thanh của nàng, liền xoay đầu mừng rỡ nhìn Ôn Nhã, lại không nghĩ rằng nàng không hề liếc mắt nhìn hần, đã trực tiếp chạy đến bên cạnh Bình vương gia.

"Cha không sao, đúng là làm khổ con rồi". Nhìn thấy Ôn Nhã, bình vương gia cảm thấy mũi có chút chua xót, Ôn Nhã, nhất định phải chịu rất nhiều đau khổ.

"Nữ nhi không sao, chỉ cần cha không có chuyện gì là tốt rồi a". Ôn Nhã âm thanh nghẹn ngào nói, biết được tin tức Bình vương gia mất tích, nàng đã vô cùng lo sợ, giờ nhìn thấy cha bình an, nàng tâm tình cũng đã có chút yên lòng.

"Sư muội, sư phụ cũng đang ở đây." Nhìn thấy sắc mặt sư phụ dường như có chút không thích, Da Luật Độc vội vã nhắc nhở nói với Ôn Nhã.

"Sư phụ". Buông Bình vương gia ra, Ôn Nhã mới khúm núm đi tới trước mặt của hắc y nhân đó, nàng thật là đáng trách, nảy lo lắng cho cha, nên cư nhiên lại không phát hiện là sư phụ đang ở đây, hi vọng lão nhân gia, người không tức giận với nàng a.

"Hừ! Người còn biết đến người sư phụ này sao!" Hắc y nhân hừ lạnh nói, ở trước mặt Bình vương gia thân thiết như vậy, ở trước mặt hần lại rụt rè e sợ, hần thật sự là kinh khủng đáng sợ vậy sao? Hần Tâm tình có chút phiền muộn.

Ôn Nhã cúi đầu, nửa câu cũng không dám nói, xem ra sư phụ thật sự rất tức giận rồi.

Chương 52: Chương 6 :Cha ruột

" Sur phụ , sur muội chỉ là , chỉ là đùa một chút thôi , người đừng quá sốt sắng ". Thấy bầu không khí có chút nghiêm nghị , Da Luật độc vội vàng nói , sur phụ cũng thật là , rõ ràng là lo lắng cho sur muội như vậy , hiện tại sur muội đã trở về , lại đối với nàng thái độ này , sợ sur muội chưa đủ sợ sao ?.

" Sur phụ , đệ tử không phải cố ý , người không nên tức giận ". Ôn Nhã cẩn trọng nói , nàng là được sur phụ mang về cung mang , cho nên nàng rất đặc biệt sợ sur phụ sinh khí , nếu sur phụ sinh khí , sur phụ sẽ liền không cần nàng nữa .

" Người còn biết ta là sur phụ của người ? Vậy sao , người lại không nghe lời của ta ! Xem ra căn bản người đã không có coi ta là sur phụ người rồi ! ". Nam tử vẫn rất tức giận , hần nuôi dưỡng nàng mười mấy năm nhưng không thể sánh bằng tên Bình vương gia mới gặp nửa năm , điều này làm cho hần khó có thể thực sự tiếp giận được .

" Sur phụ , đệ tử xin lỗi , con thật sự không phải cố ý không nghe lời người , tại sur huynh và sur phụ đi rất lâu rồi , tin tức cũng hoàn toàn không có , trên núi lại không có gì ăn ,con thật sự rất là lo lắng cho hai người , nên mới xuống núi tìm hai người a ". Ôn Nhã viền mắt đã đỏ , nàng chưa từng nhìn thấy sur phụ lại sinh khí lớn như vậy a .

Tuy xác thực là nàng lên núi trốn ra ngoài , nhưng một mình nàng ở trên núi , không có ai trò chuyện , trên núi lại kham khổ , sur phụ bọn họ đã bỏ đi thời gian quá lâu , chỗ thức ăn nàng cũng đã ăn sạch rồi , nàng thật sự không thể tiếp tục ở trên núi , cho nên mới lên ra ngoài .

" Trên núi , thức ăn , cái gì cũng không còn , người một mực lên trốn đi , lại còn chạy đến hoàng cung làm hoàng hậu , người làm như vậy , có còn để sur phụ người vào trong mắt hay không !". Hắc y nam tử càng nói càng sinh khí , hần vì muốn bảo vệ tốt cho nàng , nhưng nàng lại không biết bản thân có phúc mà không biết hưởng !.

" Đệ tử biết lỗi , biết lỗi rồi a . " Ôn Nhã gấp đến độ nước mắt trực trào , nhưng thần sắc của sur phụ vẫn là thờ ơ không động lòng .

" Đủ rồi ! Mặc Thanh Thu! Người dựa vào cái gì mà nổi nóng với Ôn Nhã ! Người suy nghĩ cho thật kỹ , người chỉ là đối với Ôn Nhã quan hệ là sur phụ thôi sao ? Vậy có đáng làm một người cha không ? ". Thấy Ôn Nhã muốn khóc , Bình vương gia thực sự là không nhịn nổi rồi , Mặc Thanh Thu thực là quá đáng .

" Cha , lúc này người vừa mới nói gì ? ". Một hồi yên lặng , Ôn Nhã đột nhiên hỏi , sur phụ nguyên lai tên gọi là Mặc Thanh Thu , nàng lần đầu nghe được tên sur phụ , nhưng bình vương gia nói sur phụ chưa từng đầy đủ trách nhiệm với nàng , nàng có thể hiểu được , nhưng cái gì là trách nhiệm của một người cha , nàng nghe có chút mơ hồ khó hiểu .

" Mặc Thanh Thu , đã đến nước này , người còn định lừa gạt Ôn Nhã tới khi nào ? Người biết rõ ràng Ôn Nhã là thân sinh nữ nhi của người , nhưng người lại không tiếp nhận nàng , chỉ coi nàng là đồ đệ , người đến cùng là muốn làm gì ? " Bình vương gia đem Ôn Nhã kéo về phía sau mình , lạnh giọng nói với Mặc Thanh Thu .

" Cha , người nói cái gì ? Sur phụ làm sao có khả năng là cha ruột của nữ nhi ? " Ôn Nhã cả người run rẩy , nàng không thể tin được , mười mấy năm , người mà nàng gọi là sur phụ , hôm nay cư nhiên lại chính là cha ruột của nàng .

Không chỉ riêng Ôn Nhã không thể tiếp thu được , mà ngay cả Da Luật độc mặt cũng đã đầy vẻ ngạc nhiên và không tin , hần cũng chỉ biết nàng chính là do sur phụ mang về , nhưng xưa nay cũng chưa từng nghe qua sur phụ có nữ nhân , nhìn sơ qua cũng không thấy nàng và sur phụ có chút gì giống nhau , hần quả thực không hề tin được a.

" Cha , người là đang đùa đúng không ? Sur phụ của nữ nhi sẽ không phải là cha ruột của nữ nhi , nương có nói , phụ thân và nữ nhi hình dáng cũng rất giống nhau , nhưng nữ nhi và sur phụ thì không hề giống a ". Ôn Nhã hoảng hốt , cười cười nói , không sai , tuyệt đối sur phụ không phải là cha ruột của nàng , nếu không phải vậy , sur phụ làm sao đối với nàng lạnh lùng như vậy chứ ? Từng đem nàng bỏ rơi trên núi , mặc kệ chết sống của nàng , hần nhất định không phải là cha ruột nàng .

" Tiểu Nhã , ta biết hiện tại con khó mà tiếp nhận được , nhưng sự thật Mặc Thanh Thu chính là cha ruột của con . " Bình vương gia đỡ lấy vai Ôn Nhã , kiên định nói .

" Con cũng biết , sur phụ con không chỉ võ nghệ cao cường , ngay cả y thuật cũng là xuất thần nhập hóa , hần hoàn toàn có biện pháp thay đổi dung mạo của chính mình . Ta đoán , hần nhất định đã sớm biết con chính là nữ nhi , cho nên mới ẩn giấu dung mạo thật của mình , để không cho con nhận biết hần ". Bình vương gia tiếp tục nói , Mặc Thanh Thu hần thực sự là quá phận , hần có thể vô tình với người khác , nhưng Ôn Nhã chính là nữ nhi thân sinh của hần , cho dù hần không thích mẫu thân của Ôn Nhã như thế nào đi nữa , nhưng trong cơ thể Ôn Nhã cũng đang chảy dòng máu của hần , hần làm sao có

thể vô tình với nữ nhi của hắn như vậy chứ ?

" Sur phụ , người nói cho con biết , người có phải là cha ruột của con , đó là sự thật sao ? " Ôn Nhã đi tới trước mặt của Mặc Thanh Thu , đôi tay kéo ống tay áo của hắn , hành động giống như lúc còn bé , ánh mắt tội nghiệp nhìn Mặc Thanh Thu.

" Sao hà ? Ta là cha ruột của con , thì con rất đau khổ sao ? " Mặc Thanh Thu phát tay áo của mình ra , nhìn thấy Ôn Nhã trưng ra bộ mặt như không muốn hắn là phụ thân thân sinh của nàng , Mặc Thanh Thu trong lòng như có một ngọn lửa vô hình , cứ coi như hắn không phải là cha ruột của nàng , nhưng hắn cũng đã có mười mấy năm dưỡng dục nàng , thể nhưng hiện tại nàng đối với Bình vương gia còn thân hơn hắn , hắn nhìn quả rất không thoải mái .

" Không , nhất định không phải là như vậy ! Sur phụ không phải là cha ruột của ta ! ". Ôn Nhã đẩy Mặc Thanh Thu ra , che lỗ tai lại lớn .

" Nếu người là cha ruột của , tại sao người lại đối với ta như vậy ! Từ khi sinh ra , người liền mặc kệ ta , đem ta ném ở trên núi , chẳng quan tâm , ngược lại , người mỗi ngày chỉ mang sư huynh đi theo bên người , người đối với ta như vậy , sao lại có khả năng là cha ruột của ta cơ chứ ! ". Ôn Nhã che lỗ tai , trong lòng đầy rẫy những lo lắng hoàn toàn không tin vào điều đó , hình ảnh ngày xưa hiện về từng chút một , nàng thực sự không thể tìm ra được một điểm nào cho rằng sư phụ là cha ruột của mình a !.

Sur phụ tuy rằng cứu nàng một mạng mạng về , nhưng sư phụ sau khi mang nàng trở về cũng không có quan tâm chăm sóc nàng , bất luận nàng có đói bụng , hoặc lạnh cho đến chết hay không , sư phụ cũng đều không quá quan tâm , liền ngay cả lúc luyện võ , nàng từ trên cọc gỗ té xuống , sư phụ cũng không có nhìn nàng , trực tiếp bỏ mặc nàng mà bước đi , người như vậy sao có khả năng là cha ruột nàng ? Đối với nữ nhi của mình so với người xa lạ còn lạnh lùng hơn , có người cha ruột nào có thể làm được như vậy chứ !

" Xin lỗi , Tiểu Nhã , ta không biết là con cái gì cũng không biết , không sao , ngoan , không có cha ruột , con còn có ta , con mãi mãi là hảo nữ nhi của ta ! ". Bình vương gia thấy Ôn Nhã kích động như vậy , thật sự là đã hoảng sợ , ban đầu hắn chỉ muốn đem sự thật nói cho Ôn Nhã biết , nhưng không nghĩ tới Ôn Nhã lại khổ sở như thế .

" Ôn Nhã là nữ nhi của ta , ta còn khỏe mạnh đứng ở đây , người có tư cách gì làm cha của Ôn Nhã ! ". Mặc Thanh Thu sắc mặt tái nhợt , tuy rằng Ôn Nhã chất vấn hắn , để lòng hắn sinh hổ thẹn , nhưng khi nhìn thấy Ôn Nhã cùng Bình vương gia thân thiết như cha con , hai mắt hắn lại tóe lửa .

" Nếu như Bình vương gia không có tư cách là cha của ta , vậy người thì càng không có tư cách ! ". Bình vương gia còn chưa nói gì , Ôn Nhã liền lạnh lùng phủ cho Mặc Thanh Thu một câu nói .

Mặc Thanh Thu nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của Ôn Nhã , trong lòng hòa lập tức liền tiêu mất , ánh mắt của Ôn Nhã lạnh lùng đến tuyệt tình , trước đây nàng chưa bao giờ dùng ánh mắt như vậy nhìn hắn , trước đây mỗi lần nàng nhìn thấy hắn , trong mắt đều là mang theo sự sùng bái , vui mừng , cho dù hắn không có nói điều gì với nàng , nàng cũng có thể ngoan ngoãn ở bên cạnh bồi hắn , nhưng hiện tại , Mặc Thanh Thu đột nhiên cảm thấy chính mình đã đánh mất đi một vật gì đó rất quan trọng .

Bạn đang đọc truyện *Nghinh Phụng Hoàn Triều* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Chương 7 biết chân tướng

Chương 7 biết chân tướng

" Sur muội , muội đừng như vậy , sư phụ kỳ thực cũng rất quan tâm muội , muội lần này trốn đi , muội không biết sư phụ đã có bao nhiêu là lo lắng cho muội không ? " Da Luật Độc liền vội vàng nói , nếu bây giờ hắn không nói , không biết hai người còn tranh cãi , giao đấu đến khi nào .

Tuy biện pháp này của bọn họ có hơi quá đáng một chút , nhưng chỉ là bọn họ muốn mang nàng trở về bên cạnh , nếu trước đây , Ôn Nhã chịu trở về cùng với nhóm người họ phải đi , thì bây giờ bọn họ cũng sẽ không chọn dùng thủ đoạn cực đoan như thế .

" Lo lắng ? Người sẽ lo lắng cho muội sao ? Các người đừng tưởng các người muốn làm gì thì muội cũng không biết ! Nếu như người thật sự quan tâm muội , vậy sao người không ngăn cản huynh ghênh thú ta ! Sẽ không để ta phải trở thành trò cười cho thiên hạ ! ". Ôn Nhã lạnh lùng nói , để nàng đường đường là hoàng hậu của Vân đình vương triều đi kết giao với người đại mặc , đó là sỉ nhục quá lớn đối với nàng ! Người trong thiên hạ cũng sẽ không bôi vì nàng đi kết giao , ngăn cản chiến tranh , để rồi cảm kích nàng , ngược lại họ chỉ cảm thấy nàng chính là sỉ nhục của Vân đình vương triều !

Mặc Thanh Thu đối với lời chỉ trích của Ôn Nhã , miệng chỉ có thể nhếch lên , hắn xác thực là sớm đã biết Ôn Nhã chính là nữ nhi của hắn , bằng không từ lúc năm mười mấy tuổi nàng đã chết , nhiều năm như vậy , hắn không tiếc thay đổi dung mạo của chính mình , cũng không muốn để cho nàng nhận ra hắn là ai , nhưng chính hắn cũng nghĩ không thông , tại sao mỗi lần đối mặt với Ôn Nhã , hắn đều là cảm thấy mình không có mặt mũi nào để nhìn nàng .

Tuy nói như thế , nhưng hắn vẫn chưa từng nghĩ là sẽ nhận Ôn Nhã là nữ nhi , nếu không phải Bình vương gia nói toạc thân phận của hắn ra , thì hắn vẫn còn có thể cùng Ôn Nhã làm thầy trò tương xứng , hắn biết , chỉ cần hắn nói cho Ôn Nhã , hắn chính là cha ruột của nàng , thì thầy trò bọn họ cũng không làm xong rồi .

" Từ khi ta tiến cung, lúc bắt đầu ở thái miếu gặp qua hắc y nhân, đến việc kết giao hiện tại, hết thấy tất cả đều là do người an bài, có đúng hay không?" Hít sâu một hơi, Ôn Nhã nỗ lực để cho mình tỉnh táo lại.

" Không sai, tất cả đều là ta làm, nhưng ta chỉ là muốn để người rời khỏi Vân Đình ". Đã đến lúc này, Mặc Thanh Thu cũng không cần thiết phải giấu giếm Ôn Nhã nữa, thoải mái thừa nhận.

" Người sở dĩ tấn công Vân Đình vương triều là bởi vì người muốn báo thù thái hậu năm đó lựa chọn hoàng thượng, mà không phải là lựa chọn người ! ". Ôn Nhã không cần hỏi, cũng có thể xác định dụng ý của Mặc Thanh Thu, thái hậu từng nhắc nhở cho nàng, chỉ là nàng vẫn tự muốn lừa mình dối người, không muốn tin tưởng thôi.

" Quả không hổ là nữ nhi của ta, quả nhiên có mấy phần thông minh ". Mặc Thanh Thu không có phản bác, mà là tán thưởng Ôn Nhã, hẳn xưa nay cũng không dám trước mặt Ôn Nhã nói mấy câu như thế, nhưng hẳn thực sự xác thực nữ nhi của mình rất ưu tú.

" Ta không phải là nữ nhi của người, ta cũng chưa từng muốn làm nữ nhi của người ! ". Đối với lời nói của Mặc Thanh Thu, Ôn Nhã rất là phản cảm.

" Ta yêu bà ấy như vậy, vì bà ta có thể không cần tính mệnh của chính mình, thế nhưng chính bà ấy đã phản bội ta ! Tiểu Nhã, người có biết ? Loại cảm giác bị người mình yêu phản bội là như thế nào không ? Đã khiến ta tuyệt vọng cỡ nào không ? Cho nên, ta muốn trả thù ! Chính bởi vì cái ý niệm này, ta mới có thể sống cho đến hôm nay, ta muốn cho bà ta nếm thử việc mất đi người thân là thống khổ như thế nào ! ". Mặc Thanh Thu sắc mặt dữ tợn, người mình yêu phản bội mình, để hắn bị đá kích lớn như vậy.

" Vậy còn ta thì sao ? Người soa lại đối với ta như vậy ? Ta đến cùng đã làm sai điều gì, người lại biến ta thành trò cười của thiên hạ ! ". Ôn Nhã nhìn Mặc Thanh Thu, hẳn chỉ muốn nghĩ đến báo thù, vậy hẳn có từng nghĩ tới nữ nhi của mình hay không ?

" Ta không phải cô ý, ta chỉ muốn để người trở về bên cạnh ta. Ta biết làm như vậy là quá mức cứng rắn, nhưng ta không nghĩ muốn tổn hại hay đã thương người ". Mặc Thanh Thu nhìn trong ánh mắt Ôn Nhã dường như không còn tình cảm, chỉ lạnh lùng nhìn hắn, nhẹ giọng nói.

" Sư muội, chuyện này cũng không thể chỉ trách sư phụ, đều là ta không tốt, muội vẫn biết ta vẫn lúc nào cũng để ý đến muội, cho nên ta mới cho người đến Vân đình bảo muội gả đến đây, như vậy, tất cả mọi người trong thiên hạ đều biết muội sẽ là của huynh, không ai có thể cướp muội đi ". Da Luật Độc nói với Ôn Nhã, chỉ có như vậy, Ôn Nhã mới có thể là của hắn.

" Đủ rồi ! Các người, đều là nói dối, đều là lừa gạt ! Ta không muốn nhìn thấy các người, các người đều đi ra ngoài cho ta ! " Ôn Nhã tức giận, chỉ vào cửa lều, quát Mặc Thanh Thu cùng Da Luật độc ra ngoài.

" Người không muốn nhìn thấy chúng ta, có thể, nhưng người cũng đừng mong là có thể rời khỏi đại mạc ! ". Mặc Thanh Thu sắc mặt nhìn Ôn Nhã một chút, lại trừng mắt nhìn Bình vương gia, lúc này mới phát tay áo bỏ đi.

Da Luật Độc vẫn còn đứng trong doanh trướng, Ôn Nhã cũng không liếc nhìn hắn một cái, vốn hắn còn muốn cùng nàng nói vài câu, nhưng nhìn thấy không khí này, Da Luật Độc biết mình có nói gì cũng là vô dụng, nên cũng chỉ đành rời đi.

" Tiểu Nhã, đều là cha làm liên lụy con, nếu không phải do ta, con sẽ không phải tới đại mạc ". Nhìn Ôn Nhã, Bình vương gia tự trách nói.

" Cha, chuyện này không liên quan đến cha, là bọn họ bày kế hãm hại người, coi như người không có gặp chuyện, bọn họ cũng sẽ tìm cách để mang con về đại mạc ". Ôn Nhã khuyên giải nói, tính khí của sư phụ sao nàng không hiểu.

" À, Đúng rồi cha, người khi đó làm sao lại đột nhiên mất tích ? ". Cùng bình vương gia ngồi xuống, Ôn Nhã chợt nhớ hỏi.

" Như thế nào mất tích ? Kỳ thực chuyện này sớm đã có người sắp đặt ". Bình vương gia cười cười, hồi tưởng lại chuyện ngày trước.

Vốn là lúc hắn ở trong xe chộp mắt một chút, nhưng đột nhiên Mặc Khanh đi vào, vì Mặc Khanh là do Ôn Nhã an bài bên cạnh Bình vương gia, cho nên đối với hắn, vương gia không hề có phòng bị gì, nhưng lại không nghĩ tới Mặc Khanh nhân lúc hắn uống nước liền hạ dược, khiến cho hắn không thể dùng nội lực. Khi hắn muốn gọi người đến, liền bị Mặc Khanh che miệng lại.

" Bọn họ có lẽ sớm đã an bài cái bẫy này, trên xe ngựa cũng chẳng cần động tay động chân, ta liền từ trên xe ngựa theo mật thất phía dưới biến mất ". Bình vương gia hồi tưởng lại, kể lại cho Ôn Nhã nghe.

" Vậy Mặc Khanh ? Hắn hiện tại đang ở đâu ? " Vừa đến đã không nhìn thấy Mặc Khanh, Ôn Nhã vẫn là nhẫn nhịn hiếu kỳ không có hỏi, thế nhưng khi bình vương gia nhắc đến hắn, Ôn Nhã liền đã không nhịn nổi liền hỏi.

" Cha cũng không biết, sau khi đến đại mạc, hắn cũng tách khỏi cha, cha bị giam ở đây cũng chưa từng đi ra ngoài, nên cũng không biết hắn bây giờ thế nào ". Bình vương gia nói, tuy là Mặc Khanh bắt cóc hắn, nhưng hắn biết Mặc Khanh có nỗi khổ tâm trong lòng, cho nên hắn không trách Mặc Khanh.

" Cha, người yên tâm, nữ nhi nhất định sẽ nghĩ cách đưa cha trở về Vân Đình. Người biết không, nương thật sự rất lo lắng cho cha, tuy nương không nói, nhưng nữ nhi có thể cảm giác được, nương mỗi ngày đều là mong cha trở về ". Né tránh chuyện của Mặc Khanh, Ôn Nhã liền nói.

" Chờ cha trở về được Vân Đình, cha sẽ hướng hoàng thượng cáo lão hồi hương, cha muốn bồi nương của con, cùng nhau đợi con trở về ". Bình vương gia lời kéo Ôn Nhã nói.

" Uhm, nữ nhi nhất định sẽ trở về ! ". Ôn Nhã gật đầu đáp ứng, đã trở thành trò cười cho thiên hạ thì đã sao , ở đó còn có phụ thân cùng mẫu thân đang chờ nàng , bất luận như thế nào nàng nhất định sẽ trở về .

Bạn đang đọc truyện *Nghinh Phụng Hoàn Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Chương 8 thấy Mặc Khanh

Chương 8 thấy Mặc Khanh

Sau khi ở lều trại gặp bình vương gia , nàng có nói là không muốn nhìn thấy bọn họ Mặc Thanh Thu , quả nhiên bọn họ cũng không đến tìm nàng . Tuy rằng ngoài miệng nàng nói như thế , nhưng vì chuyện của bình vương gia , Ôn Nhã cũng không thể không đi tìm bọn họ .

Đứng trước lều trại ngập ngừng , đi tới đi lui , không biết là nàng có nên đi vào hay không , sau khi đi vào , thì sẽ nói gì với bọn họ , cũng không thể trực tiếp yêu cầu bọn họ thả người , dù sao nàng là đang đến cầu cạnh bọn họ a.

" Nếu như bọn họ không đáp ứng , vậy ta nên làm gì bây giờ ? " Ở trước cửa lều nàng cứ đi tới đi lui , đi qua đi lại khiến thị vệ nhìn đến cũng đều hoa mắt , nếu là người khác , bọn họ đã sớm bắt đi xử theo quân pháp rồi , nhưng Ôn Nhã thì khác , theo cách đại mặc vương đối xử với nàng , bọn họ liền có thể biết , nếu bọn họ đụng đến một sợi tóc của nàng , bọn họ chắc chắn sẽ không có kết quả tốt .

" Chủ nhân ngày hôm nay triệu tập chúng ta đến , khẳng định là có đại sự . " Ôn Nhã còn đang do dự , đột nhiên nghe được một âm thanh quen thuộc , Mặc Hiền mang theo một đám hắc y nhân đi tới , còn nói cái gì đó .

" Chờ đã ! " Mặc Hiền theo nhóm người đi qua Ôn Nhã , vốn Ôn Nhã không muốn để ý đến bọn họ , nhưng ở trong nhóm Mặc Hiền dẫn đi , bên trong có một người rất quen thuộc.

" Mặc Khanh , người ở lại , ta có lời muốn hỏi cùng người ". Thấy mười mấy người đều dừng lại nhìn mình , Ôn Nhã hơi cúi thấp đầu , trên mặt mơ hồ còn có chút ửng hồng .

Mặc Hiền quay đầu nhìn lại phía Mặc Khanh , muốn dò hỏi ý kiến hần , nhưng chỉ phát hiện Mặc Khanh chỉ là lạnh lùng đứng ở đó , chẳng hề nói một câu .

" Mặc Khanh , người tới đây ! ". Ôn Nhã cau mày tức giận nói , thời điểm lúc này , Mặc Khanh không hề liếc mắt nhìn nàng , thật giống như nàng chưa từng tồn tại , trong lòng Ôn Nhã rất tức giận .

Mặc Khanh nhưng vẫn là đứng đó , mắt nhìn thẳng , xem lời nói của Ôn Nhã như gió bên tai , ngay cả Mặc Hiền cũng cảm thấy có chút kỳ quái . Mặc Khanh quan tâm nhất chính là Ôn Nhã , nhưng hiện tại hần cư nhiên đối với Ôn Nhã không chút động đậy , Ôn Nhã không muốn mất đi huynh đệ thân thiết , không muốn nàng và hần càng cách biệt .

" Mặc Khanh , người làm sao vậy ? Ta là Ôn Nhã a , người đừng nói là người chưa từng quen biết ta a ". Ôn Nhã không nhịn được đi tới trước mặt Mặc Khanh hỏi .

Mặc Khanh lạnh lùng lúc này mới có phản ứng , nhàn nhạt nhìn Ôn Nhã một chút , liền không nhìn nữa . Hành động này , lại làm cho Ôn Nhã không nhịn được lùi về sau một bước .

Ánh mắt của Mặc Khanh nhìn về phía Ôn Nhã đều là lạnh lùng , xa cách , không một tia tình cảm . Ôn Nhã còn hoài nghi người trước mắt mình có phải là Mặc Khanh thật hay là không . Mặc Khanh trước đây nhìn nàng , trong mắt tràn đầy nhu tình sâu sắc , trong ánh mắt đều là ý cười , nhưng Mặc Khanh trước mặt nàng thì không phải như vậy !

" Ôn cô nương , không có việc gì nữa , chúng ta đi vào trước , vương còn có việc dặn dò chúng ta . " Mặc Hiền tuy rằng không hiểu Mặc Khanh muốn làm gì , nhưng như vậy không phải là tốt hơn sao ?

Mặc Hiền mang theo những người khác tiến vào lều trại , từ đầu đến cuối , Mặc Khanh cũng không có quay lại nhìn nàng .

Ôn Nhã nhìn bóng dáng Mặc Khanh đi vào , trong lòng vắng vẻ , sự tình có lẽ không nên là như vậy . Là hần mang Bình vương gia tới đại mặc , cho nên nàng phải để đây , theo lý thuyết , Mặc Khanh hẳn là không có mặt mũi nào nhìn thấy nàng mới đúng , làm sao lại như thế bỏ mặc nàng ? Ôn Nhã thực sự nghĩ không ra.

Sau khi tiến vào lều trại , Mặc Khanh mới gỡ bỏ lớp mặt nạ trang ban nãy , trong lòng đau đến nhỏ máu trong tim , nhưng hần không còn cách nào khác , lý trí nói cho hần biết , hần chỉ có thể để Ôn Nhã rời xa mình , như vậy đối với Ôn Nhã là tốt nhất , cho nên , hần mới để Ôn Nhã hiểu lầm , cũng không giải thích gì thêm .

Chuyện Ôn Nhã ngăn cản Mặc Khanh , trong doanh trường Da Luật Độc đều biết rất rõ ràng , sau khi Mặc Khanh đi vào , Da Luật Độc cũng chỉ là nhẹ nhàng liếc mắt nhìn hần , cũng không nói gì nữa .

" Lần này , ta triệu tập các người đến , là có một nhiệm vụ , các người tất cả phải đi hoàn thành ". Nhìn một lượt trên xuống dưới , Da Luật Độc lúc này mới thản nhiên nói .

" Các người lưu lại Vân đình đã lâu như vậy , cũng nên biết Vân Lâm bên người có ám vệ , nhiệm vụ ta giao cho các người lần này , chính là đem tất cả ám vệ của Vân Lâm dọn dẹp sạch sẽ ! ". Thấy phía dưới không ai lên tiếng , Da Luật Độc tiếp tục nói , chiến tranh có thể tạm dừng . nhưng kế hoạch báo thù của sư phụ thì không thể đình chỉ , huống chi , Vân Lâm còn đối với Ôn Nhã có những hành động quá đáng !

" Còn có , chuyện này tuyệt đối không thể để Ôn Nhã biết được ! ". Sau khi nói xong , Da Luật Độc bổ sung thêm , lấy tính cách nàng mà nói , nếu để nàng biết , sẽ không để hần tổn hại người của Vân Đình vương triều .

Mà giờ khắc này , bên trong Vân Đình vương triều , Vân Lâm mặt đầy tái nhợt ngồi ở bên bàn , nhìn chăm chăm mật báo trên bàn mà ám vệ mới vừa báo về , đôi mắt sắp sửa phun ra lửa !.

" Sư phụ ? Sư huynh ? Cha ruột ? Là chuyện gì chứ ! Không nghĩ tới , lai lịch của nàng lại lớn như vậy ! Có điều như vậy cũng tốt , chỉ ít người ở đại mạc sẽ không tổn thương nàng ". Sau khi xem xong , Vân Lâm thờ dài một cái , hiện tại tất cả mọi chuyện đã đều rõ ràng , chỉ là danh tiếng của Ôn Nhã đã vỡ tan , hi vọng , Ôn Nhã bọn họ có thể trong khoảng thời gian này mà chờ đợi , hần nhất định sẽ mau chóng đưa nàng quay về .

" Hoàng thượng ". Vân Lâm còn đang suy nghĩ , Lý Đức Hải từ cửa khom lưng đi vào , nhỏ giọng hô .

" Có chuyện gì ?" Vân Lâm hỏi Lý Đức Hải đáp trả hồ hồ là có ả tình khó nói .

" Hoàng thượng , Mai phi nương nương cùng Ngọc Tu dung tự mình đến đây mời người đến ngắm trăng ". Lý Đức Hải cẩn trọng nói . Hoàng hậu nương nương mới rời khỏi có mấy ngày , trong cung phi tử bắt đầu mình tranh ám đấu , đặc biệt là Mai Phi nương nương cùng Ngọc tu dung , ý vào sự sủng ái của hoàng thượng , nên đều không xem ai để vào trong mắt .

" Ngắm trăng ? Ngày hôm nay là ngày mấy ? ". Vân Lâm nghe đến ngắm trăng , đột nhiên sững sốt một chút , hần tựa hồ đã quên mất chuyện quan trọng gì đó .

" Hồi bẩm hoàng thượng , ngày hôm nay , chính là Tiết Trung Thu , bởi vì chiến sự vừa mới lắng xuống , cho nên trong cung cũng không có cho trừ bị Tiết trung thu ". Lý Đức Hải hồi đáp , lần trước hần cũng có nhắc đến Tiết trung thu .

" Ngày hôm nay , chính là Trung Thu sao ? Không trách , mặt trăng lại tròn như thế ". Xuyên thấu qua cửa sổ , Vân Lâm nhìn thấy vàng trăng sáng trong trên trời , hần đã từng muốn , chờ đến thời điểm Tết trung thu , cùng thái hậu , Ôn Nhã các nàng dùng bữa một lần , thế nhưng hiện tại , Vân Lâm ngẫm lại đều cảm thấy khó chịu và cay đắng .

" Đúng vậy , Hoàng thượng , Mai Phi nương nương cùng Ngọc Tu Dung , đều đang ở bên ngoài đợi người ". Lý đức Hải không thể không nhắc nhở Vân Lâm .

" Các nàng ấy , muốn chờ liền để bọn họ chờ đi , Lý Đức Hải , người mau đi chuẩn bị cho trẩm một bình tửu ". Vân Lâm không thèm để ý , hần hiện tại càng chán ghét các nàng , nếu như các nàng có một nửa giống Ôn Nhã thì tốt rồi .

" Hoàng thượng còn bận xử lý quốc gia đại sự , trời lạnh , hai vị nương nương vẫn là sớm trở về đi ". Lý Đức Hải ra khỏi Ngự Thư Phòng , thấy hai vị nương nương còn đứng ở đó , không nhìn được khuyên nhủ .

Mai Phi cùng Ngọc Tu dung sắc mặt tái nhợt , không ai phục ai , liền xoay người rời đi .

Bạn đang đọc truyện *Nghinh Phụng Hoàn Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: Chương 9 sau vị thuộc về

Chương 9 sau vị thuộc về

" Không biết từ lúc nào , Mai Phi cùng Ngọc Tu dung đều đã thay đổi , không giống các nàng trước đây ". Vân Lâm rót ly rượu cho Lý Đức Hải , chính mình cũng bung ly rượu lên nhấp một miếng .

" Hoàng thượng , mỗi người đều sẽ thay đổi , chỉ vì lợi ích mà thay đổi ". Lý Đức Hải cười nói , chỉ có vào lúc này , hần mới có thể cùng hoàng thượng như bằng hữu mà đàm luận , cảm giác này trong cung chỉ có duy nhất mình hần mới làm được .

"Niên niên tuế tuế hoa tương tự , niên niên tuế tuế nhân bất đồng ".(Hàng năm , hàng năm , hoa như thế , hàng năm , hàng năm , người không giống)

Vân Lâm cười khổ , sang năm sau vào lúc này , không biết người bồi hấn bên cạnh sẽ là ai .

Rạng sáng ngày thứ hai , triều đình dâng tấu chương yêu cầu Vân Lâm lập hậu , trong đó , có Mai Phi , Dung Phi , cùng Ngọc Tu Dung là được tiếng nói nhiều nhất . Phía dưới nghị luận sôi nổi , Vân Lâm thực sự là không có hứng thú nghe tiếp rồi , chỉ hi vọng bọn họ có thể mau chóng kết thúc , sớm rời triều .

" Thái hậu nương nương giá lâm ! Dung Phi nương nương đến ! Mai phi nương nương đến ! Tu nghi , Tu hoa , tu Dung ba vị vương nương đến ! ". Theo âm thanh thái giám ty lễ , thái hậu dẫn dắt đám phi tần đi vào .

" Mẫu hậu , người sao lại đến đây ? ". Vân Lâm vội vã từ long y đi xuống , đem thái hậu phù trợ đến long ý ngồi xuống , chính mình đứng ở bên cạnh .

" Ai gia có một số việc , muốn cùng với chư vị đại thần đây nói một chút ". Thái hậu vỗ vỗ mu bàn tay của Vân Lâm , nhìn quét bá quan văn võ của triều đình nói .

" Mẫu hậu mời nói ". Vân Lâm lùi tới bên cạnh .

" Ai gia nghe nói , triều đình đang khuyên hoàng thượng lập tân hậu , cho nên ai gia liền mang theo những nương nương ở hậu cung đến đây xem một chút , chư vị nghĩ như thế nào ! ". Thái hậu ngồi thẳng , nhìn xuống các đại thần triều đình phía dưới .

Các đại thần , người nhìn ta , ta nhìn người , không biết thái hậu đã uống trúng thuốc gì , muốn lập hoàng hậu , không nhất thiết phải mang tất cả các nương nương của hậu cung đến đây làm gì chứ ?

" Khởi bẩm thái hậu , hoàng hậu trước kia đã kết giao đến đại mặc , hậu vị không thể bỏ trống , sẽ gây bất lợi cho việc đoàn kết hậu cung ". Có vị đại thần tiến lên một bước , cung kính nói , Vân Lâm chú ý tới , người này chính là theo phe của Vân Lôi .

" Vậy Trương đại nhân cho rằng , hiện tại bên trong hậu cung , ai có thể làm hoàng hậu ? Thái hậu trên mặt hiện tia không thích nói .

" Thần mạo muội , thần có thể thấy xưa nay hoàng thượng đều sủng ái Mai phi nương nương , lập Mai phi nương nương làm hoàng hậu , chúng thần đều tán thành ". Trương đại nhân cung kính nói .

" Trương đại nhân lời này nói không đúng , từ xưa tới nay , thân là hoàng hậu , ứng với tài đức vẹn toàn , Dung Phi nương nương xuất thân từ thư hương thế gia , ôn hòa kính cẩn , để Dung phi nương nương làm hoàng hậu , không thể tốt hơn sao . " Trương đại nhân vừa nói xong , lập tức liền có người phản đối .

Trong cung trên dưới ai không biết , tuy rằng hoàng thượng sủng ái Mai phi , nhưng thái hậu vẫn rất ghét nàng ta , để Mai phi nương nương làm hoàng hậu , tuyệt đối là không thể , trong cung Dung phi nương nương càng được thái hậu yêu thích , hơn nữa Dung phi tâm tính còn được hơn Mai phi mấy bậc , lập Mai phi làm hoàng hậu , còn không thể sao .

" Bồn cung trước tiên cảm tạ hảo ý của Trần đại nhân ". Dung phi liền nói .

" Trần Đại nhân , hảo ý của người , Dung Phi chân thành ghi nhớ , chỉ là Bồn cung luôn luôn thanh đăng cổ Phật , vị trí hoàng hậu là một đạo gông xiềng , hơn nữa , trong lòng bồn cung , Vân Đình vương triều chỉ có Ôn cô nương hoàng hậu một người duy nhất ". Dung Phi lạnh nhạt nói , nàng vốn không có ý tranh vị trí hoàng hậu này , huống hồ , từ trong lời nói của thái hậu , nàng cũng mơ hồ đoán ra được chút ít .

" Dung phi nương nương đúng là nhân đức , thế nhưng hoàng hậu trước kia cũng đã kết giao đến đại mặc rồi , đã không thể còn là hoàng hậu của Vân Đình vương triều nữa ". Mai Phi nhất lạnh nhìn Dung Phi một chút .

" Mai Phi muội muội , lời của Bồn cung vừa nãy nói có lẽ là không phải , nhưng nếu muội có thể trở thành Hoàng hậu , Bồn cung tất nhiên mỗi ngày cũng sẽ đến cung muội thỉnh an ". Dung Phi lạnh nhạt nói một câu , liền không tiếp tục để ý Mai phi .

" Việc này , vẫn nên để hoàng thượng định đoạt . " Trần đại nhân thấy Dung Phi nương nương cũng không có ý nguyện kia , nên cũng không miễn cưỡng nữa .

" Ý của trẫm , hiện tại quốc nạn còn chưa giải quyết , chuyện lập hậu , vẫn là không thích hợp , quá gấp gáp . " Vân Lâm nói , hấn tựa hồ cũng đã quên , mới vừa lúc bắt hấn nghênh thú Ôn Nhã , thời điểm đó hấn trong lòng rất căm giận nàng , vì nàng đã cướp đi vị trí của Mai Phi , nhưng hiện tại hậu vị bị bỏ trống , trong lòng hấn nhưng lại không có tâm tư muốn để Mai Phi làm hoàng hậu .

" Ai gia cũng cảm thấy giống như vậy , Ôn Nhã là vì đại nghĩa , vì Vân đình vương triều mà hi sinh , ai gia trong lòng vẫn luôn cảm thấy có lỗi với nàng ấy ". Vân Lâm mới vừa nói xong , thái hậu liền tiếp , đại thần ban đầu còn muốn khuyên Vân Lâm lần nữa lập hậu , nhưng vừa nghe thái hậu nói liền rút rề không dám nói .

" Ai gia tin rằng , nếu không có sự hi sinh của Ôn Nhã , e rằng các vị ngồi ở nơi đây , đầu cũng đã một đường thân một nẻo , tóm lại , các vị ở đây cũng đều không phải là người vong ân phụ nghĩa , hậu vị sau này , ai gia vẫn là muốn để lại cho Ôn Nhã , chỉ cần ai gia một ngày còn sống , hậu vị nhất định phải là nàng ! ". Thái hậu nói , nghiêm mặt nhìn quét các đại thần triều đình , đặt biệt là người của Vân Lôi .

" Nếu thái hậu đều đã nói đến như vậy , trẫm sẽ tuân thủ lời thái hậu dặn dò , từ nay về sau , bất kể là trên triều đình , hay là hậu cung , cũng đều không

được nhắc đến việc lập hậu một lần nữa , Vân Đình vương triều ta chỉ có một vị hoàng hậu , chính là nàng , Ôn Nhã ! ". Vân Lâm theo thái hậu , âm thanh nghiêm nghị nói .

Mai Phi sắc mặt tái nhợt , trong mắt đều sắp phun ra lửa , phản ứng của thái hậu nàng sớm đã dự phòng , nhưng hoàng thượng lại cứ nhiên đáp ứng , nàng không cam lòng , rất tức giận .

Từ khi Ôn Nhã nhập cung , hoàng thượng tựa hồ đã thay đổi rất nhiều , lúc mới bắt đầu đã giảm thiểu số lần đến cung của nàng , sau đó là lạnh nhạt với nàng , tất cả cũng chỉ là vì một người , Ôn Nhã , sớm biết , nàng đã không nghe lời của Vân Lô , sớm đem nàng ta giải quyết nhanh gọn , hiện tại cũng sẽ không có loại chuyện như vậy xảy ra , vị trí hoàng hậu nhất định sẽ vào tay nàng .

Mai Phi càng nghĩ càng cảm phiền , trong lòng không biết là đã mắng Ôn Nhã bao nhiêu lần , chỉ hi vọng nàng ta có thể vĩnh viễn ở lại đại mạc , cả đời cũng đều không về được ! .

" Muội muội hà tất phải tức giận đến như vậy , người trong lòng nên cảm kích mới đúng , hoàng thượng có thể giữ cho người một mạng , đã là hết lòng giúp đỡ quan tâm người , người còn ở đây vọng tưởng làm hoàng hậu nữa , cũng nên suy nghĩ lại một chút , bản thân trước đó mình đã từng làm gì ." Bên cạnh , Dung Phi cười mỉm , nhẹ giọng nói , Mai Phi nghe xong lời Dung Phi nói , trong nháy mắt sắc mặt càng trở nên trắng bệch .

Lẽ nào hoàng thượng đã biết chuyện của nàng và Vân Lô sao ? Không thể , nếu như hoàng thượng biết , hoàng thượng làm sao có khả năng một điểm phản ứng cũng đều không có ? Không đúng ! Hoàng thượng có điểm khác thường ! Hoàng thượng không còn sủng ái nàng như trước nữa , nói như vậy , hoàng thượng đã thật sự biết rồi sao ? Mai Phi trong lòng kinh hoàng , nàng thậm chí không tin là hoàng thượng thật sự đã biết chuyện của nàng hay chưa ? .

" Dung tỷ tỷ nói gì vậy , muội muội nghe qua một câu cũng đều không hiểu ". Mai Phi nỗ lực điều chỉnh hô hấp của mình , trấn áp lại sự hoảng loạn trong tâm , đồng thời trong lòng lúc này cũng đang suy đoán , Dung Phi làm sao lại biết được chuyện của nàng ? Dung Phi rốt cuộc đã biết được bao nhiêu ! Nghĩ như thế , Mai Phi trong mắt liền lóe ra một tia sát cơ .

Bạn đang đọc truyện *Nghinh Phụng Hoàn Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Chương 10 Đại Mạc vương sau

Chương 10 Đại Mạc vương sau

" Ta mặc kệ là như thế nào , người nhất định phải thả Bình vương gia , nếu như , người không chịu thả người , cả đời này , con sẽ không để ý đến người nữa ! ". Thần sắc Ôn Nhã kích động hướng Mặc Thanh Thu hét to , đôi mắt trước đây , nàng cũng không dám lớn tiếng nói chuyện với Mặc Thanh Thu , nhưng kể từ khi biết hần là cha ruột của mình , nàng đã đối với phần tình cảm kia đã tự nhiên hơn .

" Người vì một người ngoài , mà cùng ta tranh cãi đáng sao ? " Mặc Thanh Thu mặt lạnh hỏi , nếu đổi lại là Ôn Nhã trước đây , một câu này nhất định sẽ bị dọa đến , khiến nàng không dám nói luôn .

" Ông ta không phải là người ngoài , ông chính là cha của ta ! ". Ôn Nhã quát cường nói , nàng đến đại mạc mục đích chính , chính là cứu Bình vương và Mặc Khanh , hiện tại cũng đã đến rồi , nhất định phải tìm cách thả bọn họ đi mới được !

" Sư muội , bình tĩnh đừng nóng , sư phụ không có nói là sẽ không thả người , chỉ là muốn giam họ thêm một thời gian ngắn nữa mà thôi ." Da Luật Độc khuyên nhủ .

" Tại sao phải chờ đợi thêm một thời gian nữa , đến cùng các người muốn thế nào ! Các người thả cha ta đi , cũng đâu có ảnh hưởng hoặc gây trở ngại đến kế hoạch của các người a ! " Ôn Nhã không muốn nghe lý do của bọn họ , hiện tại nàng chỉ muốn làm cho bọn họ thả người ! .

" Im miệng ! Người còn gọi hần là một tiếng cha , người có tin , ta hiện tại liền giết chết hần hay không ? ". Tuy rằng xưa nay Mặc Thanh Thu chưa từng thừa nhận Ôn Nhã là nữ nhi của hần , nhưng cứ đứng trơ mắt mà nhìn Ôn Nhã cứ luôn nồm nồm miệng kêu người khác là cha , Mặc Thanh Thu trong lòng cảm thấy buồn bức đến kỳ lạ , giống như hần đã bị ai đó cướp đi một vật gì rất là quan trọng .

Ôn Nhã bị Mặc Thanh Thu quát một tiếng , đã liền sợ rồi , Mặc Thanh Thu đối với nàng vẫn là đáng sợ lạnh nhạt , chưa từng nhìn thấy hần phát hỏa lớn như vậy , thật sự trong lòng nàng có chút sợ sệt .

" Người , nếu dám giết ông ta , vậy .. ta cũng sẽ không bỏ qua cho người ! ". Ôn Nhã lạnh lùng nhìn Mặc Thanh Thu , vén rèm liền xông ra ngoài .

" A ! ". Ôn Nhã vừa chạy vội đi ra , cũng không để ý phía bên ngoài cửa có người hay không , kết quả lập tức va vào một thân người mềm mại , nàng là người có võ công , dù trấn động mấy cũng sẽ liền đứng vững , thế nhưng người khác thì không có số may giống nàng như vậy a .

"Ngươi! Nữ tử này thật to gan! Dám va vào Vương hậu của chúng ta, không muốn sống à!". Ôn Nhã mới vừa muốn mở miệng nói lời xin lỗi, một âm thanh sắc bén từ từ liền vang lên.

"Kính Hồ! Không được nói loạn". Nữ tử ngã trên mặt đất được nâng dậy, khẽ quát nói.

Ôn Nhã lúc này mới nhìn rõ dung mạo người vừa nãy mình mới đụng vào, một gương mặt trái xoan tinh xảo, mày, mi mượt như hoa, đáng vẻ ôn hòa, khiến người nhìn thấy đã yêu. Một bộ dáng đáng thương, nhu nhược thật khiến người ta thương xót. Ôn Nhã nghĩ thầm.

"Vương Hậu, Kính hồ cũng chỉ là lo lắng thân thể của người a, người thân thể yếu đuối, làm sao chống đỡ lại cái va chạm ban nãy của nữ tử ấy?" Kính Hồ nhẹ nhàng đánh phủ bụi bặm trên người Vương hậu, oán giận nói.

"Vị cô nương à, thực sự là ngại quá, Kính Hồ là nha hoàn bên cạnh ta, chẳng qua cũng chỉ là lo lắng cho thân thể của ta, nếu có gì mạo phạm tới cô nương, kính xin cô nương thứ lỗi, bỏ qua cho". Nữ tử ôn nhu nở nụ cười, nói lời lành với Ôn Nhã.

"Vương Hậu quả là khách khí, tiểu nữ đã mạo phạm tới Vương hậu, là tiểu nữ không đúng". Ôn Nhã nói, Vương Hậu đầu tiên đã chịu nhận lỗi trước, nếu nàng còn làm khó, thì đúng là nàng không phải rồi.

"Đã xảy ra chuyện gì?". Da Luật Độc cùng Mặc Thanh Thu đi ra, bọn họ muốn đến xem đại quân đã chuẩn bị như thế nào, thì lại nghe được âm thanh của nữ tử bên ngoài.

"Biết Vũ gặp qua Ta vương, gặp qua nghĩa phụ". Biết Vũ vương hậu nhìn thấy Da Luật Độc cùng Mặc Thanh Thu đi ra, đem tay phải của mình đặt ở trước ngực bên trái, khom lưng hành lễ nói.

"Nghĩa phụ! Ngươi gọi ông ta là nghĩa phụ sao!". Thời điểm vừa nghe Biết Vũ xưng hô Mặc Thanh Thu là nghĩa phụ, Ôn Nhã toàn bộ khuôn mặt đã tức giận, chỉ vào Mặc Thanh Thu, giận dữ hỏi.

"Cô nương làm sao vậy? Ông ấy chính là nghĩa phụ của ta, may mà có nghĩa phụ, mạng này của ta mới có thể kiếm về". Biết Vũ hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì, nên kinh hoàng nói.

"Ha, Ha! Được lắm! Mặc Thanh Thu! Ông đã làm rất tốt". Ôn Nhã chỉ cảm giác tim của mình như bị nhiều cây kim đâm vào rất đau, cha ruột của nàng, mang nàng về nuôi dưỡng, nhưng lại không chịu nhận nàng, hẳn mặc kệ nàng cũng được đi, nhưng không ngờ, hẳn ở bên ngoài cư nhiên lại thu nhận một nghĩa nữ khác! Trong lòng nàng, đau lắm, thật sự rất đau, đau đến không thể hô hấp được, Ôn Nhã lấy tay che lại trái tim đang nhói đau của mình, hận không thể đem trái tim này bỏ đi, như vậy sẽ không còn đau nữa.

"Tiểu Nhã". Mặc Thanh Thu nhìn thấy vẻ mặt thống khổ của Ôn Nhã, hẳn không nhận được đau lòng, liền đi đến phò trợ Ôn Nhã.

"Ông, đừng đụng đến ta!". Ôn Nhã trực tiếp hất tay Mặc Thanh Thu ra, lao đảo lùi lại mấy bước.

"Mặc Thanh Thu! Ta hận ông! Ta hận Ông!!". Đôi ta nắm chặt tà váy, Ôn Nhã nhìn Mặc Thanh Thu bị phẫn nộ, nước mắt không tự chủ liền chảy xuống, sau khi nói xong, Ôn Nhã hồn bay phách lạc xoay người rời khỏi.

"Nghĩa phụ, nàng ấy làm sao vậy?" Biết Vũ hoàn toàn kinh ngạc, căn bản không biết chuyện gì đang phát sinh.

"Không có gì, thân thể con không tốt, sớm quay về nghỉ ngơi đi". Mặc Thanh Thu lạnh nhạt nói, nói xong cũng lướt qua Biết Vũ rời khỏi, hẳn rất muốn biết Ôn Nhã hiện tại thế nào rồi, nàng từ nhỏ rất ít ở trước mặt hắn khóc, bởi vì nàng biết hắn không thích người khác khóc, lúc này nhìn thấy nước mắt của nàng, hẳn thật sự rất đau lòng.

"Không có việc gì, nàng cũng đừng đi tới đi lui, náo loạn như vậy". Da Luật Độc lạnh lùng ném tiếp một câu, cũng liền vội vã rời khỏi, đôi chủ tớ Biết Vũ vẫn là đứng ngơ ngác ngoài lề.

"Tất cả bọn họ như vậy là sao?" Một lát sau, Biết Vũ mới sờ sờ hỏi.

Ôn Nhã cũng không biết chính mình làm sao rời khỏi, cả người hoàn toàn nằm trong trạng thái hỗn loạn, đầu chỉ biết là Biết Vũ gọi hắn là nghĩa phụ, lời nói đó cứ xoay quanh đầu nàng, nàng làm sao cũng không thể xua tan. Nếu như có thể, nàng tình nguyện cái gì cũng không biết sẽ tốt hơn.

"Ôn Nhã, con chờ chút!". Mặc Thanh Thu đuổi theo phía sau Ôn Nhã, đã gọi nàng mấy lần, Ôn Nhã cũng chưa từng quay đầu liếc nhìn hắn.

"Ôn Nhã, con đừng náo loạn như vậy nữa!". Mặc Thanh Thu bước nhanh về phía trước, dùng hết sức kéo Ôn Nhã, nhìn bản thân lại nhìn thấy trên mặt của Ôn Nhã đã rơi đầy lệ, trong lúc nhất thời, dĩ nhiên hắn cũng không biết nói gì cho phải.

"Ta nhận Biết Vũ làm nghĩa nữ, cũng chỉ là vì muốn giúp sư huynh con đoạt lại quyền thừa kế đại mạc". Qua một lúc lâu, Mặc Thanh Thu mới nhẹ giọng nói, hẳn xưa nay chưa từng hướng về bất kỳ ai giải thích việc gì cả, nhưng nhìn thấy nàng khóc đến thương tâm như vậy, Mặc Thanh Thu bất đắc dĩ cũng nên phải giải thích một chút.

"Giờ chứ? Vậy thì đã sao? Ông chung quy cũng yêu thương hài tử của người khác nhiều hơn con mình rồi, Ôn Nhã quay đầu đi, ở đáy lòng không tiếng động mà kháng nghị.

"Con đừng như vậy nổi nóng nữa, bất quá ta đáp ứng con, thả bình vương gia trở về Vân đình vương triều. Đại mạc không giống như là ở Vân đình,

trên thảo nguyên của đại mạc rất nhiều dã thú, không cẩn thận, con liền có thể sẽ gặp phải nguy hiểm, con vẫn là nên trở về lều trại đi". Mặc Thanh Thu thấp giọng khuyên nhủ, điều kiện này là hắc mã chiều nàng đến cực hạn rồi.

Lúc mới mang nàng về nuôi dưỡng, cho dù không có tương nhận, hắc mã cũng không cảm thấy gì, nhưng khi nhìn thấy Ôn Nhã nhận người khác làm cha, còn cùng người khác thân thiết như vậy, Mặc Thanh Thu trong lòng liền bắt đầu khó chịu. Dù sao nàng cũng là huyết thống của hắc mã, dù sau nàng cũng là một tay hắc mã nuôi lớn, nói thế sao, cũng có nhiều cảm tình a.

Ôn Nhã giờ tay lau lệ trên mặt, xoay người đi trở về, không phải là nàng sợ dã thú trên thảo nguyên, mà là vì muốn nhanh chóng cho Mặc Thanh Thu thả Bình vương gia trở về Vân đình.

Bạn đang đọc truyện *Nghinh Phụng Hoàn Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Chương 11 đến từ Vân Đình cảm động.

Chương 11 đến từ Vân Đình cảm động.

Mặc Thanh Thu quả nhiên không để cho Ôn Nhã lại thất vọng, lập tức phóng thích Bình vương.

"Cha, sau khi trở về, nhờ cha nói lại cho mẫu thân biết, ta rất khỏe, đừng để bà phải lo lắng". Ôn Nhã giúp Bình vương gia thu dọn xiêm y, Bình vương gia mặc y vài bộ thô, giảm đi sự uy phong lẫm liệt, nhưng lại có thêm mấy phần của cha hiền.

"Nếu như có thể, cha tình nguyện ở lại đại mạc, để con trở về". Bình vương gia cảm khái nói.

"Cha, không cần phải lo lắng cho ta, bọn họ sẽ không làm gì ta a". Ôn Nhã cười cười.

"Con nhất định phải tận mắt nhìn thấy Bình vương gia an toàn trở về Vân Đình". Ôn Nhã xoay người, nói với Mặc Thanh Thu.

Mặc Thanh Thu nhìn thấy Ôn Nhã và Bình vương gia, đáng vẻ phụ tử tình thâm, trong lòng hắc mã rất vô vị, Ôn Nhã yêu cầu hắc mã, tuy rằng hắc mã thật sự không thích, nhưng vẫn là gật đầu đáp ứng.

"Sur phụ, hay là để đệ tử bồi sư muội đi". Da Luật Độc đề nghị, thật vất vả mới đem sư muội trở về đại mạc, hắc mã thật sự rất sợ, chớp mắt một cái, sư muội liền lại chạy khỏi hắc mã.

"Không cần, hiện tại con tốt xấu gì cũng là Đại Mạc Vương, không thể cả ngày chạy theo nữ nhân". Mặc Thanh Thu nhàn nhạt quét Da Luật Độc một chút, hắc mã thực không dám nói nữa.

"Con yên tâm, có ta ở đây, Tiểu Nhã sẽ không dám chạy trốn lần nữa". Một lát sau, Mặc Thanh Thu tiếp tục nói, Da luật độc cũng chỉ có thể gật đầu tán thành.

Ôn Nhã cùng Bình vương gia cưỡi ngựa, một đường hướng về phương hướng Vân đình mà đi, phía sau còn có mười mấy thân vệ binh của Đại Mạc cùng đi theo.

"Tiểu Nhã, phía trước chính là Vân đình vương triều, con cũng nên trở về đi". Nhìn biên thành phía trước, Bình vương gia liền nói.

"Không còn cách nào khác, con muốn tận mắt nhìn thấy cha Bình an trở lại Vân Đình". Ôn Nhã cười nói, gió nhẹ nhàng thổi bay mái tóc mềm mại của nàng, ở trong gió, tựa hồ cũng chen lẫn một tia nhàn nhạt buồn bã của biệt ly sầu.

Bình vương nhẹ nhàng vuốt nhẹ sợi tóc bay loạn trong gió cho nàng, cuối cùng nhìn Ôn Nhã một chút, quay đầu ngựa lại, một chân dùng sức nhấc gập, dưới tiếng hí dài của bảo mã, rời khỏi Ôn Nhã càng ngày càng xa.

Xa Xa chính là quốc thổ của Vân Đình vương triều, gần ngay trước mắt, mà như xa tận cuối chân trời. Dường như chỉ cần nàng đồng ý, nàng liền có thể trở về lại Vân Đình, nơi đó có những người đang chờ đợi nàng. Ôn Nhã ngồi trên lưng ngựa, xa xa nhìn biên thành hùng vĩ của Vân Đình đang lui tàn, bởi vì những người ở đó, làm cho nàng yêu Vân đình hơn, cũng bởi vì mấy người ở đó, làm cho nàng phải rời khỏi quốc thổ.

"Ôn cô nương, thời gian không còn sớm, chúng ta vẫn là nhanh trở về thôi!". Binh lính đi theo cung kính nói, Vương đã căn dặn bọn họ, nhất định phải xem trọng nàng, nếu để Ôn Nhã gặp bất trắc gì, chắc chắn bọn họ sẽ bị vạ tội a.

Thu hồi ánh mắt lưu luyến, Ôn Nhã cũng không làm khó bọn họ, quay đầu ngựa lại, liền đi trở về.

"Gào, gừ ~" Đột nhiên, âm thanh dã thú vang lên ở trên vùng thảo nguyên trống trải, vì không có chướng ngại vật gì, nên âm thanh được truyền đi rất

xa.

"Chúng ta gặp phải sói rồi". Thân binh nghe được tiếng của sói, tất cả sắc mặt đều thay đổi. Nếu chỉ có một con thì còn xử lý được, nếu gặp cả bầy thì nguy to.

Ôn Nhã sắc mặt nghiêm nghị, quay đầu ngựa lại, liền hướng lều trại của đại mạc mà phóng đi.

"Gào gừ ~!" Tiếng tru của sói càng ngày càng rõ ràng, không phải là một con, mà là một bầy sói.

"Chạy mau!". Thủ lĩnh thân binh lớn tiếng hô to, chân dưới dùng sức đạp con ngựa, chú ngựa bị đau, càng chạy nhanh chóng.

Chú ngựa đang chạy với tốc độ rất nhanh, một con sói đen, đôi mắt xanh mượt, từ trong bụi rậm xông ra, chậm rãi hướng bọn họ đi tới gầm gừ.

"Nhanh, Mau bảo vệ Ôn cô nương, tìm cách cho nàng chạy ra ngoài!". Bầy sói hiện tại đã bao vây xung quanh họ, không cho bọn họ có cơ hội chạy ra.

Trên thảo nguyên, tiếng vó ngựa, tiếng bầy sói kêu gào, ừng ừng kéo đến. Ôn Nhã liền lấy ra thanh bảo kiếm mang trên người, một kiếm liền chém xuống con sói đầu đàn, máu lập tức văng ra nhuộm đỏ một vùng thảo nguyên. Ôn Nhã liền tiếp tay với những con sói khác, trên người cũng đã nhiễm một chút huyết đỏ tươi.

"Ôn cô nương, đừng giết nữa! Nếu càng giết, sẽ gây thêm chú ý cho nhiều dã thú đến đây càng nhiều! Thân binh nhìn thấy Ôn Nhã nổi lên sát niệm, liền vội vàng khuyên nhủ, mùi máu tanh nồng nặc, sẽ là nguyên nhân hấp dẫn các loài dã thú khác đến đây!

Ôn Nhã cau mày, lúc này mới thu hồi bảo kiếm, tận lực không cho mùi máu tanh vấy lên thân thể của mình. Thế nhưng, bầy sói càng đến càng đông, nhưng không chỉ có bầy sói, mà còn có những loài dã thú ăn thịt vì mùi máu liền thay nhau đến, ánh mắt tham lam, nhìn đám người Ôn Nhã mà thêm nhỏ dãi.

"Chạy mau!". Bầy sói thực sự quá đông, hiện tại nhiều người cũng đã bị thương. Ôn Nhã bọn họ liền bỏ lại những chú ngựa, phi thân bay ra khỏi vòng vây.

Số lượng bầy sói thực sự quá nhiều, bất tri bất giác, Ôn Nhã đã tách rời khỏi nhóm thân binh một khoảng cách khá xa.

Ôn Nhã tránh lăm sát, nhưng một con sói đang ở trước mặt nàng, chuẩn bị tấn công nàng, ngay ở thời điểm nàng muốn động thủ, thì một bóng người y phục màu đen, lấy tốc độ cực nhanh, giẫm lên đầu sói nhanh chóng chạy tới phía Ôn Nhã.

Trong lúc Ôn Nhã còn chưa kịp phản ứng, chỉ cảm thấy trên eo đột nhiên căng thẳng, cả người liền rơi vào một cái ôm ấm áp. Ôn Nhã còn chưa kịp nhìn rõ người đến là ai, chỉ phát hiện người này võ công rất cao, bởi vì người này có thể dùng tốc độ cực nhanh chọt khỏi đám sói ở bên dưới, việc này có lẽ nàng cũng không thể làm được.

Ôn Nhã không có gãy dựa, chống đối, vẫn để yên cho người đó ôm mình, một đường bay ra khỏi bầy sói. Đã thoát khỏi bầy sói, nhưng người kia cũng chưa có dừng lại, mà là một đường hướng về phía trước.

"Người là ai? Vì sao lại cứu ta?". Sau khi thoát hiểm, Ôn Nhã liền hỏi, người này rõ ràng không phải là Mặc Thanh hay Da luật độc, cũng không phải là Mặc Khanh, nhưng cái ôm ấm áp này lại khiến nàng an lòng đến kì lạ, trực giác nói cho nàng biết, người này sẽ không làm hại đến nàng.

Người kia cũng không nói gì, chỉ là dùng cánh tay ôm nàng chặt một chút, đem đầu của Ôn Nhã vùi vào lồng ngực hắn, một tiếng tim đập trầm ổn mạnh mẽ ấy, khiến cho tâm tình buồn bực của nàng lúc này đã dần bình tĩnh lại.

Một lát sau, Ôn Nhã từ trong lồng ngực của hắn y nhân, ngẩng đầu lên, nàng lấy hết dũng khí, dùng đôi tay mình gỡ tấm khăn che mặt của hắn xuống.

Một gương mặt vô cùng quen thuộc, một gương mặt mà nàng ngỡ rằng sẽ không còn xuất hiện ở trước mặt nàng nữa, Ôn Nhã thật sự vô cùng ngạc nhiên.

"Sao hả? Không lẽ, nhanh như thế nàng liền quên ta rồi sao?" Nhìn đáng vẻ Ôn Nhã tròn mắt ngạc nhiên, Vân Lâm tâm tình vô cùng tốt, cúi đầu hôn lên má phải của nàng một cái.

"Người! Mau thả ta ra!". Nhìn thấy khuôn mặt của Vân Lâm, Ôn Nhã liền dùng sức xô đẩy, lúc nàng nhìn thấy hắn, trong đầu như là bị sét đánh trúng, nàng bất luận nghĩ như thế nào cũng không nghĩ đến sẽ lại gặp hắn.

Vân Lâm cười cười, tùy ý để Ôn Nhã đáng vào ngực của mình, hắn vất vả lắm mới có cơ hội tìm thấy nàng, hắn muốn nói cho nàng biết, bản thân hắn nhớ nàng biết bao nhiêu. Vân Lâm không nói gì, chỉ đem đầu của Ôn Nhã đặt sát vào ngực mình, nếu như nàng có thể biết được rõ ràng tâm ý của hắn, tiếng tim đập này, chỉ vì nàng mà đập.

Ôn Nhã bị chặn lại tầm mắt, qua một lúc lâu, Vân Lâm mới dừng lại, đem Ôn Nhã đặt xuống đất.

"Không ngờ, người lại dám chạy đến đại mạc, người có biết, nếu ta hô to một tiếng, người cũng đừng mơ mà trở về Vân đình!". Ôn Nhã được thả xuống, liền tức giận nói.

Người này thực sự là quá đáng ghét , rõ ràng đã làm chuyện quá đáng với nàng , nay còn có mặt mũi xuất hiện trước mặt nàng a.

" Ta tin nàng sẽ không làm như vậy ! ". Vân Lâm cười cười , không để trong lòng lời uy hiếp ban nãy của nàng , giờ tay hướng về phía trong y phục , lấy ra một gói giấy bao dầu , đưa cho Ôn Nhã .

" Mau mở ra xem ."

" Là gì vậy ?". Ôn Nhã không hiểu ý nhìn Vân Lâm , nhìn sơ gói giấy bao dầu này giống như là đang gói thức ăn , nàng đã từng nghe qua hương vị thơm ngọt này , nhưng chẳng lẽ , hẳn từ nơi vân Đình xa xôi đến đại mạc , chỉ là vì muốn đưa nàng thức ăn chứ ?

" Không có độc , mấy ngày trước là tiết Trung Thu , ở đại mạc có lẽ chưa từng biết Tiết trung thu là gì , ta nghĩ , nàng nhất định sẽ rất nhớ nhà , cho nên liền mang đến cho nàng một ít điểm tâm ". Vân Lâm thấy đáng về cảnh giác của nàng , cười cười , chính mình mở giấy bao dầu ra , bên trong là ba cái bánh ngọt được làm rất tinh xảo , khả là do Vân Lâm để ở trong ngực đã rất lâu , nên bánh ngọt hình dạng đẹp cũng đã bị đè ép đến méo mó .

" Cái này .. chính là .. người mang đến cho ta sao ?" Ôn Nhã đôi hàng mày nhíu lên , lý do hẳn đến đây thật sự là chỉ muốn đưa nàng mấy khối bánh ngọt này sao ? Không phải là sự thật chứ ? Ôn Nhã còn đang hoài nghi .

" Để ở trong đã lâu , chắc đã bị đè hỏng rồi , thôi bỏ đi , nàng muốn ăn thứ gì , Đại mạc vương cũng sẽ nghĩ mọi cách để thỏa mãn nàng . Mấy khối bánh ngọt này của ta , chắc có lẽ là quá ít với nàng rồi . " Vân Lâm cười cười , trong giọng nói nồng đậm mùi ghen tuông , hẳn nói xong liền thu lại gói giấy bao dầu lại .

" Đợi chút ! Người đã có lòng đem đến cho ta , hiện tại , lại còn muốn đem cất nó sao ! ". Thấy Vân Lâm định đem bánh ngọt cất đi , Ôn Nhã vội lấy tay đoạt lại , nhìn thấy đáng về cô đơn của Vân Lâm , nàng có chút thật không nỡ .

" Tuy rằng , bánh hình dạng đã bị ta áp đến xấu đi , nhưng mùi vị cũng khá ngon , nàng mau nếm thử đi . " Thấy Ôn Nhã lấy đi bánh ngọt trên tay mình , trên mặt Vân Lâm liền khôi phục lại thần thái ban đầu , mặt chờ mong nhìn Ôn Nhã .

Ôn Nhã ngờ vực liếc nhìn mắt nhìn hẳn , liền cầm một cái bỏ vào trong miệng cắn nhẹ .

" Phụt ! " Vừa mới đưa vào miệng , Ôn Nhã liền trực tiếp phun bánh ngọt trở ra ngoài .

" Vân Lâm , người đường xa chạy tới đây , chỉ muốn đùa giỡn ta thôi sao ! ". Ôn Nhã nói , đây là cái bánh khó ăn nhất mà nàng đã từng ăn a.

" Nó , rất khó ăn sao ? Ta rõ ràng là nghe theo lời ngự trù chỉ dạy , làm sao lại khó ăn đến như vậy ?". Vân Lâm nhỏ giọng thì thầm . từ Ôn Nhã lấy lại cái bánh ngọt khác bỏ vào trong miệng , nhai , nghiền , ngậm mấy lần , sắc mặt cũng trở nên quái lạ , quả nhiên cái bánh này rất khó ăn , hẳn nuốt cũng không được , mà nôn ra cũng không xong a.

Vân Lâm tuy rằng nói rất nhỏ , nhưng Ôn Nhã vẫn có thể nghe được , trong lòng liền hoảng hốt , theo lời hẳn nói , lẽ nào những chiếc bánh này là do hẳn tự làm sao đó tự mang đến cho nàng sao ? Không thể nào ? Ôn Nhã trong nháy mắt hầu như liền phủ quyết , nhưng mà , ngoại trừ hẳn , ai còn có thể làm ra cái loại bánh khó ăn này chứ ? Đây lòng nàng tự nhiên có những dòng nước ảm áp chảy qua .

" Thật ra , cũng ngon a , không có đến nỗi khó ăn như vậy " Ôn Nhã nói , từ trong tay lại lấy thêm một cái bánh bỏ vào trong miệng , nhai , nghiền , ngậm mấy lần rồi mới nuốt xuống .

" Nó thật sự rất khó ăn , nàng vẫn là đừng ăn a ". Vân Lâm trên mặt bối rối , bần khoan , từ trong tay Ôn Nhã lấy lại những chiếc bánh ngọt còn lại .

" Trả lại cho ta ! Người đã mang đến cho ta , làm sao có thể lấy lại chứ ". Ôn Nhã trừng mắt nhìn Vân Lâm một chút , nhìn thấy đáng về sững sờ của hẳn , nàng lại giật ngược bánh trở về .

" Cùng nhau ăn đi ! ". Ôn Nhã lấy cái bánh ngọt chia cho Vân Lâm , ở trên bãi cỏ thơm mát , cùng ngồi xuống , hai người im lặng , cùng nhau ăn .

Bạn đang đọc truyện *Nghinh Phụng Hoàn Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58: C12: Đa Luật Độc lửa giận

Cùng Ôn Nhã song song ngồi cùng một chỗ , tâm tình của Vân Lâm cũng đã tốt hơn rất nhiều . Đã từng cho rằng , Ôn Nhã sẽ đối với hẳn hận thấu xương , nhưng không nghĩ rằng bọn họ còn có cơ hội cư nhiên cùng nhau yên tĩnh ngồi cùng một chỗ như thế này , Vân Lâm cảm thấy chuyện đi này thực sự không uống công của hẳn a.

" Cha ta đã lớn tuổi , người có thể mở lòng từ bi , để cha ta từ quan , chỉ làm một vương gia nhàn tản , bảo dưỡng tuổi thọ hay không ?". ăn xong , qua

một lúc lâu, Ôn Nhã mới nói với Vân Lâm.

Trước đây, nàng xác thực có từng giận hờn, cũng trách hấn, nhưng từ khi khôi phục ký ức của kiếp trước. Ôn Nhã đối với Vân Lâm không còn những giận hờn đó nữa, nàng bây giờ, chỉ hy vọng có thể thanh thanh thản thản tìm một nơi tốt đẹp mà sinh sống.

"Việc này, nàng có thể yên tâm, ta sẽ không để Bình vương mạo hiểm nữa". Vân Lâm nhàn nhạt cười nói.

"Phải a! Người sao lại đến đây, người đi rồi, Vân Đình vương triều phải làm sao?" Trong lòng từng nghĩ, chuyện của Vân đình vương triều cùng nàng không hề có quan hệ, nhưng nhìn thấy hấn, nàng vẫn là không kìm nén được mà hỏi.

"Vân đình vương triều, ta đã có an bài, sẽ không có người phát hiện ta rời khỏi". Cảm nhận được nàng quan tâm hấn, Vân Lâm nụ cười trên mặt càng sâu.

Nhìn thấy nụ cười của Vân Lâm, Ôn Nhã liền cúi đầu, nàng tự hỏi, bản thân cũng không phải là loại người dễ bị trai đẹp mê hoặc, nhưng muốn trách, chỉ có thể trách hấn a, hấn quá mức mê hoặc dụ người, cho nên tâm nàng hiện tại cũng đã dao động rồi, phải không? Ôn Nhã nghĩ.

"Bây sói chẳng bao lâu nữa sẽ rời khỏi, ta cũng không thể ở cùng nàng quá lâu". Vân Lâm đột nhiên ôm lấy Ôn Nhã, đem cằm của mình chống đỡ trên mái tóc đen mượt của nàng, không muốn nói thêm gì cả.

"Chẳng lẽ, bây sói kia là chính người dẫn tới sao?" Ôn Nhã lộ vẻ mặt khó chịu, hấn cư nhiên lại mang đến một bây sói nguy hiểm, làm hại nàng bị thương, quả thực gặp hấn đúng là chuyện không tốt sẽ tới a.

"Không phải, nàng không biết, vì muốn tìm thấy nàng, ta không thể làm gì khác hơn, trước tiên đến động lan vương, nhưng không ngờ lại xúc động bây sói, kém chút xiu nữa, ta đã chết ở động lan oa rồi". Càng nói, hấn càng ôm sát nàng vào lòng, giọng nói vô cùng đáng thương.

"Thật sao? Vậy người có bị thương không?" Nghe Vân Lâm nói hấn chút nữa đã chết, Ôn Nhã sốt sắng lo lắng.

"Đã không sao rồi, chỉ là một vết thương nhỏ". Vân Lâm cười cười, Ôn Nhã lúc này mới chú ý tới, sắc mặt của hấn dĩ nhiên đã trắng xám hơn một ít so với bình thường, khẳng định là đã bị trọng thương a.

"Cho ta xem, người rốt cục đã bị thương ở chỗ nào a!". Ôn Nhã mở to mắt nhìn hấn, cảnh cáo hấn, Vân Lâm cười khỏ, làm ra bộ dáng đầu hàng, giơ hai tay lên.

Ôn Nhã, trước sau quan sát, sờ soạng ngực của hấn và phía sau lưng, phát hiện trên mặt Vân Lâm cũng không có sự dị thường, lại tiếp đến cánh tay, cũng không thấy, Ôn Nhã lúc này mới quan sát phía chân của Vân Lâm, lần này nàng không có dùng tay kiểm tra vết thương, mà là dùng chân đá vào mấy lần, vừa đá, liền thấy hàng mây của Vân Lâm cau lại. Ôn Nhã cả kinh, liền nhắc chân của hấn lên, phát hiện dưới bàn chân được quấn một miếng băng gạc dày đặc, nhưng máu tươi vẫn đã nhuộm đỏ cả vải trắng.

"Chỉ là vết thương nhỏ, ta đã xử lý nó rồi". Vân Lâm cười cười, muốn nhắc chân ra khỏi tay nàng.

"Vết thương đã nứt ra rồi, người có được ở đây hay không, ta giúp người băng bó lại một lần nữa a". Không nói nhiều lời, Ôn Nhã liền đem miếng vải lụa trắng đã bị nhuộm máu tươi tháo ra khỏi chân hấn.

Vân Lâm không có ngăn cản nàng, lại móc ra trong túi một bình thuốc nhỏ đưa cho Ôn Nhã. Sau khi tháo ra, Ôn Nhã mới biết, hấn còn dám nói là tiểu thương, vết thương sâu đến độ còn có thể nhìn thấy miếng thịt lớn bong ra a! Chẳng trách, sau lại nhiều máu như vậy. Nhìn vết thương trên bàn chân hấn vẫn còn đang chảy máu không ngừng, tay nàng có chút run run, mặc kệ hấn đến đây mục đích là gì, chỉ vì hấn muốn gặp nàng, mà bị sói đá thương, chỉ bằng như thế cũng đã khiến trên mặt nàng lệ nóng sắp trào tuôn ra.

"Vết thương này tốt nhất là không được dính nước, cẩn thận vết thương nhiễm trùng a". Nàng cẩn thận xử lý tốt vết thương cho Vân Lâm xong, lúc này Ôn Nhã mới thở phào nhẹ nhõm.

"Chính nàng ở đại mạc cũng phải cẩn thận, hiện tại ta vẫn chưa thể mang nàng đi, nhưng nàng có thể cho ta một ít thời gian, ta nhất định sẽ mang nàng trở về Vân Đình". Vân Lâm đôi tay nhẹ nâng mặt nàng lên, trịnh trọng nói.

"Ta ở đại mạc rất vui vẻ, khỏe mạnh, tốt hơn Vân Đình nhiều, ta mới không muốn trở về!". Ôn Nhã cả giận nói, dựa vào cái gì, bọn họ nói là muốn nàng đi đâu thì nàng phải đi đó chứ.

"Nàng sẽ trở về". Nói xong, Hấn nhẹ nhàng hôn lên trên trán nàng một cái, sau đó cười đứng dậy.

"Ta phải đi rồi, nàng nhất định phải chờ ta". Nhìn đến phương hướng vừa nãy đến, Vân Lâm nhìn Ôn Nhã một chút, đem đầu bóng mặc vào, che khuất thân hình của chính mình, hơi nhún nhún, cả người như mũi tên nhọn bay ra ngoài.

Nhìn Vân Lâm rời khỏi, Ôn Nhã bất đắc dĩ cười cười, trong lòng có chút cô đơn buồn bã. Ngắm nhìn bốn phía, lúc này nàng mới phát hiện ra, căn bản nàng không biết nơi đây là đâu, cũng không có ấn tượng gì, nghĩ thầm, có lẽ Da Luật Độc sẽ cho người đi tìm nàng. Cho nên nàng đứng yên tại chỗ chờ đợi.

Biết được tin Ôn Nhã gặp bây sói, Da Luật Độc cùng Mặc Thanh Thu ngay lập tức liền tới, mang theo tinh binh đi tìm, nhưng khi tìm đến những thân binh kia, thì bọn họ lại không nhìn thấy bóng dáng nàng, thăm hỏi tình hình mới biết, vì chạy khỏi bây lang đó, nên nàng và bọn họ tách ra.

"Nếu không tìm được người, các người cứ chờ mà nuôi sói đi !" Da Luật Độc nói, thật là vô dụng, nhiều người như vậy, cũng không trông giữ được nàng.

Mãi đến tận trời sắp tối, Da Luật Độc mới tìm thấy được nàng đang ngủ trên bãi cỏ, nhìn thấy nàng bình yên vô sự, Da Luật Độc tâm lo lắng ban nãy rốt cục cũng được thả lỏng. Hắn rón rén đi tới bên người Ôn Nhã, cũng không cố ý làm sao để nàng, hắn tựa hồ đã rất lâu rồi không nhìn thấy được dáng vẻ Ôn Nhã ngủ như thế, trong ký ức vẫn chỉ là dáng vẻ còn bé của nàng mà thôi.

Thời điểm đi tới gần bên nàng, chân hắn vô tình giẫm lên một món đồ gì đó, hắn liền phát hiện ra miếng vải lụa dính máu.

"Ôn Nhã, muội tỉnh lại đi, muội có phải là đã bị thương?" Vốn không muốn quấy rối nàng, nhưng nhìn thấy miếng vải đó, hắn không thể không đánh thức nàng.

"Hừm, muội không có bị thương, mà là .." trong con mê ngủ, xem tí nữa nàng đã nói ra tên Vân Lâm.

"Là một con sói bị thương, muội nhìn thấy nó vô cùng đáng thương, nên liền giúp nó băng bó a". Ôn Nhã liền vội vàng lấy lại miếng vải lụa trên tay hắn, nhưng Da Luật Độc sắc mặt đã thay đổi.

Ôn Nhã rõ ràng là đang nói dối hắn, mùi máu tanh hắn rất quen thuộc, đặc biệt là trên miếng vải mùi thuốc này hắn cũng rất quen thuộc, đây tuyệt đối không phải là thuốc của đại mạc, hơn nữa, Ôn Nhã trên người cũng không có mùi thuốc này! Hắn liền nghĩ đến nàng có khả năng đã gặp một ai đó, chẳng lẽ là hắn Vân Lâm, Da Luật Độc trong lòng liền bốc hỏa.

"Sao vậy? Ôn Nhã cẩn trọng hỏi, Da luật độc hắn là không đoán ra ai chứ?"

"Không có gì, trên đất rất lạnh, chúng ta vẫn là nên trở về thôi." Da Luật Độc thu hồi lại vẻ mặt không thích ban nãy, đem nàng từ trên mặt đất ôm lên lưng ngựa, Ôn Nhã cũng không dám động đậy, sắc mặt vừa nãy của hắn cho nàng cảm giác có một việc gì đó nguy hiểm sắp xảy ra.

"Đem những người hôm nay hộ tống Ôn Nhã cùng Bình vương, toàn bộ đem đi xử tử!". Sau khi mang nàng về trại, Da Luật Độc lãnh khốc hạ lệnh.

"Vương tha mạng a! Vương, cầu ngài tha chúng tôi lần này đi, lần sau chúng tôi sẽ không dám nữa!". Nhóm thân binh khi nãy đều ngã quỵ trên mặt đất, không ngừng khấn cầu, đề Ôn Nhã thất lạc, bọn họ quả thực có tội, nhưng nàng đã bình an vô sự, nên tội của bọn họ thực sự không đáng để chết a.

"Lời ta đã nói, đừng đề ta phải nói lại lần thứ hai! Động thủ!". Da Luật Độc lãnh khốc nói, hắn không phả tức giận vì bọn họ không bảo vệ tốt cho nàng, mà là vì bọn họ đã để cho người khác thừa dịp gặp mặt nàng, chính là hắn Vân Lâm!

"Người đứng là bạo quân! Người chết sẽ không được tử tế a!". Có người bị hắn bức tử đến cuống lên, lập tức mở miệng mắng to, lời nói vừa xong, liền bị một đao chém đứt, có một thì có hai, những thị vệ khác lần lượt đều bị xử chém, nếu không giết những người này, vậy những thị vệ khác cũng sẽ chờ mà chết a.

Liền chỉ trong chớp lát, trên thảo nguyên máu tươi đều nhuộm đỏ, mùi máu tanh dày đặc, thật khiến người ta khó có thể chịu đựng nổi.

"Độc nhi, người làm như thế, không sợ bọn họ sẽ tạo phản sao?" Sau khi xong việc, Mặc Thanh Thu mới hỏi. Từ khi trở lại đại mạc, Da Luật Độc càng ngày tựa hồ càng máu lạnh vô tình, Mặc Thanh Thu không nhìn được mà lo lắng cho hắn, với tình huống hiện tại sợ sẽ xảy ra chuyện.

"Tạo phản, cứ để bọn chúng tạo phản, chỉ cần có thể hoàn thành xong tâm nguyện của sư phụ, đệ tử có làm Đại Mạc Vương hay không, cũng không quan trọng". Da Luật Độc cười cười, nhẹ lau đi vết máu dính trên y phục, hắn quan tâm nhất cũng chỉ là sư phụ và sư muội, chỉ cần có hai người bọn họ, việc gì hắn cũng có thể làm được!

Mặc Thanh Thu nghe Da Luật Độc nói như vậy, cũng không nói thêm gì, sợ dĩ hắn biến thành như vậy, hắn một phần lớn cũng có trách nhiệm, chỉ hi vọng, Da Luật Độc có thể bình tĩnh lại, nếu hắn cứ tiếp tục như thế, e rằng chỉ sẽ làm hắn rơi vào con đường vạn kiếp bất phục.

Lúc này, bản thân Ôn Nhã đang ở trong lều, cho nên phía bên ngoài phát sinh chuyện gì, nàng cũng không biết, trong tay còn lưu lại miếng vải trắng của Vân Lâm, mùi máu tanh nhàn nhạt, nàng không nhìn được mà lo lắng, không biết hắn hiện tại như thế nào rồi.

"Đại tiểu thư, Đại Mạc Vương thật sự rất quan tâm người, ngày hôm nay, khi nghe được tin người gặp phải sói, Đại mạc vương không nói hai lời, liền mang theo một đội quân tinh nhuệ đi tìm người a". Đến đại mạc, đại tiểu thư có thể được đại mạc vương quan tâm như thế, Nguyệt Hồng cũng không thể không cảm thấy vui mừng cao hứng, tuy nàng là người của Vân Đình, nhưng tận đáy lòng nàng hi vọng đại tiểu thư của mình có thể có được hạnh phúc thật sự.

"có lẽ a". Cầm trong tay miếng vải lụa trắng, Ôn Nhã nhàn nhạt hồi đáp, Da Luật Độc quan tâm nàng, nàng vẫn luôn biết, chỉ là, đối với hắn, nàng chỉ là tình cảm huynh muội, còn cái khác, xưa nay nàng cũng đều chưa nghĩ tới.

"Đại tiểu thư, đã xảy ra chuyện rồi!" Lúc này, tỷ nữ vội vàng vàng, hoang mang hoảng loạn chạy vào.

"Xảy ra chuyện gì? Làm sao lại hốt hoảng như vậy?" Tỷ nữ này cùng với nàng đi từ Vân đình đến, cũng là người thân cận bên người, nhưng hôm nay, thần sắc sao lại hoảng sợ như thế, làm cho Ôn Nhã cũng trở nên sốt sắng lo sợ.

"Đại Mạc Vương, Đại Mạc vương .. ngày hôm nay, những người thân binh hộ tống đại tiểu thư cùng Bình vương gia đã bị giết chết!". Tỳ nữ thần sắc hoảng hốt, nàng ấy tận mắt chứng kiến nhìn thấy Đại Mạc vương xử chém những thân binh kia, cho dù mọi chuyện đã qua, nhưng trong lòng nàng vẫn tràn đầy sợ hãi.

"Cái gì!" Ôn Nhã cũng bị tin tức này làm cho hoảng sợ rồi a.

"Đại Mạc Vương tại sao lại muốn giết họ? Ôn Nhã sắc mặt âm trầm, Da Luật Độc như thế nào lại tàn nhẫn như vậy?"

"Đại Mạc vương không có nói nguyên nhân, chỉ biết là sau khi đưa tiểu thư trở về, đại mạc vương liền đem tất cả bọn họ đi xử chém!". Tỳ nữ âm thanh run rẩy nói, Hân quả thực rất đáng sợ, rất máu lạnh a.

Tại sao, tại sao lại như vậy? Ôn Nhã ngồi phịch xuống ghế, nàng quả thực không nghĩ ra, tại sao hân lại làm như thế, hân đã phát hiện được gì rồi?

Bạn đang đọc truyện *Nghinh Phụng Hoàn Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: chương 13 : Vương Hậu biết vũ

Thời điểm dùng buổi tối, Vương hậu Biết vũ rất sớm đã phái tỳ nữ Kính Hồ thỉnh Da Luật Độc đến cùng dùng cơm, nhưng vì chuyện của Ôn Nhã, Kính Hồ vẫn chưa có nhìn thấy Da Luật Độc, mãi đến tận khi hân sắc mặt âm trầm trở về lều trại, Kính Hồ mới nhìn thấy hân.

"Khỏi bẩm ta Vương, Vương Hậu ở lều trại đã chuẩn bị rượu ngon và thức ăn, thỉnh vương nể tình mặt mũi lúc trước mà đến cùng dùng cơm với nàng". Kính Hồ cẩn thận nói, Da Luật Độc vừa mới giết nhiều người như vậy, trên người hân vẫn còn có một luồng máu thanh bay đến, Kính Hồ cách một khoảng xa cũng đều có thể nghe thấy được.

"Lều trại của Bản vương đã có chuẩn bị, người trở về nói với Vương Hậu, ta không thể cùng nàng dùng bữa". Da Luật Độc âm thanh lạnh lùng nói.

"Thân thể nàng ấy không khỏe, sau này cũng không cần phải chờ Bản vương, bản thân nàng vẫn là nên bồi dưỡng cho mình thì tốt hơn". Thấy Kính Hồ vẫn còn chưa đi, Da Luật Độc bổ sung thêm.

"Vương, Vương Hậu đã nhiều lần mời ngài, ngài có thể nể tình mặt mũi, mà đến một lần a!". Kính Hồ liếc nhìn nguy hiểm đến tính mạng nhanh chóng nói, từ khi vương hậu cùng đại mạc kết hôn đến nay, hân cũng chưa từng bồi vương hậu ăn một bữa thật ngon, nàng nhìn cũng không nhìn nổi rồi.

"Người nghe không hiểu sao? Mau rút ngay cho ta!" Da Luật Độc vốn đã buồn bực trong lòng, hiện tại lại có người ghé vào lỗ tai hân nói lời vô nghĩa, hân giọng điệu càng thêm ác liệt, khiến cho Kính Hồ sợ đến phải ngậm miệng lại, nàng không cam lòng nhìn hân một chút, sau đó mới khom người rời khỏi.

"Vương Hậu, phụ thân của người trợ giúp cho Đại mạc vương nên mới được ban cho vương vị đại công thần, nhưng mà, Vương vốn hiện tại không hề đề ý đến Vương Hậu, chỉ đề tâm đến nữ tử kia, khả khăng định Vương đã bị nữ tử ấy làm cho điên đảo thần hồn rồi, cho nên bây giờ mới không để Vương Hậu vào trong mắt a!". Trở lại lều trại, Kính Hồ tức giận nói.

Da Luật Độc đối với Vương hậu quả thực quá mức lạnh nhạt, hơn nữa lại có sự xuất hiện của Ôn Nhã, làm cho nàng càng nghi ngờ ả ta đã cướp đi sự quan tâm của Vương đối với Vương Hậu, điều này thật khiến cho nàng sinh lòng oán hận với Ôn Nhã.

"Được rồi Kính Hồ, người cũng đừng nghĩ nhiều như thế, ta có thể sống đến bây giờ, cũng rất cảm kích hân cùng vui nghĩa phụ rồi, ta cũng biết, tâm của hân xưa nay không ở chỗ ta, hân thù ta, chỉ là muốn mượn thế lực của phụ thân ta mà thôi. Kỳ thực, Vương Hậu biết mình đang trong tình cảnh nào.

"Nếu Vương Hậu đã hiểu được như vậy, sao người lúc trước lại còn muốn gả cho Vương? Kính Hồ lấy làm khó hiểu, vừa mới bắt đầu đã biết trước kết cục sẽ như vậy, vậy tại sao nàng còn muốn liều lĩnh đâm đầu, vậy không phải là tự làm khổ bản thân mình sao.

"Không, ta xưa nay đều không có hối hận khi được gả cho hân, người không biết, từ ngày đầu tiên ta gặp hân, toàn bộ thế giới tối tăm trong lòng ta đã được chiếu sáng, loại cảm giác đó, khiến ta suốt đời khó thể quên!". Biết Vũ dùng hai tay đặt lên ngực mình mà nói.

Lần đầu tiên gặp hân, nhìn thấy dáng vẻ lạnh nhạt vô tình, ánh mắt thâm thúy, cô đơn ưu buồn của hân, hình ảnh ấy của hân đã lưu lại trong lòng nàng ấn tượng không thể xóa nhòa, trong lòng nàng lúc ấy tựa như có một âm thanh đang kêu gào, đang nói cho nàng biết là chính hân! Nhiều năm như vậy, nàng rốt cục cũng đã tìm thấy người mà mình muốn tìm.

Sau lần gặp mặt đó, liền một quãng thời gian nàng cũng không có gặp lại hân nữa, quãng thời gian đó, nàng cơm nước cũng không ăn, còn nghĩ bản

thân sẽ không còn được nhìn thấy hấn , nhưng thật không ngờ , rất nhanh bọn họ lại được gặp lại nhau .

Lần thứ hai được gặp mặt , là lúc nàng đang trong thời điểm đang tối nhất , hấn đã ra tay cứu nàng , một thân hắc y nhân âm áp chăm chú ôm nàng vào lòng , đưa nàng thoát khỏi vòng vây của địch thù , ngay lúc nàng nhìn thấy hấn , nàng muốn bản thân mình chết đi , cũng không muốn hấn nhìn thấy dáng vẻ khổ sở chật vật này của nàng .

Sau đó , thời gian trôi qua , bọn họ tiếp xúc càng nhiều , khi biết được thân phận của hấn , mặc dù nàng đã biết được mục đích hấn tiếp cận nàng là gì , nhưng nàng thà giả vờ cái gì cũng không biết , chỉ muốn một lòng một dạ làm tân nương của hấn .

Sau khi thành hôn , hấn cũng chưa từng đụng vào nàng , nàng cũng không nói gì . Bởi vì nàng chỉ muốn có thể ở bên cạnh hấn , bồi hấn , cho dù hấn đối xử với nàng thế nào đi nữa , nàng vẫn mãi mãi đều đồng ý , dù hấn có muốn nàng cùng người khác chia sẻ phu quân , nàng cũng chỉ có thể lặng lẽ ở bên cạnh hấn , đồng ý mọi việc mà hấn làm .

" Nhưng , như vậy thật sự đối với Vương Hậu rất là không công bằng a ! " Kính Hồ trong lòng vẫn vì Vương hậu mà cảm thấy bất công , Vương Hậu tốt như vậy , nhất định phải được Vương hạo hào quý trọng a .

" Được rồi a , người đừng nghĩ nữa , mau dọn dẹp đi , ta đi xem Ôn cô nương như thế nào ". Biết Vũ nhẹ nhàng đẩy Kính Hồ một cái , tỷ nữ này tính tình quá mức kích động , không thể để nàng ấy gặp rắc rối nữa .

" Vương Hậu , người hiện tại đi đến đó không được hay cho lắm a . Nếu như Vương cũng có ở đó , thì chúng ta nên làm sao bây giờ ? " Kính Hồ lo lắng nói , Vương hiện tại khẳng định là rất nổi nóng , Vương Hậu vào lúc này đi đến quấy nhiễu bọn họ , sợ sẽ làm hấn giận càng thêm giận .

" Có gì là không được ? Ta không phải đến gây sự , vừa vặn có thể nhìn thấy hấn ". Biết vũ hiểu rõ Kính Hồ suy nghĩ gì trong lòng , nhưng nàng muốn đi gặp Ôn Nhã là vì còn có một chuyện khác quan trọng .

Kính Hồ biết được không thể can thiệp được Vương hậu , không thể làm gì khác là đáp ứng đi cùng nàng .

Thân là con dân đại mạc , dù cho không biết đánh trận , cũng phải biết cưỡi ngựa , xạ tiễn , nam nữ đều không ngoại lệ , nhưng nếu cưỡi ngựa và xạ tiễn đều không có , muốn sinh tồn trên thảo nguyên đại mạc quả thật là khó khăn . Nhưng Biết Vũ là một ngoại lệ .

Biết Vũ từ nhỏ thân thể nhiều bệnh , so với những tiểu thư Vân Đình khuê các còn yếu hơn nhiều , từ nhỏ đã bị những người đồng bạn cười nhạo , nhưng mà , nàng vẫn rất may mắn , nàng có một người phụ thân rất thương nàng , ở đại mạc mà nói phụ thân nàng nổi danh là giữ tợn , nhưng đối với nàng thì rất là yêu thương , vì thế nàng rất kiên cường mà sống .

Lại nói , ngay sau đó , nàng lại được gặp nghĩa phụ Mặc Thanh Thu , giống như là diệu dược hồi xuân , đã giúp nàng chữa khỏi được nhiều bệnh , cho nên nàng mới có thể sinh hoạt như người bình thường , nhưng mà bên trong cơ thể nàng đã hỏng rồi , dù là chữa khỏi bệnh , nhưng cũng không chịu được đá kích lớn , Kính Hồ biết được như thế , cho nên mới tận lực bảo vệ nàng tránh thương tổn .

Ra khỏi lều trại , trời đã tối đen rồi , đêm tối trên đại mạc có chút lạnh , mặc dù các nơi đã phát ra nhiều đồng lửa .

Thời điểm Biết Vũ đến lều trại của Ôn Nhã cũng không có nhìn thấy Da Luật Độc , nàng trong lòng có hơi buồn bã nhưng đồng thời cũng cảm thấy vui mừng , may là không có hấn ở đây , nếu không nàng không biết nên phải đối mặt như thế nào với hấn .

Ôn Nhã nhìn thấy Biết vũ đến , cũng cảm thấy bất ngờ , Nguyệt Hồng liền vội vàng đứng lên rót cho Biết Vũ một ly trà nóng .

" Ôn cô nương , lễ nghi của Vân Đình là tôn ti không phân sao ? ". Kính Hồ thấy Ôn Nhã nhìn thấy Biết Vũ đi vào , chỉ là liếc mắt nhìn , thân thể đều không có động đậy , đừng nói là hành lễ .

" Kính Hồ cô nương , nơi này của chúng ta không có luận tôn ti , nếu cô nương không phục , có thể bẩm báo cho đại mạc vương . " Nguyệt Hồng xem thường nhìn Kính Hồ một chút , ở Vân đình , đại tiểu thư còn chưa để hoàng thượng vào trong mắt , đại mạc nhỏ nhỏ này , tiểu Vương hậu , còn muốn đại tiểu thư ta hành lễ sao , với lại sau lưng đại tiểu thư ta còn có Đại mạc vương dựa lưng a .

" Các người đừng khinh người quá đáng , ý vào sự sủng ái của đại mạc vương thì muốn gì cũng được , nhưng mà các người đừng quên rằng , Vương Hậu mới chính là chủ nhân của đại mạc ! " Kính Hồ cùng Nguyệt Hồng đối đầu , hai người mắt to mắt nhỏ trừng nhau , không ai nhường ai .

Biết Vũ vừa bước vào liền nhìn thấy Ôn Nhã , lần trước vội vã chào từ biệt , nên nàng còn chưa kịp đánh giá nữ tử mà hấn một lòng tâm niệm , hôm nay vừa nhìn , quả nhiên không hổ danh là nữ tử được hấn coi trọng , dưới ánh đèn vàng nhàn nhạt ẩn hiện gò má ôn nhu khuynh thành của nữ tử ấy , nét duyên dáng này phỏng chừng nam nhân nhìn thấy ai nấy cũng đều sẽ động tâm với nàng .

Biết Vũ đánh giá Ôn Nhã , đồng thời Ôn Nhã cũng quan sát Biết Vũ , một bộ dáng yếu ớt dịu dàng , nhẹ nhàng như tiên , nhìn thấy đã yêu , nàng ấy có vài đường nét giống với Da Luật Độc mấy phần . Nhưng vì chuyện của Mặc Thanh Thu , nên trong lòng Ôn Nhã đối với Biết Vũ vẫn còn đang khúc mắc .

" Được rồi Kính Hồ , chúng ta là nữ nhi của đại mạc , không cần nhiều lễ tiết đến như vậy ". Biết Vũ đi tới Ôn Nhã , bên cạnh ngồi xuống .

" Ôn cô nương , từ Vân Đình đến đại mạc , đã quen thuộc chưa ? ". Biết Vũ hỏi , Ôn Nhã cùng hấn kết hôn , nhưng lễ vẫn chưa được cử hành , cho nên nàng vẫn chưa là phi tử chính thức , vì thế nàng chỉ có thể xưng hô nàng là Ôn cô nương .

" Mọi thứ ở đây đều là của Vân đình , nên không có gì là không quen a ". Ôn Nhã lạnh nhạt nói , trong doanh trường này , tất cả mọi thứ là nàng mang từ Vi vương cung đến , phòng chừng Đa Luật Độc cố ý an bài cho nàng .

" Ủhm , ta vốn sớm định đến thăm ngươi , nhưng thân thể ta quá yếu , mấy ngày trước mới khá hơn , không dám trì hoãn , nên liền đến thăm ngươi một chút ". Biết Vũ mang theo áy náy nói .

" Vương Hậu thật có lòng ". Ôn Nhã nói , không biết nàng đến đây có mục đích gì , nhưng ngẫm lại , cứ nghĩ tới nàng là nghĩa nữ của Mặc Thanh Thu , cho nên trong lòng có chút dễ phòng .

Biết Vũ cũng không biết tại sao ánh mắt của Ôn Nhã nhìn nàng , tổng thể đều mang theo địch ý , lần gần nhất trước , Biết Vũ có thể đoán Ôn Nhã và nghĩa phụ khả năng là có quen biết nhau , nhưng đến cùng là nguyên nhân gì , thì nàng vẫn còn chưa rõ .

Ôn Nhã cũng không để ý đến dáng vẻ của nàng , Biết Vũ thì trầm mặc , cho nên hai người cứ thế mà lẳng lặng ngồi , cũng không ai quấy rầy lẫn nhau , giả cảm nên cũng đã thiếu hụt hết một nửa , trong doanh trường yên tĩnh đến độ có thể nghe được tiếng âm thanh của ngọn nến chảy tan .

" Ôn cô nương , ngươi , có vẻ không thích ta . " Biết Vũ không nhịn được hỏi , tuy rằng bị chán ghét , nhưng nàng cũng phải hỏi cho ra nguyên nhân .

" Ôn Nhã không dám ". Ôn Nhã ngoài miệng nói , nhưng ánh mắt lại không có nhìn Biết Vũ .

" Có thể nói cho ta biết nguyên nhân không ? Không chừng ta có thể giải thích được ". Biết Vũ lúng túng cười , cũng không vì Ôn Nhã lạnh nhạt mà lùi bước .

" Người rất muốn biết sao ? " Nghe giọng điệu vô tội của nàng , Ôn Nhã trong lòng sắp nổi lửa rồi .

" Ủhm ! ". Biết Vũ kiên định gật đầu , nàng muốn hiểu rõ Ôn Nhã dù chỉ một điểm , chỉ cần có thể liên về sau sẽ cố gắng cùng nhau chung sống .

" Nếu ngươi muốn biết , tại sao ta không thích ngươi , vậy ta sẽ nói ! ". Ôn Nhã nhìn thẳng Biết Vũ nói .

" Bởi vì ngươi là nghĩa nữ của Mặc Thanh Thu ! Mà ta là nữ nhi thân sinh của ông ta , ông ta chỉ coi ta như là đồ đệ dưỡng dục bên người , đối với ta nửa điểm chẳng quan tâm , mặc kệ ta chết sống ! Ngươi nói , ta làm sao có thể thích ngươi đây ? ". Ôn Nhã cười mỉa mai , nhìn sắc mặt Biết Vũ giờ đã trắng xám .

.

" Thật sao ? Ta ... Xin lỗi ngươi ! ". Biết Vũ cắn môi hơi cúi đầu , nàng chỉ nghĩ là Ôn Nhã cùng nghĩa phụ có vấn đề gì đó , cho nên Ôn Nhã mới không thích nàng , nhưng bây giờ nhìn lại , Ôn Nhã có thể thích nàng sao .

Nhìn Biết Vũ cúi đầu xin lỗi , Ôn Nhã trong lúc nhất thời không biết nói cái gì cho phải , rõ ràng trong lòng có khí , nhưng nghĩ lại , chuyện này với Biết Vũ có quan hệ gì chứ ? Muốn trách , chỉ có thể trách vận mệnh nàng a . Ôn Nhã nghĩ nghĩ , hơi quay đầu đi chỗ khác , nhìn ngọn nến được cắm trên giá kia đến gần người .

Bạn đang đọc truyện *Nghinh Phụng Hoàn Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Chương 14 Nga Hoàng Nữ Anh

Ánh vàng của ngọn đèn cháy to , trong ánh nến Ôn Nhã mơ hồ nhìn thấy bóng lưng Vân Lâm rời đi , lúc Vân Lâm rời khỏi , không biết là vì sao , nàng rất muốn mở miệng yêu cầu hắn lưu lại , nhưng nàng cũng biết , đó là không thể , chỉ có thể đứng đó tro mắt nhìn hắn ly khai .

Cũng không biết , hiện giờ hắn đã trở về Vân Đình chưa , vết thương có chuyển biến xấu hay không ? Nghĩ đi nghĩ lại , Ôn Nhã càng lo lắng cho Vân Lâm .

Rất nhiều lúc , nàng cũng không biết trong lòng Vân Lâm nghĩ như thế nào , rõ ràng vừa mới bắt đầu , nàng và hắn , là hai đối thủ một mắt một còn , hắn còn hận nàng , không thể cho nàng chết đi , nhưng không biết từ khi nào , Vân Lâm rất thích chọc giận nàng , làm cho nàng sinh khí , lại tình cờ quan tâm nàng , nàng trước đây đều không phát hiện , nhưng hiện tại cẩn thận suy nghĩ , kỳ thực Vân Lâm đối với nàng rất tốt .

Biết Vũ vẫn lưu ý đến nhất cử nhất động của Ôn Nhã , nhìn thấy nàng nhìn ánh nến mà ngẩn người , trong ánh mắt còn mang chút thần sắc mê ly , Biết Vũ không nhịn được mà nhún mày .

"Ôn cô nương, có một số việc, ta nghĩ, nên cùng người nói riêng". Biết Vũ phá vỡ bầu không khí của nàng.

"Ây da! Ta rốt cuộc là đang nghĩ gì vậy!". Bị Biết Vũ đánh gãy đi dòng suy nghĩ, Ôn Nhã một tay chống đỡ lên trên phía bàn, trong lòng thì than thở, nghĩ ai không nghĩ, tại sao lại nhất định phải nghĩ đến hần a!

"Nguyệt Hồng, ta có chút đói bụng, nhờ người xuống bếp, lấy cho một ít điểm tâm, nói với bọn họ nên làm mềm thịt một chút a". Nhìn Biết Vũ một chút, Ôn Nhã liền căn dặn Nguyệt Hồng, Nguyệt Hồng lĩnh mệnh lui xuống, Kinh Hồ cũng tìm lý do để đi ra ngoài, trong lều vải cũng chỉ còn sót lại Biết Vũ cùng Ôn Nhã.

"Người muốn nói với ta điều gì? Hiện tại liệu có thể nói". Thời gian cũng không còn sớm, Ôn Nhã tùy ý nghiêng người dựa vào trên chiếc giường nhỏ hỏi.

"Ôn cô nương, định sẽ như thế nào với Đại mặc vương?" Một lát sau, Biết Vũ mới nói.

"Người hỏi ta vấn đề này để làm gì? Ta nghĩ người cũng nghe qua chuyện của bọn ta, nhưng mà từ nhỏ đến lớn, ta cũng chỉ coi hần là ca ca mà thôi." Vương Hậu không phải là muốn dò hỏi ý tứ của nàng đối với Da Luật Độc chứ? Nàng nên nói rõ để Biết Vũ không thể hiểu lầm a.

"Nhưng mà, Vương đối với cô nương, e rằng không phải là tình huynh muội? Ta có thể thấy, Vương rất quan tâm đến cô nương, loại tình cảm đó chính là tình yêu, cô nương lẽ nào chưa từng cảm động qua?" Vương yêu nàng ấy như vậy, vì nàng ấy, không tiếc hi sinh toàn bộ đại mặc, cũng không muốn vương vị, mặc kệ là nữ tử nào, cũng sẽ đều cảm động a.

Ôn Nhã nhìn Biết Vũ một chút, nữ tử này xem ra đã thật sự yêu Da Luật Độc, sự cô đơn trong mắt nàng không hề là giả bộ. Từng nghe nói qua, một nữ nhân chỉ đối với nam nhân mà mình yêu thương quan tâm nhất, mới có thể ảnh hưởng đến tâm tình của chính mình.

"Người yên tâm, ta với Da Luật Độc sẽ không có gì cả, ta đã có người mình thích". Ôn Nhã không đành lòng nhìn Biết Vũ tổn thương, không thể làm gì khác hơn là tìm đại một cái lý do gì đó để làm cho nàng an tâm, cũng là để tránh bản thân mình phải gặp phiền phức.

"Không phải, Ta không phải là có ý này!". Nghe được lời nói của nàng, Biết Vũ liền hoang mang, thần sắc bất an, răng cắn vào môi, ngón tay dùng sức kéo y phục trên người.

Ý nàng không phải như vậy là sao? Nàng ấy không phải đến đây là muốn tìm hiểu tâm tư của nàng đối với hần sao? Ôn Nhã đối với phản ứng của Biết Vũ, chỉ có thể khẳng định là tâm tư của nàng ấy bị vạch trần, nên mới hoảng loạn như thế.

"Ôn cô nương, không biết người có từng nghe qua chuyện "Nga Hoàng Nữ anh" chưa?". Ngọn nến lẳng lặng thiêu đốt, âm thanh Biết Vũ êm ái, ở trong lều tĩnh lặng rõ ràng có thể nghe được từng câu từng chữ.

"Nga Hoàng Nữ anh?" Ôn Nhã không rõ, đang yên đang lành, sao lại đem chuyện xưa của "Nữ Anh Nga Hoàng" ra nhắc nàng.

Truyền thuyết kể lại, Nga Hoàng nữ anh là hai cô con gái của Vua Nghiêu, Nga Hoàng nữ anh còn có một muội muội xưng là hoàng anh. Trên là Nga Hoàng, thứ là Nữ anh, tỷ muội cùng nhau gả cho Vua Thuấn. Vua Thuấn dốt nát, ngu xuẩn, mẫu thân già yếu, đệ đệ yếu đuối, Vua Thuấn từng nhiều lần rơi vào tử địa, được sự trợ giúp của Nga Hoàng Nữ anh mà thoát hiểm. Vua Thuấn kế vị Nghiêu hoàng, Nga Hoàng nữ anh trở thành phi, sau đó Vua Thuấn đến phía nam tuần tra, chết ở Thương Ngô. Hai phi tần liền cùng nhau đi tìm, lệ nhiễm thanh trúc, trúc thượng sinh ban, lệ tận mà chết, cho nên người đời mới gọi là "Tiêu tương trúc" hoặc là "Trúc Tương phi". Trong lúc đó hai phi tần đã cùng chết với Vua Thuấn tại nơi đó. Từ đây, trở thành giai thoại của nhân gian, đời đời truyền tụng. (câu lệ nhiễm thanh trúc, trúc thượng sinh ban, lệ tận mà chết: có nghĩa là hai vị phi tần thay nhau đi tìm Vua Thuấn, đi ngày này qua tháng nọ, trúc đã đổi màu, rồi lại sanh trưởng cây mới, vẫn chưa tìm thấy Vua Thuấn, tìm kiếm trong vô vọng, khóc than ngày đêm tưởng nhớ mà chết).

"Không sai, chính là Nga Hoàng nữ anh, ta hôm nay đến, chính là muốn cùng Ôn cô nương nói chuyện này, chỉ cần Ôn cô nương đồng ý, Biết Vũ nguyện tôn Ôn cô nương là Nga Hoàng". Biết Vũ thành khẩn nhìn Ôn Nhã nói, Nga Hoàng nữ anh cùng gả cho vua Thuấn, Nga Hoàng đứng đầu, nữ anh là phi, ý tứ của Biết Vũ chính là muốn đem vị trí Vương hậu tặng cho Ôn Nhã.

"Người, vì sao lại muốn như thế? Là do hần bức người sao? Hần, sao có thể đối xử với người như vậy!". Nghe Biết Vũ nói vậy, Ôn Nhã còn cho rằng Da Luật Độc muốn mượn nàng ấy đến đây thương lượng, liền nổi giận nói.

"Không! Không Phải, người đừng hiểu lầm, hần không có bức ta, xưa nay cũng đều không có". Biết Vũ cuống quýt xua tay, nàng rất muốn tình nguyện cho hần bức nàng, chỉ ít hần cũng chủ động nói chuyện với nàng, hay là hần vẫn còn có thể vì nàng mà sinh lòng ái náy, hối hận, rồi đối tốt với nàng một chút, nhưng hần không có làm như thế.

"Thật sao? Vậy người tại sao phải làm như vậy?" Nàng còn tưởng rằng là do hần ép buộc nàng ấy, nhưng hiện tại, sao nàng ấy lại đưa ra yêu cầu này.

"Ta biết, yêu cầu này của ta có chút khó mà tin nổi. Nhưng ta là thật lòng". Biết Vũ cười cười, đối với ánh mắt nghi hoặc của Ôn Nhã, nhàn nhai giải thích.

"Sở dĩ ta nói ra yêu cầu này, là bởi vì ta biết, Vương thật lòng yêu người, chỉ có thể như vậy, mới khiến hần vui lòng, chỉ cần hần vui vẻ, hần muốn ta làm gì, ta cũng đều đồng ý". Biết Vũ ánh mắt lóe sáng, dường như nhìn thấy nụ cười ấm áp như mùa xuân của hần.

"Người làm vậy, hần có biết không? Người không hỏi ý kiến của hần sao?" Ôn Nhã khó tin mà nhìn Biết Vũ, nàng ấy thật sự yêu thầm hần rồi a, nữ

tử như vậy , hân có thể cố gắng quý trọng yêu thương nàng hay không ?

" Ta không muốn gây gánh nặng trong lòng hân ". Biết Vũ nhẹ giọng nói , nếu nàng đi hỏi hân , hân nhất định sẽ rất khó quyết định .

" Nếu như vậy , người sẽ rất là đau khổ ! ". Ôn Nhã khẽ thở dài một cái , tình ái chính là điều khiến nữ tử đau buồn nhất .

" Người trở về đi , Nga Hoàng nữ anh đừng nên nhắc lại nữa , ta nói rồi , ta sẽ không gả cho hân , một ngày nào đó , ta sẽ phải rời khỏi đại mạc . Cho dù hân có thích ta như thế nào đi nữa , vị trí Vương Hậu vẫn là của người , không ai có thể cướp đi ". Ôn Nhã đưa hai tay lên bả vai của Biết vũ , trịnh trọng nói .

" Chỉ cần người đồng ý , ngày hôm nay , theo như lời nói , ta bất cứ lúc nào cũng có thể đổi mặt mà thực hiện ". Biết vũ dặn một câu , liền gọi Kính Hồ , hai người vội vã rời đi .

" Đại tiểu thư , Vương Hậu có đối tốt với người không ? ". Nguyệt Hồng trở lại lều , nhỏ giọng hỏi , Vương hậu đi vào đã lâu không biết đã nói gì với tiểu thư .

" Nguyệt Hồng , ngày trước , ta mang theo người , quả nhiên là cũng không tệ a ". Ôn Nhã mắt hết cả hứng , nằm nghiêng nói .

" Đại tiểu thư , sao người lại nói vậy ? Lẽ nào , Nguyệt Hồng đã làm sai điều gì sao ? Nếu Nguyệt Hồng thật sự có làm sai , kính xin đại tiểu thư trách phạt ". Nguyệt Hồng cuống quýt xuống , trong lòng thấp thỏm bất an . Mà lần này , Ôn Nhã cũng không nhìn đến nàng , chỉ là nhắm mắt dưỡng thần .

" Thời điểm ta được đưa đến đại mạc kết giao , ta cũng từng muốn người ở lại Vân đình , nhưng người một lòng muốn cùng ta đến đại mạc , trong lúc đó ta còn cho rằng chúng ta tình tỷ muội rất tốt , nhưng ta lại không nghĩ tới , người cư nhiên sẽ phản bội ta ! ". Ôn Nhã mở choàng mắt , sáng quắc nhìn Nguyệt Hồng .

" Ta , ta không có , ta không có phản bội tiểu thư , ta thật sự không có ". Bị Ôn Nhã đột nhiên nói đến , Nguyệt Hồng càng thêm hoang mang , nói chuyện liền ấp a ập úng .

" Không có ? Người nghĩ ta là kẻ ngốc sao ? Nếu như không có người mật báo , sao có người biết ta ngày hôm nay sẽ đi đâu ? Lại còn nửa đường gặp bày sói ? " Ngày hôm nay , lúc trở về , Ôn Nhã càng nghĩ càng không đúng , coi như Vân Lâm thần thông quảng đại , nhưng chắc chắn như thế nào cũng không thể biết chuyện của nàng ở đại mạc , cho nên , nàng liền hoài nghi người ở bên cạnh mình .

" Đại tiểu thư , không phải như vậy , ta không có phản bội tiểu thư ". Nguyệt Hồng hoảng loạn giải thích , nhưng nhìn đến ánh mắt chắc nịch của nàng , nàng cũng biết Ôn Nhã nhất định sẽ không tin nàng .

" Đại tiểu thư , ta thật không có phản bội người , chỉ là hoàng thượng nhờ ta bảo hành trình của người , còn cái khác ta không có nói , ta có thể lấy tính mạng của mình ra đảm bảo ". Nguyệt Hồng thật lâu cũng thừa nhận , lấy tính cách của Ôn Nhã , một lần bất trung , trăm lần không cần , phỏng chừng sau đó , nàng khó mà có thể ở bên cạnh Ôn Nhã .

" Ta muốn biết , người làm như thế là vì nguyên nhân gì ? " Ôn Nhã nhàn nhạt hỏi , nàng vẫn tin tưởng Nguyệt Hồng rất trung thành , nhất định là có nguyên nhân trong đó .

" Bởi vì .. là người nhà ... người nhà của nô tỳ ở Vân Đình ". Nguyệt Hồng cắn chặt môi nói , nếu như không phải hoàng thượng đem người nhà của nàng trời lại , nàng tuyệt đối sẽ không phản bội Ôn Nhã .

" Được rồi , sau này người vẫn có thể tiếp tục truyền tin tức của ta , nhưng không thể là sự thật , người có hiểu ý ta không ? " Ôn Nhã bình tĩnh nhìn Nguyệt Hồng nói .

" Đại mạc không chỉ có mình nô tỳ là nội ứng ". Nguyệt Hồng cũng không ản giấu nàng , nếu như lan truyền tin tức giả , rất có thể hoàng thượng sẽ biết , vậy mạng nàng liền chắc không giữ được a .

" Thật Thật , giả giả , giả giả thật thật , đạo lý này người nên hiểu ". Ôn Nhã nói .

" Lấy giả đánh trá , thật giả khó phân biệt , nô tỳ đã hiểu ! ". Nguyệt Hồng cảm kích nhìn Ôn Nhã , nàng ở bên cạnh ôn Nhã , cho dù nội dung có nửa giả nửa thật , cùng với những nội ứng khác cũng có chút bất đồng , hoàng thượng chắc chắn sẽ không hoài nghi nàng .

" Được rồi , đã không có chuyện gì , người có thể đi ra ngoài ". Ôn Nhã nói xong , cả người nằm trên giường , nhắm mắt cũng không nhìn lại nguyệt Hồng .

Nguyệt Hồng rón ra rón rén rời khỏi lều vải .

" Đại tiểu thư , người yên tâm , sau này ta biết nên làm gì , sẽ không để cho người thất vọng , sẽ không tổn thương đến người ". Ra khỏi lều vải , Nguyệt Hồng nhỏ giọng nói , phản bội nàng như thế , nàng cũng rất buồn nhưng cũng chỉ là vạn bất đắc dĩ .

Nguyệt Hồng sau khi rời đi , Ôn Nhã liền mở mắt , chuyện xảy ra ngày hôm nay , rất hỗn loạn , rất phức tạp , tâm cảm thấy thất lạc , cô đơn .

Mặc Khanh thì không muốn nhìn nhận nàng , Mặc Thanh Thu vô tình , Vân Lâm thì đột ngột xuất hiện , Biết vũ thì lại nói chuyện Nga hoàng nữ anh , Nguyệt hồng phản bội , từng ấy việc , thật khiến nàng cảm giác uể oải vô cùng .

Đột nhiên hồi tưởng ,nàng cảm thấy trước đây tự do tự tại , không cần phải lo lắng vấn đề gì, vẫn là tốt hơn , nằm ở trên giường , vẫn là lẩn lộn khó ngủ .

Bạn đang đọc truyện *Nghinh Phụng Hoàn Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61: Chương 16 vũ khí mới

" tướng quân ! Tướng quân ! Binh vương gia đã dẫn theo quân lính đến đây trợ giúp ". Biên thành Vân đình , Mạnh rộng đang thời điểm sút đầu mẻ trán , tin tức Binh vương gia mang binh đến đây làm đại chấn cả doanh trại .

" Binh vương gia , người rốt cục cũng đã đến rồi , người nhìn xem , đại mặc lòng người dạ thú , hiện tại đã tập hợp trăm ngàn quân lính đến tấn công Vân đình ta ! ". Mạnh Rộng nhìn thấy Binh vương , khó có thể che giấu được kích động trong lòng , quân đội đã bao vây cả một ngày , lúc nào cũng có thể tấn công , hai ngày nay , lòng của Mạnh Rộng giống như là bị lửa thiêu đốt .

" Xem ra thực sự là ta đã tới kịp , lần này ta có mang theo thứ tốt đến đây ! ". Binh vương vỗ vỗ vai Mạnh rộng cười nói .

" Người đâu ! Đem trang bị đến ! ". Binh vương hăng hái hô to , lần đầu tiên nhìn thấy hiệu quả của binh khí mới , hẳn liền không nhịn được kích động , có vũ khí này , lần này đánh bại đại mặc chỉ là vấn đề thời gian , cho nên , hắn mặc kệ sự phản đối của Binh vương phi và hoàng thượng , liền dứt khoát tự dẫn binh đến .

" Tướng quân , chúng ta lúc nào mới có thể ra tay ? Vừa nãy tình thám đến báo , Vân Đình lại tăng viện binh , nhưng không động thủ , nếu để bọn họ chuẩn bị kỹ càng , e rằng cơ hội tấn công của chúng ta lại càng khó khăn ! ". Bên này đại mặc cũng đồng dạng nóng ruột , Đại mặc vương đã căn dặn , phải chờ cho toàn bộ lương thảo đến đông đủ mới động thủ , nhưng hiện tại vẫn chưa có tin tức gì .

" tướng quân , dù sao lương thảo chúng ta cũng đã chuẩn bị đầy đủ , mặc kệ nhóm lương thảo cuối cùng kia , chúng ta nên tiến đánh Vân đình , thỉnh tướng quân mau chóng quyết định , không nên để lỡ thời cơ ! " Phó tướng đại mặc khuyên nhủ .

" Được ! Truyền lệnh của ta xuống dưới , công thành ! " Đại mặc tướng quân suy nghĩ một lúc lâu , cũng biết không thể chờ đợi nữa , liền vi phạm quân lệnh , đi đầu công thành .

" Binh vương , quân lính đại mặc đã bắt đầu công thành ! " .

" Binh vương , binh khí đã chuẩn bị kỹ càng ! " .

Binh vương một lúc nhận được hai cái tin tức .

" Tốt !hãy để cho bày sói đại mặc một lần kinh sợ Vân Đình chúng ta ! " Binh vương vung tay lên , một đội binh lính tướng sĩ đã được chuẩn bị , cầm trong tay cung tên đi tới tường thành . Trên cánh tay của bọn họ còn có một loại binh khí kỳ quái , đầu nhỏ nhưng rất chắc , song song còn có chứa ba mũi tên ngắn .

" Đây chính là thần nỏ kinh vân ? Nỏ tiến nhỏ như vậy , có thể làm người khác bị thương sao ? Mạnh Rộng nhìn qua loại binh khí trên tay của một binh lính , tò mò hỏi . Mũi tên này cũng thật sự là quá ngắn , khoảng cách xa như vậy , mũi tên này e rằng đến giữa đường đã rơi mất liền .

" Người chó nên xem thường thần nỏ kinh vân này , tuy rất nhỏ nhưng sức công phá lớn , mạnh gấp ba lần cung nỏ thông thường , độ chuẩn cũng rất chính xác , hơn nữa , việc chế tạo nó rất phức tạp , nói chung , người nhìn một lát liền sẽ biết rõ " . binh vương gia cao hứng nói , lần đầu giao chiến , ông cũng rất hoài nghi , nhưng đã từng nhìn qua công lực thật sự , nên Binh vương cũng rất kinh sợ .

Chờ tướng sĩ xuất phát , đem tám khiên che chắn trên người , từ trên cao nhìn xuống phía dưới quân lính đại mặc .

" Bắn cung ! " Theo lệnh của Binh vương , mấy trăm vạn mũi tên cùng bắn ra , quả nhiên , tên bay chuẩn xác , hơn nữa , độ mạnh của nó rất phi thường , một mũi tên liền bắn trúng ngay chỗ yếu của quân địch .

"binh khí này từ đâu mà tới ?Uy lực sao lại mạnh như vậy ? Mạnh rộng kinh hi nói , có binh khí này , quân đội của đại mặc khó mà tấn công .

" Đây là hoàng thượng tự mình nghiên cứu và chế tạo , lần trước bởi vì thời gian quá gấp , nên không kịp nghĩ ra , mấy tháng nay , người ngày đêm không nghỉ , rốt cục cũng đã có thể tạo ra nỏ thần vân khí " . binh vương cao hứng nói .

" Hoàng thượng thánh minh , trời đất phù hộ Vân Đình ! Mạnh Rộng giờ lên báo kiểm trong tay hô to ,binh lính bên cạnh nhìn thấy vũ khí mới đầy uy lực ,

càng tăng thêm sĩ khí .

"Tướng quân ! Vân đình không biết từ đâu lại có binh khí mạnh mẽ như thế, nếu quân ta còn tiếp tục , e rằng sẽ thương vong nặng nề !" Bên này , đại mặc đã có rất nhiều người từ vong dưới sức công phá của thần nổ .

"Chết tiệt!" Tướng quân của đại mặc không ngừng chống đỡ cung tên bay tới như mưa , tấm khiên trên tay cũng đã tàn tạ .

"Cho lui binh ! ". Tướng quân bắt đầu di hô to .

Qua không lâu sau , trên tay của Da Luật Độc đã có loại cung tên đặc chế của Vân Thành .

"Su phụ , loại cung tên này người có từng nhìn thấy qua ?". Da Luật Độc đem mũi tên đưa cho Mặc Thanh Thu , những năm theo su phụ đi từ nam ra bắc , hắn cũng chưa từng nhìn thấy loại vũ khí cổ quái này .

"Các người có nhìn thấy thứ binh khí này có hình dáng gì hay không ?". Mặc Thanh Thu hỏi .

"Cự ly quá xa , quân lính Vân đình đều đứng trên tường thành ? Thuộc hạ cũng không có nhìn rõ ràng , chỉ biết những cung tên này đều được bắn ra từ cái giáp trên cánh tay của bọn họ , chúng tướng sĩ vẫn không có tới gần , nhưng vẫn là bị cung tên làm cho tổn thương . Tướng quân nói .

"Giáp ? Được để trên cánh tay ? Vậy này ta thực sự chưa từng nhìn thấy qua ". Mặc Thanh Thu cẩn thận kiểm tra mũi tên , ngoài trừ phát hiện kích thước của nó có hơi nhỏ và ngắn , cũng không có hình thù gì đặc biệt.

"Vậy bây giờ chúng ta phải làm sao ? Hiện tại Vân Đình đã có loại binh khí này , quân lính chúng ta sợ sẽ thương vong nặng nề ". Tướng quân khổ sở nói , nếu cứ tiếp tục tấn công , chỉ sợ toàn bộ bọn họ đều sẽ chôn xác dưới tường thành .

"Tạm thời , chúng ta không đủ nhân lực cùng vũ khí , chờ ta và quân sư nghĩ ra biện pháp lại nói ". Da Luật Độc phát tay cho lui Đế Tướng quân xuống , tuy rằng hắn xưa nay đều không xem tính mạng của người đại mặc ra gì , nhưng loại lỗ vốn này , hắn vẫn là không làm .

Sau khi tất cả rời đi , Da Luật Độc liền triệu tập hết thảy những người có tay nghề giỏi ở đại mặc , cho dù không thể làm ra loại tân vũ khí giống như Vân Đình , ít nhất cũng phải tạo ra loại vũ khí có thể chống đỡ được .

Một bên khác , trong lều Ôn Nhã , Nguyệt Hồng cúi đầu đi vào , từ lần trước , Ôn Nhã cũng đã ít để ý tới Nguyệt Hồng , mà Nguyệt Hồng cũng rất thức thời , không cần thiết , nàng sẽ không xuất hiện .

"Đại tiểu thư , đại tiểu thư ". Thấy Ôn Nhã đang ngồi thẩn thờ bên cửa sổ , Nguyệt hồng nhẹ giọng gọi .

"Sao vậy ? Đã có chuyện gì sao ? Nghe Nguyệt Hồng gọi , Ôn Nhã lúc này mới phản ứng , thần sắc tiêu tụy không ít , nhìn thấy nàng như vậy , Nguyệt Hồng không khỏi cảm thấy đau lòng .

"Hoàng thượng phái người đưa lễ vật đến cho tiểu thư a " Quan sát xung quanh , thấy không có phát hiện có người khả nghi , Nguyệt Hồng mới tới gần Ôn Nhã nhỏ giọng nói .

"Lễ vật ? Vân lâm ? ". Ôn Nhã rất lâu không có nhận được tin tức của hắn , đột nhiên nghe được , liền hơi kinh ngạc .

"Ấn , hoàng thượng đã nghiên cứu và phát minh ra loại vũ khí mới phòng thân , chọn cái tốt nhất cho đại tiểu thư , bảo người đem tới ." Nguyệt Hồng từ trong người lấy ra một chiếc hộp gỗ được trang trí rất khéo , hai tay cung kính đưa cho Ôn Nhã .

"Đây là cái gì ?". Nhìn cái hộp bằng gỗ , nàng cũng không biết mở ra như thế nào .

"Đây là một loại ám khí , đeo ở trên cánh tay , chỉ cần dùng nội lực mới có thể phát ra những mũi tên thép . Một lần vận công , vạn mũi tên liền bay ra , kẻ địch cũng không tránh khỏi . Nguyệt Hồng giải thích .

Ôn Nhã bán tín bán nghi nhìn hộp gỗ đang cầm trên tay , liền nhắm ngay tấm ván gỗ bên cạnh , phát động nội lực , lập tức bên trong hộp liền có vạn kim thép từ trong bay ra , tấm gỗ bị chấn động đến mức rung lên , tiếp theo là tro bụi dày đặc , những mũi tên thép kia , đã toàn bộ được găm trên những mảnh gỗ nát .

"Thực sự là một loại ám khí ghê gớm , ám khí này tên gọi là gì ? " uy lực của loại ám khí này thật sự khiến nàng thầm giật mình , nếu những cây kim nhỏ này tiến vào thân thể của người , e sẽ chảy máu rất nhiều , hoặc có thể giết chết tính mạng của người một cách vô hình !

"Cái này thì nô tỳ không biết , đại tiểu thư muốn gọi nó là gì thì nó là cái đó ". Nguyệt Hồng cung kính nói , có loại ám khí này , chỉ ít hoàng thượng có thể không cần phải lo lắng cho sự an toàn của đại tiểu thư .

"nó là loại binh khí giết người , tên gọi là gì cũng không cần thiết ". Ôn Nhã lạnh nhạt nói ,

Binh khí này quá tinh xảo ? Vân Lâm có đưa nó vận dụng vào trong chiến tranh hay không ?

"Giúp ta , đeo nó vào ". Mở tay áo lên , lộ ra cánh tay như tuyết trắng , Ôn Nhã liền nhờ Nguyệt Hồng giúp đeo vũ khí vào tay mình .

“Tuân “. Nguyệt Hồng vui vẻ nói , sau khi sự việc nàng lừa dối Ôn Nhã , bây giờ Ôn Nhã mới giao việc cho nàng , tuy rằng chỉ là giúp Ôn Nhã đeo vũ khí , cũng khiến cho nàng thấy vui mừng .

“ Vân Lâm , hiện tại , hân như thế nào rồi ? ” Nhìn dáng vẻ cẩn thận của Nguyệt hồng , Ôn Nhã liền hỏi . Nàng tuy đã lảng tránh chuyện của Vân Đình nhưng nàng không thể không thừa nhận , trong lòng nàng rất là lo lắng chuyện của Vân đình và đặc biệt là chuyện của Vân Lâm .

“ Cũng không tốt lắm “. Nguyệt Hồng nhìn Ôn Nhã , lại tiếp tục gắn vũ khí .

“ Sao vậy ? ” Nghe Nguyệt Hồng nói như vậy , Ôn Nhã trong lòng căng thẳng , nhưng bề ngoài thì là vẫn bất động thanh sắc .

“ Âm vệ bên cạnh hoàng thượng , bị ám sát rất nhiều , hoàng thượng mấy lần gặp phải nguy hiểm , suýt chút nữa đã mất mạng ! ”. Nguyệt Hồng nhẹ giọng đem sự tình nói cho Ôn Nhã nghe .

“ Ám sát ? Sao lại có thể ? Hân đường đường là hoàng thượng , sao lại dễ dàng bị người ám sát ? Ôn Nhã thần sắc kích động nói .

“ Tình hình cụ thể nô tỳ cũng không biết , chỉ biết là hoàng thượng , người bị ám sát rất nguy hiểm ”. Nguyệt Hồng cuống quýt phản ứng này của Ôn Nhã , chẳng phải là đã có cảm tình với hoàng thượng rồi sao ?

“ Được rồi , không chết là tốt rồi , người đi nói lại cho Vân Lâm biết , nếu ta chưa tự tay giết chết hân , bất luận như thế nào hân nhất định không thể chết ở trong tay của người khác . ” Ôn Nhã thở phào một hơi , không nhin được nói , trong lòng rõ ràng là hận hân , nhưng trong lúc lo lắng hân đã làm ảnh hưởng đến tâm tình của nàng , Ôn Nhã cảm thấy rất buồn bực .

Bạn đang đọc truyện *Nginh Phụng Hoàn Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62: Chương 17 đại mạc mây đen

“ Cút ! Cút ra ngoài cho bốn vương ! Bản vương hiện tại bất luận như thế nào cũng không gặp bất kì ai ! ”. Kính Hồ cùng Tiếp Vũ trước sau như một thình Da Luật Độc đến dùng bữa , nhưng ngày hôm nay , các nàng rõ là không đến đúng lúc rồi a . Thị vệ vừa bước vào trong bẩm báo , liền nghe được âm thanh nổi giận đùng đùng của hân , làm cho Biệt Vũ sợ đến run rẩy cả người .

“ Vương Hậu , người đi về trước đi , Vương gần đây vì bận việc chiến sự đã lo đến sứt đầu mẻ trán rồi ! Thị vệ đi vào bẩm báo vừa đi ra , trên mặt cũng đã có chút vết thương .

“ Là vì binh khí mới của Vân Đình sao ? ”. Biệt Vũ nhỏ giọng nói , chuyện chiến sự , nàng cũng có nghe qua .

“ Ân , Vì Vân đình chế tạo ra loại binh khí này thực sự quá lợi hại , chúng ta vẫn chưa nghĩ ra được đối sách để đối phó , Vân Đình có loại binh khí này khiến quân ta bại trong gang tấc , vì chiến sự nên vương mấy ngày nay đã không ăn , không ngủ , cho nên tính khí mới có chút nóng nảy ! ”. Thị vệ kiên trì giải thích .

“ Nhưng mà , dù sao đi nữa cũng không thể phát hỏa với Vương Hậu a ? ”. Kính Hồ bất mãn nói , Vương Hậu yêu Vương như vậy , Vương lại làm như thế , đúng là rất có lỗi a .

“ Kính Hồ tỷ , người cũng bớt tranh cãi lại một tí , tính khí của Vương người không phải là không biết , nếu thời điểm này ai tới quấy nhiễu Vương , đều sẽ tự mình chuốc lấy khổ a ”. Thị vệ liền vội vàng kéo Kính Hồ sang một bên , nếu để vương nghe được , cái mạng nhỏ của Kính Hồ e là khó giữ a .

“ Thôi bỏ đi , Kính Hồ , người mau đi chuẩn bị một ít được đưa đến quân doanh đi , hiện tại nhất định quân doanh rất cần ”. Biệt Vũ nói với Kính Hồ , thị vệ này nói không sai , hân đang trong thời điểm khó khăn , nàng không nên tới quấy rối hân , nàng nên giúp hân một tay mới đúng .

Doanh quân đại mạc , khắp nơi tràn ngập mùi máu tanh , Biệt Vũ và Kính Hồ vừa mới tới gần , xem chút nữa muốn nôn cả ra .

“ Vương Hậu , người không quen đến đây , vẫn là không nên vào a ”. Chính là lúc hai người bọn họ nôn đến chân mún nhũn cả ra , Ôn Nhã đã cười ngửa đến .

“ Người sao có thể vào đó chứ ? ” Lau vết bẩn trên miệng , Kính Hồ mặt đầy địch ý nhìn Ôn Nhã , nữ nhân này , muốn đến cười vào mặt đại mạc sao ?

“ Ta làm gì là tự do của ta , người không có quyền quản ta ”. Lạnh quét nhìn Kính Hồ một chút , Ôn Nhã liền nâng dây roi lên , chiếc roi liền set qua mặt của Kính Hồ , lưu lại trên mặt nàng một vết máu , chiếc roi vừa vung lên roi xuống trên lưng ngựa , con ngựa đau liền chạy đi . Lưu lại Kính Hồ cảm tức nhìn bóng lưng Ôn Nhã rời khỏi .

"Người chẳng qua cũng chỉ là thị nữ bên người của Vương Hậu, đối với chủ nhân nói chuyện vẫn là nên cung kính một chút, cô nương nhà ta khả không giống Vương Hậu của người, tốt như vậy đâu." Nguyệt Hồng cũng lạnh lùng nhìn Kính Hồ, nàng sớm không vừa mắt Kính Hồ, thân là tỷ nữ, tính khí so với chủ nhân còn muốn lớn hơn.

"Người! Người có gì tốt hơn ta chứ! Người cũng chỉ là một thị nữ mà thôi!" Kính Hồ tức giận nói, nhìn Ôn Nhã còn chưa đi xa, mò vết thương trên mặt, nàng cũng không dám làm càn.

Nguyệt Hồng cũng không thèm phản ứng lại, dùng khoeo mắt nhìn Kính Hồ một chút, cũng liền rời khỏi. Còn lại Kính Hồ một bụng nổi giận đứng đó.

"Các người, tại sao lại có thể như vậy? Chẳng qua người cũng là hoàng hậu, bị hoàng thượng Vân đình phế đi, đến đại mạc, ý vào sự sủng ái của Vương liên muốn làm gì cũng được, các người có gì tốt chứ!" Kính Hồ nhìn không được oán trách quá lớn.

"Đù rồi, Kính Hồ!" Biết Vũ này giờ vẫn ôn hòa, đột nhiên la lớn, khiến Kính Hồ giật nảy mình, Biết Vũ chưa từng nổi giận như thế bao giờ a.

"Kính Hồ, người đến lúc nào mới có thể hiểu chuyện đây, chúng ta hiện tại không phải ở vương phủ, không có ai nghe lời chúng ta, tính tình này của người, sớm muộn cũng sẽ gây họa." Biết Vũ lời nói ý vị sâu xa trách cứ nàng.

Người khác cũng chưa từng biết, nàng sở dĩ yêu chiều Kính Hồ, không phải bởi vì là bạn từ nhỏ đến lớn chơi cùng nhau, mà Kính Hồ còn là muội muội cùng cha khác mẹ của nàng! Chuyện này, ngoại trừ cha nàng, nàng, liền ngay cả Kính Hồ cũng không biết! Bởi vì cha có dặn, đối với Kính Hồ thiếu sót tình cảm, nên cho tới bây giờ, nàng mọi thứ đều che chở Kính Hồ, nhưng không ngờ Kính Hồ tính tình háo thắng, tính này nếu không sửa đổi thì chỉ có thể gây hại đến nàng.

Bị Biết Vũ nói như thế, Kính Hồ cúi đầu, không dám nói gì nữa.

"Trọng địa của quân doanh, nữ tử không được phép vào." Ôn Nhã tới gần trong quân doanh, liền bị thị vệ ngăn lại.

"Nữ tử đi vào, sẽ như thế nào? Khẽ vuốt cây roi trên tay. Ôn Nhã hững hờ nói.

"Nữ tử chỉ cần bước vào, không cần luận tội, giết ngay không tha!" tướng sĩ lạnh lùng nói, nữ tử trước mặt này, dung nhan khuynh quốc, cao quý trang nhã, ánh mắt miệt thị chúng sinh, khiến người ta không dám nhìn thẳng, nữ tử như vậy, khẳng định lại lịch rất lớn.

"Không đi vào cũng được, Ta phụng mệnh của đại mac vương, cầm binh khí của Vân đình về lại doanh trường." Ôn Nhã nói.

"Người nói là đại mac vương phái tới, vậy người có thủ dụ của Vương không?" đại tướng một mặt ngờ vực nhìn Ôn Nhã.

"Ta không có thủ dụ, nhưng ta có tín vật của Đại mac vương." Ôn Nhã nói, từ bên hông lấy ra một cái loan đao, mặt trên còn nạm đại bảo thạch.

"Bái kiến Ta vương! Nguyên Ta vương cùng Lang Thần mãi mãi tồn tại!" Nhìn thấy loan đao, hết thấy tất cả đều một chân quỳ xuống, loan đao này là quyền lợi tượng trưng của vương, nữ tử có loan đao này, phỏng chừng vương đã phái tới.

"Sứ giả xin chờ một chút, ta sẽ mang binh khí tới!" Tướng sĩ kia cung kính nói, bắt hai tên lính, cùng tiến vào trong lều trại.

"Tướng quân, người thật sự đưa binh khí cho nữ tử ấy?" Tướng sĩ đồng hành hỏi, bọn họ liễu lĩnh nguy hiểm đến tính mạng, mới có thể từ chiến trường mang về vài món vũ khí, những binh khí này bọn họ cũng rất thích, nếu mang ra ngoài, vẫn là không nỡ.

"Những thứ còn mới thì lưu lại. những thứ hư hỏng thì đều đưa cho nàng ta." Tướng quân trầm ngâm một hồi nói.

Ôn Nhã cau mày, nhìn ba kiện vũ khí tàn tạ trước mặt mình, đánh giá về phía tướng sĩ cúi đầu, mặt báo có nói, có ít nhất bảy kiện binh khí từ trên thành rơi xuống, đã bị tướng sĩ đại mac mang đi, nhưng hiện tại chỉ có ba kiện, Ôn Nhã hoài nghi bọn họ còn tàng trữ vật tư.

"tướng quân, người xác định, chỗ này là toàn bộ binh khí sao? Người có biết, nếu để đại mac vương biết các người có tâm tư lấy cắp binh khí, hậu quả như thế nào, các người tự biết?" Ôn Nhã lạnh lùng nói.

"Hồi bẩm sứ giả, chỗ này là toàn bộ binh khí, những thứ còn lại là những vật dụng vụn vặt, thuộc hạ cảm thấy chúng không có tác dụng gì, nên không có mang về." Tướng quân cẩn thận nói, tuyệt đối không giao ra cái khác.

"Ta sẽ đem những thứ này giao cho Vương, Vương có tin hay không thì ta liền không biết." Ôn Nhã nhìn Nguyệt Hồng một chút, Nguyệt Hồng liền đem toàn bộ vũ khí bỏ vào trong bao.

"Cung tiễn sứ giả." Chúng tướng sĩ nhìn theo chân Ôn Nhã và Nguyệt Hồng ly khai.

"Những cái này người tự mình xử lý, xử lý xong liền trở về tìm ta." Ôn Nhã nói với Nguyệt Hồng, sau đó liền phóng ngựa ly khai. Nguyệt Hồng đã quỳ cầu xin nàng rất lâu, nàng mới đáp ứng Nguyệt Hồng, giúp nàng ấy đem số binh khí này đi tiêu hủy, mặc dù nàng biết, nếu chuyện này để cho Mặc Thanh Thu và Da Luật Độc biết, khẳng định là không tốt, nhưng nàng cũng muốn biết bọn họ sẽ phản ứng như thế nào.

Quân lính đại mac liên tiếp thảm bại, nguyên bản tâm tình của Da Luật Độc đã không tốt nay càng thêm tang tảo, tuy hẳn không có để ý đến sinh mạng của bá tánh đại mac, nhưng số lượng người chết cứ tăng lên như vậy, còn có ai có thể giúp hắn cùng Vân đình tranh tài cao thấp chứ?

"Vương, binh khí của Vân đình được mang về sớm đã bị một nữ tử lấy đi, nữ tử đó trên tay có cầm theo loan đao của người". Da Luật Độc phải người đi thu hồi lại binh khí, nhưng người phải đã trở về, bẩm báo binh khí đã bị người khác đem đi.

"Nữ tử dung mạo có phải là rất xinh đẹp, trên tay cầm loan đao, khẳng định chính là nàng!" Da Luật Độc trên đầu nổi cả gân xanh!

"Ân!" Thị vệ cẩn trọng hồi đáp.

"Là nàng! Là nàng! Nàng cư nhiên lại có thể làm thế! Tại sao? Tại sao?" Da Luật Độc tựa như phát điên, đem mọi thứ từ trên bàn hất ngã xuống đất.

Theo lời thị vệ nói, hắn ngay từ đầu tiên nghĩ ngay đến Ôn Nhã, chỉ là hắn không thể xác định, hắn không tin Ôn Nhã sẽ vì loại người kia đã từng làm tổn thương nàng, mà phá hủy đi những thứ binh khí kia, hắn không thể tin, hắn còn một loại hi vọng xa vời, hắn muốn Ôn Nhã phải cho hắn một lời giải thích rõ ràng.

"Thuộc hạ, liền sẽ đi bắt nữ nhân đó!" Thị vệ nói nữ nhân kia rất đẹp, cho nên rất dễ tìm ra nàng.

"Được rồi!" Mãi đến khi thị vệ toan đi ra ngoài. Da Luật Độc mới hít sâu một hơi nói, "Không cần đi tìm. Đi đến quân doanh, nói với bọn họ đem những binh khí còn lại giao ra ngay!". Bắt nàng rồi, thì hắn có thể xử trí nàng thế nào đây?

Thị vệ cẩn thận quan sát Da Luật Độc một chút, lúc này mới lùi ra, xem ra trong lòng đại mặc vương đã nắm chắc rồi, chỉ là không muốn bọn họ tìm ra thôi.

"Đại tiểu thư, xin lỗi". Đem số binh khí đi tiêu hủy xong, Nguyệt Hồng liền trở lại bên người Ôn Nhã, trong lòng có một loại hồ thẹn khó có thể không che, đặc biệt là lúc nghe được tin Đại Mặc vương đã cho người đi lấy binh khí về. Nguyệt Hồng tâm đã hoảng loạn, đại tiểu thư làm như vậy, đại mặc vương không thể không biết.

"Chuyện này nhất định sẽ bị đại mặc vương phát hiện, đến lúc đó tiểu thư, sẽ làm sao?" Nguyệt Hồng vẫn luôn lo lắng vấn đề, nàng ấy vì người nhà của mình nên không thể để cho Ôn Nhã mạo hiểm được.

"Biết rồi thì sao? Chỉ cần là hắn không thể giết ta, tất cả liền có thể". Ôn Nhã không chút nào để ý, ngoại trừ Bình vương phi cùng Bình vương gia, tất cả những người khác đối với nàng không là gì cả.

Nguyệt Hồng cúi đầu nửa câu cũng đều không nói, đại tiểu thư làm như thế, e rằng đại mặc vương nhất định sẽ đối với tiểu thư trong lòng có khúc mắc, sợ rằng những ngày sau nàng ấy ở đại mặc sẽ khó hơn, nhưng nếu đại mặc vương làm khó đại tiểu thư, nàng dù có chết cũng sẽ không để cho tiểu thư gặp tổn thương gì.

Bạn đang đọc truyện *Nghinh Phụng Hoàn Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Chương 18 Hàn Mai thảng chập lại gặp quân

Khiến người ta bất ngờ đó chính là lều trại của đại mặc vương vẫn luôn rất tĩnh lặng, đối với việc Ôn Nhã tiêu hủy số binh khí đó, hắn một câu cũng không nói, mãi đến tận đêm, Nguyệt Hồng mới hơi yên lòng.

"Lạnh quá!" Mới vừa tỉnh dậy, Ôn Nhã cảm giác lạnh cả người, lạnh đến mức, không thể ngủ được.

"Đại tiểu thư, người đã tỉnh, khí trời đã trở lạnh, ta mới từ bên ngoài làm ít lửa mang đến đây". Nguyệt Hồng nhắc cửa lều lên, một trận gió lạnh thấu xương thổi vào, khiến cho Ôn Nhã rung mình một cái, nhìn khung cảnh bên ngoài lều vải, cảnh sắc trắng xóa một vùng.

"Bên ngoài, có phải tuyết đã rơi?" Ôn Nhã ôm chăn, ngơ ngác nhìn ra ngoài cửa hỏi.

Dường như, thời gian trôi qua thật nhanh, còn nhớ lần trước tuyết rơi chính là lúc nàng gặp Vân Lâm, không ngờ sau đó lại còn phát sinh ra rất nhiều loại sự tình, ngấm lại, những sự tình ấy vẫn rõ ràng hiện ra trước mắt nàng.

"Thời gian trôi qua nhanh thật, mới đây chúng ta ở cùng nhau đã hơn nửa năm rồi". Ôn Nhã nằm sưởi ấm, cũng không biết là bởi vì tuổi càng ngày càng lớn, nên nàng cũng liền trở nên đa sầu đa cảm.

"Ân, nhớ lần đầu tiên đại tiểu thư mới vào cung, chính nô tỳ hầu hạ người, chỉ là, nửa năm qua, không nghĩ tới nhiều chuyện xảy ra quá". Nguyệt Hồng

phủ thêm chân cho nàng, nàng ấy quả nhiên cũng không biết chăm sóc cho bản thân, cho dù là có võ công, có nội lực, cũng không thể ăn mặc đơn bạc giữa khí trời lạnh buốt như thế.

"Chỉ tiếc, bây giờ, cảnh còn, người mất". Ôn Nhã bắt đầu đi thờ dài, Nguyệt Hồng lại cầm chậu nước đi ra ngoài.

"Nguyệt Hồng, giúp ta chải lại tóc, ta muốn ra ngoài một chút". Ôn Nhã ngồi trước gương đồng, nghe được âm thanh cửa lều, còn tưởng rằng Nguyệt Hồng đi vào, nàng cũng không quay đầu lại liền nói.

Phía sau người đến rón rén đi tới Ôn Nhã, ngón tay thon dài nhẹ nhàng cầm lấy chiếc lược gỗ trên bàn trang điểm, Ôn Nhã đôi mắt lim dim nhắm lại, cũng không chú ý đến người phía sau lưng.

"Nguyệt Hồng, ngày hôm nay, kiểu tóc này người búi cho ta rất đơn sơ, sao trước đây ta chưa từng thấy qua? Còn rất đẹp nữa." Ôn Nhã nhìn trên đầu kiểu búi đơn giản, rất khác biệt, rất ưa nhìn.

Nguyệt Hồng phía sau không nói gì, cũng không biết từ đâu lấy ra một cành mai hồng, cắm lên trên búi tóc của Ôn Nhã.

"Người là ai!" Nhìn thấy cành mai hồng, Ôn Nhã cảnh giác một tay bắt được tay của Nguyệt Hồng. Nàng ở đại mạc xưa nay chưa từng nhìn thấy qua hoa mai, Nguyệt Hồng từ đâu lại có hoa mai cơ chứ?

Ôn Nhã sau khi bắt được tay của Nguyệt Hồng, liền đứng dậy, đôi mắt hơi chuyển động, thân thể mềm mại tiến lại gần.

"Người.. Người làa..ha..ha..ahaha!". Quay đầu nhìn lại, Ôn Nhã đầu tiên liền giật nảy cả mình, cuối cùng nàng cũng không nhịn được, trực tiếp bật cười, cười đến nước mắt cũng đều chảy ra.

Vân Lâm một mặt đứng vô tội, thân vận y phục tỷ nữ thì thôi không nói, còn chải cả kiểu tóc búi của nguyệt Hồng, trên má còn có tô hồng! Nếu không nhìn kỹ, kém chút nàng liền không nhận ra, Vân Lâm hần cư nhiên lại già nữ! Ôn Nhã trong lúc nhất thời, cười đến không dừng được.

"Được rồi, nàng cười đã đủ chưa?". Vân Lâm sắc mặt bắt đầu dịu, lại chưa từng nhẫn nại đến phiên muộn, sắc mặt cứ biến đổi liên tục, kết quả, là Ôn Nhã càng cười to hơn.

"Vân Lâm, người vận trang phục này là muốn làm gì vậy? Mà nói, người ăn vận như vậy cũng rất là xinh đẹp a, ta phỏng chừng vương triều đệ nhất mỹ nhân trừ người ra không ai có thể làm được". Rốt cục, cũng có thể yên tĩnh một chút, Ôn Nhã lúc này mới thờ không ra hơi nói với Vân Lâm, đường đường là hoàng đế một nước, lại cư nhiên lại già nữ! Trời ạ, Vân Lâm hần sao có thể lại làm được chuyện đó a.

"Không có đeo mặt nạ da người, người có thật là Vân Lâm?". dùng sức nặn nặn mặt của Vân Lâm, Ôn Nhã không xác định hỏi, sắc mặt lúc này của Vân Lâm càng đen.

"Nàng.. đúng là cái người không có lương tâm! Ta biến thành như vậy, còn không phải bởi vì muốn nhìn thấy nàng sao? Nàng lại dám như thế cười ta!". Nhìn thấy Ôn Nhã cười đến không biết trời đất, Vân Lâm không nhịn được liền đuổi hai tay ra, nắm lấy gò má của Ôn Nhã, bạo lực nói.

"Á, Đau, đau, đau! Người mau thả ta ra!". Ôn Nhã trước giờ chưa từng có ai dùng tay véo má mình như vậy a, đã vậy, bởi vì hai tay của hần ép quá chặt khiến cho cả khuôn mặt đều biến dạng, hần lần này thực sự đã ra tay quá nặng rồi.

"Quả nhiên, như vậy càng khả ái hơn nhiều". Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng bị chọc đến tức giận đỏ chót mà nhìn hần, Vân Lâm tâm tình thật tốt, lúc này mới nói lỏng nàng ra.

"Người định làm gì thế! Người có phải là đầu óc có bệnh rồi không? Người có biết nơi này là nơi nào không? Người đến đây, liền sẽ chết!". Thật vất vả và làm mới thoát khỏi bàn tay của Vân Lâm, Ôn Nhã nghiêm túc nói.

Hần có biết, nơi này là đại mạc, lều của nàng lại sát cạnh lều của Da Luật Độc. Nếu để người phát hiện, hần muốn trốn cũng không kịp! Nhìn thấy đáng về điếc không sợ súng của Vân Lâm, Ôn Nhã liền tức giận mắng.

"Nàng, nếu đã biết như vậy, liền nói nhỏ thôi a, đương nhiên, nếu như nàng muốn ta chết, ta liền hiện ta to một chút là được rồi". Vân Lâm nhìn nàng sinh khí, hai tay ôm ngực, không lo lắng nói, đồng thời hần muốn thăm dò nàng có phải là muốn hần chết thật hay không.

"Người.. chính là điên mà!". Ôn Nhã mạnh mẽ trừng mắt nhìn Vân Lâm một chút, đi tới bên cạnh đồng lửa ngồi xuống, rõ ràng, nàng chỉ cần hô to là hoàng thượng của Vân Đình vương triều đang ở đây, Vân Lâm nhất định chết chắc, nhưng nàng không thể làm được, hay là do tâm của nàng quá lương thiện chăng, không đành lòng nhìn thấy Vân đình lụi bại, Ôn Nhã tự an ủi mình.

"Ngày hôm trước, Ý Mai viên, hoa mai lại nở, ta liền đột nhiên nghĩ đến nàng, không nhịn được, liền muốn gặp nàng, vốn chỉ là nghĩ, nhưng không biết tại sao, ta lại đi tới đại mạc". Vân Lâm ở cạnh bên Ôn Nhã ngồi xuống, trong tay hoa mai xoay tròn, nhẹ giọng nói.

"Đại mạc, còn có những ai là người của người? Người sao có thể đi vào mà không ai biết?" Ôn Nhã bỏ sang đề tài của Vân Lâm, nói đến ý mai viên, một màn xấu hổ kia nàng đều không thể quên.

Doanh trưởng Đại mạc vương tuy rằng không giống Vân đình thủ vệ nghiêm ngặt, nhưng thảo nguyên rộng lớn, lại không có gì che chắn, Vân Lâm muốn trà trộn vào, tuyệt đối là chuyện không dễ dàng, trừ phi trong đại mạc còn có nội ứng.

"Hờ ? Nàng còn dám nói , ta biến thành như vậy , nàng còn nói ta vào đây có nội ứng , ta tốt xấu cũng là hoàng thượng của Vân đình a ! " Vân Lâm lườm nàng một cái , hần cũng không muốn phải già nữ nhân , Ôn Nhã còn nói hần có nội ứng ! Mà thật ra là hần cũng tự tìm đến , đang yên đang lành lại chạy tới đại mạc gặp nàng , quả thực là tự mình chuốc lấy cực khổ rồi !

Đáng lẽ vào lúc này , hần nên ở trong Y mai viên ấm áp , ôm mấy tiểu mỹ nhân , thưởng thức những món sơn hào hải vị , cần gì phải chạy tới đây chịu khổ ? Càng đáng giận chính là , nữ nhân này lại không cảm kích hần nữa chứ !

Có điều nói đi cũng phải nói lại , hần không biết từ lúc nào đã để ý đến nữ nhân này ! chẳng lẽ là do chuyện lần trước , khi Ôn Nhã ly khai , hần đã làm ra loại chuyện không thể tha thứ , cho nên mới sinh lòng hổ thẹn , ái này đi .

Trong lều , nhất thời rơi vào tĩnh lặng , chỉ nghe tiếng lửa bùng bùng của than . Ánh lửa chiếu vào gò má dịu dàng ôn nhu của nàng , trong không gian tĩnh lặng , nhìn nàng giống như tiên tử giáng thế , trong lúc nhất thời , khiến Vân Lâm nhìn đến có chút ngây dại .

Ôn Nhã cũng chú ý tới ánh mắt hùng hực lửa nóng của Vân Lâm , trên mặt đỏ như bị lửa đốt rồi , những lúc thế này , nàng phải đẩy Vân Lâm đi ra mới đúng ? Nhưng trong lòng lại không muốn như thế , tay giống như đã bị ai điểm huyết , muốn động cũng không động được , nàng hoàn toàn không khống chế được cảm giác lúc này .

" Những binh khí đó , đều là chính ngươi nghĩ ra ? " Qua một lúc lâu , để đánh vỡ bầu không khí ám muội lúng túng ban nãy , Ôn Nhã liền nói .

" Không sai , ta từ nhỏ đã rất yêu thích những binh khí nhỏ kia , nhưng không nghĩ tới , nó có thể phát huy tác dụng lớn như vậy " . Vân Lâm cười khê đáp , con mắt vẫn chưa từng rời khỏi mặt nàng , nhìn ra được nàng đang lúng túng .

" Vậy..nếu như đại mạc không tấn công Vân Đình , Vân Đình có đại chiến với đại mạc không ? " Mặc dù biết , vào lúc này nàng hỏi vấn đề này là không thích hợp cho lắm , nhưng nàng vẫn là cố gắng hỏi ,nàng thật sự hi vọng , chiến tranh đừng xảy ra .

Vân Lâm trầm mặc , không nói gì , hần là hoàng thượng một quốc gia , dù đại mạc không tấn công Vân đình , nhưng để vĩnh viễn loại trừ hậu hoạn về sau , hần cũng phải thừa thắng xông lên thu phục đại mạc , để đại mạc không có cơ hội phản kháng , đó chính là trách nhiệm mà một hoàng thượng phải làm .

" Vấn đề này , ta cũng từng hỏi qua Da Luật Độc , nhưng hần cũng nói không thể , mỗi bậc quân vương làm sao có thể bỏ qua cơ hội tốt như vậy chứ ? " . Ôn Nhã tự giễu nói , nàng xác thực là không thể thay đổi được cục diện , nhưng việc này , nàng cũng không thể thay đổi .

" Lẽ nào , nàng cho rằng , đại mạc và Vân đình chỉ là đơn thuần thổ địa chi tranh ? Nàng có biết Mặc Thanh Thu cùng mẫu thân nàng , thái hậu và tiên hoàng đều có liên quan đến nhau hay không ? Nàng cảm thấy chiến tranh sẽ kết thúc đơn giản như vậy sao ? " . Vân Lâm thu hồi ánh mắt mê luyến nhìn nàng , trịnh trọng nói .

" Ngươi , cũng biết Mặc Thanh Thu ? " . Ôn Nhã kinh ngạc hỏi , xem ra nàng đã xem thường hần , chuyện của Mặc Thanh Thu mà hần còn biết , vậy khẳng định chuyện nàng là nữ nhi thân sinh của Mặc Thanh Thu hần cũng biết luôn , Ôn Nhã trong lòng có chút khó chịu không vui .

" Nếu ở đây có nhiều người của ngươi như vậy , vì sao ngươi còn phải bắt Nguyệt Hồng đi tiêu hủy binh khí ? " . Ôn Nhã không vui nói , theo lời Vân Lâm nói , Ôn Nhã có thể đoán ra được thế lực của hần ở đại mạc quả không nhỏ , nhưng hần một mực bắt Nguyệt Hồng đi làm loại chuyện nguy hiểm vậy , quả thực khiến nàng khó chịu vô cùng .

" Phải rồi , về việc binh khí , ta có nghe nói , nàng đã trợ giúp Nguyệt Hồng , ta còn chưa có cảm tạ nàng , nàng muốn gì , ta liền sẽ cho nàng , sẽ vì nàng mà làm tất cả " . Vân Lâm cười nói , hần cơ bản chỉ hi vọng Nguyệt Hồng cố gắng làm được , nhưng không ngờ , Ôn Nhã lại ra tay giúp sức .

" Nếu ngươi muốn cảm tạ ta , phiền ngươi thả người thân của Nguyệt Hồng đi , hơn nữa , ngươi nhất định phải hứa với ta không được bắt người thân của nàng ấy một lần nào nữa và không được uy hiếp nàng làm mất thám lan truyền tin tức cho ngươi ! " . Ôn Nhã tựa hồ hiểu được hần không muốn cùng nàng giải thích về vấn đề binh khí , nên cũng càng không thích , cho nên chỉ có thể đưa ra yêu cầu này với hần .

" Chỉ là bảo ta thả người thân của Nguyệt Hồng và Nguyệt Hồng thôi sao ? " . Vân Lâm hàng mày giương lên , nàng không vì bản thân mà cầu chút gì sao ?

" Không sai , hi vọng ngươi nói được là làm được " . Ôn Nhã khẳng định nói .

" Nếu nàng đã muốn vậy , ta liền đáp ứng nàng " . Vân Lâm cười khê , sao đó dùng tay nắm cằm Ôn Nhã lên , trên mặt mang theo chút nụ cười tà mị .

" Nàng kiên trì một chút , rất nhanh ta liền có thể đưa nàng rời khỏi đây " . Vân Lâm hầu như si mê nhìn nàng , trải qua một thời gian , hần có thể chân chính nắm giữ nàng , cái ý niệm này , khiến trong lòng hần không nhịn được mà nóng hừng hực .

" Ngươi tại sao lại ở bên ngoài ? Sao không ở bên trong hầu hạ ? " Chính vào lúc này , bên ngoài đột nhiên truyền đến âm thanh của Da Luật Độc , Ôn Nhã sắc mặt lúc này trong nháy mắt đã trở nên trắng xám .

Chương 64: Chương 19 nhìn thấu thân phận

Da Luật Độc xuất hiện , Nguyệt Hồng thất sắc kinh hãi , theo lý mà nói , vào lúc này hẳn nên ở trong doanh trướng cùng các đại thần thương nghị quốc gia đại sự mới đúng , sao lại đột nhiên tới nơi này ?

" Ta hỏi ngươi , sao không trả lời ? Ngươi câm sao ?". Thấy sắc mặt của Nguyệt Hồng đại biến , Da Luật Độc liền nghi ngờ nhìn lều vài một chút .

" Hồi bẩm đại mặc vương , tiểu thư còn đang nghỉ ngơi , nô tỳ không dám quấy nhiễu ". Nguyệt Hồng khó khăn trả lời , trong lòng căng thẳng không thôi , chỉ cầu khẩn hẳn mau chóng rời đi .

Da Luật Độc quan sát Nguyệt Hồng , nghe nói ngày trước Ôn Nhã trở về đại mặc có mang theo bên người một thị nữ , nhưng thị nữ này hiện tại thân sắc khác thường , Da Luật Độc không thể không hoài nghi , bên trong lều dường như có vấn đề gì đó .

" Vương , đại tiểu thư nghỉ ngơi , không thích nhất là có người quấy rối , người vẫn nên không vào a ". Thấy Da Luật Độc định tiến vào bên trong lều vài , Nguyệt Hồng vội vã mượn lý do ngăn trở hẳn , nếu để hẳn vào trong nhìn thấy hoàng thượng , thiết nghĩ , thảm rồi a .

" Tránh ra ! ". Da Luật Độc quát lớn , Nguyệt Hồng liền bị thị vệ đi theo bên người Da Luật Độc đẩy ra .

" Bên ngoài sao lại ồn ào như vậy ?". Ôn Nhã mặt tức giận đi ra cửa lều , trên mặt lộ vẻ không kiên nhẫn , cho dù nhìn thấy Da luật Độc nàng cũng không có thái độ hòa nhã nào .

" Nhiều ngày không gặp , Tiểu Nhã , muội khí sắc đã tốt hơn rất nhiều . " Da Luật Độc cười nói , cơ bản hẳn muốn vào trong để xem tình hình một chút , nhưng liền bị Ôn Nhã chặn lại , chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy một thân nữ tử thon dài đang đứng ở bên trong lều .

" Sư huynh khí sắc cũng không tệ , sáng sớm hôm nay , sư huynh không thượng triều mà đến chỗ ta làm gì ?". Ôn Nhã khép mi hỏi .

" Những ngày tới , trời trở lạnh , đại mặc không giống Vân đình , khí trời chuyển lạnh nhanh chóng , muội nên chú ý nhiều đến thân thể , Nguyệt Hồng là thị nữ thiếp thân của muội , sao lại không ở bên cạnh muội mà hậu hạ ?". Da Luật Độc nhìn thấy búi tóc trên đầu của nàng , kiểu dáng ấy hẳn cũng chưa từng thấy qua , khiến hẳn trong lòng càng sinh nghi ngờ .

" Nguyệt Hồng hai ngày nay phạm phải lỗi , muội không muốn cho nàng ấy ở bên cạnh hậu hạ , sao vậy , lẽ nào sư huynh đến chuyện còn con như thế cũng muốn quản ta ?" Ôn Nhã lạnh lùng liếc nhìn hẳn nói .

" Muội nói gì vậy , đương nhiên nếu muội muốn làm gì thì ta không quản , bên ngoài trời đang lạnh , chúng ta nên vào trong rồi nói ". Da Luật Độc nhẹ nhàng nói với Ôn Nhã , mạnh mẽ nắm tay nàng đi vào bên trong .

Bên trong lều như cỏ xuân ấm áp , đồng lửa cháy phừng phực , còn liền thấy một thị nữ thân hình thon dài cúi đầu đứng bên cạnh , nữ tử này vừa cao lại vừa gầy , chiều cao tầm cỡ ngang hẳn , nhìn sơ có thể thấy , thị nữ này đúng là có mấy phần tư sắc .

" Ngươi lui xuống trước đi ". Ôn Nhã thấy Da Luật Độc quan sát Vân Lâm , trong lòng cũng đang loạn tung phèo , vội vã cho lui hẳn xuống .

" Ngươi chờ một chút đã , ngẩng đầu lên xem ". Da Luật Độc lướt qua Ôn Nhã , trực tiếp đi tới chỗ Vân Lâm , Vân Lâm đầu cúi càng thấp hơn .

" Sư huynh , sao vậy ? Đừng nói với ta , huynh cảm thấy có hứng thú với thị nữ này nha ?. Ôn Nhã cười trêu nói , vội vàng chạy tới chỗ Vân Lâm , muốn Vân Lâm lui xuống .

" Không thể nào , chỉ là , ta cảm thấy thị nữ này có chút lạ mắt , cho nên muốn nhìn mà thôi ". Da Luật Độc lần thứ hai bị Ôn Nhã ngăn cản , Vân Lâm không ngừng cúi đầu , nhưng trốn cũng không trốn được a , cho nên hẳn không thể phản ứng quá khích , nếu không sẽ bị Da Luật Độc nhìn ra kẻ hở .

" Ngươi tên là gì ? " Da Luật Độc cười hỏi , nữ tử này , bàn tay vô cùng trắng nõn , khớp xương có thể nhìn thấy rõ ràng , nhưng Da Luật Độc cảm thấy đôi tay này không giống nữ nhân cho lắm , người này khẳng định có vấn đề .

" Nô tỳ tên gọi là Nguyệt Linh , bái kiến Đại mặc vương ". Dưới sự bắt mắt dĩ , Vân Lâm không thể làm gì khác hơn là cố nén giọng nói , Ôn Nhã căn bản tinh thần đang căng thẳng , vừa nghe đến âm thanh của Vân Lâm , kém chút nữa nàng đã bật cười , hẳn nam phần nữ nhân , đã đủ khôi hài , nay lại còn giả giọng của nữ nhân mà nói chuyện , Ôn Nhã phải cắn môi mình mới không để cho tiếng cười của mình bật ra thành tiếng .

" Nguyệt Linh , ngươi còn ở đây phiền ta làm gì , việc ta giao cho ngươi , ngươi không muốn làm sao ?". Nín cười , Ôn Nhã giả vờ sinh khí nói với Vân Lâm , Vân Lâm rõ ràng nhìn ra ý tứ của nàng , giả vờ giả vịt hướng Ôn Nhã thi lễ một cái , liền vội vàng muốn đi ra ngoài .

" Đứng lại đó ! ". Da luật Độc một chương nắm vào vai của Vân lâm , Vân Lâm theo bản năng né tránh được , kết quả hai người liền như thế đối lập , Ôn Nhã ở bên cạnh lo lắng đến tim muốn nhảy ra ngoài , nhưng nàng cũng chưa nghĩ ra được gì .

"Ta thật sự có lời khen ngợi, chẳng những không để ý đến lòng tự tôn, đường đường là Hoàng thượng của Vân đình vương triều, cư nhiên nam phần nữ trang chạy đến đại mặc ta, nếu ngươi muốn tới đây thì có thể quang minh chính đại đến đây, hà tất gì phải trốn tránh như vậy?". Ôn Nhã vẫn là lo lắng chuyện sẽ phát sinh, sau ba hiệp giao đấu với nhau, kết quả Da Luật Độc đã nhận ra Vân Lâm.

"Trẫm muốn thế nào, thì sẽ thế đó, ngươi quản không được!". Vân Lâm sắc mặt tái nhợt, thật đúng là mất mặt, chuyện này lại bị hấn phát hiện ra.

"Hoàng thượng, hấn là sẽ không quên, nơi này là đại mặc, không phải là Vân Đình". Da Luật Độc cười gằn, thị vệ canh giữ bên ngoài, nghe thấy âm thanh đánh nhau ở bên trong, liền thấy đại mặc vương cùng một thị nữ đánh nhau.

"Thì sao? Đại mặc sớm muộn cũng là của Vân Đình". Vân Lâm cười lạnh nói.

"Hừ, người đâu, mang hoàng thượng của Vân Đình lui xuống, cố gắng chiều đãi thật tốt hoàng thượng của Vân Đình". Da Luật Độc cười chế nhạo, nói với thị vệ.

"Huynh? Mau Thả hấn!". Ôn Nhã cuống lên, đến trước mặt Da Luật Độc nói.

Hai nước đang giao chiến, lần này hoàng đế bị địch quốc bắt giữ, chuyện phát sinh phía sau Ôn Nhã thực sự không dám tưởng tượng.

"Tiểu Nhã? Muội như vậy là sao? Cái tên hỗn trướng này từng làm muội tổn thương, muội còn ở đây nói giúp hấn?" Da Luật Độc nổi giận dưng dưng, hấn một lòng vì nàng, nhưng nàng lại muốn giúp người đã từng thương tổn nàng, hấn thật sự không thể nhẫn nhịn nữa rồi.

"Hấn.. Không được, muội mặc kệ như thế nào, muội cũng không để cho huynh động vào hấn!". Ôn Nhã có chút chột dạ, bản thân là đang làm gì vậy, ngày trước ở Vân đình, Vân Lâm cũng không ít lần làm nàng tổn thương, nhưng khi nhìn đến hấn lúc này bị bắt, trong lòng thật sự không nỡ nhẫn tâm.

Hấn tổn thương nàng, điều đó là sự thật, nhưng rất nhiều lần, nàng nghĩ đến Vân Lâm, trong lòng liền có nhiều loại cảm xúc khiến nàng khó mà phân biệt, mặc dù ở trong cung, nàng từng có những ngày tháng đối nghịch với hấn, nhưng khi nàng thấy hấn bởi vì cứu nàng ra khỏi bầy sói, mà bị thương nặng, trong lòng lúc đó đã xuất hiện một loại cảm động khó tả, hơn nữa, hấn ngàn dặm xa xôi chỉ vì muốn đưa cho nàng những chiếc bánh mà hấn tự làm. còn vì muốn nhìn thấy nàng, mà không quản là hoàng thượng, nam phần nữ trang đến xem nàng, mỗi chuyện từng chút từng chút một, đã thấm từ từ vào tim nàng, nàng thật sự không muốn nhìn thấy hấn bị mang đi.

"Người đâu, đem hấn nhốt lại, nếu để hấn trốn thoát, các người liền mang đầu đến đây gặp ta!". Da Luật Độc tức giận nhìn nàng, nói với thị vệ.

"Không được! Da Luật độc, coi như ta cầu huynh, cầu huynh thả hấn đi!". Ôn Nhã, đôi mắt đã sắp đỏ, gắt gao kéo Vân Lâm lại, không cho thị vệ mang hấn đi.

Da Luật Độc không nói gì, trong lòng lửa giận càng sâu, thái độ của nàng đối với Ôn Nhã lúc này khiến hấn cảm thấy có một loại cảm giác nguy hiểm, nếu không diệt trừ Vân Lâm, chỉ sợ hấn sau này sẽ phải hối hận cả đời.

"Nhã nhi, nàng không cần cầu xin hấn, tin tưởng ta, ta sẽ không sao". Vân Lâm nhìn thấy Ôn Nhã vì hấn mà cầu xin, hấn liền an ủi Ôn Nhã, hành động này của nàng, cũng không uổng công hấn một phen mất mặt mà đến đây.

Ôn nhã trơ mắt nhìn theo đoàn người dẫn Vân Lâm đi, trong lòng Da Luật Độc tức giận đến tái nhợt, Nguyệt Hồng sắc mặt càng trắng xám.

"Các ngươi, tránh ra! Ta muốn gặp Mặc Thanh Thu!" Từ lầu vải chạy đến, Ôn Nhã chỉ có thể nghĩ đến Mặc Thanh Thu, chỉ có ông ta mới nói được Da Luật Độc, hấn nhất định sẽ nghe lời ông ta.

"Ôn cô nương, quân sư đang tĩnh tọa, người không nên quấy rối quân sư." Thị vệ ngăn cản Ôn Nhã

"Các ngươi tránh ra mau! Ta muốn gặp Mặc Thanh Thu!". Ôn Nhã cuống lên, trực tiếp động tay động chân với thị vệ, qua vài lần giao chiến, thị vệ liền ngã xuống đất, nàng lập tức tiến vào.

Mặc Thanh Thu đang ngồi khoanh chân, nhắm mắt dưỡng thần, thời điểm Ôn Nhã đến hấn đã biết, hấn cũng biết ý đồ của nàng khi đến tìm hấn, hấn cố ý không muốn gặp nàng, nhưng nàng vẫn là ngoan cố xông tới.

"Mặc Thanh Thu, ta cầu người, cầu người nói với da luật Độc, bảo huynh ấy thả Vân Lâm có được hay không?" Ôn Nhã hít một hơi thật sâu nói.

"Chỉ mặt gọi tên, đây chính là thái độ ngươi đến cầu xin ta sao?". Mặc Thanh Thu vẫn là nhắm mắt không nhìn Ôn Nhã.

"Sự phụ, ta cầu người, buông tha cho Vân Lâm". Ôn Nhã bởi vì Vân Lâm liền hạ thấp tư thái của mình.

"Nếu ngươi đã biết ta là cha của ngươi, tại sao còn chưa chịu gọi ta một tiếng cha?". Mặc Thanh Thu nghe được cách xưng hô của nàng, liền mở mắt ra, nói với nàng. Trước đây hấn chưa từng chờ đợi nàng gọi hấn, nhưng giờ hấn chỉ muốn nàng gọi hấn một tiếng "cha".

Ôn Nhã cúi đầu, cười chế nhạo, trong lòng nàng, chỉ có một người cha, chính là Bình vương gia, cho dù hiện tại nàng biết cha ruột của mình là ai, nhưng nàng cũng chưa từng thay đổi ý nghĩ trong lòng.

" Thôi , bỏ đi , chung quy cũng là do chính ta tạo nghiệt ". Mặc Thanh Thu lắc đầu thờ dài .

" Chuyện của Vân Lâm , ta sẽ theo ý độc nhi , không phải bởi vì ân oán cá nhân , mà là hết thầy vì con dân đại mạc " Mặc Thanh Thu nhắm mắt lại nói .

Những năm tháng thái bình thịnh thế , Vân Lâm cũng không phải là anh minh thần võ hay là minh quân gì , nhưng hắn là một người thông , những binh khí do hắn chế tác không phải những người bình thường có thể nghĩ ra được , thật khó khăn lắm mới có cơ hội bắt giữ hắn , nếu đem thả hắn đi , há phải là thả hổ về rừng ?

" Hào ! Tốt lắm ! Các người nếu đã không chịu thả hắn , vậy ta tự mình đi cứu hắn , ta nhất định sẽ cứu hắn ! ". Nhìn thấy Mặc Thanh Thu như vậy , nàng biết mình có nói gì cũng vô dụng , trực tiếp cầu bọn họ cũng không được , vậy phải dùng đến bản lĩnh của bản thân đem hắn cứu ra .

" Tiểu Nhã , ta khuyên ngươi không nên manh động , nếu ngươi , thật sự muốn cứu Vân Lâm , ngươi liền sẽ trở thành tội nhân của đại mạc ". Ôn Nhã trước khi rời khỏi , Mặc Thanh Thu không kìm được khuyên nhủ , nhưng hắn cũng không thể nào giúp được nàng . Cũng không thể thay đổi được ý định mà nàng muốn làm , nàng một đường rời khỏi .

Bạn đang đọc truyện *Nghinh Phụng Hoàn Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Chương 20 thẩm vấn bị tra tấn

[b]"Đại tiểu thư , người đang làm gì vậy ?". Ôn Nhã vừa trở lại lều trại , Nguyệt Hồng liền nhìn thấy nàng trên người đã trang bị đầy đủ , bảo kiếm , cung tên , được bọc , hết thấy đều đã nằm gọn trong bao vải .

" Còn làm gì ? Không phải là vì muốn cứu hoàng thượng các người sao ? ". Ôn Nhã nhanh chóng thu thập này nọ , nàng không tin , bằng bản lĩnh của nàng , không thể cứu Vân Lâm ra khỏi đó .

" Nhưng mà , đại tiểu thư , người biết hoàng thượng đang bị giam ở đâu sao ? " Nguyệt Hồng hồ thẹn nhìn nàng , hoàng thượng bị nhốt nơi nào , nàng còn chưa biết , sao có thể cứu được người a?

" Haizz , không sai , cho nên trước tiên ta liền dò hỏi tình hình nơi Vân Lâm bị giam giữ . Chủ thủ này cũng rất hữu dụng , độc này cũng không tệ . Xong , ta liền đi đây , người mau chóng tìm cách liên hệ với những nội ứng của Vân đình ở đại mạc , sau đó nghĩ biện pháp làm sao đưa Vân lâm rời khỏi đi ". Ôn Nhã nói .

Sự thật mà nói ở trên thảo nguyên này , lều trại đông đúc , lút nhút chen chúc nhau , Ôn Nhã còn không biết Vân lâm bị nhốt ở nơi nào a .

Mà lúc này , cách lều trại của Ôn Nhã không xa , Da Luật Độc cùng Mặc Thanh Thu đều đang tụ hội cùng một nơi .

Mặt thất không khí âm lạnh , nước lại ảm thấp , Vân Lâm trên người đã tràn đầy những vết thương và máu , tựa hồ đã bị tra tấn đến độ chỉ còn có thể đứng đó chờ chết .

" Thế nào rồi ? Hắn vẫn còn chưa nói ra những phương pháp chế tạo binh khí kia sao ? ". Da Luật Độc hai tay chấp sau lưng nói , ánh mắt lạnh lùng nhìn những vết thương đầy rẫy trên người của Vân Lâm .

" vẫn chưa có , không ngờ rằng vị hoàng thượng của Vân đình từ bé đã được nuông chiều lại có tính khí cường ngạnh như vậy , đã chịu đau đớn khổ nhục , nhưng vẫn chưa từng một lần kêu than ". Bên cạnh cái ngục thẩm vấn Vân Lâm thật sự khâm phục cá tính của hắn , đổi lại là người bình thường có lẽ sớm đã bị hắn thu phục .

" Lấy nước gội lên người , bắt hắn tỉnh lại , ta muốn đích thân thẩm vấn hắn ". Da Luật Độc cầm roi trong tay , lạnh lùng nói .

Rất nhanh , từng thùng nước lạnh lẽo được dội lên người của Vân Lâm , Da Luật Độc nhìn Vân Lâm một chút liền cầm lấy bình muối bên cạnh , bỏ vào bên trong thùng nước , ra hiệu cho cái ngục đem những thùng nước đó tiếp tục dội lên người Vân lâm .

Trên người Vân Lâm vốn đã đầy rẫy những vết thương , y phục trên người rách nát đến không thể tả , bên ngoài cũng đã lộ ra da thịt nhẵn bóng , những thùng nước muối lạnh lẽo đến thấu xương liên tục dội xuống trên người Vân Lâm , khiến cho Vân Lâm đang trong tình cảnh hôn mê , liền lập tức rên lên , cả người đã có chút tỉnh táo .

" Cảm giác thế nào , tỉnh táo hơn rồi chứ ? ". Ta khuyên ngươi , nên sớm đem những phương pháp chế tạo bí mật của loại binh khí kia nói ra , như vậy , ngươi sẽ không cảm thấy phải thống khổ như vậy nữa ". Da Luật Độc trên tay vỗ nhẹ roi da , lạnh lùng nói với Vân Lâm .

" Hừ , ngươi nghĩ Vân Lâm ta là người nào , cho dù chết ta cũng không đem bí mật của loại binh khí đó nói cho ngươi ! Huống hồ , chưa biết ai sẽ là người sống , người chết ? ". Vân lâm sắc mặt mặt mợt , trắng xám nói , trên môi đã bị rách cả da , những vết thương trên người đau đến không thờ nổi ,

nhưng hắn vẫn cố nén cơn đau từng mắt cười lạnh nói với Da Luật Độc .

“Được thôi, nếu ngươi đã muốn như vậy, ta cũng không thể làm gì khác hơn là chỉ có thể thỏa mãn tâm nguyện của ngươi ! “. Da Luật Độc cười mỉa mai, roi trên tay không chút nào khách khí quát mạnh vào người của Vân Lâm, máu đã chảy ra đầm đìa, da thịt cũng lòi cả ra, nước muối thì không ngừng thấm thấu vào da thịt của Vân Lâm., Khiến thân thể của hắn run lên bần bật, nhưng Vân Lâm cũng không nói tiếng nào .

Cũng không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, mỗi lần ngất đi là mỗi lần đều bị nước muối dội tỉnh lại, sau đó da Luật Độc lại điên cuồng đánh tới, đau đến độ Vân Lâm muốn chết đi cho xong .

“Các ngươi tiếp tục canh chừng hắn, tiếp tục đánh cho ta, hắn bất tỉnh, thì dội nước cho hắn tỉnh lại, đánh khi nào hắn nói thì thôi “. Da Luật Độc thở một hơi, cây roi trong tay đã bị đánh đến vậy cả đây máu tươi, xoa xoa, lau lau vết máu bị vấy trên người, liền xoay người rời đi .

“Ngươi đừng vọng tưởng nữa, ta nhất định sẽ không nói, cho dù chết cũng không nói ! “. Ở phía sau Vân Lâm gượng cười, Da Luật độc hiện tại cái gì cũng không nghe, bình tĩnh rời khỏi, đón tiếp Vân Lâm là những trận đòn vô tình ác liệt của cai ngục .

“Sur phụ, Vân lâm hắn quá ương ngạnh, cho dù là đánh hắn như thế nào, hắn cũng đều không nói ra, vậy chúng ta nên làm gì đây ?”. Trờ lại lều trại, Da luật Độc liền tìm đến Mặc Thanh Thu thương lượng, tuy rằng hắn rất muốn đem Vân Lâm ra dẫn vật cho đến chết, nhưng chuyện binh khí, hắn không thể không hỏi .

“Thực sự là không còn cách nào sao ?VẬY chúng ta cũng chỉ có thể giết chết hắn, bớt đi hắn, chúng ta muốn đối phó với vân Đình là chuyện dễ dàng hơn nhiều “. Mặc Thanh Thu lạnh lùng nói, Vân Lâm là hải tử của nữ nhân mà hắn yêu nhất, vừa nhìn thấy Vân Lâm, hắn liền nhìn thấy khuôn mặt của nam tử đã cướp đi người mà hắn yên, hắn muốn giết chết bọn họ, muốn bọn họ nước mất nhà tan, chỉ có như vậy, mới có thể xóa bỏ mối hận ở trong lòng hắn .

“Đại tiểu thu! Đại tiểu thư ! Có tin tức “. Nguyệt Hồng đầu đầy mồ hôi tìm tới Ôn Nhã .

“Sao ? Đã biết Vân Lâm bị giam đến nơi nào chưa ?”. Ôn Nhã liền kéo Nguyệt Hồng đến hỏi .

“vẫn chưa thể xác định, nhưng có người nhìn thấy Đại mặc vương trên người dính máu từ trong lều vải đi ra, phỏng chừng chính chỗ đó là nơi giam giữ hoàng thượng “. Nguyệt Hồng nói .

“Chỉ cần có manh mối là được, nói ta biết, lều vải đó ở đâu, ta sẽ đi đến đó . Cho dù bị phát hiện, Da Luật độc cũng sẽ không giết ta “. Ôn Nhã nói .

Dưới sự chỉ dẫn của Nguyệt Hồng, Ôn Nhã rất nhanh đã tìm thấy, nhưng lều vải được rất nhiều binh lính canh giữ, hơn nữa lại có cả con dân của đại mặc ở bên trong, không biết có phải là do Da luật độc phái tới để giám sát hay không ?

“Quân không được nhiều như vậy, Vân Lâm khẳng định đã bị trọng thương, nếu bây giờ không cứu hắn, e rằng sẽ chết ! “. Ôn Nhã liền lấy bình dược từ trong người ra, lấy ra một viên, sau đó nghiền nát chúng, đứng ở vị trí ngược gió, gió liền mang theo những hạt phấn thổi bay đến trên người của những người bên trong lều, những người kia liền không phát hiện ra.

Trên thảo nguyên của đại mặc . chuột bọ côn trùng rần rết rất nhiều, mà sao khi Ôn Nhã phát tán những phấn dược kia, liền hấp dẫn những sinh vật đó, chỉ trong chốc lát, dưới những đồng cỏ khô vàng, bên trong liền xuất hiện những âm thanh huyền ảo, ngay cả những xà đang ngủ đông đều chạy đến, sau đó liền nghe đến những âm thanh sợ hãi, kêu la của người dân đại mặc .

Trước cửa lều vải hỗn loạn thành một, Ôn nhã thừa dịp, liền nhanh chóng tiến vào, nhưng khi vào đến bên trong lại không thấy gì hết, chỉ thấy là một cái lều vải bình thường, không có bất kì ai ở trong đó .

“Khả năng là không thể sai ? Lẽ nào còn có mật thất ở đâu đó ?”. Ôn Nhã tỉ mỉ quan sát, chuyện cứu hoàng thượng là chuyện lớn, nhóm người Nguyệt Hồng không thể suy đoán sai được .

Quan sát lều vải, Ôn Nhã đột nhiên phát hiện trên tấm thảm có đóa hoa màu sắc có chút kỳ quái, nhìn sơ qua, liền nhìn thấy đóa hoa đó đậm hơn so với những đóa bên cạnh, Ôn Nhã lấy tay sờ đến, màu đỏ sậm liền dính lên đầu ngón tay .

“Là máu ! “. Đưa ngón tay đặt ở dưới cánh mũi, Ôn Nhã liền biết, nàng liền xốc tấm thảm lên, phía dưới là một nhóm cỏ khô, Ôn Nhã dùng sức đập lên đồng cỏ đó, rốt cục đã tìm thấy mật thất .

“Không nghĩ ra, đời này còn có thể nhìn thấy hoàng thượng của Vân đình, ta thực sự là có phúc ba đời a “. Cai ngục trông giữ Vân Lâm cảm khái nói .

“Ngươi lời này nói không sai, hiện tại hoàng thượng của Vân đình đã rơi vào trong tay chúng ta, lại còn bị chúng ta tra tấn, chuyện này qua thực khó ai có thể tin nổi ! .” Một cai ngục khác, phản kích nói .

“Đội đã ! Có tiếng động, hình như có ai đó đang đến ! “. Một cai ngục liền nghe được tiếng bước chân, cảnh giác nói .

“Đương nhiên là cô nãi nãi ta đến ! “. Ôn Nhã liền một thân bay đến, khiến cho những cai ngục đó không kịp phản ứng, trên tay ám khí lập tức phát ra, hai người cai ngục kia chưa kịp làm gì liền đã chết .

“Vân Lâm ! Ngươi mau tỉnh lại đi ! Ngươi không thể chết a ? Ta không muốn nhất xác giúp ngươi a “. Nhìn thấy Vân Lâm cúi đầu bị treo trên cọc gỗ, nàng liền vội vã đi đến, thấy hắn không có một chút phản ứng nào, Ôn Nhã sợ đến độ ra sức lung lay hắn tỉnh lại .

“Nàng nhẹ lại một chút a , ta thật sự là bị nàng làm cho sắp chết rồi “. Vân Lâm đang trong trạng thái bất tỉnh liền đột nhiên lên tiếng nói , hần cơ bản đã ngất đi rồi , nhưng bị Ôn Nhã lay động , đụng tới với thương trên người hắn , khiến hắn đau đớn , lập tức liền tỉnh lại một ít .

“Vân Lâm, ngươi còn chưa có chết ! Quá tốt rồi, dọa chết ta a , ta cảnh cáo ngươi , ngươi ngàn vạn lần không thể chết được , biết không ! “. Ôn Nhã không kìm chế được liền ôm Vân Lâm vào lòng . kết quả là đôi tay âm thanh kêu đau của hắn , làm cho nàng sợ đến không cảm cứ động .

“Chưa có đưa nàng trở về Vân đình , ta làm sao cam lòng mà chết ! “. Vân lâm kiên cường nhìn đau , suy yếu cười nói với Ôn Nhã .

“Cẩn thận một chút “. ôn Nhã cẩn thận đem vân lâm từ trên giá gỗ thả xuống , không cẩn thận liền đụng đến vết thương của Vân Lâm , khiến Vân lâm đau đến tức khí nói .

“Chúng ta nên đi ra ngoài trước , Nguyệt Hồng đang ở bên ngoài chờ chúng ta “. Ôn Nhã cẩn thận đỡ Vân Lâm đi ra bên ngoài , nhưng khi bọn họ từ trong mật thất đi ra , liền nhìn thấy Da Luật Độc mang theo thị vệ đang đứng ở trước cửa lều vải .

“Các ngươi là muốn đi đâu ? “. Da Luật Độc mắt lạnh nhìn Ôn Nhã cùng Vân Lâm , không nghĩ tới nàng lại đến cứu hắn ra .

“Da luật Độc ! Huynh mau tránh ra ! “. Ôn Nhã đem chủy thủ ở trước ngực lấy ra , liền kéo Vân Lâm bảo hộ ở phía sau .

“Tiểu Nhã , muội không nên bức ta , muội nên biết , ta không hề muốn làm thương tổn đến muội “. Da Luật Độc nhìn chăm chăm Vân Lâm , nhìn thấy nàng vì vân lâm mà gắt gao bảo vệ , hắn hận không thể đem Vân Lâm ra băm thây vạn đao !

“Huynh , nếu như muốn giết hắn , vậy huynh trước tiên giết chết ta đi ! “. Ôn Nhã cũng không biết là từ đâu lại có dũng khí để nói ra câu này , nhưng khi nàng nghĩ đến Da Luật Độc muốn sát hại đến vân lâm , liền không thể nghĩ nhiều , mà bật ra câu nói đó .

“Người đâu ! Bắt bọn họ lại ! “. Da Luật Độc tức giận nói với Ôn Nhã.

Đối với mấy tiểu binh lính , Ôn Nhã liền có thể ra tay mà không cần suy nghĩ , nhưng đối diện với sư huynh của mình , Ôn Nhã thật sự không phải là đối thủ của Da Luật Độc , qua mấy hiệp , liền bị Da Luật Độc chế phục . Vân lâm bị thương nặng cũng không có sức lực mà chống cự .

“vương , chúng ta nên xử trí bọn họ như thế nào ? “ Thị vệ bắt Vân Lâm hỏi .

“Nếu hắn đã không nói ra bí mật của binh khí , vậy giữ hắn lại cũng không có tác dụng gì nữa , cho nên Bản vương quyết định , đem hoàng thượng Vân đình đi hiến tế cho Đại lang thần vĩ đại của chúng ta ! “. Nhìn Vân lâm , Da Luật độc lãnh khốc nói.

“Vương quả đúng là anh minh thần võ ! Nguyện Lang thần cùng vương sống mãi ! “. Chúng tướng sĩ cao giọng hô to , đem hoàng thượng của địch quốc đi hiến tế cho lang thần , đó là một nghĩa cử vinh quang , thật sự là kích động lòng người ! Chuyện này sẽ trở thành lịch sử lớn nhất chưa từng có của đại mạc .

“Huynh không thể làm vậy ! Không thể làm như vậy ! Da Luật Độc , ta sẽ bắt huynh phải hối hận ! Ta sẽ giết huynh ! “. Ôn Nhã không ngừng giãy giụa , nhưng lại bị Da Luật Độc đang ôm chặt nàng trong lòng , muốn tránh cũng không thoát được .

“Hảo ! ta liền muốn xem nàng làm sao giết ta , ta muốn tận mắt nhìn thấy hắn chôn chôn trước cửa lang thần ! “. Da Luật Độc bị Ôn Nhã làm cho tức đến điên rồi , trong lòng lửa giận đố kị không thôi , sự ghen tị cùng tình yêu mù quáng đã thiêu đốt lý trí hắn , hắn muốn cho nàng tận mắt nhìn thấy Vân lâm chết , mãi mãi nàng sẽ không thể nào nhớ đến Vân Lâm .

Bạn đang đọc truyện *Nghe Phụng Hoàn Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 66: tế Lang thần

“Nhã Nhi , mặc kệ ta như thế nào , nàng nhất định phải sống “. Vân Lâm suy yếu giọng cười nói với Ôn Nhã , có thể khiến cho nàng liều mình cứu hắn , lại có thể cùng nàng đồng sinh cộng tử , hắn cảm thấy , ngày hôm nay nếu có chết cũng không uổng phí.

Vân Lâm khiến cho nàng trong nháy mắt lệ đã rơi đầy mặt , rõ ràng là kẻ đáng ghét , đáng hận , nhưng lại làm cho nàng đau lòng và khổ sở như thế .

Lập tức Da Luật Độc liền cho thị vệ áp giải Vân Lâm đi , còn chính mình thì mang Ôn Nhã khống chế lên lưng ngựa , một đường hướng về nơi thảo nguyên sâu xa đi đến .

Thảo nguyên sâu xa rộng lớn là nơi tụ tập của bầy lang sói , là nơi ít người bình thường có thể đi đến đây . Dọc đường Ôn Nhã còn nhìn thấy dưới đồng tuyết trắng xóa và đám cỏ khô là những bộ xương của những động vật và con người đi lạc vùi lấp phía dưới .

“Gào gào ! “ Theo tiếng tru là một con sói đầu đàn xuất hiện dưới tầm mắt của mọi người , ánh mắt đỏ hoe , nhìn chăm chăm nhóm người Da Luật Độc , đặc biệt là Vân Lâm , bởi vì máu tanh trên người hấn kích thích khứu giác của bọn chúng càng đậm .

Theo tiếng tru dài của con sói đầu đàn , dần dần , càng ngày càng nhiều con sói đến tụ tập xung quang , hai mắt lóe sáng nhìn nhóm người bọn họ . Khiến cho nhóm thị vệ của Da Luật Độc cũng run sợ .

“ vương , bây sói đã đến gần đủ , nếu đợi thêm nữa , e rằng chúng ta muốn rời đi cũng là rất khó “ . Thị vệ bên cạnh run rẩy nói , nếu không nhanh giải quyết e rằng sớm muộn ngay cả bọn họ cũng đều là bữa ăn cho bây sói này .

“ Da Luật Độc , muội cầu xin huynh , đừng nên làm vậy , huynh thả hấn đi đi , bất quá huynh có thể bắt hấn ký kết hiệp định sau này không tiếp tục xâm phạm đại mạc nữa , hay là để hấn cắt đất bồi thường cho huynh cũng được mà “ . Ôn Nhã khóc lóc nói , vân lâm đang bị thương rất nặng , làm sao có thể đối đầu với nhóm lang này , khẳng định hấn nhất định sẽ chết a .

“ Không xâm phạm đại mạc ? Cắt đất bồi thường sao ? Những thứ đó có gì là tốt , hấn chết rồi , toàn bộ thiên hạ đều là của ta , ta vì sao lại còn muốn giữ lại một mối họa về sau ? “ . Da Luật Độc cười lạnh nói , phất phất tay , ra hiệu cho người mang Vân lâm đi .

“ Da Luật Độc , muội sẽ giết huynh , cả đời này muội cũng sẽ không tha thứ cho huynh “ . Ôn Nhã tức giận nói với Da Luật độc , sư huynh đã không còn là sư huynh đáng yêu của nàng như trước nữa . Da Luật Độc như vậy , làm cho nàng cảm thấy vô cùng xa lạ , cảm thấy vô cùng đáng sợ .

Vân lâm bị thị vệ ném trên bãi cỏ phía trước , bây sói liền từ từ đi tới , cảnh giác nhìn nhóm người của Da luật độc , lại quay nhìn Vân Lâm , chậm rãi từ từ bước tới chỗ Vân Lâm .

“ Da Luật Độc ! “ . Ôn Nhã lớn tiếng gọi to , trên tay ám khí bắn ra , làm cho hấn có cảm giác nguy cơ sắp đến , liền không hề nghĩ ngợi nhiều , đẩy Ôn Nhã ra khỏi người mình , Ôn Nhã dựa vào sức đẩy của Da Luật độc , lập tức bay đến bên người của Vân Lâm bảo hộ hấn . Trên thân thể của Da Luật Độc liền đã cắm mấy cây kim nhỏ , tuy không có thương tổn đến chỗ yếu , nhưng cũng là cho sắc mặt của hấn trở nên trắng bệch .

“ Ôn Nhã ,Muội ! Tại sao lại có thể đối với ta như vậy ! “ . Da luật Độc bùng vết thương trên người , không thể tin nhìn Ôn Nhã , hấn vẫn cho là , nàng chỉ nói là muốn giết hấn , nhưng không nghĩ , nàng lại có thể ra tay với hấn .

“ Vương , người sao rồi ? Có muốn bắn cung hay không ?” Thị vệ đỡ lấy Da Luật Độc nói .

Ôn Nhã nhìn thấy bọn họ đang hướng cung tên về phía mình , trong lòng căng thẳng vô cùng , chân hơi lùi về phía sau một bước , nhưng vẫn là kiên định một mực bảo vệ Vân Lâm . Nhiều cung tên như vậy , cự li lại gần , bản thân nàng cũng không nắm chắc có thể ngăn trở được hết những cung tên đó hay không , lại nói không biết có thể bảo vệ nổi Vân lâm hay không nữa .

“Không cần , chúng ta đi thôi ! “ . Nhìn bây sói đang dần dần tiến về phía Ôn Nhã , hấn ánh mắt kiên định nhìn nàng một lần nữa , mặc dù Ôn Nhã thương tổn hấn , nhưng hấn vẫn không đành lòng giết nàng , nếu như nàng có thể trốn thoát khỏi bây sói thì coi như là mạng nàng lớn vậy . Da luật Độc liền nói với thị vệ hạ xạ tiến xuống .

“ Muội tự lo lấy ! “ . Sau khi nói với Ôn Nhã , hấn liền cười ngửa ly khai , cho dù binh viện Vân Lâm có đến , cũng không thể cứu kịp hấn , còn Ôn Nhã ,nàng tự cầu phúc vậy .

Sau khi nhóm người Da luật độc rời đi , những con sói liền hướng theo đó mà đuổi theo , những con còn lại thì hướng Ôn Nhã càng ngày càng gần .

“ Ôn Nhã , hiện tại bây sói đã ít đi , nàng mau chạy đi “ . Vân lâm gắng gượng đứng dậy , nắm tay đẩy Ôn Nhã nói .

“Vân Lâm , lần trước huynh cứu ta từ trong bây sói , lần này đến phiên ta cứu huynh “ . Ôn Nhã cười , đem chủy thủ nhét vào tay của Vân Lâm , chính mình lấy bảo kiếm ra , chuẩn bị giao đấu với bây sói .

Rốt cục , trong nhóm sói cũng đã có một con hành động , hướng tới Vân Lâm mà chạy đến . Ôn Nhã tay mất lạnh lẽ , một kiếm liền giết chết con sói đầu , kết quả những con khác cũng liền chạy đến tấn công , mùi máu tanh ngập tràn trên đám cỏ khô . Bởi vì càng đáng càng đông , Ôn Nhã rốt cục cũng sắp trụ không nổi ,liền phát ám khí , nháy mắt kim châm nay ra giết chết đám sói .

Sói là một loài động vật thông minh , cũng bởi vì chúng thông minh mà nàng ra tay cũng có kiêng kỵ , nhìn những con lang chết trước mặt mình , nàng lẳng lặng chờ đợi nhóm sói kế tiếp .

“ Ôn Nhã , bên trong ám khí số lượng kim thép có giới hạn , nhiều nhất chỉ có thể phát ra thêm mười kim nữa , nàng nên dùng ít một chút , nếu không dùng hết rồi , sẽ không còn đối phó kịp .” Nhìn thấy đám sói bị nàng hạ ngục , Vân Lâm liền nói với Ôn Nhã , đáng lẽ hấn cũng có ám khí , nhưng từ khi bị bắt đã bị lấy đi mất hết .

“ Mười kim ? Mặc kệ , huynh mau đi tìm cỏ khô để châm lửa , sói rất sợ lửa , có lửa chúng ta liền có thể chống đỡ được thêm một thời gian “ . Ôn Nhã từ trong người lấy ra hỏa chiết tử đưa cho Vân lâm , tuy rằng trên thảo nguyên cỏ khô rất nhiều , nhưng vừa có một trận tuyết lớn , trên đất đều là đọng tuyết , cho nên muốn đem cỏ khô nhen lửa quả là chuyện không dễ dàng gì .

Trên đất , cỏ khô ướt rất nhiều , Vân Lâm đã nhiều lần nhen lửa nhưng chưa được , ngược lại xem chút nữa là ướt luôn hỏa chiết tử . Qua một lúc khó khăn , cuối cùng cũng chỉ có khói , khói bay dày đặc , khiến cho bây sói cũng bắt đầu sợ sệt , dần dần lui về phía sau .

“Nơi đó có khói, chính là nhóm người hoàng thượng rồi ! “. Nguyệt Hồng đang chờ người, liền thấy khói bay dày đặc , cấp tốc hướng về nơi đó chạy đến .

“Không có lửa , ta thật vô dụng , Ôn Nhã , nàng mau chạy đi “. Vân Lâm cuống lên , bản thân Ôn Nhã cũng đã bị sói làm thương tổn , tình huống có chút không ổn .

“Không sao , kiên trì chút nữa , kiên trì một chút là sẽ tốt rồi , chúng ta nhất định sẽ đợi được viện binh tới “. Kim thép được phát ra 6 cây , Ôn Nhã kiên định ở bên cạnh Vân Lâm .

Tình huống bây giờ , đối với bảy sói mà nói , chính là thịnh yến , mùi máu tanh chính là thịnh yến mỹ thực , cho dù là thi thể của đồng bọn nhưng chúng không cần biết , chỉ cần có máu , có thịt , bất luận là con mồi gì chúng cũng đều gặm nhấm . Cho nên , Ôn Nhã càng giết nhiều sói , thì những con sói khác càng bị kích thích , càng hưng phấn .

“ A ! “. Ôn Nhã lần thứ hai bị sói làm tổn thương ở cánh tay . hiện tại cánh tay đã đau đến mất đi tri giác .

“Lẽ nào chúng ta hôm nay thật sự phải chôn thân dưới miệng của sói sao ? Nhã nhi , nàng cùng ta chết , nàng có hối hận không ?”. Vân lâm ôm lấy Ôn Nhã hỏi.

“Hối hận ? Đương nhiên là sẽ hối hận a , ta còn trẻ , cũng chưa muốn cùng huynh chết đâu nha !”. Ôn Nhã nhịn đau nói , nàng không muốn chết , cũng không hi vọng Vân lâm chết

“Cẩn thận !”. một con sói khác đột nhiên ập tới phía Ôn Nhã , Vân Lâm ở bên cạnh cũng không biết khí lực của mình từ đâu mà có , một cái vuron mình , liền đem Ôn Nhã bảo hộ ở dưới thân.

“Cho dù chết , ta cũng phải để nàng biết , trừ phi là ta chết trước , không thì ta sẽ không để bất kì ai có thể làm tổn hại đến nàng “. Ở trên cao nhìn xuống Ôn Nhã , rõ ràng chờ đợi ở phía trước chính là cửa tử , nhưng hắn vẫn lộ ra nụ cười nhìn nàng , trong nháy mắt khiến Ôn Nhã lệ rơi đầy mặt .

“Oành oành “. Liền tiếp hai tiếng , ngay ở thời điểm Vân lâm bọn họ tưởng là chết chắc rồi thì tự nhiên con sói ban nãy liền ngã trên mặt đất , trên thân đã có mũi tên của vân đình xuyên qua .

“Hoàng thượng ! Nương nương ! Các người không sao chứ ! “ Xa xa Nguyệt hồng nhìn thấy Vân Lâm bọn họ ngã trên mặt đất nhìn thấy con sói đang chuẩn bị tấn công , liền vội vã cho cung tên , bắn hạ kịp thời .

“Lần này được rồi , huynh không cần phải làm một trang anh hùng nữa “. Ôn Nhã đỏ mặt đẩy Vân Lâm ra , hành động vừa nãy của Vân Lâm thực sự đã cảm động đến nàng , nếu hắn thật sự chết đi , nàng cũng không muốn sống .

Nhóm người của Nguyệt Hồng cũng đã tấn công bảy sói , bởi vì trong tay của bọn họ có binh khí xa tiễn , nên cũng khiến bảy sói sợ hãi không ngừng lui lại , nhóm của bọn họ tạm thời cũng đã an toàn .

“Chúng ta đều không sao rồi , thật tốt , Tiểu Nhã , khi chúng ta hồi vân đình , hai ta nên cố gắng bắt đầu lại , lần này ta nhất định sẽ đối tốt với nàng “. Vân lâm ní non nói , rốt cục cũng té xỉu trong lòng ngực của Ôn Nhã .

“Vân lâm ! Vân lâm ! “. Nhìn thấy Vân lâm ngã xuống , trong lòng Ôn Nhã lo lắng , bất an , tìm nàng giống như đã bị ai lấy đi mất một nửa .

“Nương nương , người mau lên ngựa , chúng ta lập tức đưa hoàng thượng đến nơi an toàn .” Thị vệ tiếp nhận Vân lâm từ trong tay Ôn Nhã , sau đó trợ giúp nàng lên ngựa , còn về phần bảy sói , vì e ngại binh khí cũng đã lùi về hang rất nhiều , một số ít đuổi theo bọn họ , bởi vì không đuổi kịp nên không thể làm gì khác hơn là phải quay trở về hang . Trên thảo nguyên khắp nơi ngập tràn mùi máu tanh , thật lâu vẫn chưa tàn đi.

Đi theo nhóm người của Nguyệt Hồng , Ôn Nhã được mang đến một nơi cách không xa thảo nguyên , đó chính là một cái lều vải của những người dân chăn nuôi , bên trong cái gì cũng không có chỉ có một chiếc giường nhỏ đơn sơ .

“Vân lâm hắn thế nào ?. Trong đám người còn có ngự y , Ôn Nhã không thể không giật mình , Vân Lâm tựa hồ đã chuẩn bị rất đầy đủ .

“Nương nương xin yên tâm , hoàng thượng tuy rằng bị trọng thương , nhưng vẫn không đến nỗi phải trí mạng .” Ngự y trả lời .

“Đại tiểu thư , ngày hôm nay , thực sự dọa chết nô tỳ rồi , nếu như người cùng hoàng thượng có bất trắc gì , vậy nhóm nô tỳ vạn tử cũng khó thoát tội .” Biết hoàng thượng cùng Ôn Nhã không có chuyện gì , Nguyệt Hồng cũng là thở phào nhẹ nhõm .

“Thật sự là rất mừng , các người đến thật đúng lúc , nếu không phải vậy , bọn ta nhất định sẽ chết chắc rồi . Vân đình vương triều cũng chết chắc .” Ôn Nhã cười cười , lần này , cùng hắn đồng sinh cộng tử , cũng là lần đầu tiên tiếp cận cửa sinh tử , thật khiến cho nàng phải suy nghĩ , đúng là còn sống thật là tốt , chí ít trên đời còn có nhiều thứ và nhiều chuyện tốt đẹp đang chờ nàng phía trước .

Bạn đang đọc truyện *Nghinh Phụng Hoàn Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 67: Chương 22: Di ở

“ Vân lâm, hân thể nào rồi ? Tại sao lâu như vậy vẫn còn chưa tỉnh lại ?”. Trên người của Vân lâm cũng đã được ngự y dùng thuốc băng lại , nhưng Vân Lâm vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh lại .

“ Hồi bẩm nương nương , vết thương của hoàng thượng bị nhiễm trùng , hiện tại lại đang bị sốt , trong thời gian ngắn vẫn chưa thể tỉnh lại “. Theo lời ngự y nói , những vết thương trên người đều đã sắp lành lại , nhưng bởi vì nhiều lần bị nước lạnh dội lên người , làm sao mà không cảm mạo đây .

“ Các người lui xuống hết đi , chỗ này để ta một mình ở lại là được rồi “. Nhìn vân lâm mê man , Ôn nhĩ nói .

Trong lều vải lập tức trở nên yên tĩnh , bên ngoài âm thanh của gió thổi cũng có thể nghe rất rõ ràng , bên trong còn nghe được âm thanh của bếp lửa đang cháy sáng , còn trên giường , Vân Lâm sắc mặt tái nhợt , cơn sốt khiến cho thân thể hân trở nên lạnh lẽo , cả người đều run lên .

Ôn Nhĩ lấy tất cả mọi thứ bên trong lều có thể giữ ấm cho Vân Lâm , nàng đều làm hết ... Một lát sau , sắc mặt của hân mới có chút khá hơn . Sau đó liền bưng một chậu nước ấm đến bên giường , nàng cẩn thận tỉ mỉ vắt khô tấm khăn đặt lên trán Vân Lâm .

" Vương ! hoàng thượng của Vân Đình và Ôn cô nương đã được cứu đi ! ". Da Luật Độc mới vừa trở về lều trại , tin tức liền truyền về .

" Đáng chết ! tại sao hân vẫn còn chưa chết ?". Da Luật Độc trong lòng tức giận không thôi , nếu để Vân Lâm sống sót trở về Vân đình , vậy về sau sẽ vô cùng nguy hiểm .

" Viện binh của Vân đình đông vô số kể , hơn nữa , trong tay của bọn họ đều cầm binh khí tinh xảo , ám vệ của chúng ta không có cách nào đến gần được , cho nên không thể thăm dò tin tức chính xác , chỉ biết là hai người bọn họ đều đã bị trọng thương , hiện tại Vân đình hoàng thượng đã rơi vào hôn mê . "Thị vệ trở về cẩn thận bẩm báo từng chi tiết tình hình bên phía Vân đình .

" Bọn họ chưa đi xa lắm , lập tức phái người lục soát , nhất định phải tìm ra ! ". Lần này Da luật độc cũng không có tức giận lên người thị vệ , chỉ là lẳng lặng phân phó .

" Da Luật Độc ! Ngươi tại sao lại làm như vậy , cư nhiên đem tiểu nhĩ bỏ mặc trong bầy sói ! Chẳng lẽ ngươi muốn mạng của nàng sao ?". Thị vệ còn chưa đi , mặc thanh thu đã nổi giận đùng đùng xông tới , cử chỉ hiên ngang trước đây đã không còn nữa , thậm chí có chút hung ác .

" Sư phụ , người không cần lo lắng , tiểu Nhĩ nàng ấy chỉ là bị thương một chút mà thôi ". Da Luật độc ở trước mặt Mặc Thanh Thu nói , nhưng không có thái độ kiêu ngạo , hung hăng như trước đây .

" Bị thương ? Ngươi có tư cách gì làm cho Tiểu Nhĩ bị thương ? Tiểu Nhĩ là nữ nhi của ta ! Ngươi để cho nàng bị thương , chính là đã đánh vào ta Mặc Thanh Thu ! ". Mặc thanh thu liền tức giận nói .

Khi biết được Da luật độc muốn đem Vân Lâm đi tế lang thần , hân đã cảm thấy có điểm không thích hợp , nhưng dù sao hân cũng nghĩ rằng Da luật Độc chính là đại mặc vương , nên hân cũng không phản đối gì , lại không nghĩ tới hân lại cư nhiên đem cả Ôn Nhĩ đẩy vào vòng nguy hiểm

Tuy rằng từ nhỏ đến lớn hân chưa từng để ý quan tâm đến Ôn Nhĩ , nhưng hân có thể biết được tính khí của nàng , nếu để Ôn Nhĩ tận mắt chứng kiến Vân Lâm chết dưới miệng của sói , e rằng nhất định nàng sẽ cùng Vân Lâm mà chết chung .

" Sư phụ , người không nên tức giận , ta đã phái người đi tìm bọn họ , chỉ cần tìm được bọn họ , nhất định sẽ mang Ôn Nhĩ bình an trở về đại mặc ". Da Luật Độc tự biết mình bởi vì lòng ghen tị khiến cho hân đánh mất đi lý trí , ngàn vạn lần đáng lẽ hân không nên cho nàng đến đó .

" Đi tìm bọn họ ? Da Luật Độc , ta nghĩ trước đây ngươi cùng với tiểu Nhĩ sẽ còn có cơ hội , nhưng hiện tại , ta cũng nói thật cho ngươi biết , ngươi cùng với Tiểu Nhĩ đã hoàn toàn không còn khả năng ! ". Mặc Thanh Thu thật sự đối với Da Luật Độc đã có chút thất vọng .

" Sư phụ , ". Da Luật Độc còn muốn giải thích thêm gì đó , nhưng đã nhìn thấy Mặc Thanh Thu xoay người rời khỏi , không để ý đến sinh tử của nàng , Mặc Thanh Thu làm sao có thể yên tâm giao nàng cho hân đây .

" Nước , cho ta nước . " Ôn Nhĩ ở bên cạnh Vân lâm canh giữ , trong lúc mơ màng nàng nghe được âm thanh của hân , lập tức giật mình tỉnh lại .

" Nước , nước ". Ôn nhĩ liền đứng dậy , chạy nhanh đến cạnh bàn để nước vào chén , đút cho vân Lâm , liền tiếp mấy chén , lúc này vân lâm mới thực sự tỉnh lại .

" vân lâm , Vân Lâm , huynh tỉnh lại đi ". Ôn Nhĩ nhẹ nhàng lắc lắc vân Lâm , hân lúc này dần dần bắt đầu có ý thức , chậm rãi mở mắt ra .

" Huynh tỉnh rồi , thực sự là tốt quá rồi a ! Còn chỗ nào cảm thấy không thoải mái hay không ? Có muốn ta đi gọi đại phu cho huynh không ?". Nhìn thấy Vân Lâm tỉnh lại , Ôn Nhĩ rất vui mừng , tay chân luống cuống nói .

" Không có , nàng dịu ta một chút ". vân lâm cau mày , thân thể hân đau đến không thể nhúc nhích nổi .

" Hào a , huynh đã may mắn thoát chết , sau này , nhất định huynh không được mạo hiểm bốc đồng như vậy nữa , nếu huynh thật sự chết rồi , Vân đình vương triều phải làm sao ?". Ôn Nhĩ oán giận trách móc .

"Nàng là đang quan tâm ta sao ?" Vân Lâm kéo Ôn Nhã đến gần cười nói .

"Quan tâm huynh ? làm sao có thể chứ ? ta chỉ là sợ huynh chết rồi , sẽ có người đem tội đổ lên người ta a ! ". Bị Vân Lâm hỏi đến như vậy , Ôn Nhã chỉ cảm thấy trên mặt có chút nóng bỏng , nói chuyện đã không còn lưu loát

Nàng làm sao có thể quan tâm đến cái người mà chuyên gia đi làm tổn thương nàng , ích kỷ như vậy , nàng đáng lẽ nên hận hấn mới đúng a.

" Có một chuyện , ta không biết có nên nói cùng nàng hay không ?". Vân Lâm đột nhiên làm mặt khó dễ nhìn Ôn Nhã , điệu bộ muốn nói lại thôi .

" Chuyện gì khiến huynh phải khó xử như vậy ? huynh mau nói đi ". Ôn Nhã cau mày lại nói , việc gì lại khiến hấn khó xử như thế , thật là hiếm thấy.

" Ta đã gặp được Mặc Khanh ". vân Lâm suy nghĩ một chút , cẩn thận để ý đến biểu cảm của nàng , tiếp tục nói : " nàng đến đại mạc không lâu , thì về bên cạnh ta liền không ngừng bị ám sát , lần ám sát sau , ta đã nhìn thấy Mặc Khanh , hấn dường như đã bị thương , hiện tại không biết đã thế nào rồi ?".

" Mặc Khanh ?". Lần thứ hai nghe đến tên này , Ôn Nhã dường như đã rất lâu rồi chưa từng nghe qua danh tự này , hơn nữa nàng cư nhiên đã quên mất Mặc Khanh , thời gian này nàng chỉ có thể nhớ tới một người , chính là hấn Vân Lâm .

" Có lẽ là do Da Luật Độc phái đi ". Ôn Nhã cúi thấp đầu nói , lần đó nàng gặp Mặc Khanh ở trên thảo nguyên , nàng cũng đã không hề gặp lại hấn , không ngờ , hấn lại đi đến Vân đình

Thấy Ôn Nhã cũng không nguyên ý đề cập đến vấn đề này nữa , Vân Lâm trong lòng đột nhiên cảm thấy hơi có chút khó chịu , lúc còn ở Vân Đình , hấn có thể nhìn ra nàng và Mặc Khanh quan hệ lúc đó có chút không phải bình thường , trong mắt Mặc Khanh đối với Ôn Nhã là ái mộ và yêu nàng say đắm , Vân Lâm có thể nhìn thấy rõ ràng . Cho nên hấn mới cố tình nhắc đến chuyện của Mặc Khanh , hấn muốn biết nàng đối với Mặc Khanh cảm giác là như thế nào , nhưng không ngờ Ôn Nhã lại trầm mặc không nói .

"Nàng yên tâm , lần sau nếu ta gặp lại hấn , ta sẽ nghĩ biện pháp để hấn lưu lại , sẽ không tổn hại đến hấn ". Vân Lâm nói .

"Vậy , ta cảm ơn huynh trước , dù sao hấn trước đây đã giúp ta không ít ". Ôn Nhã cười cười , coi như là nàng đã nợ Mặc Khanh một cái ân tình .

"Lẽ nào nàng liền không hỏi ta thế nào sao ? một chút cũng không sao ? Nàng liền không quan tâm ta bị thương như thế nào sao ?". Vân Lâm gần như đối với Ôn Nhã sinh giận hờn nói .

"Ta tin , huynh sẽ không sao , người xưa có câu , người tốt sẽ không sống lâu , gieo vạ thì lưu ngàn năm , Vân Lâm như huynh không phải là người tốt lành gì ". Ôn Nhã trêu ghẹo nói , Vân Lâm đột nhiên nhói lên chút khó chịu , nhưng hấn có vẻ so với bình thường đáng yêu hơn nhiều .

"Phải rồi , ta là kẻ gây họa , Ôn Nhã , ta muốn gieo vạ bên nàng cả đời này ! ". Vân Lâm đột nhiên ôm lấy Ôn Nhã , khiến nàng giật nảy mình , không hề nghĩ ngợi liền trực tiếp đẩy hấn ra.

"Đau a ! ". Vân Lâm suy yếu , hét lên , sau đó trực tiếp ngã ở trên giường , cái đẩy này của Ôn Nhã đã đụng đến vết thương , khiến hấn đau đến nhe răng , trợn mắt .

"Đáng đời huynh ! . Ôn Nhã bên ngoài nói , nhưng tay đã vội vã đỡ lấy Vân Lâm .

" Ôn Nhã , nàng trốn không thoát đâu , Vân Lâm ta đã muốn nàng , thì tuyệt đối sẽ không để nàng có cơ hội thoát khỏi bàn tay ta ! ". Vân Lâm nhin đau , cười nói , Ôn Nhã cũng vì câu nói này mà đỏ mặt .

Rõ ràng nghe như là lời uy hiếp , nhưng khi nghe vào trong tai lại khiến cho người ta phải mặt đỏ tim run . Ôn Nhã không khỏi tự hỏi trong lòng mình rốt cuộc là làm sao ? Lại có cảm giác như vậy . Chẳng lẽ , mình thật sự đã thích hấn ? Không thể ? Không thể a?.

"Nàng đang suy nghĩ gì đấy ? Nàng có nghe lời ta nói ban nãy hay không ?". Vân Lâm liền nói . Phát hiện Ôn Nhã tựa hồ là đang suy nghĩ vấn đề gì đó cũng không để ý đến lời của hấn .

"A ! Thật ngại quá , ta lại thất thần , ban nãy , huynh là nói cái gì ?". Bị đánh thức , bên tai của nàng đều đỏ cả lên , không dám làm gì khác là chỉ cúi đầu , không cho Vân Lâm nhìn thấy biểu cảm bây giờ của nàng .

"Ta nói , nàng đã rời khỏi đại mạc rồi , cho nên nàng phải cùng ta quay trở về vân đình ". Vân Lâm bắt đầu dĩ là nói lại một lần nữa , đối mặt với Ôn Nhã , tính nhẫn nại của hấn đều biến mất rồi .

"Việc này , không hay lắm !". Ôn Nhã khô sở nói .

"Tại sao ? Lẽ nào nàng không muốn rời khỏi đại mạc ? là bởi vì Da luật Độc hay là bởi vì Mặc thanh Thu ?". Vân Lâm sắc mặt biến đổi , vẻ mặt liền căng thẳng .

"Tất cả đều không phải , huynh đang nghĩ gì thế ? ta chỉ là muốn nói , ta tốt xấu gì cũng đã mang tiếng kết giao với đại mạc , cũng không thể nhanh chóng quay về Vân đình được , nếu tin này truyền ra , chẳng phải sẽ bị người trong thiên hạ chê bai , chế nhạo ?". Ôn Nhã giải thích , nàng vừa mới đi kết giao , lại quay về liền , theo góc độ nào đó mà nói , nàng đều sẽ trở thành tội nhân.

"Xin lỗi ! Vân Lâm đột nhiên nói , nếu không phải là do hấn bất lực , thì làm sao nàng phải chịu đi kết giao ?

“Huynh nói cái gì ? huynh vừa mới nói lời xin lỗi ta đúng không?”. Ôn Nhã còn tưởng bản thân nghe nhầm, vân Lâm bá đạo như vậy làm sao còn có thể nói được từ xin lỗi chứ .

“Không có ! Ta không có nói gì !”. Bị câu hỏi của Ôn Nhã , Vân lâm liền cảm thấy ngại ngùng , kiên quyết không chịu thừa nhận lời xin lỗi vừa nãy .

“ Là ta cân nhắc bất chu , nàng yên tâm , ta nhất định sẽ quang minh chính đại đưa nàng trở về Vân đình ! Ngày đó nhất định không xa ! Vân lâm nhìn thẳng vào nàng nói , đây là lời thề son sắt mà hần dành cho nàng .

“Huynh cũng biết , vinh hoa phú quý không phải là điều ta muốn , nếu thật sự có một ngày như thế , ôn Nhã chỉ cần cầu hoàng thượng thả Ôn Nhã được tự do “. Ôn Nhã nhìn Vân Lâm , trong lòng dấy lên từng trên cay đắng , thứ nàng muốn xưa nay không phải là vinh hoa phú quý gì đó , nàng chỉ muốn có một cuộc sống bình thường , một kiếp một đôi , cùng người mình yêu có cuộc sống tự do tự tại , chỉ tiếc , tựa hồ không ai có thể hiểu được nàng .

“ Ôn Nhã , nàng sao lại nghĩ ra loại chuyện nực cười như vậy ? Nàng là hoàng hậu của ta , dù chết cũng mãi mãi là hoàng hậu của ta , cả đời nàng cũng đừng nghĩ rời khỏi ta ! “. Nghe được ý định Ôn Nhã muốn rời khỏi , trong lòng hần rất hoảng , mặc kệ dùng phương pháp gì , hần đều không để nàng rời khỏi , hần sẽ bồi thường hết thảy mọi thương tổn cho nàng , sẽ đem những thứ tốt nhất trong thiên hạ này dâng tặng nàng

Bạn đang đọc truyện *Nghinh Phụng Hoàn Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Chương 23 bức hôn

“Vân Lâm, ta không biết hiện tại huynh đến cùng là suy nghĩ như thế nào , hay là chỉ bởi vì huynh cảm thấy hổ thẹn với ta nên mới nói ra những lời như vậy , nhưng nếu huynh thật sự muốn bồi thường cho ta , vậy xin huynh buông thả ta đi , đây mới chính là điều tốt nhất mà huynh bồi thường cho ta “. Ôn Nhã thờ dài , nói đến từ rời khỏi , nàng tuy rằng trong tâm cũng không muốn , nhưng nàng biết rất rõ chỉ có thể rời khỏi mới chính là lựa chọn chính xác và tốt nhất cho nàng .

“Nàng đừng hòng mơ tưởng ! Vân Lâm tựa hồ có hơi khó chịu , hô hấp cũng bắt đầu gấp gáp hần lên .

“Huynh mới vừa tỉnh lại , vẫn là nên nghỉ ngơi một chút , ta đi mời đại phu đến xem cho huynh .” Nhìn thấy Vân Lâm như vậy , Ôn Nhã cũng không muốn nói thêm gì , không đề ý đến Vân Lâm , liền rời khỏi lều vải .

“Đại tiểu thư , vừa mới rời khỏi đại mạc , tại sao người không chịu quay về ? Chúng ta cứ thế mà đi như vậy , thật sự không còn liên quan gì sao ? Nếu hoàng thượng biết chúng ta rời khỏi , nhất định sẽ tức giận .” Cách lều vài không xa , Nguyệt Hồng vẻ mặt hoài nghi nhìn Ôn Nhã , không chào hỏi một tiếng đã liền đi , hoàng thượng nhất định sẽ bị Ôn Nhã chọc đến tức chết .

“Tức giận thì có gì tốt ? Ta cùng hần đã nói rất rõ ràng , người nếu không muốn ở lại đại mạc thì có thể cùng bọn họ quay trở về Vân đình đi “. Ôn Nhã lạnh nhạt nói .

“Đại tiểu thư , người nói gì vậy ? Nô tỳ sống chính là người của tiểu thư , chết cũng là quỷ của tiểu thư , bất luận tiểu thư đi đâu , nô tỳ cũng đều sẽ theo “. Nguyệt Hồng vội nói , muốn cho Ôn Nhã thấy , nàng một mực trung thành .

“Nếu như vậy , vậy thì đi thôi”. Nhìn lều trại của Vân lâm lần cuối , một lát sau Ôn Nhã liền quay đầu rời khỏi , các nàng đi rồi , đại mạc có thể sẽ cho người đến đây , cho nên nàng cũng đã nhanh chóng phân phó bọn họ mau chóng quay trở về Vân đình .

Chủ tớ hai người cũng đều không có cưỡi ngựa , chỉ là đem theo chút lương khô mang lên đường , quả nhiên không đi được nửa ngày đường , liền gặp phải đại tướng của đại mạc .

“Ôn cô nương , người không có chuyện gì là tốt rồi , đại Mạc vương rất là lo lắng cho người , một mực đợi người quay về “. Tìm thấy Ôn Nhã , tướng lĩnh liền cung kính nói .

“Người là đang nói đùa sao ? hần từng đem ta bỏ lại trong bầy sói , hần không những không cảm thấy hổ thẹn , ngược lại còn nói là lo lắng cho ta ? chuyện này quả thật khiến người ta phải cười ! “. Đối với tướng sĩ nàng cũng chỉ là cười nói cho qua .

Tướng sĩ kia cũng không biết nên nói gì , định bụng là nịnh đỡ nàng , nhưng kết quả lại bị nàng đáp lại .

“Ôn cô nương , mời lên ngựa , đừng để vương phải chờ đợi , lo lắng “. Tướng sĩ kia vội thu hồi vẻ mặt lúng túng nói .

“Không thể , bốn cô nương ta , mới bị bầy sói làm cho kinh hãi , hiện tại , thân thể có chút không khỏe , nhìn thấy ngựa liền cảm thấy vô cùng sợ hãi . Các người cũng đừng cưỡi ngựa , bồi bốn cô nương ta đi trở về thôi .” Ôn Nhã nói , cưỡi ngựa , sẽ khiến cho thời gian nhóm người vân Lâm không kịp trốn thoát , nàng chỉ có thể tận lực giúp hần kéo dài thời gian .

“Việc này ?” Tướng sĩ có chút khó khăn suy nghĩ , tìm thấy Ôn Nhã , là đã lập được công lớn , còn việc bắt giữ hoàng thượng sao có thể sánh bằng .

“Đại nhân.” Lúc này, tướng sĩ cạnh bên liền kéo đại tướng sang một bên, Ôn Nhã nhìn thấy bọn họ thì thầm vài câu, lúc đầu đại tướng còn khó khăn suy nghĩ, nhưng sau đó liền gật đầu, cũng không biết bọn họ là đang nói gì.

“Nếu Ôn cô nương muốn đi bộ, vậy thì tùy ý Ôn cô nương.” Hai người sau khi thương nghị, liền quay sang đáp ứng nàng. Ngay ở thời điểm đáp ứng nàng, Ôn Nhã liền nhìn thấy binh sĩ cưỡi ngựa chạy đi trước, sắc mặt nàng có chút khó chịu, nhưng cũng không tiện nói gì, tuy rằng nàng muốn giúp vân lâm, nhưng cũng không thể để cho chúng biết, nếu không sẽ tự tìm thêm phiền phức.

Một đám người liền như thế bắt đầu khởi hành đi, đi hết một ngày cũng còn chưa tới được lều trại của đại mạc, mà các tướng sĩ cũng giữ được bình tĩnh, trên suốt dọc đường cũng không hỏi nàng câu nào.

“Tiểu Nhã! Tiểu Nhã!” Lúc chạng vạng, Ôn Nhã liền nhìn thấy Mặc Thanh Thu cưỡi ngựa, sắc mặt phong trần mệt mỏi đi đến bên nàng.

“Tiểu Nhã, con không sao chứ? Có chỗ nào bị thương hay không?” Từ trên lưng ngựa đi xuống, Mặc Thanh thu liền chạy đến vươn tay hỏi thăm nàng, trên mặt lộ rõ tâm ý lo lắng cùng căng thẳng.

“Người đụng trúng vết thương của ta.” Đối mặt với hắn, Ôn Nhã vẫn là rất là lạnh nhạt, nghe được lời nói của nàng, hắn liền nói lỏng tay ra.

“Người hiện tại đã biết lo lắng cho ta? Sao sớm không tới! Đã muộn rồi a!” Thấy dáng dấp của Mặc Thanh thu lo lắng, nàng liền nói.

“Độc nhi cũng thật là, lại cứ nhiên đẩy con vào trong nguy hiểm như vậy, con cũng đừng trách độc như, kỳ thực hắn có phải ám vệ bảo vệ con, sẽ không để con có nguy hiểm đến tính mạng.” Mặc Thanh thu tựa hồ không nhận ra lời lẽ của nàng, tiếp tục nói. Vốn tưởng rằng Da Luật Độc không để ý đến sinh tử của nàng, nhưng sau đó hắn mới biết thì ra Da Luật Độc vẫn phải người bảo vệ nàng phía sau, chỉ cần nhìn thấy Ôn Nhã nguy hiểm đến tính mạng, liền có thể ra tay cứu giúp.

“Xem ra sự phụ cũng thật là bất công, rõ ràng người bị thương là ta, nhưng người lại muốn ta tha thứ cho cái người đã từng tổn thương ta, sự phụ, người có nghĩ, người như vậy có chút quá đáng không?” Ôn Nhã lạnh lùng nói, bọn họ cũng thực sự biết nói đủ, chuyện như vậy cũng nói ra được, nàng nghe thật sự rất chói tai.

“Tiểu Nhã.” Mặc Thanh thu muốn đến gần ôm lấy Ôn Nhã, nhưng lại bị nàng tránh thoát, trong lòng cảm thấy lạc lõng vô cùng, ngẫm lại, chính hắn cũng đã quá nhảm tâm, rõ ràng Ôn Nhã chính là thân sinh của hắn, nhưng lại nói với nàng như thế, cũng khó trách Ôn Nhã vẫn không muốn chấp nhận người cha như hắn.

“Đây là được đã được ta phối chế, thuốc này không chỉ là có thể cầm máu giảm đau mà sau này cũng sẽ không lưu lại vết tích gì.” Mặc Thanh Thu sau khi trải qua dần xé nội tâm, liền đưa cho Ôn Nhã một lọ thuốc kim sang. Nàng vừa nhận lấy liền đánh rơi xuống đất, binh sứ vỡ tan, phấn trắng của được bị gió thổi bay hòa tan trong tuyết trắng, không lưu lại một chút gì.

“Vết thương trên người ta dù có trị hết không để lại vết tích, nhưng còn trong lòng ta thì sao đây, sự phụ?” Ôn Nhã nói, Mặc Thanh Thu liền tiếp khiến nàng cảm thấy thất vọng vô cùng, hầu như đối với ông, nàng đã không còn một chút tình cảm nào, vì thế hành động vừa rồi, dù có làm thương tổn đến Mặc Thanh Thu, nàng cũng không cảm thấy thẹn lòng.

Nghe xong lời nói của nàng, Mặc Thanh Thu buồn bã, liền lập tức bỏ đi, phảng phất, Ôn Nhã ngày trước, mười mấy năm qua đã không còn.

Theo lời nói của Ôn Nhã, mọi người liền tiếp tục cuộc hành trình, mãi cho đến đêm, trăng đã treo lên đỉnh đầu mới nhìn thấy xa xa lít nha lít nhít những cánh lều trại. Tin tức Ôn Nhã trở về, sớm đã có người bẩm báo với Da Luật Độc, cho nên hiện giờ hắn đang ở trong lều vài chờ đợi nàng.

“Tiểu Nhã, muội không sao chứ, đều do huynh không phải, để muội phải chịu khổ.” Nhìn thấy Ôn Nhã, Da Luật Độc liền lập tức nghênh đón, đã chuẩn bị đã lâu, liền nói lời xin lỗi với nàng, nhưng Ôn Nhã vẫn là không để ý hắn, hướng thẳng lều trại của mình mà đi.

“Tiểu Nhã!” Da Luật Độc nắm chặt nắm đấm, hắn biết, lần này tiểu Nhã nhất định sẽ đối với hắn lòng sinh oán hận, thế nhưng hắn không nghĩ tới, tiểu Nhã cứ nhiên sẽ không nhìn thẳng sự tồn tại của hắn! Điều này làm cho hắn rất khó nhịn thụ.

“Vương, đại tiểu thư đã bị thương, lại bị dọa đến kinh sợ, hiện tại người đã rất mệt, mời ngài hãy để cho đại tiểu thư nàng ấy nghỉ ngơi thật tốt, có chuyện gì, chờ nàng khỏe hẳn rồi hãy nói sau.” Da Luật Độc muốn đi vào lều vải, thì bị Nguyệt Hồng chặn lại. Da Luật Độc ánh mắt đầy sát ý nhìn Nguyệt Hồng, nhưng Nguyệt Hồng cũng không hề sợ sệt, không lùi bước, hắn thấy nàng kiên quyết, nên bắt đầu đi liền không thể làm gì là rồi đi.

“Sự phụ.” Da Luật Độc vốn muốn hỏi Mặc Thanh Thu, nhưng hắn lại phát hiện sự phụ đáng vẻ có chút sa sút tinh thần, nên cũng không nói gì, liền quay trở về lều trại của mình.

“Đại tiểu thư, không tốt rồi, không tốt rồi! Sau khi nàng quay về Đại mạc chưa được bao lâu, hai ngày sau đó, Nguyệt Hồng liền hoang mang chạy vào.

“Lại xảy ra chuyện gì?” Ôn Nhã lo lắng sốt sắng nói, không phải Vân Đình lại có chuyện gì xảy ra chứ?

“Vương hậu đến!” Nguyệt Hồng còn chưa kịp nói, bên ngoài liền truyền đến âm thanh của thị vệ, liền trước cửa lều là Biết Vũ và Kính Hồ còn có mấy thị nữ khác đi vào bên trong.

“Vương hậu, người đây là ý gì?” Những thị nữ kia đều đã đi vào bên trong, Ôn Nhã liền phát hiện có điều gì đó không ổn, trên tay những thị nữ là

những đồ trang sức và y phục màu đỏ tươi thắm , đang xếp hàng chờ lệnh .

“Chúc mừng muội muội , Vương đã có nói , ba ngày tới sẽ nghênh thú muội , muội cuối cùng đã có thể xuất giá “. Biết Vũ lộ ra nụ cười gương , trên tay gân xanh cũng đã nổi hẳn lên , khi nghe tin Ôn Nhã sẽ làm nương tử của hắn , trong lòng nàng lúc này cũng rất là khó chịu .

“ Việc nô tỳ muốn nói chính là việc này a”. Nguyệt Hồng bên cạnh vội nói nhỏ vào lỗ tai của nàng , nàng có thể tượng tượng ra tâm tình của đại tiểu thư bây giờ khô sở như thế nào a , nhưng nàng cũng không thể làm gì cho đại tiểu thư .

“Da Luật Độc muốn nghênh thú ta ? Hắn có từng hỏi qua ý ta sao ? Phiền Vương Hậu trở về chuyển cáo với sư huynh , ta tuyệt đối nhất định sẽ không gả cho hắn ! hắn đừng mơ tưởng nữa ! “. Ôn Nhã tức giận nói , thực sự là quá đáng mà , trước đây còn muốn đem nàng bỏ mặc , bây giờ lại còn mặt dày nghênh thú nàng sao.

“Ôn cô nương , ta tuy rằng không biết giữa ngươi và vương trong lúc đó đã xảy ra vấn đề gì , nhưng ta biết sự thật vương một lòng một dạ yêu ngươi . gả cho vương , ngươi chắc chắn sẽ được hạnh phúc “. Biết Vũ cố nén đau khổ trong lòng , nói cho cùng , ai có thể thật sự nguyện ý chia sẻ phú quý của mình chứ ?

“yêu ta ? Hắn biết cái gì là yêu sao ? Hắn chưa bao giờ hiểu được yêu là như thế nào ? Ôn Nhã tức giận nói .

“Đủ rồi !” Lúc này , Da luật độc tức giận vén rèm đi vào , có thể ngay từ lúc Biết vũ bước vào , có lẽ hắn đã đứng bên ngoài , cho nên khi nghe những lời nàng liên không nhịn được mới lập tức xông vào.

“Tiểu Nhã , hôn sự này ta đã định , sư phụ cũng đã đáp ứng ta rồi , cho dù nàng muốn không gả cũng phải gả ! Nghi ngại thật tốt , sau ba ngày , ta sẽ biến nàng trở thành nữ nhân tôn quý nhất của đại mặc ! “. Da luật Độc tức giận nói với Ôn Nhã , hắn nói xong cũng không nhìn đến Vương hậu , trong lòng đầy oán hận bước ra khỏi lều .

“ Nữ nhân tôn quý nhất đại mặc sao ?” Vậy thì ta là gì ? “ Da luật độc cư nhiên ở trước mặt Biết vũ nói những lời ấy , khiến cho Biết Vũ cũng cảm thấy lòng đầy đắng cay và chua xót .

Điều mà khiến Ôn Nhã đau lòng nhất , không phải là việc Da Luật Độc bức hôn nàng , mà là Mặc Thanh Thu cư nhiên đáp ứng hôn sự này cho hắn , nàng còn vốn tưởng rằng , trải qua những chuyện lần trước , chỉ ít ông có thể nhìn rõ bộ mặt thật của hắn , sẽ không bao giờ đem nàng dâng lên miệng cộp . nhưng mà , nàng không thể nghĩ tới , nàng vẫn là sai rồi , Mặc Thanh Thu căn bản không để ý đến nàng .

Bạn đang đọc truyện *Nghinh Phụng Hoàn Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Chương 24 đào hôn

" Vương Hậu , làm sao bây giờ ? Vương chẳng lẽ muốn phế đi vị trí của người sao ?". Biết vũ còn chưa nói gì , Kính Hồ đã cuống lên nói trước , nếu Biết Vũ đã không còn là Vương hậu , vậy nếu để Đại tướng quân , cha nàng biết được sẽ nổi giận , đến lúc đó , đại mặc chưa thể đối mặt với giấc ngoài , lại phải đối mặt với đại họa bên trong .

" Kính Hồ , không sao đâu , vị trí vương hậu chẳng là gì cả , chỉ cần Vương vui vẻ là tốt rồi ." Nụ cười trên mặt Biết Vũ giờ còn khó coi hơn là lúc nàng khóc , nhưng nàng vẫn phải cười , bản thân cũng đã từng nói qua , chỉ cần Ôn Nhã đồng ý gả cho vương , nàng liền đem vị trí Vương hậu tặng lại cho nàng ấy , bản thân nàng chủ động là một chuyện , nhưng khi nghe chính miệng Vương nói ra , lại là một chuyện khác , nàng cũng không biết , phải đối mặt với loại chuyện này như thế nào , trong lòng nàng rất đau , rất đau .

" Da Luật Độc , chính là hôn thú a ! Ta thực sự là mất bị mù rồi , mới nhìn lầm huynh ! ". Ôn Nhã tức giận mắng ,nàng không biết nên an ủi Biết vũ như thế nào nữa , nữ tử này đã bị tình cảm tổn thương rồi , cho dù nàng nói nàng không muốn vị trí đó , cũng không thể giảm bớt được nỗi đau của Biết Vũ trong lúc này , nàng ấy yêu Da luật Độc như vậy , nhưng hắn một mực lại không yêu Biết Vũ . Haizz , ái tình , dù cho người đó có mong muốn đổi phượng như thế nào đi nữa , cũng chỉ có thể nhận đầy vết thương trên người mà thôi .

" Vương hậu , ngươi cũng đừng vội vàng quyết định , ta nói rồi , ta nhất định sẽ không gả cho hắn , cho dù là chết cũng không gả ". Nhìn sắc mặt Biết Vũ đã trắng xám đến độ muốn ngất xỉu , Ôn Nhã không kìm lòng được mà khuyên nhủ .

" Hi vọng Ôn cô nương nói là có thể làm được , nếu để Vương hậu mất đi vị trí này , không chỉ khiến Vương hậu thương tâm , mà còn có thể hại đến tính mệnh của nàng ấy , tình hình bên trong của đại mặc sẽ càng thêm loạn ! ". Kính hồ một mặt trịnh trọng , còn quý xuống hướng Ôn Nhã dập đầu , khiến cho Ôn Nhã không khỏi có cái nhìn khác về Kính Hồ .

" Ngươi trước tiên phù trợ Vương hậu về nghỉ ngơi đi , cố gắng khuyên nhủ người , chỉ còn có thời gian ba ngày thôi ." Ôn Nhã đem Kính hồ nâng dậy , gọi nguyệt Hồng đưa các nàng ra ngoài .

"Da luật Độc, huynh muốn ta gả cho huynh, ta nhất định sẽ không cho huynh được như ý!". Gả y đồ tươi, đồ đến chói cả mắt, Ôn Nhã không nhìn được liền dìm kiềng về cho tan nát, những trang sức kia nàng đều ném ra ngoài, nhưng không lâu sau, lại có người mang đến, nàng lại đem đi vứt bỏ, hình như hẳn cũng đã đoán ra hành động của nàng, cũng không ngại cho người đem đến nữa, vứt đến mệt, nàng cũng mặc kệ những thứ trang sức đó và gả y sang một bên.

"Sao! Da Luật Độc muốn ngênh thú Ôn Nhã!". Mới vừa trở lại Vân đình, Vân Lâm còn chưa kịp lấy hơi, liền nghe đến tin tức này thiếu chút nữa khiến hắn phải thổ huyết a.

"Nô tài cũng đã cùng ám vệ ở đại mạc xác minh quá, xác thực là có chuyện này, nghe nói, gả y và đồ trang sức cũng đã chuẩn bị sẵn cho nương nương". Lý Đức Hải cũng là lo lắng không thôi, nếu để Da luật Độc ngênh thú nương nương, vậy sau này hoàng thượng muốn đem Hoàng hậu quay trở về Vân Đình, e rằng nàng nhất định sẽ bị rất nhiều người khinh thường.

"Đi, phân phó ám vệ tiếp tục theo dõi, còn có, an bài ám vệ, ngày mà Da luật độc ngênh thú nàng, tất cả mọi người liền tổng tiến công!". Vân Lâm cả giận nói, hẳn nhất định sẽ không để Da luật Độc có thể thú Ôn Nhã, tuyệt đối không thể.

Tin tức đại mạc vương ngênh thú Hoàng hậu Vân đình lập tức liền nhanh chóng lan nhanh, rất nhanh toàn bộ Vân đình hoàng cung ai nấy cũng đều biết.

"Oan nghiệt! Oan nghiệt mà! Khụ, khụ, Mặc Thanh Thu, người đến cùng là muốn như thế nào!" Bên trong Vạn thọ cung, thái hậu nghe được tin tức này liền vô cùng tức giận và khiếp sợ, trong miệng lúc nào cũng nói là oan nghiệt, ngay cả khẩu khí thờ cũng khó, lập tức liền té xỉu, toàn bộ hoàng cung Vân đình liền hỗn loạn cả lên.

"Tiểu Nhã, ngày mai ngươi phải thành gia lập thất, ngày hôm nay nhất định phải nghỉ ngơi thật tốt, chắc chắn ngày mai con sẽ thật xinh đẹp." Mặc Thanh Thu trên mặt tràn đầy nụ cười, mặc dù trên mặt của nàng giờ đã lạnh như băng, một câu cũng đều không nói với hắn.

Từ lúc hắn bảo dưỡng nàng, ngay cả sinh thần của nàng hắn cũng chưa từng quan tâm, nhưng lần này hắn có thể tham gia hôn lễ của nàng và Da Luật Độc, cho dù là hắn chỉ lấy thân phận sự phụ để tham dự, cũng đủ cho hắn tràn đầy kích động và hạnh phúc, thậm chí khó có thể ngủ.

"Ta biết, cho tới hôm nay, ta đã để con thất vọng về ta, ta cũng không dám hi vọng con có thể nhận ta làm cha, nhưng trong lòng ta thật tâm hi vọng con sẽ được hạnh phúc". Nhìn Ôn Nhã, Mặc Thanh thu trong ánh mắt tràn đầy chân thành nói.

Đây là nữ nhi của hắn, hắn xưa nay chưa từng nhìn qua nàng, không ngờ nữ nhi của hắn rất xinh đẹp, nàng hoàn toàn kế thừa hết thảy những ưu điểm của mẫu thân, mỹ lệ, thiện lương, độc lập, có thể nữ nhân khác trên thiên hạ sẽ không ai có thể xinh đẹp hơn nàng. Hẳn nhất định sẽ mang lại cho nàng những điều tốt đẹp nhất, bù đắp lại cho những mất mát mà hắn đã không dành cho nàng trong những năm qua.

"Hạnh phúc? Người cho rằng ta gả cho Da luật độc là sẽ hạnh phúc sao? Mang ta gả cho hắn, ta sống không bằng chết!". Hai từ hạnh phúc này, Ôn Nhã thật mỉa mai, ông còn tư cách để nói hai từ hạnh phúc này sao?

"Tiểu Nhã, ta biết con còn rất giận độc nhi, ta cũng đã nói, độc nhi không phải là không để ý đến sống chết của con, huống hồ hắn thật sự rất yêu thương con, gả cho hắn, con sẽ không phải hối tiếc." Mặc Thanh thu cố gắng khuyên nhủ, trước đây hắn chưa từng khuyên bảo ai, vì Ôn Nhã, hắn đã thay đổi rất nhiều.

"Mặc Thanh Thu, hạnh phúc của ta ta tự biết, không phải người nói cái gì thì chính là cái đó, người kỳ thực không cần thiết giả mù sa mưa. Dưới cái nhìn của ta, người thật sự khiến ta phải buồn nôn rồi!". Ôn Nhã cũng không muốn phí lời với Mặc Thanh Thu, nàng xưa nay không phải là loại người cay nghiệt như thế, nhưng đối với ông, thật sự có phần hơi quá đáng.

"Tiểu Nhã, xem như con không chịu tiếp nhận ta, nhưng ta dù sao cũng là sự phụ của con, con có thể tôn trọng ta một chút được hay không?" Mặc Thanh Thu bị lời nói của nàng, làm hắn có chút bất an, hắn chưa từng bị người nói như vậy? nhưng lại nghe từ chính miệng nữ nhi của hắn thốt ra.

"Phụ thân? sự phụ? Người nghĩ quá rồi, từ khi người đáp ứng gả ta cho Da luật độc, từ lúc đó chúng ta nữa điểm quan hệ cũng đều không có!". Ôn Nhã không nhìn được nói.

"Không đúng, chúng ta vẫn còn có mối quan hệ". Ôn Nhã đột nhiên nói, nhìn nụ cười nhu hòa của nàng, Mặc Thanh thu trong mắt xuất hiện tia mong chờ.

"Chúng ta giờ đã là kẻ thù!".

Nụ cười của nàng hiền hòa nhu mì, nhưng lời nói thì tàn nhẫn vô cùng khiến cho Mặc Thanh Thu lao đảo lùi về sau mấy bước, khó mà tin nổi nhìn Ôn Nhã. Trong mắt nàng ý cười lạnh lùng, cuối cùng Mặc Thanh Thu đã rõ, Ôn Nhã đã không còn là Ôn Nhã trước đây, trong lòng nàng đối với hắn chỉ là hận, nghĩ nghĩ, hắn lao đảo buồn bã rời khỏi lầu vãi.

Nếu nói là trước đây, hắn còn tưởng rằng Ôn Nhã chỉ là nổi nóng, giận dữ nhất thời, chỉ cần thời gian trôi qua, thì tính tình của nàng sẽ thay đổi, nhưng hắn không thể ngờ Ôn Nhã như vậy lại hận hắn, thậm chí coi hắn là kẻ thù! Loại cảm giác mất mát này so với việc năm đó hoàng đế cướp đi nữ nhân mà hắn yêu, càng là đau lòng đến tận xương tủy..

Nhìn Mặc Thanh Thu hồn bay phách lạc rời khỏi, trong lòng nàng cực kỳ thoải mái, chỉ là sự vui vẻ bất chợt khi nàng chà đạp một người trong lúc tức giận, nhưng không lâu sau những cơn buồn bã và lạc lõng chợt ùa về.

Hai ngày nay, Nguyệt Hồng không ngừng gửi thư báo về tình hình của Ôn Nhã cho hoàng triều Vân đình, mặc dù biết rằng hoàng thượng nhất định sẽ hành động, nhưng đã gần sát ngày cử hành hôn lễ, trong lòng Nguyệt Hồng giờ đã như lửa đốt, đại tiểu thư thì không có chịu ăn chịu uống, Nguyệt Hồng vô cùng lo lắng, nếu như hoàng thượng thật sự không thể ngăn cản được hôn lễ, e rằng đại tiểu thư sẽ tuyệt thực mà chết a.

Rốt cuộc nàng nên làm sao mới có thể ngăn cản được hôn lễ này? Nguyệt Hồng suy nghĩ đến nát óc rồi.

"Đại tiểu thư, nếu người thật sự không muốn gả cho Da luật Độc, vậy thì bỏ trốn đi". Khăn tay đã bị Nguyệt Hồng vò đến nát, nàng đến gần nhỏ giọng nói với Ôn Nhã.

"Đào hôn? Người cho rằng ta không muốn sao? nhưng, bây giờ đừng nói là đi ra ngoài, đã rất là khó khăn rồi, xem như là ta trốn được, vậy các người phải làm sao? Các người vì ta cam tâm tình nguyện đi đến đại mạc, ta cũng không thể bỏ mặc người ở lại nơi này". Chuyện đào hôn không phải là nàng không nghĩ tới, nhưng nếu bị phát hiện, lấy tính tình thô bạo của Da luật độc ra mà nói, hẳn tuyệt đối sẽ không bỏ qua những người bên cạnh nàng.

"Việc này, đại tiểu thư cứ yên tâm, nô tỳ có biện pháp khiến cho đại mạc vương không giết nô tỳ, cùng lắm chỉ là bị chút xú thương tổn ngoài da". Nguyệt Hồng ánh mắt lóe sáng, nàng đã dự liệu, chỉ có nàng mới cứu được đại tiểu thư.

"Là cách gì?" Ôn Nhã liền hỏi.

"Đó chính là hãn văn muốn biết bí mật binh khí của Vân đình". Nguyệt Hồng nói, Ôn Nhã chưa từng nhìn thấy Nguyệt Hồng lại kiên định như vậy.

"Đại tiểu thư, chờ đến đêm, người liền đổi y phục của nô tỳ, sau đó lặng lẽ rời khỏi, nô tỳ sẽ ở trong lều giả làm đại tiểu thư, người nhất định phải chạy càng xa càng tốt." Nguyệt Hồng kéo Ôn Nhã đến nói.

"nhưng mà, nếu làm vậy, người nhất định sẽ nguy hiểm đến tính mạng". Ôn Nhã không đành lòng nhìn thấy Nguyệt Hồng gặp nguy hiểm.

"Đại tiểu thư, xin người đừng do dự nữa, người yên tâm đi, chắc chắn Nguyệt Hồng cũng chỉ là bị thương ngoài da, người nhất định phải chờ đến lúc gặp mặt nô tỳ, đến lúc đó nhất định phải phát lương khen thưởng cho nô tỳ đó". Nguyệt Hồng giả vờ biểu cảm ung dung nói.

"Nguyệt hồng, đừng nói là phát cho người mấy tháng tiền lương, cho dù người có muốn cả gia tài của Ôn Nhã ta, ta cũng đều đồng ý tặng cho người, ta chỉ hi vọng người nhất định phải sống sót". Ôn Nhã không kềm chế được mà ôm lấy Nguyệt Hồng, sống chung với nhau nửa năm, nếu nói không có cảm tình thì là giả rồi, mặc dù Nguyệt Hồng đã từng lừa dối nàng, nhưng nàng biết, tâm của Nguyệt hồng rất là tốt.

"Hào a, đây mới chính là đại tiểu thư, người nói nhất định phải giữ lời". Nguyệt Hồng thở phào nhẹ nhõm, vui mừng trong lòng.

"Sẽ không, ta thề với trời, chỉ cần người còn sống, bất cứ thứ gì trong khả năng của ta, ta sẽ đều tặng hết cho người".

"Nếu sớm biết có chuyện như vậy, ban đầu ta không nên trở về đại mạc, cho dù có trở về vân đình, chịu người đòi dèm pha, cũng không sao, còn hơn hiện tại đã làm liên lụy đến người rồi". Ôn Nhã áy náy nhìn Nguyệt Hồng.

"Được rồi, đại tiểu thư, người đừng suy nghĩ quá nhiều, mau mau thay y phục đi. Chờ người đã đến nơi an toàn rồi, nhất định phải chuẩn bị cho nô tỳ toàn bộ gia sản của người, nô tỳ sẽ đến lấy! hihhi". Nguyệt Hồng cười, giục Ôn Nhã mau thay trang phục, hi vọng Ôn Nhã có thể bình an rời khỏi đại mạc.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Phụng Hoàn Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70: Chương 25 đại chiến bắt đầu

"Đứng lại! Người muốn đi đâu?". Ôn Nhã mới vừa đi ra khỏi lều vải, liền bị một nhóm thi vệ ngăn cản.

"Hỏi bẩm các vị đại nhân, nô tỳ phụng mệnh đại tiểu thư, đi sưu tầm ít lá tuyết thủy, dùng để pha trà cho hôn lễ ngày mai". Ôn Nhã tận lực ép âm thanh nói.

"Nếu là đi hái lá tuyết thủy, sao người lại dùng khăn che mặt làm gì?" Thi vệ kia liền nói, muốn dùng tay xả đi khăn che mặt của Ôn Nhã.

"Ngoài kia ồn ào quá! Nguyệt Hồng, người nhớ mang theo khăn che mặt, đừng để lạnh làm hỏng đi khuôn mặt đó, ngày mai người nhất định không được làm mất mặt ta, cho nên phải giữ kỹ khuôn mặt của mình!". Nguyệt hồng giọng nói từ trong lều vang ra, may mà trời giá rét, nên cũng không thể nghe được rõ ràng âm thanh của hai người.

"Các vị đại nhân, đừng làm khó nô tỳ, giờ trời đang lạnh, nếu chậm trễ, chỉ sợ càng không hái được lá tuyết thủy, với lại nếu nô tỳ không đeo khăn che mặt, chỉ sợ trời lạnh sẽ làm cho da mặt của nô tỳ xấu đi, đại tiểu thư trách tội, đến lúc đó, nô tỳ thật thảm a". Ôn Nhã giả vờ khóc lóc than thở.

"Đại tiểu thư của ngươi, tính khí quả nhiên bất thường, lại đi làm khó dễ hạ nhân, ngươi mau đi đi, đi sớm về sớm, không khéo đại tiểu thư ngươi lại trách tội". Cùng làm nô tì, thị vệ đối với nàng có chút đồng tình, với lại sống chung với Ôn Nhã mấy ngày qua, cũng đã biết tính khí của đại tiểu thư này rất khó chịu, cho nên cũng không hoài nghi, liền cho nàng lui đi.

Ôn Nhã hướng nhóm thị vệ thi lễ, mới vội vàng vàng rời khỏi, Nguyệt Hồng có nói, chỉ cần nàng rời khỏi, liền sẽ có người tiếp ứng.

Nguyệt Hồng vận y phục của Ôn Nhã, tóc tai rối bời nằm nghiêng trên giường, ở dưới gối lấy ra thanh chủy thủ sáng lấp lóe.

"Đại tiểu thư, người nhất định phải đi thật xa, lần này, nhóm nô tì dùng tính mệnh để báo đáp người". Nguyệt Hồng nhỏ giọng nói, kế hoạch đào hôn không chỉ riêng một mình Ôn Nhã biết mà còn có các tỷ nữ của Vân đình tham gia, chủ yếu là muốn cho Ôn Nhã có thể trốn khỏi đại mạc càng xa càng tốt.

Từ lều trại của Vương Hậu đi ra, Da luật độc đi ngang qua lều của Ôn Nhã, nhìn thấy bên trong có vẻ rất yên tĩnh, trong lòng có chút khó chịu, ngày hôm nay sao nàng lại không quấy nữa?

"Sao rồi? Bên trong có chuyện gì xảy ra không?". Da luật độc hỏi thị vệ, thị vệ cung kính đáp lời là không có việc gì phát sinh, thời gian qua đã lâu, cho nên nhóm thị vệ cũng đã quên bằng chuyện nô tì xin đi hái lá tuyết thủy.

"Tiểu nha, muội đã ngủ chưa? Ta có thể đi vào hay không?". Da luật độc ở bên ngoài lều hỏi, bên trong rất nhanh đã có người nói với ra, hẩn nhắc mạnh lên, nhìn xuyên thấu qua bình phòng, hẩn mơ hồ có thể nhìn thấy bóng dáng Ôn Nhã đang nằm quay lưng trên giường.

"Hồi bẩm vương, tiểu thư sau khi tức giận, thật vất vả lắm mới ngủ được, nếu vương không có việc gì quan trọng, vậy vẫn chờ đến ngày mai, hôn lễ tái kiến đại tiểu thư a". Thị nữ nhỏ giọng nói, chỉ sợ đánh thức Ôn Nhã bên trong.

"Uhm, vậy cũng được, các ngươi nên chăm sóc thật tốt cho nàng, nhất định không được nửa điểm sai sót". Mạnh đã thả xuống hẩn cũng không thể nhìn thấy tình huống bên trong, Da luật độc đành phải nói với thị nữ kia, thị nữ kia cũng cung kính hành lễ, sau đó xoay người đi vào.

"Hình như thiếu mất đi cái gì đó?". Da luật Độc rời khỏi lều vải của Ôn Nhã, trong lòng luôn cảm thấy có chút kỳ lạ, nhưng không nghĩ ra được, hẩn luôn cảm thấy mơ hồ hình như vắng đi một thứ gì đó.

"Trời lạnh như vậy, thân thể muốn đông cứng a, vậy mà nàng ta lại cứ nhiên để Nguyệt Hồng cô nương đi ra ngoài hái lá tuyết, còn bản thân lại ấm áp đi ngủ". Lúc này, ở bên cạnh lều vải khác, một thị vệ vừa mới thay ca nói.

"Nguyệt Hồng! Phải rồi, không thấy Nguyệt Hồng!". Nghe được lời nói của thị vệ, hẩn lúc này mới phát hiện ra.

"Mau! Lập tức đi tìm Nguyệt Hồng trở về đây! Nếu không tìm thấy, các ngươi cứ mang đầu tới gặp ta!". Sau khi gọi thị vệ kia đến tra hỏi, hẩn liền phát giác ra, Nguyệt Hồng đó chính là Ôn Nhã.

Đem theo thị vệ đi vào lều trại của Ôn Nhã, Da luật độc quả nhiên phát hiện người nằm trên giường lại chính là Nguyệt Hồng, ở thời điểm Nguyệt Hồng muốn tự sát, hẩn trong nháy mắt đã cướp đi thủy chủ của nàng, đồng thời phé bỏ tay chân của Nguyệt Hồng.

Trong lều vải, đã qua một canh giờ, Nguyệt Hồng đau đớn đến ngất đi, lửa bếp đã nguội, nhưng vẫn chưa có tin tức của Ôn Nhã.

"Vương! Không tốt rồi, biên cảnh cấp báo, Vân đình hướng đại mạc tiến công!". Chưa có tin tức của Ôn Nhã, liền nhận được tin tức của biên cảnh.

"Được! Rất tốt!". Đôi tay của Da luật độc cũng đã nổi đầy gân xanh.

"Đem người của Vân đình toàn bộ nhốt lại, không được giết chết!". Da luật độc nhìn nguyệt hồng mê man nằm đó, hẩn liền bước qua thân thể nàng rời đi.

"Sư phụ, chiều này thật sự hữu dụng sao?". Nhìn đám đại quân Vân đình bị trói phía trước, Da luật độc không xác định hỏi.

Những người bị trói kia, có cả nam lẫn nữ, trẻ có già có, còn có những lão nhân ngoài tám mươi tuổi, còn có những hài tử mới ra đời, những người này, là tù binh lần trước, khi Vân đình tấn công, quân lính đại mạc đã bắt được, có hơn mấy trăm người. Hẩn vốn định là đem đi giết sạch, để phải đỡ hao phí lương thực của đại mạc, nhưng lại bị sư phụ ngăn cản, nói rằng, lưu lại sẽ có hữu dụng, hôm nay có thể đem ra phát huy tác dụng rồi.

"Vân đình hoàng đế với ngươi không giống nhau, ngươi thì sinh tử, muốn giữ thì giữ, muốn đoạt thì đoạt, còn hoàng thượng của Vân đình hẩn phải để ý đến bá tánh dân chúng mới có thể ngồi vững ngôi vị hoàng đế. Những người này đều là con dân của vân đình, nếu Vân Lâm để ngươi động thủ, không cần chúng ta ra tay, vị trí hoàng đế của hẩn nhất định sẽ không ngồi được lâu." Mặc Thanh Thu giải thích.

Bình khí và lương thảo của đại mạc không có thể sánh bằng Vân đình, nhưng bọn họ đang có một tấm khiên lớn, chỉ cần Vân đình muốn phát chiến, thì chưa chắc là được, ngược lại có thể dẫn đến hậu quả tự sinh tự diệt!

"Sư phụ quả không hổ danh là sư phụ, ngay cả cách này mà cả đồ đệ cũng không nghĩ ra." Da Luật Độc ảo não nói, Mặc Thanh Thu thần sắc có chút âm u, nếu Ôn Nhã ở đây mà thấy cảnh này, chắc chắn sẽ không để bọn họ làm ra loại chuyện tàn tạt lương tâm như vậy. Đi rồi cũng tốt, chỉ ít những nghiệp chướng này, Ôn Nhã cũng không cần phải chia sẻ cùng bọn hẩn.

"Tướng quân, ở phía trước có nhóm binh sĩ bị trói, là người của Vân đình ta, hơn nữa cũng có mật báo nói lại, bọn họ chính là con dân của Vân đình,

không thể ngờ, binh sĩ đại mặc lại dùng cách này để đối phó với chúng ta, vậy chúng ta nên làm gì bây giờ? Các tướng sĩ của chúng ta không thể ra tay với bách tính dân ta a!". Binh sĩ nói với Mạnh rộng.

"Chết tiệt!". Mạnh rộng cười ngửa, nôn nóng đi tới đi lui, nếu bây giờ tấn công, sẽ không tốt, nhưng nếu không tấn công thì cũng không được.

"Nhanh! Đi bẩm báo với hoàng thượng". Loại chuyện này hẳn không thể làm chủ được.

"Đi! Dừng lại! Các người mở to hai mắt mà nhìn xem, xem vị hoàng thượng anh minh của các người có thể cứu các người hay không!". Ở bên kia đại mặc, các tướng sĩ dùng roi đánh vào nhóm người, hét to nói.

"Bá tánh Vân đình? Muốn tiến công phải giết hết người của mình?" Vạn thọ cung, Vân Lâm vẫn an thái hậu liền nghe được tin tức này, nếu việc này không xử lý được, hẳn chính là tội nhân thiên cô rồi.

"Lâm nhi, nếu những người kia chỉ còn lại thể xác, vậy không thể tính là bách tính của Vân đình, bá tánh con dân Vân đình vừa có tính người, vừa có linh hồn, không phải một đám người chỉ là công cụ giết người". Thái hậu đang nhắm mắt dưỡng thần đột nhiên nói.

"Nhi tử biết rõ". Cần thận nhìn thái hậu, Vân lâm thở phào nhẹ nhõm, trước mắt, chỉ có thể làm vậy, hẳn nhanh chóng viết một phong thư, lấy tốc độ nhanh nhất truyền đến tướng quân Mạnh rộng.

"tướng quân! Hoàng thượng muốn từ bỏ nhóm người kia. Nhưng đó chính là bách tính Vân đình a! Chúng ta sở dĩ xuất chiến cũng là vì bảo vệ bá tính con dân của chúng ta, bảo vệ người thân của ta! Chúng ta sao có thể ra tay với bọn họ được!". Phó tướng cầm trong tay thủ dụ của Vân Lâm, thần sắc kích động nói, đồng thời cũng ngầm phản đối.

"Ta biết, tất cả mọi người đều không ai muốn làm tổn thương đến bá tính con dân, tất cả mọi người trong lòng ai nấy đều khó xử, nhưng mọi người hãy nhìn bọn họ xem, bọn họ đã bị bọn chúng hành hạ đến không còn biết mình là con dân của Vân đình nữa, thậm chí bọn họ cũng không biết chúng ta là ai, cho dù hôm nay chúng ta không tổng tiến công, nhưng đại mặc sẽ tiếp tục biến họ thành những người điên. lần sau khai chiến, lại đem bọn họ ra làm bia đỡ, các người cho rằng điều đó là thật sự tốt cho bọn họ sao?". Mạnh rộng giải thích.

"Cho dù chúng ta một ngày có thể cứu bọn họ ra, nhưng bọn họ cũng không thể trở lại cuộc sống trước đây, bọn họ đã không còn ý thức của một con người. chúng ta cứu họ ra, chỉ làm họ có một cuộc sống đầy thống khổ, dằn vặt, người không ra người, cho đến ngày chết". Nhìn thấy tướng sĩ trầm mặc, Mạnh rộng tiếp tục nói.

"Chuyện chúng ta cần làm là không tàn sát bá tánh dân ta, mà chúng ta phải đem họ thoát khỏi sự thống khổ hiện tại". Mạnh rộng tiếp tục nói, cho bọn họ một chút thời gian, các tướng sĩ nhất định sẽ hiểu rõ vấn đề hiện tại.

Rất nhanh, tinh thần của tướng sĩ Vân đình đã bắt đầu có chuyển biến, từ thấp thòm lo âu, dần dần bình tĩnh lại.

"Con dân bá tánh Vân đình ở bên kia đối diện xin hãy lắng nghe! Nếu như linh hồn của mọi người vẫn còn, xin hãy tha thứ cho các tướng sĩ chúng ta, vì bảo vệ con dân bá tánh, chúng ta thực sự không thể không từ bỏ mọi người, nếu như mọi người bên đó có tâm nguyện gì, hãy lớn tiếng nói ra, Mạnh rộng ra đảm bảo, sẽ giúp các người hoàn thành tâm nguyện!". Thúc ngựa đi trước, Mạnh rộng hướng về phía đại mặc hô to.

Những ánh mắt vô hồn ban nãy, cũng không có một tia sinh khí, lời nói đã phát ra thời gian một nén hương, bá tánh bên kia cũng không có phản ứng gì, Mạnh rộng đành nhắm mắt quay đầu lại, ý định muốn bọn họ tỉnh lại đã trở nên vô vọng.

"Bán cung! Mạnh rộng ngẹn ngào đưa ra quyết định, cho dù trận đấu này bên bọn họ có thắng, nhưng để chiến thắng mà giết cả bá tánh con dân của mình, thật sự quá nhẫn tâm.

Bạn đang đọc truyện *Nghinh Phụng Hoàn Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71: Chương 26 Nguyệt Hồng chết

Nhóm cung tiễn khó khăn giờ lên, những binh khí giờ đây trên cánh tay họ như là cái cân nặng ngàn ký, khiến cho nhóm người xạ thủ không thờ nổi, tay họ đã run rẩy, nhìn bá tánh con dân phía xa sắp phải chịu đựng những mũi tên, mà trong mắt bọn họ dường như đã có dòng lệ cuộn cuộn nóng chảy xuống.

"Ta tên Kiều Dịch, phiên tướng quân nói với nữ nhi của ta là Kiều hiểu giai, nói với nó rằng, cha của nó không làm mất mặt Vân đình vương triều!". Ngay khi binh lính Vân Đình còn đang do dự chưa tấn công, bên kia con dân bá tánh Vân Đình liền có người hét to.

"Ta tên Thiết Trụ, phiên Tướng quân chuyển cáo đến Ngọc Lan vị hôn thê của ta, nói với nàng đừng cố gắng đợi ta nữa, tìm một gia đình khá giả gả đi, ta lúc nào cũng chúc phúc cho nàng!". Sau khi âm thanh đầu tiên phát ra, liền sau đó có thêm những âm thanh khác tiếp nối, hàng vạn mũi tên bắn ra,

cướp đi lần lượt từng sinh mạng của bá tánh Vân đình .

Một màn bi thảm chưa từng có phát sinh trên chiến trường , tướng sĩ Vân Đình gào thét , hò hét , cảnh đau thương , chết chóc chưa bao giờ có thể nhìn thấy .

Mạnh rộng đau lòng mà rơi lệ , đem những lời nói của những con dân trước khi chết khắc vào trong tâm , chờ sau khi kết thúc cuộc đại chiến , hấn sẽ thỉnh hoàng thượng khắc bia mộ lớn , ghi chép lại những anh hùng hi sinh bi tráng trong chiến tranh .

Sau khi rời khỏi lều trại của đại mạc , Ôn Nhã cũng không có đội phía người của Nguyệt Hồng tiếp ứng , trái lại đã bị mất đi phương hướng trên thảo nguyên trắng xóa , vào đêm tối , cái lạnh buốt giá đến thấu xương , nếu nàng không có nội lực để chống đỡ , e rằng nàng sớm đã bị đông lạnh mà chết .

Tuy rằng nàng không biết hiện giờ đã xảy ra những việc gì , nhưng ở trong không khí lạnh lẽo ấy , Ôn Nhã luôn có một loại dự cảm rất xấu , hình như trong không khí tựa hồ tràn ngập mùi máu tanh .

" Vương , kẻ địch quá mức dũng mãnh , binh sĩ của chúng ta sắp không chịu nổi rồi ! Thịnh vương mau chóng cho rút binh ! " . Ai mạnh tất thắng , binh lính đại mạc đã bị Vân đình tiến đánh đến độ hoa có thể rơi nước có thể chảy , từng bước một sắp đến gần lều của đại mạc vương .

" Không ngờ Vân Lâm , hấn có thể quyết đoán nhanh như vậy , thật sự có thể hi sinh mấy trăm nhân mạng . Độc nhi , chúng ta thua rồi . Nên rời khỏi nơi này trước đi " . Mặc Thanh Thu thở dài nói .

" Không , không còn cách nào sao , ta không thể thua như vậy được ! Ta bại dưới tay ai cũng được , nhưng nhất định không thể thua dưới tay của Vân Lâm ! " . Da luật độc gần như phát điên , tại sao Vân Lâm hấn có thể có được Ôn Nhã , hấn cũng có thể đánh thắng trận chiến này ! Da luật Độc thật sự không cam lòng .

" Độc nhi , người bình tĩnh một chút , hãy đến Thanh Sơn trước , sợ gì không có củi đốt . Ngày hôm nay , chỉ là tạm thời thất bại , chúng ta ngày sau có thể trả thù ! " . Mặc Thanh Thu an ủi hấn , từ lúc giúp Da luật độc không hề được đại mạc , đến đại chiến với vân đình , tất cả những thứ này đều là do một tay hấn dựng lên , nhìn thấy Da Luật Độc thống khổ hấn tự nhiên có một cảm giác rất hối hận , đáng lẽ hấn không nên kéo Da luật độc vào mối thù của hấn .

Trận chiến diễn ra trên quy mô lớn , cuối cùng Vân đình toàn thắng , đại mạc rút lui khỏi biên giới thảo nguyên , tất cả đều kết thúc .

" Nói , Ôn Nhã đã trốn đến đâu ! " . Sau lần thất bại thảm hại đó , Da luật Độc càng thêm nổi giận , hấn đem hết thảy những thống khổ phát tiết lên người của Nguyệt Hồng .

" Phụt ! Người là tên cầm thú ! Biến thái ! Ta có chết cũng sẽ không nói tiểu thư ở đâu , người căn bản không xứng với đại tiểu thư ! " . Nguyệt Hồng đem một bụng máu thổ ra trên mặt Da luật độc , cắn răng nói , đón lấy nàng , là những thị vệ dùng cực hình tra khảo , những thị nữ đi bên người Nguyệt Hồng , rất nhiều đã chịu đựng rất nhiều nỗi đau , bị dằn vặt cho đến chết , không thì tự sát ., trong nháy mắt , mười mấy người cũng chỉ còn sót lại một mình Nguyệt Hồng .

Nguyệt Hồng nằm trong tuyết trắng lạnh lẽo , đập vào trong mắt nàng toàn bộ là màu trắng , cỏ lá xám trắng , bầu trời cũng một màu xám trắng , nếu không phải hơi thở và nhịp tim của nàng còn đập , e rằng nàng còn tưởng mình đã chết rồi .

" Hôm nay , mùa đông đặc biệt dài " . Nguyệt Hồng há miệng , lời còn chưa nói ra , từ trong miệng máu đã tuôn trào , ở giữa khoảng không tuyết trắng , ần ần còn có màu đỏ của máu .

" Đại tiểu thư , người hiện tại ở đâu rồi ? Đã an toàn hay không ? Xem ra , Nguyệt Hồng không có được phúc phần thừa hưởng toàn bộ tài sản của người rồi . " Trên mặt nàng nở nụ cười , trước mặt mơ hồ xuất hiện dáng người Ôn Nhã , nhìn Ôn Nhã cười khê , hay tức giận mắng nàng , mỗi vẻ mặt được thể hiện sinh động , đại tiểu thư , người có đang chờ nàng hay không ?

" Đại tiểu thư , xin lỗi , Nguyệt Hồng lại thất hứa với người rồi , nếu như có kiếp sau , Nguyệt Hồng nhất định sẽ cố gắng hầu hạ người , sẽ không phản bội người ! " . Nguyệt Hồng khoe miệng nụ cười càng ngày càng lớn , nàng tựa hồ nhìn thấy Ôn Nhã đang cười với mình , gọi tên nàng

Tin Nguyệt Hồng chết đến tai Da Luật Độc , thân thể nàng sớm đã cứng ngắt , thậm chí còn có một lớp băng được kết trên người , nàng chết rất an tường , khoe miệng còn mang nụ cười mãn nguyện .

" Đem nàng chôn cất ! " . Mặc Thanh Thu tâm không đành lòng nhìn , dù sao Nguyệt Hồng cũng là tỷ nữ của Ôn Nhã , nàng vì Ôn Nhã mà chết , để Nguyệt Hồng chết đi , bản thân hấn cảm thấy vô cùng có lỗi với Ôn Nhã , đem Nguyệt Hồng an táng , cũng coi như hấn đã đền bù một ít cho nàng .

" Dừng tay ! Không được ! Da Luật Độc ngăn cản thị vệ .

" Độc nhi , người đã chết rồi , nên cho nàng ngủ yên đi " . Mặc Thanh thu khuyên nhủ .

" Không được ! Người đâu , đem thi thể của nàng treo lên ! " Da luật Độc tàn nhẫn ra lệnh .

" độc nhi , người làm cái gì vậy ! Người cũng đã chết rồi , người còn không buông tha nàng sao ? " Mặc Thanh Thu nhìn Da Luật độc , không dám tin , đây là đề từ hấn nuôi dưỡng .

" Nàng chết rồi , nhưng ta chưa tìm được Tiểu Nhã ! Ta muốn Tiểu Nhã biết nàng chết ! Như vậy , Tiểu Nhã mới tìm đến ta ! " . Da Luật Độc điên cuồng

cười nói .

" Ngươi làm như vậy Tiểu Nhã chỉ hận ngươi thêm mà thôi ! " .

" Hận ! Hận ! ta chính là muốn cho nàng hận ta , nếu nàng không yêu ta , vậy thì cứ hận ta , chỉ ít nàng còn có thể nhớ ta ! " . Da luật độc cười , lệ trong mắt như không khống chế được mà rơi xuống .

Từ khi nhìn thấy sư phụ mang nàng về , hắn đã quyết định , cả đời này hắn sẽ cùng Ôn Nhã , một đời một đôi , nhưng chuyện đã phát sinh quá nhiều như vậy , giữa bọn họ giờ đã hoàn toàn không có khả năng , cho nên , thà hắn tình nguyện để nàng hận hắn , nhưng hắn không muốn nàng quên đi hắn !

" Cô nương , ngươi đã tỉnh lại rồi , trời đang lạnh như vậy , ngươi tại sao một mình ở bên ngoài như vậy ?" . Ôn Nhã cảm thấy cả người đều ảm áp hẳn lên , thân thể đông cứng cũng đã dần dần khôi phục tri giác , một luồng thuốc gay mũi , trực tiếp mang nàng tỉnh giấc .

Vừa mở mắt nhìn , không biết vì sao mình lại ở một nơi tồn tàn , rách nát nhưng bên trong lều vải ảm áp lạ thường , trước mặt là người dân của đại mạc , trên mặt vẫn còn dấu vết của tuyết đông .

" đây là nơi nào ? Ôn Nhã khó khăn ngồi dậy , nàng nhớ là mình đã lạc vào trong thảo nguyên tuyết trắng , vì quá lạnh , nên đã ngất xỉu .

" Cô nương , ngươi hiện đại đang ở nhà của Trát Lợi Khắc , ngươi ở giữa đường ngất xỉu , là con lớn của ta mang ngươi cứu về " . Một phụ nhân đầu cột khăn , vẻ mặt tươi cười kéo một thanh niên cường tráng đến trước mặt Ôn Nhã nói .

" Là ta mang ngươi công về , đã mạo phạm cô nương " . Hán tử cường tráng nhìn nàng có chút ngại ngùng , lần đầu hắn nhìn thấy nàng , hắn còn tưởng rằng tiên nữ giáng trần , đẹp đến khiến người ta khó mà dời mắt .

" Ta tên là Nguyệt Hồng , đa tạ ngươi đã cứu ta " . Ôn Nhã cười , hiện tại không thể để lộ danh tính của mình , chỉ có thể tiếp tục giả làm Nguyệt hồng .

" Không . Không có gì " . Hán tử nhìn thấy Ôn Nhã nở nụ cười , liền vội vàng cúi đầu , lúng túng nói nhỏ rồi khỏi lều .

" Để cô nương phải chê cười rồi , con trai ta tuy rằng khỏe mạnh , nhưng tính tình thì lại nhút nhát , vừa thấy cô nương liền đã không dám nói chuyện , đặc biệt là cô nương lại xinh đẹp như vậy , xem ra hắn cũng không dám nhìn cô nương rồi " . Đại thẩm cười lớn nói .

" Ta có thể gọi bà là Trát Lợi Khắc đại thẩm không ?" . Ôn Nhã hỏi .

"Đương nhiên là có thể , ngươi cứ gọi ta là đại thẩm , còn con trai lớn của ta là Zack , tiểu nhi tử là Vu Lợi , cô nương tạm thời cứ ở lại nơi này , chờ thân thể khỏe mạnh rồi hắn nói " . Trát Lợi Khắc đại thẩm nhiệt tình nói , nhà bọn họ có thể cứu được một cô nương xinh đẹp như vậy quả thực là trời cao ban tặng .

" Vậy ta lại làm phiền đại thẩm và mọi người rồi " . Ôn Nhã cười cười , chân của nàng hiện tại cũng không có cảm giác , muốn khôi phục lại thể trạng e phải ở lại mấy ngày rồi .

" Ầy, Nguyệt Hồng cô nương ngươi chờ tí , đại thẩm ta sẽ làm cho ngươi ít điểm tâm " . Trát Lợi Khắc đại thẩm nói , liền hấp tấp đi ra ngoài . Ôn Nhã quan sát nhìn chung quanh lều vải rách nát , đột nhiên nàng cũng cảm giác được người đại mạc còn có một mặt đáng yêu khác , ít nhất là thoải mái , hào phóng , không giống người ở Vân đình , khắp nơi đều là âm mưu toan tính .

" Nguyệt Hồng cô nương , đại phu nói chân ngươi ít nhất nửa mới có thể đi được , ta đã làm cho ngươi một cái ghế có thể chuyển động được , ngươi đến thử xem . " Zack ngại ngùng nói , đem một cái ghế tựa như xe đẩy đến bên nàng .

" Không ngờ , tay nghề của ngươi rất tinh xảo a " . Ôn Nhã tán thưởng , xe đẩy này hơi thô lại đơn sơ , nhưng người làm ra cái này rất dụng tâm a .

" Có thể diu ta đến đó thử không ?" . Ôn Nhã đưa tay hướng về phía Zack .

" Việc này .. ta không thể . " Zack nhìn thấy bàn tay xanh nhạt ngọc ngà của nàng , trên mặt liền đã đỏ lên , tay chân thì luống cuống , khiến nàng nhìn mà không nhịn được cười .

" Mẫu thân , người mau tới giúp đỡ ! " . Thấy nàng nở nụ cười , hắn càng thêm hoảng loạn , hô lớn tiếng gọi đại thẩm , chính mình cũng vội chạy ra ngoài , Ôn Nhã càng cười to , tâm tình ngọt ngào lúc trước giờ đã tốt hơn rất nhiều .

" Đứa nhỏ này , sao lại nhút nhát như vậy ? Tương lai làm sao thú con dâu cho ta ? " Trát Lợi Khắc đại thẩm cười mắng đi vào , diu đỡ Ôn Nhã lên xe .

" Àh , cô nương , ngươi là từ chỗ của Đại mạc vương tới sao ?" Đại thẩm đột nhiên hỏi .

" Uhm . " Ôn Nhã không hiểu đại thẩm tại sao lại đột nhiên hỏi vậy .

" Ta nghe nói , lần này Vương bị bại trận thảm hại , còn nghe nói những người của Vân đình bị bắt trước đây đều đem đi xử tử , Nguyệt Hồng cô nương , chuyện này ngươi có biết không ?" . Đại Thẩm lo lắng nói .

" Đại thẩm nói gì ! Người của Vân đình đã bị xử tử ! " . Ôn Nhã lo lắng hỏi .

"Ừm, nghe nói đại mặc vương đã đem thi thể của Vân đình treo ở bên ngoài ". Đại Thẩm thao thao nói, không chú ý tới sắc mặt trắng bệch của nàng.

Tất cả mọi người đều bị xử tử ! vậy có bao gồm cả Nguyệt Hồng không ?

Bạn đang đọc truyện *Nghinh Phụng Hoàn Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 72: Chương 27 cừu hận

"Nguyệt Hồng cô nương, người làm sao vậy, sắc mặt sao lại khó coi như vậy?". Thấy nàng không có nói, đại thẩm lúc này mới chú ý tới, thấy sắc mặt của nàng xanh xao đến nguy rồi.

"Không, Không có gì, chỉ là có chút sợ a". Ôn Nhã hơi nghiêng đầu, cổ nén trong lòng lửa giận, nàng không thể để lộ danh tính, không phải vậy nàng chết chắc rồi,

"là đại thẩm cân nhắc không chu đáo, cô nương thân thể còn bệnh, lại đi nói chuyện này". Đại thẩm cười nói, tin tưởng nhìn Ôn Nhã,

"Phiền đại thẩm a, ta có chút không thoải mái, muốn nghỉ ngơi một chút". Ôn Nhã cười cười nói với đại thẩm.

"Vậy có muốn ta dìu người lên giường nằm một lát không?" Đại thẩm hỏi.

"Không cần đâu, ta ngồi đây một lát, đại thẩm người có việc nên đi trước a". Ôn Nhã từ chối hảo ý của bà, tựa lưng vào ghế, hơi nhắm mắt lại.

Đại thẩm liền đem một tấm chăn đắp lên cho nàng, sao đó đem bếp than đến gần nàng, rồi mới lặng lẽ rời đi.

"da luật độc, nếu huynh dám giết, ta tuyệt đối sẽ không hạ thủ lưu tình!". Sau khi đại thẩm rời khỏi, Ôn Nhã mới mở mắt ra, trong mắt đầy cừu hận ! Nhưng hiện tại nàng phải nhẫn, không thể hành động liên tục được.

"Nguyệt Hồng cô nương, thảo nguyên hiểm thấy ánh nắng mặt trời, đại phu nói, người nên ra ngoài hưởng ít ánh nắng, hoạt động gân cốt một chút a". Thật khó khăn lắm mới có thể nhìn thấy ánh nắng mặt trời, đại thẩm liền mang Ôn Nhã từ trong lều đẩy đi ra ngoài.

Bên ngoài vẫn còn lưu lại vết tuyết, có vẻ vẫn còn đặc biệt lạnh, ngay lúc vừa bước ra khỏi kều, đại thẩm cùng Ôn Nhã đều phải nép mình lại, chỉ là lâu lắm rồi mới nhìn thấy ánh nắng, cho nên ánh mắt trời có vẻ hơi chói mắt người.

"Nguyệt Hồng cô nương, người có thấy khá hơn chút nào không?". Zack từ xa đã nhìn thấy Ôn Nhã, tuy trên người nàng cũng mặc vài bộ y thô, nhưng so với những người ở đây, vẫn còn đẹp hơn nhiều.

"Cảm ơn người đã làm xe đẩy cho ta, ta đã tốt hơn rất nhiều, có thể bước đi vài bước a". Ôn Nhã nhìn Zack cười tươi nói, cả gia đình này đối với nàng rất tốt, xem nàng như người một nhà, nàng có thể cảm nhận được điều đó, đây chính là điều mà nàng mong muốn, cuộc sống thanh thản, qua ngày, vui vẻ, thoải mái, không lo không nghĩ.

Nhưng mà ... điều gì đến rồi cũng sẽ đến ...

"Giá ! Giá ! " Từ xa tiếng vó ngựa đã vang xa, đi kèm theo là gió thổi lạnh thấu xương, hướng bọn họ mà đi đến, trên lưng ngựa chính là thị vệ của đại mặc vương, Ôn Nhã liếc mắt nhìn cũng đã biết, nàng nhanh nhẹn dùng khăn che lại nửa khuôn mặt của mình.

"Zack, năm nay dê đã bán như thế nào rồi ? " Xa xa đã có người gọi tên, rất nhanh, liền thấy ngựa và người đã ở bên cạnh Zack, Ôn Nhã thờ phào nhẹ nhõm, thì ra không phải đến tìm nàng.

"Các vị đại nhân, mấy ngày này, thời tiết đông đến, ta không thể lên đường bán dê được". Zack nhìn những thị vệ kia, cả người đều phát run, đại thẩm nhìn thấy những thị vệ đó, sắc mặt cũng đã đại biến khó coi.

"Không bán được, Zack, ta nói, đầu óc người có phải đã bị gì không ? Người com trắng đã ăn chưa ? Đã lâu như vậy, còn không mau đem bán đi, các người không cần ăn com, nhưng quân gia chúng ta thì cần đó ! ". Roi da trên tay thị vệ kia quất vào mặt của Zack, hấn hung hãn nói.

Bọn họ phụng mệnh đến lấy lương thảo, nhưng dân chăn nuôi đại mặc rất nghèo, nếu có thể giao cho quân lương cũng là điều may mắn, đừng nói là mỗi năm họ đều đến lấy, cả gia đình của Trát Lợi Khắc đã nghèo, nay lại bị bọn chúng cướp bóc như vậy, còn nghèo hơn.

"Vị đại nhân này, năm nay các vị đã đến đây nhiều lần, nhà chúng tôi thật sự đã không còn chút lương thực nào cả". Đại thẩm bắt đầu dĩ nói, bọn chúng chính là ma quỷ hút máu người mà, để giúp họ có com no áo ấm, cũng không quên áp bức bóc lột mọi người.

"Trát Lợi Khắc đại thẩm, lời nói này, bà có bắt mẫn gì sao ? Các người chỉ cần cung cấp lương thực cho chúng ta, nhưng bọn ta phải ở trên chiến trường chiến đấu, người nhìn xem, đám huynh đệ chúng ta, mỗi lần tới đây, đều là những khuôn mặt mới, bà có biết, bọn họ giờ đã ở phương nào

không ? Tất cả bọn họ đều đã chết rồi ! Chết hết rồi ! ". Thị vệ kia lấy roi quất mạnh lên bãi cỏ , văng bùn lên cả người Ôn Nhã

" Cô nương , không sao chứ . " Đại thẩm vội vã móc chiếc khăn tay ra lau cho nàng .

" Khụ khụ , ta không sao ". Ôn Nhã ho khan vài tiếng , kéo tay đại thẩm ra .

" Ôi .. zack , người có phải là đang muốn cưới vợ không ? cho nên mới không giao nạp lương thực ? ". Thị vệ kia liền nhìn đến Ôn Nhã , cười hỏi Zack .

" Không .. không phải như vậy , Nguyệt Hồng cô nương đang bị thương , cho nên mới tạm thời lưu lại nhà ta ". Zack cuống lên , đứng ở phía trước che chắn cho nàng .

" Nếu không phải như vậy , sao lão bà người và người lại căng thẳng như vậy làm cái gì ? Tránh ra ! ". Thị vệ kia trừng mắt với Zack , dọa đến khiến Zack run cả người , nhưng hắn vẫn kiên định đứng đó che chắn cho nàng , nếu để những người này nhìn thấy Ôn Nhã , vậy kết cục của nàng , Zack không dám liên tưởng .

" Zack ... người gan to sao , lại dám đối nghịch với bọn ta ! ". Thị vệ kia liền đá vào người zack , đẩy zack ra một bên .

" Các người là quân súc sinh ! Các người làm sao có thể làm như vậy ! Mắt thấy con mình bị đánh , đại thẩm run run ôm chầm lấy nàng , không để cho các thị vệ đến gần .

" Đại thẩm , ta khuyên bà , nên tránh ra , bọn ta đang tâm tình rất tốt , nếu không ta sẽ không ta mạng cho bà . " Thị vệ kia đến gần uy hiếp những chuyện như vậy , bọn chúng đã từng làm không ít .

" Ta cho các người một ít thời gian , lập tức biến mất trước mặt ta , bằng không tự gánh lấy hậu quả ! ". Vốn không muốn quản , nhưng nhìn thấy bọn chúng ngược đãi như vậy , nếu không cứu bọn họ , hôm nay chắc chắn hai người đó sẽ chết , với lại , dù sao nàng vẫn còn muốn tìm Da Luật Độc tính sổ .

" Đẹp quá ! ". Khăn mặt vờ rơi xuống , lộ ra khuôn mặt của nàng , những thị vệ kia nhìn đến cũng sợ .

" Một ! ". Ôn Nhã hoàn toàn không để ý ánh mắt những thị vệ kia , trong ánh mắt nàng chỉ toàn là sát khí và lạnh lùng , trên tay cũng đã chuẩn bị ám khí , tuy rằng nàng đang bị thương , nhưng vẫn còn khả năng đẩy nội lực cho ám khí này .

" Cô nương , người sao có thể đánh nổi bọn chúng ? Ta cản họ , người mau chạy đi . " Đại thẩm đứng che chở cho nàng nói , dưới ánh nhìn của bà , nàng là người nữ nhân yếu ớt , sao có năng lực đối đầu với bọn chúng ?.

" Hai ! " Ôn Nhã không có nghe lời nói của đại thẩm , mà là đem đại thẩm kéo về phía sau lưng mình , giờ tay phải lên nhắm thẳng đến những thị vệ kia .

" Ô ! Tay của nàng quả nhiên mịn màng rất đẹp ! Ta từ trước đến giờ chưa từng nhìn thấy qua nữ tử nào lại đẹp đến như vậy ! " thị vệ kia nhìn cánh tay của nàng liền trầm trồ khen ngợi , bọn chúng liền định đụng vào tay của nàng .

" Ba " ! Nàng nói lên tiếng thứ ba , trong tay ám khí liền phát ra , những thị vệ kia chưa kịp phản ứng , liền đã bị những cây kim thép nhỏ bắn trúng , những thị vệ kia ban đầu định chờ thủ lĩnh phân chia , không ngờ hắn đã bị đánh ngực , ngã thẳng xuống đất , không còn hơi thở .

" Chuyện gì xảy ra vậy ! ". tất cả mọi người đều kinh sợ , không nghĩ rằng nữ tử này nói được là làm được , nhưng họ không nghĩ ra được thị vệ kia vì sao mà chết .

" Ta đã cảnh cáo các người , còn ngoan cố không nghe , các người rời khỏi đây còn kịp đó ". Ôn Nhã lạnh lùng nói , nàng không muốn giết người , nhưng không còn cách nào khác .

Những binh sĩ kia nhìn qua nhìn lại , cũng không biết nên làm thế nào , nếu như họ tấn công , không biết sẽ phải chết giống như thủ lĩnh hay không .

" Sợ cái gì ! Nàng chẳng qua cũng chỉ là một nữ nhân , chúng ta nhiều người như vậy còn sợ nàng ta sao ! ". Một trong bọn chúng lên tiếng nói , chăm chăm nhìn Ôn Nhã .

Ôn Nhã mắt lạnh nhìn bọn chúng , cũng không nói gì , nếu bọn họ muốn chết , thì không nên trách nàng .

Đối mặt với bọn chúng , Ôn Nhã ngồi trên xe lăn , trong nháy mắt , nàng trên tay ám khí tốc độc cực nhanh bắn thẳng vào nhóm binh lính còn lại , không một tiếng động , thân thể của bọn chúng liền ngã xuống đất .

Ôn Nhã một chút cũng không chạm đến bọn chúng , đã giải quyết được cả đám binh lính , nhìn mẹ con Trát Lợi Khắc tròn mắt nhìn mình , nàng cũng không nói gì .

" Làm sao đây ? Những người này đều là người của Đại mạc vương , nếu để hắn phát hiện ra , bọn chúng chết rồi , nhất định sẽ bắt tội chúng ta ". Đại thẩm nhìn trên bãi cỏ những thi thể của binh lính , lập tức liền hoảng hốt , tay chân luống cuống nhìn Ôn Nhã nói .

" Đại thẩm , không cần phải sợ , những người này đều là do ta giết , ta sẽ không để cho những người đó tổn hại đến các người ". Ôn Nhã nói , Zack thì không nói tiếng nào hướng Ôn Nhã đi đến , bắt đầu di chuyển các thi thể đi nơi khác .

" Zack , định làm gì vậy ?". Trát Lợi Khắc đại thẩm kinh hoảng nói .

" Xử lý thi thể a ". Zack thăm trả lời , đem các thi thể để vào các thùng đồ , sau đó hần liền vội vã đẩy xe rời khỏi .

Mỗi một nhóm binh lính đi thu thập lương thảo , đều có ghi lại danh sách , nếu thượng cấp không phát hiện bọn họ trở về , không quá ba ngày sẽ có nhóm khác đến kiểm tra . Ôn Nhã trong lòng rất rõ ràng , chuyện này không phải phi tang các thi thể thì sẽ hoàn toàn yên ổn .

Bạn đang đọc truyện *Nghinh Phụng Hoàn Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 73: Chương 28 ly khai Trát Lợi Khắc gia

" Sao ? Cô nương bảo chúng ta rời đi ? Còn cô nương thì ở lại ?". Thời điểm ăn cơm tối cùng nhau , ở trên bàn , Ôn Nhã đưa ra quyết định bảo bọn họ rời khỏi đây , rời đến nơi càng xa càng tốt .

" Ta sẽ ở lại chờ bọn chúng đến ". Ôn Nhã chỉ mỉm cười , bất luận như thế nào nàng cũng không thể đi , ân oán của Nguyệt Hồng nàng không thể không báo .

"Không được ! Ta sẽ không đi đâu hết ! ". Nhìn nàng một chút , Zack bướng bỉnh nói , ánh mắt trong sáng không một gợn sóng nhìn nàng .

" Không đi , lẽ nào ngươi muốn ở đây chết sao ?". Ôn Nhã lạnh lùng nói , nàng còn chưa biết được , Da Luật Độc có giết nàng hay không ? bản thân nàng còn chưa thể bảo toàn , làm sao có thể bảo vệ cho người khác được .

" Cứ mặc kệ ta , ta nhất định không đi ! ". Zack âm thanh âm trầm nói , cúi đầu cũng không biết là đang suy nghĩ gì .

" Zack , Nguyệt Hồng cô nương nếu đã bảo chúng ta đi , vậy chúng ta nên đi thôi , nếu chúng ta ở đây có thể sẽ làm liên lụy đến Nguyệt hồng cô nương ". Đại thẩm không nhìn được lên tiếng khuyên nhủ , Nguyệt Hồng đã không muốn bọn họ ở lại , khẳng định trong lòng đã có tính toán , với lại , bản thân nàng ấy cũng có chút võ công phòng thân m còn bọn họ tay không tất sắt , có thể lưu lại cũng chỉ liên lụy đến nàng ấy .

"Nhưng mà ... chúng ta không thể bỏ nàng ấy một mình ở đây ! Nếu như chúng ta không một mực từ chối giao lương thực cho bọn chúng , thì bọn chúng cũng đã không để ý đến Nguyệt Hồng cô nương , nếu ta không để bọn chúng đánh ta thì cũng sẽ không bức nàng phải giết người ". Zack không chịu nghe theo lời mẫu thân của mình , dưới cái nhìn của hần , chính là bọn họ đã làm liên lụy đến nàng .

" Zack , ta biết , ngươi thật sự là người tốt , nhưng đại thẩm nói không sai , ta ở lại chỗ này nhất định sẽ không nguy hiểm đến tính mạng , nhưng nếu các người ở đây , các người sẽ chết , ta vẫn sẽ không chết , ngươi có hiểu không ? ". Ôn Nhã nói .

" Nhưng mà ..".

" Câm miệng ! Zack , ta biết lòng ngươi đang nghĩ gì , nhưng ngươi phải nghĩ đến mẫu thân ngươi , chết hay sống căn bản đối với ta không đáng kể , nhưng ta khuyên ngươi nên tự biết lượng sức mình ". Ôn Nhã mắt lạnh nhìn Zack , khiến cho hần cảm thấy đau lòng , một câu hần cũng không nói , xoay người rời khỏi lều vải .

" Nguyệt hồng cô nương , ngươi đừng để ý , ta sẽ khuyên bảo Zack ! ". Đại thẩm nhìn nàng lúng túng , vội vã rời khỏi lều ra ngoài tìm Zack .

Zack ngồi ở bên chiếc xe ngựa nhỏ , ngửa đầu nhìn lên bầu trời đêm , đại thẩm biết mỗi lần Zack trong lòng khổ sở là lúc hần chỉ muốn ở bên ngoài nhìn ngắm bầu trời đêm đầy sao .

" Zack , Nguyệt Hồng cô nương chính là thiên tiên , chúng ta làm sao có thể xứng với nàng ấy , nàng ấy sớm muộn cũng sẽ rời khỏi đây , ngươi vẫn là nên buông bỏ đi . " Tâm tư của nhi tử , người làm mẫu thân như thế nào mà không biết ? Từ lúc Zack cứu nàng mạng về , bà đã phát hiện ra tâm tư của hần , chỉ là không muốn vạch trần tâm tư này của nhi tử mà thôi .

" Mẫu thân , chúng ta thật sự phải bỏ nàng ở đây một mình sao ? ta biết ta không xứng với nàng , nhưng ta muốn biết rằng nàng phải an toàn ". Zack quay đầu lại kiên định nói . Ôn Nhã chính là nữ tử đầu tiên mà hần nhìn thấy đã yêu , cho dù biết là không thể , nhưng hần muốn thấy nàng bình an , chỉ như thế đối với hần là quá đủ .

" Ta biết Nguyệt Hồng cô nương đã cứu cả nhà chúng ta , nhưng ngươi có biết tại sao ta lại đồng ý để Nguyệt Hồng cô nương một mình ở lại không ?". Đại thẩm nói với Zack .

"" Tại sao ?" Zack nhất thời không hiểu hỏi .

" Trên tay của nàng có một cây thủy chủ rất là tinh xảo đẹp mắt ?". Đại thẩm nói .

" Một cây thủy chủ sao ?

" Vấn đề chính là ,ở trên thanh thủy chủ kia lại có khắc hai chữ " Gia Luật ", người nên biết ý tứ của hai chữ " Gia Luật " đại biểu là gì chứ ?". Khi bà nhìn thấy thanh thủy chủ kia , bà đã giật mình hoảng hốt , Gia Luật chính là danh tự trong hoàng thất của Đại mạc vương , chỉ có người trong hoàng tộc mới có thể có nó , bà biết thân phận của nàng không đơn giản như vậy.

" Chẳng trách .." Zack cười khổ , một nữ tử xinh đẹp như vậy làm sao có khả năng là một nữ nhân bình thường chứ , hẳn còn tính mơ hồ , có ghê lại muốn ăn thịt thiên nga sao ..

" Hải tử a, thứ không thuộc về ngươi , cưỡng cầu cũng vô dụng , chúng ta nên nghe lời nàng sớm chút rồi khỏi đây thôi ". Đại thẩm vỗ vỗ bờ vai của Zack an ủi .

" Rồi khỏi đây , có thể , nhưng ta muốn nhìn thấy nàng thật sự an toàn rồi mới đi ". Zack gật gù đầu , nhưng vẫn kiên định nói , đại thẩm cũng không thể làm gì khác hơn là gật đầu đáp ứng hắn .

Ngày thứ hai trời còn chưa sáng , đại thẩm đã thu xếp xong những thứ này nọ , tuy là Ôn Nhã có thể đứng dậy đi , nhưng vẫn là ngồi ở trên xe lăn , nhìn bọn họ bận bịu thu dọn mọi thứ . Mới ở chung với nhau mấy ngày , nay lại ly biệt , chỉ còn lưu lại một mình nàng , Da Luật Độc , người chờ chết đi !

Sau khi cáo biệt , cả nhà đại thẩm an vị trên chiếc xe ngựa nhỏ ly khai , bọn họ để lại một ít đồ dùng hàng ngày trong lều vải cho nàng . Ôn Nhã vẫn ngồi trên xe lăn nhìn họ rời khỏi , mãi cho đến khi không còn nhìn thấy họ nữa mới đi vào bên trong .

Vì đôi chân lâu quá không có chuyển động nên lúc vừa mới đứng dậy , nàng có chút mất cảm giác . Thử đi lại một hồi , Ôn Nhã đem trang phục của Nguyệt hồng thay đổi , lại lần nữa ngồi lên xe đẩy , lẳng lặng chờ người đến .

Không ngoài dự đoán của nàng , giữa trưa đã có một đại đội binh lính đến , trong đó tựa hồ còn có mấy tên quan chức nữa .

" Nữ tử kia , hai ngày nay người có nhìn thấy một nhóm binh lính đến đây hay không ?". Tên quan lại nhìn Ôn nhã , trong lòng nghĩ thầm , trên người nàng ta mặc y phục của thị nữ vương thất , tại sao lại ở trong lều vải rách nát này , thực sự là quá khó hiểu .

" Có ". Ôn Nhã nhàn nhạt đáp .

" Vậy người biết bọn họ đã đi hướng nào không ?". Quan chức kia vội vàng hỏi .

" Ở đây ". Ôn Nhã khẽ mỉm cười , Nguyệt Hồng , người chờ một chút nhé .

"Cô nương , người đang đùa với chúng ta sao ? Chưa từng thấy qua thì cứ nói là chưa từng , sao lại đùa giỡn như thế ". Tên quan kia có vẻ không thích , còn tưởng rằng nàng đang đùa giỡn với bọn họ , nhìn thấy một nữ tử xinh đẹp như vậy lại ở trong lều rách nát , quả là khiến người ta phải nghi ngờ. Hắn cũng không nói gì thêm định bụng lên ngựa muốn rời đi .

" Ta thật sự đã từng nhìn thấy chúng , bọn họ xác thực là đã đến đây , chỉ có điều đã bị ta giết chết rồi ". Sau lưng , nàng hồ hững nói.

" Ngươi.. có biết những lời này đang nói là ý gì không ? Sát hại binh lính của đại mạc sẽ bị ngũ mã phân thân , tiểu cô nương , người đừng ở đây mà hồ ngôn loạn ngữ nữa ". Tên quan kia quay đầu nhìn nàng một chút rồi mới nói .

" Một tên thủ lĩnh , mười sáu tên lính , tổng cộng mười bảy người , ta nói không sai chứ ". Ôn Nhã nhàn nhạt đáp .

" Xem ra , người thật sự đã gặp bọn họ , người rốt cuộc muốn gì ?" Tên quan kia nghiêm túc nhìn nàng , chuyện này đã không thể đùa được nữa .

"Không cần hỏi nhiều , người nhìn kỹ đây là gì ? Mang ta đi tìm Da luật độc ! ". Ôn Nhã sắc mặt biến đổi , đem thủy chủ trên tay trực tiếp quăng về phía tên quan đang ở trên ngựa , bởi vì chưa kịp phòng thủ , nên tên quan né tránh không kịp , từ trên lưng ngựa té xuống .

" Lớn mật ! Dám động thủ với quan lính đại mạc , người không muốn sống sao ?". Binh sĩ kia vội vàng đến xem tên quan chứ kia , một nhóm người khác liền bao quanh vây nhốt nàng .

" Chờ đã ! Dừng tay ! " Quan chức kia đã nhìn thấy ký tự đặc biệt ở phía trên thủy chủ mà Ôn Nhã ném đến ban nãy .

" Xin hỏi , cô nương rốt cuộc là ai ? ". Tên quan chức kia cung kính hai tay giao trả thanh thủy chủ cho nàng .

" Ngươi không cần phải biết ta là ai , chỉ cần ngươi đem ta đến gặp Da Luật Độc là được rồi ". Ôn Nhã lấy thanh thủy chủ từ tay quan chức kia , lạnh nhạt nói .

" Đã vậy , thỉnh cô nương cùng chúng ta trở về ". Quan chức kia cũng không hỏi thêm , thái độ cung kính mời Ôn Nhã đi cùng bọn họ.

" Đại nhân ! Nữ tử kia là ai? Tại sao lại đối với nàng khách khí như vậy ?". Trợ thủ bên cạnh không rõ , kéo tên quan sang một bên hỏi .

" Ta nói các người nên cẩn thận một chút , nữ tử này không phải là dạng nữ tử tầm thường , đặc tội với nàng là đặc tội với đại mạc vương đấy ! ". Quan chức kia nghiêm túc nói , hẳn đã mơ hồ đoán ra được thân phận của Ôn Nhã .

Xa xa , Zack cài trang trốn sau đồng cỏ khô , thời điểm nhìn thấy binh sĩ xuất hiện , hắn đã muốn lao ra cứu nàng , nhưng nhìn thấy quan chức kia đối với nàng cung kính như thế , Zack lúc này mới yên lòng , mãi cho đến khi nhìn thấy nàng bình an lên ngựa , Zack lúc này tâm tình mới thả lỏng được.

" Zack , người mau đến nhìn xem , đây là vật gì ? Ta trước giờ chưa từng nhìn thấy viên ngọc to như vậy a ! ". Zack mới vừa trở về , liền nghe tiếng đại thẩm mừng rỡ nói.

" Vật này ở đâu mà có ? ". Zack tới gần nhìn , liền thấy trên tay Vu Lu có cầm một viên bảo ngọc lỏng lách , vội vàng hỏi .

" Là Nguyệt Hồng tỷ tỷ tôi qua mang cho ta , mẫu thân , đại ca , các người xem đẹp không ? ". Nghe được là từ Nguyệt Hồng gửi tặng , đại thẩm cùng Zack thần sắc biểu lộ khác nhau .

" Mẫu thân , Vu Lu có phải đã làm sai điều gì không ? ". Vu Lu tuổi nhỏ không hiểu vì sao sắc mặt của mẫu thân và ca ca lại thay đổi như vậy.

" Không có gì , đây chính là vật rất quan trọng , mẫu thân muốn đem nó cất giữ , sau này sẽ là bảo vật gia truyền của cả nhà chúng ta ! " Đại thẩm cười cười , trình trong đem vật lấp lánh thu giữ cẩn thận .

Bạn đang đọc truyện *Nghinh Phụng Hoàn Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74: Chương 29 bị tù

Việc Ôn Nhã trốn thoát , khiến cho Da luật Độc tâm tình không tốt , mỗi lần tâm tình hắn không tốt , thì hắn tựa hồ tìm kiếm việc giết chết đi một nhân tài , mới khiến hắn có thể giảm bớt được sự thống khổ trong lòng hắn .

" Vương , chính lương quan cầu kiến . " thị vệ cẩn trọng thông báo , một mực cung kính nói , nếu để cho tâm tình của Da luật độc không tốt , thị vệ khó mà giữ được mạng sống.

" Chính lương quan ? Hắn không đi thu lương , đến đây làm gì ? Sắc mặt hắn có vẻ không thích cho lắm , từ khi bị bại trận , hắn vẫn luôn muốn tìm cách khôi chiến , nhưng Mặc Thanh Thu thì khi tới Đông Sơn đã thường xuyên bề quan tu hành , rất ít quản chuyện của đại mạc , khiến cho tâm tư của hắn càng ngày càng không kiên nhẫn .

" thuộc hạ không biết , chính lương quan nói là có việc gấp cần cầu kiến vương ". Thị vệ cả thân mình đều đã run rẩy , lo lắng nói.

" cho hắn vào ". Da luật Độc tâm tình cũng không tệ lắm , liền nói , thị vệ kia cuống quýt chân thoăn thoắt chạy ra ngoài.

" Là ta muốn gặp huynh ". Chính tại thời điểm Da Luật Độc còn tưởng rằng sẽ gặp chính lương quan , thì phía sau đã vang lên một giọng nói quen thuộc.

Da luật Độc chưa kịp vui mừng , thì phía sau đã cảm giác có nguồn nguy hiểm to lớn đang rình rập , theo bản năng , hắn nhún mũi chân , bay lên không trung , nhưng chưa kịp né tránh , những cây kim thép nhỏ lập tức lóe sáng bắn về phía hắn liên tục .

" Tiểu Nhã , muội đây là muốn giết ta sao ? ". Nét mặt khó chịu của hắn đang tránh né những kim thép kia , không ngờ rằng nàng có thể nhẫn tâm ra tay nặng với hắn như vậy , không chút lưu tình nào .

" Da luật Độc , từ khi ta biết Nguyệt Hồng là do huynh giết , thì giữa ta với huynh , không phải ta chết thì chính là huynh chết ! ". Ôn Nhã cắn phẫn nói , cừu của Nguyệt Hồng nàng nhất định phải trả .

" Tiểu Nhã , muội có tư cách trách ta sao , nếu muội không bỏ trốn , ta có giết các nàng ấy không ? Nói cho cùng , là chính muội hại chết các nàng ấy ! ". Da Luật Độc không cam lòng yếu thế , nếu như nàng không bỏ trốn , thì căn bản mọi chuyện sẽ không có gì xảy ra .

" Đúng , là ta , là ta đã hại muội ấy , cho nên , ta đến đây tìm huynh để báo thù ! ". Ôn Nhã bay lên , lấy nhanh trường mâu bên cạnh hướng Da Luật Độc đâm tới .

" Sư muội , muội biết chắc , sẽ không đánh lại huynh ". Da Luật Độc cười gằn , nhẹ nhàng trốn thoát , bọn họ là sư huynh muội , những chiêu thức của nàng làm sao hắn không biết , Ôn Nhã căn bản không phải là đối thủ của hắn .

Qua mấy chiêu , Ôn Nhã liền bại trận , thất thủ , bị bắt .

" Người đâu ! Đưa nàng nhốt vào mật thất , không được làm tổn thương nàng , chuyện ngày hôm nay xảy ra , bất luận là ai cũng không được biết , đặc biệt là quân sư ". hần điểm huyết đạo của nàng , ôn Nhã không thể động đây nói chuyện , chỉ có thể mặc kệ thị vệ đỡ mình .

"Tiểu Nhã, ta sẽ không để cho bất luận kẻ nào tìm tới nàng, nàng là của ta, nàng chỉ mãi mãi thuộc về ta ". Da Luật Độc trên mặt lộ vẻ tươi cười hiếm thấy nhưng cũng khiến cho người khác nhìn thấy không ghét mà run .

Ôn Nhã bị mang đến mật thất, mật thất này rất sâu nằm dưới lòng đất, bên dưới lều trưởng của Da luật Độc, phía dưới được đục bằng thiết, người bên trên căn bản sẽ không thể nào nghe được động tĩnh phía dưới, Ôn Nhã cảm thấy tuyệt vọng, nếu như không một ai phát hiện ra nơi này, nàng có lẽ mãi mãi sẽ phải ở đây suốt đời .

Ngồi ở trong lều của mình, hẳn khó có thể che giấu được kích động bên trong lòng, khi hẳn biết rõ nàng đã về bên cạnh hẳn, không còn có cách nào chạy trốn được, cũng không còn lo lắng nàng sẽ đột nhiên biến mất, hẳn tin hẳn nhất định mãi mãi sẽ có Ôn Nhã .

Mặc Thanh Thu hiếm khi xuất quan, Da Luật Độc bản tính hung ác bao nhiêu hẳn làm sao mà không biết, nhưng tính mệnh của những người dân bá tánh kia không liên quan gì đến hẳn .Da Luật Độc muốn thế nào thì sẽ được thế đó, cho nên hẳn mặc kệ chỉ ở bên trong lều của mình mà tĩnh tâm, hẳn chỉ nghĩ đến làm cách nào tìm ra Ôn Nhã và đánh bại được Vân đình .

Ngày hôm nay hẳn từ trong lều đi ra ngoài, Mặc Thanh Thu cảm thấy thị vệ bên cạnh mình có chút kì quái, ai nấy đều cúi đầu đi ngang qua hẳn cũng không dám nhìn mặt hẳn, trong lòng cảm thấy có chút khó hiểu, trực tiếp đến hỏi thị vệ nhưng cũng không hỏi được điều gì, trong lòng càng thêm sinh nghi, hẳn quyết định tìm tới Da luật Độc .

Đến lều vải của Da Luật Độc, nhưng chỉ thấy hẳn ngồi ở trong đó cười một mình, thực sự càng khiến ông sinh nghi .

" Độc nhi, có chuyện gì mà khiến con cao hứng như vậy ?". Mặc Thanh Thu chú ý đến thần sắc của Da luật Độc dò hỏi.

" Sư phụ người xuất quan sao không báo cho đề từ một tiếng ". Trong ánh mắt hẳn lóe qua một tia hoảng loạn, liền vội vàng nghênh tiếp Mặc Thanh Thu đến ghế ngồi .

" Có tin tức của Tiểu Nhã sao? ". Mặc Thanh Thu đột nhiên hỏi, " tiểu Nhã rời khỏi đã lâu như vậy rồi, cũng không biết nó như thế nào rồi, nếu lỡ gặp bày sói thì phải làm sao ? " Nói ông không lo lắng là giả, nói thế nào Ôn Nhã cũng là nữ nhi của ông .

" Sư phụ, người yên tâm đi, ta đã phái rất nhiều người đi tìm sư muội rồi, nhất định sẽ mang sư muội bình an trở về ".Da Luật Độc nhấn nhay hoảng loạn trong lòng nói, dù sao hẳn chưa bao giờ nói dối với sư phụ .

" Làm sao ta có thể yên tâm được chứ, cha mẹ ở trên đời, không ai mà không lo lắng cho nữ nhi của mình ". Mặc Thanh Thu nói, sự hoảng loạn trong ánh mắt của Da Luật Độc cũng không qua được con mắt của ông, chỉ là ông rất tính nhiệm da luật độc, nên cũng không nghi ngờ gì .

" Lần trước mật thám ở Vân đình có xuất hiện ở cạnh lều chúng ta, chắc hẳn bên phía Vân Đình đã tới tiếp ứng tiểu nhã ? ". Mặc Thanh Thu bỗng nhiên hỏi, khi Ôn Nhã rời đi, vương trưởng liền xuất hiện nhóm ám vệ, nhưng sau đó liền bị bọn họ tóm bắt, nhưng nhóm ám vệ đó không nói gì liền tự sát, bây giờ bỗng nhiên nghĩ lại, hẳn là nhóm ám vệ đó đến tiếp ứng Tiểu Nhã rồi.

" Rất có thể ". Da Luật Độc nói .

" phái người đến Vân Đình dò thám tin tức một chút đi, Tiểu Nhã rất có khả năng đã trở về Vân Đình ". Mặc Thanh Thu thở dài nói, cho đến bây giờ hẳn thật sự rất hối hận, đáng lẽ hẳn không nên can thiệp vào cuộc sống của nữ nhi mình, có lẽ để nó ở Vân Đình thì đã không có chuyện ngày hôm nay .

" Sư phụ yên tâm, một khi ta có tin tức của Tiểu Nhã sẽ ngay lập tức bẩm báo cho người ". Da Luật Độc cung kính nói .

Mặc Thanh Thu cũng chỉ nói với Da Luật Độc thêm vài câu sau đó cũng rời khỏi .

" Sư phụ, xin lỗi, ta không thể để cho người biết Tiểu Nhã đang ở đây, bằng không người sẽ không hội đáp ứng cho ta và nàng ở cùng nhau ." Nhìn bóng lưng Mặc Thanh Thu rời đi, Da luật Độc nhỏ giọng nói, bất cứ ai cũng không được tách rời nàng và hẳn .

Mặc Thanh Thu sau khi rời khỏi, Da Luật Độc phái người canh giữ phía trước lều vải, không để bất luận người nào đi vào, sau đó chính mình lặng lẽ tiến vào mật thất .

" Huynh, rốt cuộc muốn nhốt ta đến khi nào ?". Nhìn thấy da Luật Độc đến, Ôn Nhã liền hỏi .

" Nhốt cho đến khi nào nàng cam tâm tình nguyện mới thôi, hay là ta nên nhốt nàng cả đời nhĩ ". Da Luật Độc nhìn Ôn Nhã đến si mê, ta sẽ không để bất luận một ai có được nàng .

" huynh điên sao ? Huynh có biết hiện tại huynh đang làm gì không ! ".Ôn Nhã tức giận nói . Hẳn càng ngày càng quá đáng, " Đúng, ta điên rồi, bởi vì nàng ta mới trở thành người điên như vậy, nàng có biết ta yêu nàng như thế nào không, nàng có hiểu không ? Tại sao nàng không thể ở bên cạnh ta ?". Da luật Độc gần như điên cuồng nói với nàng, hẳn vì nàng làm nhiều điều như vậy, nhưng vẫn không thể động tới tâm của nàng sao ?

" huynh trước đây không phải như thế, huynh biết, ta vẫn luôn luôn xem huynh như ca ca, nếu giờ huynh thả ta ra, chúng ta còn có thể là sư huynh muội, bằng không chúng ta cũng chỉ là kẻ thù mà thôi ". Ôn Nhã nói một cách lạnh lùng . Hành động của hẳn ngày hôm nay thực sự làm nàng quá thất vọng rồi .

" Trước đây thì sao ? Hiện tại ta chỉ muốn nàng hảo hảo ở bên cạnh ta, nàng yên tâm, ta sẽ không bao giờ bạc đãi nàng, bất luận nàng muốn điều gì ta cũng đều sẽ cho nàng ". Da Luật Độc cao hứng nói .

"Ta chỉ muốn tự do, huynh có thể cho ta không?". Biết rõ là không thể nhưng Ôn Nhã vẫn hỏi.

"Tự do? Chờ đến một ngày nào đó nàng yêu ta, ta sẽ cho nàng". Da Luật Độc cười to, rồi khỏi mặt thất, hẳn không thể ở quá lâu dưới này nếu không sẽ khiến người khác hoài nghi.

"Vương, Kính hồ cô nương lại tới nữa rồi, nói là Vương Hậu mời ngài đi dùng bữa". Da Luật Độc mới từ mặt thất đi ra liền có thị vệ đi vào bẩm báo.

"Vương Hậu? ta hiện tại sẽ qua đó". Da luật độc hiếm khi có tâm tình tốt như vậy, ngẫm lại từ khi Ôn Nhã đến đây hẳn cũng chưa từng đi đến gặp Vương Hậu, trong lòng có biết bao nhiêu hồ thẹn, vừa vặn, tâm tình hôm nay rất tốt, hẳn liền đáp ứng.

Biết được tin Da Luật Độc sẽ đến, Vương Hậu ban đầu còn tưởng mình nghe lầm, đến khi Kính Hồ về xác nhận lại, Biết Vũ mới vội vàng chỉnh chu y phục. Bởi vì từ khi Ôn Nhã rời đi, vương tính khí bạo ngược, nếu bây giờ nàng có thể giải quyết khó khăn của vương, vậy thì thực sự là tốt quá rồi, Biết Vũ nghĩ nghĩ khoe miệng nhện không được cũng lộ ra vẻ tươi cười.

"vương Hậu có việc gì mà cao hứng như vậy?". Biết Vũ còn chưa trang điểm xong, Da luật Độc đã đi vào, vừa vặn nhìn thấy nụ cười của nàng, khiến hẳn nhìn đã thấy yêu.

"Vương.." Biết Vũ sững sờ thì lễ một cái, trong lúc nhất thời có chút hoảng loạn, không biết bao lâu nàng chưa từng nhìn thấy hẳn rồi.

"Mấy ngày nay ta lạnh nhạt với Vương Hậu, nàng sẽ không trách ta chứ?". Da Luật Độc đỡ biết vũ đứng dậy, khiến nàng trong lòng khó hiểu, Vương ngày hôm nay làm sao chứ, sao lại đột nhiên dịu dàng với nàng như thế?

"Vương, sao lại nói như vậy, ta làm sao có thể trách người đây? Chỉ cần vương chưa quên đi ta, đã là tốt rồi". biết Vũ cao hứng nói, mặc kệ hẳn đến cùng là vì điều gì, nàng chỉ cần biết rằng Da luật Độc trong lòng vẫn còn nàng, những cái khác cũng không cần biết, chỉ vậy là đủ.

"Có lời nói này của Vương Hậu ta đã yên tâm rồi, sau này, ta sẽ dành nhiều thời gian đến thăm nàng". tâm tình hẳn thật tốt, giờ hẳn đã không cần phải lo Ôn Nhã sẽ rời hẳn đi, nên hẳn cũng nên đáp lại chút gì đó cho Biết vũ rồi.

"Vương, có phải đã có tin tức của Ôn cô nương?" Thấy Da luật Độc cao hứng như vậy, Biết Vũ không thể không nghĩ đến Ôn Nha, lẽ nào Vương Đã có tin tức của Ôn Nhã cô nương, nếu không phải như vậy làm sao lại cao hứng đến như vậy chứ?

"Vương Hậu, ta hình như phát hiện, nàng ngày càng không biết cách nói chuyện rồi". Da Luật Độc thả đôi đũa trong tay xuống sắc mặt không vui nhìn vương hậu, hiện tại điều cấm kị nhất của hẳn chính là nhắc tới hai từ Ôn Nhã.

"Xin lỗi, ta không cố ý". Biết Vũ hoảng loạn giải thích.

"Không sao, tâm tình đang vui vẻ đều bị nàng phá hoại rồi". Da Luật Độc đứng dậy, lẽ nào ban nãy biểu hiện của hẳn quá lộ liễu nên mới khiến cho nàng phát giác ra chăng? Da Luật Độc nghĩ, vì không muốn để Biết Vũ nhìn ra kẻ hở, nên trực tiếp rời khỏi lều vải.

Bạn đang đọc truyện *Nghinh Phụng Hoàn Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Chương 30 thái hậu bệnh nặng

Bị giam trong mặt thất nhưng mỗi ngày đều có người mang đủ ba bữa cơm đến cho Ôn Nhã, Da luật Độc quả nhiên không có bạc đãi nàng, món ăn đem đến đều là những món sơn hào hải vị, nhưng chỉ có một điểm đáng tiếc là, trong cơm nước đều chứa thuốc an thần, sau khi ăn xong, cả người và nội lực đều giảm hẳn. Ôn Nhã cũng không phát hiện ra trong cơm lại được cho thuốc, quả nhiên hẳn rất cẩn thận trong việc này. Không có khí lực, đừng nói là giết chết hẳn, liền ngay cả muốn trốn ra khỏi đây cũng đều không có khả thi rồi.

Da Luật Độc cũng thường xuyên xuống thăm nàng, mỗi lần đến thăm cũng là chỉ cùng nàng nói vài câu rồi liền rời khỏi, tin tức của nàng bị giam cho đến bây giờ cũng chưa có lộ ra, nàng có từng nghĩ biện pháp hỏi thăm thị nữ canh giữ nàng, nhưng cũng không tìm ra cách, nàng giờ chỉ còn nhớ là hình như mình đã ở đây ít nhất đã qua bốn ngày rồi.

... ..

Vân đình Vương triều, Vạn thọ cung.

"Mẫu hậu, thái y có nói qua, chỉ cần người an tâm nghỉ ngơi, bệnh nhất định sẽ tốt lên thôi!". Vân Lâm ở bên cạnh thái hậu bồi nói.

Từ lần té xỉu trước, thái hậu thân thể ngày càng yếu đi, hiện tại đã chỉ còn đau ốm nằm ở trên giường bệnh, cũng không thể bước chân xuống giường

mà đi, thái y chẩn đoán bệnh người chỉ là do bà lo lắng quá độ, đây là tâm bệnh, Vân Lâm biết, chỉ cần có tin tức Ôn Nhã vô sự, mới có thể khiến bệnh tình thái hậu tốt hơn, nhưng hiện tại căn bản vẫn chưa tìm ra được năng.

"Quả thực là oan nghiệt mà, nếu lúc trước không phát sinh loại chuyện đó, hiện tại Ôn Nhã và người cũng không cần phải đau khổ như vậy, đều là do bản thân ta sai a". Mấy ngày nay, thái hậu liên tục nhắc đến chuyện trước kia, bà toàn bộ đều nhận sai, sắc mặt đã trắng đến không còn khí sắc, cả thân người đau ốm suy nhược.

"Mẫu hậu, việc trước kia không phải là lỗi của người, người suy nghĩ thử xem, nếu như năm đó chuyện không phát sinh, thì sẽ không có huynh muội chúng con, lẽ nào mẫu hậu không muốn có huynh muội chúng con sao?". Vân Cẩm ngồi cạnh bên, nước mắt trực trào, thái hậu đã ở trên giường mấy ngày nay đều là một tay nâng chăm sóc, nghe được những lời nói của thái hậu như vậy, trong lòng không khỏi có chút buồn.

"Cảm nhi của ta, ngoan, mẫu hậu đương nhiên không phải là có ý đó, mẫu hậu từ xưa cho đến giờ vẫn không hối hận về việc gả cho phụ hoàng các người, mẫu hậu hối hận chính là, không nghe lời phụ hoàng người, giết chết Mặc Thanh Thu, nếu không phải vậy đã không phát sinh ra những chuyện như vậy. Ta hiểu rất rõ hần, hần rất háo thắng, vì đạt được mục đích không chừa thủ đoạn nào, cho dù là nữ nhi thân sinh của hần, hần cũng không nhất định phải bỏ qua cho nàng ấy". thái hậu suy yếu nói.

"Mẫu hậu, Ôn Nhã nàng ấy sẽ không sao, người đừng lo lắng nữa, con về Mặc Thanh Thu cứ giao cho hài nhi là được rồi, hài nhi sẽ không để cho ông ta chịu bất cứ thương tổn nào". Vân Lâm kiên định nói.

"À phải rồi, Lôi Nhi đâu, tại sao mẫu thân không nhìn thấy hần tới?" Thái hậu đột nhiên hỏi, Vân Lôi tháng trước đã tỉnh rồi, tuy rằng thái y nói cần phải tu dưỡng thêm, nhưng chẳng lẽ bà bệnh hần cũng không tới vấn an bà một chút sao?

"Mẫu hậu, người không nên trách nhị ca, nhị ca vừa mới tỉnh lại, biết được Vân đình và đại mạc khai chiến, nên đã nóng lòng đến xem xét sự việc rồi". Vân Cẩm nhìn Vân Lâm một chút rồi mới lên tiếng.

"Cảm nhi, không ngờ con còn biết học nói dối đó, mẫu hậu già rồi, nhưng mẫu hậu không có đến nỗi ngốc đâu! Chiến sự ở đại mạc đã kết thúc, hần đến thăm mẫu hậu này một chút cũng không được sao!". Thái hậu cả giận nói, từ nhỏ Vân Lôi đã không an phận, lớn rồi thì lại để bà phải hao tâm vì hần.

"Mẫu hậu đều là do ta không tốt, là ta đem quân vụ giao cho Vân Lôi, cho nên hần mới không có thời gian đến thăm người". Vân Lâm vội vàng nói, mặc dù đối với vị đệ đệ này, Vân Lâm rất không thích, nhưng cũng không muốn để mẫu hậu phải thương tâm.

"Người nữa, cũng không cần phải nói tốt cho hần, ai tốt ai xấu, trong lòng mẫu hậu đều có cân nhắc". Thái hậu thờ dài, cũng không muốn tiếp tục truy cứu nữa, bằng không bản thân bà sẽ càng phải đau lòng.

"Hoàng thượng, mật thám đến báo". Lúc này, Lý Đức Hải lặng lẽ đi tới, ánh mắt còn nhìn thái hậu một cái, Vân Lâm hiểu ý, liền đứng dậy hướng về thái hậu cáo từ, rồi ly khai.

"Chờ đã, có phải là mật thám ở đại mạc". Thái hậu tuy rằng bệnh, nhưng ánh mắt rất tốt, Lý Đức Hải vừa vào đã khiến gương mặt Vân Lâm biến sắc, bà tất nhiên sẽ nhìn thấy.

"Không, mẫu hậu, người phải bảo dưỡng thân thể, nhì từ đi một lát sẽ trở lại". Vân Lâm nói, nhắc chân muốn đi ra ngoài.

"Đợi đã! Cho truyền mật thám đó vào, ai gia muốn nghe một chút tin tức mà hần mang về!". Thái hậu suy yếu, nhưng lời nói thì rất kiên định, Vân Lâm đứng ngay tại chỗ, cũng không dám bước ra khỏi cửa.

Lý Đức Hải chỉ biết đưa ánh mắt bắt đầu đi liếc nhìn Vân lâm, không thể làm gì khác hơn là đứng ở bên cạnh, chỉ có thể trách là mật thám đến không đúng thời điểm mà thôi.

"Nói cho ai gia biết hết tất cả những gì người biết, nửa điểm cũng không được che giấu, bằng không ai gia sẽ bắt người tra hỏi người!". Mật thám vừa tiến vào, thái hậu gắng gượng khỏi thân ngồi dậy, nhìn mật thám nói.

"Hồi bẩm hoàng thượng và thái hậu, thuộc hạ không có phát hiện ra tung tích của Hoàng hậu nương nương khi nàng trốn thoát, bọn thuộc hạ cũng đã phái người đi tiếp ứng cho hoàng hậu nhưng đã bị giết hại, Còn có, thị nữ đi cùng hoàng hậu đến đại mạc cũng đã bị đại mạc vương giết chết". Mật thám kia quả thật không có che giấu bất cứ tin tức nào, thái hậu sau khi nghe xong, liền bị đá kích lớn, ngất xỉu tại giường.

Vạn thọ cung lại một lần nữa náo loạn tất cả thái y đều đến Vạn thọ cung, đã mò rất nhiều phương thuốc nhưng không thể trị được bệnh cho thái hậu, Vân Lâm buồn bực đến không thể mang cả đám thái y ra ngoài chém hết!

"Người lui ra trước đi, lát nữa trẫm sẽ tính sổ với người". Vân Lâm đối với mật thám đang quỳ phía dưới lạnh lùng nói, mật thám vội vã đi ra ngoài, nếu thái hậu vạn nhất có chuyện gì, thì hần sẽ bị tru di cửu tộc a!

"Trẫm ra lệnh cho các người, bắt kẻ các người dùng bao nhiêu phương thuốc, nhất định phải chữa khỏi cho thái hậu, bằng không đem đầu đến gặp ta!". Nhìn đám thái y chạy tới chạy lui, Vân Lâm tức giận nói.

"Mẫu hậu sẽ không sao, ca ca, trước tiên huynh đi xử lý đại sự đi, mẫu hậu ở đây đã có muội chăm sóc, nhất định sẽ không sao đâu". Vân Cẩm nghẹn ngào nói, tuy rằng nàng rất muốn khóc nhưng vẫn phải cố kìm nén, nàng phải mạnh mẽ thì hoàng huynh mới có tâm tình mà lo lắng đại sự.

"Cảm nhi ngoan, nơi này ta liền giao cho muội". Vân Lâm liếc mắt nhìn thái y đang ở xung quanh thái hậu, liền vội vàng rời khỏi.

Thái hậu lúc này đã hoàn toàn rơi vào bên trong ác mộng, ngày đó, lúc Mặc Thanh Thu rời đi đã từng nói, những lời đó vẫn còn vang vọng bên tai bà, hình bóng của hân không ngừng đuổi theo bà, trong ác mộng, thái hậu trở mắt nhìn gia cảnh của mình cửa nát nhà tan, không chỉ là Vân Lâm chết mà Ôn Nhã cũng chết, nhưng còn chỉ mình bà cứ mãi lần trốn, bà không biết nên làm thế nào để thoát khỏi bàn tay của hân.

Vân Cẩm nắm chặt tay thái hậu, nhìn thấy vẻ mặt bà kinh hoàng thống khổ, trong lòng cũng cuống cả lên. Vào thời điểm tiên hoàng quy tiên, nàng còn rất nhỏ, không hiểu sự thống khổ của sinh ly tử biệt, bây giờ nhìn thấy mẫu hậu như vậy, Vân Cẩm cuối cùng đã thấu hiểu rõ ràng nỗi đau này, đau đến nỗi không còn muốn sống.

"Các người còn chần chờ gì? tại sao còn không mau chữa trị cho mẫu hậu?". Thấy nhóm thái y do dự, vân Cẩm tức giận nói.

"Công chúa, không phải bọn thuộc hạ vô năng, mà đây là tâm bệnh của thái hậu, tâm bệnh cần tâm được, cái này cũng thần không thể làm gì khác hơn, thỉnh công chúa trách phạt". Thái y tất cả đều bó tay, bọn họ đều muốn cứu thái hậu nhưng bản thân thái hậu cũng không dấu nổi tâm bệnh bọn họ cũng không còn cách nào khác.

"Các người, các người toàn là quân lang băm thôi! Hàng năm nhận được bổng lộc của triều đình nhiều như vậy, hiện tại nhờ đến các người, thì cả người nói là không thể, còn gọi là thái y sao!". Vân Cẩm nổi giận đùng đùng nói.

"Công chúa, chúng thần có thể bảo toàn tính mệnh cho thái hậu, nhưng muốn cho thái hậu tỉnh lại, còn phải xem tạo hóa của thái hậu". Lão thái y khom người nói.

"ta không cần quan tâm các người làm gì, nhất định phải cứu cho được mẫu thân, bản công chúa ta sẽ nói với hoàng thượng bô cáo thiên hạ, chiêu danh y, nhất định sẽ có người chữa khỏi bệnh cho mẫu hậu". Vân Cẩm không cam lòng nói.

Thái y lại bắt đầu nhón nháo, Vân Cẩm vội nhìn nhóm thái y đi tới đi lui chữa trị cho thái hậu, trong lòng nàng hoảng loạn cả lên, cầu trời cao nhất định phải phù hộ cho mẫu hậu nàng bình an vô sự.

"Người đã xác định ở trong doanh trướng không có nhìn thấy Ôn Nhã?". Ở ngự thư phòng Vân Lâm lại lần nữa triệu kiến mật thám kia.

"Vâng, thuộc hạ tìm hiểu qua, trong doanh trướng của Đại mạc vương cũng không nhìn thấy hoàng hậu nương nương". Mật thám đầu đầy mồ hôi lạnh, cẩn trọng bẩm báo.

"Nếu Ôn Nhã không bị Da luật Độc bắt giữ, nói cách khác, Ôn Nhã rất có thể vẫn còn ở trên đại mạc, hoặc có khả năng đã trở về Vân đình". Vân Lâm lầm bầm nói.

"Lý Đức hải, người lập tức thông cáo, phác họa chân dung của Ôn Nhã, phạm nếu người nào có manh mối cung cấp được tin tức của nàng đều được tán thưởng". Vân Lâm phân phó Lý đức hải, sau khi nhận được lệnh Lý đức hải liền vội vã ly khai.

"Còn người, tiếp tục quay trở về đại mạc tìm kiếm tung tích của Ôn Nhã, không được bỏ sót dấu vết nào, về phía doanh trướng của đại mạc vương phải cẩn thận giám sát, cũng có thể hân đã tìm thấy Ôn Nhã, nhưng đã mang nàng ẩn đi". vân lâm dặn dò mật thám kia. Mật thám thấy hoàng thượng không truy cứu tội của mình nên cũng vội vã rời khỏi ngự thư phòng.

Trong ngự thư phòng chỉ còn một mình Vân Lâm, đau đầu đến vạn phần ngồi ngã tựa ở long y, Vân Lâm cũng vô cùng thấp thỏm lo lắng.

Thái hậu thì bệnh nặng, Ôn Nhã lại không rõ tung tích, hân đã mấy ngày qua không có chộp mắt rồi, trong đầu chỉ toàn là chuyện của thái hậu và Ôn Nhã, nay ngồi xuống, thực sự là quá mệt mỏi, ý thức của Vân Lâm cũng bắt đầu mơ hồ, ẩn hiện cảm giác hình như có ai đó đang đi vào, Vân lâm còn tưởng là Lý Đức Hải nên cũng không để tâm cho lắm.

Đại mạc hiếm thấy có chút yên tĩnh, tối thiểu là đại mạc vương không còn lạm sát người vô tội, mọi người cũng không còn lo lắng đề phòng Da luật độc nữa, chỉ có vài người biết được nguyên nhân chính là do đâu.

Biết Vũ cao hứng nhất chính là đại mạc vương gần đây thường xuyên đến thăm nàng, tuy chỉ là ngồi trò chuyện vài câu một lát liền đi, nhưng trong lòng nàng cũng ngập tràn chờ mong. Đồng thời có chút buồn bực trong lòng, ngoại trừ đến lầu vải của nàng thì những thời gian khác hân đều ở trong lầu của mình, còn không cho bất cứ ai đến gần vương trướng, Biết Vũ mơ hồ cảm thấy có chút vấn đề, nhưng Da luật độc có thể đến thăm nàng, nàng đã rất vui vẻ rồi, nếu giờ nàng cố tình truy ra, nàng có linh cảm, vương nhất định sẽ giết nàng!

"Vương Hậu nàng đang suy nghĩ gì?". Da luật Độc nhìn Biết vũ suy nghĩ gì đó, không kiên nhẫn hỏi.

"Hỏi bẩm vương, nô tì gần đây nghe được tin tức, Thái hậu của Vạn đình bệnh rất nặng, cũng không biết tin tức này có phải là thật hay không?". biết Vũ nói, nghĩa phụ đối với tin tức của thái hậu Vạn đình là quan tâm nhất, nhưng khi nghe được tin bà bệnh nặng, nghĩa phụ cũng còn đang bế quan, có chút không giống bình thường.

Chương 76: Chương 31 rộng rãi chiêu danh y

"Thái hậu bệnh nặng sao?" Da Luật Độc sững sờ, mặt thám hình như đã có nói qua vấn đề này, nhưng hắn có lẽ đã quên đi, ngẫm nghĩ, cũng nên đem tin tức này nói cho sư phụ mới được, tính toán xong, hắn mặc kệ Vương Hậu, trực tiếp rời khỏi lầu vải.

"Vương Hậu, nô tỳ luôn cảm thấy gần đây Vương rất là lạ, mặc dù thường xuyên đến thăm người, nhưng mỗi lần đều là mất tập trung, chưa nói vài câu là liền đi, tựa hồ có gì đó đang chờ đợi vương, thực sự rất là khả nghi". Da Luật Độc đến, chưa nói tiếng nào đã liền đi, Kính hồ bất mãn nói, nàng phát hiện vương đạo này rất bất thường, Vương hậu khẳng định cũng thấy như thế.

"Như vậy thì thế nào đây? chỉ cần vương có thể đến gặp ta, ta đã rất vui rồi". biết Vũ ngoài miệng nói, nhưng khi nhìn thấy bóng lưng của Da Luật Độc rời khỏi, trên mặt đã tràn đầy cô đơn.

"Lẽ nào vương hậu không hiểu kỳ vì sao vương lại có hành động như thế? Lẽ nào Vương Hậu cam nguyện nhìn người như vậy, hay là người đang suy nghĩ chuyện khác?" Kính hồ nói, nàng thực sự là không đành lòng nhìn thấy Vương Hậu nhìn vương đối xử lạnh nhạt như vậy.

"Kính hồ! Người đừng ở đây mà suy nghĩ loạn như thế, người nếu như còn như vậy, ta liền cho người hồi phủ tướng quân". biết Vũ nghiêm nghị nói, nàng thật lo lắng Kính hồ sẽ gặp rắc rối.

"vâng, nô tỳ không nói là được rồi, chẳng qua cũng chỉ là thuận miệng nói một chút thôi mà". Kính Hồ liền vội vàng nói, nàng cũng không muốn bị đưa về phủ tướng quân.

"thái hậu bệnh nặng? Đã nghiêm trọng đến mức nào rồi? Nghe được tin tức của thái hậu, mặc Thanh thu cũng sững sờ, sau đó mới trưng ra bộ mặt không thèm để ý thuận miệng hỏi.

"Nghe mật thám nói, thái hậu đã bất tỉnh ở trên giường, tất cả những thái y đều không thể khiến bà tỉnh lại, hoàng đế của Vân đình đã bố cáo thiên hạ chiêu mộ danh y tiến cung xem bệnh cho thái hậu" Da Luật Độc vừa nói vừa quan sát sắc mặt của Mặc Thanh Thu, vừa này khi nghe nói tất cả những thái y trong hoàng cung đều không trị được bệnh cho thái hậu thì trên mặt của Mặc thanh thu đã hiện qua một tia lo lắng nhưng nhanh chóng bị hắn che giấu.

"Sao lại có thể như vậy, ta vẫn chưa trả được thù, bà ấy vẫn chưa thể chết được, ta muốn tận mắt nhìn thấy toàn gia của bà ấy phải nhà tan cửa nát! Đau đến không muốn sống mà thôi!". Mặc thanh thu tàn nhẫn nói.

"Vậy sư phụ định làm như thế nào?" Da luật Độc hỏi, quả nhiên không ngoài dự liệu của hắn, chỉ cần thái hậu có chuyện, sư phụ nhất định sẽ hành động.

"Ta phải đến vân đình một chuyến, đại mặc liền giao cho người!". mặc Thanh thu nói, liền vội vàng thu thập vài bộ y phục.

Da Luật Độc nhìn dáng vẻ nôn nóng của mặc Thanh thu, trong lòng hắn không khỏi nhìn được cười, chỉ cần Mặc thanh thu rời khỏi đại mặc, vậy đại mặc này chính là của hắn, thời điểm Ôn Nhã và hắn ở bên nhau sẽ không còn lâu nữa.

Trong lòng mặc Thanh thu chỉ suy nghĩ đến bệnh tình của thái hậu, nên không có chú ý đến thần sắc của Da Luật độc, cùng hắn nói vài câu, sau đó liền cười ngửa ly khai.

Nhìn Mặc Thanh thu rời khỏi, khóe miệng của hắn không kìm được mà nở một nụ cười đắc ý, trong lòng suy nghĩ, sư phụ tốt nhất là mãi mãi ở Vân đình không nên quay về nữa, như vậy hắn liền có thể giả họa giáng tội xuống vân đình, để tiểu Nhã không còn hi vọng, triệt để thất vọng với vân đình, chỉ có như vậy hắn mới có cơ hội!

Sau khi dặn dò thị vệ bên ngoài lầu vải, Da Luật độc liền đi tới một chỗ giam giữ Ôn Nhã.

"Tiểu Nhã, ta lại đến gặp nàng đây." Da Luật Độc vô cùng cao hứng nói với Ôn Nhã, nhưng Ôn Nhã đã không còn chút khí lực nào để ý đến hắn nữa.

"ta hôm nay tới là muốn báo cho nàng một tin tốt, sau này ta còn có rất nhiều thời gian ở bên cạnh nàng". Da Luật Độc ngồi bên cạnh Ôn Nhã nói.

"Sư phụ đã rời khỏi đại mặc, hiện không có bất kỳ ai có thể cứu nàng ra khỏi đây, hai ta mãi mãi sẽ vĩnh viễn ở cùng nhau". Da Luật Độc nói, đôi tay muốn ôm lấy Ôn Nhã, nhưng nàng đã kịp né tránh.

"Sư phụ đã rời đi, ông ta đi đâu?" Ôn Nhã lập tức hỏi, Mặc Thanh Thu đi rồi, vậy hắn sẽ không cần phải e dè nữa.

"Đương nhiên là đi đến Vân đình rồi, ta quên nói cho nàng biết, nghe đâu thái hậu đã bệnh rất nặng, sư phụ dường như không đành lòng nhìn bà ta chết!". Da Luật độc cười cười, hoàn toàn không để ý đến thần sắc bị thương trên gương mặt nàng.

"Thái hậu làm sao lại bệnh nặng như vậy? Rõ ràng lúc ta rời khỏi, người vẫn rất khỏe mạnh". Ôn Nhã không nhịn nổi bị thương mà nói, sau khi tiến

vào hoàng cung , bởi vì có bà là chỗ dựa cho nàng , nên nàng mới cả gan làm loạn với Vân Lâm , tuy là thái hậu khiến nàng phải gả cho Vân Lâm nhưng nàng biết thái hậu rất tốt , nàng không hi vọng , một người tốt như vậy , lại vĩnh viễn biệt ly cõi đời .

" Sư phụ luôn miệng nói là sẽ báo thù , nhưng dưới ánh mắt ta nhìn , ta nghĩ ông vẫn còn rất yêu bà ta , nhưng ông lại vì hận thù che mắt , một lòng chỉ muốn báo thù , ha ha ha thực sự là quá buồn cười ." Da Luật độc nói , nếu thực sự hận bà ấy , ông ta cần gì phải ngàn dặm xa xôi đến cứu bà ta chứ ?

" da Luật Độc , huynh , mau thả ta ra ! " Ôn Nhã tức giận trừng mắt nhìn Da luật Độc , nàng thực sự không yên lòng , nàng muốn trở về nhìn thái hậu , nàng muốn nói cho sư phụ biết để ông đừng làm chuyện gì đó mà sẽ hối hận cả đời.

" Thả nàng ? Thật sự là không thể ! ". Da Luật độc nắm cằm của Ôn Nhã , ép buộc nàng đối diện với hắn , " tiểu Nhã , ta thật sự không thích muội dùng ánh mắt này mà nhìn ta , nếu muốn ta thả muội ra , muội chỉ ít không nên để sự hận thù ở trong lòng " . Da Luật độc nói một cách lạnh lùng.

Ánh mắt này của nàng , tại mọi thời khắc đều nhắc nhở hắn , Ôn Nhã chính là hận hắn , mỗi lần hắn nhìn thấy ánh mắt này , Da Luật độc thậm chí muốn đem ánh mắt này bỏ đi

" Da Luật Độc , huynh chết sẽ không được từ tế đâu ", Ôn Nhã hét to , sau đó xoay người không nhìn hắn nữa .

Nàng hiện tại đang bị giam trong mật thất tối tăm không nhìn thấy được ánh mặt trời , trong khoảng không này cái mà nàng nhìn chỉ là hắn , Da Luật Độc , Ôn Nhã thực sự không dám nghĩ đến sẽ có ai đó cứu nàng thoát khỏi đây . Cũng không biết Vân lâm có biết nàng đã bị hắn bắt giữ không ? Da Luật Độc hẳn đã giết chết nhóm người của Nguyệt Hồng , mà nàng thì mỗi ngày phải nhìn hắn , cũng chẳng làm gì được hắn , Ôn Nhã nghĩ nghĩ , nước mắt không kìm được trực trào ra ngoài .

Da Luật Độc ngồi ở bên cạnh , trước đây tuy rằng nàng có xoay người không để ý đến hắn , nhưng lần này hắn nhìn thấy vai của Ôn Nhã run rẩy , liền đứng dậy , vừa vặn có thể nhìn thấy nước mắt trên mặt nàng trào ra.

" Nàng , tại sao lại khóc ? Lễ nào ta đối với nàng như vậy còn chưa đủ sao ? Ôn Nhã , nàng tại sao lại phải đối với ta như vậy ? ". Da Luật Độc trực tiếp ôm nàng vào lòng lớn tiếng hỏi . Ôn Nhã thực sự khiến hắn quá thất vọng rồi , hắn đối với nàng tốt như vậy , nàng hồ hững với hắn cũng được nhưng tại sao nàng lại vì người khác mà rơi nước mắt .

" Ta không muốn nàng khóc ! Cho dù nàng khóc cũng vô dụng , ta sẽ không bao giờ để nàng rời khỏi ta , tuyệt đối không thể ! ". Da Luật Độc vẫn không buông tha Ôn Nhã , dưới cơn nóng giận , đem tất cả mọi thứ trong mật thất đập phá lúc này mới hả được cơn giận của mình .

" Tiểu Nhã , nàng chờ đó , hai ngày nữa thôi , chúng ta liền gả cho nhau , có được không ? Nàng yên tâm , ta nhất định sẽ đối tốt với nàng ". Da Luật Độc ánh mắt nóng rực nhìn nàng , hi vọng nàng có thể cười mà gạt đầu đáp ứng hắn , nhưng mà Ôn Nhã ngay cả một ánh mắt nhìn hắn cũng đều không có , nước mắt nàng cứ tuôn rơi , hoàn toàn không để hắn vào trong mắt mình .

" Nàng không nói lời nào cũng không sao , chuyện này nhất định sẽ thực hiện , ta sẽ mau chóng cho người chuẩn bị kĩ càng tân gả y mới cho nàng , tiểu Nhã , lần này có lẽ không thể để cho nàng khuôn mặt rạng rỡ tươi cười mà nguyên ý gả cho ta rồi ." Da Luật Độc cố nén lửa giận trong lòng , nhưng cho dù hắn có nói gì , Ôn Nhã từ đầu đến cuối cũng không trả lời hắn , Da luật Độc không còn cách nào khác , không thể làm gì , liền tức giận rời khỏi mật thất.

Da Luật Độc đi rồi , Ôn Nhã lúc này mới lên tiếng khóc lớn , nàng xưa nay chưa từng cảm thấy mình vô dụng như vậy , rời khỏi những người luôn bảo vệ nàng , nàng mới phát hiện nàng chưa bao giờ tự mình làm được thứ gì ! Đối mặt với nơi tối tăm không biết ngày tháng không thấy mặt trời , nàng thực sự không biết mình có còn dũng khí mà bước tiếp hay không , hay là phải tiếp tục chờ , chờ người phát hiện ra nàng , chờ người đến cứu nàng đây ?

Thị nữ trông giữ nàng , nhìn nàng khóc mà cũng cảm thấy nghẹn lòng , tựa hồ cũng không muốn đối diện với tiếng khóc của Ôn Nhã , thị nữ ấy cũng liền rời khỏi.

Qua rất lâu sau , nàng cũng không biết mình đã khóc nhiều đến mức nào , nhưng cổ họng dường như đã cảm thấy đau rát , Ôn Nhã lúc này mới đến chiếc giường , suy yếu mơ màng , mệt mỏi ngủ thiếp đi .

" Vương hậu , nô tỳ phát hiện ra bí mật rất lớn ! ". Trong lều vải , Kính Hồ thở hồng hộc chạy vào .

" Người phát hiện ra điều gì ? ". biết Vũ liền hỏi .

" Nô tỳ phát hiện trong doanh trường của đại mạc vương ẩn giấu bí mật gì đó rất là trọng đại ? " Kính Hồ về mặt có chút khuyết đại , Biết Vũ nhìn thấy lông mày cũng đã nhăn lại một hàng .

" ta đã nói người không cần phải đi tìm hiểu nữa , tại sao người không chịu nghe lời ta ? ". Biết Vũ lo lắng nói , nếu để vương biết Kính hồ lén lút điều tra , dù cho nàng có là Vương Hậu cũng không bảo vệ nổi Kính Hồ .

" Nô tỳ không phải cố ý ! Chỉ là vô tình phát hiện ra mà thôi . Vương hậu , người không muốn biết vương giấu bí mật gì trong lều sao ? ". Kính Hồ vội vàng nói .

" Người đến cùng đã phát hiện ra điều gì ? " Tuy rằng nàng khẳng định bí mật đó không gì là tốt đẹp , nếu biết rồi e rằng sẽ gặp nguy hiểm , nhưng đây là chuyện có liên quan đến người mà nàng yêu nhất , nàng vẫn không nhịn được tò mò trong lòng .

" Trong doanh trường của vương khẳng định có cất giấu ai đó ! Nô tỳ tận mắt chứng kiến hai thị nữ tiến vào lều trại , nhưng khi nô tỳ lên đi vào , thì lại

không còn gặp hai tỷ nữ kia nữa ! Hôn nữa , nô tỳ còn phát hiện , vương mỗi lần đều vội vàng đi vào bên trong , sau đó đi ra lại tức giận đến kỳ lạ ! . Kính hồ đem toàn bộ câu chuyện nói cho biết vũ nghe .

" Vương Hậu , người đang suy nghĩ chuyện gì vậy ? " Kính Hồ nói một tràng , nhưng nhìn lại thấy vương hậu có chút thất thần lấy làm khó hiểu liền hỏi tới.

" Người xác định là hai tỷ nữ kia đi vào rồi không ra nữa ?". Biết Vũ hồi phục tinh thần lại hỏi.

" Ta khẳng định , ta cũng đã hỏi qua những thị vệ kia , bọn họ đều nói là không thấy , dù cho họ có nói láo , nhưng tuyệt đối trong lầu chắc chắn có vấn đề ! ". Kính Hồ suy nghĩ bưng bưng nói.

" Ta nghĩ tới nghĩ lui , người có thể khiến Vương vui vẻ như vậy , cũng chỉ có một mình nàng ấy ". Biết Vũ cười khổ nói.

" Vương Hậu , chẳng lẽ người bị bắt nhốt đó lại chính là ..? Kính Hồ lập tức phản ứng lại .

" ta có thể gần như đã đoán ra , ta còn tưởng vương đã quên nàng ấy , nhưng không ngờ rằng vương sớm đã đem nàng ấy về bên cạnh ". Biết Vũ cười khổ , vương mỗi ngày đến thăm nàng thì ra cũng chỉ là cái màn che chắn cho hân , ha thiết thời cho nàng rồi , nàng còn tưởng vương thật sự cao hứng với nàng nữa chứ ,quả thực là buồn cười a.

" Vương Hậu , vậy thật sự là .."

" Nói nhỏ thôi , người tự mình biết là được rồi ". Khi Kính Hồ định la lên cái tên Ôn Nhã , đã bị biết Vũ kịp thời ngăn cản , tai vách mạch rừng , nếu truyền tới tai của hân , thì bọn họ sẽ thảm a.

" vậy chúng ta nên làm sao bây giờ ?". Kính Hồ cuống lên , cứ như vậy , vương hậu làm sao còn có hi vọng ?

" tìm cơ hội đi đến mặt thất đó nhìn một chút ". Biết Vũ suy nghĩ một chút liền nói , bất kể thế nào , nàng cũng muốn nghiệm chứng , nếu đúng là vậy nhất thời nàng trong lòng vô cùng lo âu thấp thòm , không biết nên làm gì mới đúng nữa .

Bạn đang đọc truyện *Nghinh Phụng Hoàn Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Chương 32 thấy cố nhân

Lo âu thấp thòm không chỉ có mình Vương Hậu , hoàng cung Vân đình lòng người càng hoang mang bàng hoàng .

" Đã nhiều ngày như vậy , thái hậu vẫn chưa có tỉnh lại , lẽ nào bệnh của thái hậu , chúng ta phải thực sự bó tay hay sao ?". Bình vương gia cùng Bình vương phi từ trong Vạn thọ cung bước ra , Bình vương phi lo lắng nói.

Từ khi Bình vương gia quay về , quan hệ phu thê của họ cũng đã tốt lên , thậm chí thường thường còn có thể nhìn thấy bọn họ đi chung với nhau , hạ nhân trong Bình vương phủ đều cảm thấy vui mừng , ông trời quả là có mắt , vương gia nhiều năm yêu thương vương phi cuồng dại đến như vậy rốt cục cũng đã có hồi báo .

Hai người đang tay trong tay đi trên đường , liền nhìn thấy phía trước có cãi nhau , chỉ chốc lát sau , nhìn thấy vị thái giám dẫn một đám người đi tới .

" Bọn họ là ai ? Bình vương phi không rõ nói .

" Thái hậu có bệnh , toàn bộ thái y trong cung cũng đều bó tay , hoàng thượng hạ lệnh chiêu cáo danh y khắp khiên hạ , tìm kiếm người có thể chữa khỏi bệnh cho thái hậu ". bình vương gia đem vương phi kéo về phía sau mình , chính mình nói với bình vương phi .

" Chẳng làm gì mà sốt sắng như vậy , chỉ là mấy vị đại phu , chẳng lẽ bọn họ có thể làm thương tổn đến ta sao ?". Nhìn bóng lưng của Bình vương gia , vương phi cảm thấy vô cùng an tâm , không nhịn được cười mà nói.

" Ta đương nhiên là không sợ rồi , ta võ công cao như vậy , những phạm phu tặc tử này làm sao có khả năng là đối thủ của ta cơ chứ ?" Bình vương lưng lúng túng nói.

" Vậy ..sao chàng lại phải đem ta hộ ở phía sau ?". Nhìn thấy bình vương lưng lúng túng , dĩ nhiên vương phi nổi tâm muốn đùa giỡn hân một chút , liền nói vài câu bông đùa .

" Bình vương phi của ta xinh đẹp đến như vậy , nhưng phạm phu tặc tử này không xứng nhìn thấy nàng ". Nhìn Bình vương phi , bình vương gia suy nghĩ đến mặt đỏ cả lên , bà tựa hồ xưa nay đều chưa nhìn thấy bình vương gia còn có điểm đáng yêu như thế.

Chính là lúc hai người bọn họ chú ý đến nhóm người kia , bỗng nhiên có một bóng người quen thuộc né tránh ánh mắt bà , tuy rằng đánh về thay đổi

nhưng thần hình hấn thì không , Bình vương phi tuyệt đối không nhìn lầm .

" uyển Như , nàng đang nhìn gì vậy ? ". Bình vương gia vừa quay đầu lại , liền thấy bình vương phi thất thần nhìn nơi khác.

" Không , không có gì cả , ta đột nhiên nhớ còn có chút việc phải làm , muốn quay lại vạn tho cung , hay là chàng về trước đi ". Bình vương phi nói , ánh mắt nhưng không ngừng nhìn về phương hướng khác.

" ta muốn cùng nàng đi có được không ?" Bình vương gia nghi hoặc hỏi .

" Không cần đâu , ta đi một lát sẽ trở lại , chàng về trước đi ". Bình vương phi nói , sau đó liền đẩy Bình vương gia cất bước vội vàng đi về phía Vạn thọ cung , bình vương gia tuy rằng đang nghi hoặc nàng đã nhìn thấy điều gì đó nhưng vẫn là tín nhiệm nàng , cũng không nghĩ gì liền rời khỏi hoàng cung.

" Mặc Thanh Thu , thái hậu bệnh đã nặng , người còn đến hoàng cung làm gì ? ". Bình vương phi đến bên cạnh đại phu ở phí cuối , nghe giọng nghiêm nghị hỏi . Nhưng hấn cũng không thêm đề ý đến lời nói của bà

" Người hại nữ nhi của mình , hại vận đình còn chưa đủ sao ? Giờ người còn muốn hại chết thái hậu sao ?". Bình vương phi liền nói tiếp .

Mặc thanh thu lúc này mới nhìn Uyển Như một chút , vừa nãy hấn đã nhìn thấy nàng sau lưng Bình vương gia , hấn còn tưởng bản thân mình nhìn lầm , Uyển Như như thế lại có thể ở phía sau lưng của Bình vương , có điều , đã trải qua nhiều nam như vậy , mọi chuyện cũng có thể thay đổi , đối với tình yêu của Bình vương gia , làm sao nàng không thay đổi cơ chứ .

" Người mau nói đi ! Người đến vận đình rốt cuộc là vì cái gì ! Tiểu Nhã hiện tại đang ở đâu ! ". Bình vương phi nắm lấy tay của Mặc thanh Thu dùng sức lung lay hấn , nếu là trước đây , nàng vẫn còn yêu hấn nhưng từ khi chuyện xảy ra với Ôn Nhã nàng đối với Mặc Thanh Thu đã không còn hi vọng .

" Tiểu Nhã sẽ không sao ". Mặc Thanh Thu rút cục cũng lên tiếng .

" Sẽ không sao ! Người dựa vào cái gì mà nói nữ nhi sẽ không sao ! Người hẳn tâm đối với ta như vậy ta cũng bỏ qua , nhưng Ôn Nhã là nữ nhi của người , trên người còn là giọt máu của người , người tại sao có thể ác độc đối xử với nữ nhi của mình như vậy ! " Bình vương phi không kìm nén được xúc động trong lòng liền đánh vào người của Mặc Thanh Thu , nếu hấn nói như vậy có nghĩa tin tức về Ôn Nhã là không có , nữ nhi chết hay sống cũng còn chưa biết !

" Nàng yên tâm , chờ khi ta quay trở về đại mạc , ta nhất định sẽ đi tìm tiểu nhã , đến lúc đó chỉ cần nữ nhi đồng ý , ta sẽ cho phép nữ nhi trở về Vận đình . " Mặc Thanh Thu có chút lo lắng nói .

" Mặc Thanh Thu , huynh rất là độc ác ! ta sẽ không để huynh gặp được thái hậu ! Bình vương phi nói , ngăn cản lối đi của Mặc Thanh Thu .

" Tránh ra ! đừng bức ta phải động thủ ". mặc Thanh thu lạnh lùng nói.

" Huynh muốn động thủ với ta sao ? Bình vương phi có chút không dám tin , " người đâu ! Mau đến đây ! ". Bình vương phi định hô hào cho binh lính đến nhưng đúng lúc Mặc thanh thu đã điểm huyết đạo của nàng .

" Xin lỗi ! Nàng yên tâm , ta sẽ không giết nàng ấy ! ". Mặc Thanh Thu nói , đem Bình vương phi nâng lên , phi thân vài cái , đem bình vương phi đặt ở ngực hoa viên trong vườn , chẳng lâu lâu nữa sẽ có người phát hiện ra nàng . Dàn xếp Bình vương xong , Mặc Thanh thu liền vội vã hướng vạn thọ cung mà đi , hảo là hấn hành động nhanh , ở đám đại phu kia tiến vào đã kịp thời lên vào đó .

Theo thái giám đi vào trong Vạn thọ cung , mặc Thanh thu liếc nhìn màn che mặt , lặng lẽ ở phía sau tấm màn là thái hậu đang nằm dưỡng bệnh , bên trong Vạn thọ cung rất yên tĩnh , trên mặt mỗi người đều tràn ngập nét bi thương .

" Các người đều đến bắt mạch cho người đi , ta chỉ muốn các người làm gì đó để mẫu hậu được tỉnh lại , bản công chúa ta và hoàng thượng nhất định sẽ ban thưởng ! ". Vân Cẩm đứng cạnh bên thái hậu nói lớn , chỉ hi vọng có người có thể cứu được mẫu thân.

Mặc thanh thu trong lòng lo lắng đợi chờ , mắt thấy thái hậu càng ngày càng gần . Bây giờ thái hậu đáng đáp đã không còn như năm đó nữa , dung mạo thanh xuân mỹ lệ không ai sánh bằng đã trở thành khuôn mặt tiêu tụy bất an , nhìn thấy thái hậu , Mặc Thanh thu trong lòng cảm thấy rất là đau lòng .

Tới thời điểm Mặc Thanh Thu bắt mạch cho thái hậu , tay hấn run run .nhất thời không thể đoán ra được bệnh tình của thái hậu .

" các vị đại phu , thái hậu bệnh gì ?". Sau khi đại phu bắt mạch xong , Vân cẩm không thể chờ được nữa liền hỏi .

Lần này đám đại phu liền nói xôn xao . bên trong vạn thọ cung giờ đã như cái chợ bán thức ăn .

" Chư vị đại phu đều là làm nghề y , chẳng lẽ không biết thái hậu cần phải tĩnh dưỡng sau ? Cãi nhau như vậy chỉ càng làm tăng thêm bệnh tình của thái hậu ! ". mặc Thanh thu nhìn không được , lúc này mới trầm giọng lên tiếng . Đại phu bên trong vạn thọ cung đối với tiếng nói của hấn có chút bất mãn , nhưng nhìn đến công chúa đang cau mày thiếu kiên nhẫn , không thể làm gì khác hơn là ngậm miệng giảm thấp âm lượng .

" Vị đại phu này , không biết là có cách nào chữa khỏi bệnh cho mẫu hậu ta hay không ?" Vân Cẩm nhìn thấy Mặc Thanh Thu chỉ trích các đại phu vì thái hậu , nên cũng có chút hảo cảm , liền hỏi .

" Hồi bẩm công chúa , thái hậu nương nương sở dĩ té xỉu ngắt đi chủ yếu là vì tâm buồn tích tụ gây nên , đây chính là tâm bệnh , cần tâm được chữa trị ,

thảo dân có thể mở cho thái hậu thứ dược đó ". Mặc Thanh Thu hơi cúi đầu , cung kính nhưng không khiêm tốn nói , Vân Cẩm công chúa này rất giống dung mạo còn trẻ của thái hậu , nhìn Vân Cẩm , hẳn không khỏi nhớ lại tình cảm năm xưa .

" Mở được ? ý người là mẫu hậu có thể trị khỏi ? ". vân Cẩm cao hứng hỏi , trong cung tất cả thái y đều không có phương pháp , nhưng hẳn lại nói có , khiến Vân Cẩm trong lòng vui mừng không tả xiết .

" bệnh của thái hậu là tâm bệnh , muốn chữa nhanh mau khỏi xác thực là rất khó , nhưng ta vẫn có thể khiến thái hậu tỉnh lại , tâm bệnh mới có thể từ từ trị liệu ! ". Mặc Thanh thu nói.

" Được , bản công chúa mệnh lệnh cho người lập tức trị liệu cho mẫu hậu , chỉ cần mẫu hậu có thể tỉnh lại , bản công chúa hứa ban tặng người vạn lượng hoàng kim ! ". Vân Cẩm lo lắng nhất việc mẫu hậu chưa có tỉnh lại , giờ mẫu hậu có thể tỉnh lại là tốt rồi , còn tâm bệnh , hoàng huynh nhất định sẽ có thể giúp mẫu hậu chữa khỏi .

" Thảo dân trước khi tiến cung đã từng nghe qua tin thái hậu mắc bệnh , cho nên sớm đã điều chế dược , thỉnh công chúa cho thái hậu uống , không quá nửa canh giờ , thái hậu có thể sẽ tỉnh lại . Chỉ là dược này có chút phản tác dụng , sau khi thái hậu tỉnh có lẽ cơ thể sẽ suy yếu hơn ". mặc thanh thu nói , từ trong người lấy ra bình sứ bằng ngọc đưa cho vân Cẩm , Vân cẩm có chút chần chờ .

" Công chúa có thể để người khác thử dược , người bình thường uống nó , cũng chỉ là thân thể hơi suy yếu một chút ". mặc Thanh thu đoán ra được vân Cẩm kiêng kỵ , nên thẳng thắn nói ra vấn đề .

Rất nhanh , dưới sự hỗ trợ của thái y , cung nữ đã thử hàon dược đó , trong lúc thái y canh giữ cung nữ đó một người cũng không rời khỏi , nửa canh giờ sau , chứng thực thuốc này không có vấn đề , Vân Cẩm mới dám đưa cho thái hậu dùng .

Sau nửa canh giờ , thái hậu quả nhiên đã tỉnh lại , nhưng còn chưa nói gì đã lại ngất đi , Vân Cẩm vội vã mời thái y chẩn đoán , nhưng mạch của thái hậu đã có chuyển biến , hôn mê là do thân thể suy yếu gây ra , vân Cẩm lúc này mới thở phào nhẹ nhõm .

" Còn chưa thỉnh giáo vị đại phu đây họ là gì , tên tuổi như thế nào , bản công chúa nhất định cố gắng báo đáp người ". vân Cẩm cảm kích nói .

" Công chúa đừng khách khí , lão phu tên chỉ có một chữ " Mặc ". Nhìn thấy hoàn dược của mình có hiệu nghiệm với thái hậu lúc này hẳn mới thở phào nhẹ nhõm .

" Người đâu , bản công chúa muốn thiết yến khoản đãi Mặc đại phu ". vân Cẩm nói , không cho Mặc Thanh thu phản đối , thỉnh mời hẳn đến phủ công chúa .

Hon một canh giờ bị điểm huyết đạo , bình vương phi trong lòng như lửa đốt , bây giờ mới có người phát hiện ra nàng , huyết đạo vừa được giải , bình vương phi lập tức đi tìm Vân lâm . Thời gian đã rất lâu , không biết mặc Thanh thu đã làm gì thái hậu rồi . Biện phát duy nhất bây giờ là chỉ có Vân lâm mới có thể ngăn cản hẳn .

Vân lâm nhận được tin Mặc Thanh thu cải trang thành đại phu đột nhập vạn thọ cung , trái tim như ngừng đập . hết sức khẩn cấp dặn dò cấm vệ quân đem cửa cung phong tỏa lại , tự mình dẫn cấm vệ quân đi đến vạn thọ cung lùng bắt hẳn .

Nhưng khi đến lại nghe được tin Mặc Thanh thu cứu tỉnh thái hậu , đã đưa hẳn đến phủ công chúa , vân lâm tuy rằng không biết hẳn đến đây là có mục đích gì , nhưng cũng không thể không nghi ngờ hẳn . vân lâm lập tức mang theo cấm vệ quân đến phủ công chúa , trong lòng nghĩ nghĩ nếu hẳn dám ra tay với Vân cẩm , Vân Lâm nhất định sẽ đem hẳn ngàn đao phanh thây! .

Bạn đang đọc truyện *Nghinh Phụng Hoàn Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78: Chương 33 truy sát

" Có thể được công chúa khoản đãi như vậy , thực sự thảo dân vạn lần thụ sủng ". Trong phủ công chúa , Mặc Thanh thu cùng vân cẩm ngồi trò chuyện .

" Mặc đại phu nói lời này khiến cho ta cảm thấy không hay , nhờ có mặc đại phu cứu mẫu hậu ta , khoản đãi này cũng là nên thôi ". vân Cẩm cười , tự mình rót rượu cho mặc thanh thu .

" nGười và thái hậu thật sự rất giống nhau ". Nhìn Vân Cẩm , Mặc Thanh thu đột nhiên nói .

' Đương nhiên rồi , ta là nữ nhi của mẫu hậu mà ". vân Cẩm không để ý đến lời nói hàm ý của hẳn , còn tưởng hẳn thuận miệng nói ra .

" Chỉ tiếc , phụ hoàng ta tạ thế sớm , một tay mẫu hậu nuôi lớn huynh muội bọn ta , nay mẫu hậu bệnh nặng , ta lại không thể giúp được gì ". Vân Cẩm cảm thán nói .

" Xem ra tình cảm của công chúa đối với thái hậu quả thực là rất tốt ". Mặc Thanh Thu cười cười , trong nụ cười có chút cay đắng , nhiều năm đã qua ,

nữ nhi và nam nhi của bọn họ đã lớn lên thành đàn , hạnh phúc mỹ mãn , mà hấn lại bị cừu hận bao phủ hơn hai mươi năm ,thực sự là không công bằng .

" Cảm tình tốt thì sao , ta vẫn không thể giải quyết được khó khăn cho mẫu hậu ". vân cảm không cam lòng nói , hớp một ngụm rượu.

" công chúa , thảo dân bạo gan hỏi người một câu , theo lý mà nói , thái hậu là người cao quý nhất thiên hạ , vậy đã có chuyện gì khiến thái hậu lại chịu đả kích lớn như vậy ?". biết rõ nguyên nhân của thái hậu , nhưng hấn vẫn hỏi .

" Hôm nay cùng Mặc đại phu vừa gặp mà như đã quen thân từ lâu , ta nói cho người nghe một chút vậy , nhưng thỉnh người nghe xong liền quên đi ". vân Cảm thờ dài nói , chuyện xảy ra trong cung , khiến nàng không khỏi phiền lòng , lại có chút hảo cảm với Mặc Thanh Thu nên Vân Cảm không nhanh không chậm đem sự tình kể lại .

" ta cảm thấy ông ta căn bản không hề yêu mẫu hậu ta , ông ta chỉ một lòng không cam lòng khi biết mẫu hậu ta yêu phụ hoàng , nếu thật sự ông ta yêu , ông ta hẳn là nên chúc phúc cho mẫu hậu ta , cũng là chúc phúc cho mình , như vậy mới là tình yêu chân chính , chứ không phải là lựa chọn trả thù , khiến bá tánh vô tội của Vân đình phải chịu tổn thương , hoàng tâu cũng bị vạ lây , làm thương tổn những người bên cạnh mẫu hậu , nếu ông ta thật sự yêu mẫu hậu sau còn khiến bà phải thương tâm như vậy ? Mặc đại phu , người nói xem , có đúng không ?". vân cảm căn bản nào đâu hay biết thân phận thực sự của hấn , trái lại không chút kiên kị nói hết cho hấn nghe .

" yêu như thế hận như thế không phải là chuyện thông thường sao ? Người làm sao xác định là người kia không yêu mẫu hậu người ?". mặc thanh Thu cầm thật chặt cái tay trong ly , hấn tự nhận thái hậu đối với hấn rất yêu thương , tuyệt không thể ít hơn so với tiên hoàng , hấn làm sao có thể trách Vân cảm , nhưng mà hấn thật sự căn bản không yêu nàng sao ?

"nếu Ông ta thật sự yêu mẫu hậu ta , vậy đến thời điểm mà mẫu hậu ta cần ông ta nhất , ông ta đã ở đâu ?Mẫu hậu ta sống trong cung một ngày mà như bằng một năm ,còn ông ta , ông ta thì tự do tự tại , ở thời điểm mẫu hậu ta khó khăn nhất , phụ hoàng ta liền xuất hiện , lúc đau khổ nhất cũng chỉ có một phụ hoàng , mẫu hậu lựa chọn phụ hoàng cũng là chuyện đương nhiên ! ". Vân Cảm tức giận nói , Mặc Thanh nghe xong cũng không còn gì để nói , năm đó đúng là chính hấn phụ tình nàng , không thể ở bên cạnh nàng , bởi nàng lúc khó khăn , vì thế chính hấn đã đẩy nàng lựa chọn tiên hoàng , có thật không ?

Cừu hận hơn hai mươi năm qua , Mặc Thanh Thu đột nhiên bị những lời nói của Vân Cảm làm dao động , trước đây cũng chưa từng có người nói với hấn , không trách Ôn Nhã được , vì nữ nhi cái gì cũng không biết nhưng Da Luật Độc hấn thì biết sự tình của ông , nhưng cũng chỉ nói là trợ giúp ông báo thù , từ xưa tới nay cũng chưa từng có ai nói cho hấn biết .

" Mặc Đại phu , thực sự nói chuyện này ra cũng không tiện cho người , để người nghe những lời ta nói như vậy , thật ngại quá ". Thấy Mặc Thanh Thu trầm mặc , vân Cảm còn tưởng ông ta không muốn nghe nàng tâm sự.

" Vân cảm !.... Vân Cảm! " Mặc Thanh Thu vừa muốn nói gì đó , nhưng cùng lúc lại truyền đến âm thanh lo lắng của Vân lâm , Mặc Thanh Thu nghiêng tai lắng nghe , biết được Vân Lâm đã dắt nhóm cảm vệ quân đến.

" Công chúa , thảo dân nhớ tới ở nhà còn có việc , tại hạ xin cáo từ , không phiền đến công chúa nữa ". Mặc Thanh Thu nói , liền không để ý đến Vân Cảm có từ chối hay không , cảm hóm được đi ra khỏi cửa , nghe bước chân cảm vệ quân càng lúc càng gần , Mặc Thanh Thu liền nhún mui chân , lướt qua tường , nhảy ra khỏi phủ công chúa .

" Cảm nhi , muội sao rồi ? có bị thương tích gì không ?". Chạy đến nơi , Vân Lâm liền kéo Vân Cảm đánh giá một lượt.

" Hoàng huynh , huynh sao vậy ? ta rất khỏe mạnh a ". Vân Cảm cảm thấy lạ lùng.

" Muội không sao là tốt rồi , muội có biết vị đại phu họ Mặc kia chính là Mặc Thanh Thu ! Muội có biết hấn bây giờ ở đâu không ?". Nhìn thấy Vân Cảm không sao , Vân Lâm lúc này mới tạm thời yên lòng.

" Hoàng huynh , huynh có nhận định sai hay không , Mặc đại phu làm sao lại có khả năng là Mặc Thanh Thu cơ chứ , ông ta đã giúp mẫu hậu tỉnh lại , nếu là Mặc thanh Thu , hấn làm sao cứu mẫu thân ?". vân Cảm không tin , Mặc Thanh Thu lại đột nhiên chạy đến hoàng cung , còn cứu lấy mẫu hậu , mà nàng thì mới vừa rồi đem Mặc Thanh thu mắng trước mặt ông ta , ngấm đi ngấm lại , làm sao có thể chứ .

" Là chính mệnh Bình vương phi nói cho ta , người khác có thể nhìn lầm , nhưng tuyệt đối bình vương phi thì sẽ không sai ". Vân lâm giải thích , Vân Cảm lúc này mới bàng hoàng khó mà tin nổi , chỉ cho Vân Lâm phương hướng Mặc Thanh Thu rời khỏi.

" Một nhóm lưu lại bảo vệ công chúa , còn những người khác đi theo ta ! ". Vân Lâm nói , hướng theo phương hướng của Mặc Thanh Thu mà đuổi theo.

Vân Lâm nhất định phải bắt sống ông ta ! Chỉ cần bắt được ông ta , không chỉ tâm bệnh của mẫu hậu có thể sẽ được giải trừ , mà còn có thể cứu được Ôn Nhã , quan trọng nhất nếu có ông ta ở trong tay , thì hấn có thể dùng đó làm điều kiện uy hiếp đại mạc .

Sau khi Vân Lâm rời khỏi , vân Cảm cũng không tiếp tục ở lại phủ công chúa mà là mang đội cảm vệ quân đi tới Vạn thọ cung , hiện tại nguy hiểm nhất cũng chính là mẫu hậu .

....

" Mặc Thanh Thu , người còn muốn chạy ! Nể mặt Ôn Nhã , ta sẽ không giết người !". Xa xa nhìn thấy bóng người của Mặc Thanh Thu , vân Lâm liền hét to.

Bị đuổi giết, Mặc Thanh thu cảm thấy rất buồn cười, hẳn xưa nay cũng chưa từng bị người đuổi giết đến chật vật như vậy, mà hiện tại lại còn bị một tên tiểu hoàng đế truy sát nữa chứ. Hắn còn cho rằng, Uyển Như sau khi được giải huyết nhất nhiều gì cũng sẽ đến vạn tho cung ngăn cản hắn, không ngờ nàng ấy lại tiết lộ thân phận của hắn cho Vân Lâm, trong khoảng thời gian chớp nhoáng như vậy, hẳn trong lòng dĩ nhiên có chút mất mát, dù sao, Uyển Như cũng từng vì hắn vào sinh ra tử vậy mà giờ đây cũng không còn để ý đến sinh tử của hắn nữa.

"Hoàng thượng, người này khinh công quá lợi hại, nếu còn tiếp tục như vậy, sớm muộn hẳn cũng sẽ chạy thoát". thị vệ bên cạnh Vân Lâm lo lắng nói.

"Mặc Thanh Thu, nếu ngươi không chịu đứng lại, vậy chớ trách ta ra tay không hạ thủ lưu tình". Vân Lâm hét lớn, lấy tiền nữ trên người, nhắm vào bóng lưng xa xa của Mặc Thanh Thu.

Tuy rằng Mặc Thanh Thu cảm giác được nguy cơ sắp đến nhưng trong nháy mắt, chân của hắn một trận gió lạnh thấu xương bao trùm, toàn bộ bàn chân liền mất đi tri giác, cả người từ trên không trung rơi xuống.

Vân Lâm mang theo thị vệ lập tức xông tới, đem Mặc Thanh Thu bao vây xung quanh.

"Mặc Thanh Thu, tuy rằng ta biết ngươi vì sao lại cứu mẫu hậu ta, nhưng nếu ngươi đã đến đây rồi, cũng đừng mong sẽ nhẹ nhàng rời khỏi đây". Vân Lâm lạnh nhạt nói, vung tay lên, những thị vệ bắt đầu đem Mặc Thanh Thu bắt lại.

Chân Mặc Thanh Thu đã bị thương, hành động cũng không tiện, lúc này giao chiến, e sẽ bị thương càng nặng.

"Bất sống hẳn là được rồi, đừng để hắn bị thương quá nặng". Dù sao Mặc Thanh Thu cũng là phụ thân và sư phụ của Ôn Nhã, Vân Lâm cũng không muốn lấy tính mệnh của ông ta.

Có Vân Lâm ở đây, thị vệ cũng không dám ra tay quá mạnh, Mặc Thanh Thu mất thấy sắp rơi vào tay của Vân Lâm, tình thế cấp bách thối một tiếng huyết sắc.

"Tốc chiến tốc thắng!". Vân Lâm biết Mặc Thanh Thu muốn tìm viện binh, liền nhanh chóng đến, giao chiến mấy bận, Mặc Thanh Thu đã bị bức đến không còn sức đánh trả lại, chỉ có thể phòng thân hộ vệ.

"Chủ nhân cẩn thận". Ngay ở thời điểm hắn sắp bị bắt giữ, hai cái hắc y nhân từ đâu xông đến, chặn một đao tấn công về phía Mặc Thanh Thu.

"Mặc Khanh, Mặc Hiên!". Vân Lâm liền nhận ra người đến là ai, Mặc Khanh nhìn Vân Lâm một chút, nhưng không có lên tiếng, trực tiếp bảo vệ Mặc Thanh Thu.

"Hoàng thượng, hôm nay giao chiến tới đây thôi, các người cũng không làm gì được bọn ta, bọn ta cũng không giết các người, không bằng liền ngưng lại, miễn tổn thương đến người vô tội". Mặc Hiên trong tay cầm trường kiếm nói.

"Không ngờ rằng, Mặc đại nhân cũng có mặt nhân từ như vậy, ta còn tưởng Mặc Hiên ngươi chỉ là tên giết người không chớp mắt". Vân Lâm cười mỉa, bởi vì bọn họ ám sát, Vân Đình đã chết không ít người vô tội, hẳn có tư cách gì mà nói lời như vậy?

"Ta không cần phải nhân từ, nhưng hoàng thượng, người thì cần". Mặc Hiên xem thường cười nói.

"Hoàng thượng, bọn họ chỉ có ba người, nhân số chúng ta đông hơn, nhất định có thể bắt bọn chúng lại". thị vệ bên người liền nói với Vân Lâm.

"Không cần, tránh ra!". Vân Lâm lạnh lùng nói, hẳn còn chưa dám chắc là có thể thắng được hai người bọn họ, Mặc Hiên, Mặc Khanh liền thủ, thì mấy thị vệ này làm sao có thể bắt được bọn họ cơ chứ.

"Đa tạ". Mặc Hiên hướng Vân Lâm ôm quyền, Mặc Khanh đỡ Mặc Thanh Thu rời đi.

"Phải rồi, Mặc Khanh, Nhã nhi rất lo lắng cho ngươi, nếu ngươi có thể liên lạc được với nàng ấy, tốt xấu gì cũng nói cho nàng biết một tiếng bình an, miễn cho nàng mong nhớ". Mặc Khanh đi qua bên người Vân Lâm, liền nghe tiếng hắn nói, Mặc Khanh cước bộ dừng lại, vẫn không nói gì, tiếp tục đi về phía trước.

"Bây giờ ta muốn tìm nàng e là rất khó, nàng vì ta mà bất hòa với Da Luật Độc, lựa chọn đào hôn, nàng hiện tại cũng chưa biết tung tích, không biết là còn sống hay đã chết". Thấy Mặc Khanh không chút để ý, Vân Lâm tiếp tục nói.

"Nàng ấy sẽ không sao, ta luôn tin tưởng nàng ấy". Mặc Khanh liền dừng bước, rốt cuộc cũng mở lời. Hắn tin nàng, nàng là một nữ tử kiên cường, tuyệt đối sẽ không có chuyện gì xảy ra với nàng ấy.

Nhìn bóng lưng nhóm người Mặc Thanh Thu rời đi, Vân Lâm chau mày, tuy hắn cùng Ôn Nhã mối quan hệ có chút không rõ ràng, nàng ấy còn không để ý tính mạng của mình để cứu hắn, hẳn thật sự khó hiểu, rốt cuộc tình cảm của nàng dành cho Mặc Khanh là như thế nào.

"Hoàng thượng, người có muốn thuộc hạ lập tức phái binh truy sát?". Thị vệ bên cạnh hỏi, bọn họ nhiều người như vậy, lại đứng đây trông mắt nhìn ba người kia đào tẩu sao?

"Truy sát? Không thể". Vân Lâm nói.

"Khởi giá hồi cung, trẫm muốn đến thăm thái hậu xem người đã như thế nào rồi". Vân Lâm nói, liền sau đó cười tuần mã hướng hoàng cung mà đi. Tất cả

thủ vệ cũng không dám nhiều lời, lập tức theo sau.

Bạn đang đọc truyện *Nghinh Phụng Hoàn Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Chương 34 đấu tranh nội bộ

"Mẫu hậu, người không sao chứ?". trở về vạn thọ cung, nhìn thấy khí sắc của thái hậu đã khá hơn rất nhiều, Vân Lâm liền hỏi.

"Ai gia đã tốt hơn nhiều rồi, chỉ là còn chút hoảng loạn, cảm thấy hơi mệt chút thôi". Thái hậu suy yếu nói.

"Thái y nói ra sao?". Vân Lâm hỏi Vân Cẩm bên cạnh, hẳn chỉ lo sợ thuốc của Mặc Thanh thu sẽ có tác dụng phụ.

"Thái y nói, mẫu hậu tất cả đã tốt lên, chỉ là thân thể có chút suy yếu, chúng ta nên mau chóng giải trừ tâm bệnh của người". Thái hậu vừa tỉnh lại, thái y liền đến chẩn mạch, trải qua một lần tổng kiểm tra, cũng không phát hiện ra vấn đề gì lạ thường.

"hoàng huynh, ta nghe nói người mang binh đi truy sát mặc đại phu, tại sao vậy?". Vân Cẩm bất mãn nói, mặc đại phu đã chữa khỏi bệnh cho thái hậu, hoàng thượng không những không ban thưởng ngược lại còn truy sát, loại chuyện này nếu truyền ra bên ngoài, thiên hạ sẽ cười chê.

"Chuyện này muội đừng nên để ý, trầm tư có lý do của trầm. mẫu hậu đã tỉnh lại, muội nên chăm sóc mẫu hậu cẩn thận, chuyện Mặc đại phu để ta xử lý". Vân Lâm cũng không nói ra thân phận của Mặc Thanh Thu.

"hắn đến rồi sao, không ngờ rằng hắn lại cứu ta". thời điểm hai người nói chuyện, trong tay của thái hậu đã cầm binh sứ nhỏ mà Mặc thanh thu vô tình lưu lại, nhìn hoa văn trên bình được, trong mắt bà tự vị không rõ.

"Nhi thần suýt chút nữa có thể bắt sống ông ta, nhưng nửa đường liền bị chặn lại". Vân Lâm nói

Thái hậu không trả lời, chỉ là lẳng lặng nhìn ngắm binh sứ, binh sứ này đã nhiều năm qua chưa từng nhìn, vậy mà bà vẫn còn có thể nhận ra nó, nhớ lúc đầu, mặc thanh thu nhờ bà thiết kế mẫu bình, không ngờ đến tận bây giờ còn có thể nhìn lại.

"Mẫu hậu, hoàng huynh, các người đang nói gì vậy? nữ nhi nghe mà không hiểu a!". Vân Cẩm buồn bực nói.

"Không liên quan đến muội, chăm sóc mẫu thân cho tốt, ta đi xử lý chính vụ". Vân Lâm nói, cảnh cáo Vân Cẩm không được phép hỏi, ngấm đi ngấm lại tấu chương hôm nay hẳn cũng chưa thụ lý xong, liền vội vàng rời khỏi.

Mặc Thanh Thu được Mặc hiên và Mặc Khanh cứu thoát, bọn họ đi vào một con hẻm nhỏ, phát hiện hai bên không có người, mới tiến vào cửa nhỏ bên trong con hẻm.

"Ta nghe nói, Lý Vận trà lâu đã bị Vân Lâm phong tỏa, vậy hiện tại chúng ta ở đâu?". Sau khi tiến vào viện, mặc thanh thu mới cất tiếng hỏi.

"Hồi chủ nhân, gia nghiệp ký vận trà lâu tuy là đã bị niêm phong, nhưng ở Vân đình chúng ta không chỉ có một ký vận trà lâu, mà còn những trà lâu khác, chuyện này đệ tử cũng đã có bẩm báo với Đại mặc vương rồi." mặc hiên vội giải thích.

"Thỏ khôn có ba hang, các người làm vậy là rất đúng". mặc Thanh Thu cũng không gây trở ngại cho bọn họ.

"àh, đúng rồi chủ nhân, người làm sao để hoàng cung truy sát?". mặc hiên hỏi, hẳn biết chủ nhân đáng lẽ ra nên bề quan tu luyện mới đúng làm sao lại đến Vân đình còn bị cấm vệ quân truy sát.

"việc này nói ra rất dài dòng, các người không cần hỏi nhiều, sau khi chữa khỏi thương thế ta sẽ rời đại mặc, an bài cho ta một gian phòng thanh tịnh". Mặc Thanh thu không trả lời nghi vấn của Mặc hiên, hẳn phải mau chóng chữa lành vết thương.

Mà lúc này, những động tĩnh của Mặc thanh thu đã truyền tới đại mặc, khi biết được tin Mặc thanh thu bị thương, Da Luật Độc trong lòng rất mong đợi, nhưng khi biết Mặc Thanh thu đã bình an vô sự, trong lòng có chút tiếc nuối.

"Người đem phong thư này giao cho Mặc tàng, nhớ kỹ, đem đến tận tay giao cho hắn, không để cho bất kỳ ai biết được". Da Luật Độc suy nghĩ một hồi, sau đó liền viết mật thư đưa cho mật thám, dặn dò cẩn thận.

Mọi người vì Mặc Thanh thu mà đến, Mặc Hiên đã ở tù lâu để chuẩn bị rượu thịt, triệu tập hết thầy huynh đệ vì mặc thanh thu đón gió tẩy trần.

"Mặc Khanh, người đi xem thử Mặc tàng làm sao còn chưa tới, hẳn là người trọng yếu nhất trong huynh đệ chúng ta, hẳn mà không đến cũng không tiện cho chủ nhân". Trước giờ khai tiệc, Mặc Hiên phát hiện Mặc tàng vẫn chưa đến, không thể làm gì là nhờ Mặc Khanh đi tìm hắn.

Nếu nói Mặc Hiên là người dẫn đầu tổ chức sát thủ, nhưng Mặc Tàng kia cũng là một nhân vật đáng gờm, nếu hai người bọn họ liên thủ lại, tuyệt đối

không ai mà không dám nghe lời .

Mặc Tàng bình thưng không thích ai đến thăm , nên Mặc hiên liền an bài cho hấn một sân vườn riêng biệt , đến thời điểm Mặc Khanh đến , viện từ cửa đã đóng chặt , gỗ rất lâu , vẫn chưa nghe âm thanh trả lời của Mặc Tàng .

" Chuyện gì ? " Mặc Tàng sắc mặt âm trầm mở cửa phòng ra , đã thấy mặc khanh ở trước mặt nợ nộ cười tươi .

" Tàng đại ca , chủ nhân mở tiệc đón gió tẩy trần , chỉ còn một mình đại ca là chưa tới , nên ta đến đây tìm đại ca " . Mặc Khanh nói , ánh mắt hướng về gian phòng của Mặc Tàng , rõ ràng mặc tàng này giờ vẫn còn ở trong phòng , nhưng mà thời gian lâu như vậy cũng không ra mở cửa , tựa hồ hình như có điều gì đó không thích hợp cho lắm .

" Đã như vậy chúng ta nên đi thôi " . Mặc Tàng nhìn thấy Mặc Khanh cứ nhìn vào trong phòng mình , vội vã đóng cửa lại , kéo mặc khanh đi về phía vòng khách . Mặc Khanh trong lòng suy nghĩ , Mặc Tàng sao lại có dáng vẻ hoang mang như thế ? Lễ nào trong phòng có chứa vật gì mà hấn không thể nhìn thấy .

" Mặc tàng , ngươi làm sao lại đến muộn như vậy ? Để chủ nhân chờ ngươi . " Mặc Hiên trách cứ Mặc tàng , ngay lúc Mặc Khanh đi tìm Mặc tàng , thì Mặc hiên đã thỉnh Mặc Thanh Thu đến .

" thuộc hạ vì một chút việc riêng mà đã làm lỡ giờ của chủ nhân , xin chủ nhân bắt tội " . Mặc Tàng quỳ xuống trước Mặc Thanh thu nói .

" Không sao , không phải là chuyện gì lớn , không cần giữ lễ tiết , tất cả đều vào chỗ ngồi đi , miễn đề thức ăn đều nguội , ăn vậy sẽ không ngon " . Mặc Thanh Thu cười , bảo Mặc Tàng an vị .

" Tạ chủ nhân " . Mặc Tàng sau khi nói xong , liền ngồi bên cạnh Mặc Thanh Thu .

" Phải rồi , trong bếp còn có một phần canh cá , ta đi đem nó bung lên " . Nhìn thức ăn trên bàn , Mặc Hiên đột nhiên nghĩ còn lại một món ăn chưa có lên bàn .

" Đại ca , vẫn là để ta đi cho , coi như là trừng phạt ta đến chậm vậy " . Mặc Tàng vội đứng lên , sau đó hướng đường bếp mà đi .

" Mặc tàng là một người rất tốt , chỉ là không thích nói chuyện , đệ tử còn muốn , nếu đệ tử có chuyện gì xảy ra , liền đem chức thủ lĩnh tổ chức sát thủ giao lại cho hấn " . Mặc Hiên ơ bên cạnh đối với Mặc Thanh Thu nói .

" Có chuyện gì cơ chứ , đừng nói những lời ử rử đó " . mặc Thanh thu nhìn mặc hiên nói .

Rất nhanh , một mâm canh đã được bung lên .

" Chủ nhân , người nên nếm thử món canh cá này , ở đại mạc khó mà có mùi vị giống như ở đây " . Mặc tàng mở miệng mời Mặc Thanh Thu , tay còn tự đưa cho Mặc Thanh Thu một chén , thấy chủ nhân cũng đã ăn qua , những huynh đệ khác lúc này mới dám ăn .

Không thể không nói , canh cá quả thực mùi vị rất ngon , tươi mới , trắng mịn , thơm phức . Mặc Thanh Thu vì thích thú mà ăn liền hai bát .

" Mặc Tàng , ngươi sao lại không ăn ? " . Nhìn thấy những huynh đệ khác đều ăn canh cá , Mặc Hiên nhìn thấy mặc tàng không có ăn liền nói .

" Ta uống rồi , e rằng cũng sẽ giống các ngươi " . Mặc tàng nói .

" Ngươi nói vậy là có ý gì ? " Mặc Hiên không rõ , mặc tàng sao lại nói những lời bất kính như vậy .

" Không có ý , ta chỉ là cho thêm một ít gia vị vào bát canh , rất nhanh , các ngươi đã có thể vịnh biệt cõi đời " . Mặc Tàng nói , những người khác sắc mặt lập tức liền thay đổi .

" Mặc Tàng ! Ngươi làm gì vậy ? Ngươi muốn hại chết bọn ta sao ? " . Mặc Hiên không thể tin nhìn hấn , bọn họ đã từng là huynh đệ tình thâm , Mặc Tàng sao có thể cư nhiên động thủ với bọn họ ?

" Đại ca , ngươi cũng đã ngồi ở vị trí này đã lâu , dựa vào cái gì ta phải nhường bộ ngươi , mà dù sao , ngươi cũng giỏi hơn ta một cái đầu , ta không cam lòng ! " . Mặc Tàng hung tợn nói .

Mặc hiên tức giận muốn giao chiến với Mặc Tàng , nhưng thuốc đã phát huy tác dụng , làm cho các kinh mạch bắt đầu đau đớn , khiến hấn không thể nhúc nhích được .

" Các huynh đệ khác nghe đây , nếu các ngươi muốn sống , đều phải nghe lệnh ta mà làm , ta nhất định sẽ cho các ngươi giải dược " . mặc tàng cười gằn , hướng đến chỗ Mặc Thanh thu đang bị trúng độc mà tới .

" Sao hả , xem ra bộ dáng của ngươi lúc này , ngươi có phải là ngay cả ta cũng muốn giết " . Mặc Thanh Thu hai tay chăm chú áp lên mặt bàn , nỗ lực không cho độc tố chạy loạn trong người .

" Không phải ta muốn giết ngài , mà người khác muốn giết ngài " . Mặc tàng cười gằn , " tuy ngài đã cứu ta , nhưng nhiều năm qua ta cũng đã dốc sức , bán mạng của mình đã giết nhiều người cho ngài , hiện tại cũng đã đủ rồi , giờ ta chỉ cần giết ngài , ta cũng sẽ không còn lo lắng cuộc sống sau này của ta

, vinh hoa phú quý dùng mãi không hết ! ". Mặc tàng nói .

" Người muốn giết ta , được thôi , nhưng ta muốn biết , ai đã sai bảo người đến giết ta ! ". Mặc Thanh Thu lúc này tay đã nổi đầy cả gân xanh , có thể bảo mặc tàng ra tay , chỉ có thể là người đại mặc , mà người có năng lực này , e rằng chỉ có một người , nhưng hắn không ngờ , cho đến hôm nay , hắn đều xem hắn là con trai ruột của mình , so với nữ nhi có lẽ tình cảm hắn dành cho tên kia còn nhiều hơn , nhưng hắn làm sao lại có thể xuống tay với ông ?

" Chủ nhân , ta nhớ ngày trước người đã từng dạy bọn ta , cho dù đối mặt với kẻ sắp chết , cũng không nên đem nguyên nhân mà nói cho hắn , chủ nhân , người quên rồi sao ? ". Mặc tàng nói , sau đó móc cây thủy chủ ra , trên cây thủy chủ hàng quang lạnh lẽo , giống như đang phản xạ lại hình dáng vô tình của hắn .

" Mặc tàng , người chính là súc sinh ! Người nhất định sẽ gặp báo ứng ! " Mặc Hiên cảm hận hét to .

Nhưng mặc Tàng cũng không để ý , hắn đem cây thủy chủ hướng về phía Mặc Thanh Thu , ngay lúc Mặc Thanh Thu nản lòng thoái chí , cảm giác rằng sắp tới thời điểm mình sắp chết thì đột nhiên có bóng người , cứu hắn thoát khỏi một kiếp .

" Mặc Khanh ? " Mặc Tàng nghi hoặc nhìn Mặc Khanh , hắn đáng lẽ đã phải trúng độc mới đúng chứ ?

" Độc dược của người , không tác động đến ta , ta sẽ không để người tổn thương chủ nhân , các vị huynh đệ , ta mạng chủ nhân đi trước ". Mặc Khanh nói , kéo Mặc Thanh Thu phá cửa sổ mà ra , Mặc tàng muốn đuổi theo , nhưng đã bị mặc hiên và những huynh đệ khác bắt lấy .

" Các người đã muốn chết , thì đừng nên trách ta ! ". Mặc tàng nói , không chút do dự , ra tay với nhóm người Mặc Hiên , nhưng bọn họ có chết cũng không chịu buông tay .

Bạn đang đọc truyện *Nghinh Phụng Hoàn Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Chương 35 Mặc Thanh Thu chết

" Không ngờ người lại cứu ta ". rời khỏi tử lâu , Mặc Khanh mang theo Mặc Thanh thu trốn trong ngôi miếu cũ nát , vừa đặt Mặc Thanh Thu xuống , Mặc Khanh liền phun ra một ngụm máu tươi .

Mặc Khanh không để ý đến Mặc Thanh Thu , ngồi cạnh bên khoang chân lại , dùng nội lực giúp Mặc Thanh Thu tống độc trong thân thể ra ngoài Nhưng Hồn thủ rất lâu , những độc dược đã ăn vào xương , không có cách nào bức ra , Mặc Khanh không thể từ bỏ .

" Chủ nhân , người nhẫn nại chút độc dược tạm thời không hại chết người , ta nhất định sẽ tìm ra cách giải độc ". Mặc Khanh nhìn Mặc Thanh ở bên cạnh nói .

" Người sao lại cứu ta ? Người nên để ta chết mới đúng . " Mặc Thanh thu đột nhiên nói , nhớ lúc đầu , sau khi để mặc khanh rời khỏi Ôn nhĩ , hắn vì nghe lời của Da Luật độc , dùng cực hình tra khảo Mặc Khanh , không ngờ rằng ngày hôm nay Mặc Khanh lại cứu hắn .

" Ta không muốn cứu người , nhưng nếu để người chết rồi , Ôn Nhĩ sẽ rất thương tâm ". Mặc Khanh lạnh nhạt nói .

" Tiểu Nhĩ ? Nữ nhi sẽ thương tâm sao ? Nữ nhi xưa nay cũng chưa từng gọi ta một tiếng phụ thân ". Mặc Thanh Thu cười khổ , nạn lần này hắn cũng không biết có qua khỏi hay không , giờ nghĩ đến Ôn Nhĩ , hắn cảm thấy vô cùng ân hận .

" Người đã làm ra những việc gì , người là cha của nàng nhưng đã làm cho nàng việc gì chưa ? " Mặc Khanh nói .

" Xem ra ta thực sự đã quá hồ đồ , khiến cho nữ nhi của ta ngày càng xa ta hơn , rốt cuộc trả thù , tưởng rằng sẽ thỏa mãn rốt cuộc quay đầu lại , lại hại chính bản thân ". Mặc Thanh Thu cười khổ nói .

" Người nói những lời này là sao ? Lẽ nào Mặc tàng tạo phản là có người sai khiến ? ". Mặc Khanh liền hỏi .

" Người quả nhiên rất ngây thơ , Mặc tàng là một sát thủ , đối với bọn người không cần phải tốn thời gian dài như vậy mà động thủ , hắn chẳng qua cũng chỉ là đợi ta đến . Loại độc dược này độc dược của tây vực , hắn làm sao mà có thể có được nó , rõ ràng là có người cho hắn , mục đích chính là muốn giết ta ". Mặc Thanh Thu giải thích , nói ra những lời này hắn trong tim dường như đã rỉ máu .

" Ý của người là chính Da Luật Độc sai khiến hắn ? Da Luật Độc tại sao lại muốn giết người ? ". Mặc Khanh không hiểu hỏi .

" Ta cũng không biết nguyên nhân vì sao ". Mặc Thanh Thu nhắm mắt lại , tựa hồ cũng không muốn nói thêm chuyện của Da Luật Độc .

"Nhanh ! Nhanh ! Nhanh ! Đem ngôi miếu đồ nát này vật lên hết cho ta ,một con ruồi cũng không được phép bay ra ngoài ". Ngay lúc Mặc Khanh định nghỉ ngơi dưỡng sức , sau đó mới cùng Mặc Thanh thu rời khỏi , bên ngoài liền truyền đến âm thanh của Mặc tàng , tựa hồ hẳn không phải chỉ đi có một mình đến đây .

"Người mau đi đi , Mặc Tàng chỉ muốn giết ta không phải người ". Mặc Thanh Thu nói , chân hẳn hiện tai cũng đã bị thương , hành động cũng khó , lại bị trúng độc , như một phế nhân , nếu giờ mặc khanh còn cứu hắn , nhất định cũng không trốn khỏi .

"Ta nói rồi , ta phải cứu người , ta không muốn để tiểu Nhã phải thương tâm ". Mặc Khanh nói , đem bảo kiếm đứng trước cửa , chỉ chờ người của Mặc Tàng xông vào .

"Hoàng thượng , mật thám đến báo , ở phía tây ngoại thành có một nhóm người đang bao vây ngôi miếu hoang đồ nát ". Hoàng cung Vân đình , vì muốn tìm tin tức của Mặc Thanh thu , nên Vân lâm đã phái mật thám đi điều tra , không bỏ sót những tin tức lớn nhỏ nào .

"Hoàng thượng , thám tử đến báo , nói thành tây có người tụ tập nhân mã vây nhốt một gian miếu đồ nát." Vân Đình hoàng cung , vì tìm hiểu Mặc Thanh Thu tin tức , Vân Lâm đem bên người thám tử có thể thả ra ngoài đều thả ra ngoài , sự không lớn nhỏ tất cả đều yêu cầu bẩm báo.

"Hiện tại tin tức cũng chưa có rõ ràng lắm , nhưng chỉ biết là đám người đó là của đại mặc đang đuổi giết hai người khác trong tình trạng bị thương ". Lý Đức Hải nói .

"Mang theo cấm vệ quân , mau đến đó ". Vân Lâm đứng lên nói , không cần biết là có phải Mặc Thanh Thu hay không , nhưng người đại mặc truy sát người bị thương , chuyện như vậy , hẳn làm sao khoan tay đứng nhìn .

"Mặc Khanh , ta kính trọng người là người có tình có nghĩa , chỉ cần người giao mặc thanh thu ra , sau này ta sẽ giao cho người chứ quản lý sau ta , người có muốn hay không ?" Mặc tàng không biết mặc khanh có thật là có bị trúng độc hay không , nhưng trước tiên nên dùng chiêu dụ hoặc hắn , nếu không được thì sẽ lập tức xông vào .

"Mặc tàng , người cũng là quản lý sau đại ca , nhưng người lại vô tình giết chết đại ca , vậy người không sợ , đến thời điểm đó ta cũng sẽ giết người ? ". Mặc Khanh tức giận nói .

"Mặc khanh , người nhất định không chịu ? Mặc Thanh Thu đã lợi dụng chúng ta giết chết nhiều người , tại sao người còn muốn giúp hắn , rất nhiều huynh đệ đã thuận phục ta , người sao lại không thuận theo ý dân mà làm ?".mặc tàng tức giận nói .

"Thuận theo ý dân ? Thực nực cười , ta sẽ không để các người giết chết Mặc Thanh thu ,bất quá cùng chết vậy ". Mặc Khanh cảm thấy buồn cười trước lời nói của Mặc tàng .

Mặc tàng sắc mặt tái nhợt , nhìn ngôi miếu cũ nát , hướng phía sau phát tay ra hiệu , một nhóm đã chuẩn bị tiến thủ chờ sẵn , chỉ đợi lệnh của mặc tàng , thì sẽ cho phát xạ tiễn hỏa , mặc khanh nhìn thấy những cung tên lửa bay vào , liền biết đại sự không ổn , trong miếu lại có qua nhiều củ khô , một khi cháy ,sẽ phát hỏa lớn , Mặc Khanh cố gắng mang Mặc Thanh Thu ra .

"Mặc Khanh , người cứu không được hắn đâu , ta sẽ để người trở mắt nhìn hắn chết trong tay ta ". Mặc Tàng cười to , trong tay bảo kiếm chỉ thẳng hướng về phía Mặc Thanh thu .

"Không cần phải cứu ta , người mau đi đi ! " Mặc Thanh thu nói , nhưng Mặc Khanh lúc này còn đang giảo chiến với Mặc tàng , còn Mặc Thanh thu thì không ngừng né tránh sự công kích từ phía những người khác , hên là nhóm người này võ công rất ít cũng không đấu lại Mặc Thanh thu ., bằng không Mặc Thanh Thu khó tránh khỏi cái chết .

Mặc Khanh tuy rằng nói là không trúng độc , nhưng sự thật độc dược đã phát tán , qua mấy hiệp , Mặc Khanh liền bị Mặc tàng đáng ngã xuống đất .

"Mặc Khanh , ta thật sự không muốn giết người ". Mặc tàng nói , bảo người nắm lấy Mặc Khanh , chính mình cảm trường kiếm thẳng tới Mặc Thanh thu .

"Chủ nhân , xin lỗi ! " Mặc tàng nhỏ giọng nói với Mặc Thanh thu .

"Chờ đã ! " Đối mặt với cái chết , Mặc Thanh Thu lại không sợ hãi .

"Người còn điều gì muốn nói ? " Đại cục đã định , mặc Tàng cũng không vội động thủ .

"mặc Khanh , nếu lại có cơ hội , nói với tiểu Nhã giúp ta , ta rất hối hận , những việc trước đây ta làm , ta rất hối hận ". Mặc Thanh Thu thống khổ nói .

"Chủ nhân , người không thể chết ! ". Mặc Khanh muốn tránh thoát những người đang vây bắt mình , nhưng càng giãy dụa , độc tố càng lan nhanh , cả người không còn khí lực .

"Mặc tàng . Mặc thanh Thu ta một đời anh dũng , quay đầu lại , lại có thể chết ở trên tay người , quả thực là sỉ nhục ! ". Mặc Thanh Thu nói , ở mặc tàng chưa kịp chuẩn bị , hắn liền móc cây thủy chủ trong người , nháy mắt đâm vào tim mình .

Đó là cây thủy chủ rất sắc bén , rất hoa mỹ , đây là cây thủy chủ sau khi Da luật Độc trở thành đại mặc vương đã tặng cho hắn , hắn còn nhớ lời Da Luật Độc nói , sau này đại mặc ổn định , da luật độc sẽ đem đại mặc giao cho Mặc Thanh thu , hắn còn tưởng mình đã có một đồ đệ tốt . Nhưng không ngờ ngày hôm nay , hắn lại phải dùng cây thủy chủ này mà tự sát , cũng chính là làm thỏa mãn tâm nguyện của Da luật độc .

Chỉ là , đòi này , hần chưa kịp nói với những người mà hần thương yêu , những người mà hần đã từng tổn thương qua một câu xin lỗi , hần rất muốn nghe nữ nhi của mình gọi một tiếng cha ! , Mặc thanh Thu vô cùng hối hận , trong lòng thống khổ vô cùng , tâm tư ngày càng mờ hồ đi .

Mặc Khanh trơ mắt nhìn Mặc Thanh thu tự sát , nhìn trong ánh mắt ông tràn ngập hối hận và sự thống khổ không cam lòng , nhưng hần không thể làm gì , chỉ có thể trơ mắt nhìn Mặc Thanh thu tắt thở trước mắt mình .

" Đem xác hần mang về " . Mặc tàng thăm dò hơi thở của Mặc Thanh Thu , xác định ông đã chết rồi , liền phân phó .

Lúc này bên ngoài có tiếng vỗ ngựa vang lên , rất nhanh nhóm người của mặc tàng đã bị bao vây , đi đầu nhóm người đến chính là Vân Lâm .

Vân Lâm nhìn thấy Mặc Thanh Thu ngã trên mặt đất không rõ sống hay chết , chỉ thấy Mặc khanh bị bắt , hần cũng giật mình , không hiểu đã có chuyện gì phát sinh .

" Mặc khanh , ngươi dám ra tay với chủ nhân , ngày hôm nay , ta phải thanh lý môn hộ ! " Mặc tàng con mắt hơi chuyển động , Chuyện của Vân Lâm và Ôn Nhã , hần cũng biết ít nhiều , kể trước mặt , chỉ có thể đem tội danh đổ lên người Mặc Khanh , chỉ cần Mặc khanh chết , cũng là chết không người đối chứng , Mặc tàng nghĩ nghĩ , đột nhiên la lớn , một chưởng đánh vào ngực Mặc khanh , Mặc khanh trực tiếp ngất đi .

" Đem bọn họ bắt hết cho ta , một tên cũng không tha ! " Vân Lâm hơi nhướng mày , Mặc Khanh sao lại giết chết Mặc Thanh Thu ? chuyện này khiến hần hơi bất ngờ .

Bảo vệ mạng sống quan trọng hơn , mặc tàng không dám tham chiến , vừa đánh vừa lui , ngay cả thi thể của Mặc Thanh thu cũng không mang theo , Mặc khanh cũng bị vứt sang một bên , không rõ sống hay chết .

Vân Lâm mang theo cấm vệ quân đuổi đánh đến một đoạn đường , giết chết mấy tên hắc y nhân ,mãi cho đến nhóm người mặc tàng tiến vào khu núi nhiệt đông người , Vân lâm mới trực tiếp từ bỏ đuổi theo .

Từ đường cũ trở về , Vân Lâm cũng không gặp lại Mặc Khanh , thi thể của Mặc Thanh Thu vẫn còn ở đó , nhưng cây thùy chủ trên người cũng đã không thấy .

" Hoàng thượng , những người này ta nên xử lý thế nào ?" thị vệ bên cạnh hỏi .

" Đem thi thể Mặc Thanh Thu mang về , những thi thể khác đều hỏa táng . Thuận tiện xem xét xung quanh có nhìn thấy Mặc khanh hay không , nhất định phải tìm ra hần ! " . vân Lâm nói , Vân Lâm muốn xác nhận có phải hần giết chết Mặc Thanh Thu hay không , nhưng bây giờ hần phải đem thi thể của Mặc Thanh Thu mang về cho mẫu hậu xử trí , còn có Ôn Nhã nữa . không biết nàng như thế nào rồi

Bạn đang đọc truyện *Nghinh Phụng Hoàn Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81: Chương 36 trọng thương chạy trốn

Mặc Khanh căn bản đã ngất đi , nhưng trong lúc Vân Lâm đuổi theo mặc tàng , hần đột nhiên hồi phục lại ý thức , nhìn thấy mặc thanh thu đã chết rồi , hần vốn định mang thi thể mặc thanh thu đi , nhưng vì thân thể yếu nên cũng không tiện , dưới tình thế cấp bách , Mặc khanh không thể làm gì khác hơn là lấy đi cây thùy chủ trên người của Mặc Thanh Thu , sau đó liền ẩn trốn đi .

Quả nhiên , Vân lâm sau khi đuổi bắt nhóm người mặc tàng đã quay về , còn mang theo thi thể của Mặc Thanh Thu , Mặc khanh trốn trong ngôi miếu hoang đồ nát nhìn thấy những thị vệ đem thi thể của những người còn lại hỏa táng , sau đó mới lặng lẽ rời khỏi .

Bởi vì Vân Thành còn đang giới nghiêm , nên nhóm người mặc tàng cũng đang ẩn trốn ở Vân thành , mặc khanh trọng thương thay đổi bộ y phục , cải trang mạo hiểm đi về phía cổng Vân thành mà đi . phía trước là quan binh của Vân thành , ai nấy đi qua cổng cũng đều bị kiểm tra kỹ càng , Mặc Khanh lần trốn trong đám người Tây tạng , thật vất vả lắm mới qua được cổng thành .

Vân thành to lớn , nơi có vạn trượng vách núi , Vân đình hoàng cung cách không xa , Mặc Khanh cũng muốn đi tìm Vân Lâm , nhưng hần cũng không tin Vân lâm , kể trước mặt là nên rời khỏi Vân đình , về đại mạc , mặc tàng vẫn chưa đem tin tức về , trước tiên hần phải đi tìm Ôn Nhã , tránh Ôn Nhã để bọn họ lừa nàng .

Mang thi thể mặc thanh thu trở về hoàng cung Vân đình , thái hậu cũng giật nảy mình ,

" Chuyện gì đã xảy ra ? Hần làm sao chết ? " tuy thái hậu rất hận hần , nhưng thấy mặc thanh thu chết rồi , thái hậu bỗng nhiên có chút không đành lòng .

Vân lâm đem mọi chuyện mình biết kể lại , thái hậu liền bâng hoàng ngã nhào xuống đất .

" Người tốt sống không lâu , hần là người xấu , gieo vạ ngàn năm , sao lại có thể chết dễ dàng như thế cơ chứ ?" Thái hậu đánh vào thi thể của Mặc

Thanh Thu , tay cũng đã dính đầy máu nhưng không hay biết .

" Mẫu hậu , người cũng đừng quá thương tâm , bảo trọng thân thể ". vân Lâm đem thái hậu nâng dậy , khuyên nhủ .

" ta thương tâm sao ? Ta làm sao mà thương tâm , ta vui mừng còn chưa kịp , làm sao mà đau lòng đây ?". Thái hậu đẩy vân Lâm ra , sau đó một mình cười nói quay trở về tẩm cung của mình .

" Hoàng thượng , thi thể hân nên xử lí thế nào ?" Thị vệ nhìn thi thể của Mặc thanh Thu , nói với Vân Lâm.

" Mang ra ngoài , tìm chỗ đất tốt , chôn cất hân ." vân lâm phát phát tay , cho lui bọn họ.

Thái hậu sau khi quay trở về tẩm cung của mình , ngồi ngơ ngác cạnh giường , tuy bà rất hận hân , nhưng hân thật sự đã chết rồi , bà thật sự rất đau lòng . Tuy Mặc Thanh Thu tuy đã làm ra những chuyện không tốt , nhưng dù gì đi nữa bà là cũng là có lỗi với hân trước , dù sao bọn họ cũng đã từng thật sự yêu nhau .

Hiện tại Mặc Thanh Thu cũng đã chết , không biết tiểu nhĩ giờ đã như thế nào , nếu giờ tiểu Nhĩ có thể quay về Vân Đình thì hay biết mấy .

Nhưng Mặc Thanh Thu đã xảy ra chuyện gì ? Tại sao lại cứu bà ? Thái hậu vừa tỉnh dậy liền biết Mặc thanh thu đến cứu bà , nên trong lòng khó hiểu , hân tâm ngoan thủ lạt như vậy , bà cũng đã từng phản bội hân , hân sao lại đến cứu bà ? nhưng thái y đã chứng thực đó là sự thật , Mặc Thanh thu đã đến cứu bà .

" Lý Đức Hải , người mau đi tìm đến Bình vương , nói với Bình vương nhất định phải tìm Mặc Khanh , việc này e rằng không đơn giản như vậy , nhất định chúng ta phải tìm thấy Mặc Khanh trước những tên hắc y nhân kia ". Vân Lâm đi tới đi lui , phân phó Lý Đức Hải , Mặc Khanh không có động cơ giết Mặc Thanh Thu , trong này nhất định còn có chuyện khác .

" Hoàng thượng , việc này có liên quan đến đại mặc chăng ?" Lý Đức Hải suy đoán nói .

" Đại mặc ? Lễ nào bọn chúng đấu tranh nội bộ sao ? Không thể có chuyện đó , hiện tại bọn chúng đã bị chúng ta đánh tan tác , còn dịp để chúng nổi dậy bên trong ?" Vân Lâm không cho rằng bọn họ nổi loạn , nhưng không biết tất cả những việc vừa xảy ra là do ai sai khiến .

" Nhưng .."

" tất cả cứ đợi đến khi tìm thấy Mặc Khanh , sự thật sẽ được phơi bày ". Vân Lâm nói.

Mặc Khanh hiện tại đang ở trên vách đá cheo leo , nhìn xuống phía dưới một màu trắng xóa , căn bà không nhìn thấy mọi thứ ở phía dưới , Mặc Khanh liền nhặt một tảng đá , ném nó xuống , qua một chun trà thời gian , mới nghe được tiếng rơi của đá , xem ra vách núi này thật sự rất cao .

Mặc Khanh dùng dây thừng quấn một đầu quanh người mình , một đầu quấn lên trên thân cây , dọc theo vách núi cẩn thận leo xuống . Đúng như hân dự liệu , vách núi này có đại mộc đầy , mặc khanh chỉ cần ở vách núi này tìm chỗ ẩn thân , dưỡng cho tốt vết thương và mau chóng tìm cách giải độc trên cơ thể mình .

.....

Ôn Nhĩ bây giờ cũng không biết mình đã bị nhốt ở trong mật thất bao lâu , nàng mỗi ngày đều ở đây , cô đơn một mình . Mỗi ngày chỉ chờ đợi hân , Da Luật Độc , chỉ có hân đến thăm nàng .

Mỗi ngày , Da Luật Độc đều tới thăm nàng , nhưng lần này , Ôn Nhĩ đợi rất lâu cũng không thấy hân đến , chờ đến sắp nóng ruột , mới thấy mật thất có người mở cửa đi xuống .

" Ngày hôm nay , phát sinh một chuyện , ta tới chậm , Tiểu Nhĩ sẽ không trách ta chứ ." Da luật Độc cười khẽ , trên tay còn cầm một ít bánh ngọt kiểu đáng tình tới , hình như bánh đó đến từ Vân Đình .

"huynh ngày hôm nay tâm tình hình như rất tốt ?". Nhìn thấy bánh ngọt trên tay hân , Ôn nhĩ liền nhớ tới cảnh Vân Lâm đã không ngại cực khổ , khó khăn mà mang đến cho nàng những cái bánh ngọt mà hân tự làm , nàng không hề nghĩ ngợi nhiều , liền trực tiếp đón lấy nó , mùi vị này , quả nhiên là sư phụ mới đem về từ Vân đình .

" Không , ta tâm tình ngày hôm nay rất buồn , muội có muốn biết bên ngoài đã xảy ra chuyện gì hay không ?". Da Luật độc tựa hồ cũng muốn biết Ôn Nhĩ đang suy nghĩ việc gì trong lòng , liền hỏi .

" Đã xảy ra chuyện gì ? Có liên quan gì đến ta chứ ?". Ôn Nhĩ tuy rằng muốn biết nhưng cũng mạnh miệng không thuận theo ý tứ của hân .

" Sư phụ người đã xảy ra chuyện lớn rồi ." Da luật độc trung ta bô mặt đau khổ , Ôn Nhĩ căn bản đang ăn say sưa món bánh liền lập tức ngừng lại .Sư phụ đã xảy ra chuyện gì ?

" Sư phụ đối với ta , ân trọng như núi , ta không thể ngăn cản sư phụ đến Vân đình , kết quả khi sư phụ đến hoàng cung thì bị truy sát , viện binh chúng ta vừa đến cứu tiếp là lúc không còn thấy sư phụ nữa , hiện tại người sống hay chết cũng còn chưa biết ". Da luật Độc đau xót nói . Khi nghe được tin tức này , Ôn Nhĩ trong đầu liền choáng váng , bánh ngọt trên tay cũng đã rơi xuống.

"Huỳnh thật biết đùa, ông ta âm hiểm độc ác, không từ thủ đoạn nào, ông ta võ công còn cao hơn người khác mấy phần, những thị vệ đó làm sao có thể tổn thương ông ta". Ôn Nhã tự an ủi mình, âm thanh đã có chút run rẩy, hoang mang hoảng loạn muốn cầm chiếc bánh, nhưng tay run đến nỗi cả chiếc bánh cũng cầm không nổi rồi.

"Ta sao lại đùa giỡn chuyện này với muội được, huống hồ chuyện này còn là chuyện có liên quan đến sư phụ, ta tuyệt đối không đem sư phụ ra đùa!". Da luật Độc trung ra dáng vẻ tức giận nói, Ôn Nhã càng ngày càng hoảng, tay luống cuống vội lấy chiếc bánh nhưng kết quả liền đánh rơi tất cả xuống đất.

"Không đúng! Huỳnh là đang lừa ta, ông ta nhất định sẽ không sao!". Ôn Nhã không muốn tin Mặc Thanh thu đã xảy ra chuyện.

"Hiện tại sư phụ tuy không có tin tức nhưng không có nghĩa là sư phụ đã xảy ra chuyện! Đúng! Sư phụ nhất định sẽ không có việc gì, chẳng qua sư phụ đã ăn náo chỗ nào đó mà thôi." Ôn Nhã nói.

Da luật Độc đứng cạnh bên nhìn Ôn Nhã tự khuyên nhủ bản thân nàng, trong lòng hần kỳ thực đã sớm biết Mặc Thanh thu đã chết, chỉ là hần không thể mang thi thể về, đó chính là cái mà hần tiếc nuối nhất. hần muốn nhìn thấy nàng thương tâm, nhìn thấy nàng khổ sở, muốn cho nàng biết, trên thiên hạ này chỉ còn mỗi hần, Da luật độc mới có thể là điểm tựa cho nàng mãi mãi mà thôi.

"Sư phụ đối xử với huynh tốt như vậy, huynh tại sao lại không cho người đi tìm?". Ôn Nhã quay đầu chỉ trích Da Luật độc.

"Tiểu Nhã, ta nào có phải là loại người vong ân phụ nghĩa, ta đã phái Mặc Hiên, mặc khanh bọn họ toàn lực đi cứu viện sư phụ, nàng yên tâm, ta nhất định sẽ tìm thấy sư phụ". Da Luật Độc nói, ngay thời điểm nàng thương tâm nhất hần đã lợi dụng đem nàng cẩn thận ôm vào trong người.

Sư muội quả thực không phải là loại người tuyệt tình, mặc dù bề ngoài là hận sư phụ đến thấu xương, nhưng khi nghe đến sống chết của sư phụ, sư muội đã lập tức lo sợ, chỉ cần cho hần thêm chút thời gian, hần nhất định sẽ có biện pháp khiến nàng tin rằng sư phụ là chính tay Văn lâm giết chết, sau đó Mặc Khanh là người thứ hai chết trên tay Văn Lâm, một hòn đá trúng hai con chim, sư muội sẽ mãi mãi chỉ thuộc về một mình hần, mãi mãi.

"Bệnh của thái hậu như thế nào rồi?" Ôn Nhã đột nhiên hỏi đến. sư phụ đến văn đình không phải là muốn giết chết thái hậu chứ?

"Thái hậu nghe nói đã tỉnh lại, nhưng cũng không biết sức khỏe như thế nào". Da Luật độc cũng ngạc nhiên không hiểu vì sao Ôn Nhã lại hỏi đến thái hậu.

"Sư phụ nhất định sẽ không sao!". Ôn Nhã đẩy Da Luật Độc ra, nàng biết, trong thiên hạ, sư phụ có y thuật cao minh, sư phụ đã giúp thái hậu tỉnh lại, công lao của sư phụ rất lớn, Văn Lâm làm sao có thể ra tay giết chết người, trong chuyện này chắc chắn có ẩn tình.

"Sư muội, nàng đừng quá lo lắng, ta nhất định mau chóng tìm cho ra sư phụ!". Da luật độc không biết vì sao nàng lại thay đổi thái độ, nhưng hần vẫn tỏ vẻ khuyên nhủ nàng.

"Ta không lo, à phải, cầm ta bánh ngọt mà huynh mang đến". Ôn Nhã nở nụ cười xinh đẹp, trong lòng đã có dự tính, lo lắng cũng không giúp ích gì, coi như loại chuyện vừa rồi chưa từng xảy ra.

"Vương, đại tướng quân cầu kiến! Lúc này thì nữ trong lầu vờ vàng đi xuống bẩm báo."

"Đại tướng quân? hần tới làm gì?" Da luật độc buồn bực, đại tướng quân chính là phụ thân của vương hậu, tuy rằng biết vũ đã gả cho hần, còn giúp hần giữ vững vị trí đại mặc vương, nhưng đại tướng quân đối với hần vẫn có khúc mắc trong lòng, hần cũng biết, từ sau ngày thành hôn, đại tướng quân cũng chưa từng tới lầu trại của hần, lần này đột nhiên đến tìm hần, thật đúng là để hần trong lòng sinh nghi hoặc.

"Nô tỳ không biết, đại tướng quân không nói rõ là chuyện gì". tỳ nữ cẩn thận hỏi đáp

"Tiểu nhã, ta trước tiên lên đó xem thế nào, đêm nay sẽ trở lại thăm nàng". Da Luật độc vội nói vài câu, sau đó liền rời khỏi mật thất.

Ôn Nhã cũng không quản hần đang nói cái gì, trong lòng chỉ muốn mau chóng tìm cách thoát khỏi đây, chỉ có thể giải quyết ân oán của đời trước, thì chuyện của văn đình với đại mặc mới được giải quyết, nhưng mà nàng vẫn mãi không hay biết, muốn giải quyết vấn đề này chỉ có một nhân vật đó là Mặc Thanh Thu, nhưng hần đã chết rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nghinh Phụng Hoàn Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 82: Chương 37 phát hiện mật thất

"Nhạc phụ đại nhân đến đây không biết là có việc gì quan trọng?" Da Luật Độc vừa ra khỏi mật thất liền nhìn thấy đại tướng quân đã chờ ở bên ngoài.

"Vương vẫn nên xưng hô với lão thần là tướng quân được rồi, còn hai chữ nhạc phụ này lão thần không gánh nổi." Đại tướng quân không nể không nhát nói cũng đã khiến cho Da luật Độc không dám tiếp lời.

"hôm nay ta tới gặp vương là muốn mời vương đi xem chỗ đất mà thần đã bố trí ". Đại tướng quân nói , liền muốn đi ra ngoài .

" Chỗ đất ? Chỗ đất nào ?" Da Luật Độc không rõ ý tứ của Bạch Đại Tướng quân là đang nói gì , đang yên đang lành , sao lại đi chọn chỗ đất trống làm gì ?

"Vương chẳng lẽ ngài không nhớ sao ? Qua mấy ngày nữa là sinh thần của Biệt Vũ , nói thế nào đi nữa đây cũng là sinh thần đầu tiên khi Biệt Vũ lên làm Vương Hậu , lẽ nào Vương cảm thấy không nên vì thế mà mở tiệc mừng thọ cho Biệt Vũ sao ?" Đại tướng quân mang theo sắc mặt khó chịu nhìn Da luật Độc , ông biết rằng Da luật Độc không để Biệt Vũ trong lòng , nhưng dù gì đi nữa đây cũng là sinh thần của nữ nhi , nếu ngay cả ngày sinh thần của nữ nhi mà hân cũng không nhớ , ông thật sự không hiểu nổi vì sao Biệt Vũ lại lựa chọn hân ?

"Sinh thần của nàng ta đương nhiên là không thể quên , vốn còn chưa biết nên phải tổ chức như thế nào thì đại tướng quân đã giúp ta an bài , vậy chúng ta nên mau đến đó xem thử ." Da Luật Độc liền vội nói , nếu không phải ông ta nhắc hân , có lẽ hân cũng đã quên , ngẫm đi ngẫm lại hân thật đã đối xử quá lạnh nhạt với nàng , Da Luật Độc cũng không tiện nói gì thêm , vội vã cùng đại tướng quân rời khỏi lều trại .

Đại tướng quân cùng Da luật Độc rời khỏi lều trại không được bao lâu thì Kính Hồ và Biệt Vũ đã đến .

" Vương Hậu , Vương đã đi ra ngoài , cũng không biết khi nào về , nếu người mệt thì về nghỉ ngơi trước , chờ vương trở về , nô tỳ liền bẩm báo với ngài sau ". Thị nữ trong doanh trường của Da luật Độc khom người cung kính nói với Biệt Vũ .

" Tỳ nữ này , người làm sao lại không hiểu chuyện như vậy , Vương hậu thân thể yếu ớt , vất vả lắm mới đến được vương trường , vậy mà người liền muốn đuổi đi , người là có ý gì ?" Kính Hồ trừng mắt , cả giận nói với thị nữ kia .

" Vương hậu thứ tội , nô tỳ quả thật không có ý gì khác , nô tỳ cũng chỉ là lo lắng cho sức khỏe của người , sợ người đợi lâu sẽ ảnh hưởng đến thân thể , cho nên mới thỉnh Vương Hậu về nghỉ ngơi sớm ". Thị nữ kia vội hoảng quý xuống mặt đất tạ tội , Biệt Vũ nhìn sang Kính Hồ , liếc nhìn Kính Hồ .

" Hào a , Vương Hậu rộng lượng , sẽ không vì chút chuyện nhỏ này mà tính toán với người , Vương Hậu đường xa đến đây , thân thể có chút mệt mỏi , người mau đi lấy chút nước trà mang đến cho Vương Hậu , với lại thuận tiện đến lều trại của Vương Hậu xem thuốc đã xất xong chưa , nếu đã xong rồi thì cũng mang thuốc đến đây đi ". Kính Hồ suy nghĩ một chút liền nói , Biệt Vũ còn biết phối hợp ho khan vài tiếng.

" nhưng mà ... việc này ..." Thị nữ kia có chút khó khăn nói , dù sao nàng cũng là thị nữ trong doanh trường của Đại mạc vương , rời khỏi lúc này , e nàng sẽ bị phạt .

" Sao vậy , chẳng lẽ ta ở đây người cũng muốn canh chừng ? Ta nhìn trông giống là phạm nhân sao ?" Biệt Vũ không thích thị nữ kia nhìn mình , liền lên tiếng , thị nữ cũng không dám nhiều lời , liền khúm núm rời khỏi .

" Vương Hậu , tỳ nữ kia đã rời khỏi ". Cẩn thận nhìn tỳ nữ kia đi xa , Kính Hồ mới quay trở lại bẩm báo với biệt Vũ .

" Người nên cẩn thận một tí , không biết còn có ai khác hay không ?" Biệt Vũ nho giọng nói.

" yên tâm đi Vương Hậu , ta có đem theo một vật ". Kính Hồ cười nói , đem một con trong tay áo lấy ra , trêu đến Biệt vũ cũng một trận cười khê.

Sau đó , hai người lên lút tìm kiếm mọi thứ trong lều trại của Vương , nhưng tìm mãi vẫn không tìm được gì , cuối cùng hai người liền đứng ở một chỗ cạnh nhau .

" Vương Hậu , rõ ràng là ta thấy có người vô đây đã biến mất , nhưng sao tìm mãi vẫn không tìm được ?" Kính Hồ liền buồn bực nói , nàng đã quan sát mấy ngày , có thể trong này có mật thất , nhưng sao bọn họ tìm mãi không ra ?.

" Hay là người có nhìn lầm rồi không ?" Biệt Vũ thà tin rằng Kính Hồ nhìn sai .

" Không thể , chúng ta tìm lại đi , nhất định sẽ tìm ra ". kính Hồ không cam lòng nói , lôi kéo Biệt Vũ tiếp tục tìm , kết quả Biệt Vũ vì bị kéo đi quá nhanh , sợ ý đập lên chiếc váy của mình , lập tức khiến Kính Hồ và Biệt vũ liền ngã nhào xuống đất .

" vương Hậu , người không sao chứ ?" Kính Hồ lo sợ nói , liếc tục lẫn lộn , cuống quýt nâng biệt Vũ đứng dậy .

" Ta không sao , mà hình như chỗ này có chút kỳ lạ , người tìm thử xem ". Sau khi Biệt Vũ đứng dậy , liền cảm thấy nơi vừa ngã xuống có cái gì đó quái lạ.

Hai người liếc mắt nhìn nhau , Kính Hồ liền đem Biệt Vũ ngồi xuống cạnh bên , sao đó chính mình cẩn thận ngồi xuống xem xét , đúng là trời không phụ lòng người , rốt cục , Kính Hồ cũng đã tìm thấy lối vào mật thất .

Nghe được phía trên có động tĩnh , Ôn Nhã còn tưởng rằng Da Luật Độc đã trở về , kết quả không ngờ nhìn thấy Kính Hồ đỡ Biệt Vũ đi xuống . Nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc của Ôn Nhã , thị nữ trông coi nàng liền quay đầu nhìn lại , may là Kính hồ tay nhanh mắt lạnh , lập tức lấy một con trong tay áo , đập vào đầu thị nữ kia một cái , thị nữ kia chưa kịp truy hô đã ngã nhào xuống đất .

" Hai người ?" Ôn Nhã cũng đã bị hành động ban nãy của Kính Hồ làm cho sợ rồi , nhưng mà nhìn thấy Ôn Nhã trong mật thất này , Biệt vũ và Kính Hồ còn giật mình hơn , các nàng chỉ là hiếu kỳ muốn biết trong doanh trường rốt cục Đại Mạc vương đã giấu cái gì , nhưng không ngờ hân lại cư nhiên giam giữ Ôn Nhã .

"Ôn cô nương, người đã ở đây bao lâu rồi?" Biết Vũ không nhận được liên hồi, không ngờ, sau một quãng thời gian dài không gặp nhau, Ôn Nhã đã gầy đi rất nhiều, cả người cũng đã tiêu tụy hẳn đi.

"Ta cũng không biết, chắc đã rất lâu rồi". Ôn Nhã cũng không ngờ rằng ngày hôm nay chính tại chỗ này lại nhìn thấy Biết Vũ, trong lòng thật sự có chút hồ thẹn, thái độ của hắn đối với Biết Vũ, nàng đều biết, toàn bộ sự việc diễn tiến đến ngày hôm nay nguyên nhân cũng là vì nàng, Biết Vũ đáng lẽ nên rất hận nàng mới phải.

"Ôn cô nương, thực sự đã làm khổ người rồi, ta không ngờ, vương có thể đem người nhốt ở đây, nếu không phải Kính Hồ mấy ngày này phát hiện ra vương trưởng có điểm khả nghi, e đến ngày hôm nay, ta cũng sẽ không phát hiện ra mật thất này". Biết Vũ thở dài nói, không phát hiện ra mật thất này, chỉ ít còn có thể nương tựa gạt mình, tưởng rằng Vương bắt đầu có thể thay đổi thái độ với nàng.

"Vương Hậu, có thể nói cho ta biết chút ít tình huống bên ngoài hay không?" Hiện tại Ôn Nhã trong lòng rất muốn biết tình hình bên ngoài như thế nào rồi.

"ta cũng biết không nhiều, Ôn cô nương muốn biết cái gì, ta nhất định sẽ nói rõ cho người". Biết Vũ ngồi ở bên cạnh ghé nói.

Ôn Nhã cũng không câu nệ, liền trực tiếp hỏi về chuyện của Mặc Thanh Thu, nhưng Biết Vũ cũng không biết nhiều, chỉ biết là sau khi nghĩa phụ đến giúp thái hậu tính lại, thì liền bị truy giết, hiện tại cũng không rõ sống chết ra sao? Nàng có hỏi Da Luật Độc, hắn cũng đều không nói, Ôn Nhã nghe xong không khỏi có chút nản lòng.

"à, phải rồi, Vương Hậu, Da luật độc hắn sao có thể trở thành đại mặc vương?" Ôn Nhã đột nhiên hỏi.

Theo Ôn Nhã biết được, dòng họ Gia Luật cũng là dòng họ cao quý ở đại mạc, ngày trước đại mặc vương cũng chỉ có thể lấy họ thác bạt, muốn lấy thăng danh tự đại mặc vương chút ít cũng cần phải có đại tướng quân trợ giúp, hoặc nếu không có huyết thống của Thác bạt gia, e rằng con dân đại mặc cũng không phục tùng hắn.

"Ôn cô nương thực sự chưa biết qua chuyện này?" Biết Vũ có chút bất ngờ, Da luật Độc rất yên Ôn Nhã, đáng lẽ nên đem thân thể của mình mà nói cho nàng ấy biết mới đúng.

"hắn chưa từng kể cho ta nghe!". Ngẫm lại, nàng thực sự trước đây cũng không quá để tâm đến thân thể của sư huynh.

"Kỳ thực, Vương bản danh chính là Thác Bạt độc, Gia Luật là dòng họ vương mẫu." Biết Vũ nói.

Nguyên lai thì ra Da Luật độc chính là vương tử của đại mạc, nhưng mẫu phi của hắn lại là nữ lang đại mạc, tuy rằng mẫu phi của hắn và hắn được đại mặc vương bảo vệ nhưng vẫn không tránh khỏi hữu nhân tâm tính.

Da luật Độc trở mặt nhìn mẫu thân của mình bị con dân đại mạc đem nhốt vào chuồng thú lung, vì bọn họ cho rằng mẹ con hắn chính là sinh ra từ dã thú, nên hắn cũng bị bỏ vào bầy sói, nếu không phải là Mặc Thanh thu cứu giúp, có lẽ hắn đã là thức ăn cho bầy sói rồi.

"Chuyện vào lúc ấy, đã qua rất lâu nhưng đại mặc con dân vẫn không có quên được, vì thế không lâu sau, đại mặc vương sầu não uất ức ở trong người mà rời xa nhân thế."

"Còn vốn tưởng rằng năm đó Thác bạc độc đã chết rồi, nhưng không ngờ, mấy năm trước hắn đã trở về đại mạc, ẩn giấu thân phận tiến vào vương đình của đại mặc vương, rất nhanh đã khống chế đại mặc vương đời trước, cũng chính là vị ca ca cùng cha khác mẹ của vương, mọi việc sau đó, người gần như cũng đã biết!". Biết Vũ nói toàn bộ chuyện cho Ôn Nhã nghe, lúc này nàng mới thật sự biết vì sao hắn lại đối xử tàn nhẫn với con dân đại mạc như vậy, năm đó, có lẽ hắn không thể quên được cái chết của mẫu phi mình, cùng cừu hận của hắn.

"Vương, người nhìn xem đi, chờ đến sinh thần của Biết Vũ, hết thảy đại mặc con dân liền sẽ tụ hội tại nơi này, sẽ vì Biết vũ mà chúc thọ, người cảm thấy sao?". Đại tướng quân đã dẫn Da Luật Độc tới nơi.

"tất cả đều theo ý của đại tướng quân mà an bài". Da Luật Độc mất hết cả hứng, không rõ hôm nay Bạch tướng quân vì sao lại có thể vì chút ít sự việc này mà đến tìm hắn.

"Vương, Biết Vũ dù sao cũng là Vương hậu của người, cho dù người không yêu nàng, cũng xin người nể mặt lão thần và cũng là tôn vinh mặt mũi người!". Đại tướng quân đột nhiên một chân quỳ xuống, ông tuy rằng không có hỏi việc của hai người bọn họ, nhưng chỉ cần nghe những người ở bên trong nghị luận, hắn cũng biết Da luật Độc đối xử với nữ nhi của mình như thế nào. Ông chỉ là muốn mượn cơ hội này, để cho người khác biết, Đại mặc vương vẫn là rất quan tâm Vương hậu, dù chỉ là mưa riu qua mắt thợ cũng được.

"Đại tướng quân, người nói gì vậy, sinh thần của nàng, ta tất nhiên phải tổ chức thật long trọng, chỉ là ta và tướng quân còn phải giải quyết một số việc với lại cùng ý tưởng, cho nên bản vương mới để cho tướng quân toàn quyền phụ trách". Da Luật độc liền vội vàng nói, nhưng trong lòng có chút không kiên nhẫn, có chút vội vã muốn trở về doanh trường.

"à, còn cái kia, ta muốn thỉnh vương xem qua một lần, phải có sự đồng ý của người, lão thần không dám làm loạn mà tự ý quyết định". Đại tướng quân nói, trong lòng cũng có chút khó hiểu, không biết Biết Vũ muốn giữ trò quý gì, lại nhờ ông nhất định phải dụ được Da Luật Độc ra khỏi doanh trại trong vòng nửa canh giờ, mà hiện tại, không biết vì lý do gì mà hắn lại muốn nhanh chóng trở về. Đại tướng quân trong lòng sinh nghi ngờ, nhưng vẫn phải đáp ứng chuyện của nữ nhi.

"Vương Hậu, Ôn Nhã cầu xin người một chuyện". trong mật thất, nghe xong thân thể của Da Luật Độc, Ôn Nhã liền đối với Biết Vũ cầu xin.

"Việc gì? Người không phải là yêu cầu ta đem người trốn thoát khỏi nơi này? Chuyện này thì không được, nếu như để Vương biết được, Vương nhất định rất tức giận." Ôn Nhã còn chưa nói, liền bị Biết Vũ từ chối, nàng tuy rằng cũng rất muốn để Ôn Nhã rời khỏi, nhưng nàng biết, một khi để Ôn Nhã rời đi, vương sẽ càng thêm bạo ngược, nhìn hần như vậy, nàng trong lòng rất đau.

Bạn đang đọc truyện *Nghinh Phụng Hoàn Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 83: Chương 38 biết vũ lựa chọn

"Lẽ nào, người muốn ta vĩnh viễn bị giam ở đây sao? Nếu ta ở đây, đối với ta và người đều không có lợi!". Ôn Nhã còn chưa nói liền bị cự tuyệt, để Ôn Nhã không nhịn được mà sốt ruột. "Không, ta không thêm đề ý, ta chỉ cần biết Vương cao hứng là đã đủ rồi". Biết Vũ khẽ cắn môi nói.

"Biết Vũ, người thành thật trả lời ta một vấn đề được không?" Ôn Nhã nắm lấy bả vai của Biết Vũ, muốn nàng ấy đối diện với mình.

"Người cho ta biết, người có thật sự yêu Da Luật Độc không?"

"Vương chính là sinh mạng của ta, hần chính là lý do để ta kiên cường mà sống tiếp". Biết Vũ không hề trả lời yêu hay là không yêu, nhưng nàng chỉ cần trả lời như thế cũng đã đủ cho Ôn Nhã biết, tình cảm của nàng đối với Da luật độc là bao nhiêu.

"nếu người yếu hần như thế, chẳng lẽ người không hi vọng hần cũng sẽ yêu người sao? Ta biết, không có bất cứ nữ tử nào có thể nguyện ý cùng nữ tử khác chia sẻ phu quân của mình, nếu hần thật sự cùng nữ tử khác ở cùng nhau, người nhất định sẽ rất đau khổ thương tâm a. Nếu như người thật sự yêu hần, vậy sao người không dùng chân tâm mà đi cảm hóa hần? Dù sao cũng hơn là trơ mắt nhìn hần cùng với nữ tử khác suốt ngày ân ái ái ái, để rồi một mình phải chịu đựng sự thống khổ, nếu như người thật sự yêu hần, một ngày nào đó, hần nhất định sẽ tiếp nhận người". Ôn Nhã giải thích với Biết Vũ.

Biết Vũ thực sự là một cô nương ngốc, có thể vì Da luật Độc mà không tiếc để mình phải chịu sự thống khổ, mặc kệ có phải là xuất phát từ một mình nàng suy nghĩ hay không, Ôn Nhã vẫn hi vọng Da Luật độc một ngày nào đó có thể tiếp nhận Biết Vũ, Biết Vũ dù sao cũng là một cô nương tốt, nàng ấy nhất định sẽ có thể mang lại hạnh phúc cho hần.

"Người nói được như vậy là bởi vì người không biết thật sự vương rốt cục đã yêu người như thế nào, nếu như vương có thể yêu ta giống như người dù chỉ là phân nửa, ta dù có chết cũng là nguyện ý". Biết Vũ thương tiếc nói, dưới cái nhìn của nàng, Ôn Nhã chính là không hiểu chuyện, đang ở trong hạnh phúc mà không biết phúc.

"rất đáng tiếc, ta và người không giống nhau, ta đối với Da luật Độc như thế nào cũng giống như hần đối với người như thế, hơn nữa ta thật sự không hề yêu hần, chỉ có thù hận!". Ôn Nhã nói một cách lạnh lùng.

"Người nếu đã không muốn giúp ta, cũng nên mau chóng rời khỏi đi, bằng không để hần bắt gặp, chỉ sợ chủ tớ các người cũng chịu không nổi". Đã biết suy nghĩ của Biết Vũ, Ôn Nhã cũng không hi vọng nàng ấy sẽ cứu nàng rời khỏi nữa.

Biết Vũ nhìn nàng một chút, muốn nói lại dừng, liền liếc mắt nhìn Kính Hồ, Kính Hồ biết ý liền đỡ Biết Vũ rời khỏi mật thất, trong lòng Ôn Nhã đang có chút hi vọng liền lập tức bị phá diệt.

"vương Hậu, người tại sao lại không đáp ứng Ôn cô nương? Ôn cô nương rời khỏi, chỉ ít thì mỗi ngày vương sẽ ít nhớ đến nàng ấy, cho dù vương có đau khổ nhưng cũng chỉ là tạm thời, đến thời điểm thích hợp, nói không chừng Vương nhất định sẽ trở về bên cạnh Vương Hậu". Từ trong mật thất rời đi, Kính Hồ bắt năn nói, hơn nữa nàng tin, Vương Hậu tốt như vậy, chỉ cần chờ đợi một chút thời gian, Vương nhất định sẽ từ từ quên mất Ôn cô nương. Sau đó tất nhiên vương sẽ phát hiện ra người tốt nhất ở bên cạnh mình chỉ có thể là Vương Hậu.

"Nhưng nếu ta thả Ôn cô nương, sẽ liên lụy rất nhiều người, coi như hần nể mặt phụ thân ta, thả cho ta một con đường sống vậy còn những người khác thì sao? Cái khác thì không sao nhưng chuyện này liên quan đến nhiều người, khẳng định sẽ chỉ có một con đường đó là chết, ta không muốn liên lụy đến người vô tội". Biết Vũ không phải là không muốn thả nàng ấy, nhưng nàng rất sợ.

"Nhưng mà chẳng lẽ Vương Hậu thật sự đồng ý dâng Vương cho Ôn cô nương sao? Người cho rằng làm vậy Vương sẽ hạnh phúc sao? Ôn cô nương căn bản là không hề yêu Vương, nếu tiếp tục như vậy, sẽ chỉ làm tăng thương tổn giữa bọn họ, sau đó có khi lại khiến hay bên bị thương, nò tỷ nghĩ, Vương Hậu người chắc cũng không hi vọng tình huống như thế xảy ra a?". Kính Hồ ngăn cản đường đi của Biết Vũ, nếu cứ để tình cảm bọn họ đây đưa như vậy, nhất định sẽ không có kết quả tốt.

"Việc này... bất luận như thế nào ta thật sự không muốn gây thương tổn cho bất cứ ai". Biết Vũ nói, nếu nàng thoái lui, có thể đổi lại sự bình an cho mọi người, nàng cũng đồng ý.

"Bởi vì người không muốn tổn thương đến bất cứ ai, nhưng trên thực tế, người là đang làm tổn thương tất cả bọn họ. Vương Hậu người đừng nên do dự nữa, một lát nữa vương sẽ quay về". Kính hồ lo lắng nói. chính bởi vì tính cách vương hậu mềm yếu, nên mới phải bị người khác bắt nạt, Kính hồ thật sự có lúc chịu không được a.

"Thôi được, ta và người mau đi cứu nàng ấy ra". Cuối cùng, Biệt Vũ liền đưa ra quyết định, nếu như nói nàng nhường nhịn cũng là tổn thương đến người khác, vậy sao nàng không lựa chọn đi trợ giúp Ôn Nhã, cho dù hành động này của nàng sẽ làm vương thương tâm khổ sở, nhưng cũng chỉ là tạm thời, hết thảy tất cả cực khổ đều sẽ theo thời gian mà biến mất.

Trong mật thất, Ôn Nhã còn đang suy nghĩ, nên giải thích việc cung nữ này làm sao đột nhiên té xỉu, hay là phải giết người diệt khẩu, thời điểm đang suy nghĩ, lối vào mật thất lại có động tĩnh, nhưng nàng không ngờ là Biệt Vũ và Kính Hồ đã quay lại.

"Ôn cô nương, vương hậu đáp ứng sẽ cứu người, người bây giờ còn có thể tự mình đi ra khỏi đây không? Kính Hồ cẩn thận đỡ Biệt Vũ đến."

"Do ta đã ăn quá nhiều được, nhưng cũng không ảnh hưởng đến cơ thể ta nhiều." Ôn Nhã cười, liền đứng lên cùng Kính Hồ và Biệt Vũ đi lên.

"Ở bên ngoài đều có thị vệ canh gác, Ôn cô nương người làm sao thoát khỏi đây?". Nhất thời kích động đáp ứng cứu Ôn Nhã, sau khi rời khỏi mật thất, Biệt Vũ mới phát hiện, rời khỏi mật thất thì dễ, nhưng muốn rời khỏi lều trại của đại mạc thì khó.

"Kính Hồ, người mau lấy trang phục của thị nữ kia cõng ra." Ôn Nhã suy nghĩ một chút, dặn dò Kính Hồ, Kính hồ nhanh trí, quay trở lại mật thất.

"Vương Hậu, vì không muốn liên lụy đến các người, ta không thể làm gì khác hơn, xin dặc tội". Ôn Nhã nói, lấy đao trong doanh trường của Da Luật Độc, sau đó gác lên cạnh bên cổ của Biệt Vũ, biệt vũ liền rõ ý đồ của nàng.

"Ôn cô nương! Người làm gì vậy! Kính Hồ vừa cảm bộ trang phục thị nữ đi ra liền nhìn thấy nàng uy hiếp Vương Hậu."

"Ta làm bộ đánh ngất thị nữ, sau đó uy hiếp Vương Hậu, như vậy chúng ta mới có thể bình an rời khỏi lều trại". Ôn Nhã nói nhỏ với Kính Hồ, lúc này Kính hồ mới yên lòng lại.

Nhóm thị vệ thủ ở bên ngoài, tinh thần cảnh giới cao độ, đột nhiên từ trong vương trường truyền ra âm thanh tranh đấu, mấy tên thị vệ lập tức xông vào, liền nhìn thấy nàng đang áp Vương Hậu đi ra, Kính Hồ ở phía sau không ngừng khuyên can Ôn Nhã,

"Các người, nếu không muốn Vương Hậu có điều gì bất trắc xảy ra, đều tránh ra hết cho ta!". Ôn Nhã hai mắt lộ rõ hàng quang, thẳng tắp nhìn về phía những thị vệ kia.

Thị vệ canh gác cửa dù có gan to bằng trời cũng không dám để Vương Hậu mạo hiểm, không thể làm gì khác hơn là không ngừng lùi về phía sau.

"Ôn cô nương, cầu người ngàn vạn lần cẩn thận một chút, vương Hậu thân thể yếu đuối, không chịu nổi bị dằn vặt". Kính Hồ đi theo ở phía sau, con mắt chưa từng rời khỏi loan đao ở trên tay Ôn Nhã, loan đao này vô cùng sắc bén, Ôn cô nương nếu không cẩn thận, Vương Hậu có thể sẽ liền một đường sinh tử a.

"Ít nói nhảm. lập tức chuẩn bị con ngựa tốt nhất, nhanh nhất cho ta!". Ôn Nhã trừng mắt nhìn mọi người xung quanh, Kính hồ vội vã đi ra chuồng ngựa, lôi một con thương hạng mang đến.

"Ôn cô nương, ngựa đã ở đây, người bây giờ có thể thả Vương Hậu ra không?" Kính Hồ lôi dây cương cùng Ôn Nhã đối lập nói.

Ôn Nhã kéo dây cương qua, trở tay liền ném Biệt Vũ lên ngựa, chính mình cũng xoay người leo lên lưng ngựa.

"Chờ ta đến nơi an toàn, ta tự nhiên sẽ thả Vương Hậu, chuyển cáo đến Da Luật Độc, chỉ cần ta còn sống, lần sau gặp lại, hấn không chết thì ta chết!". Ôn Nhã lớn tiếng nói, ở trên lưng ngựa mạnh mẽ đánh một roi, con ngựa liền đau đốn, xông thẳng ra bên ngoài.

"Nhanh! Mau phái người đuổi theo, không được hành động quá nhanh, nhất định phải bảo toàn an nguy của Vương Hậu!". Kính Hồ nói, kéo chú ngựa bên cạnh cùng phi thẳng hướng Ôn Nhã mà đuổi theo.

"Ôn cô nương, hôm nay từ biệt, e rằng sau này chúng ta cũng không còn cơ hội gặp lại, người nhất định phải bảo trọng." Trên lưng ngựa, Biệt Vũ phía trước đón gió, nói với Ôn Nhã.

"Người cũng phải cố gắng bảo trọng, ta tin rằng, Da luật Độc một ngày nào đó sẽ yêu người. Hôm nay ta nợ người một món nợ ân tình, có cơ hội, ta nhất định sẽ báo đáp người." Ôn Nhã nói.

Tuy rằng nàng chỉ ở đại mạc thời gian rất ngắn, nhưng chỉ cần dọc theo con đường này, Ôn Nhã liền có thể mau chóng trở về Vân đình, mặc dù ở đại mạc sinh hoạt rất là tiêu sái, thoải mái nhưng nơi này không có người để nàng có thể lưu lại dừng chân, bây giờ nếu quay về Vân đình, chuyện cũng đã xảy ra, cũng không muốn mọi người bàn tán, cho nên nàng chỉ còn biết, tìm đến nơi nào đó thật tốt, một nơi mà không ai quen biết nàng, nàng mới có thể bắt đầu lại từ đầu.

Kính Hồ biết dụng ý của Ôn Nhã, cho nên dọc đường cũng chậm chậm đuổi theo, không dám đuổi nhanh quá, mục đích chính là cho Ôn Nhã có thời gian chạy trốn.

Lúc này, Đại tướng quân vẫn còn đang bồi tiếp Da Luật Độc, hấn luôn có dự cảm không tốt, nên hấn luôn kèm chế tâm tư không muốn để cho đại

tướng quân phát hiện .

"Vương , thị nữ trong lầu của người đến cầu kiến ". Ngay khi ở thời điểm hán đã không kèm chế nôi , thì thị vệ đột nhiên vào bẩm báo , Da Luật Độc liền lập tức lấy lại bình tĩnh , cho mời thị nữ vào .

"Khỏi bẩm ta vương , Ôn cô nương đang không chế Vương Hậu , hướng về phương hướng Vân đình mà chạy trốn ". thị nữ này là thị nữ ban đầu mà Biệt Vũ phái đi lấy thuốc , sau khi trở về vương tướng , nhìn thấu bên trong lầu trại khắp nơi bừa bộn , nghe thị vệ nói , Ôn Nhã đã bắt Vương Hậu để đào thoát , thị nữ liền hoảng hốt , chạy nhanh đến đây bẩm báo .

"Ngươi nói sao , có người không chế Vương Hậu ! ". Da luật độc còn chưa nói gì , đại tướng quân liền chột quát lớn , hán chỉ có một tiểu nữ nhi là Biệt Vũ , không ngờ nàng lại bị uy hiếp .

"Ôn cô nương ? đó chẳng phải là hoàng hậu của Vân đình ? nàng không phải đã mất tích rồi sao ? tại sao lại đột nhiên xuất hiện ! ". Đại tướng quân trong lòng như lửa đốt quát mắng thị nữ .

"hồi bẩm đại tướng quân , việc này nô tỳ cũng không rõ ". Thị nữ kia cẩn trọng nhìn Da luật Độc , thấy ánh mắt của hán như âm vân dày đặc , lập tức nhanh chóng bẩm báo không dám nói ra chân tướng .

"Bây giờ chúng ta ở đây hỏi nhiều như vậy cũng vô dụng , quan trọng nhất là , mau chóng tìm các nàng ấy trở về ! ". Da luật Độc âm độc bình tĩnh nói , Biệt Vũ có chết hay sống cũng không quan trọng với hán nhưng hán không thể để cho Ôn Nhã quay trở về Vân Đình .

Da luật Độc nói xong , cùng đại tướng quân phi mã đuổi theo .

Bạn đang đọc truyện *Nghinh Phụng Hoàn Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 84: Chương 39 thoát đi Đại Mạc vương tướng

"Kính Hồ, Ôn Nhã đã đi về hướng nào." Một lát sau, Da Luật Độc cùng đại tướng quân đã đuổi tới nhóm người Kính HỒ, nhưng không thấy Ôn Nhã và Biệt Vũ.

"Nô tỳ đáng chết, Nô tỳ vì sợ Ôn cô nương thương tổn đến Vương Hậu cho nên liền không dám để thị vệ đến quá gần. Không ngờ rằng truy bắt đến đây đã không thấy tung tích của Vương Hậu đâu cả." Kính Hồ lập tức tung người xuống ngựa, sốt sáng ở trước mặt Da luật độc quỳ xuống, trong lòng hi vọng Ôn Nhã đã thoát khỏi đây và đã thả Vương Hậu, ngàn vạn lần cầu mong Vương Hậu sẽ không có việc gì xảy ra.

"Tất cả mọi người chia nhau ra tìm. Bất luận như thế nào cũng tìm cho ra các nàng." Da luật Độc sắc mặt âm trầm, thế nhưng ngay ở trước mặt đại tướng quân hán không thể trừng phạt Kính Hồ.

"Ôn Nhã, tại sao nàng nhất định phải rời khỏi ta. Ta rốt cục có điểm nào là không tốt, vì muốn nàng chỉ ở bên cạnh ta, ta đã làm rất nhiều việc không thể tha thứ, Nhưng cuối cùng nàng vẫn lựa chọn rời bỏ ta. Ta phải làm như thế nào thì nàng mới cam tâm tình nguyện lưu lại bên cạnh ta mãi mãi ." Da luật Độc trong lòng suy nghĩ, tâm giờ đã loạn như ma.

Ôn Nhã dẫn theo Biệt vũ một đường phi nước đại, nhưng không có hướng về phía Vân đình, nàng hướng về nơi phương xa biên cảnh đại mạc mà đi, vì nghe nói ở đó là chỗ ở của một dị tộc ít người, người đại mạc và vân đình ít đi lại, cho nên nàng trước tiên sẽ đến dị tộc trú thân trước, sau đó sẽ từ từ nghĩ cách trở về vân Đình.

"Ôn cô nương, ta nghe nói những dị tộc kia không hề lễ giáo, uống máu mèo, giết người như ngóe. Ngươi đi đến đó chỉ sợ lành ít dữ nhiều a." Biệt Vũ không nhận được lo lắng nói với Ôn Nhã .

"Không sao, ta sẽ lưu ý. Một hồi nữa, Ta sẽ thả ngươi, Ngươi đi theo phương hướng Vân đình, nói với bọn họ là ta đã quay về Vân đình rồi. Ôn Nhã lạnh nhạt nói, bất kể là sống hay chết, nàng đều phải rời đi.

Đến thời điểm Da luật độc tìm tới Biệt Vũ, Biệt Vũ đã ngã trên mặt đất, sắc mặt đã trắng xám. Vì muốn cho Da luật Độc hoàn toàn tin rằng Ôn Nhã đã quay về Vân đình, nên nàng đã cố gắng dùng hết sức của mình chạy tới biên cảnh của Vân Đình.

"Ôn Nhã đâu ?". Da luật Độc ôm nàng từ trên mặt đất, nhìn chằm chằm cửa thành của Vân đình đóng chặt ở biên cảnh, thị vệ đến bẩm báo, đã tìm kiếm xung quanh cũng đều không thấy bóng người của Ôn Nhã.

"Ôn cô nương đã đi vào thành." Biệt Vũ suy yếu nói, yên tâm dựa vào lồng ngực của Da luật Độc. Dường như đây là lần thứ hai hán ôm nàng. Lần đầu tiên hán ôm nàng là lúc hán cứu nàng.

Da luật Độc thở dài. Biệt Vũ đột nhiên phát hiện , khí chất sắc bén ở trên người của hán dường như đã âm đạm đi rất nhiều, Biệt Vũ thậm chí có thể cảm nhận được trong lòng của hán có biết bao nhiêu là đau khổ. Nhìn Biệt Vũ suy yếu, Da luật độc cũng đành phải tạm thời từ bỏ tìm kiếm Ôn Nhã . Bất

luận như thế nào hẳn cũng sẽ tìm nàng trở về.

Mạnh rộng nhận được tin tức của mật thám. Biết được đại mặc vương mang theo nhóm người đi tới biên cảnh, nhưng chỉ là đứng đó nhìn lại một chút, liền mang binh mã rời khỏi. Mạnh rộng trong lòng khó hiểu. Đem tin tức này bẩm báo về.

Ôn Nhã từ trên lưng ngựa té xuống, con ngựa cũng còn đang ở bên cạnh nàng, Ôn Nhã cũng không biết mình đã ở trên lưng ngựa bao lâu rồi, nàng chỉ muốn dùng hết toàn bộ sức lực chạy xa một chút, càng xa càng tốt. Nhưng trong thân thể còn sót lại độc tố quá nhiều, hơn nữa mấy ngày qua nàng cũng chưa ăn gì, rốt cục thể lực cũng không chống đỡ nổi liền ngã xuống đất.

Ý thức dần mơ hồ, chỉ có thể nhìn thấy hình như có ai đó đang đi tới bên nàng. Nàng cố gắng dùng hết khí lực để nhìn xem là ai, nhưng cuối cùng liền hôn mê bất tỉnh.

Thời điểm Ôn Nhã tỉnh lại, phát hiện mình bị trói, toàn thân vừa đói vừa đau nhức, ở trước mặt nàng là một đồng lửa to, và những người nam nữ từ trẻ đến già mặc quần áo lam lũ đều dùng ánh mắt cảnh giác nhìn Ôn Nhã, Ôn Nhã biết những người này chính là người của dị tộc.

"Các ngươi trước hết có thể thả ta ra được không, ta có chuyện muốn nói." Ôn Nhã bị trói đến khó chịu, trên mặt lộ vẻ đau thương.

"ngươi là ai, tại sao lại tới nơi này." Có một người đỡ lấy một lão nhân đến trước mặt Ôn Nhã nhưng cũng giữ khoảng cách không dám đến quá gần.

"Ta vì trốn chạy nên mới tới đây, cầu các vị có thể tha cho ta một con đường sống." Ôn Nhã ôn nhu nói, hiện giờ nàng không dám chọc giận đến những vị dị tộc này, bằng không bản thân nàng nhất định sẽ bị thiệt hại.

"Chạy nạn sao? Ngươi trang phục đẹp mắt, không giống người chạy nạn." ông lão nói, có chút ao ước khi nhìn thấy y phục trên người nàng, y phục được thiết kế đẹp mắt như vậy, ông cũng chưa từng nhìn qua.

"Đại mặc cùng Vân đình khai chiến, sau khi đại mặc bại trận, ta đương nhiên phải nhanh chóng bỏ trốn, không phải vậy ta sẽ bị người giết chết." Ôn Nhã suy yếu nói, những người này là người dị tộc, hiển nhiên tin tức của đại mặc sẽ không được tình tường.

Lão nhân do dự, quay về phía đám người, không biết là đang thì thầm nói gì đó, trải qua một hồi bàn thảo kịch liệt, tựa hồ đã có kết quả, Ôn Nhã sốt sắng chờ đợi.

"Thả nàng ta đi." Lão nhân nói, hai nam nhân trẻ tuổi vẫn còn sợ hãi nghi kỵ nên không dám tiến lên phía trước.

"Các người yên tâm, trên người ta không có binh khí gì cả, cũng không có khí lực, căn bản cũng không thể nào tổn thương đến các ngươi được." Ôn Nhã cười khổ nói, từ trong ánh mắt của bọn họ, Ôn Nhã có thể cảm nhận được trong lòng bọn họ là đang hoảng sợ, đối với bọn họ mà nói, nàng hẳn chính là một sinh vật tràn đầy nguy hiểm.

Hai nam nhân trẻ tuổi kia, sau khi nghe Ôn Nhã nói, tuy rằng vẫn là rất sợ sệt, nhưng cũng cố gắng đến gần nàng, hoang mang hoảng loạn vội vã tháo dây thừng trên người Ôn Nhã cởi ra, không còn dây thừng chống đỡ trên giá, Ôn Nhã liền lập tức co quắp ngã trên mặt đất, khiến hai nam nhân trẻ tuổi không khỏi giật mình lùi về phía sau.

"Các người có gì đó để ăn không? Ta thật đói." Ôn Nhã gắng gượng cười nói.

Lão nhân do dự, bàn tay run lập cập móc từ trong túi áo ra một cái bao bố nhỏ, bao bố nhỏ được bao một tầng vải bố, lấy ra lại thêm một tầng vải, rồi lại thêm vài tầng, lúc này Ôn Nhã mới nhìn thấy trong bao bố nhỏ đó là một khối nhỏ có món gì đó khô quắt nằm gọn lộn trong bao. Nếu không phải là nhìn thấy Ôn Nhã trang phục trên người rạng rỡ, nhìn giống như là tiên hạ phàm, thì lão nhân đó sẽ không thể nào đem món thức ăn quý giá này cho nàng.

"Mau cầm tới đó đi." Lão nhân do dự liền ném món "diện bính" vào trong tay đứa bé, đứa nhỏ nhìn món diện bính trong tay mình vẫn còn thèm thuồng mà yết hầu không ngừng nuốt từng ngụm nước. Món "diện bính" này, bé nhỏ chỉ có thể từ xa xa mà nhìn, chưa từng được ăn qua, hay nghe qua tên nó. Mặc dù là rất thèm nhưng vẫn phải cất bước đem đến cho Ôn Nhã.

Ôn Nhã tiếp nhận "diện bính" nhỏ xíu trong tay, "diện bính" này vừa cứng lại có chút hơi ngả đen, nhìn qua, có thể nói là đã để rất lâu rồi, đứa nhỏ đưa cho Ôn Nhã xong vẫn chưa muốn rời đi, mà vẫn tiếp tục nhìn chăm chú tiểu diện bính trong tay nàng. (huhuhu, "diện bính" chắc có lẽ là một món thịt khô của trung quốc, thấy nó gọi là diện bính, mình chả biết đó là gì).

"Em nhỏ có phải là cũng muốn ăn, vậy ta phân nửa, em phân nửa." Ôn Nhã cười cười, dùng sức đem tiểu diện bính bứt ra, đem chỗ lớn hơn đưa cho đứa bé kia, đứa nhỏ có vẻ hơi do dự. Cuối cùng vẫn là không nhận được mà tiếp nhận phân nửa tiểu diện bính mà Ôn Nhã đưa tới, Ôn Nhã cười cười vò vò vào mái tóc như cỏ khô của đứa bé, sau đó đem diện bính còn lại bỏ vào trong miệng, kết quả ôi cứng đến sắp gãy răng rồi.

Đứa nhỏ cũng dùng sức nhai, nghiền ngấm tiểu diện bính trong miệng của mình, say sưa ngấu nghiến, đáng vẻ ăn của đứa bé trông thật ngon. Nhìn lại mình, đói bụng muốn xỉu rồi, ngấm đi ngấm lại những dị tộc này đều ở nơi căn cứ, không có cỏ xanh để thu hoạch, miễn cưỡng sống sót được cũng là may mắn.

"Bình thường các người ăn gì?" Ôn Nhã ôn nhu hỏi đứa bé kia ...

Đứa nhỏ nháy mắt một cái, từ trên mặt đất rút lên mấy cây cỏ xanh, sau khi hái xuống, hướng về phía y phục bản thủ phủ phủ lướt qua, liền bỏ vào trong miệng nhai. Ôn Nhã trong nháy mắt, trong lòng liền cảm thấy chua xót. Những người dị tộc này cũng giống nàng và Mặc Thanh Thu năm đó từng

trải qua tình cảnh như vậy, trong lòng không thể nhìn được mà muốn giúp bọn họ một tay .

"Người đi đi!". Lão nhân đem những thứ đã lấy trên người nàng trả lại, nhắt nhắt một cái cũng không thiếu, thì ra, những dị tộc này không phải giống những lời người khác đã đồn đại, bảo rằng họ là người không hề lễ giáo a.

"Đa tạ đại ân đại đức của các vị, Nếu có cơ hội, ta nhất định sẽ cố gắng hồi báo các người". Ôn Nhã sau khi tiếp nhận đồ vật của mình, khom người, nói xong cũng rời đi. Nàng muốn giúp họ, nhưng trong khoảng thời gian ngắn ngủi này, nàng cũng chưa kịp nghĩ tới nên giúp họ như thế nào, trên người nàng cũng chỉ có một ít đồ có thể dùng được, nhưng tiền cũng chỉ có thể giải thoát con cấp bách trước mắt, căn bản cũng không được bao nhiêu. Thứ mà bọn họ cần, đó chính là ổn định sinh hoạt, phải có nguồn thu vào, mới có thể an tâm mà trải qua ngày tháng.

"Gào gừ ". Đi được nửa đường, Ôn Nhã đột nhiên nghe được tiếng sói tru. Liền cẩn trọng tìm kiếm, mới phát hiện có một nhóm sói. Đang lúc nghĩ cách tìm kiếm cái ăn trên thảo nguyên, Ôn Nhã ánh mắt lập tức tiếng lên. Lặng lẽ khom người đến gần nhóm sói.

Những dị tộc kia đang còn ngơ ngác ở một chỗ, ánh mắt đờ đẫn, đối với cuộc sống này dường như đều không có cảm giác.

"A, Người kia trở lại rồi." Lúc này, đứa nhỏ liền nhìn thấy Ôn Nhã quay về, hình như trên người còn mang theo vật gì đó.

Lão nhân lập tức đứng dậy, cảnh giác nhìn Ôn Nhã, trong lòng sợ hãi, không biết vì sao nàng ta lại đột nhiên quay lại.

"Các người xem, chúng ta có thịt sói ăn rồi." Ôn Nhã đem con sói vút trên mặt đất, cao hứng nói với mọi người. Những dị tộc kia ánh mắt kinh hoàng nhìn con sói trên mặt đất, lại nhìn đến nàng. Bọn họ xưa nay chưa từng nhìn thấy ai đó có thể giết được động vật hung mãnh này. Giờ khắc này, Ôn Nhã trong lòng của người dị tộc như là thần tiên hạ phàm.

"Tiên nữ a!" Mọi người cùng lão nhân quỳ xuống, quay về Ôn Nhã làm lễ, cúi đầu vái tạ.

"Các người làm gì vậy, mau đứng lên!" Ôn Nhã liền vội vàng đem ông lão và mọi người đứng lên, không phải chỉ là giết một con sói thôi sao, đâu cần phải lễ độ như vậy a.

Được sự giúp đỡ và chỉ dẫn của Ôn Nhã, dị tộc rất nhanh đã đem con sói đi xử lý. Đã rất lâu chưa ăn qua thịt, nên mọi người ai nấy nước miếng cũng đã từng ngậm từng ngậm mà nuốt xuống.

Ôn Nhã vẫn còn đang suy nghĩ, đến cùng nàng phải làm sao, mới có thể giúp cuộc sống của bọn họ có thể thay đổi đây.

Sắc trời đã dần dần vào đêm tối, Ôn Nhã cũng không thể rời khỏi, tuy rằng ở chỗ này có chút khó khăn nhưng ít ra cũng ung dung hơn, đặc biệt là nhìn thấy bọn họ ăn uống, nụ cười trên môi của mỗi người đều là hạnh phúc, Ôn Nhã cũng cảm giác được chuyện mình làm vừa nãy cũng thật đáng giá a.

Bạn đang đọc truyện *Nghinh Phụng Hoàn Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Chương 40 sống tiếp

Thả lỏng tâm tình, Ôn Nhã liên tiếp mấy ngày cũng không cần phải lo lắng đề phòng, mới vừa nhắm mắt, liền cảm thấy con buồn ngủ tự nhiên kéo tới , không hề phòng bị mà ngủ thiếp đi.

Ôn Nhã đang chìm đắm trong giấc ngủ say sưa, đột nhiên nghe thấy tiếng khóc, nhưng tiếng khóc cứ mãi không ngừng, càng ngày càng lớn, tưởng rằng nàng sẽ tức giận mà thức giấc, nhưng thật hiếm thấy nàng mở mắt nhưng lại không hề có một tia tức giận nào.

Trên người cũng không biết là ai đã mang chiếc áo rách rưới đến cho nàng, chính là trong đám người đó truyền tới, nàng liền lấy chiếc áo cẩn thận đi tới xem.

Ánh nắng sáng sớm, có hơi chói mắt. Ôn Nhã nhìn thấy tiểu nam hài đưa nàng tiểu điện bính hôm trước đã nằm lẳng lẳng trên cỏ, không nhúc nhích, thiếu phụ bên cạnh đã khóc đến muốn ngất đi.

"Cho ta xem." Ôn Nhã kéo người chặn đường phía trước, thân thủ liền đụng tới tiểu nam hài kia, tiểu nam hài đã lạnh lẽo đông cứng, xem ra đã chết được một quãng thời gian, Ôn Nhã kiểm tra kỹ càng thân thể của tiểu nam hài, ngoại trừ cái bụng đã cứng rắn , đầu lưỡi cũng đã đen lại, còn những chỗ khác thì không có gì khác thường, đáng dấp này hình như là đã trúng độc.

"Tiểu hài nhi có phải đã ăn nhầm thứ gì đó?" Ôn Nhã hỏi.

"Tiểu tử chó con thèm ăn, thấy cái gì cũng đều muốn ném thử, khả năng là đã ăn trúng gì đó rồi." Thiếu phụ ghen nói tới ngày hôm trước, đứa nhỏ vẫn khỏe mạnh, nhưng sáng sớm, khi nàng vừa tỉnh lại, liền phát hiện chó con đã không còn ở bên mình, liền lập tức đi kiểm, nhìn thấy thi thể của chó con nằm ở đây.

Ôm thân thể hài tử bé nhỏ. Trong lòng Ôn Nhã cũng tràn đầy bi thương. Ngày hôm qua còn là một đứa bé khỏe mạnh, nay đột nhiên đã chết rồi. Tính mạng của đứa nhỏ này vừa mới được bắt đầu, sinh hoạt của dị tộc khổ ải, nàng biết, nhưng...chỉ là nàng không hề nghĩ tới lại thể thảm như vậy. Mỗi ngày ăn không no, mặc không đủ ấm, đáng thương nhất là đứa bé này, không cẩn thận mà phải chết.

"Đừng đau lòng nữa, chết cũng đã chết rồi, chó con có thể lớn như vậy, được nhìn thiên hạ này cũng đã không dễ dàng gì, chết rồi cũng tốt, chỉ ít không cần phải theo chúng ta chịu khổ". Ông lão an ủi thiếu phụ kia, tộc nhân sinh tử, hẳn đã thấy quá nhiều.

Hài tử chó con bé nhỏ cũng đã xem như là may mắn rồi, chỉ ít đứa bé có thể sống trên đời này được mấy năm, đáng thương nhất chính là thể tử của ông ta, còn có nhi tử của hắn, vừa mới mờ mắt ra, đã chết, còn chưa kịp nhìn thấy mặt trời, chưa thấy non nước, sơn thủy, cả hai cũng đã chết rồi.

Bi thương lại bi thương, Ôn Nhã giúp đỡ mẫu thân của chó con đem hài tử an táng, dị tộc cũng bắt đầu hướng đến một nơi khác mà đi.

Bình thường bọn họ sẽ không ở lâu một chỗ, sợ bị người khác phát hiện, sợ bị dã thú ăn thịt, đặc biệt là nơi này đã có người chết, còn tiếp tục ở lại, e rằng sẽ còn nhiều người chết. Việc chó con chết đi, Ôn Nhã càng cảm thấy nàng không thể giúp đỡ được bọn họ a.

"Lão nhân gia, người tại sao không tìm kiếm chỗ nào đó yên ổn cho bọn họ, cứ di chuyển như vậy cũng không phải là cách hay." Trải qua một quãng thời gian sống chung, Ôn Nhã biết, lão nhân gia này rất được mọi người tôn kính. Nếu ông lão chịu sắp xếp bọn họ ở nơi an ổn nhất định bọn họ sẽ nghe theo. Ở trên thảo nguyên này mặc dù có hơi nguy hiểm, nhưng chỉ cần bọn họ chịu khó nỗ lực, nhất định bộ tộc này sẽ hưng thịnh a.

"Ồn còn nương nói gì vậy, bọn ta không ngừng di chuyển cũng chỉ là muốn được an toàn, được sống mà thôi." Ông lão thở dài nói.

"Dị tộc tuy rằng nhân số ít ỏi, nhưng không người nào lại không muốn có cuộc sống yên ổn, tuy rằng thảo nguyên này rất lớn, nhưng không phải là chỗ ở của bọn ta, vì tránh né giết chóc, nên bọn ta không ngừng di chuyển. Nếu như chúng ta có thể có chỗ ở yên ổn, có dê, có bò, cuộc sống của bọn ta liền có thể yên ổn cũng sẽ không thể có nhiều người chết như vậy." Người dị tộc, không chỉ phải chịu sự thù ghét của người ngoài, bọn họ chỉ không muốn chém giết, cho nên mới không ngừng di chuyển, trốn được cũng chính là vận may của bọn họ, tránh không khỏi, cũng chỉ có thể coi như bọn họ xui xẻo.

Kỳ thực, tâm nguyện của dị tộc bọn họ rất đơn giản, chỉ là muốn sống sót mà thôi, nhưng cho đến bây giờ, cũng chưa tìm được nơi nào có thể cho bọn họ có một cuộc sống yên bình thoải mái.

"Lão nhân gia, người yên tâm. Ta nhất định sẽ nghĩ ra được biện pháp trợ giúp các người." Ôn Nhã trầm trọng nói, bất luận xuất phát từ nguyên nhân gì nhìn thấy bọn họ thể thảm như vậy, nàng cũng không thể đứng đó nhìn mà mặc kệ, huống chi, nàng lại là người từ tương lai đến, nàng nhất định sẽ nghĩ ra được biện pháp để giúp bọn họ sống tiếp.

Sống tiếp, Nghe rất đơn giản, nhưng lại nặng ngàn cân. Từng có lúc nàng cũng giống như bọn họ vậy. Tâm nguyện duy nhất của nàng đó chính là sống sót, vì chỉ cần sống sót, ủy khuất gì, đau khổ bao nhiêu nàng cũng có thể chịu đựng được. Mấy lần đến bờ sinh tử, nhưng nàng vẫn có thể cứu về cái mạng nhỏ của mình, nàng còn cho rằng mình luôn bất hạnh, nhưng nghĩ lại, có lẽ nàng đã may mắn hơn nhiều rồi.

Có thể gặp gỡ Ôn Nhã, cũng là may mắn của bọn họ. Dọc theo đường đi, có Ôn Nhã hộ tống, cho dù gặp sói giữa đường, nàng cũng đều có thể giải quyết, có thể ăn no nê. Nụ cười trên mặt của bọn họ bắt đầu tăng dần lên. Nguyên bản ánh mắt dờ dẩn giờ đã dần dần có thần thái, tất cả mọi người đều cho rằng nàng chính là tiên nữ mà trời cao phái xuống cứu bọn họ, một mực cung kính, nghe lời nàng răm rắp.

"Ồn cô nương, đằng kia là con sói mẹ đang mang thai sói con, chúng ta có nên giết chết nó?" Ôn Nhã vừa mới giết được một con sói, bắt được một con sói cái, lúc mang về định xử lý liền phát hiện con sói này đã có mang, trong lúc nhất thời không biết làm sao, nên liền đến thỉnh giáo nàng.

Ôn Nhã cùng những người kia đến kiểm tra, quả nhiên thấy con sói cái bụng phình to, nằm rạp trên mặt đất, cái bụng cố gắng đè sát xuống mặt đất như là muốn bảo vệ đứa bé trong bụng mình, ánh mắt hung tàn ban nãy đã lộ ra một tia sắc cầu xin, liền ngay cả Ôn Nhã cũng có chút không đành lòng.

"Các người tìm một ít củi về đây, làm một cái lồng chắc chắn, đem nó nhốt lại." Ôn Nhã suy nghĩ một chút, liền sai người làm khung củi bắt nhốt con sói lại.

"Ồn cô nương. Người định làm gì vậy." Ông lão khó hiểu, tại sao lại muốn đem con sói bắt nhốt lại.

"Ta tự có suy tính." Ôn Nhã trong lòng cũng không biết tại sao lại muốn giữ lại con sói này, nhưng trực giác nói cho nàng biết, hiện tại cứ đem nhốt con sói này lại nhất định sẽ có hữu dụng.

Ôn Nhã liền cùng bọn họ tạo ra chiếc lồng, sau đó lại đào một cái hố to, cẩn thận đem chiếc lồng đó chắn lên, để không cho âm thanh của sói mẹ kéo bày đến.

Ban ngày còn có chút đồ ăn, sau khi mọi người ăn xong, đều nằm nghỉ ngơi trên đất. Ôn Nhã một mình rời khỏi đội ngũ.

Kỳ thực trên thảo nguyên động vật rất nhiều, chỉ là ban ngày ít thấy, chỉ vào buổi tối, mới có thể tìm thấy những động vật đó, Ôn Nhã đang suy nghĩ liền thấy mấy con thỏ chạy ngang qua mắt nàng.

Nhưng mà nàng đang trong lúc suy nghĩ, nên cũng không quá để tâm đến mấy chú thỏ kia.

Đột nhiên, trong đầu nàng liền lóe lên linh quang, nàng rốt cục cũng đã nhớ tới con sói đó có lợi ích gì.

Không lo trời tối, Ôn Nhã liền ở trên thảo nguyên, tìm thấy những chú thỏ, bắt đầu theo dõi những con thỏ này, nàng liền tìm thấy một hang động nhỏ, có

một chú thỏ mới ra đời. Ôn Nhã rất cao hứng, những dị tộc này có lẽ sinh hoạt sẽ có thay đổi rồi, Ôn những chú thỏ kia mang về, nàng liền đánh thức mọi người.

"Ôn cô nương, người làm sao lại có nhiều nhỏ như vậy, những con vật này tuy nhỏ nhưng chạy trốn rất nhanh, bọn ta có lần cũng đã bắt được chúng một hai lần, mùi vị cũng không tệ a." Ôn Nhã nhìn những con thỏ trong người nàng mà nói.

"Đừng chỉ nghĩ đến ăn, ta đã nghĩ ra biện pháp giúp các người rồi." Ôn Nhã trầm trọng nói với ông lão, khiến cho ông lão lập tức sùng sốt, còn tưởng mình nghe lầm, mãi đến tận khi nàng lặp lại mấy lần, mới mừng rỡ mà phải ứng lại.

"Đại mặc này, không hề thiếu cỏ, thỏ ăn cỏ mới có thể lớn lên được, sau khi thỏ lớn sẽ sinh ra tiểu thỏ tử, sau đó thỏ già, chúng ta có thể ăn, như vậy chúng ta đã có thể sống rồi". Ôn Nhã giải thích.

"Ý của Ôn cô nương nói là, chúng ta có thể nuôi dưỡng những con thỏ này, như vậy sau này sẽ không còn lo lắng về thức ăn nữa, có đúng không?" Một người bên trong dị tộc liền thông minh nói lại, cách này trước đây bọn họ cũng chưa từng nghĩ ra.

"Không sai, chúng ta hiện tại có rất nhiều thỏ, các người lập tức phân ra hai nhóm, lớn tuổi thì ở lại làm mấy cái lồng cũ, tuổi trẻ thì cùng ta đi bắt thỏ, nói không chừng sẽ có thu hoạch ngoài ý muốn đó." Ôn Nhã cao hứng nói, nếu có thể thành công, sau này sinh hoạt của bọn họ liền không thành vấn đề nữa rồi, bọn họ cũng có thể yên ổn mà sinh sống.

Sau thời gian một buổi tối, bọn người Ôn Nhã liền đã bắt được một nhóm thỏ, hừng đông trở về là lúc những lão nhân đã làm xong lồng cũ rất tốt.

Nhóm thiếu phụ thì xử lý nhóm thỏ tối qua bọn họ bắt được, đem thịt thỏ nướng chín, cho dù không có bất cứ gia vị nào được cho vào, nhưng thịt thỏ vẫn là tươi mới ngon miệng, ngay chính cả Ôn Nhã cũng chưa từng nếm qua món thịt thỏ nào ngon như vậy a.

Ban ngày, mọi người làm lồng cũ, Ôn Nhã giúp bọn họ, chỉ dạy cách làm bẫy những con sói, nhìn dáng dấp chăm chỉ của bọn họ, không quá thời gian ít lâu, có thể sẽ làm được, thời gian rảnh rỗi, nàng còn dạy cho bọn họ một ít quyền cước, để đề phòng khi nàng rời đi, bọn họ còn có khả năng tự vệ a.

Buổi tối Ôn Nhã cùng một ít người trẻ tuổi đi săn, sinh hoạt cũng dần dần tốt lên, ít nhiều tóc của mọi người cũng không còn khô rối nữa rồi, đã bắt đầu óng ánh, trên mặt nụ cười của mỗi người càng ngày càng nhiều, mỗi người đều tràn ngập sức sống.

Tháng ngày bận rộn nhưng đơn giản, lại phong phú, Ôn Nhã cũng đã quên mất đi thân phận của chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Nghinh Phụng Hoàn Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Chương 41: Nuôi dưỡng tiểu sói.

Qua một thời gian ngắn, những người dị tộc như đã biến hóa một cách rõ ràng, không chỉ mỗi ngày có thể ăn cơm no, mà có thể dùng da sói, da thỏ làm y phục mới, mà nơi bọn họ đặt chân đến, đã có thể dựng lên những lều vải giản dị, chút ít trong thời điểm mưa xuống, cũng sẽ không còn chật vật nữa.

Sau một tháng cùng Ôn Nhã lăn lộn, mọi người cũng đã không còn e ngại nàng, nhưng vẫn coi nàng là tiên nữ mà sùng bái.

"Ôn cô nương. Ôn cô nương, sói mẹ đã sắp sinh rồi." Ngày hôm nay khí trời cũng không tệ lắm, Ôn Nhã cùng mấy phụ nhân học làm xiêm y. Nhan Tề Huy liền chạy tới hô to. Nhan Tề Huy đầu óc thông minh, lanh lợi, Ôn Nhã liền cho hắn theo bên người, thuận tiện giao việc chăm sóc sói mẹ cho hắn.

Nghe nói sói mẹ sắp sinh, Ôn Nhã không nghĩ nhiều, liền cầm xiêm y giao cho người bên cạnh, chính mình cùng Nhan Tề Huy rời khỏi.

Ôn Nhã đã từng có suy nghĩ, chỉ cần đem sói con dưỡng nuôi, dưỡng nuôi qua nhiều đời, sẽ biến những con sói này trở thành trợ thủ đắc lực trong săn bắn, đại loại là giống những con chó săn. Như vậy bọn họ đi săn cũng sẽ tiện hơn nhiều, trước đó vài ngày nàng còn chưa biết con sói mẹ khi nào sanh, không ngờ lại đến nhanh như vậy.

Ngay khi nàng đến, con sói mẹ đã thai thóp nằm trên đất, bên cạnh còn có một con vật nhỏ nằm bên vũng máu, thì ra đó chính là sói con.

"Ôn cô nương, người đến nhìn xem, con sói mẹ hình như có gì đó."

"Đúng đấy, hình như trong bụng còn có thêm một con nữa, nhưng sói mẹ hiện tại đã không còn sức."

"Sói mẹ sinh con, cũng giống như chúng ta sinh đứa bé vậy."

"Ôn cô nương, nếu cứ tiếp tục như vậy. Sói mẹ sẽ chết a."

Ôn Nhã vừa tới, bên cạnh đã nằm ba miệng náo nhiệt nói ra, tuy rằng là đang lo lắng cho tính mạng của sói mẹ, nhưng cũng không ai dám mở cái lồng cũ mà tiến vào giúp nó. Dù sao sói mẹ cũng đang sinh, tính khí so với bình thường có lẽ còn tàn bạo hơn a.

"Có người nào có thể đỡ đỡ cho nó không? Đừng làm cho nó chết!" Ôn Nhã thân thủ sờ lên thân thể của sói mẹ, nhưng ở đây lại không ai có kinh nghiệm đỡ đỡ, huống chi đây lại là con sói rất hung hăng.

Con sói nhỏ đầy máu, gào kêu thảm thiết, tập tễnh bước tới chỗ sói mẹ bên người, dùng thân thể nhỏ nhỏ của mình đụng chạm nhẹ vào cơ thể của sói mẹ, dường như là nó đang đói bụng, sau đó nằm bên cạnh sói mẹ mà gào kêu.

Ôn Nhã nhìn thấy ánh mắt sói mẹ nhìn về chú sói con lo lắng cùng yêu thương, có lẽ nó sẽ không còn sống được bao lâu nữa.

"Người yên tâm, ta sẽ chăm sóc tốt cho nó, cho nó khỏe mạnh mà lớn lên." Nhìn sói mẹ, Ôn Nhã không đành lòng, liền đối với sói mẹ mà nói, tựa hồ sói mẹ nghe hiểu, trong đôi mắt của nó dường như nước mắt vẫn đục chảy ra, giây dựa một lúc lâu, liền không còn động tĩnh, thân thể nóng bỏng ban nãy đã dần dần trở nên lạnh lẽo.

Chú sói nhỏ ở bên cạnh mẹ nó ngủ, nó còn chưa hay biết mẹ nó đã chết rồi, Ôn Nhã liền lấy lông trên người của mẹ nó, làm thành một cái miếng thảm nhỏ, nhẹ nhàng bao lấy chú sói nhỏ, tiểu sói nhỏ vì có miếng lông vải của mẹ nó mà ngủ đến yên lành, tựa hồ là đang ở trong lòng của mẹ nó vậy.

"An táng sói mẹ, sói con này để ta nuôi." Ôn Nhã nhìn Nhan Tề huy nói, Nhan Tề Huy liền gật đầu, mang theo xác của sói mẹ đi đào hố lấp vào.

Tiểu sói vừa ra đời, thân thể vô cùng suy yếu, Ôn Nhã vì phải lo chăm sóc cho nó, nên việc săn bắn liền giao cho người khác, cũng may là chung quanh đây đều không có bất cứ nguy hiểm nào. Vì nuôi dưỡng sói con. Ôn Nhã không thể không bận tâm của mình dầy đi một chút để tìm sữa cho nó. Mỗi ngày nó uống liền hai bát, bởi vì dưới tấm lót mềm mại chính là lông của mẹ nó, nên sói con cũng cho rằng Ôn Nhã chính là mẹ, cho nên ở vào những bữa ăn chú sói nhỏ rất hết sức phối hợp với nàng.

Mới nuôi mấy ngày. Con vật nhỏ liền có thể tự mình tập tễnh bước đi. Mỗi lần nó nghe được tiếng bước chân nàng quay về. Liền lao đảo từ bên trong chạy đến. Thân mật dũi dũi vào đôi chân của nàng.

Có một lần, con vật nhỏ bị bệnh phong hàn, kém chút nữa là đã chết rồi. Ôn Nhã không ngày nào là không bên cạnh chăm sóc nó. Nghĩ ra mọi cách để cứu nó trở về, chờ đến khi chú sói nhỏ đã khỏi bệnh. Ôn Nhã liền đem tấm thảm đem đi đốt, để cho sói nhỏ quen hơi trên người mình.

Vừa bắt đầu. Con vật nhỏ thật sự không quen, nhìn thấy Ôn Nhã đến cũng không chạy tới. Nhưng rồi thời gian từ từ trôi qua, Ôn Nhã đã có thể huấn phục nó. Tuy rằng con vật nhỏ còn rất hoài nghi nàng, nhưng vì Ôn Nhã đã đối với nó rất tốt. Nên cũng dần dần tiếp nhận sự tồn tại của Ôn Nhã.

"Con vật nhỏ này càng ngày càng mập rồi. Ta nhớ tới lúc người mới vừa sinh ra, như vậy đã lớn rồi nhì." Trước giờ đi ngủ, Ôn Nhã ôm sói con vào lòng mà cảm thán. Mỗi ngày nhìn nó trưởng thành. Ôn Nhã trong lòng có một cảm giác vô cùng thỏa mãn.

"Không thể ngày nào cũng gọi người là con vật nhỏ được. Ta có lẽ nên đặt cho người một cái tên nào đó". Ôn Nhã suy nghĩ. "Đã vậy, sau này ta gọi người là Tiểu Lang nhé. Ta sẽ bảo vệ người thật tốt. Được không?" Ôn Nhã tựa hồ xem chú sói nhỏ như là một người bạn. Tiểu Lang chớp mắt, vô tội nhìn nàng. Căn bản là không hiểu Ôn Nhã đang nói cái gì a.

"Hào a. Tiểu Lang, chúng ta ngủ thôi." Ôn Nhã nói, đem tiểu lang đặt ở cái ổ nhỏ bên trong giường, nhẹ nhàng vỗ nhẹ, rất nhanh tiểu lang đã chìm sâu vào giấc ngủ.

Sau khi Tiểu lang đã có thể bước đi mà không ngã, Ôn Nhã cũng không còn đem nó nhốt lại mà cho nó tự do cất bước đi xung quanh. Tộc nhân lúc đầu còn hơi sợ sệt nhưng sau khi tiếp xúc với chú lang nhỏ này, cảm thấy nó đáng yêu vô cùng, lại không gây tổn hại gì, cho nên cũng không còn sợ nữa. Mấy đứa bé nhỏ còn thường ngày cùng chú tiểu lang quần quýt chơi đùa.

Ôn Nhã cùng dị tộc trải qua những ngày tháng vô cùng thoải mái. Nhưng Vân Lâm cùng Da Luật Độc thì vô cùng đau khổ.

Da Luật Độc tin rằng Ôn Nhã đã quay về Vân Đình, nên đã phái một lượng lớn mật thám tiến vào Vân Đình mà điều tra. Còn Vân Lâm ngỡ nàng vẫn còn ở đại mạc, cũng tương tự như vậy, phái một lượng lớn mật thám đi tới đại mạc. Bên ngoài thì gió bình an tĩnh, ẩn giấu bên trong là ám lưu mãnh liệt, không cẩn thận dễ phòng có thể sẽ là vận kiếp bất phục.

"Hoàng thượng, đã lâu như vậy rồi, vẫn chưa có tin tức của hoàng tử sao? Có phải chăng hoàng tử đã bị sát hại." Ngày xưa là Ngọc tu dung, bây giờ đã trở thành Ngọc phi. Thật khó khăn lắm hoàng thượng mới đến cung nàng, Ngọc phi không nhịn được liền hỏi.

"Không được hồ ngôn loạn ngữ. Ôn nhã cát nhân tự có thiên tướng chiếu mệnh. Nhất định sẽ không sao. Trẫm nói nàng ấy không có chuyện gì xảy ra. Thì nhất định sẽ không có chuyện gì." Vân Lâm cau có nhìn Ngọc tu dung nói. Trải qua mấy ngày gần đây. Vân Lâm cảm thấy Ngọc phi có gì đó thay đổi, nhưng cụ thể là thay đổi ở điểm nào, thì hắn cũng không thể lý giải được. Nhưng có điều nàng mang lại cho hắn một cảm giác, đó là nàng ấy đã không còn giống Ngọc mỹ nhân trước đây nữa.

"Thần thiếp biết sai. Đôi lúc chỉ là thần thiếp lỡ lời." Ngọc phi sợ đến nỗi vội ngã quỵ trên mặt đất. Lo sợ đến tái mét cả mặt mày nói.

"Thôi, quên đi. Chuyện cũng không liên quan đến nàng. Nàng trước hết hãy đứng lên." Vân Lâm thuận miệng nói. Nhưng cũng không đến nâng nàng đứng dậy như thường lệ, thị nữ bên người của Ngọc phi nhìn thấy vậy lúc này mới đem nàng nâng dậy.

"Trẫm nhớ đến còn vài việc chưa kịp xử lý. Đêm nay ta không thể bồi cùng ái phi. Ái phi sớm nghỉ ngơi đi." Ngồi lại một hồi, Vân Lâm đột nhiên khởi thân nói với Ngọc phi. Cũng không đợi nàng ấy trả lời, liền rời khỏi.

"Hoàng thượng, Đêm nay người có định đến cung của vị nương nương nào không?. Lý Đức Hải cẩn thận bên cạnh hầu hạ.

"Chỗ nào cũng đều không đến. Hồi Vi Ương Cung." Văn Lâm nói, mỗi lần nói đến chuyện của Ôn Nhã, hắn cũng không còn tâm tình nào mà đến cung của các phi tử khác.

Lý Đức Hải trong lòng thở dài. Từ khi hoàng hậu nương nương đi tới đại mạc, phần lớn thời gian, hoàng thượng đều ở ngự thư phòng hoặ là Vi Ương cung. Ít khi sủng hạnh các vị phi tần khác. Hậu cung phi tần, cho dù đem hết ra cũng không thể hấp dẫn được ánh mắt của Văn Lâm. Nếu hoàng hậu nương nương còn chưa quay về nữa, Lý Đức Hải lo lắng hoàng thất này e sẽ không còn người mà nổi nghiệp.

"Hoàng thượng, người cũng đừng quá lo lắng. Hiện giờ chưa có tin tức cũng là cách tốt nhất. Nói không chừng Hoàng hậu nương nương đang tìm cách trở về Vân đình." Lý Đức Hải không đành lòng khuyên nhủ.

"Trở về Vân Đình. Điều mà Trẫm lo lắng nhất đó chính là bản thân nàng lén lút tìm nơi ẩn trốn. Không để bất kỳ ai có thể tìm ra nàng." Văn Lâm tức giận nói. Thời điểm Ôn Nhã ở trong hoàng cung, thường luôn tìm cách thoát khỏi. Thật vất vả lắm mới rời khỏi Vân đình. Gian nan lắm mới trốn khỏi đại mạc. Văn Lâm thực sự rất lo lắng, rằng sau này hắn sẽ không còn được gặp lại nàng nữa.

"Không đâu. Hoàng hậu nương nương là người trọng tình nghĩa. Nếu như biết được hoàng thượng đã phái người đi tìm nàng. Cho dù là nàng ấy có lòng muốn lén trốn hoàng thượng. Nàng cũng sẽ để hoàng thượng biết được là nàng ấy đã bình an vô sự." Lý Đức Hải liền vội vàng nói. Ở trong ấn tượng của ông, Hoàng hậu nương nương là người đại nghĩa thâm tình, là người trọng tình nghĩa. Có trách nhiệm, có tâm hiếu. Hoàng hậu nương nương tuyệt đối sẽ không để Bình vương gia và Bình vương phi phải lo lắng.

"Nếu quả thật là đúng như vậy, quá tốt rồi." Văn Lâm thở dài một tiếng. Trở lại Vi Ương cung. Nơi này tất cả đều mang dáng vẻ như lúc Ôn Nhã rời đi. Hắn chính là muốn lúc nàng quay trở về, nhìn thấy mọi thứ quen thuộc, nàng sẽ không còn cảm thấy xa lạ, nhưng hắn vẫn mãi chưa nhận được tin tức gì từ nàng.

"Tiểu Nhã. Nàng hiện giờ đang ở đâu. Có bị thương không? Có sinh bệnh không?. Nàng có biết ta thật sự rất lo lắng cho nàng. Cho dù bản thân nàng không muốn ta biết nàng đang ở đâu, chỉ ít nàng cũng phải cho ta biết nàng có an toàn hay không? Có chịu nhiều khổ sở hay không?" Đồng dạng lo lắng đó chính là Da Luật Độc, trong đêm khó có thể ngủ, trên tay còn cầm ám khí mà Ôn Nhã đã để lại. Đây chính là ám khí bên cạnh nàng, nhưng nàng đã đánh mất nó, không biết bên ngoài nàng có gặp nguy hiểm gì hay không? Chỉ mỗi một mình nàng, không biết phải ứng phó như thế nào.

Mật thám của Vân đình trở về hồi báo cũng chưa nhìn thấy Ôn Nhã. Ngay cả bên phía Da Luật Độc cũng đều không thấy. Nhưng điều đó cũng không khiến Da Luật Độc nản chí. Suy đoán Ôn Nhã có thể không phải cố ý trốn đi, mà căn bản nàng không có quay về Vân Đình. Bằng không, đường đường một hoàng hậu đã đi kết giao lại đột nhiên hồi cung, tin tức này nhất định sẽ truyền ra, nhưng một chút cũng đều không có.

Quân chủ hai bên cùng nhớ nhưng một người. Mà người này, đang được ánh trăng chiếu rọi xuống, nàng ôm chú sói nhỏ ngủ say. Thỉnh thoảng còn chép chép miệng, cũng không biết là đang mơ về điều gì, chỉ nhìn thấy chú sói bên người cũng đồng dạng ngủ say sưa. Còn thỉnh thoảng hướng về lồng ngực của Ôn Nhã mà ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Nghinh Phụng Hoàn Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 87: Chương 42: Sói con quay về.

Ôn tiểu Lang, người hư quá, còn nhỏ tuổi mà đã háo sắc rồi a. Trách không được tại sao người ta cứ mắng nam nhân là sắc lang. Sáng sớm, Ôn Nhã liền đánh thức tiểu lang đang ôm trong lòng dậy.

Tiểu Lang ngủ say sưa không biết trời đất, một mặt mê hồ nhìn Ôn Nhã, cũng không biết mình đã làm sai chuyện gì, chỉ thấy Ôn Nhã đang lườm mình. Nàng chỉ tự trách là mình quá khờ dại, còn nghĩ sói nhỏ hiểu được tiếng người, bắt đắ dĩ mang nó ôm vào lòng mà rời khỏi giường.

"Ôn cô nương, Tiểu Lang này coi vậy mà biết điều thật, lại ngoan ngoãn theo người a." Nhan Tề Huy nhìn tiểu lang trong lồng ngực nàng, không nhận được mà thâm ao ước nói.

Trước đây bởi vì ao ước có một chú sói nhỏ. Nhan Tề Huy còn xung phong nhận nhiệm vụ trông giữ sói con mỗi ngày. Nhưng sói con lại không chịu để hắn chăm sóc, còn cắn hắn một cái. Vì thế, sau này hắn không thể làm gì khác là tìm đến sự trợ giúp của nàng.

"Tiểu Lang đã có một thời gian khá lâu ở bên cạnh ta, cho nên bây giờ chắc có lẽ nó cũng cho rằng ta là mẫu thân của nó a." Ôn Nhã cười cười. Có con vật nhỏ này ở bên mình, Ôn Nhã cảm giác cả người vui vẻ lên không ít, người người ai cũng nghĩ nó hung tàn, nhưng kỳ thực không biết nó vẫn rất là đáng yêu.

"Ôn cô nương, người nghĩ thử xem, nếu như tiểu lang gặp phải đồng bạn của mình, nó còn có thể ở bên cạnh chúng ta không?" Nhan Tề Huy buồn bực nói. Sói dù sao cũng là sói, sẽ không có tình cảm giống như con người.

"Sau này như thế nào, ta cũng chưa biết, nhưng ta nghĩ rằng, bất kể là vật hay là người, sống chung với nhau lâu dài, đều sẽ có tình cảm. Cho dù tương lai

tiểu lang rời khỏi, cũng chỉ là chuyện bình thường mà thôi." Ôn Nhã nói. Ngồi xổm xuống vuốt ve cái đầu của nó.

"Ôn cô nương nói không sai. Ta bảo dưỡng những chú thỏ kia, bọn chúng cũng có cảm tình với ta. Người khác không thể đụng vào. Chỉ mình ta là có thể." Nhan Tề Huy cười ngây ngô, tay mò mò sau gáy.

"Sói dù sao cũng là sói. Nếu cùng người sống chung quá lâu. Sợ là không phải gây tổn thương cho người, mà là sợ mất đi sói tính. Nhan Tề Huy, ta muốn đi ra ngoài một chút. Buổi tối ngày hôm nay, liền không cần chờ ta trở về ăn." Ôn Nhã lẩm bầm vài câu, sau đó liền nói với Nhan Tề Huy.

"Người muốn đi đâu, có nguy hiểm không? Có muốn ta đi cùng với người không?" Nhan Tề Huy liền tiếp hỏi.

"Không cần đâu. Ta tự mình có thể đi. Ta muốn suy nghĩ cân nhắc thật kỹ. Một là đem tiểu lang giữ bên người hay là thả nó trở về cùng với bầy sói." Ôn Nhã nhìn tiểu lang bé nhỏ đang ở bên cạnh cao hứng chơi đùa nói. Ôn Nhã chỉ hi vọng tiểu lang có thể kế thừa bản tính lang thú trong người, nhưng nàng cũng không nỡ rời xa nó.

Trở lại lều vải giản dị của mình. Ôn Nhã liền thay đổi trang phục. Cầm lấy binh khí của mình. Trước khi đi, đem tất cả những chuyện quan trọng dặn dò này nọ. Sau đó mới ôm tiểu lang hướng về vùng thảo nguyên mà đi.

Thời tiết bây giờ là cỏ mọc én bay. Trên thảo nguyên rất nhiều cỏ thảo màu mỡ, còn có thể nhìn thấy những con vật nhỏ đang đứng ăn cỏ. Từng con, từng con cái bụng đều to tướng. Còn có con nhàn nhả tản bộ, hoặc thong thả nghỉ ngơi. Toàn bộ cảnh tượng trên thảo nguyên đều là bùng bùng nhất phiến sinh cơ.

Đem tiểu lang đặt xuống đồng cỏ rộng lớn trên thảo nguyên. Tiểu Lang bé nhỏ mừng rỡ chạy loạn xa, từ lúc nó sinh ra đã ở trong trướng bông của nàng, có dịp mới được đi ra ngoài hít thở một chút. Nhưng có bao giờ được thoải mái như vậy. Đối với thảo nguyên mênh mông rộng lớn này, mọi thứ đối với nó đều là tràn ngập mới mẻ.

Nhìn Tiểu lang chạy loạn khắp nơi. Tâm tình của Ôn Nhã cũng vô cùng tốt. Nhưng nhiệm vụ chủ yếu của ngày hôm nay chính là mang tiểu lang về với bầy sói.

Tiểu Lang chơi mệt rồi, mới đem bộ lông mượt mà và cái đầu nho nhỏ dúi về bên người nàng, cuộn cả thân thể nằm xuống phía chân nàng. Ôn Nhã cúi xuống vuốt ve sói nhỏ. Sau đó đứng dậy, lấy cung tên, nhắm vào chú nai con lúc đầu cùng tiểu lang chơi đùa.

Chú nai con không hề phòng bị, nên đã bị trúng mũi tên của nàng, mùi máu tanh nhàn nhạt loan truyền trong không khí, Tiểu lang nguyên bản đang nhắm mắt lập tức liền mở mắt ra, mùi máu tanh bay về phía sói nhỏ.

Khi thấy nai con ngã trên mặt đất, Tiểu lang còn chút sợ sệt. Dùng móng vuốt đẩy nai con. Nhưng mãi vẫn không thấy nó động đậy. Sau đó lại ngửi thấy mùi máu tanh ở vết thương của nai con, trong lòng dấy lên cơn thèm, liền hướng nai con mà há miệng. Đó chính là bản tính của sói.

Tất cả những việc xảy ra Ôn Nhã từ xa đã nhìn thấy. Sau khi giải quyết xong món ăn, sói nhỏ lại quay trở về bên cạnh nàng.

Ngồi chờ thật lâu, cho đến khi máu của nai con đã đông lại, Ôn Nhã mới nhìn thấy được mục tiêu, một nhóm sói hoang đã ra ngoài kiếm ăn.

Những chú sói kia xuất hiện đã khiến tiểu lang bị mê hoặc. Dường như chú sói cảm nhận được khí tức của đồng bạn. Những con vật trước mắt hình dáng giống mình nhưng rất to, cũng không giống hình dáng mẫu thân chăm sóc nó.

Nhóm sói hoang phát hiện ra mùi của tiểu lang, liền hướng về phía Ôn Nhã mà nhìn, từng con từng con nhe răng trợn mắt đối với nàng lộ ra tia sắc hung tợn, trong miệng còn kêu vang vài tiếng trầm thấp, tựa hồ là đang kêu gọi đồng bạn.

Tiểu Lang sau đó cũng phát ra tiếng âm. Như là đáp lại những chú sói kia. Đồng thời tiểu lang chậm rãi đi về hướng mấy con lang ở phía trước, lúc đi còn không ngừng quay đầu lại nhìn nàng. Nhìn thấy Ôn Nhã lấy tay đẩy đẩy nó, lúc này nó mới an tâm hướng về phía mấy chú sói kia.

Sau khi đến bên cạnh nhóm sói, Tiểu Lang liền cảm nhận khí tức của đồng bạn, mùi trên thân thể của bọn họ còn nồng nặc hơn mùi của Ôn Nhã rất nhiều, Tiểu Lang không khỏi nghi hoặc mà nhìn về phía nàng. Thế nhưng, sau khi nhóm sói thân thiết với Tiểu Lang bé nhỏ, tiểu Lang cũng bắt đầu gần gũi với bọn chúng, tựa hồ nó đã nhận ra nơi thật sự mà nó phải tồn tại là ở đây.

Mấy con sói kia dần dần hướng về phía Ôn Nhã, chỉ thấy nàng đem thanh bảo kiếm che ở phía trước, trên thanh kiếm toát ra mùi máu tanh dày đặc, mấy con sói kia cũng nghe thấy được, liền lùi lại về phía sau một chút, trên thanh bảo kiếm của nàng đã không ít sói tộc chết dưới cây kiếm này, mấy con sói đó có thể nghe thấy được mùi máu của đồng loại, trong lòng vô cùng căm phẫn nhưng vẫn phải tránh xa nàng.

Mấy con sói nhẹ giọng kêu to vài tiếng, quay đầu hướng về nơi xa mà rời khỏi, tiểu lang do dự đứng tại chỗ, nhìn Ôn Nhã rồi lại nhìn mấy con sói kia. Nó không biết nên lựa chọn như thế nào.

"Tiểu Lang. Trở về thế giới, nơi mà thuộc về người đi." Ôn Nhã nhìn tiểu lang nhẹ giọng nói. Tuy nàng rất không muốn. Nhưng dù sao Tiểu Lang cũng là sói, nó nên quay về nơi chốn của mình, không thể để nó mất đi bản tính của loài sói được.

Mấy con sói lại kêu to thêm vài tiếng. Tiểu Lang lúc này mới lưu luyến nhìn Ôn Nhã một chút, sau đó hướng về phía mấy con sói kia mà đến. Ôn Nhã cũng biết, mình không thể giữ lại chú sói nhỏ bên người. Tuy lòng rất là không muốn nhưng cũng phải vì nó. Ôn Nhã xoay người cũng rời khỏi đó.

Có rất nhiều chuyện, nhiều vật không phải mình cưỡng bạo thì có thể giữ nó lại bên người. Trong cuộc sống này, không ai là có thể bởi ai đi đến cuối

cuộc đời. Gặp gỡ, quen biết, hiểu nhau, tương ly. Đây cũng chỉ là quá trình của nhân sinh. Tiểu Lang rời khỏi cũng là trong quá trình phân đoạn mà thôi. Rồi sẽ có một ngày, không chỉ có Tiểu Lang rời đi, mà nhiều người khác cũng sẽ rời đi.

Ôn Nhã thần thờ đi lung tung, rất nhanh cũng đã quay trở về dị tộc. Nhìn đám người ở đó, trong lòng nàng không nén được mà có chút thương cảm. Chung đụng với nhau đã lâu, tình cảm dù tốt hay xấu, cuối cùng cũng phải chia lìa.

"Ôn cô nương, người đã trở về à. Tiểu Lang đâu? Sao lại không thấy Tiểu Lang." Nhan Tề Huy một mực ở đó chờ đợi nàng về, nhưng chỉ thấy mỗi mình Ôn Nhã quay về, chú sói nhỏ đã không thấy nữa.

"Tiểu Lang dù sao cũng là con vật nhỏ, không thể cùng người sống chung quá lâu, để nó trở về nơi thuộc về nó sẽ tốt hơn." Ôn Nhã hồ hững nói, nhưng Nhan Tề Huy nhìn ra được trong ánh mắt nàng tràn ngập cô đơn, tuy hẳn không biết lai lịch nàng, nhưng hẳn có thể nhìn thấy nàng chính là một loại người từ lúc sinh ra đã mang theo sự cô độc, tuy hẳn lúc nào cũng vây lấy nàng như hình với bóng, hẳn muốn tới gần nàng, muốn tận lực hóa giải đi sự cô độc trên người nàng, nhưng hẳn cũng chỉ có thể vãn vẹn tới gần nàng, những thứ khác hẳn đều không làm được.

Trước khi tiến vào lều vải, Ôn Nhã đột nhiên dừng bước, rồi lại tự điều cười khổ, thường ngày, nàng chỉ cần vừa bước chân vào, tiểu Lang bé nhỏ sẽ vui vẻ chạy ra nghênh tiếp nàng, vừa này nàng còn quên mất đã đem tiểu Lang rời khỏi đây.

Buổi tối, đến phiên Nhan Tề Huy gác đêm. Trong gia tộc, một phần nhỏ nam nhân sẽ đi ra ngoài săn bắn. Trong tộc đều là những lão nhân, nữ nhân và những hài tử, cho nên nàng có một đề nghị, cứ mỗi buổi tối sẽ phải có hai người canh chừng gác đêm, để bảo đảm an toàn cho tất cả mọi người trong tộc.

"Tề ca. Người xem đó là gì. Còn phát ra ánh sáng nữa." Một người đứng gác đêm chung với Nhan Tề Huy đột nhiên phát hiện phía trước trong bụi cỏ tựa hồ có vật gì đó.

Nhan Tề Huy nhìn vào bụi cỏ, ra hiệu với đồng bạn. Hai người cẩn trọng đi về phía bụi cỏ.

Theo một tiếng âm thanh nhào sóc, một viên cầu màu đen lập tức lăn tới bên chân hai người, khiến cho hai người sợ hết hồn.

"Đây là gì a. Sói con." Đem viên cầu đen nhắc lên, men theo ánh lửa yếu ớt, bạn đồng hành nhìn ra đó chính là chú sói nhỏ.

"Là Tiểu Lang. Tiểu Lang đã trở về. Mau. Mau đi thông báo với Ôn cô nương." Nhìn thấy Tiểu Lang, Nhan Tề Huy cao hứng không thôi, Ôm Tiểu Lang vội vội vàng vàng chạy đi tìm nàng.

Vì tiểu Lang rời khỏi, Ôn Nhã trong lúc nhất thời khó mà quen thuộc, thật lâu cũng chưa ngủ được, nàng đột nhiên nghe được âm thanh huyền ảo đang hướng về phía mình mà truyền đến. Thời điểm này, chắc có lẽ nhóm người đi săn bắn đã trở về, Ôn Nhã tùy ý phủ thêm áo khoác, liền đi ra ngoài.

Sau đó nàng liền nhìn thấy ánh lửa hướng nàng mà chạy đến, còn có thể nghe được tiếng người gọi nàng.

"Ôn cô nương người xem. Tiểu Lang trở về rồi." Nhan Tề Huy ôm Tiểu Lang đến trước mắt Ôn Nhã, cao hứng nói.

"Ôn Tiểu Lang." Ôn Nhã có chút không dám tin. Nàng còn tưởng chú sói bé nhỏ đã rời đi, tại sao lại còn quay về.

Trở về trong lòng ngực của nàng, tuy là trên người nàng không có mùi vị quen thuộc kia, nhưng nó rất yêu thích nhiệt độ và mùi trên người Ôn Nhã, tiểu Lang lặng lẽ tìm một nơi thoải mái trong người nàng, lặng lẽ ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Nghinh Phụng Hoàn Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 88: Chương 43: Thảo nguyên tự hội

Tiểu Lang trở về, khiến Ôn Nhã vui mừng không ngớt. Sau đó dị tộc lại bắt đầu di chuyển chỗ ở, thời gian không nhanh không chậm, lại qua mấy đêm.

"Ôn cô nương. Ôn cô nương. Có tin tốt." Ngày hôm đó, Ôn Nhã cùng Tiểu Lang chơi đùa, lão nhân Nhượng Nhan Lập Quân chống gậy kích động đi tới.

"Có việc gì, ngài có thể nói với Nhan Tề Huy đến thông báo cho ta là được, sao lại chính mình đích thân đến đây a." Ôn Nhã liền vội vàng đứng lên nhường ghế cho ông lão ngồi xuống.

"Đây chính là một tin vô cùng tốt, ta nhất định phải tự mình đến đây nói cho người nghe." Ông lão kích động nói, Ôn Nhã quen biết ông lão lâu như vậy nhưng cũng chưa từng nhìn hắn vui mừng như thế a.

"Cuối cùng là có chuyện gì vậy lại khiến ngài tự mình đến đây nói cho ta nghe."

"Ôn cô nương. Chuyện về dị tộc chúng ta người cũng biết một ít , tuy rằng chúng ta người phân tán, người ở lại. Nhưng cứ mỗi hai năm dị tộc chúng ta lại tụ hội về."

Thì ra mỗi hai năm dị tộc sẽ tụ hội lại một lần. Lần tụ hội này cũng là để giao lưu bàn về tình hình sinh hoạt của nhau. Cũng là lúc cho đôi nam nữ trẻ tuổi có cơ hội tìm hiểu, nếu thấy hợp mắt, nữ tử có thể cùng về ở với nhà trai bên trong tộc. Hoặc có khi cũng có nhà trai theo nhà gái về nhà. Nhưng bây giờ nữ tử trong tộc cũng đã kén chọn hơn, tìm kiếm nam nhân có điều kiện tốt, để mình cũng không phải trải qua cuộc đời quá cực khổ.

"Cho tới hôm nay, tộc của chúng ta đều là khổ cực, đến nỗi bụng ăn cũng không đủ no, nói chi là có thể khiến cô nương đồng ý gả tới tới tộc ta. Lần tụ hội này cũng là một cơ hội tốt. Để những tộc nhân khác thấy tộc chúng ta đã bắt đầu chấn hưng. Và có những cô nương khác đồng ý gả tới tộc chúng ta. Vậy thì Nhan thị tộc sẽ ngày một phát triển hưng thịnh a." Nhan Lập Quần cao hứng nói. Nhan tộc của bọn họ chỉ khoảng chừng hai mươi đến ba mươi người, so với dị tộc khác nhân số đã là ít, ăn không no mặc không ấm, làm sao có cô nương nào mà đồng ý gả cho tộc nhân bọn chứ.

"Nếu đã như vậy. Người mau đi chuẩn bị đi, để cho những người trẻ tuổi chưa có thành hôn lần này có cơ hội tụ họp. Để cho các nàng có thể hiểu thảo với những lão bà nữa chứ" Ôn Nhã cười nói, bất luận là ở nơi nào, có tiền mới chính là thế lực quan trọng nhất.

Lúc mới gặp gỡ bộ tộc Nhan thị là lúc bộ tộc Nhan thị sắp đến hồi diệt vong, nhưng chỉ trong thời gian mấy tháng ngắn ngủi, đã có biến hóa không thể ngờ, không chỉ có thể ăn no mặc ấm mà vài gia đình cũng đã có thêm thu nhập.

"Ta cũng nghĩ như vậy. Ôn cô nương, người có muốn đi xem không, ngày đó khá là rất náo nhiệt, có thức ăn ngon và còn có nhiều trò chơi thú vị. Ôn cô nương nhất định sẽ yêu thích." Lão nhân cực lực khuyên nhủ nàng đi tham gia lễ hội.

"Dù sao ta cũng không phải là người trong dị tộc, cho nên không đi thì thích hợp hơn." Ôn Nhã khò sở nói.

"Không đâu. Không đâu. Mặc dù đây là lễ hội của dị tộc, nhưng những người ngoài vẫn có thể tham gia." Lão nhân liền vội vàng nói. Ôn Nhã suy nghĩ một chút, mấy tháng qua cũng đã gần gũi với những người trong dị tộc cũng, coi như là ra ngoài giải sầu một chút cũng không tệ lắm. Trong lòng nghĩ nghĩ rồi cũng đáp ứng Nhan Lập Quần .

Trước thời gian tụ hội một ngày. Nhan Lập Quần vui mừng đến nỗi cả một buổi tối cũng không ngủ được, căn dặn những tộc nhân nhất định phải có những biểu hiện tốt. Còn tự mình đi kiểm tra những món ăn và đồ dùng, chỉ sợ chuẩn bị không tốt. Nhìn thấy Nhan Lập Quần sốt sắng như vậy Ôn Nhã cũng chỉ có thể cười cười .

"Ôn cô nương. Người cũng mang Tiểu Lang đến." Trước khi đi. Nhan Tề Huy nhìn thấy Ôn Tiểu Lang đi cùng nàng, liền hỏi.

"Ta vốn không muốn mang nó theo, nhưng trong tộc lại không người nào chịu nổi nó, chẳng bằng ta mang theo nó bên người là an toàn nhất." Ôn Nhã bất đắc dĩ nói, Tiểu Lang bình thường rất ngoan ngoãn, nhưng mà chỉ có lúc ăn cơm là khó chịu thôi, ngoại trừ nàng ra không người nào có thể trông nó nổi, việc này khiến nàng luôn phải hao tâm tổn trí a.

Nhan Tề Huy cười cười, cũng không nói gì nữa, bọn họ không có xe bò , cũng không có xe ngựa, chỉ có thể đi bộ đến nơi tụ hội. Bởi vì hành trình từ bộ tộc đến nơi tụ hội cũng không xa, đại khái đi cỡ khoảng ba đến bốn ngày thì đã tới, Nhan Lập Quần sợ Ôn Nhã đi nửa đường mệt mỏi, cực nhọc, nên đã chuẩn bị hai người ghế tựa cho nàng, nhưng lại bị nàng từ chối. (là ghế được thiết kế người trước người sau khiên đó)

Nhóm dị tộc tụ hội ngay ở giữa thảo nguyên rộng lớn, xa xa, nàng đã nhìn thấy những chiếc lều vải, và những đàn trâu bò, cùng với những con người vận xiêm y da thú đang đứng ở phía trước.

Ôn Nhã đến nơi, liền đổi trang phục của dị tộc. Một chiếc áo khoác bằng da thú, một chiếc áo mỏng trắng và một chiếc váy ngắn bó sát người kết hợp với đôi bông tay ngắn dong đưa, lộ ra một đoạn chân trắng như tuyết , tóc được cột cao, nàng dùng một nhánh dây cây để buộc lại. Trên tay cầm trường cung, trên lưng thì vác theo một giỏ mũ tên, loan đao được gắn ở bên hông, nếu nhìn kỹ thì sẽ phát hiện bên trong chân nàng còn ẩn giấu hai cây chủy thủ. Nàng vốn đã là một nữ tử có dung nhan khuynh thành khuynh sắc, giờ phút này, mọi thứ khoác lên người nàng khiến người nhìn đến mà kinh ngạc.

"Vị cô nương. Ta là tộc trưởng của bộ tộc Ngu Khâu. Không biết cô nương có nguyện ý gả đến bộ tộc Ngu Khâu ta hay không." Đây đã là người thứ ba đến chào hỏi nàng, hầu như đều có chung một câu hỏi.

Có điều bộ tộc Ngu Khâu lại khác với những bộ tộc khác, trên người họ y phục cũng đẹp hơn nhiều, không chỉ y phục là từ lông của động vật mà còn có thêm vải bông, thân hình so với người khác thì cường tráng khỏe mạnh hơn. Qua đó có thể thấy được dị tộc Ngu Khâu hẳn là phát triển và lớn hơn dị tộc khác.

"Thiếu tộc trưởng, thực sự là ngại quá, vị cô nương này không thể gả đi." Nhan Tề Huy liền vội vàng nói, những người này đến gần đều bị Nhan Tề Huy ngăn trở cho Ôn Nhã.

"Không gả đi, vậy là đã có người ở trong tộc thú rồi chẳng". (sao hồi xưa người ta thường dùng từ thú nhĩ, sao không dùng từ thích nhĩ, hehe) Tiểu tộc trưởng của Ngu Khâu đánh giá nàng một lượt, có chút xem thường, nhưng nhìn đến da dẻ trắng trẻo của nàng không nhìn được mà nuốt nước miếng a.

"Nhìn xem trang phục của các người, trong tộc khẳng định là không giàu có gì, căn bản cũng không có nam nhân nào ưu tú để người đồng ý gả vào, trừ phi người muốn chịu khổ. Ta khuyên người vẫn là nên theo ta, chỉ ít người sẽ không phải chịu khổ mấy năm." Người tộc trưởng cười híp mắt nói. Có mấy người nữ nhân sẽ phải chịu khổ ở địa phương này chứ.

"Việc này không cần Thiếu tộc trưởng phải quan tâm. Ta còn muốn tìm chỗ, phiên tộc trưởng có thể giúp đỡ." Ôn Nhã lạnh nhạt nói.

"Chỗ, vậy thì tốt quá, chỗ chúng ta rất lớn, Ôn cô nương có thể đến ở chung với dị tộc ta." Ngu Khâu lần thứ hai mời nói.

"Không cần. Bộ tộc bọn ta không phụ thuộc vào Ngu Khâu, ở tại chỗ Ngu Khâu quả thực là không thích hợp." Nhan Tề Huy liền vội vàng nói, nếu bọn họ cùng ở chung một chỗ với bộ tộc Ngu Khâu thì sẽ bị chịu sự khống chế của bộ tộc đó.

Thiếu tộc trưởng bị Ôn Nhã từ chối thì còn nhìn được đường này lại bị Nhan Tề Huy từ chối, trên mặt cơ hồ có chút tức giận nhưng cảm thấy bên cạnh mình còn có nhiều người lại không muốn mất hình tượng với nữ tử trước mặt nên hấn đành cho qua lù sang một bên đứng. Trong lòng vẫn là đang suy nghĩ làm cách nào mới có thể mang nàng về tộc mình.

Rất nhanh, chủ sự tụ hội liền giúp nàng tìm một chỗ sạch sẽ để ngồi. Lễ hội mặc dù là tự phát. Nhưng vẫn phải có chủ sự.

Bọn người Nhan Tề Huy trải da thú lên đất trống để Ôn Nhã ngồi xuống, những người khác cũng vội vàng tìm chỗ cho mình, ngày lễ hội kết thúc còn mất khoảng ba ngày, nên chỉ ít bọn họ cũng cần tìm chỗ để dựng lều vài qua đêm.

"Người là Ôn cô nương đúng không? Nghe nói bộ tộc người họ Nhan, sao người lại mang họ Ôn." Ôn Nhã vừa mới ngồi xuống, thì có người đến gần hỏi thăm. Người này mặc dù mang trên người y phục dị tộc nhưng Ôn Nhã nhìn một cái liền biết ngay là người nào đó không phải trong dị tộc a. Trên người hấn phát ra một khí chất phong độ thư sinh, còn có thêm mấy phần thanh tú, Ôn Nhã hầu như khẳng định hấn chính xác không phải là người dị tộc.

"Ta cũng không phải là người của dị tộc, chỉ là tiện đường tham gia tụ hội mà thôi." Ôn Nhã lạnh nhạt nói, người trước mặt không nói tiếng lóng, hấn có thể cũng sẽ nhìn ra nàng không phải là người dị tộc.

"Thì ra là như vậy, vậy ta có thể ngồi ở đây không." Người kia chột nói.

"Không được. Nơi này không còn chỗ nữa." Ôn Nhã ngồi xuống, tuy rằng bên cạnh còn dư chỗ nhưng nàng vẫn từ chối.

"Đã như vậy, ta liền không quấy rầy nữa. Ta tên là Phiên Càng, ta tin chúng ta còn cơ hội gặp lại." Người kia không bực tức, chỉ lưu lại tên mình liền rời khỏi, để lại Ôn Nhã có chút khó hiểu.

"Ôn cô nương, xem ra lần này chúng ta có khả năng sẽ có phiền phức a." Nhan Tề Huy nhìn Ôn Nhã bên cạnh có chút lo lắng nói.

"Có cái gì mà phiền phức, chúng ta không có chủ động gây sự với bọn họ, sợ cái gì. Nhưng nếu có mấy người không có mắt nhìn thì chúng ta cũng không cần phải nề sợ." Ôn Nhã vừa nói vừa nhìn những người đang chia ánh mắt nhìn nàng, nhìn ra nàng nhìn đến liền xoay người đi.

"Có câu nói này của Ôn cô nương, ta liền yên tâm." Nhan Tề Huy cười cười, hấn biết lời Ôn Nhã nói không chỉ để là cho hấn nghe, mà còn cho những người khác nghe, có Ôn Nhã bọn họ cũng không còn sợ nữa.

Rất nhanh, vài lều gian dị đã được dựng lên. Sau khi lều vải được dựng, Ôn Nhã liền vào bên trong, đem tiểu lang từ trong sọt ôm ra, vì nàng không muốn cho những người khác biết đến sự tồn tại của chú sói nhỏ nên đem nó cất giấu ở bên trong sọt.

"Chút xiu nữa, ta lại ôm người ngủ." Ôm Tiểu lang thân mật, Ôn Nhã nói. tiểu lang vóc dáng giờ đã lớn hơn trước, trọng lượng cũng đã gia tăng rồi.

Sau khi dùng xong thức ăn với Nhan Tề Huy, Ôn Nhã cũng mệt mỏi, nên rửa mặt nhanh chóng ôm tiểu lang đi ngủ. Bên ngoài nhóm người của Nhan Tề Huy cũng đã say giấc.

Bạn đang đọc truyện *Nghinh Phụng Hoàn Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Chương 44: Tàn nhẫn

Ngày thứ hai Ôn Nhã tỉnh lại liền không thấy tiểu lang, Ôn Nhã liền lập tức cuống lên.

Nơi này không phải là bản doanh của bộ tộc Nhan thị, tiểu lang xuất hiện nhất định sẽ gây ra khủng hoảng cho nhiều người, nhưng điều nàng lo lắng chính là Tiểu Lang căn bản không có lực sát thương gì, nếu để người khác bắt được nó liền sẽ gặp nguy hiểm.

Rất nhanh, cả toàn bộ tộc Nhan thị cùng nhau tìm kiếm.

Tiểu Lang vốn là cùng Ôn Nhã ở trong lều vải ngủ rất ngon, nhưng vì ở bên ngoài rất ồn ào, nên tiểu lang liền tỉnh lại, Ôn Nhã thì quá mệt mỏi cũng không chú ý đến chú sói con bị hấp dẫn bởi âm thanh ở bên ngoài mà đi ra.

"Ôn cô nương, các người đang tìm gì vậy. Có muốn tại hạ hỗ trợ không". Chính là lúc đang tìm, Phiên càng liền đi tới.

"Ta đang tìm sủng vật của ta, nó là chú sói nhỏ mới hai tháng thôi, phiên người tìm giúp ta." Nhiều người tìm sẽ càng hay, nên Ôn Nhã cũng không ngại nói.

"Sói. Ôn cô nương là gan thật lớn, lại có thể nuôi dưỡng sói, cho dù hôm nay ngươi tìm được nó, ngươi không sợ sau này nó sẽ cắn nuốt ngươi vào miệng sao." Phiên càng cau mày nói, hẳn lần đầu tiên nghe có người dám đem sói nuôi dưỡng bên mình, nhưng sói vẫn là sói, ai biết được sao này nó có quay đầu lại mà cắn chủ.

"Chuyện ngày sau để ngày sau, Phiên công tử không cần nhọc lòng, hiện tại ta đã nuôi nó, vậy thì liền sẽ bảo vệ nó". Ôn Nhã kiên định nói, tiểu lang đã trở về bên cạnh nàng, nàng liền quyết định bất luận sau này nàng cũng đều đối tốt với nó chăm sóc cho nó.

"Ngươi muốn tìm sói nào thì ta không biết, nhưng khi này ta thấy bên kia rất náo nhiệt, hay là ngươi qua bên đó xem sao. Nói không chắc là có thể tìm thấy." Phiên càng hồi tưởng nói, lúc này đi ngang qua hẳn thấy bên kia rất đông người nhưng hẳn chỉ muốn đến bên nhóm người Ôn Nhã, cũng không có đến xem liền đến đây.

Ở một nơi khác, rất nhiều người tụ tập rất đông, đáng về ai này đều cao hứng, bên trong tiếng ồn ào, còn nghe được âm thanh rên rỉ của loài vật nào đó.

"Thiếu chủ. Ngươi nhìn con vật nhỏ này xem, nó chẳng có chút khí lực nào." Thiếu chủ Ngu Khâu đứng ở bên trong nhìn con vật nhỏ nằm trên đất giấy dựa.

Chơi như vậy cũng đã đủ, các vị ở đây cũng chưa từng ăn qua thịt sói, hôm nay có dịp nếm thử rồi." Ngu Khâu thiếu chủ cười gằn nói. Sáng sớm hôm nay không biết từ đâu chạy tới một chú sói nhỏ, hẳn muốn đi tóm lấy nó, kết quả lại bị cắn một cái, Ngu Khâu thiếu chủ liền nổi giận, phái người đến bắt nó, con vật nhỏ đó chính là Ôn Tiểu Lang.

Không ngờ rằng con sói nhỏ cực kì hung ác. Kêu gào kiên tục, Ngu Khâu thiếu chủ liền cố gắng giáo huấn sói nhỏ, hiện nay nó đã bị đánh đến gần chết, đang nằm thoi thóp trên mặt đất, nhưng hẳn vẫn chưa hết tức giận, muốn đem con vật ăn tươi nuốt sống nó.

Rất nhanh đã có người bùng lò lửa đi đến, trên lò lửa còn có một cái nồi nước, chỉ lát nữa thôi là nước sẽ được đun sôi.

Ngu Khâu thiếu chủ nhắc chú sói nhỏ lên, muốn ném vào cái nồi phía trước, Tiểu Lang tựa hồ cũng biết được nguy hiểm, nên kêu gào thảm thiết, âm thanh ấy khiến người bên cạnh nghe cũng khó mà nhịn nổi.

"Nhanh lên, mau ném nó vào đi, thực sự là quá chướng mắt." Ngu Khâu thiếu chủ căm ghét nhìn sói nhỏ một thân máu me, đem tay phui phui.

Thị vệ kia liền đáp ứng. Ngay thời điểm hẳn tính ném vào, thì liền có một mũi tên bức xạ kinh người bắn trúng ngay tay hẳn, khiến tiểu lang từ trên tay rớt xuống đất.

"Là ai. Ai lại to gan như vậy. Dám đụng vào người của ta." Ngu Khâu thiếu chủ sắc mặt khó coi quát lớn.

"Tránh ra." Ôn Nhã mặt cười sáng lạnh, sát ý tỏa ra khắp người đi đến. Phàm người nào muốn tiếp cận nàng cũng không nhận được mà thoái lui.

Ôn Nhã không để ý đến sắc mặt của Ngu Khâu thiếu chủ, con mắt vẫn là nhìn tiểu lang trên đất, đau lòng đem sói nhỏ từ trên mặt đất ôm lấy, không ngờ tiểu lang vừa mới rời khỏi nàng một lúc, xem tí nữa đã chết rồi.

Tiểu Lang ý thức còn có chút mơ hồ, tuy vẫn cảm nhận được hơi thở quen thuộc trên người nàng, nhưng xuất phát từ bản năng tự vệ, tiểu lang liền cắn nàng một cái trên tay, răng nhọn đâm vào bàn tay trắng mịn, máu tươi lập tức liền phát ra.

"Ôn cô nương, ngươi mau bỏ xuống đi." Nhan Tề Huy nhìn thấy liền vội vàng nói.

"Để nó cắn đi, đều là do ta chăm sóc nó không tốt." Trên tay truyền đến một cảm giác đau đớn, Ôn Nhã ngay cả lông mày đều đã nhíu lại.

Được Ôn Nhã động viên an ủi, Tiểu Lang cắn một hồi lâu dần dần khôi phục thần trí. Ngẩng đầu nhìn nàng, lúc này mới buông miệng ra, vô cùng đáng thương từ trong lồng ngực nàng dũi dũi.

Ôn Nhã từ bên hông lấy ra một cái bình nhỏ, đổ ra một viên dược cho Tiểu Lang ăn vào. Lúc này mới chậm rãi ôm tiểu lang đi đến những thị vệ phía trước.

"Ngươi. Ngươi muốn làm gì. Ta là thủ hạ của Ngu Khâu thiếu chủ." Ngươi kia căn bản đang kêu rên thảm thiết thấy Ôn Nhã đi tới mới sợ hãi nói.

"Ngu Khâu thiếu chủ. Rất đáng sợ sao. Nhưng mà đối với ta là ai thì cũng không sợ" Ôn Nhã liền lấy ra loan đao bên hông, lạnh lùng nói với thị vệ kia.

"Thiếu chủ, thiếu chủ cứu ta." Người kia vội vàng hướng tới Ngu Khâu cầu cứu.

"Ôn cô nương, chẳng qua chỉ là một con sói, ngươi cũng đã tổn thương đến thủ hạ của ta, món nợ này coi như xong đi." Ngu Khâu cau mày nói, hẳn không nghĩ đến con sói này lại có liên quan đến Ôn Nhã.

"Đừng mơ. Ngươi nói như là mây bay gió thoảng vậy, các ngươi dám đối với sủng vật ta như vậy, ta sẽ cùng các ngươi đòi lại gấp bội." Ôn Nhã mới không dễ dàng thỏa hiệp với người khác, chỉ sợ nếu thỏa hiệp chỉ khiến người khác được vui đòi tiền.

"Nói như vậy. Chuyện này chắc không thể dễ dàng bỏ qua rồi." Ngu Khâu có chút đáng tiếc, đối với mỹ nhân không thích đánh đập.

"Ôn cô nương coi như là người vì con sói nhỏ này lấy lại công đạo. Nhưng người có nghĩ tới những người tộc nhân ở phía sau người hay không. Tộc Ngu Khâu của ta là tộc lớn nhất, nếu các người đắc tội với chúng ta, lẽ nào người muốn toàn bộ Nhan Tộc biến mất." Ngu Khâu uy hiếp nói. Ôn Nhã đột nhiên do dự.

"Lương Ngu Khâu. Nhan thị bộ tộc còn có Phiên thị bộ tộc ta nữa. Người dám động thủ với bọn họ sao". Vào lúc này Phiên Càng xuyên qua đám người đi tới, ai cũng nhìn Phiên càng, đều cung kính xưng hô một tiếng "Phiên thiếu chủ".

"Phiên càng. Chẳng lẽ người chỉ vì bộ tộc Nhan thị nhỏ nhỏ mà cùng ta trở mặt sao." Ngu Khâu sắc mặt khó coi, hắn không hề nghĩ đến, Phiên thị bộ tộc đệ nhất trong dị tộc, cư nhiên lại vì một cái bộ tộc Nhan Thị mà đứng ra, điều này làm cho mặt mũi của hắn đỏ ửng.

"Không phải là vấn đề thế lực nhỏ hay lớn. Quan trọng nhất chính là nhân phẩm. Dưới cái nhìn của ta. Người là tộc trưởng nhưng nhân phẩm thực sự là rất có vấn đề. Cùng tộc người hợp tác, ta thực sự là có chút không yên lòng." Phiên càng lạnh nhạt nói.

"Phiên công tử, những lời người nói là sự thật." Ôn Nhã nghiêm túc nhìn Phiên càng, vẻ mặt của hắn cũng không giống như là đang nói đùa.

"Điều đó là hiển nhiên. Phiên mẫu tuyệt đối sẽ không lừa dối Ôn cô nương." Phiên càng nói.

"Vậy nếu đã có Phiên thị bộ tộc che chở cho chúng ta, cho hỏi còn có yêu cầu gì hay không?". Ôn Nhã hỏi, hiện tại nhan thị bộ tộc đang phát triển, nếu có thêm chỗ dựa, vậy tương lai sẽ còn phát triển hơn, nàng sẽ không còn phải lo lắng nữa.

"Cái này tạm thời cũng không cần, nhưng nếu ngày sau Phiên thị bộ tộc có yêu cầu, Kính xin Nhan thị bộ tộc giúp đỡ cho." Phiên càng nói, biểu hiện này của hắn khiến ai nấy đều mở rộng tầm mắt.

Ôn Nhã do dự, quay đầu cùng Nhan tề Huy thương lượng, nhưng bọn họ lại có ý muốn Ôn Nhã tự quyết định.

"Hào a. Ngày hôm nay trước mặt nhiều người, người có thể cùng ta vỗ tay minh ước, nếu người dám vi phạm lời thề này, bán đi Nhan thị bộ tộc, vậy ngày sau người sẽ không chết một cách tử tế, bị vạn lang cắn xé mà chết hay không?". Ôn Nhã lạnh lùng nói.

"Hào, Vỗ tay thì vỗ tay." Phiên càng lập tức cùng Ôn Nhã, cả hai vỗ tay ba cái, lập lời thề độc. Ngu Khâu Lương tức giận đến nổi sắc mặt cũng đã có chút tái nhợt, mang người định rời khỏi.

"Liền muốn đi sao, ta vẫn còn chưa có đồng ý đâu." Ôn Nhã thân hình hơi động, trong nháy mắt đã ngăn Ngu Khâu ở trước mặt, khiến mọi người vô cùng kinh ngạc đến ngây người.

"Người còn muốn như thế nào nữa, ta đem người này đưa cho người là được thôi." Ngu Khâu Lương cũng bị Ôn Nhã dọa cho sợ, cũng không dám sai lại tiếp tục ngang.

"Thiếu tộc trưởng, ta không muốn đâu. ngài cứu ta đi, ta không muốn chết." Người kia gắt gao ôm chân hắn, lại bị hắn một cước đá văng ra.

"Người yên tâm, ta sẽ không giết người." Ôn Nhã một tay nắm lấy bàn tay kia của hắn, dùng nội lực đâm sâu vào vết thương cũ, hắn đau đến gào khóc thảm thiết, nhưng nàng vẫn không hề buông tha.

"Ta là người công chính phân minh. Nếu tiểu lang không chết, ta tất nhiên sẽ không giết người, nhưng nếu tiểu lang chịu đau, người một chút đau cũng không thể thiếu." Ôn Nhã cười, trên tay dùng thêm sức, máu tươi đã nhuộm đầy cổ xanh.

Ôn Nhã nắm tay người nọ, bẻ xoay một vòng, khiến người kia đau đến nằm lăn ra đất.

"Ôn cô nương, người này..." Nhan tề huy nghi hoặc nhìn Ôn Nhã, trong lòng không nhìn được mà sợ sệt, hắn biết Ôn Nhã không giống những người bình thường như hắn nhưng mà hắn cũng chưa từng thấy qua nàng lại có mặt tàn nhẫn như vậy.

"Người mau rút khỏi đây. Cánh tay này coi như là bồi thường cho sói nhỏ của ta." Ôn Nhã nói, sau đó bẻ gãy cánh tay hắn.

Mọi người nhìn đến trong lòng cũng không nhìn nổi mà sợ sệt, Phiên càng thì chau mày, Ôn Nhã nhìn qua cũng không giống như suy nghĩ ban đầu của hắn, xem ra hắn phải thay đổi một kế hoạch khác mới được.

Bạn đang đọc truyện *Nghinh Phụng Hoàn Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Chương 45: Thương nghị đại kế

Sau sự tình của Ngu Khâu. Mấy người trong tụ hội cũng không dám nhìn thẳng Ôn Nhã nữa, căn bản một gia tộc nhỏ đang ở bên cạnh họ cũng lên lút rồi đi, chừa lại cho nhóm người Ôn Nhã một khoảng không gian rộng lớn.

Ngay cả những người trong bộ tộc Nhan thị cũng nom nớp sợ nàng, chỉ có Nhan Tề Huy là vẫn thường ngày ở bên cạnh nàng, vết thương trên người tiểu lang được Ôn Nhã chăm sóc cũng đã có chuyển biến tốt, sau khi sự việc xảy ra, tiểu lang cũng đã bắt đầu ăn thịt, chỉ là thịt phải còn tươi mới mang theo chút máu.

Ôn Nhã cũng sợ tiểu lang mất đi bản tính, nên cũng tận lực thỏa mãn khẩu vị của chú sói nhỏ.

"Ôn cô nương, tiểu lang ăn những thứ này thật sự không có chuyện gì sao." Nhan Tề Huy nhìn chú thỏ mới vừa giết, hỏi Ôn Nhã. Trước đây Ôn Nhã cũng không cho sói nhỏ ăn thịt, chỉ là hấn sợ ngày nào đó tiểu lang không nhịn được mà sát hại con người.

"Không sao đâu. Tiểu Lang nó muốn ăn thì cứ để nó ăn đi." Ôn Nhã lạnh nhạt nói.

"Ôn cô nương nên trông chừng tiểu lang cẩn thận, bên ngoài ai nấy cũng đều sợ nó." Nhan Tề Huy nói.

"Sợ nó. Bọn họ hấn là sợ ta mới đúng, dù sao bất luận như thế nào cũng không cho bất cứ ai tổn thương đến người bên cạnh ta." Ôn Nhã hờ hững nói.

Ngày tụ hội bắt đầu, náo nhiệt đến cực điểm, tuy bộ tộc Nhan thị vẫn còn vài người sợ nàng, nhưng vẫn là mang rất nhiều đồ yêu thích đến cho nàng.

Sau khi tụ hội kết thúc, nàng toan trở về thì bộ tộc Phiên thị cho người thỉnh mời nàng, nàng có chút buồn bực, ngày hôm qua hấn cùng nàng minh ước, nay lại đột nhiên cho người đến tìm, không biết là muốn gì đây.

Đến nơi đóng quân của bộ tộc Phiên thị, Ôn Nhã mới phát hiện, toàn bộ đều là lều vải, cùng đại mạc không khác gì mấy, thậm chí còn có thể nói là tốt hơn, chẳng trách bộ tộc Ngụ Khâu lại sợ đến như vậy.

Tiến vào lều vải, tất cả mọi thứ trang trí cũng rất giống đại mạc, Phiên càn ngồi ngay ở vị trí chủ vị.

"Không biết Phiên thiếu chủ tìm ta có việc gì." Ôn Nhã ở trong lều vải tìm một chỗ cách không xa Phiên càn ngồi xuống, lúc này mới hỏi.

"Lần đầu nhìn thấy Ôn cô nương, ta liền biết nàng không phải là người dị tộc, trong người ta có một nửa huyết thống là người đại mạc, ta biết Ôn cô nương đề ý đến thân phận của ta." Phiên Càn giải thích. Ôn Nhã giờ mới hiểu lý do hấn vì sao không giống người dị tộc.

"Hôm nay tìm Ôn cô nương đến là có chuyện muốn cùng nàng thương lượng, chuyện này liên hệ đến dị tộc ta, ta từ nhỏ cùng mẫu thân đi khắp nơi, đã hơn hai mươi năm, ta cùng dị tộc chung sống khoảng năm năm, cũng đã từng ở đại mạc lớn lên, cũng từng đi qua Vân đình, nhìn hai nước cường thịnh, ta liền nghĩ, nếu tộc ta ngày càng lớn mạnh, liền sẽ không sợ bất cứ ai ức hiếp nữa."

"Nhưng đã qua một thời gian, ta lại không tìm ra được cách nào thích hợp, cho đến khi gặp phải Ôn cô nương, lại nghe đến những việc nàng đã từng làm, ta nghĩ nàng sẽ có cách gì đó để giúp ta." Phiên càn nói.

"Ta chỉ là nữ tử, nếu có việc gì khó khăn ta có thể giúp được, phiên công tử cứ nói." Ôn Nhã nói.

"Ôn cô nương khách khí rồi, Ôn cô nương cũng biết về vấn đề binh khí Vân đình và đại mạc cũng chưa bao giờ tiết lộ, bộ tộc ta phát triển cơ bản cũng không thiếu gì, chỉ là khiếm khuyết về binh khí, Ôn cô nương có biện pháp nào không." Phiên càn hỏi.

Ngay từ lần đầu nhìn thấy nàng, Phiên càn liền bị loan đoan bên hông Ôn Nhã hấp dẫn hấn, loại binh khí này trong bộ tộc chưa có khả năng chế tạo. Còn trường cung trong tay nàng, cũng là một loại uy lực, hấn từng nghe qua, trường cung chính là binh khí của Nhan thị bộ tộc, có lẽ nàng từ bộ tộc Nhan thị mà mang đến.

"Phiên công tử nói đùa, ta cũng chỉ là người xúi quẩy gặp may, làm sao lại là người biết làm binh khí, nhưng nếu các người muốn làm cung tên này, ta có thể chỉ người cách làm và cung cấp vật liệu." Ôn Nhã cười cười, binh khí xác thực nàng cũng không biết.

"Như vậy cũng không tệ, dị tộc phân tán đã lâu, ta lại muốn thống nhất dị tộc, để dị tộc sau này lớn mạnh bằng đại mạc, phỏng chừng chẳng bao lâu nữa, những cung tên này lại phát huy tác dụng, đến thời điểm đó, Nhan thị bộ tộc chính là công thần của Phiên thị bộ tộc ta." Phiên càn cũng không cảm kích nàng mà nói ra kế hoạch của hấn.

Ôn Nhã cũng không ngờ Phiên càn lại có dã tâm như vậy, muốn làm cho dị tộc lớn mạnh như đại mạc, nhưng mà dị tộc khốn cùng đã lâu, muốn phát triển cũng không biết cần thời gian bao lâu, trong thời gian ngắn chuyện như thế sẽ không thể phát sinh được.

"Vậy Ôn Nhã trước hết cầu chúc thiếu tộc trưởng mã đáo thành công." Ôn Nhã lạnh nhạt nói.

"Nếu thật sự có ngày đó. Ôn cô nương có bằng lòng cùng ta quản lý dị tộc hay không." Phiên càn cũng không hiểu sao mình lại đột nhiên nói ra như vậy, nhưng hấn một ngày nào đó cũng sẽ quân lâm thiên hạ, Phiên Càn cảm thấy chỉ có Ôn Nhã mới có thể cùng hấn sống vai ngồi ở trên cao vương tọa mà thôi.

"Phiên công tử lại nói đùa. Ôn Nhã đã nói, Ôn Nhã chỉ là nữ tử, cái hư danh kia Ôn Nhã không dám nhận, Kính xin Phiên công tử tìm người khác xứng đáng hơn." Ôn Nhã sắc mặt khó chịu nói, nàng chỉ muốn thanh thanh thản thản qua một đời, cái loại tranh đấu nàng cực kỳ không muốn à.

"Là ta đường đột, Ôn cô nương đừng lấy làm phiền lòng, kính xin nàng giúp ta thống nhất dị tộc, ta cam đoan, sau này dị tộc cũng không dám làm phiền nàng, nhan thị bộ tộc cũng sẽ phong quang lớn mạnh." Phiên càn nhìn Ôn Nhã nói.

"Vậy làm phiền ngài. Ta có thể cung cấp cho ngài ít bản vẽ binh khí, nhưng vật liệu thì cần phải chính các người đi tìm." Ôn Nhã nói.

Phiền càng lập tức mang văn chương đến, nàng nhẹ nhàng bút họa vài nét vẽ ra binh khí đơn giản.

"Phiền thiếu chủ nếu thật muốn cảm tạ ta, chẳng bằng làm vài điều thực tế chút." Ôn Nhã đột nhiên nói.

"Chẳng hay nàng muốn gì, chỉ cần Phiền càng ta có, Ôn cô nương chỉ cần mở miệng là được." Phiền càng tâm tình thật tốt nói.

"Ta không muốn vàng bạc châu báu, vì ở dị tộc cũng không dùng được, nhưng mà bộ tộc Nhan thị hiện ta còn thiếu rất nhiều súc vật, ta chỉ hi vọng Phiền thiếu chủ có thể cho ta một ít súc vật, để bộ tộc có thể phát triển hơn." Ôn Nhã nói, tuy là đã có thỏ, nhưng nhan thị bộ tộc vẫn còn chưa đủ, nếu muốn bộ tộc phát triển thuận buồm xuôi gió, ít nhất cũng phải có thêm vài thứ, không ai có thể bảo đảm sau này chuyện gì sẽ xảy ra, nhưng nàng phải sớm phòng bị.

"Uhm. Ta sẽ đưa qua ba mươi con dê đầu đàn, trong đó có bảy con dương, và thêm năm con ngựa, nàng nghĩ sao." Phiền càng suy nghĩ nói, trước mắt hẳn chỉ có thể cho bao nhiêu đó, phiền thị tuy là gia nghiệp của hắn, nhưng hắn cũng chỉ quản lý một phần nào đó, nhiều hơn nữa hẳn phải xin chỉ thị của phụ thân.

"Ba mươi thì ba mươi. nhưng mà sau khi kết thúc tụ hội, ta sẽ mang những thứ đó đi." Ôn Nhã biết, với ba mươi con dê, dù sao Nhan thị bộ tộc cũng đã có phát triển cao hơn so với những bộ tộc nhỏ.

Sau khi trở về bộ tộc Nhan thị, Ôn Nhã cùng mọi người nói chuyện, trên mặt ai nấy đều khó tin, sau đó là vui mừng nhảy nhót, cảm giác như là đang nằm mơ.

"Ôn cô nương, đại ân đại đức của người, bộ tộc ta không biết khi nào có thể hồi báo, xin nhận tam bái của ta a." Nhan Tề huy nói, liền hướng nàng quỳ xuống, liền tiếp dập đầu ba cái nói, Những người khác đồn dập làm theo, trong lòng họ đã coi nàng như thần tiên, nếu không có nàng, bộ tộc của bọn họ cũng không có ngày hôm nay,

"Đã lâu như vậy, các người cũng không coi ta là người trong bộ tộc, thực sự khiến ta thương tâm a." Ôn Nhã lạnh nhạt nói.

"Chúng ta làm sao có thể xem người là bộ tộc nhan thị, trong lòng chúng ta, ai nấy đều coi Ôn Nhã cô nương là thần tiên trên trời phù hộ cho bộ tộc ta." Nhan Tề huy lần thứ hai khấu bái.

"Không xem ta là người trong bộ tộc cũng tốt a." Ôn Nhã đột nhiên nói, khoe miệng lại lộ ra nụ cười tươi. Nhan Tề huy cũng không hiểu, bọn họ đã nói gì sai, sao nàng lại cao hứng như vậy a.

Bạn đang đọc truyện *Nghinh Phụng Hoàn Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Chương 46: Đường như Hoàng Lương nhất mộng

Đối với bộ tộc Nhan thị ta chung quy vẫn là người ngoài, có điều như vậy cũng tốt, ta rồi cũng phải rời đi, đến thời điểm đó, người có nguyện ý đi theo ta không." Ôn Nhã ôm tiểu lang nhỏ giọng nói, tuy nàng đã hòa nhập lối sống của người dị tộc, nhưng thân phận nàng rất đặc thù khó tránh khỏi ngày sau không có người tìm tới.

Lúc chạng vạng, Ôn Nhã mang theo tiểu lang đi ra ngoài tản bộ, ai nấy cũng không dám ngó nhìn nàng, cũng không dám lớn tiếng trò chuyện.

"Nói cho các người nghe, ta theo Phiền thiếu chủ phiêu bạt giang hồ đã lâu, các người chưa biết, Vân Đình có bao nhiêu là đẹp. Ta đã từng đi qua hoàng cung Vân Đình, trong đó có bao nhiêu là mỹ nữ a, so với nữ tử trong tộc còn đẹp hơn nhiều." Cách đó không xa, nàng liền nghe người nào đó đang phấn khởi nói, Ôn Nhã lập tức sững sờ tại chỗ.

Vân Đình. Đã bao lâu nàng chưa nghe qua tin tức của Vân Đình, đột nhiên nghe được những tưởng là đang mơ.

"Thời gian trước, thái hậu Vân Đình bị bệnh, còn rộng rãi chiêu hạ danh y, lúc đó ta có việc phải xử lý, bằng không đã tiến vào cung chữa bệnh cho thái hậu." Người kia nói khoác, người bên cạnh thì ao ước, không có chút hoài nghi lời người kia nói.

Ôn Nhã tìm một chỗ trống ngồi xuống, lắng lắng nghe hắn nói khoác.

"Các người còn chưa biết, may là ta không đi. Ta nghe nói có một đại phu chữa khỏi bệnh cho thái hậu, ngày sau liền bị hoàng thượng giết chết, không chỉ là đại phu mà ngay cả nơi ở của đại phu cũng bị thiêu đốt, thật nhiều người chết, thiếu chủ ta cũng từng đến xem qua, những thi thể đó đều bị đốt cháy, bây giờ nghĩ đến mà vẫn còn sợ." Người kia nói, Ôn Nhã liền bị hấp dẫn bởi lời nói vừa rồi.

"Là sự thật? Đại phu kia tốt xấu gì cũng đã cứu thái hậu, hoàng thượng tại sao lại muốn giết hắn." Người nghe không hiểu, Ôn Nhã đồng dạng cũng không hiểu.

"Ta làm sao biết a, ta đâu phải là hoàng thượng của Vân đình." Người kia cười to, mỗi lần theo Phiên thiếu chủ trở về, hắn liền khoe khoang trước mặt mọi người, loại cảm giác này hắn rất thích.

Ôn Nhã tuy rằng cố gắng tránh né chuyện này, nhưng khi hay tin sự phụ đã qua đời trái tim nàng đã bắt đầu dao động, muốn tự mình nghiệm chứng chuyện này có phải là thật hay không.

"Ta nghe nói hình như đại mạc và Vân đình lại muốn khai chiến." Người kia chuyển giọng nói.

"Khai chiến, tại sao lại khai chiến." Người bên cạnh không rõ nói, Ôn Nhã cũng không nhận được mà chăm chú lắng nghe.

"Cụ thể như thế nào ta cũng không rõ ràng lắm. Nghe nói là hai quốc gia này đang cùng nhau đi tìm một người, còn cho rằng đối phương đã đem giấu người đi, nên mới có cuộc khai chiến này." Nghe đến đó, trái tim nàng muốn nhảy ra ngoài rồi a.

"Rốt cuộc là ai, lại có thể khiến cả hai nước giao chiến vì hắn chứ."

"Chắc không phải đâu, khẳng định là có nguyên nhân khác." Người kia cũng không tin được mà nói.

"Người không tin thì thôi, ta từng tận mắt nhìn thấy bọn họ, người chưa từng đi, làm sao mà biết." Thấy người nghe không tin, người kia khinh thường nói.

"Người ra ngoài thì có gì ghê gớm đâu, toàn là khoe khoang." Người nghe bất mãn nói.

"Sao, người ghen tị à." Người kia dương dương tự đắc nói.

"còn có tin tức nào khác không?." Ôn Nhã lạnh nhạt nói, hai người kia đang ồn ào liên tục trở lại, quay sang nhìn nữ tử kia.

"Sao khi nghe được tin tức hai quốc gia khai chiến, ta cùng Phiên thiếu chủ đã hỏi dị tộc, những tin tức khác ta liền không biết." Người kia nói.

"Vậy còn tin tức hoàng cung Vân Đình thì sao?" Ôn Nhã hỏi lần nữa.

"À, nghe nói Vân Cẩm công chúa sau ba tháng nữa sẽ gả cho mạnh tướng quân." Người kia suy nghĩ một chút liền nói. Đây cũng là tin tức quan trọng, đường đường là công chúa của một quốc gia, lại gả cho một tiểu tướng quân, vậy tướng quân kia thật là có phúc mấy đời rồi a.

Ôn Nhã có chút nghi hoặc trong lòng nghĩ nghĩ, tại sao Vân Lâm lại gả Vân Cẩm cho mạnh rộng, trong này khẳng định có vấn đề a.

"Ôn cô nương, nàng ở đây làm gì, có phải là đã hứng thú với sự tình ở Vân đình, hay là để ta nói cho nàng biết." Lúc này, Phiên càng cũng đi tới.

Ngay khi thủ hạ hắn nói đến chuyện của Vân đình thì hắn cũng đã xuất hiện, vừa vặn nhìn thấy Ôn Nhã trên mặt chăm chú nghe ngóng lại hỏi về chuyện của Vân đình, Phiên càng không nhận được mà hoài nghi, Ôn Nhã cùng vân đình có quan hệ gì.

"Không cần, cũng không có chuyện gì là ly kỳ." Ôn Nhã làm bộ dáng không thèm để ý, trở về lầu vãi của chính mình, trong lòng cũng đã bắt đầu dậy sóng.

Vừa nãy khi nghe người kia nói sau khi Mặc Thanh Thu chữa khỏi bệnh cho thái hậu liền bị Vân Lâm giết, còn liên lụy rất nhiều người, chuyện lớn như vậy, Ôn Nhã không biết có nên tin hay không? từ lúc nàng rời khỏi đại mạc, Da Luật độc cũng đã nói cho nàng biết Mặc Thanh Thu đã mất tích, nhưng hiện tại lại nhận được tin sự phụ đã qua đời.

Mặc Thanh Thu cũng đã chết rồi, nhưng lại bị chính Vân Lâm giết chết, nàng trong lòng không khỏi đau khổ, nàng hận Mặc Thanh Thu, nhưng hắn dù sao cũng là cha ruột nàng, máu mủ tình thâm, bất luận là ai giết chết ông, nàng cũng sẽ không bỏ qua, chỉ là nếu người ấy chính là Vân Lâm, Ôn Nhã có chút do dự nói.

Nàng chỉ muốn né tránh những sự tình đáng ghét kia, cho nên nàng tình nguyện cái gì cũng không biết, nên mới ở lại cái địa phương xa lạ này, nhưng mà, bây giờ nàng lại muốn quay về Vân đình, để xác nhận cái chết của ông, nhưng một khi nàng quay về, khẳng định sẽ có nhiều chuyện xảy đến, thậm chí sẽ có người vì nàng mà chết và đây chính là điều mà nàng không muốn nhìn thấy.

"Ôn cô nương, làm sao vậy, phiên thiếu chủ bảo ta mang phong thư này đến giao cho người." Nhan Tề Huy đi vào liền nhìn thấy nàng cô độc ngồi một mình, tựa hồ là đang có sự tình gì đó.

"Đề thư ở đó đi. Người đi ra ngoài trước, ta chỉ muốn ở một mình." Ôn Nhã không hề liếc mắt nhìn Nhan Tề Huy liền nói,

Nhan Tề Huy sau khi rời khỏi, Ôn Nhã mới xem phong thư, bên trong là viết về tin tức của hoàng cung Vân đình, xem ra phiên càng đã biết suy nghĩ trong lòng của nàng, nhưng mà đây chỉ là những tin tức bình thường không phải là cái mà nàng đề ý đến.

Được thanks

Xem thông tin cá nhân

1 thành viên đã gửi lời cảm ơn clarakhada về bài viết trên: ngô thị huyền

Có bài mới 22.10.2015, 11:26

Hình đại diện của thành viên

clarakhada

LSha

Lớp phó kỷ luật

Ngày tham gia: 06.10.2014, 22:15

Bài viết: 414

Được thanks: 934 lần

Điểm: 8.95

Tài sản riêng:

Có bài mới Re: [Cổ đại] Nghinh phụng hoàn triều - Linh Úc - Điểm: 11

☆, Chương 47: Có chuyện.

Đã gần kề đến ngày tụ hội kết thúc. Trên thảo nguyên dấy lên những cây hỏa diễm cao cao, những người dị tộc tay nắm lấy tay, vây quanh đồng lửa hát hò khiêu vũ. Vào lúc này chính là thời điểm tốt cho những nam thanh nữ tú chuyện trò tìm bạn.

"Nhan Tề Huy. Ngươi tại sao không đi khiêu vũ. Chẳng lẽ không muốn tìm một nữ nhân mang về nhà hay sao?" Ôn Nhã ít khi nói đùa với Nhan Tề Huy, từ lúc yến tiệc bắt đầu, chỉ là nhìn Nhan Tề Huy một chút cũng chưa từng nói gì, thấy nàng hỏi hẩn như vậy, hẩn chỉ nở ra nụ cười tươi.

"Sao hà, ngươi đừng nói là không thích nữ tử nhà. Ha...Ngươi coi trọng ai, Ngươi nói với ta, ta liền đi làm bà mai cho ngươi a." Hiếm khi thấy được bầu không khí vui vẻ như thế, ánh lửa chiếu vào gương mặt nàng, khiến toàn bộ mặt nàng tựa như ửng hồng, đã ít đi vài phần lạnh nhạt lại mang chút cảm giác thiếu nữ, khiến Nhan Tề Huy không nhận được mà có chút sững sờ.

"Nhan Tề Huy. Ngươi nhìn gì vậy." Ôn Nhã chú ý tới sắc mặt của Nhan Tề Huy, đột nhiên sắc mặt trở nên lạnh lẽo, giọng điệu cũng lạnh hơn mấy phần. Nàng sớm đã nhận ra tâm tư của hẩn, nhưng vẫn không có vạch trần, nàng chỉ có thể đối với hẩn bình thường cũng không có đặc biệt gì chỉ hi vọng hẩn có thể tự hiểu.

"Ta..Ta đâu có.. Vừa nãy ta.. ta nhìn thấy phía sau ngươi có một cô nương rất là xinh đẹp." Nhan tề Huy bị Ôn Nhã hỏi đến. Về mặt liền lúng túng, nói lắp. Ôn Nhã quay đầu nhìn lại, căn bản là không có ai, biết được hẩn nói dối nàng, nhưng Ôn Nhã cũng không vạch trần hẩn. Nhan Tề Huy ngồi bên cạnh sắc mặt lúng túng cũng không biết nên nói gì cho phải a.

"Chờ đến lúc Nhan thị bộ tộc dời đến một nơi ổn định. Ta liền rời khỏi a." Ôn Nhã đột nhiên nhẹ giọng nói, nhưng bởi vì âm thanh phía trước quá huyền ảo, cũng không biết là hẩn có nghe hay không.

"Rời khỏi. Tại sao lại muốn đi. Nhan thị bộ tộc đang phát triển, tất cả mọi người ai cũng cần ngươi, nếu như ngươi vào lúc này rời đi, tất cả mọi người sẽ rất thương tâm." Nhan Tề Huy vừa nghe, liền cuồng lên, những âm thanh huyền ảo kia cũng không thể áp chế hẩn, trong tai chỉ có hai từ rời khỏi của nàng mà thôi.

"Chính bởi vì bộ tộc đã bắt đầu phát triển, hiện tại lại có sự giúp đỡ của Phiên thị bộ tộc, cho nên lúc này ta rời đi sẽ tốt hơn." Ôn Nhã cười cười, nói đến hai từ rời khỏi, nàng trong lòng cũng không muốn, nhưng đã đến lúc nàng phải đi tìm sự thật.

"Vậy nếu như người trong tộc biết ngươi rời đi, tất cả mọi người sẽ không tình nguyện nhận sự giúp đỡ của Phiên thị bộ tộc a." Nhan Tề Huy về mặt đầy không thích nói, mấy ngày nay tâm tình tốt cũng đã không còn.

"Nhan Tề Huy, ta không phải là người dị tộc, đối với ta mà nói dị tộc chỉ là nơi để ta dừng chân nghỉ ngơi một lát, nghỉ ngơi rồi ta cũng nên rời đi. Cho dù các ngươi muốn nghỉ sao thì nghỉ muốn làm gì thì làm đối với ta cũng đều không có tác dụng nữa." Ôn Nhã nhàn nhạt nói, không hề để ý là nàng đã tổn thương trái tim của Nhan Tề Huy.

"Ôn cô nương. Các ngươi sao còn không mau đi khiêu vũ." Phiên Càng nhìn hai người bọn họ không gia nhập với vũ hội mà ngồi đó nói chuyện, nên không nhận được liền đi tới hỏi.

"Không có gì, ta chỉ là bàn chút việc trước khi ta rời đi, Nhan thị bộ tộc sau này phiên đến bộ tộc Phiên thị ngươi giúp đỡ a. Nếu có cơ hội chúng ta sẽ gặp lại." Ôn Nhã cũng không giấu diếm Phiên càng, liền nói ý định của mình với hẩn.

"Ta hi vọng, đến lúc ta trở lại bộ tộc Nhan thị sẽ càng lớn mạnh hơn so với hiện tại, ta cũng hi vọng sau khi ta trở lại Nhan thị bộ tộc cũng sẽ được đối xử công bằng, nếu họ bị đối xử như nô bộc,ta nhìn thấy sẽ rất thương tâm, mà khi ta đau lòng rồi thì sẽ không thể khống chế được chính bản thân ta, đến lúc

đó nếu có việc gì xảy ra, Kính xin phiền thiếu chủ hãy bao dung cho." Ôn Nhã lời nói mang sự uy hiếp, nàng cũng sợ, nếu nàng đi rồi chỉ sợ Nhan thị bộ tộc nhân số đơn bạc mà bị những tộc nhân khác bắt nạt.

"Nếu Ôn cô nương đã bàn giao lại như vậy, chỉ cần một ngày bộ tộc Phiền thị ta còn có Phiền cang ta, chuyện như vậy ta sẽ không để nó xảy ra." Phiền Cang hướng về phía nàng bảo đảm, Ôn Nhã dù gì cũng đã cho hắn một bản vẽ về binh khí, đây cũng đủ khiến hắn phải xem bộ tộc Nhan thị là khách quý mà chiều đãi, huống chi, nàng còn nói là có thể trở về, tuy hắn không biết thân phận nàng là gì, nhưng qua cử chỉ và lời nói hắn biết nàng xuất thân không phải là một thường dân.

"Ôn cô nương, vậy người tính khi nào thì sẽ đi." Nhan Tề Huy cúi đầu hỏi. Hắn chỉ là một người thường dân nhỏ bé, nhờ có Ôn Nhã mới có thể tiếp tục cuộc sống đến giờ, chung quanh nàng rất nhiều thiếu chủ dị tộc muốn ở bên cạnh, hắn thì là đáng gì chứ.

"Chờ đến khi hai bộ tộc sát nhập, ta sẽ rời đi. À phải, chuyện ta rời đi, tạm thời đừng cho người trong tộc biết, ta chỉ muốn lặng lẽ rời khỏi mà thôi."

"Giống như lần đầu người đột nhiên xuất hiện, rồi đột nhiên biến mất." Lần đầu nàng đến, bọn họ cũng không biết nàng là ai, qua một thời gian đã khiến cho bộ tộc của họ có cuộc sống tốt hơn, bây giờ nàng đột nhiên rời khỏi, cũng không biết bọn họ sau này sẽ như thế nào.

Ôn Nhã chỉ cười cười không nói gì, xem như là ngầm thừa nhận. Phía trước hỏa diễm đã được đốt sáng cả một bầu trời, bầu không khí vui vẻ đến đỉnh điểm, chỉ có Ôn Nhã nơi này, đột ngột trở nên yên tĩnh hơn.

"Phía trước có chuyện gì, tại sao lại có ánh lửa cháy ngút trời như vậy." Bởi vì nơi tụ hội của di tộc cũng cách không xa đại mạc, Da Luật Độc từ xa đã nhìn thấy trên thảo nguyên ngập tràn ánh lửa.

"Khởi bẩm Ta vương, ngày hôm qua chính là ngày tụ hội hai năm một lần của dị tộc, mỗi lần bọn họ tụ hội là đều dấy lên những ngọn lửa lớn rừng rực như vậy, năm nay cũng không ngoại lệ." Người bên cạnh liền vội vàng nói.

"Nhìn ánh lửa, những dị tộc kia cách chúng ta cũng không xa, Vương nếu có hứng thú, chúng ta đến tham gia cho vui." Biết Vũ đang đứng cạnh bên Da Luật Độc nói, từ khi Ôn Nhã rời khỏi, Vương cũng không trách tội nàng, mà trái lại lúc nào cũng mang nàng theo bên cạnh, so với trước đây càng thêm sủng ái, khiến cho tâm tình Biết Vũ càng ngày càng tốt.

Ngóng nhìn ánh lửa đầy trời ở phía xa kia, Da Luật Độc liền nghĩ ngay đến cái người mà thà chết cũng muốn rời khỏi hắn. Trước đây, nàng rất thích náo nhiệt, nếu như bây giờ nàng hiện tại ở bên cạnh hắn, chỉ cần nàng muốn đi, mặc kệ phía trước có xảy ra chuyện gì, hắn cũng sẽ mang nàng đi.

"Không cần đâu. Chúng ta vẫn nên khởi hành tiếp, có người nói đã gặp qua Ôn Nhã, chúng ta nên đến đó hỏi thử xem sao." Da Luật Độc từ chối đề nghị của Biết Vũ. Thời gian trước đó, đột nhiên có người nói là có tin tức của Ôn Nhã, nhưng gia đình đã gặp Ôn Nhã cũng không chịu nói ra, dưới tình thế cấp bách, hắn quyết định đi đến đó một chuyến.

Cơ hội bỏ qua rồi thì vĩnh viễn sẽ mất đi, giống như là Ôn Nhã và Da Luật Độc, từ khi còn bé, bọn họ trước sau hữu duyên không phận. Cho dù Da Luật Độc có cố gắng như thế nào, nhưng khoảng cách giữa nàng và hắn càng ngày càng xa. Nếu ngày hôm nay hắn mà biết, chỉ cần đến đó là hắn có thể gặp được nàng, chỉ sợ hắn sẽ tức giận đến mà thổ huyết a.

"Ôn cô nương, người đang gì vậy." Phiền Cang cũng ngồi bên cạnh nàng, nhìn thấy nàng vẫn nhìn về phía xa kia, không nhìn được nghi hoặc trong lòng mà hỏi.

"Chẳng có gì cả. Nơi này lửa lớn như vậy, người nghĩ xem, người đại mạc có nhìn thấy chúng ta không." Trong lòng thoáng chút suy nghĩ, Ôn Nhã cũng không biết vì sao nàng lại nghĩ như vậy a.

"Kỳ thực nơi chúng ta tổ chức cũng không xa đại mạc cho lắm, ở chỗ thảo nguyên to lớn này, lại không có vật gì che chắn, có lẽ người đại mạc nhìn thấy cũng là bình thường. Trước đây khi du ngoạn, ta cũng đã từng nhìn thấy lửa đỏ cháy ngập bầu trời, lúc đó thì ta biết dị tộc đã bắt đầu tụ hội." Phiền cang cười nhạt nói, khi ấy chính hắn cũng đã không biết mình phải trải qua bao nhiêu cay đắng, trải qua sự chế nhạo của nhiều người, cho đến bây giờ, hắn mới có ngày hôm nay.

"Nếu có cơ hội, Dị tộc cũng sẽ lớn mạnh như đại mạc a." Ôn Nhã chỉ là cười nói, âm thanh đủ để chính mình nghe thấy.

"Thiếu tộc trưởng, có chuyện xảy ra rồi." Đột nhiên, một người thân mình đầy máu chạy đến Phiền cang trước mặt.

"Chuyện gì." Phiền cang lập tức lo lắng. Đây là người hắn phái đi mời Nhan thị bộ tộc đến, lẽ nào trên đường đã xảy ra chuyện gì sao. Nghĩ tới đây, Phiền cang cũng không dám nhìn Ôn Nhã.

"Thiếu chủ phái chúng ta đi mời Nhan thị bộ tộc đến, nhưng mà trên đường đi gặp nhóm người của Ngu Khâu. Bọn thuộc hạ liều mạng bảo vệ, may mà người của bộ tộc Nhan thị cũng không có thương vong gì nghiêm trọng, nhưng người của chúng ta thì đã chết gần một nửa, thuộc hạ không thể làm gì khác hơn là chạy đến đây trước, thỉnh thiếu chủ vì các huynh đệ đã chết ra mặt làm chủ a". Người kia nói.

"Ngu Khâu hiện tại giờ ở đâu." Ôn Nhã đứng lên lạnh lùng hỏi.

"Ôn cô nương, người đừng quá mạnh động, việc này cần bàn bạc kỹ càng." Phiền cang hiểu rõ nàng muốn làm gì, vội vã ngăn cản.

"Phiền thiếu chủ, chuyện này là do bộ tộc Nhan thị ta làm liên lụy đến người của người, mối thù này ta nhất định phải báo, coi như là bồi thường lại mất mát cho bộ tộc người, người đừng ngăn cản ta." Ôn Nhã lạnh nhạt nói. Ngu Khâu cả gan làm loạn, dám xem nàng và bộ tộc dễ bắt nạt vậy sao.

"Ôn cô nương, chờ chút đã, chúng ta nên đến chỗ bộ tộc Nhan thị xem tình hình trước rồi nói sau." Nhan Tề Huy liền vội vàng nói.

"Mau quay về chỗ của bộ tộc." Ôn Nhã suy nghĩ một chút, liền cùng Nhan Tề Huy vội vã quay về.

Ôn Nhã cùng Phiên càng và Nhan Tề Huy một đường đi về, trên người nàng tỏa ra luồng sát khí lạnh lẽo, khiến Phiên càng cũng không dám động đến nàng, chỉ có thể than thở, Ngu Khâu kia đúng là chọc đến ổ kiến lửa rồi.

Mà lúc này, Ngu Khâu thiếu chủ cũng biết lần này ám hại thất bại, tin tức nhất định sẽ lan truyền, nên liền mang thủ hạ lập tức rời khỏi, chứ nếu không để hai bộ tộc Nhan và Phiên liên thủ với nhau, e rằng hẳn chỉ có con đường chết.

Bạn đang đọc truyện *Nghinh Phụng Hoàn Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 92: Chương 48: diệt Ngu Khâu thiếu chủ

Vừa tới nơi đóng quân, Ôn Nhã liền nhìn thấy vài người bụng chậ nước đi ra đi vào. Xem ra những người bên trong bị thương không nhẹ a.

"Ôn cô nương." Mới vừa vào lều vải, Ôn Nhã liền nhìn thấy người của Nhan thị. Nhóm dị tộc vừa thấy nàng liền dồn dập đứng xung quanh.

"Mọi người cứ bình tĩnh, hiện tại đã không sao rồi, cố gắng dưỡng thương. Ngày hôm nay mọi người gặp chuyện, cũng chỉ là bắt đầu, ngày sau còn có những loại chuyện nghiêm trọng hơn. Nhan Tề Huy, người đi xem thử có ai thương vong hay không." Chờ mọi người tỉnh táo, nàng liền phân phó Nhan Tề Huy.

"Chỗ này ta có ít thuốc trị thương, có thể dùng được." Ôn Nhã xoay người, đem tờ giấy nhỏ bọc những viên thuốc giao cho Phiên càng.

"Đạ tạ." Phiên càng nhìn trên giấy còn có nét chữ của Vân đình, hẳn cũng không hỏi nhiều, liền sai thuộc hạ mang những viên thuốc đến cho những người bị thương.

"Nhan lão gia, người có biết là ai đã tấn công các người hay không." Nhan lập quần có chút kinh hãi, Ôn Nhã ngồi bên cạnh hỏi.

"Cụ thể là ai thì ta cũng không biết, chỉ nghe bộ tộc Phiên thị nói là Ngu Khâu bộ tộc mà thôi." Nhan lão gia liền nói.

"Ngu Khâu bộ tộc. Nhan Tề Huy. Nơi này giao cho người chăm sóc, ta giao cho người loan đao này, nếu có ai đến gây sự, người phải bảo vệ tốt cho tộc của mình." Ôn Nhã đem loan đao bên hông đưa cho Nhan Tề Huy.

"Ôn cô nương, vậy còn người. Người muốn đi đâu." Nhan Tề Huy chậm chạp không chịu tiếp nhận loan đao.

"ta đi tìm thiếu chủ Ngu Khâu, để hỏi rõ hẳn một số chuyện, còn nữa, ta đã từng nói, Nhan thị bộ tộc muốn phát triển mạnh mẽ, thì nhất định không được ỷ lại sức mạnh của bên ngoài, phải dựa vào chính mình mới có thể trở nên mạnh mẽ được." Ôn Nhã đem loan đao trực tiếp nhét vào lồng ngực của Nhan Tề Huy, sau đó chính mình đi ra ngoài.

Nhan Tề Huy cầm chặt loan đao trong tay, cũng không nói một lời. Hẳn thậm chí có một loại dự cảm lần này nàng rời đi e ngày sau khó gặp lại. Nhưng hiện giờ hẳn cũng không có biện pháp gì để giữ chân nàng, hẳn chỉ có một lựa chọn duy nhất đó chính là giúp Nhan thị bộ tộc phát triển mạnh mẽ, đến thời điểm đó hẳn sẽ có cơ hội đi tìm nàng.

Ra khỏi lều vải, vừa vận nhìn thấy chú ngựa đứng bên ngoài. Ôn Nhã xoay người lên ngựa, sau khi hỏi nơi đóng quân của Ngu Khâu, nàng liền thu thập này nọ rồi đi.

"Lương Ngu Khâu, làm chuyện xấu liền muốn chạy, người có hỏi qua Ôn Nhã ta chưa?" Ôn Nhã cười gằn. Hay tin Ngu Khâu đã bỏ trốn, nàng liền phi nước đại đuổi theo.

"Thiếu chủ, Ôn cô nương đã đuổi theo bộ tộc Ngu Khâu, chúng ta có đi hỗ trợ hay không?" Người ở bên cạnh hướng về Phiên Càng mà bẩm báo.

"Không cần thiết, nếu nàng dám một mình đuổi tới, ta nghĩ nàng sẽ giải quyết được chúng, nếu chúng ta đi, sẽ làm phiền đến nàng." Phiên Càng nói.

Phiên Càng hẳn có thể đánh cược, nàng nhất định sẽ diệt được Ngu Khâu thiếu chủ, đánh cược nàng có thể mang đến cho hắn lợi ích thật lớn, nàng là một người thông minh, sẽ biết nguyên nhân vì sao hắn không cho người đến giúp.

"Thiếu chủ, người lần này hành động quá lỗ mãng. Người làm như vậy không chỉ là đắc tội với bộ tộc Phiên thị mà còn đắc tội với Ôn Nhã cô nương, chúng ta vẫn còn chưa điều tra được lai lịch của Ôn Nhã kia, tùy tiện hành động như vậy, e rằng bộ tộc sẽ gặp nhiều tai họa không thể tránh khỏi." Các mưu sĩ nói với Ngu Khâu Lương.

"Chuyện làm cũng đã làm. Chỉ cần sau này chúng ta vượt mong bộ tộc Phiên thị, thì còn sợ gì nữa, chẳng qua cũng chỉ là một bộ tộc nhỏ bé Nhan thị, có gì mà phải sốt sắng." Ngu Khâu bất mãn nói.

"Thiếu chủ cẩn thận." Đột nhiên, một mũi tên bay thẳng tới Ngu Khâu Lương, miễn cưỡng lắm mới tránh thoát được mũi tên đó, hấn chút nữa đã té ngã xuống ngựa, quay đầu nhìn lại, thì ra là Ôn Nhã chết tiệt kia, nàng đang nhắm mũi tên thứ hai về phía hấn.

"Mau, chạy mau." Ngu Khâu Lương lúc này vẻ mặt sợ đến trắng bệch, vội vã thúc giục mọi người chạy về phía trước, miệng hấn nói là không sợ nhưng vừa thấy nàng thì đã cong đuôi chạy mất dép.

Một mũi tên nữa vô tình bay đến, Ngu Khâu Lương tránh thoát, nhưng người phái sau thì chết dưới mũi tên ấy.

"Nàng chỉ có một mình, mọi người đừng sợ, chúng ta có thể giết chết nàng." Mưu sĩ kia nói, bắt đầu đổi hướng ngựa, hướng Ôn nhã mà phóng tới, những người khác cũng chậm chậm xuống ngựa, mắt thấy mưu sĩ tránh thoát được những mũi tên của Ôn Nhã, cự ly càng ngày càng gần, các thủ hạ cũng có lá gan lớn, hướng Ôn Nhã công tới.

Nhìn nhóm người công ngừng tiến về phía mình công tới, nàng cũng không chút sợ sệt, những người kia không biết võ công, nên nàng cũng không có ý định giết hại, tránh thoát vài cái, cũng đã tới gần Ngu Khâu Lương, hấn đang mãi mê chăm chú nhìn đoàn người phía trước vẫn không có chút cảm giác được nguy hiểm đã tới gần.

"Phốc." Âm thanh của lưỡi dao sắc bén đã tiến vào bên trong thịt hấn, máu tươi liền chảy ra, trước mắt hấn chính là Ôn Nhã.

"Các ngươi còn ở đó làm gì, mau đến giết nàng ngay." Ngu Khâu Lương hô to, trên tay nàng hơi động nhẹ, hướng thủy chủ lên cổ họng hấn mà đỡ, những người khác tiến đến thấy vậy động tác bị chậm lại.

"Mau thả thiếu chủ ra. Thiếu chủ sẽ tha ngươi con đường chết." Ngu Khâu Lương ở trong tay nàng, khiến mọi người hoảng sợ không thôi, không ngờ nàng lại động thủ, nếu bây giờ Ngu Khâu Lương có việc gì thì họ cũng chỉ có con đường chết.

"Thả hấn, thì ta được gì." Ôn Nhã cười gằn, xoay nhẹ tay, máu liền chảy ra. Nàng trói tay hấn lại cột chặt ở phía sau lưng ngựa, đánh một cái, khiến hấn liền ngất đi.

Nhóm thuộc hạ của Ngu Khâu tính đi cứu Ngu Khâu Lương, nhưng mà bọn họ không phải là đối thủ của nàng, chỉ có thể đứng đó trơ mắt nhìn nàng mang Ngu Khâu Lương đi.

Lúc này đêm đã khuya, một số ít người chưa ngủ đã nhìn thấy Ôn Nhã cưỡi ngựa, phía sau còn kéo thêm một dáng người đang thoi thóp trên mặt đất. Âm thanh huyền ảo, càng khiến nhiều người khác thức tỉnh, chạy ra nhìn Ôn Nhã trở về.

"Thiếu chủ, thiếu chủ. Ôn cô nương trở về rồi. Người mau ra xem thử a." Người của bộ tộc Phiên thị nhìn thấy Ôn Nhã, vội vã chạy đi báo cho Phiên Càng. Hấn còn nghĩ nàng sẽ mất rất nhiều thời gian mới quay về, không ngờ chỉ sau một canh giờ, đã quay trở về, hấn liền vội vã đi ra ngoài xem.

"Ngu Khâu Lương dám dấn thân đến Phiên thị bộ tộc và Nhan thị bộ tộc, ta giờ bắt hấn mang về, Phiên thiếu chủ, người nói nên xử trí hấn như thế nào." Ở trước mặt mọi người, Ôn Nhã đem Ngu Khâu Lương giao cho Phiên Càng.

"Phiên thiếu chủ, cứu ta, cứu ta, chỉ cần ngươi cứu ta, từ nay về sau, Ngu Khâu bộ tộc nhất định sẽ cung kính Phiên thị bộ tộc." Nhìn thấy Phiên Càng đến gần, Ngu Khâu Lương vội vã cầu xin, vì mạng sống của hấn, hấn không tiếc đem bán đi bộ tộc của mình.

"Ngu Khâu Lương, ta vốn định tha cho ngươi một mạng, nhưng ngươi quá ngạo mạn, tự lợi vì bản thân mình, bán đi bộ tộc của mình, loại người như ngươi thực sự rất đáng chết." Phiên Càng lạnh nhạt nói, phán Ngu Khâu án tử hình.

Bạn đang đọc truyện *Nghinh Phụng Hoàn Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93: Chương 49: Rốt cục ly khai.

"Không, Không được. Phiên thiếu chủ, ta có thể giúp ngươi, ta có thể làm rất nhiều chuyện, van cầu ngươi tha cho ta đi." Ngu Khâu Lương gào khóc cầu xin, hấn bây giờ đã không còn là đáng đáp của một thiếu chủ nữa, khiến cho mọi người nhìn đến mà cười hả hê, chỉ chỉ chỏ chỏ vào hấn mà bàn tán.

"Đủ rồi. Ngu Khâu Lương, nếu ngươi còn là một nam nhân, thì hãy để lại chút tự tôn cho mình, ngươi đừng ở đó mà khóc lóc sụt sùi như vậy." Phiên Càng nhìn hấn cũng có chút bất mãn, quả thực làm mất mặt thiếu chủ của bọn họ quá thể.

"Ôn cô nương, nếu nàng đã bắt hấn về, nàng muốn hấn chết như thế nào, hay là vẫn giao lại cho nàng xử trí là được rồi." Phiên Càng mang Ngu Khâu Lương giao cho Ôn Nhã, dù gì đi nữa hấn cũng không thể quá khích nhóm người Ngu Khâu, cứ đổ hết trách nhiệm lên người nàng, đến thời điểm bọn người Ngu Khâu có truy cứu cũng không liên quan đến bộ tộc hấn.

"Đừng mà, không được. Nàng ta là ác ma. Nàng ta không phải là người. Phiền thiếu chủ, ta cầu ngươi, giúp ta chết một cách thoải mái a." Tự biết chính mình chạy trời không khỏi nắng, hắn cũng không đòi hỏi Phiền Càng tha cho hắn một con đường sống, chỉ là hắn không muốn rơi vào tay nàng.

Những người chung quanh nhìn Ngu Khâu Lương kêu la thảm thiết, mà chân động nhìn về phía Ôn Nhã, càng tăng nỗi sợ hãi, cũng không dám nhìn nàng, trước mặt bọn họ nàng không phải là người mà chính là ác ma chuyển thế.

"Ngu Khâu Lương, ngươi làm nhiều việc ác như vậy chẳng lẽ không biết hối cải sao, nếu như không phải ngươi, trước kia ra tay với bộ tộc Nhan thị ta, ta làm sao truy bắt ngươi. Bản thân làm thì tự mình mà gánh chịu, ngươi có tư cách gì xin ta tha cho." Ôn Nhã một cước đạp hắn một cái, khiến hắn đau đến kêu la thảm thiết.

"Ôn cô nương, nàng nên cho hắn chết một cách thoải mái đi." Phiền càng vẫn là nhìn không nổi, Ngu Khâu Lương dù sao cũng là một thiếu chủ, lại bị nàng đánh ra như thế, nếu hắn không ngăn cản nàng, sau này hắn cũng khó mà nói với dị tộc, đối với sự thống trị dị tộc sau này cũng bất lợi hơn.

Ôn Nhã nhìn Phiền càng một chút tựa hồ nàng đã nhìn thấy suy nghĩ trong lòng hắn. Hắn có chút lúng túng không dám nhìn nàng.

"Được, vậy ngươi liền đi chết đi." Ôn Nhã nhẹ giọng nói, sau đó một cước đạp ngay sau gáy hắn. Mọi người chỉ nghe được âm thanh vỡ vụn của xương, Ngu Khâu liền nằm đó không còn nhúc nhích nữa.

"Đem thi thể của hắn trở về bộ tộc Ngu Khâu, nếu như bọn chúng dám gây phiền phức đến bộ tộc Nhan thị, Ôn Nhã ta sẽ không ngại gì mà cho toàn bộ tộc Ngu Khâu biến mất khỏi đây." Không chút để ý, Ôn Nhã đến bên Phiền càng nói.

Phiền Càng một câu cũng không nói nên lời, nàng tàn nhẫn lãnh khốc như vậy, hắn tự nhận bản thân hắn không thể làm được, trong mơ hồ Phiền Càng đối với Ôn Nhã có mấy phần kiêng kỵ, nếu không phải hắn biết được nàng phải rời khỏi đây, có lẽ hắn cũng không muốn để nàng sống sót mà rời khỏi đây.

Trở lại nơi ở của Nhan thị bộ tộc, mọi người căn bản cũng đã khỏe lại, xem ra Nhan Tề Huy đã làm việc này cũng tốt a.

"Ôn cô nương, loan đao này trả lại cho ngươi." Nhan Tề Huy thấy Ôn Nhã trở về, liền đem loan đao trả lại cho nàng.

"Loan đao này, ta không dùng nữa, cũng không cần, giao cho ngươi, ngươi cứ giữ lấy." Ôn Nhã đẩy loan đao về phía tay của Nhan Tề Huy.

Nhan Tề Huy, người này nàng có thể tin, đem Nhan Thị bộ tộc giao cho hắn nàng hoàn toàn có thể yên tâm.

"Ôn cô nương." Nhan Tề Huy lại lần nữa giờ loan đao đến cho nàng, quỳ gối trước mặt nàng, hắn muốn cầu nàng lưu lại, nhưng thật sự là không thể.

"Sau này mọi người phải cố gắng chung sống hòa thuận với bộ tộc Phiền thị, nếu như có người muốn bắt nạt tộc nhân chúng ta, bất kể như thế nào, đều phải bảo vệ tốt tộc nhân của mình. Như vậy bộ tộc Nhan thị mới trở nên mạnh mẽ được, đừng nên dựa dẫm vào người khác." Ôn Nhã nhìn bộ tộc Nhan thị trịnh trọng nói.

"Ôn cô nương nói rất có lý, bộ tộc Nhan thị chúng ta nhất định sẽ nghe theo." Nhan Lập quần cười đáp ứng, cũng không hỏi thêm Ôn Nhã chuyện gì khác, chỉ có Nhan Tề Huy biết là Ôn Nhã phải ra đi.

"Mọi người nghỉ ngơi cho tốt đi." Cuối cùng nàng nhìn những người dị tộc một chút. Ôn Nhã một mình đi ra ngoài, Nhan Tề Huy vẫn quỳ trên mặt đất, người ở cạnh bên liền đến dìu hắn đứng lên, hắn cũng không chịu, những người khác cảm thấy có chút kì quái, nhưng cũng không có suy nghĩ nhiều.

Ôn Nhã vừa mới ra khỏi lều, liền có cảm giác hình như có vật gì đó ở phía sau lưng nàng, quay đầu nhìn lại thì ra là tiểu lang.

"Tiểu lang, ngươi có nguyện ý đi cùng ta hay không." Ôn Nhã ôm lấy tiểu lang hỏi.

"Tốt rồi, nếu ngươi không trả lời, ta liền mang ngươi rời khỏi đây." Để tiểu lang ở đây cũng không hay lắm, chỉ có đem nó theo mới tránh được nguy hiểm cho nó.

Trước khi rời đi, Ôn Nhã tìm đến Phiền càng, Phiền càng cũng khách khí cùng nàng nói vài lời, sau đó đưa cho nàng một con ngựa tốt, một ít lương khô, rồi tiễn nàng lên đường. Ôn Nhã cũng không để ý quá nhiều, sau khi giao Nhan thị bộ tộc cho Phiền càng, nàng liền mang tiểu lang cùng ly khai.

Sau một đêm Ôn Nhã rời đi, lúc này bộ tộc Nhan thị mới hay tin nàng đã rời khỏi, mọi người ai nấy đều bi thương, nhưng vẫn là không thể làm gì, chỉ im lặng vì dù sao cũng không biết nàng đến cùng là đi đến nơi nào.

Rất nhanh nàng có thể trở về Vân Đình, nàng sẽ không để ai an bài vận mệnh nàng nữa, nàng sẽ đem vận mệnh của mình nắm giữ trong tay nàng, ai cũng không thể gây tổn thương cho nàng, cho dù là Vân Lâm cũng không thể.

... ..

"Hoàng thượng, thiếp biết người ở đây, lâu như vậy cũng chưa có tin tức của hoàng hậu nương nương, hoàng thượng, người nên bảo trọng thân thể của mình a." Vương Tiệp Dư vừa tới Vi Ương Cung liền nhìn thấy Vân Lâm. Nàng phụng mệnh thái hậu đưa chút đồ bổ cho hoàng thượng, nhưng ở Ngự thư phòng cùng Càn Thanh điện cũng không có Vân Lâm ở đó, nghĩ nghĩ có lẽ hoàng thượng đã ở tại Vi Ương Cung.

"Trẫm không có chuyện gì, không biết tại sao, nhìn thấy Vi Ương Cung, hoa viên nhất phiến cảnh sắc ý xuân dào dạt. Trẫm liền cảm thấy Ôn Nhã sắp trở

về rồi. "Vi Ương Cung bên trong được sắp xếp ngay ngắn, hoa viên thì hoa nở sắc thắm, cảnh tượng như thế không khiến Vân Lâm cảm giác được nàng sẽ quay trở lại.

"Nếu thật sự là như vậy, quả thực là tốt quá rồi. Thiếp cũng rất lâu rồi cũng chưa nhìn thấy Hoàng Hậu nương nương, không biết Hoàng hậu nương giờ ra sao. Nàng ở bên ngoài có phải chịu khổ cực gì không? Nếu hoàng hậu trở về, hoàng thượng cũng đừng tiếp tục cùng hoàng hậu sinh khí nữa." Vương Tiệp Dư nói. Nếu quả thực đúng như lời hoàng thượng nói thì thật sự là tốt quá rồi.

"Trẫm sẽ chờ nàng ấy trở về, Vi Ương cung này không có nàng ấy thì không được rồi." Vân Lâm cười cười.

"Vậy hoàng thượng cũng phải bảo trọng thân thể mới được a. Đây là thức ăn thái hậu đã cố ý bảo thiếp đem đến cho hoàng thượng tâm bồi, thái hậu cũng hi vọng trước khi hoàng hậu nương nương trở lại, hoàng thượng có thể khỏe mạnh mà nghênh tiếp nàng." Vương Tiệp Dư cười cười, cung kính đưa cho hoàng thượng.

Từ khi Ôn Nhã kết giao đại mạc, Vương Tiệp Dư cũng thường xuyên bồi bên cạnh thái hậu, giải buồn cho thái hậu, rất được lòng bà. Cho nên cũng được hoàng thượng yêu thích, vì thế thăng nàng mang danh hiệu Vương Tiệp Dư, Vân Lâm cùng với Vương Tiệp Dư ở cạnh nhau cũng khác hơn so với những phi tử khác, nàng ấy sẽ không quần lấy hấn, biết tiến biết lui, quả nhiên là tỷ muội kết bái của Ôn Nhã.

"Mấy ngày nay thực sự là khổ cực cho nàng rồi, nàng muốn ban thưởng gì cứ nói." Vân Lâm suy nghĩ một chút liền nói. Đây cũng là bồi thường cho nàng một chút, thái hậu sinh bệnh, nàng ấy vẫn ở bên cạnh chăm sóc. Gần đây thái hậu cố ý an bài cho nàng và hấn, hấn cũng biết, nhưng đối với Vương Tiệp Dư hấn thật sự không yêu.

"thiếp không cần ban thưởng, chỉ cần hoàng hậu bình an, bởi vì hoàng hậu và thiếp đã kết nghĩa kim lan. Hơn nữa, việc này là bổn phận của thiếp, thiếp không dám yêu cầu ban thưởng gì hơn." Vương Tiệp Dư cúi đầu, cung khiêm dịu dàng nói, khiến Vân Lâm phải tán thưởng.

"Nếu những phi tử khác cũng giống nàng hiểu được một nửa chuyện, trong hậu cung này cũng sẽ không nhiều thị phi như vậy." Vân Lâm than nhẹ ôm chầm lấy Vương Tiệp Dư. Hậu cung này có mấy người được như nàng ấy thì hấn cũng không đến nỗi phai đau đầu.

"Hoàng thượng quá khen rồi, các tỷ muội khác mỗi người mỗi sắc, thiếp chẳng qua cũng chỉ là người bình thường a." Được Vân Lâm tán thưởng, Vương Tiệp Dư cả mặt đều đỏ cả lên, không dám nhìn thẳng hấn.

"Trẫm nói sai sao. Nàng về nghỉ trước đi, một lát nữa, sẽ ghé qua thăm nàng." Đột nhiên Lý Đức Hải đi đến bên cạnh hấn, Vân Lâm nhẹ nhàng đẩy Vương Tiệp Dư ra, cho nàng lui ra trước, Vương Tiệp Dư tuy có chút kinh ngạc, nhưng cũng vâng mệnh, lui ra ngoài.

"Có chuyện gì sao." Vương Tiệp Dư đi rồi, Vân Lâm mới hỏi Lý Đức Hải.

"Khởi bẩm hoàng thượng, ám vệ mật báo về, Da Luật độc ở đại mạc dường như đã có tin tức của hoàng hậu nương nương. Hoàng thượng có muốn phái người đi đến đó tìm hiểu không?" Lý Đức Hải nhẹ giọng nói, tin tức này hấn vốn nên nói từ sớm cho Vân Lâm, nhưng vì Vương Tiệp Dư đến, nên cũng chưa có cơ hội để nói.

"Lý công công. Ngươi càng ngày càng gian trá." Dường như biết được ý đồ của Lý Đức Hải, Vân Lâm cũng không trách cứ gì, chỉ cười mắng một tiếng, Lý Đức Hải cũng cười nhạt đứng sang một bên.

Bạn đang đọc truyện *Nghinh Phụng Hoàn Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Chương 50: Điều tra cẩn thận

Da Luật Độc tìm tới nhóm người lúc trước. Đó chính là gia đình nhà Zack. Da Luật Độc không tìm thấy được thứ mình muốn, không thể làm gì khác hơn là mang đoàn người quay về. Nhưng hấn cũng không biết rằng nàng chỉ cách hấn một dặm đường xa gần đó.

Ôn Nhã một mình cười ngửa. Xuyên qua thảo nguyên. Tránh khỏi nơi có người ở. Một đường hướng về Vân đình mà đi.

Thời điểm tiến vào biên thành, là lúc cửa khẩu kiểm tra nghiêm ngặt. Ôn Nhã mang theo tiểu lang kém chút nữa là không thể đi vào. Vì nàng chỉ chút ít bạc nhỏ, nên mới có thể đem tiểu lang và bản thân đi vào thành.

Hiện tại Biên Thành cũng sẽ đối mặt với chiến sự. Trên đường phố biên thành người người vội vã đi. Trên mặt mỗi người đều mang theo tia sắc lo lắng. Cũng chưa biết ai sẽ là ngọn lửa đẩy lên chiến tranh, cũng không biết là sẽ chết bao nhiêu người. Ôn Nhã mang theo tiểu lang, không ở lại biên thành quá lâu lập tức chạy về phía Vân Thành.

Vân Thành, mọi thứ như thường lệ. Mặc kệ bên ngoài biên thành như thế nào, Vân Thành vẫn có cuộc sống phóng túng, vui vẻ. Ngọn lửa chiến tranh không có thiêu đến đây, cho nên mọi người đều không thêm đề ý đến. Ôn Nhã dọc theo đường đi, trên người cũng đã hết bạc, trong lúc nhất thời cũng không biết nên đi đến nơi nào.

"Nhanh. Đi mau. Bình vương phủ phía trước đang ban phát lương thực." Trong lúc nàng đang suy nghĩ không biết nên đi đến nơi nào để nghỉ chân. Đột nhiên nghe được người bên cạnh chạy về phía cổng Bình vương phủ. Trước mắt mình chính là người phụ thân hiền lành. Ôn Nhã nhẹ nhàng mỉm cười. Cùng theo đoàn người hướng Bình vương phủ mà đi đến.

Trước cửa Bình vương phủ đã có rất nhiều bách tính bình dân tụ tập đông đúc. Đứng ở trước cửa chờ Bình vương phủ cứu tế. Ôn Nhã đứng từ xa đã nhìn thấy Bình vương phi và Bình vương gia sóng vai đứng ở phía trước. Nhìn dáng dấp của bọn họ, có lẽ quan hệ giữa hai người đã hòa hợp rất nhiều.

"Các vị, các vị trước hết yên tĩnh lại một chút, các vị cũng đều biết Bình vương phủ phát lương thực lần này là có một yêu cầu. Cả phủ chúng ta chỉ đều hi vọng các vị có thể chân thành hướng về phía Bồ Tát cầu khẩn, phủ hộ cho tiểu thư của Bình vương phủ sớm ngày trở về. Mỗi một người nhận lấy một phần gạo cũng đều có thể khẩn cầu. Đương nhiên, chúng ta cũng không có ép buộc, hết thấy đều là sự tự nguyện của mỗi người ở đây. Nếu như đại tiểu thư có thể bình an trở về, đến thời điểm đó, Bình vương phủ không những chỉ cấp phát lương thực mà còn thưởng tiền." Quản gia của Bình vương phủ đứng trước cửa nói lớn. Ôn Nhã nghe thấy cũng không kìm nén được mà rơi nước mắt.

Không ngờ rằng cha và nương làm như vậy chỉ mong cầu nàng trở về. Lại phát động mọi người ở Vân Thành vì nàng mà cầu khẩn. Ôn Nhã đột nhiên có chút hối hận, tại sao nàng chỉ muốn trốn tránh, nếu như có thể về sớm chút, có lẽ cha và nương sẽ bớt lo lắng rồi.

Nhưng mà. Nàng hiện tại vẫn chưa thể lộ diện. Trước sự tình chưa có điều tra rõ ràng, nàng càng không thể dễ dàng lộ diện. Nhìn Bình vương gia và Bình vương phi từ phía xa. Ôn Nhã rút cuộc vẫn là xoay người rời khỏi.

"Vương phi. Nàng nhìn gì vậy?" Bình vương gia nhìn Bình vương phi hỏi nhỏ. Định cùng nàng thương lượng về việc cấp phát, nhưng lại đột nhiên thấy nàng nhìn vào đoàn người phía trước mà có chút thất thần.

"Vương gia. Ta thật giống như đã nhìn thấy Tiểu Nhã". Bình vương phi không dám xác định, nói.

"Nơi này làm sao có thể có Tiểu Nhã. Hẳn là nàng đã nhìn lầm". Bình vương gia ôm nàng nhẹ giọng nói. Có lẽ nàng đã quá nhớ nhưng Ôn Nhã, cho nên mới nhìn lầm. Phía dưới cũng chỉ là bách tính bình dân, căn bản không hề có sự tồn tại của Ôn Nhã.

"Nhưng...vừa rồi thật sự ta đã nhìn thấy người rất giống Tiểu Nhã. Có phải là ta ảo giác không? Nếu không phải làm sao có thể thấy được Tiểu Nhã, có lẽ Tiểu Nhã đã bị sát hại, cho nên nàng không có đi tìm ta." Bình vương phi đau lòng nói. Bà rất nhớ Ôn Nhã, vất vả lắm mới tìm thấy nàng về. Bây giờ lại không nhìn thấy nàng. Bình vương phi cũng không biết bản thân có thể tiếp tục chịu đựng nỗi hay không.

"Nàng nghĩ quá nhiều rồi. Tiểu Nhã là cát nhân tự có thiên tương. Nhất định sẽ không sao." Bình vương nghiêm túc nhìn Bình vương phi nói. Ông sợ nhất chính là không tìm được Ôn Nhã, sợ rằng Bình vương phi sẽ là người ngã xuống đầu tiên.

"Hi vọng là như vậy." Bình vương phi chăm chú nhìn Bình vương. Lại nhìn những người kia đang chen chúc nhau lĩnh gạo. Hải tử đáng thương của nàng. Giờ không biết đã như thế nào.

Ôn Nhã lúc này còn chán nản hơn. Trong người không có một đồng. Ngoại trừ những thứ binh khí trên người, cái gì cũng không đáng giá. Do dự mãi, Ôn Nhã liền đem cây thủy chủ đi cầm cổ. Dù sao thủy chủ cũng được chế tạo từ thủy tinh thuần. Cho dù nàng không ăn, thì tiểu lang cũng không thể để đổi a.

Có tiền rồi. Đương nhiên là phải tìm một chỗ trú chân. Chỗ nào đó không quá ồn ào là được. Vì sợ tiểu lang gây chú ý, nên nàng chọn một chỗ hơi xa một chút.

"Vị khách quan này, người đến để ăn cơm hay là ở trọ". Nhìn thấy Ôn Nhã. Chưởng quỹ vô cùng nhiệt tình. Vì đây là quán trọ bình thường rất ít người đến, khó khăn lắm mới có vài người, cho nên phải cố gắng chiêu đãi thật tốt.

"Ở trọ, chuẩn bị cho ta một gian phòng tốt một chút. Và bốn cân thịt, hai cái bánh bao, và một chút rượu". Đem tiền lang giấu trong bao trang phục. Ôn Nhã dặn dò chưởng quỹ.

"Bốn cân thịt. Nhiều như vậy, cô nương một mình ăn hết à." Chưởng quỹ có chút không tin, trước mắt mình là đại cô nương, tuy rằng một thân y phục đa thú. Có lẽ là từ nơi khác đến. Nhìn kĩ thân hình cũng gầy gò, nhưng cũng không thể ăn hết bốn cân thịt, còn hai cái bánh bao, chưởng quỹ còn tưởng mình nghe lầm.

"Không sai, chính là bốn cân thịt. Chưởng quỹ, người đừng xem ta gầy nhỏ mà lầm, ta như thế nhưng có thể ăn rất nhiều." Ôn Nhã cười cười, bốn cân thịt là cho tiểu lang. Mỗi ngày chỉ có thể cho nó ăn bốn cân thịt. Nếu để nó ăn quá độ, cơ thể sẽ không tốt.

Chưởng quỹ ngờ vực. Nhưng miễn là nàng đủ tiền đưa hán, cũng không nói gì, có tiền thì đạo lý gì cũng như không.

"Chưởng quỹ, ta muốn hỏi người một chút ít sự việc." Sau khi ăn xong, chỉ có Ôn Nhã và chưởng quỹ, nên nàng liền muốn hỏi thăm một chút ít tin tức bên ngoài.

"Cô nương, người muốn hỏi gì. Tuy quán ta rất nhỏ, có chút hiu quạnh, nhưng nơi nào náo nhiệt, tin tức gì bên ngoài, ta cái gì cũng biết."

Ôn Nhã liền hỏi, chưởng quỹ kia cũng không có nói bậy hoặc thêm bớt điều gì.

"À, phải rồi. Ta nghe nói là hoàng thượng của Vân Đình rất tàn bạo, nghe nói là đại phu trị khỏi bệnh cho thái hậu đã bị truy sát, chuyện này có phải là thật không?" Một lát sau, Ôn Nhã mới hỏi vào vấn đề chính.

"Lời này người đừng nói loạn nha." Quách chương quỹ cảnh cáo nhìn Ôn Nhã một chút.

"Chuyện này người khác biết có thể là không rõ ràng, nhưng đối với ta thì lại quá rõ ràng. Cháu trai ta là nô tài trong cung, chuyện ngày đó hẳn cũng biết." Quách chương quỹ nhìn bốn phía không người, lúc này mới nhỏ giọng nói.

"Ngày đó, khi đại phu kia chữa trị khỏi bệnh cho thái hậu, Vân Cẩm công chúa đã mời ông ta đến uống rượu, nhưng không biết tại sao, hoàng thượng đột nhiên mang người đến bắt vị đại phu đó, có điều ngày ấy, đại phu kia đã trốn thoát." tuy rằng chương quỹ không rõ ràng lắm nhưng một vài điều hẳn vẫn nắm chắc.

"Qua hai ngày sau đó, trong một quán rượu ở Vân thành đột nhiên bốc cháy, hoàng thượng liền cho người đi điều tra, cũng không biết xảy ra chuyện gì. Cháu ta nói chỉ biết là hoàng thượng tự mình dẫn người đuổi theo. Sau khi quay trở lại, đã mang thi thể của vị đại phu kia về, còn việc xảy ra ở trong đó cũng chỉ có hoàng thượng và thị vệ mới biết chính xác được." Chương quỹ nói.

"có điều, ta cảm thấy hoàng thượng không giết vị đại phu đó a." Một lát sau, quách chương quỹ lại tiếp tục nói.

"tại sao lại nói như vậy?" Ôn Nhã hỏi.

"Bởi vì sau khi đại phu kia chết rồi, hoàng thượng còn an táng chu toàn cho đại phu đó, phong một chức quan ngự y nữa, nếu thật sự hoàng thượng giết hẳn, thì cần gì trăm phương ngàn kế làm những việc vòng quanh như vậy." Quách chương quỹ cảm thấy bên trong nhất định có uẩn khúc.

"Vị đại phu kia được chôn ở nơi nào a. Có thể nói cho ta biết được không?" Ôn Nhã hỏi. Chuyện này xem ra không đơn giản a.

Quách chương quỹ biết gì nói nấy. Rất nhanh chỉ cho Ôn Nhã biết nơi chôn cất của vị đại phu đó. Ôn Nhã hỏi thêm vài chuyện nữa, sau đó liền hướng về chương quỹ nói lời từ biệt.

Cất bước trên đường lớn, Ôn Nhã vẫn cúi đầu, bởi vì dáng người của nàng quá mức lôi kéo sự chú ý của người khác. Khiến cho người ta không khỏi liếc mắt mà nhìn đến, hảo là nàng đã có chuẩn bị đầu bông, tạm thời cũng sẽ không có ai nhận ra nàng.

Ôn Nhã rất nhanh cũng đã tới nơi từ lâu đã bị phát hỏa ngày ấy ở Vân Thành. Nơi đây đã thành một bức tường đổ, chỉ còn sót lại tàn viên gạch đá, bởi vì do hỏa thiêu cháy lớn nên không còn đầu mối gì hữu dụng, Ôn Nhã cẩn thận tìm kiếm này nọ, nhưng cũng không phát hiện điều gì khả nghi, nếu có e rằng cũng đã ở trong cung rồi.

Chương quỹ đã nói, ngôi mộ của Mặc Thanh Thu cách không xa ngoại thành Vân Thành, đúng là nơi non xanh nước biếc, xa xa Ôn Nhã đã nhìn thấy tấm bia mộ cao cao, chương quỹ đích xác là không có gạt nằng, bia mộ này được đắp cao to và hoa lệ, trên đó còn viết là " Khâm tứ ngự y Mặc Thanh Thu chỉ mộ". Dưới đề lập mộ là hoàng thượng và Ôn Nhã, điều này cũng không gì là sao bởi vì nàng chính là thê tử của Vân Lâm, Mặc Thanh Thu cũng coi như đã là nhạc phụ của hắn.

"Mặc Thanh Thu, người sao lại dễ dàng chết như vậy chứ, Người vẫn chưa bồi thường cho ta, tại sao lại chết đây?Ta vẫn chưa có tha thứ cho người, người không thể chết được." Ôn Nhã không kim lòng được mà ôm bia mộ khóc rống, nàng làm sao có thể hận ông ta chứ, vì ông ta là cha nàng, là sư phụ của nàng mà.

"Sư phụ, Người chưa có chết đúng không. Nhất định là người đang trêu chọc ta." Ôn Nhã đột nhiên đứng dậy, nhìn nắm mồ kia, ý nghĩ nghiệm thì càng ngày càng mãnh liệt.

"Sư phụ, ta nhất định phải biết đích xác người có phải đã chết hay không, tiểu Nhã đắc tội rồi." Ôn Nhã hai đầu gối quỹ xuống, quay về phía bia mộ dùng sức đập đầu mấy cái. Mặc Thanh Thu võ công cao như vậy, làm sao có khả năng chết một cách đột ngột như vậy, trong này khẳng định có bí mật gì đó, Ôn Nhã trước sau vẫn không chịu tin rằng Mặc Thanh Thu đã thật sự chết.

Sau khi nàng vái lạy Mặc Thanh Thu, liền tìm một cành cây gần đó, bắt đầu đào móc phần mộ Mặc Thanh Thu.

Bạn đang đọc truyện *Nghinh Phụng Hoàn Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Chương 1 dạ tham hoàng cung.

Ôn Nhã không nhớ rõ bản thân mình đã đào được bao lâu, mặc dù bàn tay đã bị cành cây mài rách cả da thịt, trên da tựa hồ còn có vài vết máu, nhưng nàng vẫn không cảm nhận được sự đau đớn, tiếp tục đào, đào mãi cho đến tận khi nhìn thấy quan tài lộ ra trong bùn đất, Ôn Nhã lúc này mới tay run, ném cành cây qua một bên.

Mặc Thanh Thu chôn cất đã được mấy tháng, khí trời cũng đã nóng bức hẳn lên, nên thi thể đã sớm mục nát đến không nhận ra được, trong nháy mắt nàng đã mở nắp quan tài ra, một cỗ mùi hôi thối khiến nàng phải nôn mửa, nhưng nàng vẫn cố gắng tiến đến nhìn.

Thi thể mục nát, khiến Ôn Nhã khó mà phân biệt được, chỉ có thể nhìn thấy bên tay trái còn khắc một dấu tích mà nàng có thể nhận ra được.

"Cha." Ôn Nhã bị thương quỳ rạp xuống đất, dấu tích đó chính là vết thương mà ngày trước khi lần đầu tiên Mặc Thanh Thu đem nàng về nuôi dưỡng. Ban đầu nàng cho rằng ông là người xấu, nên đã cắt giấu lưỡi dao trong người, cắt thẳng một đao lên tay của Mặc Thanh Thu. Vào lúc ấy, nàng còn tưởng rằng mình chết chắc rồi, nhưng Mặc Thanh Thu vẫn không có trách nàng, trái lại để Da Luật Độc chăm sóc nàng. Sau này nàng mới từ từ tin tưởng ông, đối với chuyện ngày đó, nàng vẫn còn nhớ, vẫn mang trong lòng một chút hổ thẹn.

"Cha, tiểu Nhã đã quấy rối giấc ngủ của người, mặc kệ hung thủ là ai, Tiểu Nhã nhất định sẽ báo thù cho người." Ôn Nhã quay về phía quan tài dập đầu mấy cái, mãi đến tận lúc Mặc Thanh Thu chết rồi, nàng mới chấp nhận gọi hắn một tiếng cha.

Đem nắp quan tài cẩn thận đắp kín, đem đất chôn lại. Ôn Nhã cẩn thận dùng hết sức để lấp lại, nếu không nhìn kỹ, sẽ không phát hiện được phần mộ của ông đã từng bị người đào bới qua.

Nàng muốn biết sự tình là như thế nào, thì nàng phải buộc lòng thân chinh một chuyến đi vào hoàng cung để tìm hiểu, vì hiện tại người bên ngoài cũng không thể nào nắm được tình hình đích xác.

... ..

"Hoàng thượng, tối nay người muốn thị tẩm ở cung phi nào." Lý Đức Hải bưng điểm tâm bỏ vào Ngự Thiện phòng, cẩn thận đi tới phía bàn của Vân Lâm.

"Không cần. Trẫm tối nay sẽ đến Vi Ương cung ngủ." Vân Lâm không hề liếc mắt nhìn Lý Đức Hải, vẫn chăm chú nhìn tấu chương, chau mày, Ôn Nhã mất tích đã hơn nửa năm. Tuy rằng thái hậu đã nói ngôi vị hoàng hậu chỉ dành cho Ôn Nhã, nhưng hậu cung hiện tại còn có nhiều thứ phải giải quyết, không phải chỉ có một mình thái hậu là có thể định đoạt được, mấy ngày nay, lại không ít đại thần bám tấu lên, đề nghị hấn sớm lập tân hậu, để bảo đảm an bình cho hậu cung. Việc này khiến hắn rất mệt mỏi.

"Hoàng thượng, nửa tháng qua người cũng không có triệu kiến phi tử thị tẩm, nô tài biết trong lòng người còn mong nhớ hoàng hậu nương nương, nhưng giang sơn xã tắc Vân đình cũng phải có người nối nghiệp a." Lý Đức Hải tận tình khuyên nhủ.

"Lời này có lẽ là mẫu hậu nhờ người chuyển đến cho ta phải không. Trẫm hiện tại còn trẻ, chuyện quốc gia đại sự còn rất bận rộn, huống chi trẫm lại không phải lập tức giá hạ tây (có nghĩa là băng hà), cho nên việc nối dòng dõi sau này sẽ đều có." Vân Lâm không nhìn được nói. Nghĩ đến cùng người nữ tử khác có con, Vân Lâm trong lòng luôn có chút khó chịu. Hậu cung, ngoại trừ Ôn Nhã, còn có ai có tư cách để sinh con cho hắn chứ.

"Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế. Câu nói kia người vẫn là không nên nói loạn. Nếu để cho thái hậu biết được, nhất định sẽ lo lắng khổ sở a." Lý Đức Hải nghe Vân Lâm nói như vậy, liền vội vã hoang mang nói đỡ lại. Hoàng thượng nói chuyện không chịu giữ mồm giữ miệng, để bọn nô tài nghe được sẽ không hay.

"Hảo a, Lý công công, gần đây không cần phải sắp xếp người thị tẩm cho ta nữa, tiền triều ai vậy đều muốn trẫm lập hậu. Trẫm liền một ai cũng đều không sủng hạnh, để cho bọn họ nháo đi." Vân Lâm tong tay cầm tấu chương vứt sang một bên. Nếu Ôn Nhã vẫn còn ở đây, hắn sẽ không phải nhọc lòng như vậy.

.....

Ôn Nhã thay một thân y phục dạ hành, đem tiểu lang giấu ở khách sạn. Sau đó leo vào bờ tường của hoàng cung. Thời gian nàng ở hoàng cung cũng không thể nói là quá ngắn hay quá dài. Nhưng mọi hoạt động trong cung nàng đều có thể nắm rõ, có ba đội tuần tra, mỗi nơi sẽ có hai đội tuần tra đi ngang qua, Ôn Nhã muốn đi vào trong, chỉ cần ẩn nấp qua khỏi hai đội thị vệ này là được.

Sau khi tiến vào hoàng cung, Ôn Nhã liền trốn sau giả sơn, mới vừa ẩn nấp, liền có một tốp thị vệ đi ngang qua. Chờ nhóm thị vệ này đi qua, Ôn Nhã cẩn thận men theo sau nhóm người đó, bất ngờ đánh úp một thị vệ, sau đó đổi sang y phục thị vệ tiếp tục tiến cung.

Nhưng khi nàng đi ngang Vi Ương cung, từ xa nàng đã nhìn thấy đèn đuốc sáng choang. Trong lúc nhất thời liền dừng bước, nàng rất muốn biết, sau khi nàng rời đi, Vi Ương cung đã tiến cung vì phi tử nào ở đây.

Vườn mình nhảy lên tường nhà, bên trong Vi Ương cung yên tĩnh đến lạ thường, cung nữ thái giám cũng không thấy ai. Ôn Nhã có chút nghi hoặc, lẽ nào bên trong không có người ở, nhưng sao đèn đuốc lại sáng choang như vậy? Ôn Nhã nghĩ nghĩ, bản thân liền hướng phía tẩm cung đi đến.

Không ngờ rằng tẩm cung của nàng từ lúc rời đi cho đến nay vẫn như xưa, xem ra hắn vẫn có chút lương tâm. Ôn Nhã nhìn bên trong phòng, mái ngói tường trần đều y như cũ, nhưng phát hiện ra bên trong giường của mình hình như có ai đó đang ngủ, nhưng vì màn dày che chắn, Ôn Nhã cũng không nhìn rõ người bên trong phòng là ai.

Vừa nhìn thấy thế, trong lòng nàng lửa giận bùng bùng, mới vừa khen hắn có chút lương tâm, đảo mắt một cái không ngờ lại dám cho nữ tử khác vào phòng của nàng. Ôn Nhã nghĩ nghĩ, muốn giáo huấn vị nào to gan dám nằm trên giường của nàng mà ngủ, từ trên nóc nhà vườn mình hạ xuống. Ôn Nhã nhẹ nhàng tiến vào phòng của mình.

Vừa vào phòng nàng đi thẳng đến bàn trang điểm, từ trong bàn kéo ra một bình dược, nhìn thấy bình dược vẫn còn in nguyên ở đó, trên mặt lộ ra một nụ cười âm hiểm. Bình dược này chính là phần ngựa mà lúc trước nàng bào chế ra. Chỉ cần tiếp xúc với da sẽ lập tức ngứa đến khó chịu, hiệu ứng được phát huy trong vòng một canh giờ, mặc dù không ảnh hưởng đến sinh mạng, nhưng cũng khiến người khác phải khổ sở a.

Lúc này. Vân Lâm chưa ngủ, cũng đã phát hiện ra có người, ban đầu còn tưởng là thích khách nhưng người kia không có tỏa ra sát khí, nên hắn cũng âm thầm quan sát xem thử người đó định làm gì.

Nhưng khi thấy người kia đến thẳng bàn trang điểm, Vân Lâm còn tưởng là tên trộm, không ngờ người đó chỉ lấy ra một cái bình dược, hắn nhìn ra, giây phút ấy tim hắn đã đập chậm mất một nhịp rồi a. Người kia tựa hồ rất quen thuộc gian phòng này, còn biết rõ nơi đặt những đồ vật, người này chẳng lẽ là Ôn Nhã, hắn nằm ở yên trên giường càng thêm bất động.

Trước tiên là phải giải quyết cái người nằm trên giường đã, Ôn Nhã mở nắp bình, nghiêng răng nghiêng lợi đi về phía giường. Ai dám cả gan đụng vào đồ của nàng, không trừng phạt người đó, thì nàng không phải là Ôn Nhã nữa rồi.

Xóc màn che lên. Nhìn thấy phần lưng nằm nghiêng, tóc dài rối tung, Ôn Nhã cũng không phân biệt được là nam hay nữ, có điều nàng cũng không nghĩ được nhiều như thế, trực tiếp cầm bình thuốc hướng người đó mà đổ tới.

Nhưng khi nàng vừa tiến đến, một tay liền bị bắt trụ, bình dược trong tay cũng bị bắn tung tóe, không chỉ đổ lên người kia mà ngay cả nàng cũng bị dính. Lúc này nàng mới nhìn rõ thì ra người đó chính là Vân Lâm, Ôn Nhã không hề nghĩ ngợi, đẩy hắn ra cuống quýt chạy nhanh ra ngoài.

Bị Ôn Nhã nhất thời đẩy ra, hắn cũng không kịp phản ứng lại, tuy rằng chỉ thấy nửa mặt, nhưng hắn biết cặp mắt kia không thể làm, nàng đã về, Ôn Nhã nàng đã trở về.

"Nếu nàng đã trở về, vậy ta cũng không vội nữa." Vân Lâm trên mặt lộ ra nụ cười vui vẻ cùng tự tin, cầm bình dược trên tay nhìn đến, trên đó còn nhãn mác "phản ngựa", lập tức sắc mặt hắn liền trở nên khó coi, vừa mới trở về nàng đã làm lễ ra mắt hắn lớn như vậy, thật khiến hắn không sinh khí cũng không được, một lát sau, thuốc phát huy tác dụng, khiến Vân Lâm cả người ngứa ngáy khó chịu, liền triệu tập thái y.

Về phần nàng còn chưa ra khỏi hoàng cung, trên người cũng đã phát tác, hảo là do cơ thể nàng bách độc bách xâm nên phản ngựa này cũng không tác động đến nàng quá lớn, chỉ là... có chút bận tâm hắn, Vân Lâm trúng loại dược này e rằng trong lúc này khó mà chịu nổi, không biết có trụ nổi được không nữa.

Có điều nghĩ đi nghĩ lại, nàng cũng không thấy hồ thẹn cho lắm. Ai bảo hắn vào phòng nàng ngủ chỉ, chẳng phải vào lúc này nên ôm một phi tử nào đó tình chàng ý thiếp hay sao, đáng đời hắn. Chỉ là lần này nàng vào cung không thể điều tra được gì, mà Vân Lâm đã phát hiện ra nàng, chắc chắn sẽ có phòng bị, nghĩ muốn tiến cung thêm nữa e sẽ có chút khó khăn.

.....

"Hoàng nhi, ngươi bị làm sao vậy. Ai đã hạ độc thủ với ngươi, ai gia nhất định sẽ không bỏ qua." Về phía Ôn Nhã thì bình tĩnh, nhưng trong hoàng cung thì lại hỗn loạn cả lên.

Vân Lâm bị trúng độc này, cả người liền ngứa ngáy vô cùng, ngay cả thái y cũng không trị được, bó tay toàn tập. Loại cảm giác này còn kinh khủng hơn là bị dao đâm, Vân Lâm cố nén, mồ hôi lạnh bắt đầu chảy ra.

Tuy rằng trên người rất khó chịu, nhưng trong lòng Vân Lâm rất vui vẻ, Ôn Nhã đã trở về, vậy chứng minh nàng chắc chắn đang ở Vân Thành, cho nên hắn nhất định phải phong tỏa thành, nếu Ôn Nhã còn chưa muốn xuất đầu lộ diện, hắn nhất định sẽ cùng nàng vui đùa một chút.

"Hoàng nhi. Ngươi sao rồi. Ngươi đừng dọa mẫu hậu a." Thái hậu nhìn Vân Lâm khó chịu, nhưng trên mặt thì lại cười, dọa bà cũng sắp khóc rồi a.

"Mẫu hậu, hoàng nhi không sao, chỉ là bản thân không cẩn thận trúng ít đồ của Ôn Nhã để lại, một lúc nữa là tốt rồi a." Vân Lâm cười an ủi thái hậu.

Một canh giờ sao, phản ngựa trên người của Vân Lâm cũng đã mất đi tác dụng. Cả người cùng tinh thần đều thoải mái hẳn lên.

Vân Lâm thở phào một hơi. "Đưa vật này đi, làm thêm nhiều bình giống vậy nữa." Vân Lâm đem bình dược ném cho ngự y, bản thân đã tự kiểm nghiệm qua phản ngựa này, cảm thấy nó thực sự tốt, làm thêm nhiều bình áp dụng nghiêm hình bức cung thì không thể tốt hơn a.

Bạn đang đọc truyện *Nghinh Phụng Hoàn Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96: Chương 2: khốn thành.

Trở về khách sạn, cho tiểu lang ăn xong, Ôn Nhã liền ngã đầu ngủ, cũng không biết là Vân Lâm đã nhận ra thân phận nàng chưa, cũng không biết hắn đã hết ngứa chưa, ngày hôm nay nàng cũng mệt muốn chết rồi a.

Rạng sáng ngày thứ hai, Ôn Nhã xuống lầu cho tiểu lang ăn như mọi khi, nhưng nhìn thấy chương quỹ tọa trong đại sảnh than thở, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.

"Chương quỹ, sáng sớm đã ngồi than thở, đối với người làm ăn mà nói sẽ không tốt a." Ôn Nhã rót chén nước cho mình, ở bên cạnh chương quỹ ngồi

xuống.

"Không dối gạt gì cô nương, quán ta làm ăn càng ngày càng kém, người cũng nhìn thấy, mấy ngày qua, chỉ có một mình người ở trọ, một người đi ngang qua dừng chân cũng không có, xem ra , quán ta chắc sớm muộn gì cũng phải quan môn đại cát rồi a." (là đóng cửa) Quách chương quỹ thở dài nói.

"Sao lại nói như thế?" Ôn Nhã liền hỏi.

"Nghe đầu tối qua hoàng cung gặp phải thích khách. Hoàng thượng suýt nữa bị ngộ hại. Nổi trận lôi đình, hạ lệnh đem toàn bộ Vân thành phong tỏa. Ngay cả một con ruồi cũng không bay ra được. Người bên ngoài cũng không cho vào, người nói xem, có phải lần này tiểu khách sạn của ta còn người nào mà đến nữa chứ." Không hiểu vì sao hoàng thượng lại phong tỏa thành, vậy sẽ khiến cho người ngoài cũng không vào được.

Ôn Nhã nghe Quách chương quỹ nói như thế, liền biết được có lẽ Vân Lâm đã hưởng thụ thuốc ngựa đến nỗi tức giận rồi, bằng không hẳn sẽ không hạ lệnh phong tỏa Vân thành.

"Chương quỹ, nếu khách sạn này không sớm thì muộn phải quan môn đại cát, hay là người đem tặng ta đi, nếu không ngại, người có thể ở lại đây tiếp tục làm quản lý, mặc kệ có khách nhân hay không, tiền công ta đều chiếu phó cho người." Ôn Nhã suy nghĩ một chút nói, nâng ở Vân Thành cần nhất là điểm dừng chân, khách sạn này dù sao cũng không phải địa phương to lớn gì, nhưng cũng khó tránh bị người khác phát hiện ra.

"Này." Quách chương quỹ nhìn Ôn Nhã một chút, cô nương này tuy rất đẹp nhưng quần áo lại đơn sơ, trên người lại không có món đồ trang sức nào, ăn lại nhiều, nào có tiền mua lại khách sạn chứ.

"Chương quỹ có phải là đang lo lắng ta không có tiền sao." Ôn Nhã tất nhiên biết chương quỹ nghi hoặc, liền đem ra một ngân phiếu, trong đó là ngân phiếu giá trị một ngàn lạng, Quách chương quỹ nhìn đến tròn tròn cả mắt.

"Một ngàn lạng này mua lại khách sạn của người, sẵn tiện thanh toán tiền công nửa năm của người, đều thừa sức a." Ôn Nhã cầm ngân phiếu đưa cho chương quỹ , trước mắt nhìn một vòng, khách sạn này vị trí đường có vẻ không tốt lắm, còn hơi cũ nữa chứ. Lấy một trăm lạng bạc ròng mua lại có lẽ Ôn Nhã chịu thiệt rồi a, còn hai trăm lạng đầu chi là đối phó với tiền công nửa năm, mà còn phải theo dõi thị trường để mà con tính.

"Cô nương, người thật muốn mua khách sạn này sao. Khách sạn này quanh năm suốt tháng e rằng không kiếm nổi được một trăm lượng bạc, nói không chừng người sẽ lỗ đó. " Nhìn thấy tiền là trong lòng chương quỹ liền ngứa ngáy, nhưng vẫn chưa hoàn toàn mất đi lý trí.

"Đương nhiên là ta muốn mua nó, ta ở nơi Vân thành này vô thân vô cố, có thể ở tại nơi này gặp người cũng là một loại duyên phận, hiện tại ta mua lại nơi này để làm nơi ở của ta. Khách sạn này cũng không cần phải đóng cửa, có cái gì là không tốt đây." Ôn Nhã cười cười.

"Nếu cô nương đã nói như vậy, cô nương chính là chủ nhân của khách sạn này, để ta đi lấy khế đất cho cô nương." Quách chương quỹ vui cười hơn hờ nói. Khách sạn này hẳn kinh doanh đã mấy năm, dù làm ăn thua lỗ nhưng hẳn vẫn không dỡ đóng cửa nó. Hiện tại lại có người muốn mua lại nó, khách sạn cũng không cần phải đóng cửa, còn hẳn lại được làm chương quỹ, lại còn có tiền công, có sao lại không làm đây.

Đem khế đất chuyển nhượng xong, Ôn Nhã liền mang tiểu lang ra. Quách chương quỹ cùng đồng nghiệp sợ hết hồn, mấy ngày nay bọn họ đâu có thấy, bây giờ thì đã thấy rõ ràng chú sói nhỏ đang vui vẻ ăn thịt.

Quách chương quỹ nhìn tiểu lang có chút sợ sệt, nhưng nhìn thấy con sói nhỏ nghe lời nàng như vậy, dần dần cũng bình tĩnh lại. Chờ tiểu lang ăn xong, Ôn Nhã liền để lại cho chương quỹ một ít tiền, bảo hắn đi mua một cái lồng bằng sắt, dù gì đi nữa tiểu lang cũng là sói, không phải ai cũng không sợ, ở những lúc không có nàng, thì vẫn là đem tiểu lang nhốt lại thì tốt hơn.

....

Về lại hai tháng trước, Mặc Khanh rốt cục cũng chữa khỏi thương tích, rồi khỏi vách núi kia. Vì tìm kiếm Ôn Nhã để nói cho nàng biết về nguyên nhân cái chết của Mặc Thanh Thu, hắn đã mai danh ẩn tích lên vào đại mạc, nhưng đã ở đại mạc rất lâu cũng chưa tìm được tung tích của nàng. Mặc Khanh rất lo lắng, không biết Da luật Độc có làm điều gì đó bất lợi cho nàng hay không. Đã từng lên vào trong vương trường của hắn, nhưng vẫn chưa tìm ra. Trước lúc rời khỏi đại mạc, hắn đã nghe được tin tức nàng đã trốn thoát suýt chết dưới tay của Da Luật Độc a.

Thật vất vả lắm Mặc Khanh mới từ đại mạc quay trở về Vân đình, nghĩ thầm có lẽ nàng còn sống, nhất định nàng sẽ quay về Vân Đình, nhưng vừa tới trước cửa thành, liền đã bị quan binh đóng chặt, không ra được cũng không vào được, nhìn tường thành cao chót vót Mặc Khanh trong lúc nhất thời cũng không thể vào bên trong.

.....

Ròng rã một ngày, toàn bộ Vân Thành đều nằm trong tình trạng phong giới, trên phố lớn nhỏ đều có cấm vệ quân, Ôn Nhã mới vừa đi ra khỏi cửa vài bước liền cũng nhìn thấy. Ôn Nhã muốn ra ngoài mua thức ăn ngon cũng không thuận tiện. Chiều theo tình huống này, đừng nói là muốn biết thêm tin tức, có thể ra ngoài là tốt lắm rồi. Bất đắc dĩ nàng phải vào lại khách sạn ẩn nấp. Giao nhiệm vụ cho chương quỹ trông coi khách sạn, không muốn bị ai đó phát hiện ra nơi ẩn nấp của mình.

"Cửa thành không biết đến khi nào mới mở lại. Vì để bắt thích khách cho nên cửa thành mới đóng. Bây giờ thương nhân cũng ít đi a." Ôn Nhã cùng chương quỹ nói chuyện phiếm. Mới buổi sáng hôm nay, khách sạn của bọn họ đã bị lục soát, hẳn là nàng đã đi ra ngoài, mới không bị phát hiện ra.

"Hoàng thượng cũng thật là, thích khách cũng chưa có giết ai, lại nghiêm trọng và căng thẳng như vậy a."

Ôn Nhã vẫn không để ý đến câu chuyện của chương quỹ, chỉ là nàng đang suy nghĩ, Vân Lâm có lẽ đã phát hiện ra thân phận của nàng, nên mới huyền ảo như thế, chỉ để tìm bắt nàng. Ôn Nhã nghĩ đến mà lòng không khỏi căng thẳng, nàng vẫn chưa sẵn sàng hồi cung, với lại nàng hồi cung thì lấy thân phận gì đây.

"Hai ngày nữa, đứa cháu của ta được nghỉ phép. Nếu cửa thành còn chưa mở, ta phải hỏi nó xem chuyện gì đã xảy ra a." Quách chương quỹ lại nói.

"Vậy liền mời cháu của ông đến khách sạn đi, ta cũng muốn hỏi hần chút vấn đề." Ôn Nhã không còn cơ hội để vào cung, vừa vặn lại có người đi ra, nàng có thể hỏi chuyện của Mặc Thanh Thu rồi.

"Không thành vấn đề, quan hệ chú cháu của chúng ta rất tốt, chỉ cần ta nói, hần nhất định sẽ đến." Quách chương quỹ bảo đảm.

"Vậy thì tốt rồi." Ôn Nhã cười cười, Vân Lâm muốn làm gì thì làm, trước tiên nên ăn náo, để chuyện qua đi rồi mới tính tiếp.

.....

"Hoàng nhị, ngươi muốn tìm thích khách thì cứ tìm, sao lại đem cửa thành phong tỏa toàn bộ. Chẳng lẽ thích khách này rất quan trọng sao. Nhưng mà ngươi cũng đừng để bá tánh phải than trời oán đất đi." Thái hậu nghe Vân Lâm đã phong tỏa toàn bộ cửa thành, bà cảm thấy hành động này của hần hơi quá rồi, nên mới đến tìm hần thương lượng.

"Mẫu hậu, thích khách lần này không phải là người bình thường. Tuyệt đối không thể để nàng chạy thoát. Còn việc bá tánh dân chúng kêu ca, đợi khi ta bắt được thích khách, trẫm sẽ liền miễn thuế ba tháng cho Vân Thành, vậy còn ai ý kiến nữa chứ." Vân Lâm cười nói, miễn thuế ba tháng, bá tánh thường dân vui còn không hết, chẳng lẽ còn oán than sao.

"Xem ra lần này thích khách có lẽ rất quan trọng với ngươi. Nếu hoàng thượng đã nói như vậy. Ai gia cũng không hỏi nhiều nữa. Có điều sau khi bắt được thích khách, ngươi nhất định phải làm tốt cho ai gia chuyện ngươi đã hứa." Thái hậu nhẹ giọng nói.

"Mẫu hậu yên tâm, chờ nhi thần bắt được, mẫu hậu nhất định sẽ rất vui mừng." Vân Lâm tràn đầy tự tin, có điều muốn bắt nàng cũng không thể gấp được.

"Hào. Vậy ngươi nghỉ ngơi đi, có cần mẫu hậu thỉnh thái y cho ngươi không?" Thái hậu quan sát Vân Lâm. Ngày hôm qua, chuyện của Vân Lâm khiến bà lo lắng, hải nhi của mình lần đầu chịu đựng sự thống khổ như vậy, ngự y cũng đành chịu trôi, qua một canh giờ, Vân Lâm mới thoát khỏi, thái hậu chỉ lo sức khỏe của Vân lâm về sau.

"Mẫu hậu yên tâm. Người không an tâm ta, cũng nên an tâm tiểu Nhã a, nếu như có nguy hiểm ta đã không để cho nàng đem những thứ đó vào phòng, chỉ là đồ chơi của nàng, ta không cần thận nên mới bị vậy." Vân Lâm an ủi thái hậu.

Tối ngày hôm qua, chờ tất cả mọi người lui ra ngoài hết, Vân Lâm lại tới Vi vương cung tỉ mỉ tìm kiếm, lật cả trời lẫn đất. Không tìm thì chính hần cũng không biết, nàng không những cất giấu phần nửa mà còn có thứ lợi hại hơn nữa, nếu không phải Ôn Nhã lấy ra, hần còn không biết nàng lại có những thứ độc hại này, có điều, hần đã tìm thấy, thì không khách khí gì mà không chiếm lấy làm của riêng. Coi như là đền bù thiệt hại mà hần đã chịu đựng qua một canh giờ.

Thái hậu xác thực Vân Lâm không có gì, liền triệu ngự y đến hỏi vài câu. Rồi mới an tâm rời khỏi.

Còn Ôn Nhã ở vào lúc này đang ở khách sạn vẫn chưa hay biết tất cả gia sản của nàng đã bị Vân Lâm tịch thu đi mất, nếu nàng mà biết có lẽ sẽ rất thương tâm a, những thứ đó chính là công phu mấy ngày liền nàng chế tạo ra, để có thể bán giá cao lấy lãi, không ngờ đã rơi vào tay hần rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nghinh Phụng Hoàn Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 97: Chương 3: mười dặm hồng trang.

Cháu của Quách chương quỹ ở trong cung cũng đã trở về, Quách chương quỹ cũng đã theo lời nàng dặn dò, mời đứa cháu của mình cùng anh em đồng nghiệp uống rượu, rất nhanh đã say bí tỉ như con gà tây, Ôn Nhã lúc này mới mang sói nhỏ khoan thai đi xuống.

"Cô nương, đây là cháu ta. Quách cường. Cô nương muốn hỏi gì thì hỏi mau lên, hỏi xong ta còn phải mang hần về nhà, phu nhân của hần chính là con cộp cái, nếu quá giờ còn không mang hần về, ta nghĩ ta không xong đâu nha." Quách chương quỹ nói. Nhất tưởng đến phu nhân của đứa cháu, hần không khỏi rùng mình.

"Các người cứ lui ra ngoài, giúp ta trông chừng cửa cẩn thận, đừng để người khác đến quấy rầy." Ôn Nhã nhìn cách ăn mặc của nam tử kia, phòng chừng còn chưa có về nhà đã bị Quách chương quỹ kéo qua đây.

"Lục thúc, lục thúc của ta đâu?". Quách cường mê mê đứng lên hét lớn, không thấy lục thúc của hần, chỉ nhìn thấy một cô gái xinh đẹp như tiên.

"Tiên nữ, ngươi là tiên nữ sao? Ngươi tại sao lại ở chỗ này, chẳng lẽ ngươi là lão bà của lục thúc sao?" Quách cường cười khúc khích nhìn nàng.

"Ngươi muốn biết ta là ai, ngươi phải nói cho ta nghe một vấn đề, nhưng phải thành thật trả lời, nếu ngươi nói ta sẽ nói cho ngươi biết ta là ai, có được không?" Ôn Nhã dụ dỗ Quách cường, hắn liền gật đầu đồng ý.

Chờ đến khi Quách cường quỹ đi vào, thì phát hiện ra đứa cháu của mình đã bất tỉnh nhân sự. Trên bàn còn rơi rớt mấy vỏ chai rượu, xem ra lần này tửu quán của hắn vô mảnh rồi a. Quách cường quỹ cùng những người khác vội vã đem hắn về nhà.

... ..

Sáng ngày hôm sau, Quách Cường tỉnh lại đầu đau đến muốn vỡ đôi, nhưng hắn còn mơ hồ nhớ đến vị nữ tử xinh đẹp như tiên kia ở tửu quán của thúc thúc mình. Hắn cố chịu đựng cơn đau đầu, chạy đến tìm Lục thúc, nhưng kết quả lục thúc không thừa nhận. chỉ là nói hắn đã uống quá nhiều nên mê sáng. Quách cường tức giận liền đi khắp nơi trong quán tìm kiếm, nhưng vẫn không tìm thấy vị nữ tử kia, lẽ nào hắn thật sự quá say nên xuất hiện ảo giác chăng.

Chờ sau khi Quách cường đi khỏi, Quách cường quỹ nhìn không được mà cười đắc ý. Lúc trước để tiện cho việc cung cấp đồ ăn thức uống hắn đã đào cái hầm bí mật, cho nên ngoại trừ hắn ra cũng không ai biết lại vừa vận cho Ôn Nhã làm nơi ẩn thân.

.....

Trong hoàng cung Vân Lâm đã có chút náo nóng, hắn phái nhiều người như vậy lục sục mất mấy ngày qua trong Vân Thành, cư nhiên vẫn không tìm thấy nàng. Hắn hoài nghi là mình có phải là lục soát thiếu ở đâu chăng. Ôn Nhã sau khi rời hoàng cung chắc chắn nhất định sẽ ở tại Vân Thành, nhưng sao tới giờ vẫn chưa tìm ra được nàng.

"Tiếp tục tìm thêm, nếu như tìm không được, vậy không thể làm gì khác hơn là giải trừ lệnh phong thành." Vân Lâm tự nhủ, lần này bắt quá hắn sẽ bí mật tự đi tìm nàng. Lần trước ở những con phố lớn nhỏ đã dán đầy chân dung của nàng, nhưng toàn bộ người Vân thành lại không thấy nàng, có lẽ nàng đã khôn khéo tìm nơi nào đó để ẩn thân chăng.

Quách cường nhận được lệnh, liền ở nội phủ nhìn chân dung Ôn Nhã rất lâu, nhìn một hồi cảm thấy người này rất là quen mắt, ở nơi nào đó đã gặp qua, nhưng hắn không xác định được.

"Quách cường sao vậy, đây chính là hoàng hậu nương nương, ngươi mau dẫn người đi tìm cẩn thận, nếu tìm được hoàng hậu nương nương. Hoàng thượng nhất định sẽ ban thưởng thật nhiều, thăng quan tiến tước chỉ là việc nhỏ." Thị vệ nhìn thấy Quách cường cứ mãi mê nhìn chân dung của hoàng hậu, nên dúi nhẹ Quách cường một cái.

"Trường thị vệ, người này chính xác là Hoàng hậu nương nương sao." Quách cường vẫn còn có chút không xác định được.

"Không sai. Đó chính là Hoàng hậu nương nương."

"Ở chỗ lục thúc ta, hình như đã từng nhìn thấy qua một nữ tử giống vậy, nhưng lúc đó ta uống nhiều quá, chờ đến khi ta tỉnh lại hỏi lục thúc, lục thúc lại nói là không có người này, ta cũng có lục soát khắp nơi, nhưng cũng không tìm ra được. Ban đầu còn tưởng là do uống rượu nhiều xuất hiện ảo giác, nhưng bây giờ thì có thể khẳng định người ta gặp chính là Hoàng hậu nương nương." Quách cường vỗ vỗ đầu, đều do lục thúc chuốc hắn quá nhiều rượu, không là hắn có thể bắt nàng đến cho hoàng thượng rồi a.

"Chúng ta mau đi bẩm báo cho hoàng thượng đi, xem hoàng thượng xử lý thế nào." Trường thị vệ quyết định rất nhanh.

....

Khi biết được Ôn Nhã đang ở khách sạn, Vân Lâm trong lòng như vui mừng như hoa nở, trên mặt còn có chút bất động thanh sắc, hắn cũng không muốn cho quá nhiều người biết nàng đã ở Vân Thành.

"Trường thị vệ, Quách cường, các ngươi lập tức dẫn người đến khách sạn đó bao vây, phái thật nhiều cao thủ, một con ruồi cũng không thể để nó bay ra ngoài." Vân Lâm hạ lệnh nói. Trong lòng đang suy nghĩ nên dùng phương pháp gì để mang nàng tiến cung. Ôn Nhã hiện tại vẫn chưa chịu gặp hắn có lẽ là đang giận hắn chăng.

.....

Còn về phía nàng, ở trong khách sạn cũng chưa biết bản thân đã bị bại lộ, nghe đâu hoàng thượng đã hạ lệnh giải trừ phong thành, Ôn Nhã còn định ngày mai đi cúng bái cho Mặc Thanh Thu, nhưng hiện tại chương quỹ cũng không biết đã chạy đi đâu, còn tiêu nhị đã đi ra ngoài mua thêm thức ăn vẫn chưa có trở về, khách sạn chỉ còn lại một mình Ôn Nhã cùng tiêu lang.

"Nhàm chán quá a". Sờ lấy lỗ tai của tiêu lang, Ôn Nhã không hiểu sao lại tê nhột như thế, căn bản muốn ra ngoài đi vòng vòng nhưng lại lo lắng trên đường thị vệ chưa có tản đi, nên không thể làm gì khác hơn là ở lại khách sạn.

"Đã xảy ra chuyện gì, bên ngoài sao có nhiều cao thủ như vậy. Tiếng ồn khiến cho Ôn Nhã ngừng lại, nàng hình như đã nghe rất nhiều tiếng bước chân đang dồn dập đi đến, có thể là cao thủ, hơn nữa càng lúc càng gần rồi a.

Ôn Nhã trong đại sảnh, xuyên qua cánh cửa liền nhìn thấy đã có mấy người mặc y phục triều đình đứng ở phía trước, ít nhất là có mấy trăm người đang

đến. Chẳng lẽ Vân Lâm đã biết nàng ở đây. Chẳng lẽ chương quỹ đi mật báo cho bọn họ, trong lòng nàng bây giờ đã lộn tùng phèo rồi, nếu thật sự là Quách chương quỹ tình báo vậy nàng có trốn trong hầm cũng vậy a.

Bên ngoài những người đi đường cũng đã phát hiện ra tình huống bên này, xem ra đã có trò vui, khách sạn này không chỉ bị cấm vệ quân vây quanh mà còn có nhiều người đến xem, có thể nói là con ruồi muốn bay cũng không bay được.

"Oa." Ôn Nhã đang suy nghĩ muốn làm sao thoát thân, thì đột nhiên nghe tiếng thán phục ở bên ngoài cửa, tựa hồ hình như có nhân vật không tầm thường gì đó, Ôn Nhã nhìn ra ngoài, đúng là đã có thêm hai vị cao thủ đứng trước cửa, cũng không biết là bọn họ đang giờ trò quỷ gì a.

"Thuộc hạ cung thỉnh hoàng hậu nương nương hồi cung." Cấm vệ quân kiên định truyền âm thanh đến, Ôn Nhã không cần nghĩ cũng biết, thân phận nàng đã bị bại lộ rồi, chỉ là nàng nguy trang tốt như vậy cũng bị nhìn ra, Ôn Nhã quả thật là khâm phục a.

Nhóm cấm vệ quân ở bên ngoài liên tiếp hô hào, bên trong nàng lại không có động tĩnh gì, thị vệ đang quỳ một chân ở dưới đất nhìn thấy cửa lớn khách sạn vẫn chưa mở ra, nghĩ thầm không biết có nên xông vào hay không.

"Hoàng thượng giá lâm." Theo âm thanh lạnh lạnh của vị thái giám, bách tính Vân Thành tất cả ào ào đều quỳ xuống. Hô hào vạn tuế.

"Sao rồi. Nhìn thấy người chưa?" Vân Lâm tiến lên hỏi.

"Hồi bẩm hoàng thượng. Hoàng hậu nương nương còn ở bên trong, nhưng vẫn chưa chịu đi ra." Thị vệ cung kính trả lời.

"Hoàng hậu. Trẫm thân chinh tới đón nàng hồi cung, nàng sẽ không vì thấy mặt trẫm mà rời đi chứ. Trẫm biết, quyết định cho nàng đi kết giao là lỗi của trẫm, nhưng trẫm cam đoan với nàng, ở trước mặt bách tính thiên hạ, trẫm bảo đảm từ nay về sau, trẫm sẽ không phụ nàng." Đường đường là hoàng thượng, ngay ở trước bá tánh thường dân lại có thể vì một nữ tử mà thề thốt, chuyện này quả thật là kỳ văn thiên hạ.

"Hoàng hậu nương nương. Thỉnh người đi ra." Thị vệ cao giọng hô to, bá tánh Vân thành cũng giúp một tay hô hào khuyến nàng đi ra.

Bên trong phòng, Ôn Nhã tức đến nghiêng cả răng, Vân Lâm hẳn là cố ý mà, trước mặt mọi người nói như vậy, sao nàng còn dám từ chối, thả tiểu lang xuống, Ôn Nhã khỏi thân bước ra cửa.

Đập vào mắt là tấm thảm hồng đỏ được phô bày ở dưới đất, nhìn tiếp đã thấy một thân long bào minh hoàng Vân Lâm khuôn mặt tươi cười đứng đó, hai bên là đội ngũ đón đầu, đại khí xa hoa, mùi dấm hồng trang cũng chỉ đến như thế.

"Hoàng thượng đang muốn làm gì a." Ôn Nhã đứng ở trước cửa nói với Vân Lâm.

"Ta đến nghênh thú hoàng hậu của ta hồi cung." Vân Lâm cười, đi đến trước mặt Ôn Nhã, đối với nàng cao nhả đưa tay đón lấy, Bởi vì chuyện kết giao trước kia, vân Lâm bắt buộc phải mang nàng đi, hiện tại hẳn dùng mười hai người mang kiệu đến rước nàng, Ôn Nhã hẳn sẽ không giận hờn nữa a.

"Vậy thật chút mừng hoàng thượng rồi. Nếu đã như vậy, dân nữ cũng không quấy rầy hoàng thượng nghênh thú hoàng hậu nữa." Ôn Nhã giả vờ không hiểu, liền muốn lướt qua người Vân Lâm rời khỏi.

"Hoàng hậu vẫn còn giận trẫm sao, nàng có thể cho trẫm một cơ hội nữa có được hay không. Lần này trẫm nhất định sẽ bồi thường cho nàng." vân Lâm kéo Ôn Nhã lại, không ngờ nàng vẫn còn giận hờn, chưa chịu tha thứ cho hắn.

"Hoàng thượng nói đùa rồi, dân nữ đến từ dị tộc, chẳng qua cũng chỉ là một thảo dân không hơn không kém, không phải là hoàng hậu mà người muốn tìm, Hoàng thượng đã nhận lầm người rồi." Ôn Nhã nhất định không chịu thừa nhận thân phận mình.

Mười dặm hồng trang thì sao? Như vậy liền có thể triệu nàng hồi cung à, tuyệt đối không thể, nàng không muốn quay về cái nơi lao tù xa hoa kia.

"Đến từ dị tộc? Thì ra là nàng đi tới dị tộc, chẳng trách ta tìm nàng lâu như vậy cũng tìm không được nàng. Nàng có biết, trong khoảng thời gian nàng mất tích, ta rất lo lắng cho nàng." Nhìn Ôn Nhã, trên mặt đế vương khí của Vân lâm đã dần dần thu lại, chỉ còn tràn đầy ánh nhìn nhu tình, không một điểm nào là giả dối, khiến nàng nhìn đến chút xiu nữa là sa chân vào trong đó rồi.

"Hoàng thượng, nếu chúng ta nợ nần đã xong, hà tất không buông tha cho đối phương, như vậy đối với tất cả mọi người đều tốt." Ôn Nhã lạnh nhạt nói, ánh mắt của vân Lâm lúc này đã khiến nàng trầm mê, nhưng cũng chỉ là tạm thời, nàng không muốn lại do dự, nàng tuyệt đối không thể phạm lại sai lầm lúc trước.

Bạn đang đọc truyện *Nghinh Phụng Hoàn Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 98: Chương 4: Người cầu ta cũng không cần.

"Ôn Nhã. Nàng thật sự tuyệt tình như vậy sao." Vân Lâm liền buông cánh tay đang nắm chặt nàng rơi xuống, hẳn đường đường là hoàng đế, đã không

mặt mũi tự mình đến đón nàng, nhưng nàng một hai lần từ chối, dù hẳn thật sự rất muốn đưa nàng trở về cung nhưng thật sự việc này khiến hắn có chút mệt mỏi nhụt chí.

"Vân Lâm, Người nói sai rồi, ta không phải là tuyệt tình, mà giữa chúng ta căn bản không có tình, làm sao có thể tuyệt tình đây." Ôn Nhã cười cười, không biết là ai mới là người tuyệt tình đây.

Đối thoại giữa Vân lâm và Ôn Nhã, tất cả mọi người có mặt đều nghe được, nhưng không ai dám nói một lời, chỉ sợ nếu lên tiếng sẽ chọc giận ngay đến hoàng thượng và hoàng hậu a.

"Được, nếu giữa chúng ta hiện tại đã không có tình, vậy chúng ta từ bây giờ bắt đầu lại có được hay không?" Vân Lâm giọng điệu trầm thấp, như là khẩn cầu Ôn Nhã.

"Người cầu ta cũng vô dụng, ngay thời điểm người giết Mặc Thanh Thu, người còn nghĩ tới ta là nữ tử của hắn không? Bởi vì người đã giết ông, nên giữa chúng ta đã không còn gì để nói nữa." Ôn Nhã lạnh lùng nói.

Lúc này rốt cục Vân Lâm cũng đã biết nguyên nhân thực sự khiến Ôn Nhã tức giận: "Mặc kệ nàng có tin ta hay không, ta chỉ muốn nói với nàng, Mặc Thanh Thu không phải là ta giết, ta cũng đang đi tìm hung thủ giết chết ông ta." Vân Lâm liền giải thích cho nàng.

"Tìm hung thủ, người xác định là đang tìm hung thủ, hay chỉ là tùy tiện dùng một cách nào đó để thoái thác." Ôn Nhã cười mỉa nói.

"nàng xem ta là loại người gì, chuyện này căn bản ta không có làm, Mặc Thanh Thu hại giang sơn Vân đình ta, cho dù ta có giết hắn cũng là vì nước mà trừ hại thôi/ Huống chi căn bản hắn không phải là ta giết." Vân Lâm lập tức bạo phát, không ngờ nàng lại coi hắn là người như vậy.

"tiểu Nhã, tiểu Nhã." Ngay lúc Ôn Nhã và Vân Lâm giằng xé, từ xa đã truyền đến tiếng của Bình vương phi, mới hóa giải được làn khí nóng nảy của hai người.

Hôm nay, Phu phụ Bình vương phi cũng như thường nhật vẫn như thế, đang ngồi yên ở trong phủ, đột nhiên nghe được tin tức từ quân gia, nói là hoàng thượng đem đội ngũ đón dâu xuất cung, nghe đâu là nghênh tiếp hoàng hậu nương nương. Bình vương phi lập tức sững sốt, đến cả trang phục cũng không kịp đổi, hai người cùng nhau chạy tới đây, thật may, Ôn Nhã đúng là đã trở về rồi.

"Nương." Ôn Nhã liền vội vàng đỡ lấy Bình vương phi, ngày ấy Bình vương phi cùng Bình vương gia khẩn cầu nàng bình an vô sự, nét mặt ấy đã in sâu vào trong lòng nàng, bây giờ nàng lại tái ngộ, Ôn Nhã trong nháy mắt nước mắt đã tuôn rơi.

"Cha. Nương, hài nhi bất hiếu, đã để các người lo lắng." Ôn Nhã hai đầu gối quỳ xuống, sâu sắc dập đầu vái lại ba cái trước mặt Bình vương gia và Bình vương phi.

"Mau đứng lên, mau đứng lên, trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi." Bình vương phi kéo Ôn Nhã vào lòng, thấy nàng gầy gò mà rơi lệ.

"Hảo a, các nàng hai người cũng đừng khóc nữa, người đã trở về chúng ta nên cao hứng mới phải, trước mặt bá tánh thường dân lại khóc suốt mướt như vậy a." bình vương gia chỉ trích nói, nhưng âm thanh cũng đã nghẹn ngào.

"Đứng, đứng, không thể khóc, đây là việc vui, gia đình chúng ta đã đoàn viên một nhà, nên cao mới a." Bình vương phi ngừng rơi nước mắt, lấy khăn tay, cẩn thận lau đi vết nước trên mặt Ôn Nhã.

Bình vương gia vội kéo Vân Lâm đi đến một bên khác, cũng không biết hai người đã nói, nhưng sau khi đàm đạo xong, Vân Lâm liền mang theo cảm ụng quân mở đường hồi phủ.

"Hảo a. Tất cả mọi người giải tán đi, Ái phi, Tiểu Nhã, chúng ta về nhà trước rồi nói sau." Bình vương gia thân mật ôm Bình vương phi cùng Ôn Nhã hướng Bình vương phủ mà đi.

Một câu "có lời gì về nhà lại nói" khiến Ôn Nhã vốn đã ngừng nước mắt lại tiếp tục rơi xuống. Nàng còn tưởng rằng nàng chỉ một thân một mình ở trên thế giới này, nhưng không ngờ Bình vương gia tiếp nhận nàng, còn cho nàng là nghĩa nữ đích thực của Bình vương phủ, đã ở bên ngoài lâu như vậy, trái tim vốn đã lạnh lẽo, nay trong nháy mắt vì câu nói này mà tan chảy.

Bình vương phủ tất cả cũng giống như trước, nhưng hạ nhân cũng đã giảm đi không ít, nghe đâu là vì khủng hoảng tài chính, dẫn đến Bình vương phủ cũng không thể nuôi nổi nhiều hạ nhân như thế, cho nên phần lớn đã cho nghỉ việc.

"Cha. Nương, nữ nhi hiện tại đã ở bên các người, nữ nhi sẽ chăm sóc tốt cho hai người a." Ôn Nhã cố nén nước mắt cười nói.

"Tiểu Nhã của ta đúng là ngoan và hiểu chuyện, nhưng chúng ta vẫn còn rất nhiều người không cần đại tiểu thư như con phải động thủ. Ngươi cứ yên tâm đi, chỉ cần còn có cha ở đây, Bình vương phủ nhất định sẽ không có chuyện gì." Bình vương gia vỗ vỗ cảm tay Ôn Nhã nói, tuy rằng hiện tại triều đình cũng không cấp nhiều bổng lộc nhưng ông vẫn còn có khả năng nuôi nổi người nhà trong phủ.

"Tiểu Nhã đương nhiên là biết chỉ cần có cha ở đây, bình vương phủ nhất định sẽ không sao, nhưng mà tiểu nhã vẫn muốn làm tròn đạo hiếu, cố gắng vì cha nương mà kính hiếu." Vào giờ phút này, Ôn Nhã đã thật lòng xem bọn họ là người một nhà, trong lòng cũng không còn ngăn cách gì.

"Hảo, hảo, đều theo ý ngươi, chỉ cần tiểu Nhã thấy vui là tốt rồi." Bình vương phi về mặt tươi cười nói, lão quân gia ở bên cạnh nhìn một nhà hòa thuận vui vẻ mà cũng không nhịn được nước mắt đã rơi khòe, từ sau khi đại tiểu thư mất tích, Bình vương phủ cũng không còn tiếng cười, vương gia ngày ngày

cau này, vương phi ngày ngày rơi lệ, bây giờ đã tốt rồi a, đại tiểu thư đã trở về, Bình vương phủ lại khôi phục quang cảnh như xưa, cuộc sống sau này sẽ ngày càng tốt hơn.

"Tiểu Nhã, người giờ đã trở về, có dự tính gì không?" Sự tình đều đã an bài thỏa đáng, Bình vương phi tiến cung gặp hoàng thượng, Bình vương phi lời kéo Ôn Nhã thân mật đối thoại.

"Không dối gạt mẫu thân, lần này trở về, xác thực con có việc cần làm. Con muốn biết ai mới là hung thủ thật sự giết chết sư phụ a." Ở trước mặt Bình vương phi, Ôn Nhã cũng không muốn nói thẳng tên của ông, chỉ có thể gọi sư phụ là tốt nhất.

"Hài tử, có chuyện này nương không biết là có nên nói hay không? Nương sợ người sẽ hận ta." Bình vương phi khổ sở nói, nếu không phải nàng nói cho hoàng thượng tung tích của Mặc Thanh Thu thì hoàng thượng sẽ không dẫn người đi bắt hân.

"Nương. Có chuyện gì người cứ nói, ta làm sao mà có thể hận người chứ." Ôn Nhã không rõ vấn đề.

"Kỳ thực ngày ấy, là ta nói cho hoàng thượng biết hân đã đến, ta ban đầu cho rằng hân muốn đã thương thái hậu, ta không muốn hân tái phạm sai lầm, cho nên...đối với cái chết của hân ta cũng có một phần trách nhiệm." Bình vương phi nước mắt lưng tròng, chuyện này nàng thật sự rất hối hận.

"Chuyện này không thể trách nương được, dù sao sư phụ cũng làm ác quá nhiều, cho nên khiến người khác hiểu lầm, nương không có làm sai." Ôn Nhã chỉ lắc đầu an ủi Bình vương phi.

"Hài tử, ta biết người vẫn cho rằng hoàng thượng giết chết ông ta, nhưng ta tin tưởng hoàng thượng sẽ không làm thế." Bình vương phi nói.

"Nương, ta không muốn dùng cảm tính để phán đoán, ta chỉ tin tưởng chứng cứ, nếu hoàng thượng có thể chứng minh được, sư phụ không phải hân giết, vậy ta liền tin hân." Ôn Nhã hồ hững nói.

"Có người có thể chứng minh hoàng thượng không có giết ông ta. Ngày đó có thị vệ cùng đi có thể làm chứng cho hoàng thượng." Bình vương phi một mực bênh vực Vân Lâm.

"Những thị vệ kia đều là thủ hạ của hân, hân lại là hoàng thượng, hân nói cái gì, những thị vệ kia dám cãi lại sao?" Ôn Nhã cũng không tin.

"Hài tử đã cố ý cho rằng như vậy, ta cũng không còn cách nào khác, không chỉ có hoàng thượng điều tra mà bình vương phủ chúng ta cũng sẽ điều tra chuyện đó, nếu chứng minh hoàng thượng thật sự không có giết ông ta, vậy con nhất định phải đối tốt với hoàng thượng, cùng nhau hòa hợp sống chung biết không." Bình vương phi động viên nói với Ôn Nhã.

"Nương, cho dù ta tha thứ cho hân nhưng cũng không cần phải chung sống với hân a". Ôn Nhã bất mãn nói.

"Đứa nhỏ này, dù gì người cũng là do nương sinh ra, trong lòng người nghĩ ai, có ai, chẳng lẽ ta đây không biết sao, con còn dám nói, nếu không phải vì sự tình của Mặc Thanh Thu, e rằng với tình cảnh ban sáng, hài tử không lẽ không cảm động." Bình vương phi cười cười nói.

"Nương." Ôn Nhã hờn dỗi một tiếng, ngồi xuống cạnh bên.

Thật sự mà nói, nếu không phải vì chuyện của Mặc Thanh Thu, Ôn Nhã có lẽ cùng Vân Lâm cũng sẽ không có mâu thuẫn gì to lớn, hôm nay Vân Lâm lại có cử chỉ đặc biệt như thế, bất kỳ nữ tử nào đều cũng sẽ vì thế mà động lòng, nàng cũng không ngoại lệ. Huống chi, nàng cũng thật sự đã có tình cảm với hân.

Bình vương phi nhìn Ôn Nhã ngồi cạnh bên si ngốc, trong lòng nàng khẽ thở dài một cái, nàng tin sau sự việc của Mặc Thanh Thu đã giải quyết xong, chuyện khúc mắc giữa hai hài tử này sẽ được giải quyết, nhưng cái mà bà lo lắng chính là, cá tính nàng rất mạnh mẽ, chỉ sợ sẽ không nguyện cùng nữ nhân khác chia sẻ phu quân, hầu cung hàng ngàn nữ tử như thế, làm sao lại không xảy ra vấn đề tranh chấp, hơn nữa nếu hoàng thượng cứ tiếp tục tuyển phi, Ôn Nhã nhất định sẽ lựa chọn từ bỏ.

Tin tức nàng trở lại Vân đình đã lan truyền rất nhanh đến đại mạc, Da luật Độc kém điểm tức giận muốn thổ huyết rồi, lần trước hân còn tưởng có thể tìm thấy nàng trước Vân Lâm, không ngờ nàng đã trở về Vân Đình còn được Vân Lâm dùng mười dặm hồng trang nghênh đón. Hân làm sao mà không tức giận cho được. Biết Vũ ở bên ngoài trường diện, nghe tiếng gào thét bên trong của Da luật độc, nàng chỉ có thể yên lặng nước mắt chảy dài, hận nàng bởi vì không thể có được trái tim của hân cũng không thể gánh chịu nỗi đau khổ này của hân.

Bạn đang đọc truyện *Nghinh Phụng Hoàn Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 99: Chương 5: Tiến cung thỉnh an.

"Thỉnh hoàng thượng yên tâm. Hoàng hậu nương nương tạm thời đã ở Bình vương phủ, vì thần sẽ chăm lo chu toàn, nhất định sẽ khuyên Hoàng hậu nương nương sớm ngày hồi tâm chuyển ý." Bên trong Càn Thanh điện, Bình vương gia cùng hoàng thượng ngồi bên cạnh đối diện với nhau. Hôm nay Ôn Nhã ở trước mặt bá tánh thường dân lại không chưa mặt mũi cho hoàng thượng, Bình vương gia còn tưởng rằng hân sẽ nổi trận lôi đình, nên liền vội vàng

tiền cung thay thế nàng thỉnh tội, ai ngờ hoàng thượng một chút tức giận cũng không có.

"Nhã nhi ở chỗ người là ta yên tâm nhất, chỉ là còn khúc mắc về cái chết của Mặc Thanh Thu, trẫm chưa tìm ra manh mối. Trẫm chắc chắn là người bên đại mạc làm, nhưng khổ nỗi không có chứng cứ, chưa xác định được hung thủ, trẫm hi vọng Bình vương có thể giúp trẫm một tay, cho dù trẫm tra ra được, Nhã nhi chưa chắc sẽ tin, nhưng nếu là Bình vương gia, thì Nhã nhi nhất định sẽ tin." Văn Lâm suy nghĩ một chút, vẫn đem sự việc giao cho Bình vương gia điều tra có lẽ sẽ tốt hơn.

"Hoàng thượng đã tin tưởng lão thần, lão thần cho dù có đầu rơi máu chảy cũng nguyện cố gắng hết sức."

"Không nghiêm trọng đến như vậy, người nếu đầu rơi máu chảy, ta sợ Nhã nhi liền một kiếm giết ta, ngay cả cơ hội giải thích cũng không có rồi." Văn Lâm cười lắc đầu nói. Bình vương cũng chỉ có thể cười phớt lờ.

"Còn có một việc, trẫm đành phải phiền đến Bình vương gia và Bình vương phi." Văn Lâm đột nhiên trịnh trọng nói.

"Hoàng thượng xin phân phó."

"Thái hậu rất muốn gặp lại Nhã nhi, nhưng nếu để thái hậu xuất cung, trẫm rất lo lắng an nguy của người, ngược lại nếu trăm triệu Nhã nhi vào cung khẳng định nàng cũng không muốn. Cho nên trẫm hi vọng, Bình vương phi có thể tiến cung vấn an thái hậu, thuận tiện cùng Nhã nhi tới. Bình vương gia nghĩ như vậy có được hay không?" Văn Lâm giờ đã hiểu được tính tình nàng, thích mềm không thích cứng, cho nên hẳn phải dùng chiêu này a.

"Như vậy cũng được, vừa vấn phụ nhân của lão thần cách đây mấy ngày cũng muốn tiến cung vấn an thái hậu, bây giờ tiểu Nhã lại bình an trở về cũng nên vào cung thỉnh an thái hậu rồi." Bình vương gia liền đáp ứng Văn Lâm. Thấy Bình vương gia đáp ứng mình, Văn Lâm cũng thở phào nhẹ nhõm.

.....

Trở lại Bình vương phủ, Bình vương gia liền cùng Bình vương phi bàn bạc việc du thuyết Ôn Nhã tiến cung, cả hai người cũng không dám nhắc tới hai chữ hoàng thượng trước mặt nàng, chỉ nói rằng thái hậu rất nhớ nhung nàng. Biết nàng đã trở về, nên rất muốn gặp. Ôn Nhã nghe qua vẫn còn chút do dự chưa quyết định.

"Tiểu Nhã, người nên bỏ qua chuyện hoàng thượng a, thái hậu đợi người đã lâu, dù sao cũng là trường bối lại quan tâm người như vậy, chẳng lẽ người lại không chút để tâm." Bình vương phi lôi kéo nàng, bắt khẩn nói.

"Nữ nhi tiến cung vấn an thái hậu không thành vấn đề, nhưng nữ nhi muốn mang theo sói nhỏ cùng đi." Ôn Nhã con mắt hơi chuyển động, liền nảy ra ý hay. Đi tới hoàng cung là địa bàn của hắn, nàng cũng nên mang theo cứu viện chứ.

"Mang sói con đi, còn ra thể thống gì nữa." Bình vương phi tức giận nói, hoàng cung là nơi nào, còn đem theo con sói hung mãnh như thế, lỡ xảy ra chuyện gì, tội sẽ không gánh nổi a.

"Được rồi, hài nhi đã muốn đem thiếp của nàng ấy đem đi, dù sao sói nhỏ cũng rất ngoan ngoãn nghe lời, chúng ta chú ý chút là sẽ không sao." Bình vương gia ngăn cản Bình vương phi la mắng Ôn Nhã, chỉ cần Ôn Nhã tiến cung, nàng muốn đem cái gì, e rằng hoàng thượng cũng sẽ gật đầu đáp ứng. Có việc xảy ra, cũng sẽ không trách bọn họ.

"Vẫn là cha tốt nhất a. Nương, người yên tâm đi, sói nhỏ rất ngoan. Hơn nữa nó rất nghe lời ta." Ôn Nhã cao hứng nói.

"Các người nói vậy, ta cũng không còn cách nào khác, nhưng tuyệt đối đừng để nó chạy loạn, lỡ xảy ra việc gì chúng ta không gánh được." Bình vương phi vẫn can đảm lại lần nữa.

Sau khi đổi xiêm y, Ôn Nhã cùng Bình vương phi hướng về hoàng cung đi đến. Quả nhiên không ngoài dự liệu của nàng, dọc đường đi thông suốt không trở ngại, những thị vệ kia nghe là người của Bình vương phủ liền trực tiếp cho qua.

Một đường thông suốt đến tẩm cung của thái hậu. Trong tẩm cung của thái hậu hiện tại có vài tên thị nữ và Văn Cẩm công chúa đã ở đó, nhưng tìm tới tìm lui cũng không thấy Văn Lâm, nàng thở phào nhẹ nhõm nhưng đồng thời cũng hơi có chút thất vọng.

Khí sắc của thái hậu hôm nay cũng không được tốt lắm, nói được vài câu lại ho khan một trận, cùng Ôn Nhã trò chuyện khóc hết nửa ngày, tất cả mọi người lo lắng khuyên nhủ thái hậu kìm nén cảm xúc, khuyên bà nên đi ra ngoài dạo chơi, nhưng không đi được bao xa, chỉ ở hoa viên của Vạn thọ cung mà ngồi xuống, Văn Cẩm và Ôn Nhã thì ở phía bên cạnh bà, bồi bà trò chuyện.

"Nghe nói hoàng thượng mười dặm hồng trang đến đón người, kết quả lại bị người từ chối." Xả một tâm tình chôn giấu bao năm qua, rốt cuộc bà cũng nhắc đến chuyện hôm trước.

Đây là sự thực, Ôn Nhã cũng trực tiếp thừa nhận.

"Từ chối cũng tốt, Hoàng thượng đời này cao cao tại thượng, từ xưa tới nay hẳn chưa từng bị ai chối từ chuyện gì cả, Tiểu Nhã người từ chối hẳn đúng là để hắn mở mang tầm mắt rồi. Lại khiến cho hắn hiểu được sau này nên cố gắng quý trọng người." Ôn Nhã còn tưởng thái hậu sẽ chỉ trích nàng, nhưng không ngờ thái hậu lại tán thành cách làm của nàng.

"Thái hậu, người đừng có bênh vực Tiểu Nhã như vậy, hài tử không hiểu chuyện lại mạo phạm uy nghiêm của thiên tử, nếu không phải vì hoàng thượng nhân từ, cả nhà thần phụ cũng không dễ nào thoát khỏi tội a." Bình vương phi liền vội vàng nói.

"Không có chuyện gì đâu, hai cái miệng nhỏ này chỉ giỏi giận dỗi, chẳng lẽ chỉ vì hai cái miệng nhỏ giận dỗi này lại phải mất đầu, vậy vương triều Vân đình sẽ tuyệt đi nhiều nhân tài sao." Thái hậu cười cười, hoàn toàn không có ý chỉ trích ý tứ của nàng.

"Tiểu Nhã, Ai gia tin tưởng cái chết của Mặc Thanh Thu tuyệt đối không phải là hoàng thượng giết, người đừng nghĩ sai về hân nữa." Thái hậu cũng khuyên nhủ Ôn Nhã. Khiến nàng phải nghĩ thầm trong lòng, hân có thể không muốn giết sư phụ nhưng cũng có thể là không cẩn thận mà ngộ sát sao.

"Thôi quên đi, không nói chuyện này nữa, Ai gia biết, người không muốn nghe, có điều ta tin, một ngày nào đó chân tướng sự việc sẽ rõ ràng." Thái hậu nhìn thấy bộ mặt tập trung của nàng, biết nàng không muốn nhắc đến chuyện này liền vội vàng nói.

"Tiểu Nhã, Ai gia có việc muốn nhờ người, không biết người có nguyện ý giúp ai gia hay không?" Thấy nàng vẫn cúi đầu không nói lời nào, bà liền tiếp tục nói.

"Có việc gì thái hậu xin cứ phân phó, dân nữ sẽ tận lực giúp thái hậu." Ngay trước mặt thái hậu, Ôn Nhã liền tự xưng là dân nữ, cho thấy nàng đã khẳng định tâm ý của mình cho bà hiểu.

"Ừm, người cũng biết Vân Cẩm công chúa sắp đại hôn với Mạnh Giang quân ở biên quan." chuyện hôn sự của Vân Cẩm nàng cũng từng có nghe qua, nhưng không biết vì sao thái hậu lại nhắc đến.

"Thân thể Ai gia ngày càng kém. Mà Vân Cẩm sau khi được gả đi sẽ không ở trong cung nữa, không có ai ở bên cạnh ta rồi ta nói chuyện, cho nên ta muốn người ở đây một ít thời gian, chờ ta khỏe lại rồi mới xuất cung, người nghĩ thế nào?" Thái hậu hỏi.

"Thái hậu, người quá coi trọng dân nữ rồi. Trong cung có rất nhiều người có thể chăm sóc thái hậu a, Dân nữ cũng chỉ là người ngoài, ở lại trong cung e rằng không thích hợp cho lắm." Ôn Nhã không mặn không nhạt nói, tự đáy lòng là không muốn lưu lại ở trong hoàng cung này.

"Ôn Nhã. Người đáp ứng đi, ta phải gả nơi biên cương xa xôi, cũng chưa biết khi nào mới có thể trở về cung thăm mẫu hậu một lần, nếu bên cạnh người lại không có ai tri kỷ bầu bạn chăm sóc, ta thực sự không có yên lòng, người coi như là giúp ta một lần có được hay không?" Lúc này, Vân Cẩm liền mở miệng.

"Tiểu Nhã, người đáp ứng đi, có người ở bên cạnh chăm sóc thái hậu, ta cũng sẽ không lo lắng nữa, có thể an tâm ở nhà nghỉ ngơi nhiều một chút." Vương phi cũng khuyên Ôn Nhã, đối mặt với ánh mắt chân thành của ba người, nàng rốt cục cũng không chống đỡ nổi, liền gật đầu đáp ứng, nhưng sau khi đáp ứng rồi nàng hối hận như điên.

"Khởi bẩm thái hậu nương nương. Vương tiếp dư cầu kiến." Chính là lúc đang trò chuyện, thái giám đột nhiên vào bẩm báo, Vương Tiếp dư đến. Ôn Nhã nghe thấy, liền nghĩ tên văn Lâm này lại chọn tân phi từ sao?

"Cho nàng ấy vào, có lẽ là nghe được tiểu Nhã ở đây, liền không thể chờ đã đến đây rồi a." Thái hậu cười cười. Ôn Nhã có thể thấy thái hậu đối với Vương Tiếp Dư rất có cảm tình a.

"Thần thiếp bái kiến thái hậu, bái kiến hoàng hậu tỷ tỷ, gặp qua Bình vương phi." Một thân hình nữ tử gầy gò đi tới, nghe âm thanh, Ôn Nhã liền biết đó chính là Vương tài nhân, tỷ muội của nàng.

"Hoàng hậu tỷ tỷ, người có thể trở về rồi." Từ dưới đất đứng lên, Vương Tiếp Dư nhìn Ôn Nhã, nước mắt liền không ngừng mà chảy xuống.

"Khóc cái gì a, ta không phải là rất khỏe mạnh sao, người xem người kia, lớn như thế, chút xíu là đã khóc, khóc đến hoa cũng không muốn xem đó." Ôn Nhã cười cười kéo Vương Tiếp Dư qua, lau nước mắt cho nàng.

"Dân nữ Ôn Nhã gặp qua Vương Tiếp Dư." Ôn Nhã vào lúc này lại đối với Vương Tiếp Dư hành lễ, khiến cho Vương Tiếp Dư cũng cuống quýt quý xuống.

"Tỷ tỷ, người mau đứng lên, hành lễ này muội nhận không nổi đâu." Cho dù hiện tại Ôn Nhã không phải là Hoàng hậu nương nương, nhưng trong lòng nàng đối với Ôn Nhã mãi mãi là hoàng hậu tỷ tỷ.

"Hào a, đều đứng lên hết đi. Nơi này là của Ai gia, cũng không nên hờ một chút là hành lễ, Ai gia rất thích nhìn các người vui vẻ." Thái hậu vội vàng nói, cho tới nay, ngoại trừ Vân Cẩm cũng còn có Vương Tiếp Dư, trong lòng bà biết nàng cũng là hài tử hiếu thuận, cho nên cũng rất sủng ái nàng.

Thái hậu đã lên tiếng, cho nên cả hai người cùng nhau đứng dậy. Hơn nữa đã lâu rồi không thấy mặt, hai người liền nhìn nhau nở nụ cười. Phần tình nghĩa này tự mỗi người trong lòng đều rõ ràng. Cho dù cả hai không nói gì, mặc kệ thời gian có thay đổi ra sau, nhưng trong mắt Ôn Nhã, vương tiếp dư mãi mãi là Vương tài nhân trước kia.

Bạn đang đọc truyện *Nghinh Phụng Hoàn Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 100: Chương 6: ghen

Bình vương phi bồi tiếp thái hậu hàn huyên tâm sự một lúc sau rồi mới xuất cung. Ôn Nhã tất nhiên là ở lại Vạn thọ cung.

"Ai gia có chút mệt mỏi. Muốn chợp mắt một chút, tỷ muội các người liền cùng nhau hàn huyên một chút đi." Thái hậu nói để thị nữ bên cạnh đưa bà về tẩm cung, Viện từ lý cũng chỉ sót lại Ôn Nhã, Vân Cẩm và Vương Tiệp Dư.

"Hoàng tẩu, Vân Cẩm đánh chết người nha." Thái hậu mới vừa rời khỏi, tính tình thô bạo liền bộc phát, xoay người ôm Ôn Nhã một cái.

"Hảo a, hảo a, Vân Cẩm công chúa, ta sắp thở không nổi rồi nha." Võ vào phía sau lưng của Vân Cẩm, Ôn Nhã không thể làm gì khác hơn chỉ là lắc đầu nói.

"Hoàng tẩu, người lần này trở về cũng đừng có xa lạ quá a, vẫn gọi ta là Vân Cẩm, đừng chuyện gì cũng thêm hai từ "công chúa", nghe không quen nha". Vân Cẩm ôm Ôn Nhã làm nũng nói.

"Đúng đấy, tỷ tỷ, chúng ta vẫn nên giống như trước đây thì tốt hơn." Liền ngay cả Vương Tiệp Dư cũng lên tiếng.

"Muốn ta gọi người là Vân Cẩm cũng được, nhưng ta có một điều kiện, người cũng đừng gọi ta là hoàng tẩu, bằng không ta sẽ không vui nha."

"Vậy ta nên gọi người bằng gì."

"Nếu người không ngại, người gọi ta một tiếng tỷ tỷ giống như Vương muội muội là tốt rồi."

"Nào có gì phải ngại chứ, hảo tỷ tỷ của ta nha." Vân Cẩm cao hứng, bắt đầu lại ôm nàng, Ôn Nhã và Vương Tiệp Dư chỉ có thể dùng ánh mắt bất đắc dĩ nhìn nhau mà cười trộm.

.....

"Nàng ta đã trở về, không ngờ nàng ta còn có thể trở về." Ở phía đối diện trong hoa viên Vạn Thọ cung, các nàng đang cùng nhau đùa giỡn vô tư, cũng chưa phát hiện ở đằng xa có một nữ tử đang đứng đó nhìn đến, tức giận đến nghiến răng.

"Nô tỷ nghe nói, nàng ta hình như không có đáp ứng hoàng thượng, vì thế hiện ta nàng ta cũng không còn là hoàng hậu." thị nữ bên cạnh nhỏ giọng nói.

"Không còn là hoàng hậu nhưng tất cả mọi người đều coi nàng ta là hoàng hậu." Hồng y nữ tử song quyền nắm chặt.

"Nương nương đừng nên phẫn nộ, sẽ động đến thai nhi." thị nữ bên cạnh vội vàng nhắc nhở.

"Đừng, ta không thể sinh khí. Kết quả như thế nào còn chưa biết." Buông lỏng tay, hồng y nữ tử lộ ra nụ cười, bàn tay xoa nhẹ phần bụng của mình, coi như Ôn Nhã trở về thì đã sao, nàng đã mang thai long chủng của hoàng thượng, tuyệt đối không thể bỏ lỡ cơ hội, trong ắt nàng là sự tàn nhẫn âm thầm hoàn toàn không hợp với dung nhan hiện tại của mình, đó chính là Mai phi nương nương.

... ..

Mãi đến tận sáng ngày hôm sau, Ôn Nhã mới nhìn thấy Vân Lâm, có lẽ đã nghe được tin tức Ôn Nhã trở về đã vào hoàng cung, nên các phi tử cùng hân chen lẫn hướng về Vạn thọ cung đi đến.

Vừa vào tới Vạn thọ cung, ánh mắt Ôn Nhã liền bắn thẳng đến cái bụng to lớn đang đứng sau Vân Lâm, đó là Ngọc phi, thời điểm nàng nhìn thấy cái bụng to lớn đó liền không thoải mái, mạnh mẽ trùng mắt với Vân Lâm.

Vân Lâm vẫn đang chú ý nàng, thấy nàng nhìn Mai phi liền trở nên dửng dưng, còn lườm hân một cái, Vân Lâm dĩ nhiên chột dạ không dám nhìn nàng nữa.

Sau khi thỉnh an xong, thái hậu liền lưu toàn bộ phi tử và Vân Lâm đều ở lại Vạn thọ cung dùng bữa.

"Ôn tỷ tỷ, tỷ có thể trở về là tốt rồi." Cái bụng to của Ngọc phi đi tới bên người nàng, một bộ dáng tỷ muội thâm tình khiến nàng muốn nôn.

"Ào." Đột nhiên tiểu lang bên người nàng liền nhảy qua người của Ngọc phi, khiến nàng bị dọa đến ngã xuống, may mà thị nữ bên cạnh tay mắt lanh lẹ, đã liền đỡ lấy nàng.

"Tỷ tỷ, tỷ làm cái gì vậy. Tỷ tỷ nếu không thích muội muội cứ nói thẳng, hà tất phải dùng sói con làm ta kinh sợ." Ngọc Phi sợ đến hoa dung thất sắc, gương mặt bây giờ đã đầy nước mắt, muốn bao nhiêu đáng thương thì có bao nhiêu a.

"Muội muội lời muội nói sai rồi, mặc dù muội là phi tần của hoàng thượng, nhưng mà tại muội không nhìn thấy tiểu lang. Chân giẫm phải nó, nên nó mới phản kháng, không thể trách người khác." Ôn Nhã liếc mắt nhìn sói nhỏ, cười có như không nói với Ngọc Phi.

"Tỷ tỷ nói như vậy là ám chỉ muội không có mắt nhìn sao? Cũng là do muội sai." Ngọc phi sắc mặt liền có chút khó coi, nàng cái bụng to như vậy làm sao mà nhìn thấy con vật nhỏ nằm ở bên dưới, nhưng mà nói gì nói, đây là hoàng cung, lại mang vật nhỏ hung ác vào như vậy đã không lễ phép rồi, nếu ban nãy nàng không cẩn thận e rằng con khó giữ, nàng nhất định phải nghĩ biện pháp trả thù.

"Không sai, nhiều người ở đây đều nhìn thấy tiểu lang, chỉ có muội là không thấy, chẳng lẽ muội nói tất cả những người khác đều bị mù hết sao." Ôn Nhã không chút khách khí nói.

"Tỷ, người sao lại nói như vậy, muội tốn thời gian đến thăm tỷ, kết quả lại bị tỷ mắng, muội sau này sẽ không tìm đến tỷ nữa." Ngọc phi liền nức nở khóc, Vương tiệp dư liền đến bên cạnh Ôn Nhã kéo nhẹ ống tay áo nàng, Ngọc phi giờ không còn là ngọc mỹ nhân trước kia, chỉ sợ Ôn Nhã sẽ chịu thiệt.

"Hảo a, nếu đã không có chuyện gì, thì tỷ muội các người đừng cãi nữa." Vân Lâm mở miệng ngăn cản.

Ngọc phi cắn môi cúi đầu, rõ ràng là nữ tử kia sai, hoàng thượng còn bảo hộ nàng ta, thật là không cam lòng.

"Đến đây hết đi, mọi người vất vả lắm mới có thể ở lại đây đông đủ, hảo cùng ai gia dùng một bữa thật ngon đi." Thái hậu liền điều đình, rất nhanh thị nữ thái giám đã bày một bàn đầy thức ăn lên.

"Mọi người trước hết cùng nhau uống một chén, ăn mừng tiểu Nhã có thể bình an trở về." Thái hậu giờ ly rượu lên, những người khác tất nhiên không dám thất lễ.

"Oe." Mọi người vừa mới chuẩn bị cầm chén rượu, liền đột nhiên truyền đến tiếng nôn mửa của Mai phi, mọi người liền nhìn đến, thấy nàng không ngừng nôn mửa.

"Đan Thanh, mai phi bị làm sao, mau cho gọi thái y." Thái hậu bắt mắt nhìn Mai Phi, liền nói với tỷ nữ kế bên.

"Hồi bẩm thái hậu nương nương, Mai phi đang trong thời kì thai nghén, trước đó thái y đã nói là Mai phi đã mang thai hơn một tháng." Đan thanh hai đầu gối quỳ xuống, cung kính mà hồi đáp. Trên mặt mọi người lập tức liền thay đổi trong tức khắc.

Biết được tin Mai Phi có thai, Vân Lâm ngay lập tức nhìn về phía Ôn Nhã, chỉ thấy nàng mỉm cười, nhưng vô cùng lạnh lùng, Vân Lâm cảm thấy đại sự không ổn nha.

Một buổi ngọ thiện cũng ăn không bình yên. Thái y đến bắt mạch, liền xác thực Mai Phi đã mang thai hơn một tháng, bên phòng kính sự cũng đã ghi chép rõ, một tháng trước hoàng thượng sủng hạnh Mai phi nương nương, cũng không có biện pháp tránh thai, cho nên hài tử trong bụng là của hoàng thượng.

Lần này cho dù Thái hậu có không thích Mai phi đi chăng nữa, nhưng nàng đã có con với hoàng thượng, nên bà đành đổi thức ăn để chịu hơn cho Mai phi.

Tin tức mang thai được công bố rộng rãi, Mai phi liền được đãi ngộ, nàng trong lòng vui mừng khắp nơi. Hoàng thượng đã không còn toàn tâm toàn ý mà yêu nàng, chỉ cần nghĩ đến nàng thất sủng, thì đã đứng ngồi không yên, nếu muốn an ổn, biện pháp tốt nhất chính là mang long thai, sinh ra hoàng tử, ha ha, vì muốn có long thai, nàng đã hạ được hoàng thượng, may là chỉ cần một lần thì đã có thể thành công.

Mấy ngày trước nàng đã biết mình có thai, nhưng vẫn chưa định nói cho hoàng thượng, chỉ vì chờ đợi cơ hội, nhưng Ôn Nhã trở về, vừa vặn cho nàng cơ hội rồi.

"Thái hậu, sói nhỏ muốn ăn, ta dẫn nó đi ăn một chút gì đó." Ngồi ở trên bàn ăn, nàng thực sự không có đói bụng, nhìn thấy cái bụng lớn của Ngọc phi thêm tin tức Mai phi mang thai đã đủ khiến nàng khó chịu rồi a.

Mai phi đã hơn một tháng thai sao? Nói cách khác, nàng ở dị tộc chịu khổ, còn hần vẫn ung dung chưa quên giao hoan, Ôn Nhã càng nghĩ càng sinh khí, không đợi thái hậu gạt đầu, mang tiểu lang rời khỏi.

"Mẫu hậu, ta đi xem nàng." Nhìn Ôn Nhã rời khỏi, Vân Lâm cũng đi theo ra ngoài. Ôn Nhã bởi vì sự tình của Mai Phi và Ngọc phi nên mới có phản ứng lớn như vậy, nàng đang ghen sao? Điểm nào nói là nàng không có tình cảm với hần chứ. Ngọc phi và Mai phi nhìn thấy hoàng thượng đuổi theo Ôn Nhã liền tức giận đến nghiến răng.

"Thì ra Nhã nhi của ta còn có thể ghen, Trẫm rất vui." Vân Lâm ở sau lưng nàng, muốn từ phía sau ôm lấy Ôn Nhã, kết quả nàng xoay người lại đem cây thủy chủ nhắm thẳng vào Vân Lâm, Vân Lâm không thể làm gì khác hơn là cười mỉa thu tay về.

"Hoàng thượng, người nói sai rồi. Dân nữ cùng hoàng thượng không có chút quan hệ nào, làm sao lại có thể ghen?." Ôn Nhã tiếp tục xoay người sang chỗ khác, tức giận dùng thủy chủ chém thân cây ở phía trước.

"Nếu nàng đã không ghen, vậy sao lại dùng sức làm gì, nàng không phải đang xem ta như cái cây này chứ." Vân Lâm cười cười nói, tội nghiệp cái cây kia, nàng còn nói là không thừa nhận mình đã ghen.

"Hoàng thượng người nghĩ quá rồi, dân nữ sao dám sinh khí với người, khúc gỗ này chỉ là vô tội, ta chỉ muốn luyện kiếm thôi." Ôn Nhã nói, cầm thủy chủ quơ ngang mặt Vân Lâm, từ xa trong phòng bếp những người khác đều nhìn thấy không dám thở mạnh, chỉ có thể nói hoàng hậu của họ thật quá lợi hại, dám dùng đao quơ trước mặt hoàng thượng nha.

Bạn đang đọc truyện *Nghinh Phụng Hoàn Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 101: Chương 7 Vân Lâm quyết định.

"Nếu nàng không ghen, vậy sao lại đối xử dữ dằn với ta như thế." Trước mắt Vân Lâm, Ôn Nhã cứ dùng cây kiếm quơ qua quơ lại, hắn quyết định tiến về phía trước một bước. Ôn Nhã không thể không lùi về sau một ít. Các cung nhân thấy thế bèn bắt chuyện, mọi người lặng lẽ rời khỏi, bỏ lại hai người.

"Người, người đừng bước tới nữa nha. Đừng tưởng là hoàng đế thì ta không dám ra tay với người nha." Ôn Nhã có chút sốt sắng, trước đây đối mặt với hắc năng đầu có loại cảm xúc như vậy chứ.

"Ta đương nhiên biết nàng sẽ dám, còn nhớ lần đầu gặp nhau, người nào đó đã cho trảm một cái bạt tay. Lần đó cũng là lần đầu tiên trảm bị người ta đánh."

Vân Lâm đột nhiên nắm lấy cây thủy chủ trên tay nàng, đem cây kiếm đặt ngay cạnh cổ mình.

"Nàng muốn giết ta thì cứ giết đi, ta sẽ không phản kháng, chỉ hi vọng nếu nàng làm vậy mà có thể khiến nàng bớt giận, thì ta liền chấp nhận." Trong mắt hắc năng đầu nhu tình, tựa hồ đã nắm chắc nàng không dám động thủ.

Ôn Nhã đích thực do dự, chuyện của Mặc Thanh Thu thật ra cũng không khiến nàng tức giận lắm, nhưng mà cái thai của Ngọc Phi và Mai phi thật đã làm nàng tức giận nha. Hiện giờ lại nhìn thấy ánh mắt thâm tình của hắc năng, nàng cũng không biết trong lòng hắc năng phản tình cảm đó là thật hay giả, nếu là sự thật, tại sao hắc năng chưa từng nói là yêu nàng, nếu là sự thật, tại sao hắc năng lại còn có con với nữ tử khác chứ?

"Vân Lâm. Ta không muốn người dùng ánh mắt này nhìn ta, cũng xin người buông tha ta. Điều ta muốn rất đơn giản, một đời một đôi phu thê như những người bình thường. Nhưng người làm không được, người có nhiều nữ nhân như vậy mà. Hiện tại không biết người rốt cuộc là đang muốn làm gì, nhưng phiền người đừng quấy rối ta nữa. Chúng ta cách biệt quá lớn, từ nay hai ta không nên có liên hệ gì nữa." Ôn Nhã nhẹ nhàng thả cây thủy chủ trong tay xuống, cho dù trái tim đau đớn như bị dao cắt, từng chữ từng câu này được nói ra quá mức tuyệt tình. Nàng dứt khoát xoay người rời đi, cả đời này đều không muốn gặp lại.

"Ôn Nhã". Vân Lâm muốn đem đôi tay mình ôm lấy nàng, nhưng nàng đã xoay người, nhún mũi chân, bay xa. Kinh công của nàng cũng không kém Vân Lâm một chút nào nha, ngay cả tay áo nàng Vân Lâm cũng chưa đụng tới được.

"Tiểu Nhã. Người làm sao vậy. Sao đôi mắt lại đỏ ngầu như thế, có người bắt nạt người sao? Nói cho ai gia nghe, ai gia sẽ giúp người dạy dỗ hắc năng." Ôn Nhã mới trở lại Vạn thọ cung. Thái hậu liền nhìn thấy đôi mắt của Ôn Nhã đã đỏ hoe. Nghĩ thầm hắc năng đã cùng Vân Lâm xảy ra việc gì rồi.

"Thái hậu nương nương, hoàng thượng nói là tiền triều có việc, không thể bồi các vị nương nương dùng bữa. Lần sau sẽ trở lại cùng thái hậu thỉnh tội." Thái giám bên người Vân Lâm đến bẩm báo.

"Ừm, cũng tốt. Hoàng thượng nên lấy chuyện quốc sự làm trọng." Thái Hậu gật đầu. Trong lòng mơ hồ cũng đoán ra được. Vân lâm rời khỏi, e rằng không phải là vì tiền triều có sự.

"Thái hậu nương nương, nô tỳ cùng mấy tỷ muội muốn thỉnh thái hậu cho mượn tỷ tỷ mấy canh giờ, để bọn tỷ muội nô tỳ bên cạnh nhau trò chuyện." Vương Tiệp Dư hướng thái hậu xin chỉ thị.

"Tiểu Nhã. Vương Tiệp Dư mời người. Người có nguyện ý đi hay không?" Thái hậu trực tiếp hỏi nàng.

"Nếu Vương Tiệp Dư đã mời, Tiểu Nhã đương nhiên đồng ý." Ôn Nhã gật đầu đáp ứng.

Ngọc phi nhìn thấy Ôn Nhã đối với Vương Tiệp Dư thái độ rất ân cần, trong lòng không nhịn được mà tức giận. Ôn Nhã chỉ vì thấy cái bụng của nàng liền đã nổi nóng, có thể nàng không hề biết điều quan trọng, hảo tỷ muội nàng tuy không có mang, nhưng tối đêm nào hoàng thượng cũng đến sủng ái, nếu để Ôn Nhã biết được sự thật, e rằng hảo tỷ muội này cũng không thể làm rồi.

Trận ngộ thiện diễn ra. Mỗi người một ý, Ôn Nhã như đang ngồi trong đồng lửa, nửa khắc cũng không muốn ngồi. Sau khi ngộ thiện kết thúc, Ôn Nhã cùng Vương Tiệp Dư rời khỏi Vạn thọ cung.

... ..

"Hoàng thượng, hơn một tháng trước ở Mai viên, người uống rất nhiều rượu, vừa vận gặp được Mai phi nương nương. Còn chuyện sau đó nô tài cũng đều không biết." Bên trong Càn thanh cung. Lý Đức Hải cung kính đứng bên cạnh. Hoàng thượng yêu mai nhất, ngày ấy là ngày mai tàn hoa héo, hoàng thượng lại vì chuyện của hoàng hậu mà mỗi ngày sa sút buồn rầu, một mình ở hoa viên thưởng rượu ngắm hoa, cũng không cho người khác đến hầu hạ, hắc năng chỉ nhìn thấy hoàng thượng cùng Mai Phi đi tới Như Mai Cung, nhưng Lý Đức Hải làm sao dám ngăn cản chứ.

"Lý Đức Hải, người nói hài tử trong bụng Mai Phi là của trẫm sao?" Vân Lâm trầm ngâm hỏi, chuyện của Lôi vương cùng Mai Phi hắc năng đã sớm biết, nhưng vì Mai phi đã từng cứu hắc năng, hắc năng lại không phải là người vong ân phụ nghĩa, tuy thái độ đối với Mai phi lạnh nhạt vô cùng, nhưng cũng không có dấy nàng vào lãnh cung.

Nhưng chuyện hài tử trong bụng Mai phi thì hắc năng không thể tin được, chuyện Mai phi và Lôi vương quan hệ không minh bạch, vẫn khiến trong lòng Vân

Lâm có gai không gỡ ra được. Ngày đó ở Mai viên Mai phi đến tìm hân, có lẽ nàng ta đã sớm tính toán kỹ lưỡng, nói không chừng hài tử trong bụng của nàng lại là của Lôi vương.

"Hoàng thượng, hoàng hậu nương nương đã ghen nha." Lý Đức Hải cũng không thể trả lời vấn đề này cho Vân Lâm, nên liền lấy Ôn Nhã ra đỡ. Tình cảm của hoàng thượng đối với hoàng hậu người khác có thể không biết nhưng Lý Đức Hải thì rõ như ban ngày.

"Hài tử trong bụng Mai phi không thể lưu." Vân lâm trầm tư một chút, liền đưa ra quyết định, Lý Đức Hải cũng không bắt ngờ cho lắm.

"Làm sạch sẽ một chút. Đừng cho Mai Phi biết, Trẫm không muốn nghe lại nàng ta có thai nữa." Vân Lâm nhàn nhạt nói.

(Người ta nói quân vương tàn bạo, vô tình, quá đúng còn gì)

"Nô tài sẽ bỏ hồng hoa, chuối tây cùng với thuốc lưu thông máu đem trộn lẫn vào trong đồ bỏ của Mai phi, như vậy vừa có thể khiến người khác không phát hiện lại vừa có thể vô tình đẩy Mai phi sinh non. Nếu ăn loại này trường kỳ, Mai phi cũng không bao giờ có thể sinh sản được nữa." Lý Đức Hải liền nói ra kế hoạch, nếu ông không biết chút thủ đoạn gì, làm sao có thể giữ được chức đại tổng quản này chứ. Và còn có thể ở bên cạnh hoàng thượng lâu như vậy nữa.

"Chuyện này nhất định ngàn vạn cũng không để cho Ôn nhã biết, miễn nàng lại suy nghĩ nhiều." Vân Lâm suy nghĩ lại căn dặn Lý Đức Hải. Chuyện này để nàng biết, không biết nàng sẽ nghĩ hân như thế nào.

Lý Đức Hải lĩnh mệnh, dùng ý chỉ của hoàng thượng đưa vào Như Mai cung rất nhiều đồ ban thưởng, trên mặt Mai Phi giờ đây tươi cười sáng lạng, xem ra hoàng thượng cho dù không thích nàng, nhưng cũng sẽ vì đứa bé mà sủng ái nàng.

... ..

"Đan Thanh, ta nói rồi. Ta nhất định sẽ đoạt lại trái tim của hoàng thượng." Nhìn đồng đồ ban thưởng trước mặt, Mai Phi liền nói với đan thanh bên cạnh.

"Nương nương xác thực muốn đoạt lại trái tim hoàng thượng quả thực rất dễ, nhưng còn Lôi vương thì sao, nương nương không muốn à?" Đan thanh trách cứ Mai phi.

Đan Thanh là tỳ nữ do Lôi vương phái đến chăm sóc Mai phi. Tuy nói là chăm sóc nhưng thật ra là giám sát nàng. Nhắc nhở nàng không quên nhiệm vụ chính của mình. Đan thanh đối với Lôi vương một mực trung thành là điều không cần phải nói, nhưng điều mà Lôi vương cảm thấy an tâm nhất là, Đan thanh muốn làm trác phi của Lôi vương phủ, chỉ bằng điểm này, hân tin nàng ta sẽ không phản bội hân.

"Đan Thanh, người biết đối với một nữ tử điều quan trọng là gì không? Một nơi an ổn sinh hoạt, vô tư vô lo, muốn làm gì cũng được. Lôi vương tuy đối tốt với ta, nhưng hân cũng lợi dụng ta rất nhiều. Còn lợi dụng tình cảm của ta đối với hoàng thượng nữa." Mai Phi cười khổ, nếu là trước đây nàng sẽ không nói Lôi vương như vậy, nhưng từ khi hân biết hoàng thượng hoài nghi mối quan hệ giữa nàng và hân, hân đã không còn tiếp tục quân sống chết của nàng nữa rồi.

"Người yên tâm, chuyện Lôi vương nhờ ta, ta sẽ hoàn thành. Chỉ cầu Lôi vương sau khi công thành danh toại, có thể thả cho hoàng thượng một con đường sống, để bọn ta cùng nhau cứ như vậy quy ẩn núi rừng là tốt rồi." Mai phi nói ra lời này tựa hồ nàng cũng muốn cùng Vân Lâm quy ẩn núi rừng, một đời một đời cuộc sống hạnh phúc.

Đan Thanh nhìn nàng nằm mơ giữa ban ngày nhìn không được mà cười mỉa mai. Nàng ta đã phản bội Lôi vương, còn muốn Lôi Vương thả nàng một con đường sống, cùng nam nhân khác như hình với bóng, nàng ta quả thật không hiểu Lôi vương rồi.

"Nương nương, những thứ đồ dùng này chúng ta nên xử trí như thế nào." Đan Thanh cũng không để ý nữa, liền nói với Mai phi. Hoàng thượng ban thưởng nhiều đồ vật như thế, nhưng trong đó thuốc bỏ là nhiều nhất, xem ra hoàng thượng rất coi trọng đứa con của Mai phi nha.

"Những đồ bỏ này đưa qua cho Ngọc phi một ít đi, còn những cái khác, để thái y tra thử có vấn đề gì không. Hài tử này, bổn cung nhất định phải sinh ra." Trong cung nàng cùng Ngọc phi mang thai, hoàng thượng ban thưởng nhiều như thế cũng nên chia bớt cho nàng ta một ít, cho dù nàng ấy có hài tử với hoàng thượng thì sao chứ? Ở trong lòng hoàng thượng, Ngọc Phi chung quy là một vật thể phẩm cho nàng mà thôi, vị trí của nàng trong lòng hoàng thượng bất cứ ai cũng không thể thay thế.

Quả nhiên sau khi Mai Phi cho người mang đồ đến cho Ngọc phi, nàng liền nổi trận lôi đình, hoàng thượng sủng hạnh nàng cũng vì năm đó cùng Mai Phi có chuyện xảy ra. Lời đồn đại này trong cung sớm đã lưu truyền, trong lòng nàng thật sự không bỏ qua được. Lần này Mai phi lại cho đồ đem qua nhiều như thế càng nói rõ là Mai phi đang bố thí cho nàng, trong lòng Ngọc phi bây giờ rất khó chịu.

... ..

"Tỷ tỷ, trong hoàng cung này, tỷ không chỉ đề phòng Mai phi nương nương mà cũng phải cẩn thận với Ngọc tỷ tỷ nữa." Ninh nhạc cung. Vương Tiệp Dư nói với Ôn Nhã.

"Vì sao?" Trước đây Ngọc phi cùng Vương Tiệp Dư tỷ muội như hình với bóng. Nhưng sau khi Ôn Nhã trở về phát hiện ra Ngọc phi và Vương Tiệp Dư mối quan hệ không còn như trước, chẳng lẽ đã quên hết tình nghĩa trước kia.

"Ngọc tỷ tỷ sớm không còn là Ngọc tỷ tỷ trước kia. Theo muội được biết, Ngọc tỷ tỷ vì tranh sủng, đã không ngừng hại người. Muội rất sợ, Ngọc tỷ tỷ một ngày nào đó sẽ đối phó với muội." Vương Tiệp Dư tràn đầy lo lắng nói, được hoàng thượng sủng ái, Ngọc tỷ tỷ sớm đã mất đi lương tri, lần này Ôn

Nhà trở về, E sợ Ngọc phi cùng Mai phi liên thủ đối phó với Ôn Nhã, điều này cũng khó đoán.

"Người không phạm ta, ta không phạm người, nếu người phạm ta, ta tất lấy lại gấp mười." Ôn Nhã bình tĩnh nói, "Huống chi, chờ thái hậu bệnh khá hơn, ta cũng sẽ rời khỏi hoàng cung, cũng sẽ không cùng hoàng cung có quan hệ gì cả." Chỉ cần nàng đi rồi, bất kể là ngọc phi hay Mai phi, thì hoàng thượng cũng không thể lấy thêm nàng nữa rồi

Bạn đang đọc truyện *Nghinh Phụng Hoàn Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 102: Chương 8 Mai Phi sẩy thai.

"Tỷ tỷ, hoàng thượng thật lòng yêu thích tỷ, lẽ nào tỷ không thể vì hoàng thượng mà lưu lại." Vương Tiệp Dư nói với Ôn Nhã.

"Không thể. Ta không muốn tranh giành nam nhân với bất kỳ ai. Huống chi những người nữ tử trong đó còn có muội. Ta không hi vọng chúng ta sao này sẽ như Ngọc Phi." Ôn Nhã nắm tay Vương Tiệp Dư nói. Nàng đã lựa chọn từ bỏ, nếu nàng muốn ở cùng Vân Lâm, sẽ làm nhiều người tổn thương, nàng thà không ở bên hắn còn hơn.

"Tỷ tỷ, sự tình không như tỷ nghĩ đâu. Hoàng thượng thật sự đối với tỷ tỷ là một tấm chân tâm a." Vương Tiệp Dư vội nói.

"Kỳ thực từ sau khi tỷ rời khỏi Vân đình, hoàng thượng rất ít triệu kiến phi tử thị tẩm. Còn việc Ngọc phi mang thai là lúc tỷ còn ở đây hoàng thượng đã từng sủng hạnh qua. Còn hài tử của Mai phi thì chính là quý kế mà nàng ta bài ra. Dụ dỗ hoàng thượng uống say, mang về Như Mai cung. Còn các phi tử khác và muội hoàng thượng cũng chưa từng sủng hạnh qua." Vương Tiệp Dư cực lực giải thích với Ôn Nhã.

"Vậy sao muội lại được xưng danh Vương Tiệp Dư?" Ôn Nhã nhẹ giọng hỏi, nếu Vân Lâm không sủng hạnh vương muội, thì làm sao trong thời gian ngắn ngủi lại có danh hiệu là Tiệp Dư.

"Thực không dám giấu giếm. Muội muội cũng là được hồng phúc của tỷ ban, mới trở thành Tiệp Dư như bây giờ." Đã nói hết mọi lý do nên cũng không có ý định gạt Ôn Nhã nữa.

Vương Tiệp Dư tuy rằng được phong làm Tiệp Dư. Ngoại trừ thời điểm mới vừa nhập cung thì được sủng ái một lần, sau đó hoàng thượng cũng không chạm qua nàng nữa. Mỗi lần hoàng thượng đến cung của nàng cũng chỉ là trò chuyện, cũng chưa từng cùng nàng ngủ chung một giường, cũng bởi vì hoàng thượng không muốn đến cung phi tử khác, cho nên đêm nào cũng đến cung của nàng. Bởi vì hoàng thượng không muốn thái hậu lo lắng việc giang sơn không người nối nghiệp, cho nên mới đến cung nàng tị nạn.

"Muội cũng không cần sự sủng ái của hoàng thượng, chỉ cần hoàng thượng coi muội như một người bạn. Lại nói tại vì muội và hoàng thượng đều nhớ nhung tỷ, nên đêm nào cũng nói chuyện về tỷ. Nếu tỷ không tin lời ta, tỷ có thể đến kính sự phòng tra ra hoàng thượng có từng sủng hạnh qua ta chưa." Vương Tiệp Dư đem chuyện cùng Vân Lâm ở chung một cung kể hết cho nàng nghe.

"Muội muội nghĩ gì vậy, nếu ta trở về cung, e hoàng thượng cũng sẽ rất khó đi tìm muội đó." Ôn Nhã vẫn chưa tin lời nói của Vương Tiệp Dư là sự thật.

"Hoàng thượng có tìm đến chỗ muội hay không cũng không quan trọng, muội chỉ hi vọng, nếu tỷ trở về cung, muội sẽ tìm lý do gì đó nhờ tỷ cho muội ra khỏi cung có được hay không?" Ôn Nhã không thể tin được một người như Vương muội muội nhất gan như vậy lại có thể nghĩ đến việc xuất cung.

"Tại sao muội muốn xuất cung? Ta quen muội đã lâu, cũng nghĩ muội tuyệt đối sẽ không nói ra những lời như vậy." Ôn Nhã buông tay Vương Tiệp Dư ra.

"Tỷ tỷ cũng biết Hàn Ngọc Sơn thái y ở thái y viện chứ? Hai nhà muội tử nhỏ đã kết giao, mà muội lại cùng hắn là thanh mai trúc mã. Chỉ tiếc vì muội phải tiến cung nên... hắn vì muội mà cãi lại hôn sự trong nhà, thế không cưới hỏi, hoàng thượng căn bản đối với muội không có tình, muội chỉ hi vọng tỷ có thể giúp muội ra khỏi cung, để muội và Ngọc Sơn trọn đời một đôi phu thê." Vương Tiệp Dư khổ sở cầu xin, cũng không giống như là đang nói dối nàng.

"Nếu có thể tác thành một đôi hồ điệp yêu thương như vậy, tỷ tỷ đương nhiên sẽ không từ chối. Nhưng tỷ muốn xem vị thái y đó, hắn có đáng giá để muội giao phó chung thân hay không nha?" Nếu như Vương Tiệp Dư đã nói như vậy, nàng cũng có thể tác thành đôi phu thê này, cũng có thêm một ít công đức nhà.

.....

Từ khi Mai phi mang thai, thái hậu miễn đến cung thỉnh an, nhưng nàng ngày ngày vẫn đến.

"Mai phi. Ai gia biết người hiếu thuận, nhưng thân thể đang mang thai, cho dù người không để ý người cũng phải để ý hài tử trong bụng chứ. Như Mai cung khách Vạn tho cung xa như vậy, lỡ giữa đường có gì bất trắc, làm hài tử bị thương, ai gia cũng không gánh được." Thái hậu bất mãn nói. Trước kia chưa có mang, nàng mỗi ngày cũng đều không đến thỉnh an, giờ có mang rồi thì đều đặn đi đến đây, cũng chỉ giới khoe khoang mà thôi.

"Trước đây, thần thiếp không hiểu chuyện, bây giờ mang thai rồi mới hiểu làm mẫu thân gian nan như thế nào. Hoàng thượng bần triều chính, thần thiếp đương nhiên phải vì hoàng thượng phụng thị thái hậu." Mai Phi ngoài miệng nói, nhưng ánh mắt lại nhìn về phía Ôn Nhã. Tựa hồ rất muốn biết nàng sẽ phản ứng gì, nhưng khiến Mai Phi thất vọng rồi, trên mặt Ôn Nhã tựa hồ tĩnh lặng về mặt gì cũng không có.

"Mai Phi có thể nghĩ như vậy, cũng không ủng hộ công hoàng thượng sủng ái người. Nhưng người cũng đừng có tưởng như thế sẽ nắm được hoàng thượng. Đan Thanh, người trông chừng kỹ nương nương nhà người, từ mai không cần đến thỉnh an ta nữa, nếu Mai phi có mệnh hệ gì, ai gia sẽ hỏi tội người." Thái hậu làm sao không biết nàng đang công kích Ôn Nhã, nhưng để bảo toàn, vẫn là không nên cho Mai phi đến đây thỉnh an.

.....

"Người nói xem vì sao nàng ta lại bình tĩnh như thế được chứ, ta không tin nàng ta nửa điểm phản ứng cũng không có." Trên đường hồi Như Mai cung, Mai phi cùng Đan Thanh nói.

"Có thể là vì nương nương ngày ngày đều thỉnh an, nên nàng ta cũng mất cảm giác, hoặc là đã đoán ra được ý đồ của nương nương, cho nên mới tĩnh lặng như thế." Đan Thanh nói.

"Á". Mai Phi đột nhiên hô khẽ một tiếng, hai tay bảo vệ bụng của mình.

"Mai phi nương nương làm sao vậy?" Đan Thanh sợ hết hồn, vội vã dìu Mai Phi đến bên cạnh ngồi xuống.

"Không biết đã xảy ra chuyện gì, gần đây bụng ta mơ hồ đều đau nhói, Bồn cung lo lắng hải tử sẽ có chuyện, nhưng nhóm thái y cũng đã nói là không có gì hết, chỉ cần chú ý nghỉ ngơi là được. Đan Thanh. Người mau tìm cơ hội xuất cung đi dò hỏi xem đã xảy ra chuyện gì." Đau một hồi, trong bụng cũng không còn đau nữa, Mai phi lúc này mới thở phào một cái.

Mặc dù đây là lần đầu mang thai, nhưng nàng cũng chưa nghe thị nữ bên Ngọc phi xảy ra tình trạng giống nàng như vậy. Mà nàng đã hỏi thái y, lại nói không có gì, chỉ cần nàng chú ý nghỉ ngơi, uống nhiều đồ bổ là được. Nhưng mà, cơn đau lại không hề giảm đi trái lại càng nghiêm trọng hơn, điều này khiến nàng không khỏi hoài nghi.

Chỉ là sau khi về tới Như Mai cung lại đau lần hai, được sự trợ giúp của tỷ nữ Đan Thanh, lúc này nàng mới an ổn nằm trên giường.

Lần này Đan Thanh vừa mới đắp mền cho Mai Phi xong, cơn đau kịch liệt truyền đến, khiến Mai phi lăn lộn không thôi.

"Nương nương, người làm sao vậy, mau gọi thái y, mau gọi thái y." Đan Thanh hoảng sợ, vội vã kêu cung nữ thỉnh thái y đến. Nhưng qua không lâu, Mai phi đã ngất xỉu, thái y vẫn chưa đến.

"Hoàng thượng đến rồi, Thái y đến rồi." Một lát sau, Hoàng thượng cùng thái y mới vội vã đi đến.

Thái y vừa đến Như Mai cung. Xóc chấn lên. Thì một mùi máu tanh xông đến, Đan Thanh trong nháy mắt đã hiểu rõ chuyện gì xảy ra.

"Hoàng thượng nén bi thương, Mai Phi nương nương đã sảy thai." Thái y nói.

"Trước kia người không phải nói là hải tử trong bụng Mai phi rất tốt sao? Tại sao giờ lại sảy thai." Vân lâm nổi trận lôi đình.

"Mai phi nương nương mấy ngày qua đều cảm thấy đau bụng, mỗi lần đều truyền thái y đến xem, thái y đều nói là không sao, chỉ khuyên nương nương nghỉ ngơi thật nhiều." Đan Thanh đem tình huống của Mai phi nói lại cho hoàng thượng nghe. Chỉ hi vọng hoàng thượng có thể vì hải tử trong bụng Mai phi mà truy ra ai đã hãm hại nàng.

"Hồi bẩm Hoàng thượng. Mai phi nương nương xác thực rất tốt, trong bụng hải tử vẫn khỏe mạnh, chỉ cần nghỉ ngơi thật tốt sẽ không có chuyện gì. Nhưng Mai phi không chịu nghe lời của hạ quan, ngày ngày đến thỉnh an thái hậu, e rằng bởi vì hoạt động quá mức mà dẫn đến nguyên nhân động thai, cho nên mới dẫn đến tình trạng sảy thai." Thái y liến giải thích.

"Ông... trước kia tại sao không nói rõ ràng, nếu ông nói như thế nương nương sẽ không sảy thai a. Ông rõ ràng là ngụy biện." Đan Thanh tức giận nói, tuy nàng không thích Mai phi, nhưng đang cùng hội cùng thuyền, nếu Mai phi có điều gì bất trắc xảy ra, những ngày tháng sau ở trong hoàng cung cả hai đều không dễ chịu hơn.

"Đan Thanh cô nương, chuyện này ở thái y viện cũng đã có nói với Mai phi nương nương, nhưng Mai phi có từng nghe qua lời nói ở thái y viện không?" Vị thái y kia hỏi ngược lại khiến Đan Thanh không thể phản bác được.

"Nhưng đây là huyết mạch của hoàng thượng, các người tại sao lại đối xử ngạo mạn như thế a". Đan Thanh không thể đẩy lên người thái y kia, nên cũng chỉ biện đại một lý do.

"Đan Thanh cô nương lời này quá mức không hợp tình hợp lý. Thái y ta có từng ngạo mạn với Mai Phi nương nương chưa, đặc biệt trong thời gian nương nương mang thai, ta cũng thường xuyên bác mạch, ngày ngày đều đến xem." Trong giọng nói của vị thái y có chút bất mãn. Đan Thanh dám đem việc sảy thai trách tội lên đầu ông, chuyện này quả thực quá đáng rồi.

"Rất có thể..."

"Được rồi, đừng nói nữa". Đan Thanh muốn cãi lại, trên mặt Vân Lâm tức giận hết to.

"Bất kể Mai phi có sảy thai hay không cũng không có liên can trực tiếp đến thái y viện. Nhưng ngay cả hài tử trong bụng Mai phi có chuyện, thái y viện lại không tìm ra được, quả thật là thất trách, Trầm phạt thái y viện không được nhận bổng lộc hai tháng, hi vọng thái y nên để ý đừng nên gây ra sự việc ngày hôm nay." Giương mặt tuấn tú của Vân lâm giờ như sương lạnh, hoàng thượng đã nói vậy, trong phòng thái y cũng không thể ở lại nữa chỉ có thể tạ ơn sau đó liền lui ra.

Vân lâm vẫy tay cho lui những người khác, bản thân ở lại chờ đợi Mai phi tỉnh giấc.

.....

Thời điểm Mai phi tỉnh lại, cũng không còn cảm giác đau đớn nữa, chỉ là hình như đã mất đi thứ gì đó. Trong phòng mùi máu tanh vẫn còn, Mai phi thật sự hoảng hốt, mà lúc này Vân Lâm đang tựa đầu cạnh giường ngủ quên.

"Con của ta." Mai Phi cắn môi nói, nước mắt rơi xuống, tận lực không để cho Vân Lâm bị đánh thức bởi âm thanh của nàng.

Hài tử đã không còn, tất nhiên hoàng thượng cũng sẽ không sủng ái nàng, Mai Phi trong đầu nhanh chóng tính toán, nàng không có hài tử, Ngọc phi nhất định là người mừng nhất, thậm chí là Ôn Nhã. Nàng tuyệt đối không tin rằng bởi vì nàng không cẩn thận mà sảy thai.

"Nếu hài tử đã không còn, chung quy bởi vì hài tử không có duyên với nàng, nhưng nàng nhất định phải đổ tội cho một người, để đứa nhỏ chết cũng đáng giá." Mai Phi trong lòng suy nghĩ, sau đó nhắm mắt lại, ngủ say, trong mộng nàng mơ thấy hài tử chưa hình thành đang đuổi theo nàng gọi nàng hai tiếng mẫu thân.

Bạn đang đọc truyện *Nghinh Phụng Hoàn Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103: Chương 9 vụ oan Ôn Nhã.

"Như Mai... nàng tỉnh lại đi, tỉnh lại đi." Trong mộng hài tử đang nắm tay nàng đi xa, đột nhiên nghe được tiếng Vân Lâm, lúc này mới tỉnh lại.

"Vân Lâm". Mai Phi nhìn Vân Lâm, một đêm ngủ không ngon giấc âm thanh nghẹn ngào. Nàng cũng không gọi hắn là hoàng thượng, chỉ gọi tục danh, vèn vèn hai chữ đã bao hàm bao nhiêu thống khổ của nàng trong đó.

"Ta ở đây, đừng sợ, đã không có chuyện gì rồi." Vân Lâm cúi người hôn lên cái trán của Mai Phi, tình cảnh này nhìn vào rất nặn nong.

"Con của chúng ta, có phải đã không còn nữa." Mai Phi khóc ròng nói.

"Không có sao, không sao. Sau này chúng ta sẽ có hài nhi khác, hai ba hài tử khác nữa. Còn có thể có nhiều hài tử mà". Vân lâm ôm Mai phi, âm thanh có chút nghẹn ngào. Về mặt hân bấy giờ tuyệt nhiên khiến người khác nhìn không ra chính hắn là thủ phạm đã làm cho Mai phi sảy thai, Mai phi cảm động lời nói của Vân Lâm, liền mạnh mẽ ôm hắn mà khóc ròng.

"Hoàng thượng đã đến giờ lâm triều, các vị đại thần đang chờ bên ngoài." Lý Đức Hải ở ngoài tầm điện hô to, tiếng khóc của nàng cũng từ đó dịu đi.

Vân Lâm ôm Mai phi trong lòng cũng không có ý muốn rời khỏi, "Người đi thông báo cho các vị đại thần, trầm hôm nay thân thể không khỏe, không thể lâm triều. Nếu có đại sự gì, liền cứ để tấu chương ở ngự thư phòng." Chung quy nàng ấy cũng là người mà hắn đã từng yêu tha thiết, lại tự tay hại chết đứa con trong bụng nàng, Vân Lâm cũng thật sự không nỡ đi vẫn muốn bồi cùng nàng.

"Nô tài tuân chỉ." Lý Đức Hải do dự, lĩnh chỉ rời khỏi, Mai Phi từ trong lồng ngực của Vân Lâm lúc này mới rời đi.

"Hoàng thượng, người nên lâm triều đi, thiếp đã không sao rồi." Mai Phi nghẹn ngào nói.

"Đều do trầm không tốt, để trầm bồi nàng, hài tử cũng đã không còn." Nói như thế nào Vân Lâm cũng không thể thừa nhận hài tử trong bụng Mai phi là của hắn.

"Hoàng thượng, hài tử của thiếp đang khỏe mạnh liền đã không còn, khẳng định là có người hại thiếp, thỉnh hoàng thượng làm chủ." Mai Phi khóc nói.

"Ái phi cho rằng ai là người đã hại nàng." Vân Lâm khẽ nhíu mày, hắn đã làm hoàn hảo như vậy, lẽ nào Mai phi đã nhìn ra manh mối rồi sao.

"Từ khi mang thai cho tới nay, ngoại trừ Như Mai cung ra, cũng chỉ đi đến Vạn thọ cung của thái hậu. Như Mai cung đã có Đan Thanh trông chừng, những vật bản thủ không thể tiến vào cung thiếp, nhưng Vạn thọ cung lại nhiều người, nếu như có người muốn hại thiếp, thiếp cũng không thể truy ra." Mai Phi khóc nói.

Từ lúc nàng mang thai đến nay cũng cùng Ngọc Phi tạm thời đình chiến. Bên trong Như mai cung cũng chỉ có người của Lôi vương, chắc chắn sẽ không hại nàng. Còn nếu nàng muốn đổ lỗi cho Ngọc Phi cũng xem như là có chút thành tựu. Nhưng mà hiện tại Ngọc Phi cũng đang mang cốt nhục của hoàng

thượng, Vân Lâm nhất định sẽ không động thủ với Ngọc Phi. Còn về Vạn thọ cung, bất luận hoàng thượng có tin hay không, cũng phải tra rõ, bởi vì nơi đó có rất nhiều người, năng cũng có thể đổ tội cho Ôn Nhã, cho dù không thể bắt Ôn Nhã đền tội cũng khiến à phải một phen vất vả.

"Vạn thọ cung là nơi thái hậu tọa trấn, ai dám làm càn." Vân Lâm lạnh nhạt nói, "Nàng không nên nghĩ quá nhiều, thái y cũng đã nói, lần này sảy thai là do bản thân nàng không cẩn trọng. Không chú ý nghỉ ngơi điều dưỡng, ta cũng đã có nói với nàng, cứ ở trong Như Mai cung không cần đến Vạn thọ cung mỗi ngày thỉnh an, mà nàng lại không nghe." Vân Lâm âm thanh mang theo trách cứ nói. Không ngờ Mai phi vẫn không biết hối cải, lại muốn đem mọi việc đổ lên người Ôn Nhã.

"Hoàng thượng, đó là con của chúng ta mà. Hài tử đã không còn, đã không còn nữa rồi, nó đáng lẽ phải nhìn thấy được thiên hạ này, chàng có biết không? Buổi tối thiếp nằm mơ, nằm mơ thấy hài tử gọi thiếp hai tiếng mẫu thân. Thiếp thật sự rất khó chịu, thiếp thà bản thân mình có chuyện cũng không hi vọng con của chúng ta có chuyện. Đó là hài tử của chúng ta mà." Mai Phi cổ lồng tan nát nói với Vân Lâm, nàng không thể để hài tử của mình hi sinh một cách oan uổng được.

"Hảo a, hảo a, Trẫm đáp ứng nàng. Ta sẽ phái cấm vệ quân tra rõ vụ việc." Vân Lâm bắt đắc dĩ, đáp ứng mai Phi. Hắn cũng chưa từng nhìn thấy Mai Phi thống khổ như vậy, không ngờ mất đi đứa con lại là đã kích quá lớn đối với nàng.

Qua một hồi lâu, Mai Phi mới dần dần yên tĩnh lại, thút thít ở trong lồng ngực của Vân Lâm.

"Nàng nghỉ ngơi thật tốt đi, đừng suy nghĩ nhiều nữa. Trẫm còn việc phải đi xử lý, muộn chút sẽ quay trở lại thăm nàng." Vân Lâm nhẹ nhàng đặt Mai Phi xuống giường, sau đó đắp chăn cho nàng, cho gọi Đan Thanh vào rồi mới rời khỏi Như Mai cung.

"Nương nương, Lôi vương phái người đưa thuốc bổ cho nương nương bồi dưỡng thân thể." Đan Thanh nhẹ giọng nói với Mai Phi. Lôi vương đối với nàng tốt như vậy, nhưng Mai phi lại không biết đủ thật khiến Đan Thanh có chút không ưa.

"Nhận đi. Nếu người thích thì lấy một ít đi." Mai Phi nằm trên giường lạnh nhạt nói, trước đây nàng không biết quý trọng Vân Lâm, nhưng hiện tại, nàng nhất định phải nắm chặt trái tim của hoàng thượng. Còn Lôi vương đã là quá khứ rồi.

Đan Thanh bĩu môi.Đem mọi thứ thu dọn xong cũng rời đi.

.....

Vân Lâm trở về Ngự thư phòng đã nhìn thấy Lý Đức Hải đứng ở đó từ rất sớm.

"Chuyện này làm rất tốt. Hai tháng sau tăng bổng lộc cho thái y viện." Vân Lâm vừa đi vừa nói.

"Bên thái hậu có động tĩnh gì sao?" Ngồi trên long y, Vân Lâm liền hỏi.

"Thái hậu biết được Mai Phi sảy thai cũng không nói gì, chỉ thốt ra hai từ đáng tiếc. Còn về phần Hoàng hậu nương nương... hình như là đối với việc này có nghi vấn. Đã tìm đến thái y viện Hàng Ngọc Sơn. Hiện tại hắn đang ở trong Vạn thọ cung". Lý Đức Hải vội nói, hoàng thượng đã hạ mật lệnh, có lẽ hắn sẽ không dám tiết lộ.

Vân Lâm gật đầu, hắn tin Hàn Ngọc Sơn sẽ không dám nói, chỉ hi vọng Ôn Nhã đối với chuyện của Mai phi đừng quá húng thú.

.....

"Hàn Ngọc Sơn, ta gần đây nghe được một chuyện, nghe nói thái y viện cùng các phi tử hậu cung có quan hệ mật thiết. Vốn không muốn quản việc này nhưng việc can hệ tới tỷ muội Vương Tiệp Dư, ta không thể không tìm đến người." Bên trong Vạn thọ cung, Ôn Nhã cố ý đem Hàn Ngọc Sơn về phòng của mình, đóng chặt cửa, không cho người bên ngoài vào.

"Ôn cô nương, đang nói gì, hạ quan nghe không hiểu." Hàn Ngọc Sơn căng thẳng trong lòng. Vẫn không chịu thừa nhận.

"Hàn thái y quả nhiên không vào quan tài thì không đổ lệ mà. Ta từng nghe nói, ở Vân Thành, Hàn Gia cùng Vương Gia là bạn thế giao (bạn cũ tri âm). Vương gia thì có nữ nhi là Ưc Dao, Hàn gia thì có nam nhi là Ngọc Sơn. Hai người từ nhỏ đã là thanh mai trúc mã. Cảm tình rất sâu đậm. Nhưng đáng tiếc, Ưc Dao sau khi trưởng thành liền cho tiến cung, còn Hàn Ngọc Sơn thì tiến cung làm thái y.

Haizz. Một đôi uyên ương tình sâu nghĩa nặng lại bị chia rẽ. Người nói xem, đối với chuyện này người nghĩ như thế nào?" Ôn Nhã muốn tìm hiểu chuyện gì thì dễ như ăn cháo mà thôi.

"Đều là chuyện trước kia." Hàn Ngọc Sơn cắn chặt răng nói, một chút cũng không biểu lộ ra.

"Chuyện trước kia như thế nào ta không cần biết, ta chỉ biết nếu cứ tiếp tục như thế, để hoàng thượng biết rồi, e Vương Tiệp Dư khó giữ toàn tính mạng. Nàng thì tịch thu gia sản, toàn gia đều chết. Lẽ nào người muốn đứng đây trơ mắt ra nhìn Vương Ưc Dao vạn kiếp bất phục sao." Ôn Nhã trên mặt lộ rõ thần sắc nghiêm nghị, lớn tiếng hỏi khiến cho Hàn Ngọc Sơn cảm thấy bị áp bức.

"Thần và Ưc Dao từ thời điểm tiến cung đã không còn quan hệ, thỉnh hoàng hậu chớ nên vu hại chúng thần." Hàn Ngọc Sơn nói.

"Không có gì? Vương Tiệp Dư đã là phi tử của hoàng thượng, người giờ lại còn dám gọi thẳng tặc danh, người chẳng lẽ nửa điểm quy củ cũng không hiểu, còn cả gan nói người và Vương Tiệp Dư không còn quan hệ, lời này người nói, ta đều không tin." Ôn Nhã mặt lạnh nhìn hai hàng mồ hôi đang tuôn

ra từ trên trán Hàn Ngọc Sơn.

"Thần và Vương Tiệp Dư hoàn toàn trong sạch, tuy rằng thần rất ái mộ nàng. Nhưng cũng biết quy củ, kiên quyết không dám hại nàng. Nếu nàng có việc xảy ra, thần cũng không muốn sống." Hàn Ngọc Sơn liền nói.

"Nếu đã như vậy, hiện tại lời đồn đã bay xa khắp nơi, nếu ngươi muốn cứu Vương Úc Dao vậy ngươi có bằng lòng vì nàng mà chết hay không?" Ôn Nhã lãnh khốc nói.

"Nếu như cái chết của thần có thể cứu được Úc Dao, vậy thần xin được ban chết." Hàn Ngọc Sơn mặt không đổi sắc nói.

"Vậy còn người nhà ngươi thì sao? Ở trên ngươi vẫn còn có cao đường." (là thân sinh phụng dưỡng)

"Cả nhà thần không chỉ có một mình thần là nhi tử, thần tin rằng các huynh đệ khác sẽ chăm sóc tốt gia phụ!" Hàn Ngọc Sơn vẫn không hề bị lay động, kiên quyết nói.

"Hảo, ở chỗ ta có một viên thuốc độc, khi uống xong, nửa canh giờ sau sẽ phát tác dụng. Dù để ngươi rời khỏi hoàng cung. Nếu ngươi thật lòng vì Vương Tiệp mà chết, ngươi liền uống nó đi." Ôn Nhã từ trong cái bình nhỏ đỏ ra một viên thuốc, đưa cho Hàn Ngọc Sơn.

"Phiền Ôn cô nương bảo hộ chăm sóc tốt cho Úc Dao, đừng để nàng ở trong hoàng cung phải trải qua những ngày quá gian nan." Hàn Ngọc Sơn liền dập đầu với Ôn Nhã, sau đó ngửa đầu đem thuốc nuốt vào, rồi lặng lẽ rời khỏi Vạn Thọ cung.

"Tỷ tỷ, Hàn Ngọc Sơn đối với ta là chân thật, vậy...độc được kia có phải là thật không?" Sau khi Hàn Ngọc Sơn rời đi, từ trong phòng Vương Tiệp Dư bước ra, sắc mặt đau khổ nhìn Ôn Nhã, tỷ tỷ chắc sẽ không thật đem độc được đưa cho Hàn Ngọc Sơn.

"Đó là độc được hoàn toàn không sai, nếu muội muốn cứu hần, hần cũng đã chết." Ôn Nhã lạnh nhạt nói.

"Sao lại như vậy chứ, muội và huynh ấy... Hoàng thượng cũng chưa biết chuyện, tỷ tỷ sao tỷ lại làm như vậy chứ." Vương Tiệp Dư run rẩy nói, khuôn mặt khó tin nhìn Ôn Nhã.

"Nếu muội đã là người của hoàng tộc, muội cũng nên biết, hoàng thượng cho dù không thích muội nhưng muội với nam tử khác có quan hệ, lỡ bị truyền ra rồi, hoàng thượng nhất định sẽ không tha muội, thậm chí còn liên lụy cả gia đình muội." Ôn Nhã lạnh nhạt nói, toàn bộ hoàng cung đều là người của Vân Lâm, Ôn Nhã có thể biết, ở mỗi một góc tối đều có ai đó đang quan sát toàn bộ nhất cử nhất động ở hậu cung này.

Chuyện của Vương Tiệp Dư và Hàn Ngọc Sơn cho dù không bị những người núp sau bóng tối đó phát hiện đi nữa, nhưng nếu có ai đó muốn hại nàng thì chỉ cần vài câu liền sẽ hủy diệt được Vương Tiệp Dư.

"Là do ta liên lụy đến huynh ấy, là ta hại huynh ấy." Vương tiệp dư khóc rờn nói, : "Tỷ tỷ, độc được của tỷ cho ta một viên đi, ta muốn cùng Ngọc sơn đi xuống hoàng tuyền". Vương Tiệp Dư cầu xin Ôn Nhã. Những tưởng tỷ tỷ chỉ là thử Hàn Ngọc sơn, không ngờ kết quả lại ra thế này, nàng hiện giờ cũng chỉ muốn cùng Hàn Ngọc Sơn một đôi, dù chết cũng theo.

"Nếu muội đã muốn như thế, ta liền tặng cho muội. Muội yên tâm, chờ sau khi hai người chết rồi, ta sẽ nghĩ biện pháp để hai người đồng tán một mộ." Ôn Nhã tựa hồ không buồn bã, cũng đưa cho nàng một viên.

"Úc Dao đã tạ tỷ tỷ đã tác thành." Vương Tiệp Dư nói, sau đó cũng đem viên thuốc nuốt xuống, rồi rời khỏi Vạn Thọ cung

Bạn đang đọc truyện *Nghe Phụng Hoàn Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104: Chương 10 dẫn vặt.

Ôn Nhã nhìn hai người bọn họ lần lượt rời khỏi, cười khúc khích, đôi tay sờ mặt của mình, "Ôn Nhã ta lòng ác như vậy sao, hai viên đó cũng chỉ là thuốc thường, sau khi bọn họ ăn xong, chỉ mê man một canh giờ thôi mà." Ôn Nhã cười khổ, nhìn Vương Tiệp Dư mà ao ước, muội ấy có một tên nam nhân vì muội ấy mà ngay cả tính mạng cũng không cần, Vương Tiệp Dư trao thân gửi phận cho hần cũng đáng, mặc kệ như thế nào, nàng nhất định phải giúp cho đôi uyên ương ngọc nữ này thành đôi mới được.

...

Chuyện Mai Phi sẩy thai Ôn Nhã cũng không cần quan tâm. Nhưng nếu Mai Phi điếc không sợ súng, gây trở ngại cho nàng, nàng nhất định cũng sẽ cùng Mai Phi vui đùa một chút.

Vân Lâm biết nguyên nhân thật sự dẫn đến Mai Phi sinh non, nhưng vì để an ủi Mai phi, liền phái cấm vệ quân đến Vạn thọ cung tra soát một phen. Ôn Nhã cười gằn nhìn cấm vệ quân đang lục soát khắp nơi, cũng chỉ là giả vờ tra soát, bẩm báo không có gì, liền lập tức ly khai. Mai Phi tuy rằng không cam tâm, nhưng cũng không dám có yêu cầu gì quá đáng.

....

"Hoàng thượng gần đây có phải rất bận chính vụ." Mai Phi khuôn mặt trắng bệch, suy yếu nằm trên giường.

"Trăm mấy ngày nay xác thực rất bận, ái phi nên nghỉ ngơi thật tốt, nghe lời thái y, tạm thời không nên đi ra ngoài, nữ tử sẩy thai rất yếu dễ bị trúng gió lạnh." Vân lâm lời kéo Mai Phi ôm vào lòng khuyên nhủ.

"Vâng, thiếp biết rồi." Mai Phi hơi trầm xuống.

"Thượng thư đại nhân tìm trăm có chút việc, trăm đi trước, một lát sau lại trở về thăm nàng." Vân Lâm ôn nhu nói, mỗi lần hắn muốn đi liền nói là có việc của triều đình, nhưng mai Phi biết rõ, hoàng thượng làm gì có, lần đó cũng nói là cùng đại thần thương nghị, nhưng kết quả lại về Vạn Thọ cung.

"Vậy thiếp sẽ chờ hoàng thượng." Mặc dù trong lòng không muốn, nhưng Mai Phi cũng đành phải ngoan ngoãn buông tay. Nếu nàng không biết tiến mà lui, nhất định hoàng thượng sẽ càng căm ghét nàng.

"Quả không hổ danh là hảo ái phi của trăm. Lần sau đến trăm sẽ mang cho nàng một chút ngọc nhiên". Vân Lâm nói, cúi người hôn lên vàng trắng của Mai Phi, cũng không chú ý đến ánh mắt cô đơn của nàng, hắn liền vội vã rời khỏi.

"Đan Thanh. Trái tim của hoàng thượng càng ngày càng cách xa ta, hắn đã không còn yêu ta như trước nữa." Mai Phi nằm trên gối thất thanh khóc rống.

"Nương nương, người sao phải khổ như vậy. Lôi vương đối với người là toàn tâm toàn ý, tại sao lại không chịu phải nhất định là hoàng thượng. Hiện tại trái tim của hoàng thượng đã không dành cho người, vậy còn Lôi vương thì sao? Aizz." Đan Thanh nhẹ nhàng vỗ lên bờ lưng của Mai Phi.

.....

"Nhã nhi, nàng đang chuẩn bị pha trò gì sao?" Vân lâm vừa đi tới vạn thọ cung, liền nhìn thấy Ôn Nhã đang chỉ huy các nô tài làm món đồ gì đó. Bên trong Vạn thọ cung nhiều món đồ đã loạn cả lên hết, mẫu hậu cư nhiên lại dung túng cho Ôn Nhã như vậy, khiến hắn mơ hồ cũng có chút đau đầu.

"Hồi Bẩm hoàng thượng, tỷ tỷ nói sơn hào hải vị trong cung ăn hoài cũng chán, muốn đổi món ăn mới một chút." Thấy Ôn Nhã không đáp lời, bên cạnh Vương Tiệp dư cười hi hi nói.

Nói về lần trước Vương Tiệp Dư bị ôn nhã dọa đến khóc sưng cả mắt, sau khi nàng uống viên thuốc đó xong, liền trở về cung thu xếp đồ vật, những đồ quý giá đều đưa hết cho Ôn Nhã, mà Ôn Nhã cũng không từ chối. Kết quả, sau khi ngủ một giấc liền tỉnh lại, mới phát hiện nàng quá lỗ mãng khiến nàng đỏ mặt đến không có chỗ trốn, Vương Tiệp Dư bây giờ đã biết rõ tâm ý của Ôn Nhã, nên càng yêu thích tỷ tỷ của mình, cả ngày cùng nhau chơi đùa trò chuyện.

"Àh, vậy Nhã nhi muốn đổi món gì." Vân Lâm chau mày, không biết nàng lại nghĩ ra chiêu gì nữa.

"Tiểu Nhã nói là muốn để cho các trân cầm dị thú ở trong Ngự hoa viên của người, ném thử trước tiên." Lúc này thái hậu mới từ bên trong đi ra.

"Quả thực là làm càn rồi." Vân Lâm trên mặt lập tức đen lại. Khiến Lý Đức Hải ở bên cạnh cũng muốn cười trộm.

Ngự hoa viên chính là nơi mà hoàng thượng nghỉ ngơi nhàn nhã, tụ hội hết thảy những hoa, quả trân quý, trong đó còn có kỳ trân dị thú mà thế gian hiếm có được. Hơn nữa hoàng thượng cực kì thích những trân kì dị thú kia, không cho bất cứ ai tổn thương chúng, kết quả hoàng hậu nương nương lại muốn đụng đến chúng.

"Nàng dám có lá gan lớn như vậy, dám động vào đồ của trăm, trăm lệnh cho nàng không được phép bước vào ngự hoa viên nửa bước." Vân Lâm buồn bực nói. Ôn Nhã cũng thật là ngày càng không để hắn vào mắt. Những trò trẻ con trước đây của nàng hắn cũng coi như bỏ qua, nhưng hiện tại còn muốn đụng đến những kì trân dị vật mà hắn vất vả sưu tầm được. Biết đâu, ngày nào đó nàng lại muốn ăn luôn thịt rồng, vậy làm sao hắn há có thể dung túng nàng được nữa.

"Nhưng là thái hậu đáp ứng lời thỉnh cầu của ta. Còn định mời hoàng thượng đến thưởng thức nữa." Ôn Nhã lúc này mới ngẩng đầu lên nhìn Vân Lâm nói. Ánh mắt đắc ý của nàng khiến khóe miệng của Vân Lâm đánh đánh lên vài lần, nàng hắn là cố ý mà. Không sai, nhất định là cố ý.

"Đúng rồi, hoàng thượng ai gia đã đáp ứng rồi, người cũng không vì những dị thú trân cầm kia mà để ai gia phải thất tín với người khác đúng không?" Thái hậu nháy mắt nhìn Vân Lâm. Rốt cuộc hắn đành phải chịu thua, Ôn Nhã quây một mình đủ rồi còn kéo theo cả thái hậu nữa.

"Thái hậu đã vui như vậy, nàng muốn làm sao cũng được." Vân Lâm nghiêng răng nghiêng lợi nói ra câu này, hắn không thua Ôn Nhã đâu, hiện tại nàng dùng thái hậu che chở, hắn sẽ có biện pháp khác để trị nàng.

.....

Mai Phi nghe tin hoàng thượng đem toàn bộ Ngự Hoa viên giao cho Ôn Nhã, nàng kém chút thổ huyết rồi. Không để ý đến lời khuyên ngăn cản của Đan Thanh, dứt khoát một mạch đi đến Ngự Hoa viên, nàng muốn xem rốt cuộc hoàng thượng muốn dung túng à ta như thế nào.

"Tỷ tỷ nói xem những thứ này có thật sẽ bắt được những kì trân cầm thú kia." Vương Tiệp dư cùng Ôn Nhã trốn sau cây hoa tùng. Thái hậu ngồi ở trong đình cách bọn họ không xa lắm.

"Rất có thể, trước kia ở trên núi ta cũng đã từng làm qua." Ôn Nhã nhỏ giọng nói.

"Nhưng mà tỷ tỷ sao không để bọn chúng tự do dự tại, lại bắt chúng đưa vào nhà bếp a, đã vậy còn phải tự mình đi bắt, không biết là có bắt được không nữa đây." Vương Tiệp Dư nói với Ôn Nhã.

"Muội không hiểu gì cả, giờ ta có giải thích muội cũng không rõ ràng nha, thôi muội cứ tiếp tục quan sát đi." Nàng có cố gắng giải thích chưa chắc Vương Tiệp Dư hiểu, thôi thì cứ để muội ấy tự tìm hiểu vậy.

Vân Lâm ở phía xa xa nhìn thấy hai người nữ nhân cứ lấp ló ló ở sau cây hoa tùng, cơ bản muốn nhìn xem bọn họ định làm gì, nhưng do ngự thư phòng vẫn còn đại thần đang đợi, Vân Lâm không thể làm gì khác hơn là phải rời đi.

"Tỷ tỷ, mau nhìn xem, có con cò trắng đang tiến vào bên trong vòng của chúng ta kìa." Vương Tiệp Dư nhìn thấy chú cò trắng từ từ tiến vào bên trong chiếc vòng dây mà bọn họ đã cố gắng bố trí từ trước, kìm không được mà hét to. Bởi vì âm thanh quá lớn cho nên cò trắng nghe thấy lập tức bay đi, Vương Tiệp Dư một mặt ỉu xiu.

"Cẩn thận chút, muội hô to như vậy, dọa nó sợ bỏ chạy rồi." Ôn Nhã dùng tay làm động tác cấm khẩu, sau đó nhỏ giọng nói với Vương Tiệp Dư. Vương Tiệp Dư gật đầu hiểu rõ, không dám lên tiếng nữa.

Vì để vây bắt con mồi, Ôn Nhã quyết định phân công với Vương Tiệp Dư, nếu ai bắt được con mồi nhiều nhất, thì tiền đặt cược cũng chính là thu hết con mồi về tay mình, còn có thể được thái hậu ban thưởng đôi vòng ngọc nữa.

"Ôn cô nương. Mai phi nương nương mời ngài qua đó mộ chuyện." Ôn Nhã đang trốn ở một góc, hết sức chăm chú chờ đợi con mồi, nhưng không ngờ Đan Thanh phụng mệnh đến báo với Ôn Nhã.

"Không đến được không?" Ôn Nhã cự tuyệt nói, đến đó khẳng định sẽ có chuyện không tốt.

"Vẫn thỉnh cô nương đi một chuyến, đừng làm lỡ thời gian, nương nương đang ở phía trước." Đan Thanh tỏ thái độ không ngại ngùng nói với Ôn Nhã, nàng cũng không muốn từ chối nữa, phỉu bụi trên người rồi cùng Đan Thanh rời khỏi.

Bởi vì chỗ trốn của Ôn Nhã hơi hẻo lánh lại bị cây cối cao to chặn tầm mắt của mọi người, tất nhiên những người khác cũng chưa hay biết nàng đã rời đi.

Lúc này Mai Phi đang đứng ở bên cạnh bờ ao. Một thân váy đỏ, như liễu rủ trong gió, nhìn một bên mặt còn có thể thấy được tư thái ngông nghênh cuồng đại của Mai Phi. Sau khi Đan Thanh đưa Ôn Nhã đến, cũng chậm chậm lui ra.

Bạn đang đọc truyện *Nghinh Phụng Hoàn Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 105: Chương 11 rơi xuống nước.

"Mai Phi nương nương gọi dân nữ đến có chuyện gì không..." Ôn Nhã đứng một lúc cũng không thấy Mai Phi phản ứng, rốt cục không nhịn được liền hỏi.

"Ôn cô nương cảm thấy ân sủng của hoàng thượng là như thế nào?" Mai Phi hỏi một câu không hề có liên hệ gì cả.

"Ân sủng của hoàng thượng là phải hỏi nương nương mới đúng, dù sao nương nương mới là nữ nhân của người." Ôn Nhã cười nói, xem ra Mai Phi lại giả bất thiện nha. (ý nói có ý đồ)

Nhìn cảnh vật chung quanh, Ôn Nhã thật sự muốn cười rồi, không phải là muốn đóng phim trình diễn sao? Đừng nói là ở ngay trước mặt nàng, rồi giả vờ rơi xuống nước, sau đó vu oan là nàng đẩy Mai Phi xuống dưới, đúng là... vở kịch cầu huyết quá nha. Ôn Nhã lùi về sau vài bước, giữ khoảng cách với Mai Phi. Chỉ tiếc bên cạnh lại không có thị vệ, không ai sẽ làm chứng cho nàng.

"Từ xưa đế vương vô tình, hoàng thượng ân sủng tựa mây vô tình, nói tản đi liền tản đi." Mai Phi bi thương nói. Trong giọng nói tràn đầy tuyệt vọng, thân thể cũng hướng về phía trước một bước. Chỉ một bước nữa là có thể rơi tõm xuống ao rồi, Mai Phi tựa hồ cũng không nhìn thấy.

"Mai Phi nương nương gọi dân nữ đến, lẽ nào chỉ để nói với dân nữ những lời này. Hay là muốn dân nữ thưởng thức cảnh nương nương khiêu vũ trong hồ, cái này nương nương quả nhiên hiểu khách rồi. Nhưng mà dân nữ phải nói trước, dân nữ không biết bơi, đến thời điểm đó, dân nữ sẽ tìm hộ vệ đến hỗ trợ, không biết nương nương có thể chịu đựng nổi hay không." Ôn Nhã tay ôm ngực, ung dung nhìn Mai Phi.

Mai Phi kinh ngạc quay đầu lại nhìn, Ôn Nhã cư nhiên lại biết âm mưu của nàng, trên mặt nét bi thương khi nãy liền cứng ngắc, không biết bước tiếp theo nên làm thế nào nữa.

"Ôn cô nương đang nói gì vậy. Mai Phi ta tốt xấu gì cũng là đứng đầu trong hậu cung, hoàng thượng ân sủng ta không ít, làm sao có thể tự sát trong hồ,

loại chuyện ngu ngốc như vậy, chỉ khiến ta xấu mặt." Mai Phi che miệng khẽ cười nói. Không còn bộ dáng đáng thương ban nãy nữa.

"Như vậy quá tốt rồi." Ôn Nhã cũng đáp lại, hai người mặt đối mặt.

"Người dự định bỏ rơi hoàng thượng đến khi nào chứ, hoàng thượng bây giờ tuy vẫn còn tình cảm với người, nhưng nếu người không biết cách khiến hoàng thượng càng ân sủng, vị trí hoàng hậu e rằng cũng khó giữ. Đến lúc đó người muốn hối hận cũng không kịp." Mai Phi giả vờ khuyên nhủ.

"Việc này không cần Mai Phi nương nương phải nhọc lòng lo lắng, nếu ta làm hoàng hậu, e rằng cả hậu cung cũng sẽ không có một nữ tử nào khác, ta chỉ cần một trượng phu, những nữ tử khác cũng đừng nghĩ sẽ tới gần trượng phu ta." Ôn Nhã nói, khiến Mai Phi cũng thất kinh.

"Người đúng là nằm mơ chẳng. Hoàng thượng là cửu ngũ chí tôn, làm sao có thể chỉ có một mình người." Mai Phi cười gằn. Trong cung sự tình nàng cũng đã nhìn thấy quá nhiều, hoàng thượng lúc trước cũng nói hậu cung chỉ có một mình nàng, rốt cục kết quả như thế nào, từng người mỹ nữ lần lượt được tiến cung. Loại chuyện mà Ôn Nhã muốn vốn là không thể.

"Cho nên ta mới lựa chọn không trở thành nữ tử trong hậu cung." Ôn Nhã cười nhạt nói.

"Chỉ sợ lựa chọn của người chung quy sẽ không thành công, có lúc ta cũng thật sự quá mệt mỏi, ta rất muốn được như người, có thể sống tiêu sái thoải mái như thế, nhưng ta chỉ có thể vĩnh viễn ở mãi chốn thâm cung này." Mai Phi nói, thân thể không ngừng lùi lại.

"Người muốn làm gì, lẽ nào người thật sự muốn đi tìm cái chết." Nhìn thấy Mai Phi chân không ngừng đi về phía hồ nước, Ôn Nhã liền hoảng lên.

"Ôn Nhã, ta khuyên người một câu, nếu người không muốn nắm giữ tâm của hoàng thượng, người cũng không nên ở trong chốn thâm cung này, để nó ràng buộc người như vậy." Mai Phi khẽ miệng cười nhẹ, khiến Ôn Nhã hoảng thần, thấy thân hình của Mai Phi sắp sửa rơi xuống nước, Ôn Nhã ngay cả chuyện hăm hại cũng không nhớ nổi, một bước xông lên, kéo Mai Phi trở về.

Trong chớp mắt Mai Phi liền ngã xuống đất, còn Ôn Nhã bởi vì dùng sức quá mạnh, cả người liền nhảy trực tiếp xuống bờ ao.

"Nguy rồi." Nhìn mặt nước trước mặt mình, trong đầu Ôn Nhã cũng chỉ còn dư lại một chút ý nghĩ.

"Cứu ta." Bị nước nhấn chìm đến nghẹt thở, khiến Ôn Nhã tuyệt vọng sâu sắc (thì ra kiếp này và kiếp trước nàng thật sự cũng ko biết bơi)

"Khụ khụ." Mai Phi suy yếu nằm ở bên cạnh, không ngừng ho khan.

"Ta vốn định, giữa ta và người nhất định một người phải chết. Ta cũng đã quá mệt mỏi rồi, ta nghĩ nếu ta chết trước mặt người, người có làm hoàng hậu cũng không an lòng, nhưng không ngờ người còn có thể thay ta đi chết, như vậy ta không cần phải chết nữa." Ôn Nhã mặc dù đang ở trong nước không ngừng giãy dụa, nhưng vẫn nghe rõ mồn một từng câu từng chữ Mai Phi đang nói với mình, thì ra bản thân nàng vẫn trùng kếp của Mai Phi.

Ôn Nhã thật sự không biết bơi. Coi như nàng có võ công, nhưng ở trong nước nàng cũng không thể dùng sức, nước hồ không ngừng truyền vào tai và miệng nàng, loại cảm giác nghẹt thở này khiến tận đáy lòng nàng cũng cảm thấy sợ sệt, Ôn Nhã ngày càng không có khí lực, cả người đều chìm xuống dưới mặt nước.

"Trước người đem lời ta muốn nói đã nói ra hết rồi, hoàng hậu tỷ tỷ, thân thể ta yếu đuối, không chạy nổi, người ráng chống đỡ để ta gọi thị vệ đến cứu." Mai Phi nói xong, lao đảo đứng dậy, cổ họng lạnh lạnh hô cứu mạng, âm thanh nhỏ đến nỗi chỉ nàng có thể nghe thấy.

"Mai Phi nương nương." Vương Tiệp Dư đứng phải Mai Phi. Sau khi bắt được con mồi, Vương Tiệp Dư định đem đến cho Ôn Nhã xem, nhưng đã đi hơn nửa ngày xung quanh ngự hoa viên cũng không tìm thấy Ôn Nhã, đang chạy đi tìm, bất ngờ đứng phải Mai Phi đang lao đảo đi tới.

"Ôn cô nương. Ôn cô nương, nàng ấy..." Mai Phi thở không ra hơi, trong lúc nhất thời nói năng lắp bắp.

"Nói mau đi. Người đâu đến đây mau. Người đâu." Nhìn thấy Mai Phi như vậy, Vương Tiệp Dư cũng hiểu ra chút chút, lớn giọng kêu to.

"Ôn cô nương vì cứu ta, đã rớt xuống ao rồi." Mai Phi thấy mọi người ùn ùn chạy tới, nếu nàng không nói, chỉ sợ bản thân cũng sẽ bị hoài nghi.

"Ao nào, ở đâu, người mau nói a." Vương Tiệp Dư gấp đến độ lay mạnh thân thể của Mai Phi.

"Ồ Quá Hoa Trì." Chờ người đến đủ, Mai Phi lúc này mới cất lực nói ra một câu.

"Mau, mau lên đến Quá Hoa trì." Vương Tiệp Dư cuống lên, không hề nghĩ ngợi, trực tiếp bỏ mặc Mai Phi, nhanh chạy đi.

Lúc này trong ao cũng đã không nhìn thấy bóng dáng Ôn Nhã nữa, thị vệ chạy tới, từng người trực tiếp nhảy xuống phía dưới tìm kiếm, nếu không phải thị nữ ngăn cản, e rằng Vương Tiệp Dư cũng sẽ nhảy xuống đó, bên kia thái hậu nghe tin, cũng vội chạy tới đây.

"Ôn tỷ tỷ, Ôn tỷ tỷ." Vương Tiệp Dư ở trên bờ gấp đến độ muốn khóc, thị vệ ở dưới đang tìm kiếm vẫn chưa tìm thấy Ôn Nhã.

"Đã tìm thấy, đã tìm thấy." Ngay thời điểm Vương Tiệp Dư gần như bất tỉnh, đột nhiên truyền đến âm thanh kinh hi của thị vệ, ngay lập tức cả thân thể Vương Tiệp Dư liền ngã quỵ xuống đất.

.....

"Hoàng thượng, xảy ra chuyện rồi, chuyện lớn rồi." Vân lâm đang cùng các đại thần thương nghị chính sự, liền nghe âm thanh hốt hoảng của Lý Đức Hải truyền đến.

"Hoàng Hậu nương nương rơi xuống nước, hiện tại đã hôn mê bất tỉnh." Chưa để Vân Lâm đặt câu hỏi, Lý Đức Hải đã hùng hộc nói, tiếp theo như một cơn gió thổi qua người ông, trong chốc lát ngự thư phòng liền không có bóng của hoàng thượng nữa. Lý Đức Hải không thể làm gì khác hơn là một đường đuổi theo.

Ôn Nhã được thị vệ cứu về Vạn thọ cung, kết quả đã hôn mê bất tỉnh, ngự y cũng đều bó tay. Vương Tiệp Dư lúc này nước mắt đã giàn dụa, thái hậu sắc mặt khó coi nhìn Mai Phi một mặt trắng xám đang quỳ phía trước.

"Thái hậu nương nương tạm thời đừng buồn, do Ôn cô nương đã uống nước quá nhiều lại chấn kinh quá độ, nên phải mất một chút thời gian sau mới tỉnh lại được." Hàn Ngọc son cát tiếng nói.

"Tiểu Nhã cùng Vương Tiệp Dư đang rất vui vẻ chơi đùa ở ngự hoa viên, tại sao lại đến Quá Hoa trì, vừa hay người cũng đang ở đó, Mai phi, chuyện này người nhất định phải giải thích rõ cho ai gia." Thái hậu trừng trừng nhìn Mai Phi. Sắc mặt nàng giờ đây đã trắng bệch, môi miệng đều đã run cầm cập, một chữ cũng không nói ra được.

"Mai Phi nương nương, tỷ tỷ cùng ta đang vui vẻ, tại sao lại đến Quá Hoa trì, khẳng định người đã đến tìm tỷ tỷ, người là muốn hại tỷ tỷ a." Vương Tiệp Dư gào thét nói với Mai Phi.

"Không phải như vậy, không phải." Mai Phi nhỏ giọng lúng túng, thanh âm cũng không lớn không nhỏ, nước mắt giờ đã giàn dụa, khuôn mặt đau khổ, khiến ai nhìn đến cũng sinh cảm động.

"Người đừng giả vờ đạo đức nữa, từ khi người mang thai, mỗi ngày đều đến thỉnh an Vạn thọ cung, ai cũng biết, người chính là có ý muốn gây hòa khí với tỷ tỷ. Sau khi hài tử người không còn, người lại giựt giấy báo hoàng thượng đến Vạn thọ cung lục soát, ý định đồ oan cho tỷ tỷ, đáng tiếc tỷ tỷ cũng chưa từng làm qua những chuyện như vậy. Người ba lần bảy lượt không tìm được manh mối, lại dùng những thủ đoạn dâm hèn để đối phó với tỷ tỷ. Mai Phi, người quả thực là đáng ghét, khiến người khác nhìn vào lại cảm thấy buồn nôn." Vương Tiệp Dư tức giận, nói với Mai Phi, nàng vì Ôn Nhã, cái gì cũng không sợ.

"Người đừng nói lời oan uổng cho ta, ta không có." Mai phi một mực chối cãi, hiện tại cũng không biết Ôn Nhã khi nào mới tỉnh lại, chỉ cần nàng không nói, Đan Thanh cũng sẽ không phản bội nàng.

"Hoàng thượng giá lâm." Âm thanh thái giám lạnh lạnh, một bóng người màu vàng kim lướt qua, bay thẳng đến bên giường của Ôn Nhã.

Mai Phi nhìn người đến mà không chú ý đến nàng, trong đầu tràn đầy cay đắng, cả người co quắp ngồi dưới đất, người kia trong lòng đã thật sự không có nàng.

Trước đây chuyện này chưa từng xảy ra như vậy. Những lúc ấy, mặc kệ là đúng hay sai, bất kể là ở nơi nào, hoàng thượng đều nhìn thấy nàng, đều ở bên cạnh nàng bảo vệ nàng, ngay khi Ôn Nhã mới tiến cung, trong mắt hoàng thượng vẫn còn có nàng, rõ ràng vào lúc ấy, hoàng thượng tuyệt đối sủng ái nàng, thậm chí còn không để ý an nguy của hoàng hậu, đem tâm hồn lại lạnh nhạt vô tình, nhưng hiện tại, mới qua hai năm, trong lòng hoàng thượng vĩnh viễn không còn vị trí của nàng nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nghinh Phụng Hoàn Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 106: Chương 12 cấm túc Như Mai cung.

Vân Lâm khẽ vuốt gương mặt tái nhợt của Ôn Nhã, rõ ràng miệng nàng trước đây vẫn luôn tươi cười như hoa, vậy mà bây giờ lại lẳng lặng nằm ở đây, khiến Vân Lâm phải thực đau lòng.

"Mai Phi, nghe nói Ôn Nhã vì cứu nàng mới trượt chân rơi xuống nước, đúng không?" Ngồi ở bên cạnh Ôn Nhã, Vân lâm lạnh lùng nhìn Mai Phi đang quỳ dưới đất.

"Không sai." Mai Phi liền nhìn Vân Lâm, trong mắt không hề sợ hãi.

"Vì sao Ôn Nhã phải cứu nàng." Vân Lâm nói ra lời này khiến cả người Mai Phi đều run rẩy. Lẽ nào nói nàng có âm mưu, không lẽ không thể có người cứu nàng sao. Hoàng thượng, trái tim người, từ khi nào đã băng lạnh ngàn năm như vậy.

"Hồi bẩm hoàng thượng, thiếp chỉ nhớ nhưng hài tử đã chết của mình, trong lúc nhất thời đầu bị choáng váng, khi thiếp thanh tỉnh là lúc muốn rút xuống ao của Quá Hoa Trì, chính Ôn cô nương đã cứu thiếp." Mai Phi nói, thân thể đơn bạc, run rẩy như sắp ngã.

"Ái phi, đứng lên đi." Vân lâm đột nhiên thờ dãi, Vân Lâm tuy rằng không thấy có lỗi vì đã giết đi đứa con trong bụng Mai Phi, nhưng hán cũng không

muốn cùng nàng đôi co qua lại, dù sao nàng cũng đã từng là người mà hắn yêu thương tha thiết.

"Nương nương." Đan Thanh đột nhiên vọt vào, nhìn thất thái hậu và hoàng thượng, liền cuống quýt quỳ xuống.

"Đan Thanh, trầm hỏi ngươi, lúc Mai Phi ở Quá Hoa Trì, ngươi đang ở đâu. Nếu mai Phi có điều gì bất trắc, ngươi làm sao gánh nổi trách nhiệm." Vân Lâm đột nhiên lớn tiếng quát, đối mặt với Vân Lâm uy nghiêm khí thế như vậy, Đan Thanh sợ đến đầu đã khấn sát đất.

"Hồi bẩm hoàng thượng, nương nương nói muốn đi dạo một chút, bởi vì nô tỳ thấy nương nương trong lòng còn buồn bực, định để nương nương ngồi chờ một chút, bèn đi lấy thuốc để nương nương uống, nhưng lúc quay lại, đã không gặp nương nương, nô tỳ nghe nương nương đã đến Vạn thọ cung nên liền lập tức chạy đến đây." Đan Thanh âm thanh run rẩy nói.

"Thôi bỏ đi, các nàng đều đứng lên hết đi. Hảo là tính mệnh của Ôn Nhã không sao, bằng không, trăm không thể không giết chết các nàng." Vân Lâm thở dài, nếu thật sự Mai Phi đã nói như vậy, cũng nên thả nàng một con đường sống.

"Khụ khụ, khụ khụ khụ khụ." Nằm ở trên giường Ôn Nhã đột nhiên ho khan, thỉnh thoảng còn có nước từ trong miệng nàng trào ra, chủ tớ Mai Phi nghe được tiếng Ôn Nhã ho khan, trên mặt đã không còn chút máu.

"Nhã nhi." Vân Lâm khẽ gọi, đem Ôn Nhã nâng dậy để ở trên đầu gối của mình, lập tức có thị nữ bưng đến một cái chậu, để Ôn Nhã tiếp tục ói ra nhiều nước, cả người giờ mới khôi phục ý thức.

"Tỷ tỷ, người có chỗ nào không thoải mái sao?" Vương Tiệp Dư ở bên cạnh sốt sắng hỏi, Hàn Ngọc Sơn bận bịu bắt mạch cho Ôn Nhã. Mọi người ai nấy đều vây quanh giường nàng, chủ tớ mai Phi không ai thêm ngó nhìn.

Đan Thanh buồn bực trừng Mai phi một chút, nữ tử này thực quá ngu xuẩn mà, lại đi dùng biện pháp này hại chết Ôn Nhã, hiện tại thì không xong rồi, Ôn Nhã cũng không có chuyện gì trái lại nàng mới gặp xui xẻo. Trong lòng phần hận không thôi, Đan Thanh đỡ lấy Mai Phi, tay dùng sức không ít, nhưng bởi vì Mai Phi còn đang chìm đắm trong bi thương của mình nên cũng không phát hiện ra.

"Mai Phi đâu, Mai Phi đâu rồi." Ôn Nhã tỉnh lại câu đầu tiên là tìm đến Mai Phi.

"Tỷ tỷ, Mai Phi ở đây, tỷ tỷ có phải Mai Phi hại người rơi xuống nước." Vương Tiệp Dư phần hận bắt bình nhìn Mai Phi.

"Mai Phi". Ôn Nhã nhìn chăm chăm vào Mai Phi, vì tức giận mà cả người ngã oặt vào trong lòng ngực Vân Lâm.

"Tiểu Nhã. Đã xảy ra chuyện gì, nàng trước tiên đừng kích động, có ai gia ở đây, ai gia sẽ làm chủ cho ngươi." Thái hậu nói.

"Ổ Ngự Hoa viên, Đan Thanh đến tìm ta, nói là Mai Phi muốn gặp ta." Ôn Nhã vừa mở miệng đem lời nói dối của Đan Thanh khi nãy vạch trần, khiến Đan Thanh cả người đỏ mặt mồ hôi lạnh ướt cả tấm lưng.

"Đến Quá Hoa trì, Mai Phi nói hoàng thượng không yêu nàng ấy, nàng ấy không muốn sống, ta vốn định không cho nàng rơi xuống nước, cho nên kết quả chính ta lại rơi xuống hồ, mà nàng chẳng những không cứu chỉ ở bên hồ nhìn ta từ từ chìm xuống dưới." Ôn Nhã lần đầu tiên hận một nữ tử như thế, trước đây nàng còn vì mai Phi mà đồng tình, ai ngờ nàng ta lại nhẫn tâm như vậy, khiến nàng không khỏi tức giận.

Mai Phi nhìn trong mắt nàng tràn đầy phần hận, chỉ tiếc Hoàng thượng không thể biến ánh mắt thành sắt thép. Thái hậu hận không thể dùng ánh mắt mà giết chết nàng. Mai Phi nhìn thấy đột nhiên nở nụ cười, âm thanh lớn đến nỗi khiến mọi người ở đây đều hoảng hốt, nước mắt hòa lẫn nụ cười trực trào ra.

"Nàng còn cái gì muốn nói." Vân Lâm nhăn mày lại.

"Ôn Nhã, ngươi nói đúng." Tất cả mọi người không hiểu ý tứ của Mai Phi. "Nếu hoàng thượng đối với ngươi không thật sự một lòng như vậy, nếu hắn không thể làm được yêu cầu của ngươi, vậy ngươi cứ đi đi. Đi khỏi nơi này, đi đến nơi mà hắn không thể tìm thấy, như vậy chỉ ít trong lòng hắn còn có thể nhớ đến ngươi." Mai Phi nói một đoạn không đầu không đuôi, mọi người nghe không hiểu, nhưng Ôn Nhã thì nghe rất là rõ ràng.

Ôn Nhã thần sắc phức tạp nhìn Mai Phi một chút. "Hoàng thượng, Mai Phi là phi tử của người, người tự mình xử trí đi." Nói xong Ôn Nhã tránh khỏi lòng ngực của hắn, tựa vào người của vương tiệp dư, ai nàng cũng không nhìn chỉ nhìn chăm chăm thiên hoa bản trên đầu mà dờ ra.

Nói cho cùng Mai Phi cũng chỉ là một người đáng thương.

"Ngọc Mai. Dù sao nàng và ta cũng từng là phu thê, Trẫm cũng không muốn quá đáng với nàng. Bắt đầu từ hôm nay, nàng vẫn là Mai Phi, vẫn ở tại Như mai cung, tất cả chi phí ăn mặc trẫm cũng sẽ chu cấp cho nàng một chút cũng không thiếu. Nhưng nàng mãi mãi cũng đừng nghĩ bước ra khỏi Như Mai cung nửa bước, nàng và ta sinh tử như thế nào cũng không cần gặp lại." Vân Lâm lạnh nhạt nói.

"Hoàng thượng, ngài không thể làm vậy, trước đây ngài yêu Mai Phi nươngnương như vậy, hiện tại Mai Phi cũng chỉ phạm một chút sai lầm, ngài sao có thể đối xử với Mai Phi nươngnương như vậy." Mai Phi còn chưa nói, Đan thanh đã cuống lên. Nếu Mai Phi bị cấm túc, vậy nàng cũng không thể ra khỏi sao.

"Chỉ là phạm chút sai lầm." Vân Lâm cười gằn, "Ngọc Mai. Nàng có biết trẫm hối hận nhất chính là chuyện gì không?" Vân lâm đột nhiên khởi thân đi đến trước mặt Ngọc Mai.

"Chuyện gì." Mai Phi cũng đồng dạng cười gằn, mặc kệ Vân lâm nói gì, giờ phút này nàng đã không thể phản kháng nữa.

"Trăm hối hận nhất là lúc gặp lại nàng lần thứ hai, ta còn cho rằng nàng vẫn còn yêu ta, nhưng đáng tiếc..." Vân lâm hối hận rồi, hẳn sớm nên hối hận, chỉ là hắn không tin và cũng không muốn tin.

"Thì ra hoàng thượng là vì chuyện này mà hối hận, thiết cũng vậy, nếu như không gặp hoàng thượng, thật tốt biết bao nhiêu." Mai Phi bi thương nói. Thì ra hoàng thượng đối với nàng lạnh nhạt như thế, là bởi vì đã biết chuyện của nàng và Lôi vương, e thiết thời nhất vẫn là Lôi vương, cứ nghĩ rằng hoàng thượng là kẻ ngu si không biết gì.

"Người đầu mang Mai phi về Như Mai cung, không được sự cho phép của ta, nàng cũng không được ra khỏi cung, không cho bất kì ai đến thăm nàng, nếu ai trái lệnh, giết không tha." Vân lâm sắc mặt tái nhợt nói, liền có mấy tên hộ vệ đỡ Mai phi xuống. Đan Thanh thất thần đi sau lưng Mai Phi, hoàn toàn bất khả kháng.

Không ngoài Ôn Nhã dự liệu, cho dù biết Mai Phi phản bội, Vân Lâm vẫn không nỡ giết bỏ Mai Phi. Dù sao Mai Phi cũng đã từng là người tốt đẹp nhất mà hắn từng yêu thương.

"Nhã nhi, lần xử trí này, còn điểm nào khiến nàng không thỏa mãn nữa." Vân lâm đứng dậy, nhìn Ôn Nhã nửa nằm trên giường, trong lòng dâng lên một cảm giác khó chịu.

"Đây là việc nhà của hoàng thượng, dân nữ không có quyền hỏi đến." Ôn Nhã không hề quay lưng nhìn Vân lâm.

Xử trí xong Mai Phi, trong lòng hắn cũng có chút vắng vẻ, chỉ nói vài câu liền vội vã rời khỏi.

....

Mai Phi bị cấm túc, được loan truyền toàn bộ hậu cung, khiến mọi người ai nấy trong lòng cũng âu sầu cũng có vài người lại cười trên sự đau khổ của người khác. Mai Phi là ai chứ, là phi tử được hoàng thượng sủng ái nhất, đáng lẽ sẽ nắm giữ vị trí hoàng hậu, chỉ là không ngờ, hoàng thượng có thể ra tay nhẫn tâm như vậy, bây giờ Mai Phi bị đẩy vào lãnh cung còn có thể làm gì khác sao.

"Nương nương, người đừng lo lắng, chỉ cần người hạ sinh hoàng tử cho hoàng thượng, cho dù là Ôn Nhã cô nương cũng không thể lay động người." Bên trong Trữ Tú Cung, bệ Ngạc phi giờ đã rất lớn, đang đứng nhìn về phương hướng của như mai cung, trên mặt mang thêm nét âu sầu lo lắng.

Nàng biết mình được sủng ái là bởi vì nàng cũng có mấy phần giống Mai Phi nương nương, nhưng hiện tại Mai phi đã bị cấm túc, sợ rằng nàng cũng sẽ bị liên quan, hoàng thượng sẽ đối với nàng sinh khoảng cách trong lòng.

"Lời này người nói sai rồi, ai ta cũng không ngại, chỉ có Ôn cô nương không thể không chú ý đến, Mai phi ngu dốt thiết bẫy để Ôn Nhã rơi xuống nước, hoàng thượng ra tay nặng như vậy, Mai Phi là ai chứ, người ở trong cung thời gian không ngắn, chắc cũng đã biết, đối với Mai phi hoàng thượng còn không đau lòng, như thế nào mà vì ta đau lòng chứ." Ngạc Phi cười mỉa. Tình huống như vậy nàng đã sớm tiên đoán ra, nhưng nàng không nghĩ tới, nó lại đến nhanh như vậy.

"Vậy chúng ta nên làm gì bây giờ, nương nương không thể ngồi đây chờ chết à." Cung nữ bên người Ngạc Phi cuống lên.

"Còn có thể làm gì, đương nhiên là phải cố gắng dưỡng thai ở trong cung rồi, thuận lợi hạ sinh hài tử đã là chuyện tốt rồi." Ngạc Phi xoay người đi vào trong phòng.

"Đi thôi, Ôn cô nương hiện tại đã không còn là hoàng hậu, còn có. Năm nay tân tú nữ phải tiến cung, người còn ở đó mà sợ sao." Ngạc Phi cười cười, nàng hiện tại chính yếu là hạ sinh thái tử. Ôn Nhã chỉ cần không là hoàng hậu, thì những tân nữ tiến cung kia cũng sẽ khiến nàng ta phải ngứa mắt, nàng cần gì phải cùng son quan hồ đầu, chỉ cần ngồi yên hưởng ngư ông đắc lợi thôi.

Tỳ nữ kia trầm tư, trong nháy mắt âu sầu lo lắng đều tan biến, vội vàng đỡ Ngạc Phi vào phòng.

Bạn đang đọc truyện *Nghinh Phụng Hoàn Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 107: Chương 13: tú nữ vào cung.

Sau khi Mai Phi bị cấm ở Như Mai cung xong hiện tại người có địa vị cao nhất ở bên trong hậu cung đó chính là Dung Phi. Nhưng do Ngạc Phi người mang lục giáp (có nghĩa là đang mang thai đốm) cho nên tựa hồ địa vị có lẽ cao hơn Dung Phi cả đoạn đó chứ.

Nhưng hai vị phi này, một người thì chỉ ở trong cung ăn chay niệm phật, cũng không bước chân ra khỏi cửa. Một người thì ở trong cung dưỡng thai. Cũng rất ít đi ra ngoài. Các phi tần khác thì cũng không dám nào loạn. Hậu cung ngược lại hiếm thấy có những ngày bình an như thế.

Sau khi thân thể Ôn Nhã hồi phục, thái hậu liền rất ít khi cho nàng đi ra ngoài, mỗi ngày đều ở trong Vạn Thọ cung. Bất tri bất giác, thân thể nàng ngày

càng đầy đặn đi không ít nha, cả người cũng càng đậm mận mà xinh đẹp rạng rỡ.

"Dung Phi nương nương đến." Ngày hôm đó, Ôn Nhã chính là đang bồi tiếp thái hậu trò chuyện, Dung Phi liền đến, sau khi thái giám hô hào chào đón, Dung Phi hiện tại mới an tọa.

"Thái hậu nương nương, ngày mai chính là ngày tuyển tú nữ vào cung. Vấn đề này vốn là cho phi tử của hậu cung chủ trì, nhưng bây giờ Mai phi muội muội lại bị cấm túc, Ngọc Phi muội muội thân thể lại bất tiện, cũng không thể đi lại nhiều. Chỉ còn duy nhất một mình thần thiếp. Chỉ sợ thần thiếp hành động sơ suất, kính mong thái hậu nương nương cũng đến xem lễ." Chuyện tuyển tú nữ vào cung là chuyện đại sự. Bên trong hậu cung cũng chỉ có những người phi vị mới có thể chủ trì. Mà hoàng thượng có tổng cộng là ba vị phi, nhưng chỉ có một vị đi chủ trì, đúng là có chút không thích hợp cho lắm, Dung Phi không còn cách nào khác là phải đến đây thỉnh thái hậu cùng đến chủ trì.

"Việc này ai gia đáng lẽ phải nên đi cùng người. Nhưng gần đây thân thể ai gia có chút bất tiện, Tiểu Nhã, con thay ta đi một chuyến đi, Vương Tiệp Dư cũng cùng nhau đi đi." Thái hậu suy nghĩ một chút liền nói, bà đúng là có ý định cho Ôn Nhã chủ trì, nhưng sợ nặng từ chối, vì thế thuận tiện kéo luôn Vương Tiệp Dư vào.

"Thái hậu nương nương. Ôn Nhã chẳng qua cũng chỉ là thảo dân nhỏ bé, chuyện như vậy, để Ôn Nhã đi là có chút không thỏa đáng a." Ôn Nhã luôn biết thân phận của chính mình, vô danh không phận, người khác lại lời ra tiếng vào.

"Tiểu Nhã lời này con nói sai rồi. Con cùng Vương Tiệp Dư đại biểu cho ai gia, có ai dám không nghe theo." Thái hậu trừng Ôn Nhã một chút, Vương Tiệp Dư liền ở cạnh bên kéo tay Ôn Nhã. Chuyện tuyển tú là chuyện vô cùng náo nhiệt, đi xem một chút cũng không sao mà.

"Dân nữ xin nghe theo lời thái hậu dặn dò." Ôn Nhã không thể làm gì khác hơn là đáp ứng thái hậu.

"Mẫu hậu. Ta cũng muốn đi, người như thế là bất công a." Thấy Ôn Nhã cùng Vương Tiệp Dư đều được đi xem tuyển tú, Vân Cẩm công chúa này giờ ở bên cạnh cũng liền không cao hứng a, thật vất vả lắm mới mời các nàng đi chơi, kết quả ai này cũng đều đi hết, vậy nàng còn chơi gì nữa a.

"Con theo xem náo nhiệt làm chi, chờ khi chuyện tuyển tú nữ xong, ta liền muốn con xuất giá. Mau trở về theo ma ma cố gắng học quy củ đi. Đừng để cho hoàng gia chúng ta phải mất mặt a." Thái hậu trách cứ nói. Vân Cẩm từ nhỏ đã được cung chiêu đến hư hỏng rồi. Lễ nghi quy củ gì cũng đều không học tốt, lúc này sắp phải lập gia đình, chỉ có thể yêu cầu nàng học thêm một chút ít quy củ mà thôi.

"Mẫu hậu bất công quá mà." Vân Cẩm đánh đánh môi nói, biểu lộ sự oan ức, nhưng thái hậu vẫn không hề để ý đến nàng.

"Vân Cẩm, muội trước hết trở về chăm chỉ học lễ nghi đi, chờ khi chúng ta xong sẽ quay trở lại tìm muội." Ôn Nhã vỗ vai Vân Cẩm. Vân Cẩm cũng miễn cưỡng đáp ứng lại.

"Như vậy quá tốt rồi, vậy làm phiền hai vị muội muội đây." Vương Tiệp Dư chính là nữ nhân của hoàng thượng, ngoại lệ tham gia cũng không gì là không thích hợp, chỉ có Ôn Nhã, thân phận bây giờ thì hơi có chút bất tiện, nhưng thái hậu đã nói, Dung phi cũng không muốn làm thái hậu phạt ý.

Lập tức Ôn Nhã cùng Vương Tiệp Dư thay đổi xiêm y, cùng Dung Phi nương nương rời khỏi.

"Ta nghe nói năm nay tuyển tú nữ, bên trong có mấy vị rất đặc biệt, nghe đâu có đệ nhất mỹ nhân trong kinh thành cũng được tuyển vào, phỏng chừng rất náo nhiệt đó." Trên đường đi, Dung Phi cùng Ôn Nhã các nàng trò chuyện.

Ôn Nhã cũng không có trả lời, trong lòng có chút hờn dỗi, hậu cung bên trong đã có nhiều nữ tử lắm rồi, vậy mà mỗi ba năm lại đưa mỹ nữ vào tuyển tú, vậy các đại thần kia không sợ hoàng thượng mỗi ngày trầm mê trong nữ sắc, bỏ phế hoàng triều à. Thiệt là...

"Ôn muội muội, mời muội." Đến phượng đài tuyển tú, Dung Phi đứng bên cạnh dùng tay làm dấu mời mọc, Ôn Nhã nhìn từ trên khán đài cao cao, có bày sẵn ba cái ghế tinh xảo, ghế ở giữa có vẻ rộng và dài hơn nhiều so với hai cái ghế kê bên, mà Dung Phi lại muốn nâng lên trước, chẳng lẽ muốn cho nàng vị trí ở trung gian sao.

"Dung Phi nương nương, người làm gì vậy, Ôn Nhã cũng chỉ là dân nữ, thỉnh người lên trước." Ôn Nhã lùi qua một bên, không chịu đi lên.

"Muội muội chính là đại biểu do thái hậu mời đến, tất nhiên ta phải để muội lên trước, muội muội chính là chủ trì." Dung Phi nói.

"Nương nương, người mới chính là phi tử của hoàng thượng, mới chính là chủ trì của tuyển tú này. Dân nữ không dám quá phận a." Ôn Nhã cùng Dung Phi cứ lời qua tiếng lại, người đề ta, ta để người, đứng ở dưới đài, cũng chưa chịu đi lên phía trước.

"Hai vị tỷ tỷ, mọi người đừng tranh cãi nữa, nhanh lên một chút a, những tú nữ kia cũng đã sắp đến rồi. Không bằng như vậy, hai vị tỷ tỷ cùng tiến lên. Dung Phi tỷ tỷ tọa ở chính giữa, Ôn Nhã tỷ tỷ thì tọa ở bên trái, Sao nào?" Vương Tiệp Dư nghe được bước chân của nhóm nữ tử đi đến, liền vội hướng Ôn Nhã các nàng nói.

"Cũng được." Ôn Nhã cùng Dung Phi đồng thanh nói, hai người cùng nhau hướng về khán đài mà đi đến. Gần đến chỗ an tọa, Ôn Nhã có ý đi chậm lại một bước, Dung Phi thấy thế cũng không nói gì, ba người cùng an tọa trên đài đăng phượng.

Mới vừa an tọa, thái giám đã dẫn hơn một trăm cô tú nữ đi tới, mỗi một tú nữ đều là phong thái trung thượng, thân vận xiêm y hoa lệ, từ xa nhìn lại, như một đám mây bảy màu đang ào ạt bay về chỗ bọn họ.

"Nghe nói nhóm tú nữ này, ít nhất cũng mới vừa mười ba tuổi, nhớ năm đó, ta vào cung cũng trong thời điểm như thế, cũng như các nàng ấy đều đi tới

đăng phượng đài." Dung Phi nhìn bọn họ từ từ đi tới, trong lòng liền hoài niệm, loáng một cái sáu bảy năm đã trôi qua rồi, đã từng một thời đứng dưới đài đăng phượng chờ người khác tuyển tú. Bây giờ lại trở thành người ngồi trên đài tuyển tiểu cô nương khác.

"Nương nương hiền đức nhân từ, có nương nương làm chủ trì cho tuyển tú này, tất nhiên mọi thứ sẽ đều tốt đẹp." Ôn Nhã nhân nhạ đáp lại Dung phi, cũng không biết Văn Lâm hiện tại có vui hay không a, hẳn có nhiều mỹ nữ như vậy, chỉ sợ ngủ cũng vì vui vẻ mà tỉnh lại.

"Năm nay người chủ trì tuyển tú chính là Dung phi nương nương. Ôn cô nương. Và Vương Tiệp Dư. Các vị tú nữ mời chào." Âm thanh của thái giám lanh lảnh vang lên, hơn trăm vị tú nữ đã ở phía dưới đài, mặc dù có hơi nghi hoặc các xưng hô của ba vị chủ trì, nhưng vẫn cung kính hành lễ.

Từ tiếng thái giám, năm vị nữ tử tạo thành một nhóm, bắt đầu bước lên phía trước đăng phượng đài.

"Dung Phi nương nương, tuyển tú là như thế nào a, chẳng lẽ chúng ta chỉ nhìn bọn họ thôi sao." Hai nhóm nữ tử đã đi xuống, Vương Tiệp Dư lúc này không hiểu lắm liền hỏi.

"Vương muội muội đừng nóng vội, chúng ta kỳ thực đến cũng là giúp cho hoàng thượng để ý một chút, từ nhóm tú nữ này mà chọn ra một vài mỹ nữ đầy đủ công dung ngôn hạnh cho hoàng thượng a." Dung Phi cười nói, vừa này, cũng chỉ là vài nữ tử phong thái không mấy đặc biệt.

"Quách tài nhân, văn tài nhân, Từ tài tử, Dương tài tử, Lý tài, tham kiến Dung phi nương nương, Ôn cô nương, Vương tiệp Dư." Lại có nhóm năm tú nữ đến.

"Ôn muội muội, xem thử, kia là Văn Tài, là đệ nhất mỹ nhân ở phía nam, tuy không bằng Ôn Nhã muội muội, nhưng mỗi người mỗi vẻ." Dung Phi tới gần Ôn Nhã, dùng ánh mắt ra hiệu vị tú nữ ở bên trái thứ hai Văn Tài.

Quả đúng là mỹ nhân, thanh như chim hoàng oanh, thân như liễu rủ trong gió, da thịt như tuyết, mi mục như họa. Mỗi không có điểm nào có thể chê được, phối hợp với bộ trang phục màu thủy lam, nhìn thanh tịnh mà nhân nhã. Khiến Ôn Nhã nhìn đến cũng muốn tán thưởng một tiếng.

"Ôn muội muội cảm thấy như thế nào." Dung phi hỏi, lần này giọng không nhỏ, để người phía dưới đều có thể nghe được.

"Không tệ a." Ôn Nhã ngoại trừ nói lời này cũng không nói thêm gì.

"Nếu Ôn muội muội đã nói không tệ, vậy bốn cung liền phong Văn tài nhân thành Văn mỹ nhân." Dung Phi nói, đem ngọc bài ở trên bài đến bên khay thị nữ, thị nữ bưng khay đến đưa cho Văn Tài.

"Chúc mừng Văn mỹ nhân." Theo thanh âm của thái giám, Văn mỹ nhân lộ vẻ vui mừng, sau khi lấy được ngọc bài, liền cung kính thi lễ một cái, thị nữ phù trợ sang một bên. Ôn Nhã liếc mắt nhìn xuống bàn của Dung phi còn có bốn khối ngọc bài nữa.

"Dung phi nương nương, nô tì nghe nói Dung Phi là phi tử của hoàng thượng, còn có Mai Phi và Ngọc Phi. Vì sao hiện tại cũng chỉ có mình Dung Phi đến, còn có tại sao lại có Vương Tiệp dư, và một người cái gì cũng không có. Cái này tựa hồ không đúng với quy củ." Quách tài nhân có chút bất mãn đứng ra hỏi, các nàng đều được phong hào tài tử, vậy Ôn Nhã kia một cái cũng đâu có, có tư cách gì mà ngồi trên đăng phượng đài chứ.

"Người có quan hệ bà con với thái hậu nương nương, hài tử của huynh trưởng thái hậu." Dung Phi nhú nhú mày giải thích.

"Quách tài nhân, hai vị nương nương thân thể bất tiện, không thể đến, còn Ôn cô nương cùng Vương Tiệp Dư nhận mệnh của thái hậu mà đến. Quách tài nhân chẳng lẽ có chút bất mãn sao." Dung Phi dịu dàng hỏi.

"Nô tì không dám bất mãn, chỉ là cô cô thái hậu làm sao có thể để cho một người không danh không phận làm chủ trì tuyển tú cơ chứ, quả là trò đùa cho mọi người rồi." Quách tài nhân ý có thái hậu là chỗ dựa, nên cao giọng nói, nếu là cô cô thái hậu phái tới, tại sao không giúp nàng, trái lại còn để hồ mị tử kia trở thành mỹ nhân, Quách tài nhân trong lòng có chút tức giận cùng cảm phẫn.

"Quách tài nhân, tuy rằng ngươi là cháu của thái hậu, nhưng thái hậu đã đem chuyện này giao cho ta, ngươi có tin là bản cô nương bất cứ lúc nào cũng có thể hủy bỏ tư cách tham gia tuyển tú của ngươi hay không?" Ôn Nhã một bụng đầy lửa, Quách tài nhân là cháu của thái hậu, nàng đã cố nhịn, vậy mà nàng ta vẫn không biết lui, dám đụng vào nòng súng của nàng, Ôn Nhã mặc kệ nàng ta gộc gác lớn như thế nào cũng sẽ trị cho nàng ta một bài học.

"Ngươi dám, ta là cháu của thái hậu, ngươi bất quá cũng chỉ là một tiểu nô tỳ, lại dám đối với ta vô lễ." Quách tài nhân đúng là đồ ngu mà, dám cùng Ôn Nhã lời qua tiếng lại, nàng ta chết chắc rồi.

"Ôn muội muội, nàng ấy vẫn còn nhỏ không hiểu chuyện, muội muội tuyệt đối không nên tức giận." Dung Phi cuống lên, liền nhẹ vỗ tay Ôn Nhã, những tú nữ này đây có biết thân phận của Ôn Nhã chứ, việc này nếu truyền đến tai hoàng thượng, chỉ sợ Quách tài nhân mỗi ngày ăn không ngon ngủ không yên rồi.

Nhìn Quách tài nhân ở phía dưới kiêu căng khó khăn, ôn Nhã mỉm cười, trực tiếp đứng lên, từng bước đi xuống chỗ Quách tài nhân đang đứng, trên người Ôn Nhã mặc dù không có khí chất hoa lệ phú quý như Dung Phi, nhưng khí chất trên người nàng thì Dung Phi lại không thể bì kịp, Quách tài nhân kia hoảng sợ mà lùi về sau vài bước.

"Ngươi muốn làm gì, ta cảnh cáo ngươi, ngươi mau cút đi cho ta." Quách tài nhân bị ôn Nhã áp bức, trong lòng sợ hãi kìm không được mà la lên, trên khán đài Dung Phi hướng về Vương Tiệp Dư cầu cứu, Vương Tiệp Dư cũng chỉ có thể lắc đầu, Dung Phi không thể làm gì khác hơn là gọi ti nữ đi bẩm báo cho thái hậu.

Bạn đang đọc truyện *Nghinh Phụng Hoàn Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 108: Chương 14: lập uy.

"Ta có làm gì chứ. ... Ta chỉ là muốn nhìn kỹ Quách tài nhân mà thôi. Ta muốn xem người có tư cách trở thành người trong hậu cung hay không." Ôn Nhã mỉm cười đánh giá Quách tài nhân, tư sắc cũng được mấy phần, nhưng thái độ hung hãn cần quất này lại khiến tư sắc đó bị vùi lấp.

"Người là gì chứ, ta có tư cách để trở thành nữ tử hậu cung hay không cũng chỉ do thái hậu định đoạt, hoặc hoàng thượng định đoạt mà thôi." Quách tài nhân mạnh miệng nói.

"Phải không? Người đâu, Quách tài nhân lời nói không đôn hậu, không thích hợp ở lại hậu cung, mau cho trở về." Ôn Nhã thần nhiên nói, thái giám lập tức đến bắt Quách tài nhân.

"Mau thả ta ra, tiện nhân, ta nhất định sẽ bắt cô cô thái hậu giáo huấn người." Quách tài nhân không ngừng giãy giụa, nhưng lời nói vẫn ngông cuồng.

"Câm miệng." Ôn Nhã liền tát một cái vào má của Quách tài nhân, cái bạt tai này cũng khiến mặt của Quách tài nhân nổi đom đóm rồi.

"Cầu xin hoàng hậu nương nương thứ tội, Quách muội muội còn nhỏ, không biết quy củ, nên ăn nói ngông cuồng, kính xin hoàng hậu nương nương hạ thủ lưu tình." Văn mỹ nhân ở bên cạnh đột nhiên quỳ xuống.

Nàng lúc mới vào cũng không hề suy nghĩ đến thân phận của Ôn Nhã, dù sao họ Ôn trong hoàng cung cũng rất nhiều người, mãi đến tận khi nghe thấy Ôn Nhã nói muốn xem tư cách của Quách tài nhân, ngay cả thái hậu nàng ấy cũng không để vào mắt, Văn mỹ nhân lúc này mới đem Ôn cô nương trước mắt liên kết với hoàng hậu trong truyền thuyết kia.

"Văn mỹ nhân, danh xưng này, người nói sai rồi. Dân nữ cũng chỉ theo lệnh mà đến, không phải là hoàng hậu gì đó. Bên trong hậu cung vẫn chưa có hoàng hậu." Ôn Nhã nhìn Văn mỹ nhân, lạnh nhạt nói, Văn mỹ nhân này quả không hổ danh là đệ nhất mỹ nữ, một cái nhử mày cũng thể hiện được nét cười trong đó, đều là mang theo nét phong tình vạn chủng, nếu nàng ấy có thể được Văn Lâm sủng hạnh, e rằng trong cung sẽ có nhiều chuyện để nói rồi.

"Thỉnh Ôn cô nương thả Quách muội muội một con đường." Văn Mỹ nhân lần thứ hai nói, tuy rằng xưng hô thay đổi, nhưng thái độ thì không thay đổi, nàng không giống như Quách tài nhân lỗ mãng như thế, trước đây vào cung, nàng cũng có nghe qua, trong cung được sủng ái nhất chính là Ngọc phi và Mai phi, nhưng trong lòng hoàng thượng yêu thích nhất cũng chính là hoàng hậu đã bị phế bỏ, coi như đắc tội với Mai phi hoặc ngọc phi cũng không sao, nhưng cũng không nên đắc tội với hoàng hậu bị phế này.

"Ôn muội muội, Văn mỹ nhân nói không sai, Quách tài nhân còn nhỏ, cho dù muội không xem mặt ta, nhưng cũng nên nể mặt thái hậu, buông tha cho Quách tài nhân lần này đi." Dung Phi cũng từ trên đài đi xuống, hành động này của Ôn Nhã có hơi chút lỗ mãng, thái hậu coi nàng như nữ nhi thân sinh, vậy mà nàng cũng không thể kiêng kỵ mặt mũi gì cho thái hậu cả.

"Người chẳng qua chỉ là một hoàng hậu bị phế, có gì đặc biệt, chỉ cần ta có cơ hội, ta nhất định cũng sẽ trở thành hoàng hậu, đến lúc đó chỉ ít cũng mạnh hơn người." Quách tài nhân quả nhiên điếc không sợ súng, kêu la ầm ĩ, có lẽ một cái tát kia đã làm cho nàng ta sinh lòng oán hận.

"Cho dù ta có là một hoàng hậu bị phế đi chăng nữa, ta cũng sẽ cho người biết rõ một chút, Ôn Nhã ta không phải là loại mèo hoang, muốn bắt nạt thì liền có thể bắt nạt. Ngày hôm nay cho dù là hoàng thượng cũng không thể bảo đảm cho người rồi." Đối với loại nữ tử tính cách cần quấy hung hãn như Quách tài nhân, Ôn Nhã chắc chắn Văn Lâm sẽ không thích.

"Im miệng. Thật mất mặt cho Quách gia, lại dạy dỗ ra một người đức hạnh như người thế này, người đâu. Đem Quách tài nhân đuổi về Quách gia cho ai gia. Sau đó tìm một người có gia cảnh buồn bán nhỏ gả đi, không có sự cho phép của ai gia, không được phép tiến vào Văn Thành." Thái hậu đi tới, liền nghe Quách tài nhân chửi bậy, trong lòng không vui. Lại nghe đến Quách tài nhân ở trước mặt nhiều người chê nhạo Ôn Nhã, thái hậu muốn bênh vực cho cháu của mình, cũng không thể rồi.

"Cô cô, ta là cháu của cô mà, tại sao người lại có thể giúp người ngoài như vậy a." Quách Tài nhân lập tức hoảng hốt, thái hậu không giúp nàng cũng không sao, nhưng tại sao lại đem gả nàng cho những tên nhà buồn chứ lại còn không có tiếng tăm nữa a.

"Hôn lão, phụ mẫu người tại sao lại giáo huấn người như vậy, đem nàng dẫn đi, ai gia đời này cũng không muốn gặp lại." Thái hậu đã nói lời nghiêm khắc, những thái giám liền kéo Quách tài nhân đang kêu la đi xuống.

"Thái hậu, đều là do dân nữ không tốt. Người không nên cùng Quách tài nhân tranh chấp hơn thua nhất thời." Quách tài nhân sau khi bị mang xuống, Ôn Nhã mới áy náy nói với thái hậu.

"Chuyện này không liên quan tới con. Cháu của ai gia ngay lúc đầu đã không có dự định để nàng tham gia tuyển tú, nhưng huynh trưởng của ai gia vẫn cố chấp, ai gia cũng không còn cách nào khác liền cho nàng tham gia. Không ngờ mới vừa tiến cung lại hung hăng cần quấy như vậy, nếu để hoàng thượng sủng hạnh nàng ấy, thì hậu cung sau này sẽ bị nàng lật loạn cả lên." Thái hậu trong lòng vẫn còn tức giận, càng nghĩ càng sinh khí.

"Háo a. Chuyện tuyển tú này, ai gia cũng muốn đến xem một chút. Nếu lại có loại nữ nhân không hiểu biết lễ nghi, nói năng lỗ mãng, ai gia sẽ không hạ

thủ lưu tình." Thái hậu lạnh lùng quét nhìn mọi nữ tử còn lại một chút, sau đó xoay người đi lên dâng phượng đài.

"Bất luận Ôn Nhã con có phải là hoàng hậu hay không, chỉ cần có ai gia ở đây, hậu cung sẽ không có bất kỳ ai có thể phá hủy địa vị của con." Đứng trên phượng đài, thái hậu liền nói với Ôn Nhã, cũng là nói với mọi người ở đây, nếu sau này còn ai dám đắc tội với Ôn Nhã, chính là đắc tội với thái hậu.

Thái hậu ngồi ở vị trí trung gian, Dung Phi ngồi bên trái, Vương Tiệp Dư muốn đem vị trí trả lại cho Ôn Nhã, liền bị Ôn Nhã ngăn cản, Ôn Nhã đã ra phía sau thái hậu đứng cạnh bên.

Có mặt thái hậu những nữ tử khác cũng không dám làm càn, Dung Phi tiếp tục quan sát những tài nữ, vậy là Tài văn chương và Tài tử cũng đều sắc phong là mỹ nhân. Một ngày trôi qua, rốt cục chuyện tuyển tú cũng đã xong.

"Ai gia mệt rồi, ta hồi cung trước, các người ở lại kết thúc đi." Thái hậu có chút mệt mỏi, thì nữ kế bên dìu người rời khỏi.

"Mấy mỹ nhân này tư chất cũng không tệ, không biết hoàng thượng sẽ sủng hạnh ai trước đây." Thái hậu sau khi rời đi, Dung Phi nói.

"Tiền cung tài nữ có hơn cả trăm người, phỏng chừng hoàng thượng mỗi ngày đều làm tân lang quân mất." Thị nữ bên người Dung Phi cảm thán nói.

"Đừng nói loạn." Dung Phi trùng mắt với thị nữ kia một chút, cẩn thận liếc nhìn Ôn Nhã đang đứng ở bên cạnh, thấy trên mặt nàng dường như có chút không thích.

"Ôn muội muội, hậu cung của hoàng thượng không chỉ có những người này, mấy năm nữa sẽ càng nhiều hơn, muội sẽ quen thôi." Dung Phi thờ dãi nói, năm đó vừa dựng chuyện tuyển tú, trong lòng nàng cũng từng khó chịu, nhưng nhiều lần trải qua, Dung Phi có thể nhìn thấy rõ, thân là nữ tử hậu cung làm sao không trải qua những việc này đây.

Ôn Nhã cười cười, cũng không trả lời Dung Phi, chờ Dung Phi cùng các nữ tử và mỹ nhân nói chuyện xong, nàng mới cùng Vương Tiệp Dư nói lời cáo từ Dung Phi.

Trong hoàng cung, nữ tử nào cũng sẽ giống nhau, từ từ rồi cũng quen, hoàng thượng làm sao mỗi năm đều không thể có ba hoặc năm người nữ nhân cơ chứ, tiến vào cung rồi, nên hiểu đạo lý này, bằng không sẽ không thể sống trong cung được.

Trước đây nàng đã đáp ứng Vân Cẩm, chờ sau khi tuyển tú kết thúc nàng liền đến thăm Vân Cẩm, xem ra hiện tại vẫn còn sớm, Ôn Nhã cùng Vương Tiệp Dư liền hướng về phủ công chúa, miễn để Vân Cẩm lại trách các nàng không giữ lời hứa.

"Công chúa, người là Kim chi ngọc diệp, chuyện như vậy, không cần người phải làm, lát nữa sẽ có hạ nhân làm rồi." Xa xa, Ôn Nhã liền nghe thấy âm thanh của mama. Phòng chừng đang dạy quy củ cho nàng ấy đây mà. Nhớ lúc đầu bản thân mới nhập cung, cũng từng bị Vân Lâm bắt học quy củ, tuy nàng không học gì, nhưng cảm giác bị người quản thật không dễ chịu chút nào.

"Công chúa, quy củ ngày hôm nay còn chưa học xong à." Ôn Nhã cười hi hi, đúng là cười trên sự đau khổ của người khác mà.

"Hai người sao giờ này mới đến a, ta bị làm phiền sắp chết rồi a." Nhìn thấy Ôn Nhã các nàng, Vân Cẩm không kìm lòng được mà kêu than, đem mối quy củ mới vừa học quãng hết ra phía sau.

"Công chúa, ngài lại thất lễ nữa rồi, là công chúa nên giữ lễ nghĩa đoan trang."

"Vị ma ma này, bọn ta tìm công chúa để chơi đùa, không muốn người ở bên cạnh ồn ào đâu, hay là người ra ngoài nghỉ ngơi một chút đi." Ôn Nhã không khách khí đánh gãy lời nói của mama. Ma ma sắc mặt trắng bệch, tuy rằng năm đó không phải bà dạy quy củ cho Ôn Nhã, nhưng sức ảnh hưởng của nàng trong hội ma ma rất lớn a, nghĩ đến đó, mama liền ngậm miệng, khom người lui ra.

"Vẫn là Ôn Nhã tỷ có ích nha, ta cũng không biết nói với các bà bao nhiêu lần rồi, còn cầu xin các bà, vậy mà các ma ma vẫn không chịu buông tha cho ta, Ôn Nhã tỷ vừa đến, câu đầu tiên đã đuổi được bọn họ đi rồi." Vân Cẩm cảm thán nói.

"Các vị mama không nghe lời muội, là bởi vì muội quá nhân từ, không giống ta, tiếng dữ đã lan xa, haha." Ôn Nhã cũng cười nói.

"Ôn Nhã tỷ cứ nói đùa, làm sao tiếng dữ lại lan xa chứ, ngược lại muội đây muốn tiêu sái như tỷ, chỉ tiếc muội lại là công chúa." Vân Cẩm bĩu môi, nếu nàng không phải là công chúa, có lẽ đã có cuộc sống khoái hoạt (sinh hoạt thoải mái, tự do tự tại) rồi.

"Công chúa lời này nhất định đừng để cho người khác nghe được, nếu không công chúa sẽ bị người nói là ở trong phúc mà không biết phúc đó. Công chúa phải biết a, bên ngoài có cả khối người ăn không đủ no, mặc không đủ ấm, công chúa là cẩm y ngọc thực rồi a, còn muốn làm người bình thường, nhất định sẽ bị người ta căm ghét nha." Vương Tiệp Dư cười trêu ghẹo Vân Cẩm.

"Vương tỷ tỷ, tỷ giờ cũng dám bắt nạt ta, Hu..hu... Ôn Nhã, vương tỷ tỷ bắt nạt muội." Vân Cẩm làm đáng, nhào vào lòng ngực Ôn Nhã, bờ vai run run, khóc lớn tiếng.

"Công chúa, ta không phải ý này a, ta không có bắt nạt muội, ta nào dám bắt nạt muội a, công chúa người đừng khóc." Nhìn thấy Vân Cẩm khóc thê, khiến Vương Tiệp Dư hết hồn, vội vã an ủi, nhưng càng an ủi Vân Cẩm càng khóc to, khiến Vương Tiệp Dư trong mắt cũng sắp xuất hiện hoa lệ rồi.

"Được rồi, đừng nghịch nữa, Vương muội muội, công chúa lừa muội thôi." Ôn Nhã bắt đầu đi đem Vân Cẩm trong lòng ngực đẩy ra, Vân Cẩm tuy rằng còn đang khóc, nhưng trên mặt nào có giọt nước mắt nào, con mắt cũng toàn là ý cười thôi.

"Được lắm a, công chúa, muội dám lừa ta, hôm nay ta phải trừng trị muội một phen." Vương Tiệp Dư nói, liền muốn chạy đến chọc cho Vân Cẩm ngứa ngáy, Vân Cẩm la lớn, hai người chạy vòng vòng truy đuổi nhau.

Ôn Nhã nhìn hai muội muội đùa giỡn như thế, trên mặt cũng lộ ra ý cười, tâm tình bị đè nén cũng đã tốt hơn nhiều, nhưng vẫn thờ dài, chỉ là hai người kia mãi mê đùa giỡn không có nghe thấy tiếng thở của nàng mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Nghinh Phụng Hoàn Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109: Chương 15: hồi phủ.

"Mau nhìn xem, ha ha, đây là ngự hoa viên đó, quả thực là đẹp không thể nào tả xiết."

"Oa, những loài hoa này tuy nhìn không có gì lạ, nhưng toàn là hoa quý thôi, hoa đồng tiền còn không bằng đó."

Mấy ngày nay, Ôn Nhã nghe được nhiều nhất, cũng chính là âm thanh của những tài tử mới vào cung, tiếng cười của các nàng lạnh lạnh, như truyền khí cho hậu cung tĩnh mịch nặng nề này, các nàng rốt cục đã đến rồi.

"Tỷ tỷ, tỷ đừng quá để ý, những tài tử này vào cung đã mấy ngày, nhưng muội cũng chưa nghe hoàng thượng cho gọi ai để thị tẩm đó." Thấy Ôn Nhã rầu rĩ, đáng vẻ không vui, Vương Tiệp Dư liền vội nói.

"Hắn có tìm ai thị tẩm thì mắc mớ gì đến ta." Ôn Nhã nhìn Vương Tiệp Dư nói, lẽ nào mặt của nàng viết ba chữ vì chuyện của hoàng thượng mà không cao hứng sao, có thể không cao hứng, nhưng nàng sẽ không vì Vân Lâm mà mất hứng nha.

"Xin chào ôn cô nương, bái kiến Vương Tiệp Dư." Dọc theo đường đi, mỹ nhân chào hỏi các nàng cũng không ít, vừa mới vài người thì nàng còn trả lễ, nhưng do quá nhiều, Ôn Nhã cũng lười đáp lễ rồi.

Không chỉ là trong Ngự hoa viên mà ngay cả Vạn thọ cung của thái hậu cũng không thiếu tân tài nữ tiến cung. Hiện tại có Văn mỹ nhân và Lâm mỹ nhân ở đây, tuy dung mạo của Lâm mỹ nhân không bằng Văn mỹ nhân, nhưng trên người nàng lại có khí chất thư nhã, cả người có vẻ cũng thận trọng bình tĩnh hơn Văn mỹ nhân.

"Hoàng thượng tuyển phi, nơi này của Ai gia quả nhiên náo nhiệt lên không ít, Tiểu Nhã, con tới thật đúng lúc, cũng cùng nhau trò chuyện đi." Thái hậu tâm tình hôm nay không tệ, xem ra bản lĩnh của hai vị mỹ nhân này cũng không nhỏ.

"Thái hậu, người biết tính tình của Ôn Nhã, nếu để ta ngồi đây nói chuyện, không bằng để ta cùng thị vệ luyện võ a." Ôn Nhã không khách khí nói, nàng không thích cùng những nữ tử này có dây dưa qua lại, đặc biệt là nữ tử của Vân Lâm.

"Thái hậu nương nương, tỷ tỷ hiếu động, nhưng này giờ đã ngồi lâu rồi, chỉ sợ ngồi nữa, nàng ngủ gà ngủ gật a." Vương Tiệp Dư liền nói.

Thái hậu nhìn Ôn Nhã sắc mặt có chút không tốt, phỏng chừng vài ngày qua ngủ không ngon, còn dám lừa bà nói là không có cảm tình với hoàng thượng, nếu không có cảm tình thì làm sao mà mấy ngày nay đều ngủ không ngon cơ chứ, thái hậu trong lòng suy nghĩ, ở bên ngoài vẻ mặt vẫn là bất động thanh sắc, nếu để Ôn Nhã thừa nhận có đánh chết nàng cũng sẽ chống chế, vì con trai của bà, thái hậu vẫn nên thối chút lửa, haha.

"Nghe đâu hoàng thượng hôm qua còn khen thưởng Lâm mỹ nhân tài hoa, không chừng vài ngày nữa, chờ hoàng thượng hết bận triều chính, sẽ sủng hạnh Lâm mỹ nhân." Thấy Ôn Nhã không hứng ở lại, thái hậu đột nhiên nói với Lâm mỹ nhân.

"Thái hậu đã cười chê rồi, nô tì mới học sơ thiển, có thể để hoàng thượng tán thưởng, quả là sủng hạnh vô cùng." Theo góc độ Ôn Nhã nhìn đến, Lâm mỹ nhân hơi cúi đầu, trên mặt lộ ra nét e thẹn, xem ra đã gặp qua Vân Lâm, mơ hồ Ôn Nhã có chút tức giận rồi.

Bên cạnh Văn mỹ nhân nghe được hoàng thượng tán thưởng, trên mặt có chút không vui, dù sao cũng cùng ngày vào cung, lại là đệ nhất mỹ nhân, vậy mà... Văn mỹ nhân âm thầm xem Lâm mỹ nhân là đối thủ cạnh tranh rồi.

"Văn mỹ nhân quả là mỹ nhân hiếm có, hoàng thượng nếu nhìn thấy, nhất định sẽ rất thích." Nói xong lâm mỹ nhân. Thái hậu liền nói Văn mỹ nhân, Ôn Nhã nhìn đến lửa giận trên mặt sắp sửa không che nổi rồi nha.

"Tỷ tỷ". Vương Tiệp Dư nhìn thấy sắc mặt của Ôn Nhã, liền đẩy nhẹ nàng, lúc này nàng mới kịp phản ứng, lập tức thu hồi nét mặt tức giận khi nãy.

"Thái hậu nương nương, dân nữ tiến cung đã nhiều ngày, rất nhớ phụ thân cùng mẫu thân, bọn họ đều mong muốn dân nữ đến thăm, dân nữ hôm nay đến muốn xin thái hậu cho dân nữ hồi phủ." Lấy lại tâm tình, ôn Nhã cao giọng nói, mắt không thấy, tâm sẽ không phiền, hiện tại thái hậu cũng đã đỡ hơn nhiều, nàng cũng không nên ở đây nữa.

"À, cũng đúng, tiểu nhã mới vừa trở về đã bị ai gia triệu tiến cung, Bình vương phi bọn họ khẳng định sẽ nhớ con rất nhiều. Như vậy đi, ai gia cho phép

con ba ngày trở về phủ thăm gia đình." Thái hậu cũng không nghĩ rằng nàng lại muốn từ biệt, xem ra lời nói vừa nãy của nàng rất tức giận rồi.

"Thái hậu." Ôn Nhã không cam lòng nói.

"Được rồi tiểu Nhã, Con mau nhanh chóng đi rồi trở lại, ai gia bên cạnh không thể không có con." Thái hậu nói đến lời này, Ôn Nhã thiết vô lực rồi, nàng hướng thái hậu chúc phúc, sau đó xoay người rời khỏi.

Thái hậu cùng Văn mỹ nhân và Lâm mỹ nhân nói chuyện một hồi, liền mượn cớ mệt mỏi, để Vương Tiệp Dư đỡ mình vào phòng nghỉ, các vị mỹ nhân cũng tản đi.

.....

Ôn Nhã trở lại Bình vương phủ khiến Bình vương phi cao hứng không thôi, tự mình xuống bếp đãi tiệc cho nàng.

"Tiểu Nhã a, lần này cha phải nhờ phúc của con rồi, rốt cục cũng ăn được món ăn mà chính tay mẫu thân con nấu. Mẫu thân con hai năm trước đây vẫn tự tay nấu ăn cho ta, cha thật sự là nhớ mong vô cùng." Trên bàn ăn cơm. Bình vương cảm thán nói với Ôn Nhã, từ khi Bình vương phi gả cho hắn, đừng nói là xuống bếp nấu mà ngay cả một chén nước nàng cũng chưa từng đưa qua cho hắn, ngày hôm nay quả nhiên là nhờ phúc của nữ nhi này a.

"Người ta nói ăn không nói, một bàn ăn lớn như vậy có thể cho vào miệng chàng đó." Bình vương phi trắng Bình vương gia một chút, gấp cho Ôn Nhã một chén cơm lớn, nhìn phụ mẫu lúc này tình tứ, trong lòng nàng cũng yên lòng hơn nhiều. Dù sao cũng đã hai mươi năm sống chung với nhau chẳng lẽ nửa điểm tình cảm cũng không có sao.

"Cha. Nếu cha thích, sau này nữ nhi có thể thường trở về thăm cha, nương nhất định cũng sẽ thường xuyên nấu cho cha ăn. Hahaha." Ôn Nhã cười nói.

"Vậy cũng không tốt." Bình vương phản đối.

"Tại sao?" Bình vương phi liền hỏi.

"Nhà bếp là chỗ nhiều dầu mỡ, nhiều thứ hỗn tạp, sao ta có thể để mẫu thân con thường xuyên vào nơi đó, ta thật không nỡ." Bình vương liền nói, Bình vương phi nghe được liền đỏ mặt, Ôn Nhã thì bụng bát cơm cứ cười tặc tặc.

Sau khi dùng qua món ăn, Bình vương gia vội vàng đi làm công việc của mình, còn Bình vương phi thì lôi kéo Ôn Nhã trò chuyện, biết được nàng chỉ ở đây có ba ngày, vương phi có chút không nỡ, nhưng không thể cãi lại ý chỉ của thái hậu.

Ngay ở thời điểm mọi người đang thưởng thức âm nhạc, quản gia liền cầm tám thiệp vội vã chạy vào.

"Vương gia, vừa nãy Lôi vương phủ có đưa thiệp mời đến, ngày mai phủ có mở tiệc hội tụ, muốn mời vương gia và vương phi và đại tiểu thư đến tham dự." Quản gia đem thiệp mời đến đưa cho Bình vương phi.

"Quả nhiên Lôi vương nắm bắt tin tức rất linh thông, con vừa mới hồi phủ không lâu, hắn đã biết rồi." Ôn Nhã đắm chiêu nghỉ, chỉ sợ hắn không có ý gì tốt a.

"Vậy chúng ta đừng đi, ngày mai ta muốn một nhà đến tạ lễ bỏ tát, không thể dự tiệc." Bình vương phi suy nghĩ nói.

"Người có biết tiệc lần này sẽ mời những ai không?" Bình vương gia hỏi quản gia.

"Cái này, tiểu nhân cũng không rõ lắm, nhưng nghe nói toàn thỉnh mời những quan to quý tộc ở Vân Thành, không biết là thật hay không?" Quản gia thành thật trả lời.

"Nếu hắn đã mời, vậy thì đi thôi, vừa hay con cũng đã rất lâu tham gia những buổi tiệc có nhóm quan to này, nhân cơ hội xem một chút cũng không tệ a." Ôn Nhã cười cười, không cần quản hắn đang âm mưu gì, nàng sẵn sàng tiếp chiêu, với lại, chưa hẳn là tiệc lần này Lôi vương nhắm vào bọn họ mà.

Ôn Nhã đã đồng ý, Bình vương gia cũng gật đầu đáp ứng.

Mặc dù Văn Lâm đang ở trong hoàng cung, nhưng cũng đã biết Văn Lôi mở tiệc, đặc biệt là còn mời cả nhà của Bình vương phủ, thời điểm đó Ôn Nhã cũng đến, nghĩ đến đây trong lòng Văn Lâm có chút không vui.

Theo lý thuyết Ôn Nhã đã có lang quân, nhưng Ôn Nhã nửa điểm cũng không xem hắn là phu quân của mình, Ôn Nhã cho dù muốn đi đến đó cũng nên cùng phu quân đi, không nên cùng đến với nhà phụ mẫu đẻ của mình chứ, có điều nghĩ đi nghĩ lại, bây giờ nàng làm gì có phu quân.

"Người đâu." Văn Lâm có chút phiền lòng gọi người.

Một bóng người thân vận hắc y đã xuất hiện trước mặt của Văn Lâm.

"Lôi vương phủ mở tiệc yến khách, người đến đó theo dõi nhất cử nhất động của hoàng hậu, nếu có bất cứ chuyện gì nửa điểm cũng phải bẩm báo về cho trẫm, không được giấu diếm." Văn Lâm hạ lệnh.

Ngay sau khi ám vệ định rời đi, Văn Lâm lại nói, "Mang thêm vài người đi, để hai người ở bên cạnh hoàng hậu từng thời khác, nếu có nguy hiểm, lập tức

mạng hoàng hậu và Bình vương bình an trở về." Lôi vương đang yên đang lành lại mở tiệc đãi tân khách, Vân Lâm khẳng định có gì đó đang ẩn giấu trong đó.

Sau khi Ôn Nhã rời cung, mẫu hậu đã nói cho hần biết, trong lòng nàng vẫn còn có hần, Vân Lâm nghe xong trong lòng vô cùng phấn khởi, nhưng chỉ chớp mắt một cái, Ôn Nhã đã đến dự tiệc rượu của Vân Lôi, khiến hần cũng có chút hoài nghi, nàng trong lòng thật sự có hần hay không chứ.

"Hoàng thượng, hôm nay là ngày người triệu tân tài tử vào cung thị tẩm. Không biết hoàng thượng muốn cho gọi ai." Lý Đức Hải tận tâm nhắc nhở, nhưng Vân Lâm hàng mảy giờ đã nhần lại rồi.

"Cho gọi Văn mỹ nhân vào thị tẩm đi." Vân lâm suy nghĩ một chút nói.

"Lão nô tuân lệnh" Lý Đức Hải lĩnh mệnh, muốn lui ra ngoài.

"Khoan đã, thị tẩm cái gì, trăm hôm nay bận rộn quốc sự, thân thể không khỏe, chuyện thị tẩm sau này hãy nói." Vân Lâm đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, liền vội vã từ chối.

"Hoàng thượng lo nước thương dân, quả thật là phúc đức của Vân Đình ta, Lão nô xin cáo lui." Lý Đức Hải nói, liền nhanh chân rời khỏi.

"Lo nước thương dân. Trẫm là hoàng thượng có lúc cũng phải chịu đựng sự uất ức này, không phải bởi vì ai đó sao? Chỉ cần trẫm muốn, một đạo thánh chỉ, ai dám không nghe theo, nhưng chỉ có một nữ tử có tên gọi là Ôn Nhã, nhưng lại không giống với hai từ Ôn Nhã gì cả, trẫm thật sự không biết phải làm như thế nào với nàng đây." Lý Đức Hải sau khi rời đi, Vân Lâm ở trong ngự thư phòng cô đơn nói.

Chỉ cần nghĩ đến ánh mắt nàng khi nhìn thấy cái bụng của Mai Phi cùng Ngọc phi, hần thật sự không dám trêu chọc đến những nữ tử khác nữa, ánh mắt đó như muốn giết người, không phải hần sợ nàng sẽ giết người thật, mà chỉ là hần không muốn nghe đến những lời nói tuyệt tình kia, chỉ cần nhớ đến ánh mắt đau đớn khi nàng nói ra những lời đó, hần liền nhói tâm, không còn tâm tư nào mà đi tìm nữ tử khác nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nghinh Phụng Hoàn Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 110: Chương 16: Chính thể.

Rạng sáng ngày thứ hai, tỷ nữ liền đem Ôn Nhã thay đổi phục y, sau đó cùng Bình vương phủ một nhà lên xe ngựa hướng về phủ Lôi vương mà đi.

Hôm nay ở ngoài cổng phủ Lôi vương, ngựa xe như nước, một đường xe ngựa thật dài xếp đến tận cuối đường, không biết hần định giờ trò gì, mà cư nhiên lại mời nhiều người như vậy.

Tuy Bình vương gia hiện tại vẫn được gọi là vương gia, nhưng cũng chỉ là một vương gia nhàn tản, trong cung đã không có chức quan gì, địa vị tất nhiên cũng so với trước kia kém hơn rất nhiều, nhưng khi hạ nhân của Lôi vương phủ vừa nhìn thấy xe ngựa của Bình vương phủ, liền đã lập tức chạy đến đón tiếp, còn đặt biệt xe không để người của Bình vương phủ xếp hàng, trực tiếp đi vào, Ôn Nhã tuy rằng trong lòng có nghi hoặc, nhưng cũng không có thời gian để suy nghĩ, theo hạ nhân đi vào.

"Bình vương thúc, các người đã đến rồi, nếu như mọi người còn chưa đến, ta đã định phái người đến đón thúc rồi." Lôi vương một thân cẩm phục hoa sắc tím, nhiệt tình ra tiếp đón, nhưng nhiệt tình này hơi quá rồi a.

"Chúng ta chỉ là những nhân gia bình thường, đã làm phiền vương gia quan tâm rồi." Thấy Lôi vương khách khí thế, Bình vương trong lòng cũng có cảnh giác.

"Vị này chính là nghĩa nữ của Bình vương thúc tiểu Nhã muội muội đây chẳng, chúng ta ngày trước ở trong cung cũng đã gặp qua mấy lần, cũng chưa ngồi trò chuyện cùng nhau. Hôm nay tiểu Nhã muội đã là khách quý của phủ ta, tuyệt nhiên đừng khách khí như vậy." Nhìn mặt tươi cười của Lôi vương, lại còn gọi nàng là tiểu Nhã muội, khiến nàng rung mình một cái, hần đang giờ trò quý gì thế.

Nhìn áo gấm, dung nhan tinh xảo, tuyệt đẹp thanh tao của Ôn Nhã, Lôi vương trong lòng âm thầm vui mừng, không ngờ đã một năm không thấy, Ôn Nhã đã trở thành thiếu nữ rồi, so với trước đây càng đẹp hơn, càng có mùi vị hơn. Lần này gặp lại khiến hần có chút thất thần.

"Quản gia, mau mời Bình vương thúc vào nhà." Lôi vương nhìn thấy cả gia đình Ôn Nhã cũng không phản ứng gì, hần liền gọi quản gia cho mời họ vào.

Khách nhân đến toàn là tôn quý, chỉ có người có tư cách tôn quý mới có thể ngồi gần chủ vị, vậy mà một nhà của Bình vương phủ lại ngồi bên trái của Lôi vương, Bình vương dò hỏi mãi, quản gia bọn họ đều nói vị trí không sai. Một nhà của Bình vương phủ một bụng ngờ vực an tọa.

Rất nhanh sau đó khách nhân đã đến đông đủ, tất cả đều nhìn về một nhà Bình vương phủ mà hiếu kỳ, không hiểu vì sao Lôi vương lại cho bọn họ ngồi ở vị trí trọng yếu như vậy.

"Cha, chờ đến khi yến tiệc bắt đầu được một lúc, chúng ta liền nghĩ cách rời khỏi đây." Ngày hôm nay, hành động của Lôi vương quả thực rất quái dị,

Ôn Nhã ngẫm đi ngẫm lại mau chóng rời khỏi đây là cách tốt nhất, Bình vương nghe xong cũng gật đầu với ý kiến của Ôn Nhã.

Yến tiệc đã bắt đầu, tân khách liên tiếp nâng chén, lại không ít người quen cũ của Bình vương lôi kéo bình vương gia trò chuyện, trong lúc nhất thời, bọn họ dĩ nhiên cũng chưa rời khỏi được.

"Ôn cô nương, lão phu có một vấn đề, không biết có nên hỏi hay không." Lúc này có một lão nhân ngồi đối diện cất tiếng hỏi.

"Có vấn đề gì thỉnh xin nói thẳng." Ôn Nhã đôi lông mày co lại, rốt cục cũng muốn bắt đầu rồi à.

"Lão phu xin hỏi, ngày hôm nay Ôn cô nương dùng thân phận gì để ngồi ở vị trí này, Hoàng hậu của Vạn đình vẫn là ái phi của đại mặc." Ông lão kia vừa mới nói, liền khiến Ôn Nhã trở thành tâm điểm, mọi người đang vui vẻ, đều im lặng như tờ.

"Lời này của đại nhân quả nhiên kỳ lạ, lẽ nào đại nhân không biết Ôn Nhã sớm đã không còn là hoàng hậu của Vạn đình, lẽ nào đại nhân không biết Ôn Nhã cũng đã không cùng đại mặc có quan hệ, lẽ nào đại nhân là người của triều đình, nhưng đối với triều chính lại không quan tâm. Hôm nay tới nơi này, cũng chỉ là đại tiểu thư của bình vương phủ, trong thiệp mời của Lôi vương có viết rõ ràng, lẽ nào người làm lớn như vậy, cái gì cũng không biết." Ôn Nhã liền đáp trả một lèo, khiến ông ta phải á khẩu, hừ, ông già tốt xấu gì cũng là tam phẩm đại thần trong triều đình, đã từng bị người khác trách móc qua, lời nói của nàng khiến ông ta trong lúc nhất thời sắc mặt cũng đã trở nên khó coi, đem ly rượu trong tay uống sạch, cạch một tiếng rất lớn, hừ mạnh một tiếng, cũng không trả lời vấn đề nàng mới vừa nói.

"Ôn cô nương quả nhiên nhanh mồm nhanh miệng, thông minh hơn người, chẳng trách hoàng thượng cùng đại mặc vương đều chân thành với người như vậy, thậm chí không tiếc vì người mà để hai nước khai chiến." Lại có người khiêu khích nói, đem tội lỗi chiến tranh đổ lên đầu Ôn Nhã.

"Vị đại nhân này, tại sao lại đem tội lỗi áp đặt lên người Ôn Nhã, Ôn Nhã quả thật không phục, đại mặc và Vạn đình khai chiến, cũng chẳng qua là để cân bằng lãnh thổ, chuyện của ta cũng chỉ là cái cớ, một chuyện đơn giản như vậy đại nhân thậm chí cũng không hiểu sao, nếu đã vậy sau này làm sao có khả năng phù trợ hoàng thượng." Ôn Nhã không khách khí phản kích lại, Vạn Lôi ngồi cạnh bên, nhìn mọi người cùng Ôn Nhã tranh luận, ánh mắt hơi nheo lại.

"Ôn cô nương, tuổi tác giờ đã không còn nhỏ nữa, không biết khi nào Ôn cô nương mới có hôn phối đây." Lần này lại có người hỏi đến, Bình vương gia giờ mới hiểu ra, thì ra hẳn mời bọn họ đến đây cũng chỉ muốn cho Ôn Nhã trở thành trò cười mà thôi.

Mọi người ai cũng biết, tuy Ôn Nhã hiện tại chỉ là đại tiểu thư của Bình vương phủ, nhưng đại mặc không tiếc vì nàng mà kết giao, còn nữa, hoàng thượng vì nàng mà bày tỏ mười dặm hồng trang, Ôn Nhã đã được hai đại nhân vật lớn đề ý đến như vậy, thì ai còn dám động vào chứ.

"Hoàng đại nhân hẳn rồi đi quản chuyện hôn nhân đại sự cả đời của Ôn Nhã ta, chẳng bằng ngẫm lại nên làm cách nào để giải thích với lệnh phu nhân về chuyện Cửu Di trước kia." Ngay khi Ôn Nhã không biết nên trả lời thế nào, Bình vương đã lạnh lùng nhìn chằm chằm Hoàng đại nhân.

Nói về Hoàng đại nhân thì ai cũng biết, thế tử của hãn quân rá nghiêm, hung dữ tàn nhẫn như cọp cái, nhưng hẳn vẫn chứng nào tật nấy là một tên háo sắc a.

"Hay cho họ Hoàng nha người, người dám dấn giẫm lão nương đi ra ngoài tìm hồ ly tinh kia, người không muốn sống nữa phải không." Quả nhiên phu nhân của Hoàng đại nhân vừa nghe thấy ở bên ngoài nuôi tiểu thiếp, liền lập tức phát tiết.

"Không có, không có, phu nhân người đừng nghe người khác nói mò, ta làm sao ở bên ngoài dám nuôi dưỡng hồ ly tinh a." Hoàng đại nhân bị phu nhân hằn nham lấy lỗ tai, cả khuôn mặt đều đỏ cả lên.

"Người khác nói mò hã, chuyện này ta chỉ tin người ngoài, chắc chắn không tin người." Hoàng phu nhân hung tợn nói, trên tay lại tăng thêm lực.

"Hoàng phu nhân, chuyện Cửu di của Hoàng đại nhân, Ôn Nhã đã may mắn gặp qua một lần, sắc đẹp của Cửu di quả nhiên khiến người ta mê hoặc trầm luân." Bỏ đá xuống giếng ai mà không biết làm, huống chi làm sao nàng bỏ qua cơ hội này chứ.

"Được, được lắm, người giấu diếm lão nương, đi, chúng ta liền đi tìm cái hồ ly tinh kia." Nghe xong Ôn Nhã nói, hoàng phu nhân càng nổi trận lôi đình, Ôn Nhã đã đẹp lại còn khen hồ ly tinh kia, nhất tưởng đến ả ta đẹp hơn nàng, liền tức giận muốn bốc khói.

Đào mắt, Hoàng phu nhân liền nắm lỗ tai của Hoàng đại nhân rời khỏi chốn tiệc tùng, trước khi rời đi, Hoàng đại nhân không quên mạnh mẽ trừng mắt nhìn Ôn Nhã.

"Họ Hoàng lần này thảm rồi." Một số người lại cười trên sự đau khổ của người khác, xem xong náo nhiệt, không ai làm khó dễ Ôn Nhã nữa, bọn họ có thể nhìn thấy, muốn làm khó dễ nàng, e rằng rất khó nha.

Ánh mắt mọi người tuy còn đang quan sát nhóm người Ôn Nhã, nhưng không ai dám nói gì, Ôn Nhã thì tự mình ăn, tự mình uống, cùng mẫu thân trò chuyện vài câu. Đem những ánh mắt đang sấm soi mình không thèm để vào trong lòng.

"Bình vương thúc, tiểu vương có một chuyện muốn nhờ." Đột nhiên Lôi vương này giờ vẫn im lặng lại cất tiếng nói.

"Lôi vương có gì xin nói thẳng, lão phu là một vương gia giờ không quyền không thế, một số quan to nhỏ liền đã ức hiếp trên đầu lão phu, Lôi vương còn đều gì cần thỉnh cầu, thật đúng là khiến lão phu bận lòng rồi." Bình vương nói, hình như có chút say.

Bình vương lời này hơi quá đáng, nhưng cũng không ai dám nghị luận.

"Bình vương thúc nói gì vậy, ai dám bắt nạt, chắc hẳn sẽ giúp người." Lôi vương liền nói.

"Hừ, ngài thật sự đã quên rồi sao, ngày hôm nay ngài chẳng qua không có ý tốt mời cả nhà lão phu mà thôi, ngài có gì liền nói, nói xong cả nhà lão phu xin được phép cáo từ." Bình vương đã uống quá nhiều rượu, nên lời ra tiếng vào không được hay rồi.

"Uhm. Tiểu Nhã muội cũng không còn nhỏ, Tiểu vương vẫn rất yêu thích Tiểu Nhã muội, nếu như có thể hỏi cưới tiểu Nhã muội làm vợ, vậy thì ta quả thật có phúc ba đời rồi." Lôi vương nhìn Ôn Nhã nói.

"Lôi vương, ngài nói lời này có quá uông phí hay không, ngài đã có phu nhân, còn muốn cưới nữ nhi ta, không được." Bình vương đem ly rượu nện xuống đất.

"Không phải, Bình vương thúc, xin hãy nghe ta nói hết, Tiểu Nhã muội gả vào Lôi vương phủ sẽ chính là chính thê của ta, ta tuyệt đối sẽ không bạc đãi tiểu Nhã muội." Lôi vương liền vội nói, nhìn về Ôn Nhã thấy gương mặt nàng vẫn bình thản, tựa hồ nàng chẳng chút để ý gì đến việc này.

"Chính thê, Lôi vương, ngài là đang giả ngu sao? Ngài có biết hoàng thượng đối với tiểu Nhã sẽ không hề buông tay, ngài còn muốn ta đem tiểu Nhã gả cho ngài làm chính thê, ngài đây là muốn hại cả nhà ta sao?" Bình vương liền nói, may mà có Bình vương phi can thiệp, trong lúc nhất thời toàn bộ sảnh đều yên tĩnh, sắc mặt Lôi vương đã có chút khó coi.

"Cha, cha đã uống quá nhiều rồi." Ôn Nhã đứng dậy đỡ lấy bình vương.

"Lôi vương lần này đa tạ lòng tốt của ngài, nếu có cơ hội, Ôn nhã ta nhất định sẽ báo đáp ngài." Hai chữ báo đáp Ôn Nhã gằn từng chữ mà nói.

"Gia phụ không chịu nổi từ lượng, chúng ta xin cáo từ." Ôn Nhã hướng mọi người nói, không cần lôi vương đồng ý, đã đỡ bình Vương gia cùng Bình vương phi rời khỏi. Bọn họ rời đi, không ai dám ngăn trở.

Nhìn Ôn Nhã rời khỏi, trên mặt Lôi vương liền tâm tình bất định, hôm nay mời bình vương đến cũng chỉ muốn nói lời thú Ôn Nhã, cũng muốn hoàng thượng phiền lòng một phen, không ngờ, sự tình lại không hoàn thành, ngược lại còn bị mắng một trận, đặc biệt còn mấy tên kia không biết đúng mực, khiến kế hoạch của hắn bị đảo lộn, chuyện này e rằng sẽ không lâu nữa liền truyền đến tai hoàng thượng. Lôi vương nghĩ nghĩ.

"Chàng không nên uống nhiều như vậy chứ, trở về nhất định sẽ rất đau đầu." Lên xe ngựa, bình vương say khướt tựa đầu vào vai Bình vương phi, nàng cũng không nói gì, đau lòng lấy khăn tay xoa xoa mặt hắn, dọc đường đi không nói gì trở về Bình vương phủ.

Bạn đang đọc truyện *Nghinh Phụng Hoàn Triều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 111: Chương 17: nổi giận

"Tiểu Nhã, con để ý cha con một chút, ta đi chuẩn bị nước." Trở lại vương phủ, Bình vương phi liền vội vàng kêu gia nhân đỡ lấy Bình vương gia.

Ôn Nhã nhìn Bình vương gia đang tựa vào ghế, liền nói, "Nương, không cần đâu."

"Sao lại không cần, cha con còn say lắm." Vương Phi nhìn bình vương gia say khướt có chút đau đầu nói.

"Cha, người đừng giả bộ nữa, đã hồi phủ rồi a." Ôn Nhã đẩy Bình vương gia một cái.

Vương phi sững sờ, đến gần nhìn xem, "Cha con quả nhiên là say thật rồi, không có giả vờ đâu." Bình vương phi nhìn đi nhìn lại cũng không nhìn ra hắn đang giả vờ.

Thấy bình Vương gia vẫn nhắm nghiền hai mắt, Ôn Nhã không thể không vạch trần, "Vừa nãy ở trên yến hội, cha thân hình tuy có lung lay, nhưng chân thì lại đứng đến vững vàng, nương có tin, cha hiện tại cảm cung bắn tên cũng là bách phát bách trúng đó nha." Người khác không biết, Ôn Nhã thì biết.

Bình vương phi nhìn Ôn Nhã một chút, nhìn nàng như không giống đang nói dối, "Hảo a. Nếu vương gia đã say đến như vậy, chúng ta nên để vương gia ở đây từ từ tỉnh lại, Tiểu Nhã, mau về phòng nương nghỉ ngơi đi." Bình vương phi cố ý nói.

"Ôi chào, phu nhân chờ chút, Ôi, ta đau đầu quá, vừa nãy thực sự ta uống quá nhiều rồi." Bình vương phi vừa định kéo Ôn Nhã ra cửa, vương gia liền cất giọng.

Bình vương phi nở nụ cười, "Vương gia sao đột nhiên lại tỉnh táo đến như vậy, sao không ngồi thêm một lúc nữa." Bình vương phi vẫn chưa quay đầu, nói với lại.

"Không được không được. Rượu này uống nhiều khiến ta hơi đau đầu, ta về phòng nghỉ ngơi trước." Bình vương gia liền nói, hướng phòng ngủ đi đến, đôi chân vững vàng, đâu là bộ dáng người đang say chứ.

"Già đâu còn chơi trò này." Bình vương phi sẵn giọng nói.

"Nương, cha cũng chỉ muốn nương quan tâm cha nhiều một chút, cha tuy rằng không say, nhưng cũng có chút chút đó, nương nên đi xem thử đi." Ôn Nhã cười khê, đem Bình vương phi đẩy ra khỏi cửa.

.....

Tin tức Lôi vương muốn cưới Ôn Nhã làm chính thiếp, rất nhanh đã truyền đến tai Vân Lâm. Hắn vỗ bàn đứng dậy, "Đáng ghét, quả thực đáng ghét mà."

"Không sai, Lôi vương biết rõ hoàng hậu và hoàng thượng có tình cảm với nhau, còn đưa ra yêu cầu vô lý như vậy, quả thực là đáng chết." Lý Đức Hải ở bên cạnh cũng bất bình nói, từ khi Lôi vương hôn mê mấy tháng tỉnh lại, hoàng thượng cũng đã tranh thủ cướp lại binh quyền, bây giờ hắn nhân nhĩ ở trong Lôi phủ, vẫn thường gây ra một số chuyện, nhưng hoàng thượng vẫn mắt nhắm mắt mở, không ngờ lần này hắn có chút quá đáng rồi.

"Đáng chết, Lôi vương nghĩ rằng trăm dễ bắt nạt như vậy sao? Đáng ghét nhất là Ôn Nhã, người khác hỏi đến như vậy, nàng liền không cự tuyệt, thực sự là đáng ghét." Vân Lâm liền tiếp nói hai từ đáng ghét, Lý Đức Hải giờ mới hiểu rõ, thì ra hoàng thượng nói đáng ghét lại chính là hoàng hậu nương nương.

"Hoàng thượng, ngài cũng đừng nóng giận, Bình vương gia cũng đã mắng Lôi vương một trận rồi." Lý Đức Hải bưng trà sâm đến cho Vân Lâm.

"Lý Đức Hải mau đi chuẩn bị hai bộ thường phục." Dè nén cơn giận trong lòng, Vân Lâm nói.

"Hoàng thượng, ngài muốn xuất cung sao, hiện tại không hay cho lắm a." Lý Đức Hải khổ sở nói.

"Không tốt, không sai, hiện tại xác thực không tốt. Trẫm không nên cho nàng xuất cung, đừng phiền nữa, mau đi chuẩn bị đi." Vân Lâm nói với Lý Đức Hải, trong mắt tức giận đều có, khiến Lý Đức Hải cũng hoảng sợ, liền vội vã đi chuẩn bị trang phục.

.....

Sau khi trở về cũng còn sớm, Ôn Nhã liền đi dạo trên đường phố, tất nhiên không mang theo hộ vệ bên người, nàng chỉ muốn một mình đi dạo, muốn nhìn mọi thứ trên đường phố, sẵn tiện mua thứ gì đó mang về cho thái hậu.

Ôn Nhã trên đường vui vẻ, nhân nhĩ bước đi, liền bất chợt nhìn thấy bóng người quen thuộc, "Là Lý Đức Hải." Ôn Nhã sững sờ, lập tức đuổi theo.

"Lý Đức Hải, người chờ một chút." Ôn Nhã gọi, nhưng Lý Đức Hải càng đi nhanh hơn, mãi đến tận khi theo hắn đến hẻm nhỏ, Lý Đức Hải liền biến mất không thấy tăm hơi đâu nữa.

Ở trước mặt nàng là ngôi nhà cũ, không thể ngờ được, Lý Đức Hải đã đi vào ngôi nhà này a.

"Đang giờ trò quỷ gì đây chứ." Ôn Nhã vẫn không kềm chế được hiếu kỳ trong lòng, liền đẩy cửa đi vào.

Trong sân lặng lẽ không một bóng người, Ôn Nhã liền tiếp gọi tên Lý Đức Hải, nhưng không có ai trả lời, nhìn thấy căn phòng trước mắt nàng liền đẩy cửa đi vào.

Đồ vật trong phòng khá đầy đủ, không khó nhìn ra, gia đình này không giàu sang cũng không phú quý. "Gian phòng được quét sạch sẽ đến lạ lùng, nửa điểm tro bụi cũng không có, chẳng lẽ có âm mưu gì đây." Ôn Nhã nhẹ giọng nói, Lý Đức Hải đột nhiên xuất hiện ở đường cái, hắn tại sao lại không nghe thấy âm thanh của nàng, có lẽ hắn cố ý dẫn nàng đến nơi này, nghĩ đến đây, chân nàng chậm chậm lùi lại về phía sau.

Đột nhiên Ôn Nhã cảm thấy sau gáy tê rần, mắt tối sầm lại, cả người liền mất đi tri giác.

Chờ sau khi nàng tỉnh lại, đã phát hiện toàn thân mình bị trói chặt trên cây cột, miệng bị người dùng khăn chặn lại, con mắt thì bị người che khuất, càng khiến Ôn Nhã hoảng sợ chính là, trên người nàng cứ nhiên chỉ mặc có một áo trắng đơn bạc, mỏng manh, một lớp da thịt trắng nõn lộ cả ra ngoài, gió theo cửa thổi vào, khiến nàng không thể không nới da gà.

"Sao lại như vậy. Rốt cục ai muốn hại nàng, là Lôi vương, hay là còn có ai khác." Ôn Nhã miệng đã bị ngăn lại, cho nên cũng chỉ có thể ô ô vài tiếng. Nhưng tựa hồ cũng không có ai nghe thấy, bất luận nàng làm như thế nào, cũng không ai có thể nghe thấy được.

Ngay khi Ôn Nhã gầy dựa đến mệt mỏi, ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng bước chân, hình như đi về phía nàng càng ngày càng gần, Ôn Nhã hoảng sợ đến như ngừng thở, cũng không dám động đậy.

Ngay khi âm thanh cửa mở ra, Ôn Nhã cảm giác có chút ánh sáng, sau đó liền tối sầm lại, một cái bóng người mơ hồ đang đứng trước mặt nàng, hai tay Ôn Nhã gầy dựa, nhưng bất luận như thế nào cũng không tháo được sợi dây đang trói tay nàng. Nàng làm như thế nào cũng không tránh thoát.

Có điều qua thời gian mấy hơi thở, người kia liền tiến đến gần nàng, một loạt hô hấp ào ạt hướng về thân thể mỏng manh váy trắng của nàng, khiến Ôn Nhã một trận run rẩy, lẽ nào nàng hôm nay phải thất thân ở đây sao, không được nha, Ôn Nhã cắn chặt miếng vải trong miệng, nàng không thể để cho người khác bày binh bố trận như vậy a.

Hơi thở cực nóng ngày càng gần Ôn Nhã, cuối cùng dừng lại ở nơi vành cổ trắng như tuyết của nàng, người kia dùng mặt ma sát cổ của nàng, một luồng cảm giác nhục nhả mãnh liệt, để Ôn Nhã không không chế được mà lệ rơi xuống đất.

Người kia tựa hồ nhìn thấy nước mắt của nàng, liền dùng tay nâng mặt nàng lên, đem nước mắt trên mặt nàng liếm đi sạch sẽ, đôi bàn tay thô ráp khẽ vuốt gò má nàng, trong nháy mắt, Ôn Nhã cảm giác được dường như người đó đang thương tiếc mình.

"Không thể nào, đáng đồ tử làm sao thương tiếc nàng chứ." Ôn Nhã cảm giác mình bị dọa đến nỗi không biết gì rồi. Không cho phép nàng suy nghĩ nhiều, tay của người nọ liền chuyển qua bờ eo của nàng, nàng quanh năm tập võ, trên eo không hề dư phần mỡ thừa, hiện tại bờ eo của nàng đã lộ ra bên ngoài rồi.

Theo động tác tay hần mò mẫm khắp người nàng, hô hấp của hần ngày càng nóng hơn, hơi thở phun lên da thịt mon mòn của nàng, nóng đến độ muốn đem cả nàng thiêu đốt, mà bất ngờ chính là, hần cứ nhiên lại kéo miếng vải trên miệng của nàng ra, Ôn Nhã lúc này vẫn cắn chặt môi, nhưng người kia đã khôn khéo ấn mạnh vào môi nàng, thời khắc nàng cảnh giác, người kia phải khó khăn tìm kiếm khe hở, le lưỡi muốn tìm chỗ vào xâm chiếm môi nàng. Ôn Nhã liền dùng sức cắn mạnh một cái vào miệng hần.

Chỉ nghe được tiếng thét kinh hãi, người kia lui về sau vài bước, bên trong miệng nàng tràn ngập mùi máu tanh.

"Vân Lâm, ngươi đường đường là hoàng đế, lại làm ra loại thấp hèn này, ngươi không sợ người đời nhạo báng sao." Ôn Nhã bỗng lên tiếng, khiến người kia đột nhiên sững sốt.

"Quả thực làm mất mặt Vân gia quá đi, so với Lôi vương càng bị ối hơn nhiều." Lúc này nàng dường như khẳng định là Vân Lâm rồi.

Quả nhiên, một tiếng thở dài nhẹ nhàng truyền đến, "Nàng làm sao biết là ta." Sau đó hần cời miếng vải trên mặt nàng ra, Vân Lâm một mặt bất đắc dĩ nhìn ánh mắt của Ôn Nhã lúc này.

"Thả ta ra." Thân thể Ôn Nhã run run, ra hiệu Vân Lâm cời trói cho nàng, Vân Lâm nhìn Ôn Nhã một chút, sau đó liền đi tiến đến, đem nàng tháo khỏi cây cột, nhưng vẫn chưa mở trói cho nàng.

"Vân Lâm, ngươi muốn làm gì chứ." Ôn Nhã vội la lên, liền bị Vân Lâm ôm lấy, trực tiếp hướng về phía giường mà đi đến.

Đem người nữ tử ôm trong ngực đang cựa quậy trong lòng hần, Vân Lâm mặt không biểu cảm nói, "Ta muốn nàng, nàng là nữ nhân của ta, ta tuyệt đối sẽ không cho ai khác có ý đồ với nàng." Nói xong lời này, trên mặt hần vừa nãy không có cảm xúc, liền đã xuất hiện tia tức giận, Ôn Nhã cũng không biết vì sao hần lại sinh khí nữa a.

Đem Ôn Nhã đặt trên chiếc giường mềm mại, ngay ở thời điểm nàng chưa kịp phản ứng, Vân Lâm đã đem chiếc áo trắng đơn bạc của nàng cời ra, khiến Ôn Nhã cả kinh mà cuống quýt co người lại, càng làm cho nàng khủng hoảng nhất chính là, Vân Lâm cứ nhiên ở trước mặt nàng, đem y phục của mình đều cời hết ra, Ôn Nhã hoảng sợ đến nỗi nhắm nghiền cả mắt, song quyền bị trói run rẩy nắm chặt.

Lẽ nào ngày hôm nay nàng chính thức bị hần bắt nạt như vậy sao. Ôn Nhã đang suy nghĩ hỗn loạn. Liền cảm giác cả thân thể mình rơi vào một cái ôm cực kì ấm áp và nóng bỏng, nàng trong lòng không nhịn được muốn giãy dụa.

"Đừng loạn nữa, nếu nàng cứ loạn mãi như vậy, ta khẳng định không thể nhịn được nữa a." Vân Lâm âm thanh khàn khàn kể vào vành tai nàng nói, khiến Ôn Nhã sợ đến không dám nhúc nhích nữa.

"Những ngày qua ta bận việc triều chính, không có giấc ngủ ngon, nàng nên ngoan ngoãn cùng ta ngủ một giấc đi. Nhưng nếu lần sau nàng còn ở bên ngoài chiêu phong nhả điệp (là đùa giỡn với nam nhân bên ngoài) như thế nữa, ta không bảo đảm nàng chỉ có thể ngủ cùng ta đơn giản như vậy đâu." Vân Lâm đỡ đầu nàng gác lên tay của mình, sau đó kéo nàng qua dùng chăn che lại hai người. Vân Lâm không phải là không muốn nàng, nhưng hần biết nếu bay giờ hần cường bức nàng, hần khả năng cả đời cũng đừng nghĩ muốn gặp nàng.

Ôn Nhã không nhúc nhích núp ở trong lồng ngực của Vân Lâm, kề sát trước bờ ngực bóng loáng của hần, nghe được tiếng thở trầm ổn của hần, khiến hô hấp này giờ đánh loạn của nàng cũng dần dần hạ xuống. Sau đó nàng lại nghe được tiếng ngáy nhẹ nhàng của Vân Lâm, xem ra hần đúng là mệt mỏi qua rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nghinh Phụng Hoàn Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 112: Chương 18: gặp thoáng qua.

Ôn Nhã ở trong lồng ngực của Vân Lâm. . . cũng không biết từ khi nào đã ngủ mất rồi. Cho đến khi nàng tỉnh lại. Vẫn bị Vân Lâm ôm trong người, mà trên đầu nàng Vân Lâm vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh lại.

Nhìn Vân Lâm vẫn còn ngủ say, Ôn Nhã không nhịn được trách móc, hần thiết là, hại nàng phải lo lắng đề phòng, vậy mà hần cứ nhiên ngủ say đến như vậy. Ôn Nhã bị trói, loại cảm giác đó sớm đã biến mất, bởi vì động đậy, nên cảm giác đó liền trở về khiến nàng không chịu được mà cau mày.

Ôn Nhã ngược đầu, nhẹ nhàng lùi về sau một ít, bây giờ bọn họ hai người trên thân không một mảnh vải, cùng nhau nằm ở trên giường, chuyện này tính là

sao đây.

Ngay ở thời điểm nàng vừa động dậy, Vân Lâm cũng động theo, đưa tay ôm nàng giật trở về bên người, Chăm chú đẩy nàng sát vào ngực mình. "Tình rồi." Vân Lâm trong lời nói còn mang theo nồng đậm giọng mũi, hiển nhiên là vừa mới tỉnh.

"Người cột ta như vậy, tay chân của ta cũng đều đã tê hết rồi, người có thể cởi trói cho ta được không?" Ôn Nhã đẩy Vân Lâm bắt mắt nói.

"Đừng nhúc nhích, một lát sẽ qua." Vân Lâm thanh âm có chút gấp gáp, thân thể Ôn Nhã kề sát vào thân thể của hắn, nhận biết được nơi nào đó của hắn có biến hóa, mặt nàng liền trắng bệch cả lên, tất nhiên không dám lại náo loạn nữa a.

Qua một hồi lâu, Vân Lâm mới nhẹ nhàng thả nàng ra, "Mau đem nước nóng vào." Theo âm thanh của Vân Lâm, liền có các ty nữ cúi đầu đem thùng nước nóng lớn đi vào. Rất nhanh sau đó nhóm ty nữ đã rút đầy bể, đặt hai bộ quần áo, sau đó mới lui ra đóng cửa lại.

Chờ thị nữ đã đi ra ngoài, Vân Lâm lúc này mới vén chăn lên, ôm lấy Ôn Nhã nhảy vào thùng nước bên trong. Ở trong thùng nước, lúc này mới đem dây trói thả ra khỏi người Ôn Nhã. Sau khi được tự do Ôn Nhã liền tựa vào lồng ngực của Vân Lâm không dám loạn động. Nàng không thể chạy khỏi tay Vân Lâm, huống chi vào lúc này nàng còn một thân trần truồng như nhộng đây.

"Ngày hôm nay, Lôi vương muốn cưới nàng làm chính thê, vì sao nàng không ở trước mặt của Lôi vương mà từ chối." Vân Lâm nhẹ giọng nói, một bên nắm lấy tay Ôn Nhã nhìn đôi tay đã bị trói đến đỏ cả lên, hắn nhẹ nhàng vò vò, xoa bóp cho nàng.

Ôn Nhã trắng Vân Lâm một chút, cũng không đáp lại, tùy ý để hắn nắm tay mình vò vò, không ngờ Vân Lâm quen sống trong nhung lụa, lại là hoàng thượng mà cũng biết xoa bóp không tệ lắm a.

"Sau này nếu có người nam nhân nào nói với nàng những lời như thế. Trẫm nhất định sẽ ra sức trừng phạt nàng. Nàng chính là nữ nhân của trẫm. Trẫm không cho phép bất kỳ ai khác dẫm ngó đến nàng." Vân Lâm nói, trên tay đang xoa bóp tăng thêm lực.

"Người khác để ý ta, người vì sao lại trách phạt ta a? Tại sao lại không trách phạt người đó chứ?" Ôn Nhã bắt mắt nói, Vân Lâm lấy lý do gì chứ, không phải là đang ức hiếp nàng sao.

"Bởi vì nàng quá tốt. Nên người khác mới để ý nàng. Nếu nàng không tốt, ai sẽ để ý nàng đây." Vân Lâm nói.

"Nói như vậy tất cả đều là lỗi của ta rồi." Đây là lý do gì vậy trời, Ôn Nhã dờ khóc dờ cười.

"Cho nên nàng nhất định phải luôn ở hoàng cung chờ ta, nơi nào cũng không được đi." Vân Lâm nói, sau đó lại ôm sát nàng vào lòng.

Hai người ngâm mình trong thùng nước nóng, trò chuyện rất lâu. Mãi đến khi cái bụng đói của nàng kêu vang, mới phát hiện đã tối rồi, Vân Lâm lúc này mới ôm lấy Ôn Nhã rời khỏi thùng nước.

Lúc trở về, trời cũng đã tối đen. Vân Lâm không yên lòng để nàng một mình quay về phủ, mà nàng lại không chịu cùng hắn trở về hoàng cung, hắn không thể làm gì khác hơn là để hai tên ám vệ hộ vệ nàng trở về.

Đi trên đường, Ôn Nhã nhìn thân thể mình đang mặc áo bào, chột cau mày. Quần áo nàng sớm đã bị Vân Lâm phá hủy, giờ một thân quay về phủ lại không giống ban đầu, nhất định sẽ bị phụ mẫu phát hiện, Ôn Nhã nghĩ nên tìm lý do gì để giải thích với họ mới được.

Mặc Khanh trên đầu mang theo đầu bông, lặng lẽ lên vào Vân Thành. Sự kiện hoàng đế Vân Đình bày ra mười dặm hồng trang hắn cũng đã sớm biết, lần này trở lại đây, cũng muốn biết Ôn Nhã có thật sự đã trở về Vân đình hay không.

Tiến vào Vân Thành trời đã không còn sớm. Mặc Khanh quyết định tìm một nơi trú ẩn, sau đó mới đến Bình vương phủ dò la tin tức về nàng. Ngay lúc Mặc Khanh đến quán trọ thì Ôn Nhã cũng trùng hợp đi qua đó, bởi vì thị vệ đứng cạnh hai bên, đáng tiếc cả hai cũng chưa chạm mặt nhau.

Ôn Nhã vẫn không hồi cung, khiến Bình vương phi và Bình vương vô cùng lo lắng, phái một nhóm người đi tìm nàng.

"Vương gia, vương phi, đại tiểu thư đã trở về." Quân gia thờ hồng học chạy vào bẩm báo. Phu phụ Bình vương vội vã đi ra cửa phủ.

"Cha. Nương, hai người sao lại ra đây." Ôn Nhã liền vội vàng đỡ lấy Phu phụ Bình vương.

"Lần này con chạy đi đâu, ra cửa cũng không chịu mang theo người, chúng ta lo lắng cho con đó biết không?" Bình vương lời kéo Ôn Nhã, kim lòng không được mà trách cứ vài câu.

"Xin lỗi Nương, ta rất lâu không có đi dạo ở Vân Thành, cho nên nhất thời quên mất cả thời gian, đã để cha mẹ phải lo lắng, nữ nhi bất hiếu." Ôn Nhã cúi đầu nhẹ giọng nhận sai lầm.

"Tiểu Nhã, y phục của con?" Bình vương Phi nhìn thấy y phục của nàng, liền hỏi.

"Y phục này là do trước khi ra cửa, không cẩn thận bị người gọi trúng nước, liền vào cửa hàng mua một bộ quần áo mới, mà cũng quên mất mang y phục kia trở về." Ôn Nhã thuận miệng nói, nàng nghĩ rất lâu mới kiểm tra được cái cơ này.

"Ai lớn mật như thế, lại dám gọi nước lên hải tử của Bình vương ta, thật sự nghĩ Bình vương phủ ta để cho người bắt nạt đến vậy sao? Ngày mai ta sẽ

khỏi bả hoàng thượng, để hoàng thượng phục chức cho ta, xem ai còn có thể bắt nạt Bình vương phủ chúng ta nữa." Ở phủ Lôi vương đã bị chế nhạo, bình vương gia dĩ nhiên cảm thấy Bình vương phủ đã bị người bắt nạt, hiện tại Ôn Nhã lại bị người tạt cho một thổ nước, dĩ nhiên Bình vương sẽ không dễ gì bỏ qua rồi.

"Cha, người này không phải cố ý a." Ôn Nhã liền vội kéo Bình vương qua, chuyện này vốn là do nàng bị ra, nếu truyền đến hoàng thượng, không biết hấn sẽ nghĩ ra trò gì cô quái nữa a.

"Trước khi người đó gọi nước đã có cảnh báo cho người xung quanh, nhưng do nữ nhi không chú ý nên mới bị gọi trúng, người đó biết nữ nhi chính là Bình vương phủ đại tiểu thư, hấn đã vội vả tội cùng con, kém chút nữa đã quỵ xuống không chịu đứng lên đó." Nghe được nữ nhi nói vậy, Bình vương lúc này mới vui vẻ được một chút.

"Nếu đã như vậy, coi như hấn còn có chút đề tâm, nhà bếp đã chuẩn bị cho con thuốc tắm bổ, con nhanh đi uống lúc còn nóng, uống xong thì nên đi ngủ sớm một chút. Ngày mai còn phải tiến cung nữa." Bình vương phi vội vàng giải vây cho Ôn Nhã, Ôn Nhã nhân cơ hội như làn khói chạy bay vào bếp.

"Phu nhân, ta có cảm giác Tiểu Nhã hình như giấu chúng ta việc gì đó." Bình vương gia suy nghĩ, Ôn Nhã đáng về cứ trốn trốn tránh tránh như đang có tình che dấu việc gì đó.

"Nữ nhi vốn không có nói thật đâu." Bình vương liếc nhìn cửa viện rồi nói.

"Làm sao nàng biết?" Bình vương tò mò nhìn chăm chăm Bình vương phi.

"Trên người trang phục của tiểu Nhã, căn bản các cửa hàng bên ngoài không thể mua được, vì đó là vải vóc công phẩm thượng đẳng, hoa văn trên đó lại được khắc họa tinh xảo, vừa nhìn liền có thể biết không phải là vật bên ngoài. Huống chi quân gia có nói qua, có người đưa Tiểu Nhã về, nói cách khác, tiểu Nhã chắc chắn đã đến nơi nào đó, tuyệt đối không phải là bị người gọi nước gì đâu." Bình vương phi giải thích.

"Phu nhân, nàng đừng có hù ta nha. Chẳng lẽ người mà tiểu Nhã ở chung lại là hoàng thượng sao?" Bình vương tới gần vương phi nhỏ giọng nói, nhưng mà ngẩng đi ngậm lại cũng không thể nha, hoàng thượng chẳng phải đang ở trong cung phê tấu chương sao? Chuyện như thế làm sao xảy ra đây.

"Trên người Ôn Nhã có mùi Long Tiên hương". Vương Phi thần nhiên nói. Long Tiên Hương thứ này không phải ai muốn dùng thì liền có thể dùng, chỉ có hoàng thân quý tộc mới được dùng, cho dù là lên lút, Ôn Nhã cũng đâu thể có loại này mà dùng được chứ.

"Này, việc này, vậy tiểu Nhã chẳng phải đã... Ai... chuyện gì xảy ra đây." Bình vương gia lập tức cuống lên, nhưng sau đó lại thờ dãi.

"Con cháu có phúc của con cháu. Chuyện của tiểu Nhã chúng ta không cần quản nữa, để con tự mình giải quyết đi." Vương phi đứng là nhìn thoáng hơn, lại nói, hoàng thượng vẫn chưa chịu buông tay, Ôn Nhã sớm muộn gì cũng sẽ trở thành nữ nhân của hoàng thượng mà thôi.

Nghe xong Bình vương phi giải thích, Bình vương gia cũng không nói thêm gì, chỉ mong tiểu Nhã cùng hoàng thượng sẽ có cái kết viên mãn, đến lúc đó cũng đừng như lửa với nước nữa, chỉ cần như thế đã tốt quá rồi.

Ôn Nhã sau khi vào bếp uống thuốc, liền trở về phòng mình, nằm ở trên giường thật lâu. Trên mặt nàng vẫn không ngừng nóng lên. Ánh mắt của mẫu thân quả nhiên là tinh tường a. Tựa hồ có thể nhìn thấu hết mọi chuyện nàng đang giấu. Đương nhiên, nàng cũng chưa biết Vương phi đã thật sự nhìn thấu hết mọi chuyện của nàng, chẳng qua là nàng chỉ đang nghĩ thôi.

Nằm ở trên giường, Ôn Nhã vẫn không thể ngủ được, vừa nhắm mắt, lại hiện lên hình ảnh của Vân Lâm. Thực sự là mắt mắt mà, nàng lại không thể đánh hấn, lại ôm hấn cũng không chịu buông, nàng làm sao lại như vậy chứ.

Không đúng. Tất cả những thứ này có muốn trách thì trách cái tên hỗn đản Vân Lâm kia, hấn quả thực là lưu manh mà. Không được a. Chờ sau khi nàng hồi cung, nàng phải nghĩ ra biện pháp trừng trị hấn một trận mới đúng. Bằng không Vân Lâm hấn sẽ nghĩ nàng dễ dàng bị ức hiếp a.

Ôn Nhã ở trên giường lăn qua lộn lại mãi đến tận trời sáng mới ngủ thiếp đi. Nhưng vừa mới ngủ được một lúc, Vương phi liền đã gọi nàng thức dậy. Ngày hôm nay chính là ngày nàng phải hồi cung.

"Tiểu Nhã, cho dù con muốn làm cái gì, lựa chọn ra sao, mẫu thân cũng đều tôn trọng tâm ý của con. Cha và nương sẽ ủng hộ con vô điều kiện." Trước khi đi, Vương phi đột nhiên lôi kéo tay nàng nhẹ giọng nói.

"Nếu như hấn có thể cho con hạnh phúc, con có thể bỏ qua cừu hận, cố gắng cùng hấn sống vui vẻ. Nếu như không thể, con có thể trở lại, cả nhà chúng ta sẽ rời khỏi Vân thành, đến một nơi không ai quen biết chúng ta, bắt đầu cuộc sống mới." Vương phi ánh mắt sáng quắc nhìn nàng nói, Ôn Nhã tất nhiên cũng biết chuyện ngày hôm qua không thể dấu được mẫu thân.

"Nương, con biết rồi. Con sẽ làm rõ mọi chuyện." Ôn Nhã sau khi nhận lấy hành lý, trịnh trọng gật đầu. Cha mẹ đã tôn trọng quyết định của nàng, nàng dĩ nhiên cũng sẽ can trọng quyết định.

Sau khi từ biệt Bình vương phủ, Ôn Nhã lên xe ngựa, hướng về mặt trời mọc mà đi.

"Vương gia, bên ngoài có người tự xưng là bộ hạ cũ của người, nói muốn gặp ngài." Ôn Nhã vừa mới rời khỏi không bao lâu, Mặc Khanh liền đến. Vẫn chậm một bước rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nghinh Phụng Hoàn Triều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

